HARRY POTTER

og

ILDBEGERET

4

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

ILDBEGERET

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD

Til Peter Rowling,
til minne om Mr Ridley,
og til Susan Sladden
som hjalp Harry ut av kottet.

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
VENSTER-HUSET

KAPITTEL TO
ARRET

KAPITTEL TRE
INVITASJONEN

KAPITTEL FIRE
TILBAKE TIL HIET

KAPITTEL FEM
WILTERSENS WARSTE

KAPITTEL SEKS
FLYTTNØKKELEN

KAPITTEL SJU
HUMBAG OG KROEK

KAPITTEL ÅTTE
VERDENSCUPEN I RUMPELDUNK

KAPITTEL NI
MØRKETS MERKE

KAPITTEL TI
STÅHEI I DEPARTEMENTET

KAPITTEL ELLEVE
GALTVORTEKSPRESSEN

KAPITTEL TOLV
TRETROLLMANNSTURNERINGEN

KAPITTEL TRETTEN
GALØYE BISTER

KAPITTEL FJORTEN
UTILGIVELIGE FORBANNELSER

KAPITTEL FEMTEN
BEAUXBATONS OG DURMSTRANG

KAPITTEL SEKSTEN
ILDBEGERET

KAPITTEL SYTTEN
FIRE FORKJEMPERE

KAPITTEL ATTEN
TRYLLESTAVKONTROLLEN

KAPITTEL NITTEN
EN UNGARSK HORNSVANS

KAPITTEL TJUE
DEN FØRSTE PRØVEN

KAPITTEL TJUEÉN
HUSNISSENES FRIGJØRINGSTERONT

KAPITTEL TJUETO
EN UVENTET PRØVE

KAPITTEL TJUETRE
JULEBALLET

KAPITTEL TJUEFIRE
RITA SLITAS STORE SKUP

KAPITTEL TJUEFEM
EGGET OG ØYET

KAPITTEL TJUESEKS
DEN ANDRE PRØVEN

KAPITTEL TJUESJU
TASSELABB VENDER TILBAKE

KAPITTEL TJUEÅTTE
HERR KROEKS GALSKAP

KAPITTEL TJUENI
DRØMMEN

KAPITTEL TRETTI
TANKETANKEN

KAPITTEL TRETTIÉN
DEN TREDJE PRØVEN

KAPITTEL TRETTITO
KJØTT OG BLOD OG BEIN

KAPITTEL TRETTITRE
DØDSETERNE

KAPITTEL TRETTIFIRE
HEXUS HISTORICUS

KAPITTEL TRETTIFEM
VERIFISERUM

KAPITTEL TRETTISEKS
VEIENE SKILLES

KAPITTEL TRETTISJU
BEGYNNELSEN

KAPITTEL ÉN

VENSTER–HUSET

I Lillehenge kalte de det fremdeles «Venster-huset», enda så mange år det var siden Venster-familien hadde bodd der. Det lå på en bakketopp med utsikt over landsbyen. Noen av vinduene var gjenspikret, mange takstein manglet, og eføyen bredde seg uhindret langs veggene. En gang hadde det vært et riktig herskapelig hus, utvilsomt det største og flotteste i mils omkrets, men nå var Venster-huset fuktig, forfallent og ubebodd.

Det var alminnelig enighet i Lillehenge om at det gamle huset var «nifst». Et halvt århundre før hadde det skjedd noe der, noe skummelt og skrekkelig, som eldre folk i landsbyen fortsatt gjerne snakket om når de slapp opp for samtaleemner. Så mange ganger var historien gjennomtersket, og så sterkt var den blitt utbrodert, at ingen lenger riktig visste hvordan det *egentlig* hang sammen. Men samtlige versjoner *begynte* helt likt: Femti år før, ved daggry en fin sommermorgen, mens Venster-huset ennå var velholdt og imponerende, hadde hushjelpen kommet inn i stua og funnet alle tre Venstere døde.

Hushjelpen hadde løpt skrikende ned bakken til landsbyen og skremt opp så mange av innbyggerne hun maktet.

«Ligger der med vidåpne auer! Kalde som is! Kledd om til middag og alt!»

Politiet ble tilkalt, og hele Lillehenge hadde sydet av sjokk, opphisselse og slett skjult nysgjerrighet. Ingen gadd late som de sørget stort over Vensterne, for de hadde vært ytterst upopulære. Rike, snobbete og overlegne hadde de vært, gamle herr og fru Venster, og den voksne sønnen, Tom, var enda verre. Alt som sto i hodet på landsbyfolket var hvem som

hadde gjort det – for så mye var i hvert fall opplagt, at tre friske mennesker ikke falt døde om samtidig og av seg selv.

Landsbypuben *Den hengte mann* fikk rivende omsetning den kvelden. Hele landsbyen var der for å diskutere mordene. Og endelig kom belønningen for å ha forlatt hjemmets lune peiskrok: Midt i trengselen sto plutselig Vensternes kokke og erklærte med stor dramatikk for den plutselig dødsstille forsamlingen at politiet nettopp hadde arrestert en som het Frank Brask.

«Frank!» utbrøt flere av gjestene. «Det er'nte sant!»

Frank Brask var Vensternes gartner og bodde for seg selv i en forfallen hytte inne på Venster-eiendommen. Frank hadde vendt hjem fra krigen med stivt bein og stor motvilje mot trengsel og høye lyder, og siden hadde han arbeidet for familien Venster.

Det ble straks tett stim for å spandere drinker på kokka og høre flere detaljer

«Alltid syns at'n var litt sær,» la hun ut etter den fjerde sherryen til kretsen av oppslukte landsbyfolk. «Ugemenslig, lissom. Hundre ganger minst har jeg bydd'n på en kopp te. Men nei da, ikke snakk om at'n ville menge seg.»

«Vel,» sa en kvinne ved bardisken, «krigen var hard med'n Frank, så sia så vil'n helst ha det litt fredelig. Men det betyr vel'nte –»

«Og hvem andre hadde nøkkel til bakdøra, kanskje?» bjeffet kokka. «Så langt tilbakers som jeg kan minnes har det hengt en ekstranøkkel i gartnerhytta! Og det var'nte noe innbrudd i natt! Ikke et knust vindu! Så alt'n Frank bøvde å gjøra, var å liste seg opp til hovedhuset mens at vi alle lå og sov –»

Landsbyfolket vekslet mørke blikk.

«For min del har jeg nå støtt syns at'n så meg temmelig skummel ut, det er rektig nok,» gryntet en mann ved baren.

«Det var krigen, spør du meg, det var derfor han tørna,» sa pubverten.

«Har jeg'nte sagt at jeg nødig sku' ryke uklar med'n Frank, ikke sant jeg sa det, Trulte?» sa en opphisset dame i hjørnet.

«Frøktelig bråsint,» sa Trulte og nikket bestemt. «Jeg mins når'n var guttunge …»

Innen neste morgen var ingen i landsbyen i tvil om at Frank Brask hadde drept familien Venster.

Men på den mørke, triste politistasjonen i nabobyen Storhenge satt Frank og gjentok trassig, om og om igjen, at han var uskyldig, og at det eneste mennesket han hadde sett i nærheten av huset den dagen, var en fremmed tenåring, mørkhåret og blek. Ingen andre i landsbyen hadde sett noen slik gutt, og politiet var ganske sikre på at Frank hadde funnet ham opp.

Og så, da det så som alvorligst ut for Frank, kom likskuerapporten og forandret alt.

Aldri hadde politiet lest en merkeligere rapport. Et kobbel av leger hadde gransket likene, og konklusjonen var at ingen av Vensterne var forgiftet, stukket, skutt, kvalt eller (så langt de kunne avgjøre) overhodet skadd på noen måte. Tvert imot, konkluderte rapporten i en villrede som var til å ta og føle på, samtlige Venstere så ut til å være ved utmerket helse – bortsett fra at de var døde, da. Én ting hadde legene merket seg (som om de var fast bestemt på iallfall å finne *noe* galt ved likene), nemlig at alle tre ansiktene var fortrukket av redsel – men som det ble uttalt fra det frustrerte politiet: Hvem i all verden har hørt om at noen er blitt *skremt* i hjel?

Ettersom det ikke fantes bevis for at Vensterne faktisk *var* blitt myrdet, måtte politiet bare la Frank gå. Venster-familien ble begravd på kirkegården i Lillehenge, og en tid tiltrakk gravene seg nysgjerrige besøkende. Til alles overraskelse, og omgitt av en sky av mistanke, flyttet Frank Brask tilbake til hytta på Venstereiendommen.

«Det var han som drepte dem lell, det er nå min mening, samme hva polti sier,» uttalte Trulte på *Den hengte mann.* «Og hadde det vært noe tak i'n, hadde'n fløtta herifra, nå som'n veit at vi veit at det var han.»

Men Frank flyttet ikke. Han ble boende og fortsatte å stelle hagen for den neste familien som flyttet inn i Venster-huset, og den neste – for ingen av familiene ble der lenge. Kanskje det kunne ha noe med Frank å gjøre at hver ny eier sa at det hang noe ubehagelig over huset. Og uten beboere begynte det gradvis å forfalle.

*

Den rike mannen som eide Venster-huset nå bodde der ikke, og brukte det ikke til noe annet heller. I landsbyen mente de at han eide det «av skattemessige grunner», selv om ingen var helt sikre på hva slags grunner det kunne være. Men den rike eieren fortsatte å betale Frank for å holde skikk på hagen. Frank nærmet seg syttisju år nå. Han var blitt svært døv, og det stive beinet var stivere enn noensinne, men fremdeles kunne folk se ham pusle i blomsterbedene på fine dager, selv om ugresset riktignok halte innpå.

Ikke at ugress var det eneste Frank hadde å stri med. Landsbyguttene hadde for vane å kaste stein og knuse vinduer i Vensterhuset, og sykle over plenene Frank slet så trutt for å holde pene. En gang iblant hisset de hverandre opp og brøt seg inn. De visste at gamle Frank brydde seg om huset og eiendommen, og det var morsomt å se ham hinke gjennom hagen, hytte med stokken og hyle hest etter dem. Frank for sin del mente at når guttene plagde ham, var det fordi de, som foreldrene og besteforeldrene sine, holdt ham for en morder. Så da Frank våknet en augustnatt og så noe meget merkelig oppe i det gamle huset, tenkte han først det var guttene som hadde gått et skritt lenger enn vanlig i forsøkene på å plage ham.

Det var det vonde beinet som vekket ham – det verket verre etter som han ble eldre. Han sto opp og haltet ned trappa til kjøkkenet for å fylle opp varmeflaska igjen og lindre stivheten i kneet. Mens han sto ved vasken og fylte kjelen, kom han til å kikke opp på Venster-huset og fikk øye på et lys som duvet i vinduene i andre. Da visste han med det samme hva som foregikk. Det var guttungene som hadde brutt seg inn i huset igjen, og etter det flakkende lyset å dømme, hadde de tent på noe.

Frank hadde ikke telefon, og uansett hadde han mistet all tillit til politiet siden den gangen de forhørte ham om Vensternes død. Han satte kjelen fra seg, skyndte seg opp trappa så fort det dårlige beinet ville bære, og sto snart fullt påkledd nede på kjøkkenet igjen. Han hektet en rusten, gammel nøkkel av knaggen ved døra, og så grep han stokken som sto mot veggen og bega seg ut i natta.

Inngangsdøra til Venster-huset viste ingen tegn til innbrudd, og ikke vinduene heller. Frank haltet rundt til baksida, til en dør som var blitt nesten borte under eføyen, grep den gamle nøkkelen, satte den i låsen og åpnet døra uten en lyd.

Det var det svære, tomme kjøkkenet han var kommet inn i. Det var årevis siden han hadde vært der, men selv i bekmørket visste han hvor døra ut til entreen var, og ditover famlet han seg nå, med stanken av forfall i neseborene og ørene på stilk etter lyder av skritt eller stemmer ovenfra. I entreen falt det litt lys inn fra de store blyglassvinduene på hver side av ytterdøra. Han begynte å gå opp trappa og var glad til for støvet som lå tykt på steintrinnene og dempet lyden av føttene og stokken.

Oppe på avsatsen kikket han til høyre. Han så straks hvor inntrengerne var: Helt i enden av gangen sto en dør på klem, og gjennom sprekken skinte et flakkende lys og la en lang, gyllen strime over det svarte golvet. Frank listet seg nærmere med et fast grep om stokken. Omtrent en meter fra døra kunne han se en smal stripe av rommet innenfor.

Nå så han at det var fyrt opp på peisen, og det overrasket ham. Han stanset og lyttet konsentrert, for inne fra hørte han en mannsstemme. Den lød engstelig og krypende.

«Det er litt mer igjen på flaska, Deres nåde, hvis De er mer sulten.»

«Siden,» sa en annen stemme. Også denne tilhørte en mann –men den var underlig tynn, og kald som et blaff av isvind. Det var noe ved den som fikk de sparsomme hårene i Franks nakke til å stritte. «Skyv meg nærmere ilden, Ormsvans.»

Frank vendte høyre øre mot døra for å høre bedre. Han hørte klinkingen av en flaske som ble satt ned på en hard flate, og deretter den skrapende lyden av en tung stol som ble skjøvet over golvet. Frank fikk et glimt av en liten mann i sid, svart kappe som skjøv stolen på plass. Han hadde ryggen til, og issen hadde en skallet flekk. Så forsvant han av syne igjen.

«Hvor er Nagini?» sa den kalde stemmen.

«Jeg – jeg vet ikke, Deres nåde,» sa den første stemmen nervøst. «Jeg tror hun forsvant for å utforske huset …»

«Melk henne før vi går til ro, Ormsvans,» sa den andre stemmen. «Jeg kommer til å trenge næring i natt. Reisen har tatt svært på meg.»

Med rynket panne la Frank det gode øret tettere mot døra og lyttet intenst. Det ble en pause, og så snakket han som het Ormsvans igjen.

«Deres nåde, kan jeg spørre hvor lenge vi skal bli her?»

«En uke,» sa den kalde stemmen. «Kanskje lenger. Huset her er brukbart komfortabelt, og vi kan uansett ikke iverksette planen ennå. Det ville være dårskap å gå til handling før rumpeldunkcupen er overstått.»

Frank stakk en knortefinger i øret og dreide den rundt. Det skyldtes sikkert for mye ørevoks, men han syntes tydelig han hadde hørt ordet «rumpeldunk», som ikke var noe ord i det hele tatt.

«Æh – rumpeldunkcupen, Deres nåde?» sa Ormsvans, og Frank grov enda hardere med fingeren i øret. «Unnskyld, men – jeg forstår ikke helt – hvorfor skulle vi vente til etter cupen?»

«Fordi i dette øyeblikk er trollmenn fra hele verden på vei hit til landet, din tosk. Hvert nesegrev i hele Magidepartementet kommer til å være på vakt mot alt uvanlig og sjekke og dobbeltsjekke alles identitet. De kommer til å være hysterisk opptatt av sikkerhet, for å passe på at ikke gompene skal merke noe. Altså venter vi.»

Frank sluttet å rense øret. Han hadde tydelig hørt ordene «Magidepartementet», «trollmenn» og «gomper». Dette var opplagt kodeord for noe hemmelig, og Frank kunne ikke komme på andre enn to slags mennesker som ville bruke kode – spioner og kriminelle. Frank klemte hardere om stokken og konsentrerte seg om lyttingen.

«Så Deres nåde er urokkelig, da?» sa Ormsvans lavt.

«Helt urokkelig, Ormsvans.» Det var en truende klang i den kalde stemmen.

Det ble en liten pause. Da Ormsvans neste gang sa noe, fosset ordene ut av ham, som om dette var noe han tvang seg til å si før han mistet motet.

«Det kunne ordnes uten Harry Potter, Deres nåde.»

Nok en pause, denne gang lengre, og så –

«Uten Harry Potter?» pustet den andre stemmen. «Jaså …»

«Det er ikke for guttens skyld jeg sier det, Deres nåde!» sa Ormsvans, og stemmen ble høy og tynn. «Gutten betyr ingenting for meg, ingen verdens ting! Det er bare at hvis vi brukte en annen heks eller trollmann – hvem som helst – så kunne alt sammen vært overstått mye før! Om jeg bare fikk dra herfra en kort stund –De vet jo hvor godt jeg kan kamuflere meg – så kunne jeg være tilbake igjen om to dager, ikke mer, med en passende person –»

«Jeg kunne ha bruk for en trollmann til,» sa den første stemmen lavt, «det er sant nok –»

«Det er det eneste fornuftige, Deres nåde,» sa Ormsvans, og stemmen lød meget lettet. «Å få kloa i Harry Potter ville bli veldig vanskelig, så godt som han er beskyttet –»

«Og derfor tilbyr du deg altså å dra og finne en erstatning til meg? Jeg undres … du skulle vel ikke være trett av å passe på meg, Ormsvans? Dette forslaget om å la planen falle – det skulle ikke være rett og slett et forsøk på å forlate meg?»

«Deres nåde! Jeg – jeg vil aldeles ikke forlate Dem, overhodet ikke –»

«Ikke lyv for meg!» hveste den andre stemmen. «Jeg vet alltid når du gjør det, Ormsvans! Du angrer alt på at du kom tilbake til meg. Jeg virker frastøtende på deg. Jeg ser nok at du vemmes når du ser på meg, merker at du krymper deg når du tar på meg …»

«Nei! Min troskap mot Deres nåde –»

«Din troskap er ikke annet enn feighet. Hadde du hatt noe annet sted å gjøre av deg, hadde du ikke vært her overhodet. Hvordan skulle jeg overleve uten deg, så lenge jeg må mates annenhver time? Hvem skulle melke Nagini?»

«Men Deres nåde virker jo så mye sterkere nå –»

«Løgnhals!» pustet den andre stemmen. «Jeg er ikke sterkere, og noen dager alene ville være nok til å ribbe meg for den smule livskraft din klønete pleie har gitt meg tilbake. *Stille*!»

Ormsvans hadde stotret usammenhengende, men tidde brått. I noen sekunder hørte ikke Frank annet enn sprakingen fra ilden. Så sa den andre mannen noe igjen, med en hvisking som var nærmere en hvesing.

«Jeg har for lengst forklart deg at jeg har mine grunner til å bruke den gutten, og ham og ingen annen skal jeg ha. Jeg har ventet i tretten år. Et par måneder til spiller ingen rolle. Når det gjelder beskyttelsen som omgir ham, regner jeg med at planen min virker som den skal. Alt som kreves er litt mot fra deg, Ormsvans – og det motet bør du finne, om du ikke vil føle Voldemorts vrede i sin fulle tyngde –»

«La meg få si noe, Deres nåde!» sa Ormsvans, og det var panikk i stemmen. «Under hele reisen vår hit har jeg tumlet med planen i tankene – snart blir det oppdaget at Berta Flurp er forsvunnet, og hvis vi går videre, hvis jeg forhekser –»

«Hvis?» hvisket den første stemmen. «*Hvis*? Hvis du bare følger planen, Ormsvans, trenger ikke Magidepartementet noensinne få vite at flere har forsvunnet. Så sørg for det, stille og ubemerket. Jeg skulle helst ordnet det selv, men i min nåværende tilstand … Se så, Ormsvans, bare en eneste hindring til å rydde av veien, så står Harry Potter åpen for hogg. Jeg ber deg ikke klare det alene. Før den tid har min *tro* tjener sluttet seg til oss igjen –»

«*Jeg* er en tro tjener,» sa Ormsvans, med et snev av tverrhet.

«Jeg har bruk for en med vett, Ormsvans, en som aldri har vaklet i sin lojalitet, og du tilfredsstiller dessverre ingen av kravene.»

«Jeg fant *Dem,*» sa Ormsvans, og nå var det definitivt noe trassig i stemmen. «Det var meg som fant Dem. Det var meg som kom til Dem med Berta Flurp.»

«Sant nok,» sa den andre mannen. Det lød som om han moret seg. «En genistrek jeg knapt hadde tiltrodd deg, Ormsvans –skjønt, om sant skal sies, ante du ikke at hun skulle vise seg så nyttig da du fant henne, gjorde du vel?»

«Jeg – jeg tenkte hun ville komme til nytte, Deres nåde –»

«Løgnhals,» sa den første stemmen igjen, og det kalde smilet i stemmen var tydeligere enn før. «Men jeg skal ikke nekte for at det hun røpet for oss, var av sentral betydning. Uten det kunne jeg ikke utformet planen vår, og det skal du få din belønning for, Ormsvans. Du skal få lov å besørge en livsviktig oppgave for meg, en som mange av mine tilhengere ville gitt sin høyre hånd for å få utføre …»

«Er – er det sant, Deres nåde? Hva –?» Ormsvans lød livredd igjen.

«Ah, Ormsvans, du vil vel ikke spolere hele overraskelsen allerede? Din innsats kommer helt til slutt … men jeg lover deg, du skal få æren av å bli like viktig som Berta Flurp.»

«De … De …» Stemmen til Ormsvans var plutselig hes, som om han var blitt svært tørr i munnen. «De mener ikke … at De vil drepe meg òg?»

«Ormsvans, Ormsvans,» sa den kalde stemmen silkemykt, «hvorfor skulle jeg drepe deg? Berta drepte jeg fordi jeg var nødt. Da jeg hadde forhørt henne ferdig, var hun ikke god for annet. Et totalt vrak. Dessuten ville det ført til så mange brysomme spørsmål om hun fikk slippe tilbake til departementet og fortelle at hun hadde møtt deg i ferien. En trollmann som liksom skal være død, bør helst unngå å besøke landsens vertshus og dumpe borti hekser fra Magidepartementet …»

Ormsvans mumlet noe, så lavt at Frank ikke kunne høre det, men det fikk den andre mannen til å le – en latter blottet for humor, og like kald som ordene.

«Jaså, så *vi kunne ha justert hukommelsen hennes,* hva? Men misminnevåder kan brytes av en sterk nok trollmann, hvilket jeg beviste da jeg forhørte henne. Det ville vært en fornærmelse mot hennes *minne* ikke å utnytte opplysningene jeg tvang ut av henne, Ormsvans.»

Ute på gangen merket Frank plutselig at hånden som knuget om stokken var sleip av svette. Mannen med den kalde stemmen hadde drept en kvinne. Og han snakket om det uten antydning til anger – som om han *moret* seg! Han var farlig – en galning. Og han planla flere mord – denne gutten, Harry Potter, hvem nå det kunne være – var i fare –

Frank visste hva han hadde å gjøre. Nå var i hvert fall tida inne til å gå til politiet. Han måtte snike seg ut av huset og komme seg til telefonboksen i landsbyen fortere enn svint … men den kalde stemmen snakket igjen, og Frank ble stående som fastlimt og lyttet av alle krefter.

«Én eneste forbannelse til … min tro tjener på Galtvort … Harry Potter er praktisk talt i mine hender alt, Ormsvans. Saken er avgjort. Ingen flere argumenter. Men hysj – jeg synes jeg hører Nagini …»

Og dermed forandret stemmen seg. Lydene som nå kom fra ham, liknet ikke noe Frank noensinne hadde hørt; han hveste og hvislet uten så mye som å trekke pusten. Han måtte ha fått et slags anfall eller noe, tenkte Frank.

Da hørte Frank en bevegelse bak seg i den mørke gangen. Han snudde seg og kikket – og sto lammet av redsel.

Noe kom glidende mot ham over det mørke golvet, og da det nærmet seg lysstrimen, gikk det opp for ham med en iling av redsel hva det var: en gigantisk slange, minst tre meter lang. Livredd og lamslått stirret han på den ålende kroppen som kom nærmere og nærmere og etterlot seg et bredt, buktende spor i det tykke støvlaget på golvet. Hva skulle han gjøre? Den eneste fluktmuligheten var inn i det rommet hvor to menn satt og planla mord –men hvis han ble stående, ville slangen helt sikkert drepe ham –

Men før han rakk å bestemme seg, hadde slangen nådd ham, og så – utrolig, mirakuløst – gled den forbi; den fortsatte mot de hvesende, hvislende lydene fra den kalde stemmen innenfor – og noen sekunder etter hadde tippen av den skjellete halen forsvunnet gjennom dørsprekken.

Frank var blitt svett i pannen, og hånden om stokken skalv. Inne i rommet hveste den kalde stemmen videre, og Frank fikk en underlig anelse, en umulig anelse … *Mannen kunne snakke med slanger.*

Frank kunne ikke fatte hva som foregikk. Det eneste han ønsket, var å ligge i sin egen seng med varmeflaska. Problemet var bare at beina liksom nektet å lystre. Og mens han sto der skjelvende og prøvde å gjenvinne fatningen, slo den kalde stemmen brått over i menneskespråk igjen.

«Nagini har interessante nyheter, Ormsvans,» sa den.

«Å – å ja, Deres nåde?» sa Ormsvans.

«Å ja,» sa stemmen. «Ifølge Nagini står en gammel gomp rett utenfor døra her og lytter til hvert ord vi sier.»

Frank fikk ikke en sjanse til å gjemme seg. Han hørte fottrinn, og så ble døra slått på vidt gap.

En kortvokst, halvskallet mann med grånende hår, spiss nese og små, vasne øyne sto foran ham. Ansiktsuttrykket røpet en blanding av frykt og overraskelse.

«Inviter ham inn, Ormsvans. Eier du ikke folkeskikk?»

Den kalde stemmen kom fra den gamle ørelappstolen foran peisen, men Frank kunne ikke se den som snakket. Slangen derimot lå sammenkveilet på det smuldrende peisteppet, som en avskyelig parodi på en skjødehund.

Ormsvans vinket Frank inn i rommet. Frank var fortsatt dypt rystet, men knuget hardere om stokken og hinket over terskelen.

Den eneste lyskilden i rommet var ilden på peisen, som kastet lange, forvridde skygger over veggene. Frank stirret på stolryggen. Mannen som satt i den var visst enda mindre enn tjeneren sin, for Frank kunne ikke engang se bakhodet på ham.

«Nå, gomp, du har hørt alt?» sa den kalde stemmen.

«Hva var det De kalte meg?» sa Frank trassig, for nå som han først var der inne, nå som tida var inne til en eller annen slags handling, følte han seg modigere. Slik hadde det alltid vært under krigen også.

«Jeg kaller deg en gomp,» sa stemmen rolig. «Det betyr at du ikke er trollmann.»

«Ikke veit jeg hva De mener med trollmann,» sa Frank og fikk kontroll over stemmen. «Alt jeg veit, er at jeg har hørt nok i kveld til at polti må være interessert, jammen har jeg så. Dere har begått mord, og planlegger flere! Og jeg skal si Dem én tingen til, jeg,» la han til i et øyeblikks inspirasjon, «kona mi veit at jeg er her oppe, og hvis ikke jeg kommer hjem –»

«Du har ingen kone,» sa den kalde stemmen nesten uhørlig. «Ingen vet at du er her. Du har ikke sagt til noen at du gikk hit. Ikke lyv for fyrst Voldemort, gomp, for han vet alt … han vet alltid alt …»

«Å jaså, nå?» sa Frank barskt. «Fyrst, lissom? Vel, *Deres nåde,* jeg gir ikke stort for folkeskikken *Deres,* nei. Prøv heller å snu Dem og møt meg som en mann!»

«Men jeg er ingen mann, gomp,» sa den kalde stemmen. Nå var det så vidt den kunne høres gjennom sprakingen av flammene. «Jeg er noe langt, langt mer enn en mann. Men … hvorfor ikke? Jeg skal møte deg … Ormsvans, kom hit og snu stolen min.»

Det kom en klynking fra tjeneren.

«Du hørte hva jeg sa, Ormsvans.»

Sakte gikk den lille mannen bort til stolen og begynte å vrikke den rundt. Ansiktet hans var en eneste stor grimase, som om han ville gjort hva som helst for å slippe å nærme seg herren sin og teppet hvor slangen lå. Idet et stolbein hektet seg fast i teppet, løftet slangen det stygge, trekantede hodet og hvislet svakt.

Og så sto stolen vendt mot Frank, og han så hva som satt i den. Stokken falt skramlende på golvet. Han åpnet munnen, men det som kom ut av den, var et skrik. Han skrek så høyt at han slett ikke hørte ordene *tingen* i stolen sa mens den løftet en stav. Det kom et glimt av grønt lys, en brusende lyd, og Frank Brask falt overende. Han var død før han traff golvet.

Tretti mil unna våknet gutten som het Harry Potter med et rykk.

KAPITTEL TO

ARRET

Harry lå på ryggen med hendene for ansiktet, og hev etter pusten som om han hadde løpt. Han hadde våknet av en livaktig drøm. Det gamle arret på pannen, av form som et siksaklyn, brant under fingrene, som om noen akkurat hadde presset en hvitglødende metalltråd mot huden.

Han satte seg opp, fortsatt med den ene hånden mot arret, mens den andre strakte seg ut i mørket etter brillene på nattbordet. Han fikk dem på seg, og rommet kom straks i klarere fokus, opplyst av det svake, oransje tåkeskjæret som sivet inn gjennom gardinene fra gatelykta utenfor.

Harry følte med en finger på arret igjen. Det gjorde fremdeles vondt. Han slo på nattbordlampen, krabbet ut av senga, gikk over golvet, åpnet klesskapet og kikket i speilet på innsida av døra. En tynn gutt på fjorten stirret tilbake på ham med et forundret uttrykk i de klare, grønne øynene under det strie, svarte håret. Han gransket lyn-arret grundigere i speilet. Det så helt normalt ut, men det svidde ennå.

Han prøvde å huske hva han hadde drømt. Det hadde vært så livaktig … det var to mennesker han kjente, og én han ikke kjente … han konsentrerte seg så pannen slo rynker og prøvde å huske mer.

Det kom for ham et tåket bilde av et tussmørkt rom … en slange på et peisteppe … en liten mann som het Petter, men ble kalt Ormsvans … og en kald, tynn stemme … Voldemorts stemme. Bare tanken var nok til at det føltes som om han hadde svelget en isbit.

Han knep øynene sammen og prøvde å huske hvordan Voldemort hadde sett ut, men nei … Han kom ikke lenger enn til øyeblikket da Voldemorts stol ble snudd, og Harry så hva som satt i den og merket magen vende seg

av skrekk, og det var det som hadde vekket ham … eller var det smerten i arret?

Og den gamle mannen, hvem var det? For det hadde bestemt vært en gammel mann der, og Harry hadde sett ham falle overende på golvet. Men alt ble mer og mer utydelig – Harry begravde ansiktet i hendene og stengte soverommet ute, prøvde å holde fast bildet av det halvmørke rommet i drømmen, men det var som å prøve å holde på vann i håndflatene; detaljene sildret bort like fort som han prøvde å tviholde på dem … Voldemort og Ormsvans hadde snakket om noen de hadde drept, men Harry kunne ikke komme på navnet … og de hadde planer om å drepe en annen … *ham* …

Harry tok hendene vekk fra ansiktet, åpnet øynene og stirret ut i rommet, som om han ventet å se noe uvanlig der. Faktisk var det ikke så få uvanlige ting i det rommet. I en stor amerikakoffert av tre som sto åpen ved fotenden av senga, lå en heksekjel, en sopelime, en svart kutte og diverse bøker med trylleformler. Pergamentruller lå strødd utover den delen av skrivebordet som ikke var opptatt av det store, tomme buret hvor snøugla hans, Hedvig, pleide å vagle seg. På golvet ved senga lå en åpen bok han hadde lest i før han sovnet kvelden før. Bildene i den beveget seg. Menn i skjærende oransje kutter suste ut og inn av bildene på sopelimer mens de kastet en rød ball til hverandre.

Harry gikk bort til boka, tok den opp og kikket på den, akkurat idet en av trollmennene skåret et kjempemål ved å sende ballen gjennom en ring femten meter oppe i lufta. Så slo han boka igjen. Selv rumpeldunk – etter Harrys mening verdens absolutte toppsport – kunne ikke få ham på andre tanker nå. Han la *Kanoner i flukt* fra seg på nattbordet, gikk bort til vinduet og trakk fra gardinene. Så sto han der og så ut over gata.

Hekkveien så ut akkurat som respektable forstadsgater pleier å se ut tidlig en lørdags morgen. Alle gardiner var trukket for. Så langt Harry kunne se i mørket, var det ikke en levende sjel i sikte, ikke en katt engang.

Og likevel … likevel … Harry gikk rastløst tilbake til senga og satte seg på den, mens han på ny strøk fingeren over arret. Det var ikke smerten som plagde ham; smerter og sår var ikke noe nytt for ham. En gang hadde han mistet alle knoklene i høyre arm og fått dem utvokst igjen i løpet av en natt.

Ikke lenge etter hadde samme arm fått et bitt av en kvartmeterlang gifttann. Og så sent som året før hadde han falt femten meter fra en sopelime i fart. Merkelige uhell og skader var han vant til; den slags var ikke til å unngå for en som var elev på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom og hadde en egen evne til å havne i kattepiner.

Nei, det som plagde Harry, var at sist det hadde gjort vondt i arret, var det fordi Voldemort var like i nærheten … men Voldemort kunne ikke være her nå … tanken på at Voldemort skulle luske rundt i Hekkveien var jo latterlig, umulig …

Han lyttet til stillheten som omga ham. Ventet han halvt å høre en knirking i trappa eller svisjing i en kutte? Og så skvatt han himmelhøyt – men det var bare fetteren hans, Dudleif, som utstøtte et kolossalt snorkegrynt i naborommet.

Harry tok seg selv mentalt i kragen og ristet seg. Dette var bare dumt; det var ikke andre i huset enn onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif, og de lå opplagt fremdeles i sine søteste drømmer.

Det var slik han likte Dumlingene best – sovende. Våkne var de ikke akkurat noen hjelp og støtte for ham. Onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif var Harrys eneste levende slektninger. De var gomper – altså umagiske mennesker – og hatet og avskydde magi i enhver form, hvilket innebar at Harry var omtrent like velkommen der i huset som tørråte. For alle og enhver hadde de bortforklart Harrys lange opphold på Galtvort de siste tre årene med at han var på St. Brutus sikringssenter for uhelbredelig kriminelle gutter. De visste utmerket godt at som mindreårig trollmann hadde Harry ikke lov til å bruke magi utenfor Galtvort, men det hindret ikke at de helst la skylda på ham for alt som gikk galt hjemme. Harry hadde aldri kunnet betro seg til dem eller fortelle dem noe om sitt liv i trollmannsverdenen. Å gå til dem når de våknet og fortelle om det verkende arret og bekymringene om Voldemort –bare tanken var latterlig.

Og likevel var det på grunn av Voldemort at Harry hadde kommet til å bo hos Dumlingene. Hadde det ikke vært for Voldemort, ville han ikke hatt lyn-arret i pannen. Hadde det ikke vært for Voldemort, ville han fremdeles hatt foreldrene sine …

Voldemort – den mektigste svarte trollmannen på hundre år, en trollmann hvis krefter bare hadde vokst og vokst i elleve år. Harry var ett år den natta Voldemort kom til hjemmet hans og drepte moren og faren. Deretter hadde han vendt tryllestaven mot Harry; han hadde brukt den samme forbannelsen som hadde knust en rekke fullvoksne hekser og trollmenn på hans vei mot makten –og utrolig nok hadde den slått feil. Istedenfor å drepe den lille gutten, hadde forbannelsen slått tilbake på Voldemort selv. Harry hadde overlevd uten andre skader enn en siksakformet flenge i pannen, mens Voldemort var blitt redusert til noe som knapt kunne kalles levende lenger. Voldemorts makt var knust, hans liv nesten utblåst, og han hadde flyktet. Frykten som så lenge hadde knuget det hemmelige magisamfunnet, hadde sluppet taket, Voldemorts tilhengerskare hadde gått i oppløsning, og Harry Potter var blitt berømt.

Det hadde vært sjokk nok da Harry på elleveårsdagen sin oppdaget at han var trollmann, men enda mer forvirrende var det at alle i det hemmelige magisamfunnet kjente navnet hans. Da han kom til Galtvort, oppdaget han at blikk og hvisking fulgte ham hvor han sto og gikk. Men det var han blitt vant til. Når sommeren var over, skulle han begynne i fjerde klasse på Galtvort, og han hadde for lengst begynt å telle dagene til han var tilbake i borgen der igjen.

Men det var fremdeles fjorten dager igjen til skolestart. Nok en gang så han seg mismodig om i rommet, og blikket ble hengende ved bursdagskortene han hadde fått fra de to bestevennene sine i slutten av juli. Hva ville de si om han skrev til dem og fortalte om det verkende arret?

Straks hørte han Hermine Grangs stemme i hodet, skingrende og redd:

« Verker det i arret? Å Harry, det er virkelig skummelt …Skriv til rektor Humlesnurr! Så skal jeg slå opp i Vanlige magiske piner og plager *imens … Kanskje det står noe der om forbannelsesarr …»*

Jo, det ville garantert vært Hermines råd: å gå rett til rektoren på Galtvort, og i mellomtida, slå opp i en bok. Harry stirret ut av vinduet på himmelen, som var mørkeblå som blekk. Han hadde liten tro på at noen bok kunne hjelpe ham nå. Så vidt han visste, var han den eneste som noensinne hadde overlevd en forbannelse som den til Voldemort, så det var nokså

usannsynlig at symptomene sto listet opp i *Vanlige magiske piner og plager.* Og det med å si fra til rektor – vel, hvordan skulle Harry vite hvor Humlesnurr gjorde av seg i feriene? Han moret seg et øyeblikk med å forestille seg Humlesnurr, med langt sølvhvitt skjegg, ankellang trollmannskutte og spiss hatt, ligge langflat på en strand etsteds og gni inn den lange kroknesa med solkrem. Ikke for det, samme hvor Humlesnurr var, var Harry sikker på at Hedvig kunne finne ham, for ugla hans hadde hittil aldri mislykkes i å levere et brev, selv om det manglet adresse. Men hva kunne han skrive?

Kjære rektor Humlesnurr, beklager å bry Dem, men det gjorde vondt i arret mitt i morges. Vennlig hilsen Harry Potter.

Selv inni hans eget hode lød det komplett idiotisk.

Så prøvde han å tenke seg sin andre bestevenns reaksjon, og et øyeblikk etter var det som om Ronny Wiltersens langnesede fregnefjes svevde foran ham, iført et forvirret uttrykk.

«Gjorde det vondt i arret, sier du? Men ... men Han-du-vet kan da vel ikke være i nærheten nå, eller? Jeg mener, da ville du vel visst det? For da ville han vel prøvd å ta rotta på deg igjen, ikke sant? Neimen om jeg vet, Harry, kanskje forbannelsesarr pleier *å gjøre litt vondt ... Jeg skal spørre fattern ...»*

Herr Wiltersen var riktignok en fullkvalifisert trollmann og ansatt på Kontoret for magisk misbruk av gompegjenstander i Magidepartementet, men han hadde ingen spesiell ekspertise på forbannelser, etter det Harry visste. Og uansett likte han ikke tanken på at hele Wiltersen-familien skulle vite at han, Harry, ble nervøs for et øyeblikks vondt. Fru Wiltersen kom til å engste seg enda verre enn Hermine, og Fred og Frank, Ronnys tvillingbrødre på seksten, kunne rett og slett tro at Harry holdt på å bli en pyse. Wiltersens var Harrys absolutte yndlingsfamilie i verden. Han håpet at de når som helst nå skulle invitere ham til å besøke dem (Ronny hadde nevnt noe om verdenscupfinalen i rumpeldunk), og han hadde liten lyst til å få besøket forstyrret av bekymrede spørsmål om arret hans.

Harry knadde seg i pannen med knokene. Det han aller mest ønsket seg (og det føltes nesten som en skam å innrømme det, om så bare for seg selv)

var noen som – som kunne vært som *foreldre,* en voksen trollmann å spørre til råds uten å føle seg som en idiot, noen som var glad i ham, noen som hadde erfaring med svart magi …

Og med ett slo løsningen ham. Det var jo så enkelt og så opplagt at han ikke kunne begripe at han ikke hadde tenkt på det før – *Sirius!*

Harry spratt opp fra senga, skyndte seg over golvet og satte seg ved skrivebordet, trakk til seg en pergamentbit, dyppet ørnefjær-pennen i blekk og skrev *Kjære Sirius,* før han stoppet og grublet over hvordan problemet best skulle beskrives. Fremdeles kunne han ikke fatte at han ikke hadde kommet på Sirius med det samme. Skjønt, kanskje det ikke var så rart – det var jo faktisk ikke mer enn to måneder siden han hadde oppdaget at Sirius var gudfaren hans.

Det hadde sin meget enkle grunn at Sirius hadde vært totalt fraværende fra Harrys liv til da – Sirius hadde sittet i Azkaban, det nifse trollmannsfengslet som ble voktet av desperanter, avskyelige, blinde vesener som sugde sjelen ut av folk. Da Sirius rømte, kom de til Galtvort for å lete etter ham, enda han var uskyldig – mordene han var blitt dømt for, var begått av Ormsvans, Voldemorts tilhenger, som nesten alle trodde var død. Men Harry, Ronny og Hermine visste bedre, for de hadde møtt Ormsvans ansikt til ansikt forrige skoleår, selv om rektor Humlesnurr var den eneste som hadde trodd på dem.

I én vidunderlig time hadde Harry trodd han endelig skulle få flytte fra Dumlingene, for Sirius hadde invitert ham til å bo hos seg så snart det ble kjent at han var uskyldig. Men den sjansen gikk skeis – Ormsvans hadde greid å unnslippe før de fikk framstilt ham for Magidepartementet, og Sirius måtte rømme for å redde livet. Harry hadde hjulpet ham til å flykte på ryggen til en hippogriff som het Bukknebb, og siden da hadde Sirius vært på rømmen. Hjemmet Harry kunne hatt, om ikke Ormsvans hadde stukket av, hadde spøkt for ham hele sommeren. Det hadde vært dobbelt ille å komme tilbake til Dumlingene og vite at han hadde vært *så* nær å slippe fra dem for alltid.

Likevel hadde Sirius vært til en viss hjelp for Harry, selv om de ikke kunne være sammen. Det var takket være Sirius at Harry nå fikk ha alle

skolesakene på rommet sitt; det hadde Dumlingene aldri tillatt før. Rent prinsipielt ville de helst gjøre Harrys liv så ubehagelig som mulig, og i tillegg var de redde for evnene hans, så derfor hadde de låst skolekofferten hans inne i kottet under trappa hver sommer til nå. Men det hadde brått forandret seg da de oppdaget at Harry hadde en gudfar som var en beryktet morder – Harry hadde dessverre glemt å nevne at Sirius var uskyldig.

Han hadde fått to brev fra Sirius siden han kom tilbake til Hekkveien. Begge ble levert, ikke av ugler (som vanlig var blant trollmenn), men av store, mangefargede tropiske fugler. Hedvig hadde ikke hatt noen sans for disse glorete inntrengerne, og det var høyst motvillig hun lot dem drikke av vannskålen sin før de fløy av sted igjen. Men Harry derimot hadde likt dem; de minnet ham om palmetrær og hvit sand, og han håpet at Sirius hadde det fint, hvor han nå måtte være (for det skrev han aldri, i tilfelle brevene ble åpnet av andre). Harry hadde vanskelig for å tro at desperanter kunne overleve lenge i strålende solskinn, så det var vel kanskje derfor Sirius hadde reist sørover. Brevene fra ham, som nå lå gjemt under det meget nyttige, løse golvbordet under senga, lød iallfall muntre, og i begge to hadde han gjentatt at Harry bare måtte kontakte ham hvis han hadde behov for det. Og det syntes han jammen han hadde nå …

Det kalde, grå lyset som går forut for soloppgangen begynte å fylle rommet, og det var som om lampen lyste svakere. Da sola hadde stått helt opp og gjorde veggene gylne, kunne Harry høre bevegelse inne på onkel Wiktor og tante Petunias rom. Han ryddet skrivebordet for sammenkrøllede pergamentrester og leste gjennom det ferdige brevet en siste gang.

Kjære Sirius

Takk for det siste brevet ditt. Den fuglen var jammen diger, det var så vidt den kom inn gjennom vinduet.

Her er alt som vanlig. Dudleifs slankekur går ikke særlig bra. Tante oppdaget at han smuglet inn smultringer på rommet sitt i går. De sa at hvis han fortsatte med det, måtte de skjære ned på ukepengene hans, så han ble skikkelig sint og slengte Playstationen sin ut av vinduet. Det er en slags computergreie som man kan spille spill på. Temmelig dumt

egentlig, for nå har han ikke engang Mega-Mishandling del III *å trøste seg med.*

Grunnen til at det går ganske bra, er at Dumlingene er livredde for at du kan dukke opp og forvandle alle tre til flaggermus hvis jeg ber om det.

Men i morges hendte det noe litt nifst. Arret mitt verket igjen. Sist det skjedde var det fordi Voldemort var på Galtvort. Men jeg tror ikke han kan være i nærheten nå, eller hva? Vet du om det er sånn at forbannelsesarr kan verke i årevis etterpå?

Jeg sender dette med Hedvig når hun kommer igjen, hun er ute på jakt akkurat nå. Hils Bukknebb fra meg.

Harry

Jo, mente Harry, det så greit nok ut. Ingen vits i å ta med noe om drømmen – han ville ikke det skulle se ut som han var kjempenervøs. Han brettet sammen pergamentet og la det til side på skrivebordet, klart til Hedvig når hun kom igjen. Så reiste han seg, strakte seg og åpnet klesskapet igjen. Han så ikke på speilbildet mens han kledde på seg til frokost.

KAPITTEL TRE

INVITASJONEN

Da Harry kom ned på kjøkkenet, satt alle tre Dumlingene ved bordet alt. Ingen av dem kikket opp da han kom inn og satte seg. Onkel Wiktors digre, røde fjes var skjult bakom morgenavisen, og tante Petunia konsentrerte seg slik om å partere en grapefrukt i fire at munnen snurpet seg over hestetennene.

Dudleif virket sur og sinna og fylte liksom enda mer opp i rommet enn vanlig. Det skulle litt til, siden han uansett fylte opp hele den ene sida av bordet alene. Nå skulte han stygt da tante Petunia plasserte en båt usøtet grapefrukt på tallerkenen hans og sa med skjelvende røst: «Nammenam, søteste Duddelusk.» Livet hadde tatt en meget ubehagelig vending for Dudleif siden den dagen han kom hjem på sommerferie – med karakterboka.

De dårlige karakterene hadde onkel Wiktor og tante Petunia som vanlig greid å finne unnskyldninger for. Tante Petunia tviholdt alltid på at Dudleif var en meget begavet gutt, det var bare lærerne som ikke forsto ham, mens onkel Wiktor hevdet at «han ønsket seg søren ingen pugghest og pysegutt til sønn». De gled også lett forbi det som sto i karakterboka om bølleoppførsel. «Visst er han en villbasse, men han ville jo aldri gjøre en flue fortred!» sa tante Petunia gråtkvalt.

Men nederst sto et par velvalgte kommentarer fra helsesøsteren som selv ikke onkel Wiktor og tante Petunia kunne bortforklare. Samme hvor mye tante Petunia jamret at Dudleif bare hadde kraftig beinbygning, at overvekta bare var litt hvalpefett, og at han var en gutt i voksealderen som trengte nok mat, var det ikke til å komme bort fra at skoleskredderen ikke lenger kunne skaffe ham nikkers som var store nok. Helsesøsteren hadde sett det tante

Petunias blikk – som ellers var så skarpt for fingermerker på hennes gullblanke vegger, eller for hva naboene hadde for seg – rett og slett nektet å se: at det Dudleif trengte, ikke var mer næring, tvert imot – han var alt oppe i omtrent samme omfang og tonnasje som en mindre spekkhogger.

Og dermed – etter adskillige raserianfall, adskillige tårer fra tante Petunia og adskillige krangler som fikk golvet på Harrys rom til å riste – var det nye regimet et faktum. Diettskjemaet som helsesøsteren på Nauthus pensjonatskole hadde vedlagt, ble tapet til døra på kjøleskapet, som ble tømt for alle Dudleifs yndlingsretter – brus og kaker, sjokolade og hamburgere – og i stedet fylt opp med frukt og grønnsaker og sånt, det onkel Wiktor kalte «kaninmat». For at Dudleif skulle finne seg i det, hadde tante Petunia avgjort at hele familien skulle følge den samme dietten, og nå sendte hun en grapefruktbåt til Harry. Han la merke til at den var adskillig mindre enn Dudleifs. Tante Petunia mente visst at den beste måten å styrke Dudleifs moral på, var å sørge for at han iallfall fikk mer å spise enn Harry.

Men det tante Petunia ikke visste, var hva som skjulte seg under den løse golvplanken ovenpå. Hun ante ikke at Harry ikke fulgte dietten i det hele tatt. Ikke før hadde det gått opp for ham at han måtte overleve sommeren på reven gulrot, før han sendte Hedvig av sted til vennene sine med bønner om hjelp, og de hadde stilt storslagent opp. Fra Hermine vendte Hedvig tilbake med en svær eske stappfull av sukkerfrie lekkerbiskener (foreldrene hennes var tannleger). Gygrid, skogvokteren på Galtvort, hadde bidratt med en sekk full av egne, hjemmelagde steinkaker (som Harry ikke hadde rørt, etter lang erfaring med Gygrids kokekunster). Men fru Wiltersen hadde sendt familiens ugle, Ulrik, med en kolossal fruktkake og allverdens bakverk. Det tok fem hele dager før stakkars Ulrik, som var gammel og skrøpelig, kom seg etter turen. Og siden, på Harrys bursdag (som Dumlingene totalt hadde oversett), hadde han fått fire fantastiske bursdagskaker, én hver fra Ronny, Hermine, Gygrid og Sirius. To av dem hadde han fremdeles igjen, og kunne altså se fram til en *ordentlig* frokost så snart han kom opp på rommet igjen, så han gikk løs på grapefrukten uten å klage.

Onkel Wiktor la avisen fra seg med et forarget snøft og stirret ned på sin egen grapefruktbåt.

«Er det alt?» sa han grettent til tante Petunia.

Tante Petunia sendte ham et strengt blikk og nikket forsiktig i retning Dudleif, som allerede var ferdig med sin egen grapefrukt og nå satt og mønstret Harrys med et pottesurt uttrykk i de små griseøynene.

Onkel Wiktor sukket så tungt at den store buskebarten duvet og grep skjeen.

I det samme ringte det på ytterdøra. Onkel Wiktor husket seg opp fra stolen og forsvant ut i entreen. Fort som et lyn, mens mora var opptatt med vannkjelen, snappet Dudleif resten av onkel Wiktors grapefrukt.

Harry hørte snakk fra ytterdøra. Noen lo, og onkel Wiktor svarte kort og morskt. Så smalt døra igjen, og fra entreen hørte de lyden av papir som ble revet opp.

Tante Petunia kom med tekanna til bordet og så seg spørrende om etter onkel Wiktor. Hun behøvde ikke lure lenge på hvor det var blitt av ham; et minutt etter var han tilbake. Han var blek av raseri.

«Du,» glefset han til Harry. «Stua. Straks.»

Harry reiste seg forvirret og lurte på hva i all verden han hadde gjort *nå,* mens han fulgte etter onkel Wiktor ut av kjøkkenet og inn i stua. Onkel Wiktor smelte døra igjen bak dem.

«Jaså,» sa han. Han marsjerte bort til peisen og snudde seg mot Harry, som om han var politiet og dette var en arrestasjon. «*Jaså*.»

Harry skulle gitt mye for å svare: «Nei så,» men det var neppe verdt å utfordre onkel Wiktors temperament så tidlig på dagen, spesielt når det allerede var så tirret av matmangel. Han nøyde seg med å se høflig spørrende ut.

«Dette kom nettopp,» sa onkel Wiktor. Han hyttet med et fiolett papirark mot Harry. «Et brev. Om deg.»

Harry ble enda mer forvirret. Hvem ville falle på å skrive til onkel Wiktor om *ham?* Hvem kjente han som sendte brev med posten?

Onkel Wiktor glante på Harry. Så kikket han ned på brevet og begynte å lese det høyt.

Kjære herr og fru Dumling

Vi har aldri hilst på hverandre, men Harry har sikkert fortalt mye om min sønn Ronny.

Harry har kanskje nevnt at kommende mandag kveld er det finalen i verdenscupen i rumpeldunk, og min mann Arthur har greid å få tak i fine billetter gjennom sine forbindelser i Avdelingen for magiske idretter og leker.

Jeg håper De synes det er greit om Harry får bli med oss til kampen, for det er virkelig en sjanse som ikke kommer igjen. Det er tretti år siden Storbritannia arrangerte verdenscupen sist, og det er veldig rift om billettene. Vi vil også veldig gjerne at Harry får komme og bo hos oss resten av sommerferien. Vi skal selvsagt sørge for at han kommer seg trygt på toget til skolen.

Det er best om Harry sender svaret Deres direkte til oss på den vanlige måten, for gompepostmannen har aldri levert post hjem til oss, og jeg tror nesten ikke han vet hvor huset er.

Så da håper vi at vi ser Harry snart.

Med vennlig hilsen

PS. Håper vi har satt på nok frimerker.

Da onkel Wiktor hadde lest ferdig, stakk han hånden i brystlomma og trakk fram noe annet.

«*Se* på dette her,» knurret han.

Han holdt opp konvolutten brevet hadde vært i, og det var så vidt Harry greide å la være å sprute ut i latter. Det var ikke en flekk av den som ikke var dekket av frimerker, unntatt et par kvadratcentimeter på midten. Der hadde fru Wiltersen greid å klore ned Dumlingenes adresse med bitteliten skrift.

«Så hun satte på nok frimerker, da,» sa Harry og prøvde å få det til å låte som om dette var en feil enhver kunne gjort. Onkelens øyne skjøt gnister.

«Og det la postmannen merke til, ja,» sa han mellom sammenbitte tenner. «Og lurte fælt på hvor brevet kom fra. Det var derfor han ringte på. Morsomt, syntes han visst det var.»

Harry sa ikke noe. Andre folk ville kanskje ikke riktig skjønt hvorfor onkel Wiktor gjorde sånt nummer av litt for mange frimerker, men Harry hadde bodd lenge nok hos Dumlingene til å vite at de var livredde for alt som skilte seg det minste fra det som var vanlig. Og det de var aller reddest for, var at noen skulle oppdage at de hadde noen som helst forbindelse med folk som fru Wiltersen.

Onkel Wiktor sto og glante på Harry, som gjorde sitt beste for å holde ansiktet helt rolig. Bare han ikke gjorde eller sa noe dumt nå, *kunne* han ha sitt livs sjanse. Han ventet på at onkel Wiktor skulle si noe, men han bare fortsatte å glo. Harry bestemte seg for å våge å åpne munnen.

«Æh – kan jeg få dra, da?» spurte han.

Det fór en trekning over onkel Wiktors svære, fiolette fjes. Barten strittet. Harry trodde nesten han skjønte hva som foregikk bakom barten: en kamp på liv og død mellom to av onkel Wiktors mest grunnleggende instinkter. Å la Harry få dra, betydde å gi ham en glede, noe onkel Wiktor hadde kjempet innbitt mot i tretten år. På den annen side, å la Harry dra sin kos til Wiltersen-familien resten av sommeren, betydde å bli kvitt ham to hele uker før noen kunne håpet på det, og onkel Wiktor avskydde å ha Harry i huset. Han kikket ned på fru Wiltersens brev igjen, antakelig for å vinne tid til å tenke.

«Hva er det for et kvinnemenneske?» sa han og stirret med vemmelse på underskriften.

«Du har sett henne,» sa Harry. «Hun er moren til kameraten min, Ronny. Hun møtte ham på Galt– på skoletoget etter siste termin.»

Han hadde nesten sagt «Galtvortekspressen», og det var et sikkert middel til å få onkelen til å fly i flint. Ingen uttalte noensinne navnet på Harrys skole i det Dumlingske hjem.

Onkel Wiktor rynket hele det svære fjeset, som om han prøvde å komme på noe ubehagelig.

«Klumpete kvinnfolk?» knurret han til slutt. «Drøssevis av rødhårete unger?»

Harry rynket pannen. Det var ganske sterkt av onkel Wiktor, syntes han, å kalle noen «klumpet», når hans egen sønn Dudleif omsider hadde greid det han hadde truet med siden han var tre, nemlig å bli bredere enn han var høy.

Onkel Wiktor begravde seg i brevet igjen.

«Rumpeldunk,» mumlet han for seg selv. «*Rumpeldunk* – hva er det for slags vås?»

Harry kjente et nytt stikk av irritasjon.

«Det er en sport,» sa han kort. «Den spilles på sopel–»

«Ja vel, *ja vel!*» sa onkel Wiktor høyt. Det gledet Harry å se at onkelen virket en anelse panisk. Nervene hans tålte visst ikke lyden av ordet «sopelime» uttalt i hans egen stue. Han tok tilflukt i brevet igjen. Harry så at leppene formet ordene «sender svaret Deres direkte til oss på den vanlige måten». Han skulte.

«Hva mener hun med 'den vanlige måten'?» freste han.

«Den vanlige for oss,» sa Harry, og før onkelen rakk å stoppe ham, la han til: «Uglepost, vet du? Det er det trollmenn vanligvis bruker.»

Onkel Wiktor så dypt sjokkert ut, som om Harry nettopp hadde sagt et virkelig motbydelig banneord. Dirrende av sinne kastet han et nervøst blikk ut av vinduet, som om han ventet å se naboene stå med øret klint mot glasset.

«Hvor mange ganger har jeg sagt at du ikke får nevne den slags unaturligheter under mitt tak?» hveste han. Ansiktet hadde fått en fin, dyp plommefarge. «Der står du, i de klærne Petunia og jeg har skaffet den utakknemlige kroppen din –»

«Etter at Dudleif vokste fra dem, ja,» sa Harry kaldt. Og det var riktig nok; genseren han hadde på seg, var så stor at han måtte brette opp ermene femdobbelt for å få hendene fri, for ikke å snakke om at den nådde til knærne på de utrolig vide jeansene.

«Jeg nekter å bli snakket til på den måten!» sa onkel Wiktor og skalv av raseri.

Men nå var det nok for Harry. Det var slutt på de tider da han bare pent fikk finne seg i alle Dumlingenes idiotiske regler. Ikke fulgte han Dudleifs diett, og ikke søren om han ville la onkel Wiktor hindre ham i å se verdenscupen i rumpeldunk, ikke så sant *han* kunne gjøre noe med det.

Han trakk pusten dypt for å roe seg, og så sa han: «Vel vel, da får jeg ikke bli med på verdenscupen da, altså. Kan jeg få gå nå? Jeg har et brev jeg må bli ferdig med. Til Sirius. Gudfaren min, du vet.»

Se så, da var det sagt. Trylleordene. Nå kunne han stå og se på at den fiolette fargen forsvant flekkvis fra fjeset til onkel Wiktor, til det så ut som dårlig blandet solbæris.

«Æh, så du – du skriver brev til ham, er det så?» sa onkel Wiktor med en stemme som prøvde å virke rolig. Men Harry hadde sett pupillene i de små øynene trekke seg sammen i brå frykt.

«Ja,» sa Harry lett. «Det er en stund siden han har hørt fra meg – og hvis han ikke hører noe, ja, da kunne han jo tro at det var noe i veien, ikke sant?»

Der tidde han for å nyte virkningen av ordene. Det var nesten så han kunne se tannhjulene svirre under den snorrette skillen i onkel Wiktors tette, mørke hår. Hvis han prøvde å hindre at Harry skrev til Sirius, kunne Sirius tro at Harry ble vanskjøttet. Hvis han nektet Harry å dra til verdenscupen, kom Harry til å skrive og fortelle det til Sirius, som dermed kunne være *sikker på* at Harry ble vanskjøttet. Bare én mulighet sto åpen for onkel Wiktor. Harry kunne se ham komme til denne konklusjonen, som om det store bartefjeset var gjennomsiktig. Han prøvde å la være å smile, prøvde å holde ansiktet så uttrykksløst som mulig. Og så –

«Hrm. Nåh. Vel vel, da. Så får du vel dra på denne pokkers … denne idiotiske … denne verdenscup-greia. Men pass på at du skriver og sier til disse – disse *Wiltersens* at de kommer og henter deg. *Jeg* har i hvert fall ikke tid til å kjøre deg land og strand rundt. Og bare bli der resten av sommeren. Og den – den gudfaren din … fortell ham … fortell ham endelig at du drar.»

«Greit,» sa Harry muntert.

Han snudde og gikk mot stuedøra, men måtte ta seg sammen for ikke å bykse til værs og utstøte krigshyl. Han skulle få dra … han skulle hjem til familien Wiltersen, han skulle få være med på verdenscupfinalen i rumpeldunk!

Ute i entreen snublet han nesten over Dudleif, som hadde lusket ved døra i håp om å høre at Harry fikk en overhøvling. Det ble et sjokk for ham å se Harrys brede smil.

«Det var virkelig en *deilig* frokost vi fikk, hva?» sa Harry. «Godt å føle seg skikkelig mett, syns ikke du òg?»

Han måtte le av uttrykket i Dudleifs fjes. Og så tok han trappa i tre trinns byks og forsvant inn på rommet sitt.

Det første han la merke til var at Hedvig var kommet igjen. Hun satt i buret sitt, stirret på ham med de svære, ravgule øynene og klikket med nebbet på den måten som viste at hun var gretten for noe. Og *hva* det var hun var gretten for, ble klart nesten umiddelbart.

«AU!» sa Harry.

Noe som minnet om en liten grå, fjærkledd tennisball hadde akkurat kollidert med tinningen hans. Han masserte seg hardt i hodet og så opp for å finne ut hva som hadde truffet ham. Det var en ørliten ugle, ikke større enn at den kunne få plass i en håndflate, som suste opphisset rundt i rommet som en utskutt rakett. Så gikk det opp for Harry at ugla hadde sluppet et brev foran føttene på ham. Han bøyde seg, dro kjensel på Ronnys håndskrift og rev opp konvolutten. Inni lå en fort nedrablet brevlapp:

> *Harry – FATTERN HAR FIKSA BILLETTER – Irland mot Bulgaria mandag natt. Muttern skriver til gompene og spør om du kan komme og være hos oss. Kan være de har fått brevet alt, jeg vet ikke hvor fort sånt går med gompepost. Tenkte det var best å sende denne lappen med Rusken for sikkerhets skyld.*

Harry stirret på ordet «Rusken», og deretter opp på den ørlille ugla som nå svirret rundt taklampeskjermen. Han hadde aldri sett noe som liknet mindre på en rusk. Kanskje det var håndskriften til Ronny han ikke skjønte. Han leste videre.

Vi kommer og henter deg enten gompene liker det eller ikke, det går ikke an å gå glipp av verdenscupen. Det er bare at muttern og fattern mener det er best om vi later som vi spør dem først. Hvis de sier ja, så send svar tilbake med Rusken litt kvikt, så kommer vi og henter deg klokka fem søndag ettermiddag. Hvis de sier nei, så si fra med Rusken litt kvikt, så kommer vi og henter deg klokka fem søndag uansett. Hermine kommer seinere i dag. Perry har fått jobb – i Avdelinga for internasjonalt magisamarbeid. Best å ikke si et ord om noe utenlandsk når du kommer hit, ellers kommer han til å kakle vettet av deg.

Ser deg snart –

«Ta det rolig!» sa Harry til den lille ugla, som stupdykket over hodet på ham og pep som en gærning – sikkert av stolthet over at den hadde levert brevet til rette person, tenkte Harry. «Kom hit, du må ta med svaret mitt tilbake!»

Ugla flakset ned og satte seg på buret til Hedvig. Hedvig kikket kaldt opp, som om den bare kunne våge å komme nærmere.

Harry grep ørnefjærpennen igjen, snappet en ny bit pergament og skrev:

Ronny
Det er greit, gompene sier jeg får lov. Ser deg klokka fem i morgen. Kan omtrent ikke vente.

Han brettet sammen lappen til en ørliten klump og greide å få bundet den fast til det bitte lille beinet til ugla – med store vansker, ettersom den hoppet opp og ned av opphisselse. Ikke før var beskjeden på plass, før ugla var på vingene igjen, zoomet ut av vinduet og forsvant.

Harry snudde seg til Hedvig.

«Tror du du kan klare en ordentlig langtur?» spurte han.

Hedvig tutet med stor verdighet.

«Kan du fly med dette til Sirius for meg?» sa han og holdt fram brevet. «Bare vent litt … jeg må bli helt ferdig først.»

Han brettet ut pergamentet igjen og la i all hast til et PS:

Hvis du vil ha tak i meg, blir jeg hos Ronny Wiltersen, kameraten min, resten av sommeren. Faren hans har skaffet billetter til verdenscupen i rumpeldunk!

Dermed var brevet ferdig, og han festet det til Hedvigs bein. Hun satt uvanlig stille imens, som om hun var fast bestemt på å vise ham hvordan en *skikkelig* postugle oppførte seg.

«Når du kommer igjen, finner du meg hos Ronny. Greit?» sa Harry.

Hun hakket ham kjærlig i fingeren, og så, med en bløt, svusjende lyd, spredde hun de svære vingene og seilte ut av det åpne vinduet.

Harry så etter henne til hun var ute av syne. Så krabbet han under senga, bendte opp den løse golvplanken og listet fram et digert stykke bursdagskake. Mens han satt der på golvet og spiste det, nøt han lykkefølelsen som strømmet gjennom ham. Han hadde kake, og Dudleif hadde ikke annet enn grapefrukt; det var en deilig sommerdag, i morgen skulle han reise fra Hekkveien, arret kjentes helt som vanlig igjen, og han skulle være med og se verdenscupen i rumpeldunk. Her han satt, var det ikke lett å bekymre seg for noe som helst – ikke engang for Voldemort den store.

KAPITTEL FIRE

TILBAKE TIL HIET

Før klokka var tolv neste dag hadde Harry pakket kofferten ferdig med skolesakene og alle sine kjæreste eiendeler – usynlighetskappen han hadde arvet etter sin far, sopelimen han hadde fått av Sirius, det magiske kartet over Galtvort som Fred og Frank Wiltersen hadde gitt ham året før. Han hadde tømt gjemmestedet under golvbordet for all maten, dobbeltsjekket hver krinkel og krok etter gjenglemte formularbøker og fjærpenner, samt plukket ned veggkalenderen hvor han med stor glede hadde krysset av hver ny dag fram mot 1. september og endelig skolestart.

Atmosfæren i Hekkveien 4 var meget anspent. Vissheten om at en bøling trollmenn var i umiddelbar vente hjem til dem, hadde gjort Dumlingene stresset og irritable. Onkel Wiktor hadde sett bent fram forskrekket ut da Harry meddelte at Wiltersen-familien ville dukke opp allerede klokka fem neste dag.

«Jeg håper du sa fra at de har å kle seg skikkelig, disse menneskene,» snerret han straks. «Jeg har nok sett hva slags greier folk av din type går i. De får sannelig vise såpass anstendighet at de kommer i normale klær, jeg bare sier det.»

Harry merket et lite stikk av bekymring. Han hadde sjelden sett herr eller fru Wiltersen iført noe som helst som Dumlingene ville kalt «normalt». Ungene deres kunne nok trekke i gompeklær i feriene, men herr og fru Wiltersen gikk helst i lange kutter i varierende stadier av loslitthet. Harry ga blaffen i hva naboene ville tro, men han var litt engstelig for hvor uhøflige Dumlingene kunne bli hvis Wiltersen-familien dukket opp og så ut som deres bangeste anelser om trollmenn.

Onkel Wiktor hadde tatt på seg sin beste dress. Enkelte ville kanskje tatt dette som et tegn på varm velkomst, men Harry visste at det var fordi onkelen ville virke så imponerende og truende som mulig. Dudleif derimot virket en tanke redusert. Dette var ikke fordi dietten endelig hadde begynt å gi resultater, men av ren frykt. Etter sitt forrige møte med en fullvoksen trollmann hadde Dudleif stått igjen med en krøllet grisehale stikkende ut av buksebaken, og tante Petunia og onkel Wiktor måtte bekoste en operasjon på et privatsykehus i London for å få fjernet den. Så det var ikke aldeles overraskende at Dudleif rett som det var strøk seg nervøst over rompa med hånden og gikk sidelengs gjennom alle dører, for å unngå å vise fienden den samme målskiva en gang til.

Lunsjen ble inntatt i bortimot total taushet. Dudleif protesterte ikke engang på maten (hytteost og revet selleri). Tante Petunia rørte ikke en eneste bit. Hun satt med armene i kors og stramme lepper og så ut som hun tygget på tunga, kanskje for å bite i seg den rasende harangen hun helst ville ha overfust Harry med.

«De kommer vel i bil, går jeg ut fra?» bjeffet onkel Wiktor over bordet.

«Æhm,» sa Harry.

Det hadde han ikke tenkt på. *Hvordan* hadde Wiltersenene tenkt å hente ham? De hadde jo ingen bil lenger, for den gamle Ford Angliaen de hadde hatt, var nå blitt vill og kjørte rundt på egen hånd i Den forbudte skogen ved Galtvort. Men i fjor hadde herr Wiltersen lånt en av Magidepartementets biler, så kanskje han gjorde det samme i dag?

«Jeg tror det,» sa Harry.

Onkel Wiktor snøftet i barten. Normalt ville han spurt om *hva slags* bil herr Wiltersen hadde; han hadde det med å bedømme folk etter hvor stor og dyr bil de kjørte. Men Harry tvilte på at onkel Wiktor ville godtatt herr Wiltersen om han så hadde kjørt Ferrari.

Harry tilbragte det meste av ettermiddagen på rommet sitt; han orket ikke å se tante Petunia myse ut gjennom blondegardinene hvert femte sekund, som om det var sendt ut varsel om et rømt neshorn. Men omsider ble klokka kvart på fem, og Harry gikk ned i første igjen og inn i stua.

Tante Petunia gikk rundt og rettet nevrotisk på alle putene. Onkel Wiktor lot som om han leste avisen, men de små øynene beveget seg ikke, og Harry var sikker på at i virkeligheten lyttet han av alle krefter etter motordur. Dudleif hadde klemt seg ned i en lenestol; griselabbene holdt han under seg, med et solid tak om rompa. Harry tålte ikke spenningen, så han gikk ut igjen og satte seg i trappa med blikket festet på armbåndsuret og hjertet hamrende av opphisselse og nerver.

Men klokka ble fem, og klokka ble over fem. Onkel Wiktor kom ut, litt svett i dressen sin, åpnet ytterdøra og skottet fram og tilbake i gata. Så trakk han hodet til seg igjen.

«De er sene!» snerret han til Harry.

«Ja,» sa Harry. «Kanskje – kanskje det er trafikkork eller noe.»

Ti over fem … kvart over fem … Nå begynte Harry å bli nervøs selv. Klokka halv seks overhørte han en bisk mumling mellom onkel Wiktor og tante Petunia fra stua.

«Totalt hensynsløst.»

«Tenk om vi hadde en avtale.»

«Kanskje de tror de blir invitert til middag hvis de kommer sent.»

«Men det skal de bli blå for,» sa onkel Wiktor, og Harry hørte at han reiste seg og skrittet fram og tilbake i stua. «De kan ta med seg guttungen og dra; ikke snakk om å bli hengende rundt her. Hvis de kommer i det hele tatt, da. Har vel tatt feil av dagen, sikkert. *Den slags* folk bryr seg nok ikke stort om punktlighet, nei. Enten det, eller så kjører de en eller annen slags blikkboksbil som har brutt sam– AAAAAAAARRRRRGH!»

Harry spratt opp. Fra den andre sida av stuedøra kom lyden av tre Dumlinger som kastet seg i panikk tvers over rommet. Sekundet etter kom Dudleif klampende ut i gangen med dødsangst over hele fjeset.

«Hva er det?» sa Harry. «Hva var det som skjedde?»

Men Dudleif hadde visst mistet talens bruk. Med hendene godt plantet om baken, vagget han så fort han greide ut på kjøkkenet. Harry skyndte seg inn i stua.

Det kom høye smell og skrapende lyder fra Dumlingenes avstengte peis bak den elektriske peisilden.

«Hva er det?» gispet tante Petunia, som hadde rygget inntil veggen og stirret livredd mot peisen. «Wiktor, hva er det?»

Men det behøvde de ikke lure på stort lenger. Nå hørtes nemlig stemmer bak den falske peismuren.

«Ævv! Fred – nei, Fred, gå tilbake, det er noe som er feil her – si at Frank ikke skal – ÆVVV! Frank da, det er ikke plass, gå

tilbake, litt kvikt, og si til Ronny at –»

«Kanskje Harry kan høre oss, fatter – kanskje han kan slippe oss ut –»

De hørte høylytt knyttnevehamring mot veggen bak det kunstige bålet.

«Harry? Harry, kan du høre oss?»

Dumlingene kastet seg over Harry som et par illsinte jerver.

«Hva er dette for slags?» knurret onkel Wiktor. «Hva er det som foregår?»

«De – de har prøvd å komme seg hit med flumpulver,» sa Harry og kjempet mot en sinnssvak trang til å hyle av latter. «De kan flytte seg rundt fra bål til bål – men dere har jo stengt igjen peisen – vent litt –»

Han gikk bort til peisen og ropte inn gjennom bakveggen. «Herr Wiltersen? Kan du høre meg?»

Hamringen stanset. Noen inne i skorsteinen sa: «Ssssjj!»

«Herr Wiltersen, det er Harry … Peisen er stengt igjen. Dere kommer ikke igjennom der.»

«Pokker!» sa stemmen til herr Wiltersen. «Hvorfor i huleste vil noen stenge av peisen sin?»

«De har elektrisk varme der,» forklarte Harry.

«Nææ?» sa herr Wiltersens oppspilte stemme. «Eklektisk, er det sant? Med *kontakt* og alt? Du verden, det må jeg virkelig se … la meg tenke meg om … ævv! Pass deg litt da, Ronny!»

Nå lød Ronnys stemme også.

«Hvorfor er vi her? Er det noe gærnt?»

«Nei da, nei da, Ronny,» sa Freds stemme sarkastisk. «Det var så klart akkurat hit vi hadde tenkt oss.»

«Jøss da, har vi det ikke femenalt her, kanskje?» sa Frank. Stemmen hans lød halvkvalt, som om han ble presset mot veggen.

«Så, så, gutter …» sa herr Wiltersen distré. «Jeg prøver å finne ut hva vi skal gjøre … jo … eneste måten – hold avstand nå, Harry.»

Harry trakk seg tilbake til sofaen. Onkel Wiktor derimot gikk framover.

«Vent litt!» brølte han mot peisen. «Hva er det De tenker på –»

KLA-BANG!

Det falske bålet skjøt tvers over rommet idet den avstengte peisen eksploderte utover, og ut veltet herr Wiltersen, Fred og Frank og Ronny i en sky av gipsrester og løse brokker. Tante Petunia vrælte og falt baklengs over kaffebordet. Onkel Wiktor grep tak i henne før hun traff golvet, og så sto han og gapte mot Wiltersen-flokken uten å få fram et ord. Det han så, var fire mennesker med ildrødt hår, deriblant to, Fred og Frank, som var prikk like til siste fregne.

«Det var bedre,» peste herr Wiltersen mens han børstet støvet av den lange, grønne kutten og rettet på brillene. «Ah … dere må være Harrys tante og onkel?»

Og dermed strente den høye, tynne, halvskallede mannen med utstrakt hånd mot onkel Wiktor, men *han* hadde rygget mange skritt bakover med tante Petunia i et fast grep og hadde helt mistet talens bruk. Den beste dressen hans var dekket av hvitt støv, som også hadde drysset over håret og barten og fikk ham til å se ut som om han nettopp var blitt tretti år eldre.

«Æh – vel – beklager det der,» sa herr Wiltersen og lot hånden synke, mens han så seg tilbake over skulderen på den sprengte peisen. «Det er helt og holdent min feil; det falt meg rett og slett ikke inn at vi ikke skulle kunne komme ut på denne sida. Jeg fikk knyttet opp peisen Deres til flumnettet, forstår De – ja, bare for i ettermiddag altså, så vi kunne hente Harry. Det er jo strengt tatt mot reglene, selvsagt, å knytte gompepeiser til nettet – men jeg har en grei kontakt i Flumtilsynet som ordnet det for meg. Ikke vær redd, jeg skal straks få fikset alt sammen. Nå tenner jeg bare opp her og sender guttene hjem først, og så reparerer jeg peisen før jeg eksiverer selv.»

Harry var villig til å vedde på at Dumlingene ikke hadde skjønt et kvidder av dette. De sto der og glodde like himmelfalne på herr Wiltersen. Tante Petunia hadde karet seg på beina igjen og gjemte seg bak onkel Wiktor.

«Hei der, Harry!» sa herr Wiltersen blidt. «Har du pakket kofferten?»

«Den står oppe,» sa Harry og smilte bredt tilbake.

«Vi skal hente'n,» sa Fred straks. Han blunket til Harry da han og Frank gikk forbi. De visste hvor Harrys rom var, ettersom de hadde reddet ham ut av det en gang i ly av nattemørket. Harry hadde en mistanke om at Fred og Frank håpet å få et glimt av Dudleif, så mye som de hadde hørt om ham av Harry.

«Tja,» sa herr Wiltersen og svingte litt med armene mens han prøvde å finne på noe å bryte den pinlige tausheten med. «Riktig – æhm – riktig trivelig sted dere har her.»

Siden Dumlingenes normalt plettfrie stue nå var overstrødd med støv og murbrokker, var dette ikke det heldigste han kunne sagt til dem. Onkel Wiktors ansikt ble fiolett igjen, og tante Petunia begynte på ny å tygge på tunga, men de var øyensynlig for skrekkslagne til å *si* noe.

Herr Wiltersen så seg om. Han simpelthen elsket alt som hadde med gomper å gjøre. Harry kunne se at han verket etter å gå og undersøke TV-apparatet og videospilleren.

«De går på eklektisitet, ikke sant?» sa han med en vitende mine. «Ja, nettopp, jeg ser jo kontakten. Jeg samler nemlig på kontakter,» betrodde han onkel Wiktor. «Og batterier. Jeg har en meget pen samling av batterier. Min kone tror jo jeg er gal, da, men sånn er det altså.»

Det var tydelig at onkel Wiktor også trodde herr Wiltersen var gal. Han flyttet seg ørlite grann til høyre for å skjerme tante Petunia, som om han ventet at herr Wiltersen plutselig kunne kaste seg over dem.

Brått kom Dudleif inn i stua. Harry kunne høre tvillingene klampe med kofferten hans i trappa, og han skjønte at de samme lydene hadde skremt Dudleif ut fra kjøkkenet. Han tok ikke det livredde blikket bort fra herr Wiltersen mens han smøg seg langs veggen bort til moren og faren og prøvde å gjemme seg bak dem. Onkel Wiktors korpus var riktignok solid nok til å skjule den magre tante Petunia, men ikke på langt nær til å skjule Dudleif.

«Jaha, Harry, og dette må vel være fetteren din, da?» sa herr Wiltersen med et nytt, tappert forsøk på å konversere.

«Jepp,» sa Harry. «Det er Dudleif, ja.»

Han og Ronny vekslet blikk og så fort bort fra hverandre igjen, for det var nesten umenneskelig vanskelig ikke å sprute ut i latter: Dudleif holdt fremdeles rompa i et fast grep, som om han var redd for at den skulle falle av. Men denne påfallende oppførselen gjorde visst herr Wiltersen oppriktig bekymret. På tonen hans neste gang han sa noe, kunne Harry høre at han trodde Dudleif var like gal som Dumlingene trodde at *han* var, bortsett fra at herr Wiltersens reaksjon var medfølelse og ikke frykt.

«Nå, Dudleif, er det deilig å ha ferie?» spurte han vennlig.

Dudleif hikstet. Harry så at hendene knuget enda hardere om de massive skinkene.

Fred og Frank kom inn igjen, bærende på Harrys skolekoffert. De kikket seg om idet de kom inn og fikk øye på Dudleif. De to ansiktene sprakk i identiske, ondskapsfulle glis.

«Se så, ja,» sa herr Wiltersen. «Vi får vel komme oss av gårde, da.»

Han trakk opp kutteermene og tok fram tryllestaven. Dumlingene presset seg inntil veggen som én mann.

«Tafyrio!» sa herr Wiltersen og pekte med staven på hullet i bakveggen.

Straks slo flammene opp i peisen og sprakte muntert, som om de hadde knitret i timevis. Herr Wiltersen fisket opp en liten snørepose av lomma, løsnet snora, tok opp en klype av pulveret inni og kastet det på ilden, som ble smaragdgrønn og buldret høyere enn noensinne.

«OK, Fred, i vei med deg,» sa han.

«Kommer,» sa Fred. «Au da – bare et sekund –»

En godteripose hadde falt ut av lomma hans, og innholdet trillet nå i alle retninger – svære, feite tyggegummier i mangefarget papir.

Fred fór etter og stappet dem ned i lomma igjen. Så vinket han muntert til Dumlingene, tok et skritt rett inn i ilden og sa: «Hiet!» Det kom et skjelvende lite hikst fra tante Petunia; de hørte et vusj, og Fred var borte.

«Jaha, og så var det deg, Frank,» sa herr Wiltersen. «Du tar kofferten.»

Harry hjalp Frank å skyve kofferten inn i flammene og bikke den på høykant, så han fikk bedre styring på den. Med et nytt vusj hadde Frank ropt «Hiet!» og forsvunnet, han òg.

«Og så deg, Ronny,» sa herr Wiltersen.

«På gjensyn,» sa Ronny blidt til Dumlingene, gliste bredt til Harry, tok skrittet inn i ilden, ropte «Hiet!» og forsvant.

Nå var det bare Harry og herr Wiltersen igjen.

«Ja … ha det, da,» sa Harry til Dumlingene.

De svarte ikke et ord. Harry gikk mot ilden, men idet han skulle til å ta skrittet inn, strakte herr Wiltersen ut en hånd og holdt ham igjen. Han sto og stirret forbløffet på Dumlingene.

«Harry sa adjø til dere,» sa han. «Hørte dere ikke det?»

«Det er ikke så farlig,» mumlet Harry. «Det gjør ikke noe, det er helt sant.»

Herr Wiltersen tok ikke hånden vekk fra skulderen hans.

«Dere ser ikke nevøen deres igjen før til neste sommer,» sa han med mild indignasjon til onkel Wiktor. «Så dere har vel tenkt å si adjø?»

Onkel Wiktors ansikt fortrakk seg i skrekkelige grimaser. Tanken på å bli belært i høflighet av en mann som nettopp hadde sprengt halve stua hans, så ut til å gjøre fysisk vondt.

Men herr Wiltersen sto der med tryllestaven i hånden. Onkel Wiktors små kuleøyne berørte den fort med blikket, før han sa, ytterst motvillig: «Så adjø da.»

«Ser dere siden,» sa Harry og satte den første foten inn i flammene. Det kjentes behagelig, omtrent som en varm pust. Men i samme øyeblikk lød en serie motbydelige, brekningsaktige lyder bak ham, og det kom et hyl fra tante Petunia.

Harry snurret rundt. Dudleif sto ikke lenger bakom foreldrene. Han sto på kne ved kaffebordet og holdt på å bli kvalt av noe halvmeterlangt, fiolett, slimete noe som ormet seg ut av munnen hans. Det tok et forvirret sekund før det gikk opp for Harry at det halvmeterlange var Dudleifs tunge – og at det lå et fargesprakende tyggegummipapir på golvet foran ham.

Tante Petunia kastet seg ned ved sida av Dudleif, grep tak i den oppsvulmede tunga og prøvde å rykke den ut av munnen på ham. Ikke overraskende vrælte og freste Dudleif verre enn noensinne og prøvde å

holde henne fra livet. Onkel Wiktor bæljet og veivet med armene, og herr Wiltersen måtte rope for å bli hørt.

«Ikke vær redd, det er lett å ordne!» ropte han og nærmet seg Dudleif med utstrakt tryllestav. Men tante Petunia hylte verre enn før og kastet seg oppå Dudleif for å beskytte ham mot denne nye trusselen.

«Det er sant!» sa herr Wiltersen inntrengende. «Det er veldig enkelt – det var tyggegummien – min sønn Fred – så glad i en spøk – men det er bare en blåsoppvåde – tror jeg da, iallfall –kjære, la meg ordne det –»

Men dette beroliget ikke Dumlingene, som tvert imot fikk ytterligere panikk: Tante Petunia hikstet hysterisk og rykket i Dudleifs tunge som om hun var fast bestemt på å rive den ut, Dudleif selv så ut til å bli langsomt kvalt under det samlede presset av moren og tunga, og onkel Wiktor, som helt hadde mistet selvbeherskelsen, grep en porselensfigur fra skjenken og kylte den så hardt han kunne mot herr Wiltersen, som dukket, og pyntefiguren gikk i knas i peisen.

«Nei, alvorlig talt!» sa herr Wiltersen sint og hyttet med tryllestaven. «Jeg prøver jo bare å *hjelpe*!»

Onkel Wiktor brølte som en såret flodhest og trev en ny figur.

«Harry – gå, bare gå!» ropte herr Wiltersen og dekket onkel Wiktor med staven. «Jeg ordner dette!»

Harry ville nødig gå glipp av moroa, men onkel Wiktors figur nummer to bommet så vidt på det venstre øret hans, og alt i alt fant han det best å overlate situasjonen til herr Wiltersen. Han skrittet inn i ilden og så seg tilbake over skulderen idet han sa «Hiet!» og hans siste, forte glimt av stua var herr Wiltersen som skjøt en ny pyntefigur ut av hånden på onkel Wiktor med tryllestaven, tante Petunia som lå oppå Dudleif og vrælte, og Dudleifs tunge som buktet seg rundt som en svær, slimete pyton. I neste sekund begynte han selv å hvirvle fort rundt, og Dumlingenes stue forsvant av syne i et blaff av smaragdgrønne flammer.

KAPITTEL FEM

WILTERSENS WARSTE

Fortere og fortere snurret Harry med albuene presset inn til sida, og peiser flimret forbi til han begynte å bli kvalm og lukket øynene. Omsider merket han at han begynte å saktne farten. Han slo ut med armene og stanset akkurat i tide til ikke å stupe på hodet ut av peisen på familien Wiltersens kjøkken.

«Tok han den?» spurte Fred ivrig og strakte ut hånden for å hjelpe ham på beina.

«Jøss ja,» sa Harry og rettet seg opp. «Hva *var* det for noe?»

«Tungtungetyggis,» sa Fred fornøyd. «Det er Frank og meg som har finni'n opp, vi har vært på jakt etter noen å prøve'n ut på i hele sommer …»

Det lille kjøkkenet eksploderte av latter. Harry så seg om og oppdaget at Ronny og Frank satt ved det skurte trebordet, sammen med to rødhåringer han aldri hadde sett før, men som han øyeblikkelig skjønte hvem var: Rulle og Kalle, de to eldste Wiltersen-brødrene.

«Hyggelig å hilse på deg, Harry,» sa den nærmeste av dem, smilte og rakte ut en stor neve. Da Harry tok imot den, merket han træler og blemmer mot fingrene. Dette måtte være Kalle, som jobbet med drager i Romania. Kalle hadde samme bygning som tvillingene, kortere og tettere enn Perry og Ronny, som begge var lange og hengslete. Fjeset var bredt, blidt og værbitt, og så fregnet at han nesten så solbrent ut. Armene var muskuløse, og på den ene var det et stort, blankt arr etter brannsår.

Rulle reiste seg smilende og tok også Harry i hånden. Rulle kom som litt av en overraskelse. Harry visste han arbeidet for trollmannsbanken Flirgott, og at han hadde vært topptillitsmann på Galtvort, så han hadde alltid forestilt seg Rulle som en eldre utgave av Perry – glad i å kommandere folk

rundt og pinlig opptatt av at regler var til for å overholdes. Men Rulle var jo faktisk – det fantes ikke noe annet ord for det – *kul.* Han var høy, med langt hår samlet i en hestehale og én dinglende ørering med noe som så ut som en hoggtann i. Klærne han hadde på seg, hadde ikke stukket seg ut på en rockekonsert, bortsett fra at Harry merket seg at støvlene måtte være lagd av, ikke vanlig lær, men dragelær.

Før noen rakk å si noe mer lød et svakt, lite smell, og herr Wiltersen dukket opp av tomme lufta bakom Frank. Han så sintere ut enn Harry noensinne hadde sett ham.

«Det der var *ikke* morsomt, Fred!» ropte han. «Hva i huleste var det du ga den gompegutten?»

«Jeg ga'n ingenting, jeg,» sa Fred, med nok et smådjevelglis. «Jeg bare *mista* det … det var hans feil at'n tok og gomla det, jeg sa'ke at'n skulle det, jeg.»

«Du mista det med vilje!» brølte herr Wiltersen. «Du *visste* han ville spise det, du *visste* han var på diett …»

«Hvor diger ble tunga hans?» spurte Frank ivrig.

«Den ble nesten halvannen meter før foreldrene hans ville la meg slippe til og krympe den!»

Harry og Wiltersen-guttene satte i et latterbrøl.

«Det *er ikke* morsomt!» ropte herr Wiltersen. «Den slags oppførsel undergraver grovt forholdet mellom trollmenn og gomper! Her tilbringer jeg halve livet mitt med å motarbeide gompemishandling, og så tar mine egne sønner og –»

«Det var'ke for det han var gomp at vi ga'n til'n!» sa Fred indignert.

«Nei, det var for det han er en svær diger bøllete drittsekk!» sa Frank. «Ikke sant'n er det, Harry?»

«Jo, det er han, herr Wiltersen,» sa Harry oppriktig.

«Det er ikke det som er poenget!» raste herr Wiltersen. «Bare vent til jeg forteller mora deres –»

«Forteller meg hva da?» sa en stemme bak dem.

Fru Wiltersen var akkurat kommet inn på kjøkkenet. Hun var kort og tykk, med et ansikt som utstrålte vennlighet, skjønt akkurat nå var øynene

smale sprekker av mistanke.

«Å, hei, vennen min,» sa hun og smilte til Harry da hun fikk øye på ham. Så skjøt blikket tilbake til ektemannen igjen. «Fortelle meg hva, Arthur?»

Herr Wiltersen nølte. Harry skjønte at samme hvor sint han var på Fred og Frank, hadde han ikke *egentlig* tenkt å fortelle fru Wiltersen hva som hadde skjedd. Det ble taust, mens herr Wiltersen stirret nervøst på sin kone. Da dukket to jenter opp i kjøkkendøra bak fru Wiltersen. Den ene, med brusende, brunt hår og temmelig store fortenner, var Harrys og Ronnys venn, Hermine Grang. Den andre var liten og rødhåret; det var Ronnys lillesøster Gulla. Begge smilte til Harry, som smilte bredt tilbake, hvorpå Gulla straks ble sprutrød – hun hadde vært svært begeistret for Harry helt siden første gang han var på besøk i Hiet.

«Fortelle meg *hva da,* Arthur?» gjentok fru Wiltersen i en illevarslende tone.

«Å, det var ingenting, Molly,» mumlet herr Wiltersen. «Det var bare Fred og Frank som – men jeg har snakket med dem om det alt –»

«Hva har de gjort denne gangen?» sa fru Wiltersen. «Hvis det har noe med Wiltersens Wærste å gjøre –»

«Ronny, kan du ikke vise Harry hvor han skal sove?» sa Hermine fra døråpningen.

«Han vet da vel hvor'n skal sove hen!» sa Ronny. «På mitt rom, så klart, han sov jo der sist –»

«Vi kan vise ham det sammen,» sa Hermine med ettertrykk.

«Å,» sa Ronny idet det demret for ham. «Jaha, ja.»

«Vi kan bli med, vi også,» sa Frank –

«Dere to blir her!» snerret fru Wiltersen.

Harry og Ronny smøg seg ut av kjøkkenet, og de, Hermine og Gulla gikk bortover den trange gangen og opp den vaklevorne trappa som strakte seg i siksak opp gjennom huset til etasjene over.

«Hva er Wiltersens Wærste for noe?» spurte Harry mens de trasket oppover.

Både Ronny og Gulla lo, men ikke Hermine.

«Muttern rydda på rommet til Fred og Frank og fant en stabel bestillingsskjemaer,» sa Ronny lavt. «Svære digre prislister over ting de har finni opp. Morosaker og sånn, hva. Falske tryllestaver og lure-godis, massevis av greier. Det var femenalt, jeg ante ikke at de hadde fått til alt det …»

«Vi har hørt eksplosjoner fra rommet deres i lange tider, men vi skjønte ikke at de drev og *lagde* ting,» sa Gulla, «vi trodde bare de likte alt bråket.»

«Det er bare at det meste av det – vel, OK, alt samma, egentlig – var litt farlig,» sa Ronny, «og vel, de hadde jo tenkt å selge det på Galtvort og tjene litt gryn, ikke sant, og muttern ble helt vill. Hun nekta dem å fortsette og brente opp alle bestillingslappene … og forresten er hun fly forbanna på dem fra før. De gjorde det ikke så bra i UGLEr som hun hadde venta.»

UGLE sto for Undre galdrelaugseksamener, som Galtvort-elever tok det året de ble femten.

«Og så ble det en kjempekrangel,» sa Gulla, «for mamma vil at de skal begynne i Magidepartementet sånn som pappa, og de sa at det eneste de vil, er å åpne sin egen morobutikk.»

I det de passerte tredje etasje, gikk en dør opp og et fjes stakk ut, iført store hornbriller og et sterkt irritert uttrykk.

«Hei, Perry,» sa Harry.

«Å, hallo, er det deg, Harry,» sa Perry. «Jeg lurte på hvem det var som bråkte sånn. Jeg prøver å arbeide her inne, skal jeg si dere – jeg har en rapport å gjøre ferdig til kontoret – og det er ikke lett å konsentrere seg når folk dundrer opp og ned trappene hele tida.»

«Vi *dundrer* aldeles ikke,» sa Ronny biskt. «Vi går. Beklager hvis vi har forstyrra Magidepartementet i noe topphemmelig.»

«Hva er det du jobber med?» spurte Harry.

«En rapport til Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid,» sa Perry viktig. «Vi har en utredning i gang for å få standardisert tykkelsen på heksekjeler. Noen av disse importproduktene er en tanke for tynne – det har vært en økning i lekkasjer på nesten tre prosent per år –»

«Jo, den skal nok forandre verden, tenker jeg, den rapporten,» sa Ronny. «Tipper de slår det opp på førstesida i *Aftenprofeten,* hva: LEKKE

KJELER.»

Perry ble en anelse lyserød.

«Bare gjør narr du, Ronny,» sa han hissig, «men om ikke denne bransjen kommer under en form for internasjonal regulering, kan vi risikere å bli oversvømmet av usolide, tynnbunnede produkter som kan bli en alvorlig trussel mot –»

«Jaddada, jaddada,» sa Ronny og fortsatte videre opp trappa. Perry slamret døra igjen bak seg. Mens Harry, Hermine og Gulla fulgte etter Ronny opp tre trapper til, hørte de fjerne rop og skrik fra kjøkkenet nedenfor. Det lød som om herr Wiltersen hadde fortalt fru Wiltersen om tyggisene allikevel.

Det var rommet øverst oppe som var Ronnys, og det så ut omtrent som det hadde gjort sist Harry hadde vært på besøk der: de samme plakatene av Ronnys favorittlag i rumpeldunk, Chudley-kanonene, seilte rundt på veggene og skråtaket og vinket, og i akvariet i vinduskarmen, som før hadde inneholdt rumpetroll, bodde nå én usannsynlig stor frosk. Ronnys gamle rotte, Skorpus, var borte, men i stedet hadde han fått den ørlille grå ugla som hadde levert brevet til Harry i Hekkveien. Den hoppet opp og ned i et lite bur og kvitret som en gal.

«Ti nå still, Rusken,» sa Ronny og ålte seg mellom to av de fire sengene som var blitt klemt inn i rommet. «Fred og Frank har blitt dytta inn her, de òg, for Rulle og Kalle har deres rom,» forklarte han Harry. «Perry får beholde rommet sitt helt aleine for det han må *arbeide*.»

«Æh – hvorfor kaller du den ugla for Rusken?» spurte Harry.

«Fordi han er dum,» sa Gulla. «Egentlig *heter'n* Tullerusk.»

«Og det er lissom ikke noe dumt navn, det, hva?» sa Ronny sarkastisk. «Det var Gulla som kalte'n det,» sa han til Harry. «Hun syns lissom det var *søtt.* Og jeg prøvde å gi'n et annet navn, men da var det for seint, han ville ikke høre på noe annet. Så nå er'n Rusken. Jeg er nødt til å ha'n her oppe, for han irriterer fletta av Ulrik og Hermes. Han irriterer meg òg, det er'ke det.»

Tullerusk flakset fornøyd rundt i buret sitt og tutet gjennomtrengende. Harry kjente Ronny for godt til å ta det han sa alvorlig. Den gamle rotta si,

Skorpus, klagde han ustanselig over, men gjett om han ble ute av seg da det så ut som Hermines katt, Skeivskank, hadde spist den.

«Hvor er Skeivskank?» spurte han henne nå.

«Å, ute i hagen, tenker jeg,» sa hun. «Han liker å jage hagegnomer, sånne har han ikke sett før.»

«Så Perry liker seg på den nye jobben da?» spurte Harry. Han dumpet ned på en av sengene og kikket på Chudley-kanonene som suste ut og inn av plakatene i taket.

«Liker seg?» sa Ronny dystert. «Jeg tror søren ikke han hadde kommet hjemom i det hele tatt om ikke fattern hadde tvingi'n. Han er helt besatt. For all del, ikke få'n til å begynne å snakke om sjefen sin. *Ifølge herr Kroek … som jeg sa til herr Kroek … herr Kroek mener … som herr Kroek sa …* Jeg tror søren meg det er straks før de forteller at de er forlova.»

«Har du hatt en bra sommer, Harry?» spurte Hermine. «Fikk du matpakkene våre og sånn?»

«Ja, tusen takk,» sa Harry. «De reddet livet mitt, de kakene.»

«Og har du hørt fra –?» begynte Ronny, men et blikk fra Hermine var nok til at han tidde. Harry visste at det var Sirius han ville ha spurt om. Ronny og Hermine hadde vært så aktivt med på å hjelpe Sirius å rømme fra Magidepartementet at de siden hadde vært nesten like opptatt av Harrys gudfar som han selv. Men det ville ikke vært særlig lurt å snakke om det mens Gulla var der. Ingen andre enn de selv og rektor Humlesnurr visste hvordan Sirius hadde unnsluppet, eller trodde på at han var uskyldig.

«Nå tror jeg de er ferdige med å krangle,» sa Hermine for å dekke over den pinlige pausen, for Gulla skottet nysgjerrig fra Ronny til Harry. «Skal vi gå ned og hjelpe moren deres med middagen?»

«OK,» sa Ronny. Alle fire gikk ut av rommet hans og ned på kjøkkenet, hvor de fant fru Wiltersen alene og tydeligvis i meget olmt humør.

«Vi skal spise ute i hagen,» sa hun da de kom inn. «Her inne er det rett og slett ikke plass til elleve stykker. Kan dere bære ut tallerkenene, jenter? Rulle og Kalle holder på å sette opp bordene. Og dere to tar med bestikk,» sa hun til Ronny og Harry. Hun pekte med tryllestaven på en haug poteter i

vasken, med litt mer ettertrykk enn hun hadde tenkt, så potetene skjøt ut av sitt gode skinn med slik fart at de spratt tilbake fra tak og vegger.

«Å, herregud da!» glefset hun og fektet med tryllestaven mot et feiebrett, som øyeblikkelig hoppet ned fra veggen, skled fram og tilbake over golvet og skyflet opp potetene. «De to der!» brast det innett ut av henne mens hun snappet kopper og kar ut av skapet, og Harry skjønte at hun mente Fred og Frank. «Neimen om jeg vet åssen det skal gå med dem. Nei, ikke på vilkår. Null ærgjerrighet, om en ikke regner med for å lage så mye spetakkel som det går an …»

Hun smelte en stor kopperkjele fra seg på kjøkkenbordet og begynte å vifte med tryllestaven oppi den. Mens hun rørte, rant det en fyldig saus fra stavtippen.

«Hadde de enda vært dumme,» fortsatte hun sint, mens hun bar sausekjelen bort til komfyren og tente den med nok et vift med staven. «Nei da, men de kaster bort det vettet de har! Hvis de ikke tar seg sammen, får de *virkelig* bråk snart. Galtvort har sendt flere ugler om de to enn om resten til sammen. Hvis de fortsetter som de stevner, ender det med forhør på Kontoret for ureglementert magiutøvelse en dag!»

Fru Wiltersen hyttet med staven mot knivskuffen, som sprang opp. Harry og Ronny hoppet av veien idet diverse kniver suste ut av den, fløy tvers over kjøkkenet og satte i gang med å kutte opp potetene som feiebrettet nettopp hadde helt ut i vasken.

«Neimen om jeg vet hva vi har gjort feil med dem,» sa fru Wiltersen. Hun la fra seg tryllestaven og begynte å trekke fram enda flere kjeler. «Sånn har det vært i årevis, bare den ene tingen etter den andre, og de nekter å høre på – Å NEI, IKKE NÅ *IGJEN*!»

Hun hadde snappet tryllestaven fra bordet, hvorpå den hadde utstøtt et høyt hvin og forvandlet seg til en svær gummimus.

«Enda en av de lure-tryllestavene deres!» ropte hun. «Hvor mange ganger har jeg sagt at de ikke skal la dem ligge og flyte?»

Hun grep den ekte staven, og da hun snudde seg igjen, hadde sausen på komfyren brent seg.

«Kom,» sa Ronny fort til Harry og trev en håndfull bestikk fra den åpne skuffen, «vi går og hjelper Kalle og Rulle.»

De forlot fru Wiltersen og skyndte seg ut gjennom bakdøra.

De hadde ikke gått mer enn noen meter da Hermines hjulbeinte, oransje katt, Skeivskank, kom settende mot dem fra hagen med børstehalen rett til værs, i fullt firsprang etter noe som så ut som en kvartmeterlang, skitten potet med bein. Harry så straks at det var en hagegnom. De små hornhudføttene gikk som trommestikker der den sprintet over gårdsplassen og kastet seg hodestups ned i en av gummistøvlene som lå hulter til bulter rundt døra. Han kunne høre den sinnssvake gnomfnisingen da Skeivskank stakk en pote nedi og prøvde å fiske den opp. Samtidig hørte de noen veldige brak fra den andre sida av huset. Da de kom ut i hagen, viste rabalderet seg å skyldes Rulle og Kalle, som sto der med hver sin tryllestav og dirigerte to medtatte gamle spisebord, som flakset rundt høyt over plenen og nå og da brakte sammen, mens begge prøvde å slå den andres i bakken. Fred og Frank sto rundt og heiet, Gulla lo, og Hermine holdt seg borte ved hekken, øyensynlig midt imellom latter og bekymring.

Rulles bord traff Kalles med et øredøvende brak og slo av det ene beinet. Det lød en klapring ovenfra, og da de så opp, var det Perry som hadde stukket hodet ut av et vindu i tredje.

«Kan dere ta det litt rolig der nede?» brølte han.

«’Fladels, Perremann,» sa Rulle og gliste. «Åssen går det med kjelebunnene?»

«Meget dårlig,» sa Perry grettent og slamret vinduet igjen. Rulle og Kalle klukklo mens de fikk bordene trygt ned på gresset igjen, ende mot ende. Med et vift av tryllestaven fikk Rulle bordbeinet på plass igjen og tryllet fram duker ingensteds fra.

Da klokka slo sju, sto begge bordene og knakte under en overflod av fru Wiltersens lekreste kokkekunst, og ni blad Wiltersen, Hermine og Harry satte seg til bords under en klar, dypblå himmel. For en som hele sommeren igjennom hadde levd av stadig tørrere kake, var dette himmerike, så til å begynne med tok Harry mest del i samtalen med ørene og tok for seg av kylling-og-skinke-pai, kokte poteter og salat.

Ved bordenden satt Perry og fortalte sin far alt om kjelebunn-rapporten sin.

«Jeg har sagt til herr Kroek at jeg skulle ha den ferdig til tirsdag,» sa han viktig. «Det var før han hadde ventet, men jeg liker å være tidlig ute. Jeg tenker han blir glad for at jeg gjør det så fort. Jeg mener, vi har det jo forrykende travelt i avdelingen for tida, med alt som må ordnes før rumpeldunkcupen. Det er bare synd vi ikke får den støtten vi trenger fra Avdelingen for magiske idretter og leker. Ludo Humbag –»

«Jeg liker Ludo, jeg,» sa herr Wiltersen fredsommelig. «Det var han som skaffet oss de gode billettene til cupen. Jeg gjorde ham en liten tjeneste en gang: Broren hans, Otto, havnet i litt problemer – en gressklipper med overnaturlige evner – men jeg fikk glattet over det.»

«Jo da, Humbag er *hyggelig* nok, det er ikke det,» sa Perry avfeiende, «men hvordan han noensinne kunne bli avdelingsleder … når jeg sammenlikner med herr Kroek! Jeg kan ikke forestille meg at herr Kroek skulle miste en ansatt i sin avdeling og ikke prøve å finne ut hva som hadde skjedd med dem. Er du klar over at Berta Flurp har vært savnet i over en måned nå? Dro på ferie til Albania, og siden har ingen sett henne?»

«Ja, jeg spurte nettopp Ludo om det,» sa herr Wiltersen og rynket pannen. «Han sier at Berta har rotet seg bort utallige ganger før – skjønt jeg må si at hadde det vært noen i min avdeling, hadde jeg nok blitt litt bekymret …»

«Å, Berta er håpløs, hun, hvis det er det det er snakk om,» sa Perry. «Etter det jeg hører er hun blitt overflyttet fra avdeling til avdeling i årevis, fordi det er så mye styr med henne … men likevel burde da Humbag *prøve* å finne henne. Herr Kroek har personlig engasjert seg i saken – hun var i vår avdeling en gang, nemlig, og jeg tror herr Kroek likte henne godt – men Humbag bare ler og sier at hun sikkert har lest feil på kartet og endt opp i Australia, ikke Albania. Nå ja,» Perry sukket dypt og viktig og tok en stor slurk av hyllebærvinen, «vi har mer enn nok å bestille i Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid, om vi ikke skal prøve å finne andre avdelingers bortkomne ansatte òg. Som du vet, har vi en ny storbegivenhet å organisere rett etter verdenscupen.»

Han kremtet betydningsfullt og kikket bortover til den andre bordenden, hvor Harry, Ronny og Hermine satt. «Du vet hva jeg mener, far.» Han hevet stemmen litt. «Det topphemmelige, du vet.»

Ronny himlet med øynene og mumlet til Harry og Hermine: «Han har prøvd å få oss til å spørre hva det er siden han begynte i den jobben. En utstilling av tjukkbånna kjeler, kan jeg tenke meg.»

Midtveis ved bordet satt fru Wiltersen. Hun kjeftet på Rulle for øreringen, som åpenbart var en nyanskaffelse.

«… en diger, ekkel hoggtann og alt – alvorlig talt, Rulle, hva sier de til sånt i banken?»

«Mutter, i banken gir de blaffen i hva jeg har på meg, så lenge jeg bringer inn skatter nok,» sa Rulle tålmodig.

«Og håret ditt begynner å se riktig latterlig ut, vennen min,» sa moren og fingret velbehagelig med tryllestaven. «Jeg skulle ønske du ville la meg stusse det litt for deg …»

«Jeg liker det, jeg,» sa Gulla, som satt ved sida av Rulle. «Du er så gammeldags, mamma. Og forresten så er det ikke halvparten så langt som rektor Humlesnurr sitt …»

På den andre sida satt Fred og Frank og Kalle og diskuterte ivrig verdenscupen.

«Det bare *må* bli Irland,» sa Kalle utydelig gjennom en munnfull potet. «De overkjørte Peru totalt i semifinalen.»

«Men Bulgaria har jo Viktor Krumm, da,» sa Fred.

«Krumm er én brukbar spiller; Irland har sju,» sa Kalle kort. «Men jeg skulle ønske England hadde greid seg. Jeg må si det var temmelig pinlige greier.»

«Hva skjedde?» spurte Harry ivrig. Aldri hadde han så tydelig følt hvor isolert fra trollmannsverdenen han var når han satt innestengt i Hekkveien. Rumpeldunk var noe Harry tok på alvor. Han hadde selv spilt speider på Griffings huslag helt siden det første året på Galtvort og eide en Lynkile, en av verdens beste racerlimer.

«Tapte mot Transylvania, tre hundre og nitti mot ti,» sa Kalle dystert. «Spilte så dårlig at det var en skam. Og Wales tapte mot Uganda, og

Skottland ble aldeles utradert av Luxembourg.»

Det mørknet i hagen, så herr Wiltersen tryllet fram levende lys før desserten (hjemmelagd jordbæris), og før de var ferdige flagret nattsvermerne lavt over bordet, og den varme lufta var parfymert med duftene av gress og kaprifol. Harry følte seg herlig mett og i harmoni med allverden mens han betraktet hagegnomene som sprintet gjennom rosebuskene, kaklende av latter, med Skeivskank hakk i hæl.

Ronny skottet forsiktig bortover bordet for å forsikre seg om at alle snakket om sitt, før han sa meget lavt til Harry: «Vel, åssen er det – har du hørt noe fra Sirius i det siste?»

Hermine snudde hodet mot dem og lyttet interessert.

«Ja,» sa Harry like lavt, «to ganger. Det låter som han har det OK. Jeg skrev til ham i forgårs. Kanskje han svarer mens jeg er her.»

Han kom plutselig på hvorfor han hadde skrevet til Sirius. Et øyeblikk lurte han på om han skulle fortelle Ronny og Hermine om arret som verket igjen og drømmen som hadde vekket ham … men nei. Han hadde ikke lyst til å gi dem noen bekymringer, ikke nå som han selv hadde det så deilig og avslappet.

«Nei, se så mye klokka er blitt,» sa fru Wiltersen plutselig etter en titt på armbåndsuret. «Dere skulle jammen ha vært i seng, hele bølingen, dere må jo opp grytidlig for å rekke cupen. Harry, hvis du lar skolelista di ligge igjen, skal jeg få tak i det du trenger i Diagonallmenningen i morgen. Jeg må hente til de andre uansett. Det er ikke sikkert det blir tid etter verdenscupen – sist varte den i fem dager.»

«Å jøss! Det håper jeg den gjør denne gangen også!» sa Harry begeistret.

«Vel, det gjør sannelig ikke jeg,» sa Perry skinnhellig. «Jeg tør nesten ikke tenke på hvor mye som ville ligge i inn-kurven min hvis jeg ble borte fra jobben i fem dager.»

«Ja, tenk om noen putter dragemøkk i'n igjen, eller hva sier du, Perregutt?» sa Fred.

«Det var en vareprøve på norsk kunstgjødsel!» sa Perry og ble ildrød i fjeset. «Det var slett ikke noe *personlig* ved det!»

«Å jo da,» hvisket Fred til Harry mens de reiste seg fra bordet. «Det var vi som sendte'n, nemlig.»

KAPITTEL SEKS

FLYTTNØKKELEN

Harry syntes han bare så vidt hadde kommet opp på Ronnys rom og fått lagt hodet nedpå, før han våknet av at fru Wiltersen rusket i ham.

«På tide å dra, vennen min,» hvisket hun og gikk bort for å vekke Ronny.

Harry famlet etter brillene, tok dem på seg og satte seg opp. Utenfor var det mørkt ennå. Ronny mumlet noe utydelig da moren ristet i ham. Ved fotenden av madrassen sin så Harry to store, uflidde skikkelser dukke fram fra virvaret av tepper.

«Nå alt?» sa Fred omtåket.

De kledde på seg i taushet, for søvnige til å si et ord, gjespet og strakte seg, og så trasket alle fire ned på kjøkkenet.

Fru Wiltersen sto og rørte i en stor gryte på komfyren. Herr Wiltersen satt ved bordet og sjekket en stabel med svære pergamentbilletter. Han kikket opp da guttene kom inn og slo ut med armene, så de tydelig skulle se hva han hadde på seg. Det var noe i likhet med en golfgenser samt en meget sliten olabukse, som var litt for stor til ham og ble holdt oppe av et bredt lærbelte.

«Nå, hva syns dere?» spurte han ivrig. «Alle skal forkle seg –ser jeg ut som en gomp, Harry?»

«Joo,» sa Harry og smilte. «Helt på prikken.»

«Hvor er Rulle og Kalle og Pe-Pe-Perry?» sa Frank og greide ikke helt å kvele en gjesp.

«De tre immiverer jo, så klart,» sa fru Wiltersen. Hun plumpet den store gryta ned på bordet og begynte å øse opp grøt i bollene. «Da kan de ligge litt lenger.»

Harry visste at immivering var noe veldig vanskelig; det innebar å forsvinne fra ett sted og dukke opp et annet omtrent øyeblikkelig.

«Så de sover fremdeles, de?» sa Fred surt og trakk til seg grøtbollen sin. «Hvorfor kan'ke vi også immivere?»

«Fordi dere ikke er gamle nok og ikke har bestått prøven,» glefset fru Wiltersen. «Og hvor blir det av jentene?»

Hun svinset ut av kjøkkenet, og de hørte at hun gikk opp trappa.

«Må en bestå en prøve for å immivere?» spurte Harry.

«Ja visst,» sa herr Wiltersen, mens han stakk billettene trygt unna i baklomma på buksa. «Det er ikke lenger siden enn forleden dag at Avdelingen for magisk transport måtte bøtelegge et par stykker for immivering uten sertifikat. Det er ikke barnemat å immivere, og når det ikke gjøres helt riktig, kan det bli ganske stygge komplikasjoner. De to jeg snakket om splutsja seg faktisk.»

Alle rundt bordet skuttet seg, unntatt Harry.

«Æh – *splutsja?*» sa Harry.

«Flytta halvparten, mens halvparten ble igjen,» sa herr Wiltersen og forsynte seg med store mengder sirup over grøten. «Så der satt de jo, da. Kunne ikke komme hverken fram eller tilbake. Måtte vente til Magiannulleringspatruljen kom og fikk dem løs. Og det ble det ikke lite papirmølle av, skal jeg si dere, bare tenk på alle gompene som hadde sett de kroppsdelene som ble igjen …»

Harry så for seg et par bein og et øyeeple som lå alene og forlatt igjen på fortauet i Hekkveien.

«Gikk det bra med dem?» spurte han forskrekket.

«Ja da,» sa herr Wiltersen rolig. «Men de fikk altså en skikkelig bot, og jeg tror neppe de prøver seg igjen med det første. Nei, immivering er ikke å spøke med. Det er masser av voksne trollmenn som ikke bryr seg med det, men foretrekker sopelimer – tregere, men tryggere.»

«Men både Rulle og Kalle og Perry kan det altså?»

«Kalle måtte gå opp to ganger,» sa Fred og gliste. «Første gangen strøk'n. Immiverte en mil sønnafor dit han skulle og landa på knollen til ei stakkars kjerring som var ute med handlekørja, husker dere det?»

«Nå ja, andre gangen sto han altså,» sa fru Wiltersen, som kom marsjerende inn igjen til et kor av skadefro latter.

«Det er'ke mer enn to uker sia Perry gikk opp og sto,» sa Frank. «Sia har'n immivert ned på kjøkkenet hver morra, bare for å vise at'n kan.»

De hørte skritt i trappa, og Hermine og Gulla kom inn på kjøkkenet. Begge så bleke og søvndrukne ut.

«Hvorfor må vi stå opp så tidlig?» sa Gulla, mens hun gned seg i øynene og satte seg.

«Det er et stykke å gå,» sa herr Wiltersen.

«Gå?» sa Harry. «Må vi *gå* til verdenscupen?»

«Nei da, nei da, det er milevis unna,» sa herr Wiltersen og smilte. «Vi skal bare gå et lite stykke. Det er fordi det er veldig vanskelig for større mengder trollmenn å samles uten å vekke oppsikt. Altså blant gompene. Vi må jo alltid være svært forsiktige med hvordan vi forflytter oss, og ved slike mammutarrangementer som verdenscupen i rumpeldunk –»

«Frank!» sa fru Wiltersen så skarpt at alle skvatt.

«Hva?» sa Frank i en uskyldig tone som ikke lurte noen.

«Hva er det du har i lomma?»

«Ingenting!»

«Ikke sitt og ljug for meg!»

Fru Wiltersen pekte på lomma hans med tryllestaven og sa: *«Apporto!»*

Diverse små, fargeglade gjenstander kom susende opp av lomma til Frank. Han kastet seg etter dem, men bommet, og de skjøt rett inn i fru Wiltersens utstrakte hånd.

«Har vi ikke sagt at dere skulle ødelegge dem?» sa hun rasende og holdt fram noe som umiskjennelig var flere Tungtungetyggiser. «Vi sa dere skulle kvitte dere med hver bidige én! Tøm lommene, begge to! Sett i gang!»

Det ble en ubehagelig scene. Tvillingene hadde åpenbart prøvd å smugle ut så mange tyggiser som mulig, og fru Wiltersen måtte bruke en apportformel for å finne dem alle sammen.

«Apporto! Apporto! Apporto!» ropte hun, og dermed kom tyggiser flyende fra all verdens merkverdige steder, deriblant fôret i Franks jakke og oppbretten på jeansen til Fred.

«Det har tatt oss et halvt år å få til de der!» ropte Fred til moren da hun kastet alle tyggisene.

«Jammen en fin måte å kaste bort et halvår på!» hylte hun tilbake. «Ikke rart dere fikk så dårlige UGLEr!»

Alt i alt var stemningen ikke utpreget god da de skulle gå. Fru Wiltersen skulte fremdeles da hun ga herr Wiltersen et kyss på kinnet, men ikke halvparten så olmt som tvillingene. Begge hev på seg ryggsekken og marsjerte ut uten et ord til henne.

«Nå må dere endelig ha det hyggelig,» sa fru Wiltersen, «og *oppfør dere pent,*» ropte hun etter tvillingryggene som forsvant, men de to hverken snudde seg eller svarte. «Jeg sender Rulle og Kalle og Perry etter ved lunsjtider,» sa fru Wiltersen til herr Wiltersen, da han, Harry, Ronny, Hermine og Gulla fulgte etter Fred og Frank over den mørke gårdsplassen.

Det var kjølig, og månen sto fremdeles på himmelen. Bare en matt, grønnlig strime langs horisonten til høyre viste at det nærmet seg daggry. Harry gikk og forestilte seg tusenvis av trollmenn som suste i retning verdenscupen. Han satte farten opp og gikk ved sida av herr Wiltersen.

«Hvordan kommer de seg dit da, uten at alle gompene merker det?» spurte han.

«Det har vært litt av en nøtt å organisere, ja,» sukket herr Wiltersen. «Problemet er at nærmere hundre tusen trollmenn akter seg til verdenscupen, og vi har selvsagt ikke noe magisk område som er stort nok til å ta imot alle sammen. Visst finnes det steder gompene ikke kan komme, men tenk deg å prøve å stappe hundre tusen trollmenn inn i Diagonallmenningen eller perrong ni og tre kvart! Så det gjaldt å finne en passende øde hei og sette ut så mange gompeavstøtende hindringer som mulig. Hele departementet har jobbet med saken i månedsvis. For det første må vi selvsagt sørge for at ankomsten skjer puljevis. Folk med de billigste billettene må møte opp to uker på forhånd. Et begrenset antall bruker gompetransport, men det bør jo ikke være *for* mange som fyller opp på bussene og togene deres – husk, det kommer trollmenn fra hele verden. Noen immiverer, så klart, men da må vi ordne med trygge steder hvor de kan dukke fram, langt fra gomper. Jeg tror de har funnet en beleilig skog de

bruker som immiveringspunkt. De som ikke vil eller kan immivere, kan bruke flyttnøkler. En flyttnøkkel er en gjenstand som flytter en trollmann fra et sted til et annet på et gitt tidspunkt. Om nødvendig kan en flytte ganske store grupper på den måten. Det er utplassert to hundre flyttnøkler over hele Storbritannia, og den nærmeste for oss er på toppen av Mårhauskollen, så det er dit vi går nå.»

Herr Wiltersen pekte framover, hvor en stor, svart skygge tårnet opp bakom landsbyen Ildering Sankt Veit.

«Hva slags gjenstander er flyttnøkler da?» spurte Harry nysgjerrig.

«Tja, det kan være hva som helst,» sa herr Wiltersen. «Ting ingen legger merke til, helst, så ikke gomper skal snuble over dem og begynne å tukle med dem … helst sånt som de tar for søppel …»

Skrittene deres var det eneste som brøt stillheten mens de trasket bortover den mørke, fuktige veien mot landsbyen. Langsomt ble himmelen lysere mens de gikk gjennom landsbyen, og det blekksvarte mørket ble gradvis mørkeblått. Harry var iskald på både hender og føtter. Herr Wiltersen kikket stadig på klokka.

De hadde ikke pust til overs til å prate under oppstigningen på Mårhauskollen. Innimellom snublet de i bortgjemte kaninhull eller skled på tykke, svarte gresstuster. Hver pust Harry trakk, skar i brystet, og han kjente de første tegnene til krampe i beina. Så var de omsider på flatmark igjen.

«Pyh,» peste herr Wiltersen. Han tok av seg brillene og tørret dem av på genseren. «Se det, vi ligger foran skjemaet – ti minutter igjen …»

Hermine var den siste som kom over kammen. Hun holdt seg for stinget i sida.

«Nå mangler vi bare flyttnøkkelen,» sa herr Wiltersen, mens han satte brillene på seg igjen og myste rundt seg. «Den er sikkert ikke stor … kom igjen …»

De gikk manngard og lette. Men de hadde ikke gått i mer enn noen minutter da et rop skar gjennom stillheten.

«Herover, Arthur! Herover, gutt, vi har funnet den!»

To høye skikkelser sto i silhuett mot stjernehimmelen på den andre sida av toppen.

«Anton!» sa herr Wiltersen smilende og gikk bort til mannen som hadde ropt. Resten fulgte etter.

Herr Wiltersen sto og håndhilste på en rødfjeset trollmann med stritt, brunt skjegg. Mannen holdt en muggen, gammel støvel i den andre hånden.

«Alle sammen, dette er Anton Djervell,» sa herr Wiltersen. «Jobber i Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener. Og sønnen hans, Fredrik, regner jeg med dere kjenner alt?»

Fredrik Djervell var en uvanlig flott gutt på rundt sytten. Han var kaptein og speider på Håsblåslaget i rumpeldunk på Galtvort.

«Hei,» sa Fredrik og kikket på dem.

Alle sa «Hei» igjen, unntatt Fred og Frank, som bare nikket. De hadde aldri helt tilgitt Fredrik at han hadde slått deres eget Griffinglag i fjorårets første rumpeldunkkamp.

«Nå, Arthur, lang tur?» spurte Fredriks far.

«Ikke så gærnt,» sa herr Wiltersen. «Vi bor rett på den andre sida av landsbyen der. Og dere?»

«Måtte stå opp klokka to i natt, ikke sant, Freddy? Jeg må si jeg skal bli glad når han tar immiveringslappen. Ikke at jeg klager … verdenscupen i rumpeldunk ville jeg ikke gått glipp av for en hel sekk galleoner – og det var omtrent det billettene kostet. Ikke for det, det ser ut som jeg har sluppet billig unna, jeg …» Anton Djervell myste vennlig rundt på tre Wiltersen-gutter, Harry, Hermine og Gulla. «Er de dine, alle disse?»

«Nei da, bare rødtoppene,» sa herr Wiltersen og pekte ut dem som var hans. «Dette er Hermine, en venn av Ronny – og Harry, en annen venn –»

«Ved Merlins skjegg,» sa Anton Djervell og sperret øynene opp. «Harry? Harry *Potter*?»

«Æh – jo,» sa Harry.

Harry var vant til at folk stirret nysgjerrig på ham når de traff ham, vant til at blikket deres straks flyttet seg til lyn-arret i pannen, men det ble ikke mindre ubehagelig for det.

«Ja, Freddy har jo snakket om deg, selvsagt,» sa Anton Djervell. «Han fortalte om kampen mot dere i fjor … Jeg husker jeg sa til ham, Freddy, sa jeg, det blir noe å fortelle barnebarna dine om … at *du slo Harry Potter*!»

Harry kunne ikke komme på noe å svare på dette, så han holdt munn. Fred og Frank skulte igjen. Fredrik så litt brydd ut.

«Harry falt av limen sin, far,» mumlet han. «Jeg sa jo det … det var et uhell …»

«Jo, men *du* falt ikke av, gjorde du vel?» brølte Anton jovialt og klasket sønnen på ryggen. «Alltid så beskjeden, den Freddyen vår, alltid høflig … men beste mann vant, det er jeg sikker på Harry også vil si, eller hva, Harry? Den ene detter av limen, den andre holder seg på – da trenger du ikke være noe geni for å si hvem som er best til å fly!»

«Tida må være omtrent inne,» sa herr Wiltersen fort og trakk fram uret igjen. «Vet du om det er noen flere vi venter på, Anton?»

«Nei, familien Loveland har vært der en uke alt, og Fallerne greide ikke å få billetter,» sa herr Djervell. «Og flere av oss er det ikke her omkring, er det vel?»

«Ikke som jeg vet om,» sa herr Wiltersen. «Ja, nå er det ett minutt igjen … Best vi gjør oss klare …»

Han kikket bort på Harry og Hermine. «Alt dere behøver å gjøre, er å ta på flyttnøkkelen, det er nok med en finger …»

Det var ikke helt lett, med de store ryggsekkene, men omsider hadde alle stimlet sammen om den gamle støvelen Anton Djervell holdt fram.

Der sto de i en tett ring, mens en kald bris strøk over bakketoppen. Ingen sa noe. Plutselig slo det Harry hvor latterlig dette måtte se ut hvis det skulle komme en gomp forbi … ni mennesker, to av dem voksne menn, som sto og klamret seg til en råtten gammel støvel i halvmørket og ventet …

«Tre …» mumlet herr Wiltersen, fortsatt med ett øye på klokka, «to … én …»

Det skjedde på et blunk – Harry syntes det kjentes som om noen hadde festet en krok rett innenfor navlen og brått rykket hardt til forover. Føttene sto ikke lenger på bakken; han kunne kjenne Ronny og Hermine på hver sin side, for skuldrene deres dunket mot hans, og så suste de alle inn i et brøl av vind og hvirvlende farger – fingeren hans var som limt til støvelen, som om den trakk ham magnetisk videre, og så –

Føttene slo mot bakken, Ronny skumpet borti ham, og han datt overende … flyttnøkkelen traff bakken like ved hodet hans med et dumpt klask.

Harry så opp. Herr Wiltersen, herr Djervell og Fredrik sto oppreist, men så nokså forblåste ut. Alle andre lå strødd utover.

«Sju over fem fra Mårhauskollen,» sa en stemme.

KAPITTEL SJU

HUMBAG OG KROEK

Harry karet seg fri av Ronny og kom seg på beina. Det så ut til at de hadde landet på en tåkete, øde hei. Foran dem sto et par trollmenn, og trøtte og gretne så de ut. Den ene holdt et stort gullur og den andre en tykk pergamentrull og en fjærpenn. Begge var gompekledd, men nokså mislykket: han med uret hadde tweeddress med vadestøvler opp til låret, mens kollegaen hadde poncho og skottekilt.

«Morn, Basse,» sa herr Wiltersen. Han tok opp støvelen og rakte den til trollmannen i kilt, som slengte den oppi en stor kasse med brukte flyttnøkler. Harry kunne se en gammel avis, en tom brusboks og en punktert fotball.

«Heisan, Arthur,» sa Basse trett. «Ikke på jobb, hva? Enkelte har seg … Vi har vært her i hele natt, vi … Best dere kommer dere av veien, vi venter et større selskap inn fra Schwarzwald med kvart over fem-nøkkelen. Vent litt, så skal jeg slå opp hvor dere skal telte … Wiltersen … Wiltersen …» Han gransket pergamentlista han sto med. «En fire hundre meter ditover, den første enga dere kommer til. Oppsynsmannen heter Robertsen. Djervell … enga bortenfor … spør etter herr Piene.»

«Takk, Basse,» sa herr Wiltersen og ga tegn til at alle skulle følge etter ham.

De vandret bortover den folketomme heia. I tåka var det ikke stort å se, men etter omtrent tjue minutter fikk de øye på en liten steinhytte ved en port. Bortenfor kunne Harry så vidt skjelne de spøkelsesaktige konturene av hundrevis av telt, som strakte seg oppover en lang gressbakke mot et mørkt skogholt i horisonten. De sa adjø til Djervellene og gikk bort til hyttedøra.

Der sto en mann og glodde ut på teltene. Harry så straks at dette var den eneste ekte gompen på kilometers avstand. Da han hørte skrittene, snudde han på hodet og kikket på dem.

«Morning!» sa herr Wiltersen energisk.

«Morning sjøl,» sa gompen.

«Er det De som er herr Robertsen?»

«Skulle så væra, ja,» sa herr Robertsen. «Og å er De for en?»

«Wiltersen – to telt, bestilt for noen dager siden?»

«Joho,» sa herr Robertsen og sjekket mot en liste som var slått opp på døra. «Dere har plass oppe i skaubrynet der. Bare for ei natt?»

«Det stemmer,» sa herr Wiltersen.

«Dere betaler nå, da?»

«Ah – joo – ja visst,» sa herr Wiltersen. Han gikk litt bort fra hytta og vinket Harry til seg. «Hjelp meg litt her, Harry,» mumlet han, mens han trakk en rull gompepenger opp av lomma og begynte å bla opp sedler. «Denne her er en … en tier? Ja? Jo, nå ser jeg det lille tallet, ja … og da er dette en femmer?»

«En tjuer,» korrigerte Harry nesten hviskende; han var ubehagelig klar over at herr Robertsen prøvde å overhøre alt de sa.

«Ja, nettopp, visst er det så … det er så rart med disse små papirlappene …»

«Er De utlending, kanskje?» sa herr Robertsen da herr Wiltersen kom tilbake med de riktige sedlene.

«Utlending?» gjentok herr Wiltersen uforstående.

«De er’nte den første som har tulla med penga her,» sa herr Robertsen med et granskende blikk på herr Wiltersen. «Det var to støkker her for ti minutter sia som prøvde å gjøra opp med noen gullmynter så svære som hjulkapsler.»

«Nei, sier De det?» sa herr Wiltersen nervøst.

Herr Robertsen grov nedi en blikkboks etter vekslepenger.

«Aldri vært så fullt her før,» sa han plutselig og så utover den tåkete enga. «Hundrevis av forhåndsbestillinger. Normalt så dukker folk bare opp …»

«De sier ikke det?» sa herr Wiltersen. Han holdt hånden ut etter vekslepengene, men herr Robertsen ga ham dem ikke.

«Jo da,» sa han tankefullt. «Folk fra alle kanter. Drøssevis av utlendinger. Og ikke bare utlendinger. Sprøinger òg. Det er en type her som går rundt i kilt og poncho.»

«Skulle han ikke det?» sa herr Wiltersen bekymret.

«Det minner lissom om … neiggu om jeg veit … et slags folkemøte,» sa herr Robertsen. «Og alle samma kjenner visst hverandre. Som en slags kjempefest.»

I det samme dukket en trollmann i nikkers ut av tomme lufta rett foran herr Robertsens dør.

«Forglemmiarum!» sa han skingrende og rettet tryllestaven mot herr Robertsen.

Straks gled oppsynsmannens blikk ut av fokus, rynkene i pannen glattet seg ut, og ansiktet røpet bare drømmende likegyldighet. Harry dro kjensel på symptomene hos en som nettopp har fått justert hukommelsen.

«Her har De et kart over campingplassen,» sa herr Robertsen fredsommelig. «Og vekslepenga Deres.»

«Mange takk,» sa herr Wiltersen.

Trollmannen i nikkers fulgte dem bort til porten til campingplassen. Han så dødssliten ut; haken var blå av skjeggstubb, og det var dype, fiolette skygger under øynene. Så snart de var utenfor hørevidde for herr Robertsen, mumlet han til herr Wiltersen: «Hatt et svare bryderi med han der. Han trenger en misminnevåde ti ganger daglig for å holde seg i ro. Og Ludo Humbag er ingen hjelp, akkurat. Traver rundt her og gnåler om klabber og sluffer med høy røst, totalt uten tanke for antigompsikring. Jøss, jeg skal være glad når dette er over. Ser deg senere, Arthur.»

Dermed eksiverte han.

«Jeg trodde herr Humbag var sjef for Magiske idretter og leker?» sa Gulla overrasket. «Han skulle da vite bedre enn å snakke om klabber når gomper er i nærheten, eller?»

«Visst skulle han det,» sa herr Wiltersen og smilte, mens han førte an gjennom porten og inn på campingplassen. «Men Ludo har alltid vært litt

… nå ja, *slepphendt* med sikkerheten. Men ingen kunne ønsket seg en mer entusiastisk sjef for Sportsavdelingen. Han har selv spilt på det engelske landslaget, skal jeg si deg. Og han var den beste knakkeren Wimbourne-vepsene noen gang har hatt.»

De travet oppover den tåkete gressbakken mellom lange rader av telt. De fleste virket nesten helt vanlige; det var tydelig at eierne hadde prøvd å få dem til å se så gompete ut som mulig, bare at de hadde bommet på enkelte detaljer og utstyrt dem med skorsteiner, ringeklokker eller værhaner. Men noen var så skrikende magiske at det ikke overrasket Harry at herr Robertsen ble litt mistenksom. Halvveis oppe i bakken sto et oppsiktsvekkende byggverk i stripet silke, det rene miniatyrpalass, med flere levende påfugler i bånd ved inngangen. Litt lenger oppe kom de forbi et telt med tre etasjer og tårn og spir, og straks bortenfor, et telt med egen hage, fuglebad, solur og fontene.

«Alltid det samme,» sa herr Wiltersen smilende, «vi kan ikke la være å vise oss når vi samles. Vel, her er det, dette er vår plass.»

De var framme ved skogbrynet øverst i bakken. Her var det en tom plass, med et lite skilt slått ned i bakken. Det sto «Viltissen» på det.

«Kunne ikke fått et bedre sted!» sa herr Wiltersen fornøyd. «Banen er rett på den andre sida av skogen her, så nærmere kunne vi ikke kommet.» Han slengte av seg sekken. «Se så,» sa han oppspilt, «all magi er selvsagt forbudt her, teknisk sett, når vi er så mange og omgitt av gomper. Så vi må nok sette opp disse teltene for hånd! Skulle ikke bli så vanskelig … gomper gjør slikt ustanselig … hva sier du, Harry, hva syns du vi skulle begynne med?»

Harry hadde aldri vært på telttur i sitt liv; Dumlingene hadde aldri tatt ham med på noen som helst slags ferie og heller etterlatt ham hos fru Figg, en gammel nabokone. Likevel greide han og Hermine å spekulere seg fram til hvor de fleste av teltstengene og pluggene skulle. Herr Wiltersen var mer til bryderi enn til nytte, så begeistret som han ble da han skulle bruke klubba, men omsider greide de da å få reist et par sjanglete tomannstelt.

Alle ble stående og beundret resultatet. Ingen ville iallfall drømme om at disse teltene tilhørte trollmenn, tenkte Harry; problemet var bare at så snart

Rulle, Kalle og Perry også kom, ble de en gruppe på ti. Hermine hadde visst også innsett at dette kunne bli vanskelig, for hun sendte Harry et spørrende blikk idet herr Wiltersen gikk ned på alle fire og krabbet inn i det første teltet.

«Litt trangt blir det kanskje,» ropte han ut, «men jeg tror nok vi klarer å klemme oss sammen. Kom inn og se.»

Harry bøyde seg ned, dukket inn under dørfliken og merket at haken datt ned. Han var kommet inn i noe som så ut som en gammeldags treroms leilighet, komplett med bad og kjøkken. Pussig nok var den møblert nesten akkurat som fru Figgs: full av en masse umake stoler med hekletrekk, og det luktet sterkt av katt.

«Nå ja, vi skal jo ikke bli her lenge,» sa herr Wiltersen og tørret seg over den blanke isseflekken med et lommetørkle mens han tittet inn på de fire køyesengene på soverommet. «Jeg lånte det av Puddelmann på kontoret. Han camper ikke stort lenger, stakkars fyr, han har lumbago.»

Han tok opp den støvete vannkjelen og kikket oppi. «Vi trenger vann …»

«Det står merka av ei kran på kartet vi fikk av gompen,» sa Ronny, som hadde fulgt etter Harry inn i teltet og virket totalt uberørt av dets påfallende indre mål. «Den er i den andre enden av enga.»

«Da kan jo du og Harry og Hermine gå og hente litt vann til oss, da, ikke sant –» herr Wiltersen rakte dem kjelen og et par kasseroller, «så går vi andre og finner litt ved til bålet.»

«Men vi har jo komfyr,» sa Ronny, «kan vi ikke bare –»

«Antigompsikring, Ronny!» sa herr Wiltersen, og ansiktet skinte av forventning. «Når ordentlige gomper camper, lager de mat på bål utendørs, jeg har selv sett det!»

Etter en rask befaring i jenteteltet, som var litt mindre enn guttenes, men uten kattelukta, la Harry, Ronny og Hermine i vei gjennom leirplassen med kjelen og kasserollene.

Nå som sola hadde stått opp og tåka lettet litt, så de en by av telt som strakte seg i alle retninger. De ruslet langsomt bortover radene og så seg ivrig om. Det begynte å demre for Harry hvor mange hekser og trollmenn

det egentlig måtte være i verden; han hadde aldri tenkt noe større over dem som bodde i andre land.

Deres medcampere var i ferd med å våkne. De første som kom i bevegelse var de med små barn; Harry hadde aldri før sett så unge hekser og trollmenn. En ørliten gutt, neppe mer enn to, satt på huk utenfor et stort, pyramideformet telt. Han hadde en tryllestav i hånden og dyttet fornøyd borti en snegle i gresset, som sakte svulmet opp til den ble på størrelse med en salamipølse. Idet de passerte forbi, kom moren hans ut av teltet i en fart.

«*Hvor mange ganger* har jeg sagt det, Kurt? *Du – får – ikke –lov – å – røre – pappas – tryllestav –* uææhh!»

Hun hadde tråkket på kjempesneglen, som sprakk. De hørte kjeftingen hennes lenge etter gjennom den stille lufta, blandet med hylene fra smågutten: «Du sprekte snegl! Du sprekte snegl!»

Litt lenger borte så de to små hekser, knapt eldre enn Kurt, som red på lekelimer som løftet seg akkurat så høyt at de gikk klar av gresset. En departementstrollmann hadde allerede lagt merke til dem, og da han skyndte seg forbi Harry, Ronny og Hermine, hørte de at han mumlet for seg selv: «Og så midt på lyse dagen! Foreldrene ligger vel og drar seg, tenker jeg –»

Her og der kom voksne hekser og trollmenn ut av teltene og begynte å stelle til frokost. Noen kastet et stjålent blikk rundt seg før de tryllet fram ild med stavene; andre rev av fyrstikker med et tvilende uttrykk, som om de var overbevist om at dette neppe kunne virke. Tre afrikanske trollmenn satt i alvorlig samtale, samtlige iført lange, hvite kutter, og stekte noe som kunne være en kanin på spidd over en lysende fiolett ild. En klynge middelaldrende amerikanske hekser satt og skravlet begeistret under et stjernebanner med teksten «Salems Hekseinstitutt» som hang utspent mellom teltene. Harry overhørte brokker av samtaler på merkelige språk inne fra teltene de passerte, og selv om han ikke skjønte et ord av det, var tonefallet oppspilt hos samtlige.

«Æh – er det øya mine det er noe gærnt med, eller har allting blitt grønt?» sa Ronny.

Det var ikke øynene hans. De hadde kommet inn mellom en klynge telt som var fullstendig overgrodd med et tykt teppe av kløverblad, så de så ut som små, pussige hauger som skjøt opp av bakken. Der dørflikene hang åpne, kunne de se smilende fjes innenfor. Bak dem ropte plutselig noen navnet deres.

«Harry! Ronny! Hermine!»

Det var Jokum Finnimann, en av de andre fjerdeklassingene i Griffing. Han satt foran sitt eget kløverdekkede telt, sammen med en dame med lysebrunt hår som måtte være moren hans, og bestevennen sin, Tommy Ding, også i Griffing.

De gikk bort for å hilse på. «Liker dere pynten?» sa Jokum og gliste. «Departementet er itte overbegeistra akkurat.»

«Å, åffer sku' vi itte flagge litt?» sa fru Finnimann. «Dere sku' sett å dom bulgarera har hængendes over telta *sine.* Og dere har vel tenkt å heie på Irland, vel?» la hun til og satte øynene i Harry, Ronny og Hermine.

De forsikret henne at visst hadde de tenkt det, før de gikk videre. Men som Ronny sa: «Som om vi hadde sagt noe annet midt oppi de folka der.»

«Jeg lurer på hva bulgarerne har hengende over teltene sine?» sa Hermine.

«Kom, så går vi og ser,» sa Harry. Han pekte mot en stor klynge telt lenger oppe, hvor det bulgarske flagget flagret i vinden i rødt, grønt og hvitt.

Her var ikke teltene dekket av planteliv, men hvert eneste ett var utstyrt med den samme plakaten – et bilde av et nokså grettent fjes med tette, svarte øyebryn. Bildet beveget seg selvsagt, men det gjorde ikke annet enn å blunke og skule.

«Krumm,» sa Ronny lavt.

«Hva?» sa Hermine.

«Krumm!» gjentok Ronny. «Viktor Krumm, den bulgarske speideren!»

«Han ser skrekkelig sur ut,» sa Hermine og så rundt på alle Krumm'ene som omga dem.

«Skrekkelig sur?» Ronny himlet med øynene. «Hvem i huleste bryr seg om åssen han *ser ut?* Han spiller bare helt utrolig. Og veldig ung er'n òg.

Så vidt atten eller noe sånt. Et geni er'n; bare vent til i kveld, så får du se.»

Det var en liten kø alt foran vannkrana i hjørnet av leirplassen. Harry, Ronny og Hermine stilte seg bakerst, bak et par menn som var midt i en opphetet disputt. Den ene var en utgammel trollmann, iført en lang, blomstret nattkjole. Den andre var opplagt en departementstrollmann. Han sto og holdt fram et par nålestripete bukser og gråt nesten av frustrasjon.

«Bare ta dem på, Arkibald, vær så snill – du kan ikke gå rundt sånn, gompen ved porten har mistanke alt –»

«Jeg kjøpte denne i en gompebutikk,» sa den gamle trollmannen stedig. «Gomper går med sånne.»

«Gompe*kvinner* går med dem, ja, ikke mennene, Arkibald; de går med slike,» sa departementstrollmannen og viftet med de stripete buksene.

«Ikke snakk om at jeg tar på meg noe slikt,» sa gamle Arkibald indignert. «Jeg liker litt luftning rundt mine edlere deler, takk.»

Her fikk Hermine et så kraftig kniseanfall at hun måtte løpe ut av køen, og kom først tilbake da gamle Arkibald hadde hentet vannet sitt og forsvunnet.

Så begynte de å rusle tilbake gjennom campingplassen, saktere nå som de måtte bære på alt vannet. Her og der så de kjente fjes. Oliver Qvist, den tidligere kapteinen på Harrys rumpeldunklag, som nettopp var ferdig på Galtvort, drasset ham med seg bort til teltet sitt for å presentere ham for foreldrene sine og betrodde ham opphisset at han nettopp hadde tegnet kontrakt som reserve på laget Puddlemere United. Den neste som ropte på dem var Ernst Maltmann, en fjerdeklassing i Håsblås, og litt lenger borte så de Cho Chang, en nydelig jente som spilte speider på Ravnklolaget. Hun vinket og smilte til Harry, som sølte en god del vann nedover brystet da han vinket tilbake. Mest for å tørke av Ronny det brede fliret, pekte han på en gruppe tenåringer han aldri hadde sett før.

«Hvem tror dere de der er?» sa han. «De går da ikke på Galtvort?»

«De går vel på en eller annen utenlandsk skole, da,» sa Ronny. «Jeg vet det finnes sånne, men jeg har aldri møtt noen som har gått på en. Rulle hadde en pennevenn som gikk på skole i Brasil … ja, det er årevis sia nå, da … og han ville gjerne vært utvekslingsstudent, men muttern og fattern

hadde ikke råd. Pennevennen ble fornærma da'n sa at'n ikke kom og sendte'n en forheksa hatt. Dere skulle sett åssen øra hans krympa.»

Harry lo, men røpet ikke sin forbløffelse over å høre at det fantes andre trollmannsskoler. Nå som han så folk av så mange nasjonaliteter på leirplassen, var det jo opplagt idiotisk at det aldri hadde gått opp for ham at Galtvort ikke kunne være den eneste. Han skottet på Hermine, som virket helt uforbløffet. Hun hadde nok sikkert oppdaget at det fantes andre trollmannsskoler i en eller annen bok hun hadde lest.

«Jøss, dere har jo vært vekke i timevis,» sa Frank da de endelig kom tilbake til Wiltersen-teltene.

«Vi traff noen kjente,» sa Ronny og satte fra seg vannet. «Har dere ikke fått fyr på det bålet ennå?»

«Fattern morer seg med fyrstikker,» sa Fred.

Herr Wiltersen hadde ingen suksess med å tenne bål, men det var ikke fordi han ikke hadde prøvd. Bakken rundt ham var strødd med splintrede fyrstikker, men han så ut som han koste seg glugg i hjel.

«Oppsan!» sa han idet han plutselig greide å tenne en fyrstikk, og like plutselig slapp den i overraskelsen.

«Se her, herr Wiltersen,» sa Hermine vennlig. Hun overtok fyrstikkesken og viste ham hvordan det skulle gjøres.

Omsider fikk de tent bålet, skjønt det tok minst en time før det ble varmt nok til å tilberede noe over det. Men det var nok å se på mens de ventet. Det virket som de hadde slått opp teltene sine rett inntil en hovedtrafikkåre til rumpeldunkbanen, hvor departementsfolk skyndte seg til og fra og nikket vennlig til herr Wiltersen i forbifarten. Herr Wiltersen bidro med løpende kommentarer, hovedsakelig av hensyn til Harry og Hermine, for hans egne barn visste for mye om departementet til å være særlig interessert.

«Det der var Herbert Hildering, kontorsjefen i Gnomkontaktkontoret … der kommer Gilbert Vimpel, han jobber i Komiteen for eksperimentalformler, de horna har han hatt en stund nå … hei, Arnold … Arnold Pesegod, han er forglemmiker – jobber i Magiannulleringspatruljen … de to der, det er Omen og Kverker – de er Unevnelige …»

«*Hva var* det de var, sa du?»

«I Mysterieavdelingen, topphemmelige saker, ingen aner hva de driver med der …»

Endelig var ilden varm nok, og de hadde akkurat begynt å steke egg og pølser da Rulle, Kalle og Perry kom spaserende mot dem fra skogen.

«Vi har akkurat immivert, far,» sa Perry høyt. «Å, flott – lunsj!»

De var kommet halvveis gjennom eggene og pølsene da herr Wiltersen spratt opp og vinket og smilte stort til en mann som kom gående raskt mot dem. «Aha!» sa han. «Her har vi dagens mann! Ludo!»

Ludo Humbag måtte være den mest påfallende personen Harry hadde sett hittil, selv inkludert gamle Arkibald i den blomstrede nattkjolen. Han var iført lang rumpeldunkkutte med brede vannrette striper i svart og skrikende gult, med et digert bilde av en veps over hele brystet. Han så ut som en kraftkar som hadde begynt å slappe av, for kutten satt stramt over en svær mage som han neppe hadde hatt da han spilte på det engelske landslaget. Nesa var flatklemt (sikkert av en løpsk klabb, tenkte Harry), men de runde, blå øynene, det korte, blonde håret og den lyserøde ansiktsfargen fikk ham til å minne om en forvokst skolegutt.

«Ohoi der!» ropte Humbag jovialt. Han gikk som om han hadde springfjær under tåballene, og det var tydelig at han var meget oppspilt.

«Heisan, Arthur,» peste han da han nådde fram til leirbålet. «Litt av en dag, hva? *Litt* av en dag? Kunne vi bedt om flottere vær? En skyfri natt i vente … omtrent ikke en klikk i forberedelsene … det er jo ikke en ting som behøver å gjøres!»

Bak ham styrtet en flokk utslitte departementstrollmenn nettopp forbi og pekte mot noe i det fjerne, øyensynlig en magisk ildebrann som sendte lilla gnister seks meter til værs.

Perry skyndte seg fram med utstrakt hånd. Hans kritikk mot måten Ludo Humbag styrte avdelingen sin på, hindret ham visst ikke i å ville gjøre et godt inntrykk.

«Ah, jo –» sa herr Wiltersen og smilte, «dette er min sønn Perry – han har nettopp fått jobb i departementet … og dette er Fred – nei, unnskyld, Frank – *dette* er Fred – Rulle, Kalle, Ronny –min datter Gulla … og Ronnys venner, Hermine Grang og Harry Potter.»

Humbag skvatt aldri så lite da han hørte det siste navnet, og blikket gjorde det vanlige hoppet opp mot arret på Harrys panne.

«Alle sammen,» fortsatte herr Wiltersen, «dette er Ludo Humbag, dere vet hvem han er – det er takket være ham vi fikk disse gode billettene –»

Humbag strålte og viftet, som om dette var da ingenting.

«Lyst på et aldri så lite veddemål om kampen, Arthur?» sa han ivrig og klirret med noe som måtte være en lomme full av gull i den gule og svarte kutten. «Rundolf Styr vedder på at Bulgaria skårer først – jeg ga ham temmelig pene odds, når en tenker på at den irske angrepsrekka er den sterkeste jeg har sett på årevis – mens lille Agatha Timm har satset halvparten av aksjene i ålefarmen sin på at kampen varer en uke.»

«Å … vel vel, da,» sa herr Wiltersen. «Skal vi se … en galleon på at Irland vinner?»

«Én galleon?» Ludo Humbag så litt skuffet ut, men tok seg i det. «Ja vel, ja vel … noen andre som vil vedde her?»

«De er litt unge til å spille om penger,» sa herr Wiltersen. «Molly ville ikke like –»

«Vi vedder trettisju galleoner, femten sigder og tre fjong,» sa Fred, da han og Frank hadde skillinget sammen alt de eide, «på at Irland vinner – men at Viktor Krumm tar snoppen. Forresten, vi slenger med en lure-tryllestav på toppen.»

«Dere vil da ikke vise herr Humbag sånt tull –» freste Perry, men det virket slett ikke som Humbag syntes det var tull; tvert imot, det guttaktige fjeset skinte av begeistring da Fred rakte ham den, og da staven utstøtte et høyt kvakk og forvandlet seg til en gummikylling, brølte han av latter.

«Ypperlig! En så naturtro en har jeg ikke sett på årevis! Jeg hadde gladelig betalt fem galleoner for den!»

Perrys fjes stivnet i lamslått misbilligelse.

«Gutter,» sa herr Wiltersen lavt, «jeg vil ikke at dere skal vedde … det er alle sparepengene deres … tenk på mor –»

«Ikke vær sånn gledesdreper, Arthur!» drønnet Ludo Humbag og raslet oppspilt med lommene. «De er da gamle nok til å vite hva de vil! Så dere tror Irland vinner, men at Krumm tar snoppen? Ikke kjangs, gutter, ikke

kjangs … Den der skal jeg gi dere topp-odds på … og så plusser vi på fem galleoner for morostaven, hva?»

Herr Wiltersen måtte være et hjelpeløst vitne til at Ludo Humbag trakk fram en notisbok og begynte å skrive ned tvillingenes navn.

«Avtale,» sa Frank idet han tok imot pergamentbiten Humbag rakte ham og stakk den inn under kuttebrystet.

Humbag snudde seg muntert til herr Wiltersen igjen. «Du har ikke en slurk te til overs, vel? Jeg er på utkikk etter Bart Kroek. Min bulgarske kollega lager en masse kludder, og jeg begriper ikke et ord han sier. Men Bart fikser det sikkert. Han snakker omtrent hundre og femti språk.»

«Herr Kroek?» sa Perry, som brått oppga det misbilligende steinansiktet og nærmest vred seg av opphisselse. «Han snakker over to hundre! Havsk og kaudervelsk og trolsk og –»

«Alle kan vel snakke trolsk,» innskjøt Fred overlegent, «det eneste som trengs, er å peke og grynte.»

Perry sendte Fred et meget stygt blikk og begynte energisk å ruske opp i bålet for å få fart på vannkjelen igjen.

«Noe nytt om Berta Flurp ennå, Ludo?» spurte herr Wiltersen, da Humbag hadde satt seg på gresset hos dem.

«Ikke et kvidder,» svarte Humbag uanfektet. «Men hun dukker nok opp. Stakkars gamle Berta … hukommelse som en lekk heksekjel og null retningssans. Hun har gått seg bort, det kan du banne på. Hun kommer nok svimende inn på kontoret en dag i oktober og tror det fremdeles er juli.»

«Du tror ikke det er på tide å sende ut noen for å lete etter henne da?» antydet herr Wiltersen forsiktig, mens Perry rakte Humbag teen hans.

«Det samme sier Bart Kroek,» sa Humbag, og de runde øynene ble enda rundere og uskyldigere, «men vi har ingen å avse for øyeblikket – hei, snakk om sola, så skinner den! Bart!»

En trollmann hadde nettopp immivert til leirbålet deres, og kontrasten kunne ikke vært større til Ludo Humbag, som lå der makelig henslengt i sin gamle vepsekutte. Bart Kroek var en stiv, strunk, aldrende mann iført prikkfri, nypresset dress og slips. Skillen i det korte, grå håret var nesten overnaturlig rett, og den smale tannbørstebarten så ut som om han brukte

linjal når han stusset den. Skoene var blankpusset. Harry skjønte straks hvorfor Perry forgudet ham. Perry var en sterk tilhenger av å holde seg strengt til alle regler, og herr Kroek hadde holdt seg så ettertrykkelig til regelen om gompekostyme at han kunne gått for å være bankdirektør. Harry tvilte på om selv onkel Wiktor kunne gjettet hva han egentlig var.

«Finn deg en gresstust og slå deg ned, Bart,» sa Humbag og klappet på gresset ved sida av seg.

«Nei takk, Ludo,» sa Kroek, og det var en anelse utålmodighet i tonen. «Jeg har lett etter deg overalt. Bulgarerne insisterer på at vi setter inn flere seter i topplosjen.»

«Å, var det det de ville?» sa Humbag. «Jeg trodde det var asjetter fyren ville ha. Temmelig stiv aksent.»

«Herr Kroek!» sa Perry åndeløst, midtveis i et slags halvt bukk som fikk ham til å se ut som om han var pukkelrygget. «Vil De ha en kopp te?»

«Å,» sa Kroek og kikket mildt overrasket bort på Perry. «Ja takk, gjerne det, Wilmersum.»

Fred og Frank satte teen i halsen. Perry ble lyserød rundt ørene og konsentrerte seg helt om vannkjelen.

«Forresten, jeg skulle snakket litt med deg også, Arthur,» sa herr Kroek og vendte det skarpe blikket mot herr Wiltersen. «Ali Bashir er på krigsstien. Han vil ha et ord med deg om det importforbudet mot flyende tepper.»

Herr Wiltersen sukket dypt. «Jeg sendte ham en ugle om det så sent som i forrige uke. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg har forklart ham det: Registret for forbudte forheksbariteter har definert tepper som gompegjenstander. Men tror du mannen vil høre?»

«Sikkert ikke,» sa herr Kroek og tok imot kruset Perry rakte ham. «Han er desperat etter å få eksportere hit.»

«Vel,» sa Humbag, «de kommer vel neppe til å fortrenge sopelimer her i Storbritannia.»

«Ali tror det er en markedsnisje for familietransport,» sa herr Kroek. «Jeg husker min farfar hadde en Axminster med plass til tolv – men det var jo før tepper ble forbudt, naturligvis.»

Han snakket som om han nødig ville at noen skulle være i tvil om at samtlige av hans forfedre hadde holdt seg strengt til lovens bokstav.

«Nå, Bart, travelt om dagen?» sa Humbag henkastet.

«Nokså,» sa herr Kroek tørt. «Å organisere flyttnøkler over fem kontinenter er ingen enkel affære, Ludo.»

«Jeg tenker dere begge skal være glade når dette er over?» sa herr Wiltersen.

Ludo Humbag så helt sjokkert ut. «Glad! Kan ikke huske når jeg hadde det så moro sist … men vi har jo litt å se fram til likevel da, eller hva, Bart? Hm? Nok igjen å organisere, hm?»

Herr Kroek hevet et øyebryn mot Humbag. «Vi var enige om ikke å gå ut med noen kunngjøring før alle detaljer –»

«Detaljer – pisj!» sa Humbag og viftet ordet bort som om det var en knottsverm. «De har undertegnet, ikke sant? De har gått med på det, ikke sant? Jeg vedder hva du vil på at disse ungdommene får høre det snart uansett. Jeg mener, det er jo på Galtvort det skjer –»

«Ludo, vi er nødt til å snakke med bulgarerne, vet du,» sa herr Kroek skarpt og avbrøt det Humbag holdt på å si. «Takk for teen, Wilmersum.»

Han stakk den urørte teen i hånden på Perry og ventet på at Ludo skulle reise seg. Humbag kom seg møysommelig på beina igjen mens han skylte ned resten av teen sin, og det klirret muntert fra lommene hans.

«Ser dere siden, alle sammen!» sa han. «Dere sitter oppe i topplosjen sammen med meg – det er meg som er kommentator!» Han viftet med hånden, Bart Kroek nikket kort, og begge eksiverte.

«Hva er det som skal skje på Galtvort, fatter?» spurte Fred straks. «Hva var det de snakka om?»

«Det oppdager du snart nok,» sa faren smilende.

«Det er hemmeligstemplet inntil departementet beslutter å offentliggjøre det,» sa Perry stivt. «Herr Kroek gjorde helt rett i ikke å røpe noe.»

«Å, hold snavla, Wilmersum,» sa Fred.

Etter som ettermiddagen led på, vokste en sky av spenning som var nesten til å ta og føle på over hele campingplassen. Da det skumret, var det som om selve den stille sommerlufta skalv av forventning, og mens mørket

spredde seg som et forheng over de tusener av ventende trollmenn, forduftet de siste rester av forstillelse. Departementet så ut til å ha bøyd seg for det uunngåelige og oppga å bekjempe alle tegnene på åpenbar magi som nå brøt ut overalt.

Annenhver meter bortover dukket immiverende selgere fram med trillevogner fulle av de underligste tilbud. Det var lysende rosetter – grønne for Irland, røde for Bulgaria – som hvinte navnene på spillerne, det var spisse grønne hatter dekket av dansende kløvere og bulgarske skjerf prydet med løver som virkelig brølte, det var flagg fra begge land som spilte nasjonalsangen når en viftet med dem, det var ørsmå modeller av Lynkile-limer som faktisk fløy og samlefigurer av berømte spillere som kunne spasere rundt på en håndflate og ta imot applaus.

«Dette har jeg spart opp til av lommepenga i hele sommer,» sa Ronny til Harry, mens de og Hermine ruslet bortover mellom selgerne og kjøpte suvenirer. Ronny kjøpte riktignok en hatt med dansende kløvere og en stor grønn rosett, men han kjøpte også en liten figur av Viktor Krumm, den bulgarske speideren. Miniatyr-Krummen vandret fram og tilbake på Ronnys hånd og skulte opp på den digre grønne rosetten over seg.

«Jøss, se på disse!» sa Harry og skyndte seg bort til en vogn med en kolossal haug av noe som så ut som messingkikkerter, bortsett fra at de var utstyrt med alskens merkelige knotter og tallskiver.

«Det er totaliskoper,» sa kramtrollkaren ivrig. «Du kan spole tilbake og se hva som skjedde … kjøre det i sakte film … og hvis du vil, kan du stykke opp kampen trekk for trekk. Rene gavepakken – ti galleoner stykket.»

«Nå skulle jeg ønske jeg ikke hadde kjøpt denne,» sa Ronny og pekte på hatten med de dansende kløverne. Han stirret lengselsfullt på totaliskopene.

«Tre stykker,» sa Harry bestemt til trollmannen.

«Nei – gi deg'a,» sa Ronny og ble rød. Det var alltid et sårt punkt for ham at Harry, som hadde arvet en liten formue etter foreldrene sine, hadde så mye mer å rutte med enn han.

«Så får du ikke noe til jul,» sa Harry og dyttet et totaliskop i hendene på hver av dem. «I ti år omtrent, altså.»

«Da er det greit,» sa Ronny og flirte.

«Åååå, tusen takk, Harry,» sa Hermine. «Så kan jeg kjøpe programmer til oss, se der –»

Pengeposene var adskillig lettere da de gikk tilbake til teltene. Rulle, Kalle og Gulla hadde også kjøpt grønne rosetter, og herr Wiltersen var utstyrt med et irsk flagg. Fred og Frank hadde ingen suvenirer, for de hadde gitt alt gullet sitt til Humbag.

Og så klang en dyp, drønnende gongong etsteds på den andre sida av skogen, og straks flammet grønne og røde lykter opp mellom trærne og opplyste stien til rumpeldunkbanen.

«Tida er inne!» sa herr Wiltersen og så like spent ut som noen av de andre. «Kom, så går vi!»

KAPITTEL ÅTTE

VERDENSCUPEN I RUMPELDUNK

Med suvenirene i et fast grep og herr Wiltersen i teten, skyndte de seg inn i skogen og fulgte lyktene bortover stien. De kunne høre lydene av tusenvis av mennesker som beveget seg rundt dem, rop og latter og brokker av sang. Hele stemningen av feberhet spenning var ytterst smittsom – Harry kunne ikke la være å smile over hele fjeset. Turen gjennom skogen tok omtrent tjue minutter fulle av prat og støyende moro, men endelig kom de ut på den andre sida og sto plutselig i skyggen av et gigantisk stadion. Harry kunne ikke se mer enn en brøkdel av de kolossale, gylne veggene rundt selve banen, men så mye så han at han skjønte at ti katedraler makelig kunne fått plass i den.

«Plass til hundre tusen,» sa herr Wiltersen, som hadde lagt merke til ærefrykten i Harrys fjes. «En arbeidsgruppe på fem hundre mann fra departementet har jobbet med det et helt år. Hver kvadratcentimeter er innsatt med gompeavstøtinger. Hver gang det har kommet en gomp i nærheten det siste året, har de plutselig kommet på en viktig avtale et annet sted og forduftet i en fart … Velsigne dem,» la han varmt til, mens han førte an bort til den nærmeste inngangen, som allerede var nesten skjult bak en sverm hoiende hekser og trollmenn.

«De beste plassene!» sa departementsheksa ved inngangen da hun sjekket billettene deres. «Topplosjen! Rett opp trappa, Arthur, og fortsett så langt du kommer.»

Trappene opp gjennom stadion var dekket av purpurrøde tepper. De trengte seg oppover med resten av mengden; underveis sildret folk i en jevn strøm ut gjennom dører til høyre og venstre til tribunene, men herr Wiltersens gruppe fortsatte oppstigningen til de endelig nådde toppen av

trappa og befant seg i en liten losje aller øverst, presis midt mellom de gylne målstengene. I to rader der sto omtrent tjue stoler i purpur og gull, og da Harry fulgte rekka av Wiltersener fram til den forreste, så han ut over en scene han aldri i livet kunne forestilt seg.

Hundre tusen hekser og trollmenn var i ferd med å finne plassene sine på tribunene, som reiste seg i rad etter rad rundt den lange, ovale banen. Alt var gjennomtrengt av et underlig, gyllent lys som så ut til å skinne opp fra selve banen. Fra der oppe hvor de satt, virket den glatt som fløyel. Øverst på de femten meter høye stengene i hver ende sto de tre målringene; rett overfor Harry, nesten i øyehøyde, hang en gigantisk tavle, hvor det kontinuerlig glimtet fram meldinger i gullskrift, som om en giganthånd ustanselig skrev på den og visket det ut igjen. Da Harry så nærmere etter, så han at det var reklamer som ble sendt ut over stadion:

Flua: limen for hele familien! Sikker, pålitelig og med innebygd summeavskrekker for tyver! … Fru Skrubbs magiske allmøkkfjerner: Kvitt all skitt ekspeditt! ... Mundurs Magimanufaktur –London, Paris, Galtvang …

Harry rev blikket løs fra tavla og kikket over skulderen for å se hvem flere som delte losje med dem. Hittil var den tom, bortsett fra et ørlite vesen som satt på den nest borterste plassen på raden bak dem. Vesenet hadde så korte bein at de stakk rett ut fra stolen og var iført et oppvaskhåndkle, drapert som en toga. Det hadde begravd ansiktet i hendene, men de lange, flaggermusaktige ørene virket liksom så kjente …

«Noldus?» sa Harry vantro.

Det lille vesenet spredde fingrene og skottet. Det som kom til syne, var to enorme, brune øyne og en nese av samme form og størrelse som en stor tomat. Det var ikke Noldus – men det var umiskjennelig en husnisse, akkurat som Harrys gamle venn, Noldus, som Harry hadde greid å få fri fra familien som eide ham – Malfang.

«Kalle herren meg nettopp Noldus?» pep nissen nysgjerrig mellom fingrene. Stemmen var til og med høyere enn Noldus’, et tynt, skjelvende pip av en stemme, og Harry hadde en anelse –skjønt det var umulig å vite sikkert når det gjaldt husnisser – om at denne kunne være av hunkjønn.

Ronny og Hermine snudde seg på stolene for å se. De hadde riktignok hørt mye om Noldus av Harry, men aldri selv møtt ham. Også herr Wiltersen snudde seg interessert.

«Unnskyld,» sa Harry. «Jeg trodde kanskje du var en jeg kjente.»

«Men jeg også kjenne Noldus, herre!» pep nissen. Hun skjermet ansiktet som om lyset blendet henne, enda topplosjen slett ikke var skarpt opplyst. «Jeg hete Blunka, herre – og herren selv –» de mørkebrune øynene ble store som tallerkener da blikket falt på Harrys arr – «herren må være herr Harry Potter!»

«Jo, det stemmer, det,» sa Harry.

«Men da er herren den herren Noldus støtt snakke om, herre!» sa hun, senket hendene så vidt og stirret på ham med ærefrykt.

«Hvordan har han det?» spurte Harry. «Trivs han som fri nisse?»

«Å, herre,» sa Blunka og ristet på hodet, «ikke for være frekk, herre, men jeg ikke sikker på at herren gjøre Noldus noen tjeneste, herre, når herren få ham fri.»

«Åssen det?» sa Harry overrumplet. «Er det noe i veien med ham?»

«Friheten gå til hodet på Noldus, herre,» sa Blunka trist. «Få griller som ikke sømme seg hans stand, herre. Kan ikke finne ny stilling, herre.»

«Hvorfor ikke?» spurte Harry.

Blunka senket stemmen en halv oktav og hvisket: *«Han vil få betaling for jobbe, herre.»*

«Betaling?» sa Harry uforstående. «Ja – hvorfor skulle han ikke få betalt?»

Tanken gjorde åpenbart Blunka helt skrekkslagen, for hun lukket straks fingrene så pass at ansiktet ble halvt skjult igjen.

«Husnisser få ikke betaling, herre!» sa hun med et halvkvalt pip. «Nei, nei, nei. Jeg si til Noldus, Noldus, si jeg, gå finn bra familie og slå til ro, Noldus. Men han få så mange oppesens grille, herre, som ikke kle en husnisse. Hvis du fortsette sånn, Noldus, si jeg, så vi ikke vete ordet på det før du ende for Avdelinga for oppsyn og kontroll med magiske vesener, som en annen gnom.»

«Det er nå jammen på tide at han får ha det litt moro,» sa Harry.

«Husnisser ha ikke moro, Harry Potter,» sa Blunka bestemt bakom hendene. «Husnisser gjøre som de få beskjed om, skal de. *Jeg* tåle ikke høyde, Harry Potter –» hun skottet mot losjerekkverket og svelget – «men herren min sende meg til topplosjen, og da jeg gå, herre.»

«Hvorfor sender han deg hit hvis han vet at du ikke tåler høyder?» sa Harry og rynket pannen.

«Herren – herren vil jeg holde av plass til han, Harry Potter, for han er veldig opptatt mann,» sa Blunka og nikket mot det tomme setet ved siden av seg. «Blunka ønske hun er tilbake i herren sin telt, men Blunka gjøre som hun få beskjed om. Blunka er *bra* husnisse.»

Hun sendte losjekanten et nytt, skremt blikk og skjulte ansiktet helt. Harry snudde seg mot de andre.

«Så *det* er en husnisse, altså?» mumlet Ronny. «Temmelig snål, hva?»

«Noldus var snålere,» sa Harry med følelse.

Ronny fant fram totaliskopet sitt og begynte å prøve det ut. Han kikket ned i mengden på motsatt side av stadion.

«Dæven!» sa han og skrudde på repriseknotten på sida. «Det var en gammel krok der nede som pelte seg i nesa, og jeg kan få'n til å gjøre det om igjen … og igjen … og igjen …»

I mellomtida skummet Hermine ivrig igjennom programheftet – fløyelstrukket med dusker.

«'Forut for kampen vil det bli en oppvisning av lagmaskotene,'» leste hun høyt.

«Å, det er alltid verdt å se,» sa herr Wiltersen. «Hvert land har med seg spesielle dyr hjemmefra, nemlig, for å lage litt show.»

I løpet av den neste halvtimen ble losjen langsomt fullere rundt dem. Herr Wiltersen håndhilste i ett sett på trollmenn som åpenbart var meget høyt på strå. Perry spratt opp så ofte at det så ut som han prøvde å sitte på et pinnsvin. Da Kornelius Bloeuf kom, selveste magiministeren, bukket Perry så dypt at brillene falt av ham og ble knust. Dypt brydd reparerte han dem med tryllestaven og holdt seg deretter på plassen sin, men han sendte Harry et misunnelig blikk da Bloeuf hilste på ham som en gammel venn. De to

hadde møttes før, og Bloeuf håndhilste faderlig på Harry, spurte hvordan det gikk og presenterte ham for trollmennene omkring seg.

«Harry Potter, vet De,» sa han høyt til den bulgarske magiministeren, som var iført en praktfull kutte i svart fløyel med gullbesetning og øyensynlig ikke forsto et ord engelsk. «*Harry Potter* … herregud, De vet da hvem det er … gutten som overlevde Han-De-vet … å ja, De *vet* hvem det er –»

Den bulgarske trollmannen hadde akkurat fått øye på Harrys arr og pekte på det med en foss av høyrøstet bulgarsk.

«Tenkte nok det måtte demre omsider,» sa Bloeuf trett til Harry. «Jeg er ikke noen kløpper i språk selv, sånt trenger jeg Bart Kroek til. Nå, der ser jeg at husnissen hans holder av en plass til ham … og bra er det, disse bulgarske typene har prøvd å sno til seg alle de beste plassene … ser man det, her har vi Lucifus også!»

Harry, Ronny og Hermine snudde seg fort. Og de som nå ormet seg inn langs andre rad til tre tomme seter rett bak Wiltersen-familien, var ingen andre enn husnissen Noldus' gamle eiere – Lucifus Malfang, hans sønn Draco pluss en dame som Harry gikk ut fra måtte være moren.

Harry og Draco Malfang hadde vært fiender siden den aller første togturen til Galtvort. Draco var en blek gutt med spisst ansikt og hvitblondt hår som liknet svært på sin far. Moren var også blond, høy og slank og ville tatt seg godt ut om det ikke hadde vært for ansiktsuttrykket, som tydet på at hun nettopp hadde merket en ekkel lukt under nesetippen.

«'Dag, Bloeuf,» sa herr Malfang da han nådde magiministeren og rakte fram hånden. «Står bra til? Jeg tror ikke De har truffet min kone, Narsissa? Eller vår sønn Draco?»

«Gleder meg, gleder meg,» sa Bloeuf smilende og bukket for fru Malfang. «Og la meg få presentere Dem for herr Oblansk – Obalonsk – herr – altså den bulgarske magiministeren. Han skjønner ikke et kvekk av hva jeg sier likevel, så det er greit. Og, skal vi se, var det flere – ja, De kjenner vel sikkert Arthur Wiltersen?»

Det var et anspent øyeblikk. Herr Wiltersen og herr Malfang stirret på hverandre, og Harry husket krystallklart siste gang de hadde møttes ansikt

til ansikt. Det var i bokhandelen Snirckel & Blæk, og da hadde de slåss. Herr Malfangs kalde, grå blikk feide over herr Wiltersen, og deretter bortover stolradene til begge sider.

«Du verden, Arthur,» sa han lavt. «Hva måtte du selge for å kjøpe billetter i topplosjen? Huset ditt kan da umulig være verdt så mye?»

Bloeuf hadde ikke hørt etter og sa: «Lucifus har nettopp donert et *ytterst* generøst bidrag til St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader, Arthur. Han er her som min gjest.»

«Så – hyggelig,» sa herr Wiltersen med et stivt smil.

Herr Malfangs blikk hadde vendt tilbake til Hermine, som ble litt lyserød, men glodde besluttsomt tilbake. Harry visste akkurat hva det var som fikk Malfang til å snurpe munnen. Malfangene smykket seg med å være fullblods; med andre ord, de holdt alle av gompeavstamning, som Hermine, for å være mindreverdige. Men Malfang våget jo ikke si noe med selveste magiministeren til stede. Han nikket nedlatende til herr Wiltersen og gikk videre til plassene deres. Draco sendte Harry, Ronny og Hermine et nedlatende blikk og satte seg mellom foreldrene.

«Sånne slimåler,» mumlet Ronny da han og Harry og Hermine snudde seg mot banen igjen. Øyeblikket etter kom Ludo Humbag brasende inn i losjen.

«Alle klare?» sa han, og det runde ansiktet skinte som en svær, opphisset edamerost. «Statsråd, er De klar?»

«Klar når du er det, Ludo,» sa Bloeuf bedagelig.

Ludo trev tryllestaven, rettet den mot strupen sin og sa *«Sonorus!»* og da han like etter begynte å snakke gjennom brølet av lyd som nå fylte de tettpakkede tribunene, drønnet stemmen hans over alle og hørtes i hver krok: «Mine damer og herrer – velkommen! Velkommen til finalen i den fire hundre og tjueandre verdenscupen i rumpeldunk!»

Publikum hylte og klappet. Tusener av flagg viftet og bidro til rabalderet med hver sin skingrende nasjonalsang. På den svære tavla på den andre sida ble siste reklame tørket vekk *(Bertram Butts Allsmakbønner – fare i hver munnfull!),* og i stedet sto det: BULGARIA NULL, IRLAND NULL.

«Og nå, uten ytterligere dikkedarer, la meg få presentere … Bulgarias lagmaskoter!»

Høyre tribuneside, som var blitt en massiv blokk av skarlagensrødt, brølte sin begeistring.

«Jeg lurer på hva de har med seg?» sa herr Wiltersen og bøyde seg fram i stolen. «Aaah!» Brått rev han av seg brillene og tørret dem fort av på kutten. *«Lamier!»*

«Lam– Hva er det for noe?»

Men hundre lamier gled nå ut på banen, og Harry fikk svar på spørsmålet. Lamier var kvinner – de skjønneste kvinner han hadde sett … bare at de var ikke – de kunne ikke være – mennesker. Dette forvirret ham et øyeblikk, og han prøvde å gjette hva de ellers kunne være – hva kunne få huden deres til å skimre så månehvitt, eller det gullhvite håret til å bruse ut bak dem når det ikke var vind – men så begynte musikken, og Harry sluttet å bekymre seg for om de var mennesker. Han sluttet å bekymre seg for noe som helst.

Lamiene hadde begynt å danse, og hodet til Harry var blitt totalt og vidunderlig tomt. Alt som betydde noe i hele verden var å fortsette å stirre på lamiene, for hvis de holdt opp å danse, ville det skje noe fryktelig …

Og mens lamiene danset villere og villere, begynte halvformede tanker å jage hverandre rundt i det omtåkede hodet hans. Han ville gjøre et eller annet heroisk, nå med det samme. Hoppe fra losjen rett ned på stadion, det kunne være en god idé … men var den god nok?

«Harry, hva er det du finner på?» sa Hermines stemme etsteds langt borte fra.

Musikken stanset. Harry blunket. Han sto oppreist, og den ene foten hvilte på losjekanten. Ved sida av ham hadde Ronny stivnet i en stilling som så ut som om han var i ferd med å stupe fra et stupebrett.

Stadion gjenlød av sinte rop. Mengden ville ikke at lamiene skulle gå. Harry var helt enig; selvsagt hadde han tenkt å heie på Bulgaria, og det slo ham som pussig at han hadde en stor, grønn trekløver festet til brystet – hvorfor det? Imens sto Ronny og ribbet distré hatten sin for kløver. Herr

Wiltersen smilte litt da han bøyde seg bort til Ronny og nappet hatten ut av hendene på ham.

«Den trenger du siden,» sa han, «når Irland har sagt sitt.»

«Hæ?» sa Ronny. Han stirret med åpen munn på lamiene, som nå hadde stilt seg på rekke langs den ene langsida.

Hermine smekket lydelig med tunga, strakte seg opp og rykket Harry ned på stolen igjen. *«Makan!»* sa hun.

«Og nå,» brølte Ludo Humbags stemme, «et lite vift med tryllestavene … for det irske landslagets maskoter!»

I neste øyeblikk så det ut som om en svær, grønn og gyllen komet kom susende inn på stadion. Den sveipet en runde rundt før den splittet seg i to mindre kometer, og begge satte kurs for målstengene. Brått slo en regnbue over hele banen mellom de to lyskulene. Mengden ååå'et og aaa'et som for en fyrverkerioppvisning. Så falmet regnbuen, og lyskulene møttes igjen og smeltet sammen; de formet et kolossalt, skimrende trekløver, som løftet seg mot himmelen og svevde over tribunene. Ned fra det strømmet noe som så ut som gyllent regn –

«Femenalt!» hylte Ronny idet kløveret seilte over hodet på dem, og tunge gullstykker haglet ned fra det og spratt fra hoder og seter. Harry myste opp på kløveret, og det gikk opp for ham at det faktisk var sammensatt av tusenvis av bittesmå, skjeggete menn med røde vester. Hver av dem hadde en ørliten lykt som skinte enten grønt eller gyllent.

«Leprechauner!» sa herr Wiltersen mens mengden heiet ekstatisk, og mange fortsatt sloss og stupte under setene for å få tak i gullet.

«Værsgod!» skrek Ronny frydefullt og stappet en neve gullmynter i hånden på Harry. «For totaliskopet! Nå blir du nødt til å kjøpe julepresang til meg likevel, så bæ!»

Det veldige trekløveret gikk i oppløsning, og leprechaunene seilte ned mot banen på motsatt langside av lamiene og satte seg med beina i kors for å se på kampen.

«Og nå, mine damer og herrer, en varm velkomst til – det bulgarske rumpeldunk-landslaget! Her kommer – Dimitrov!»

En rødkledd skikkelse på sopelime skjøt ut over banen fra en utgang langt under dem, så fort at øyet nesten ikke kunne følge den, til vill applaus fra Bulgaria-fansen.

«Ivanova!»

En ny rødkledd spiller skjøt ut.

«Zograf! Levski! Vulkanov! Volkov! Ooooog – *Krumm*!»

«Der er'n, der er'n!» vrælte Ronny og fulgte Krumm med totaliskopet. Harry fikk sitt i fokus i en faderlig fart.

Viktor Krumm var tynn, mørk og gusten, med stor haukenese og tykke, svarte øyebryn. Han så ut som en forvokst rovfugl, og det var ikke lett å skjønne at han bare var atten.

«Og nå – ta vel imot det irske landslaget!» skrek Humbag. «Vi presenterer – Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Ooooog – Lynch!»

Sju grønne lyn kom farende inn over banen. Harry dreide på en liten knott på totaliskopet og saktnet dem såpass at han kunne lese ordet «Lynkilen» på alle limene og se navnen som sto sølvbrodert på hver rygg.

«Og her, hele veien fra Egypt, har vi dagens dommer, den berømte fortrollmann i Den internasjonale rumpeldunkligaen, Hassan Mostafa!»

En liten, mager trollmann kom marsjerende inn på banen –flintskallet, men med en bart som kunne tatt opp konkurransen med onkel Wiktors, og iført en kutte som skinte like gyllent som stadion. En sølvfløyte stakk fram under barten; under den ene armen bar han en stor treeske, og under den andre, sopelimen sin. Harry dreide totaliskopknotten tilbake til normalvisning og fulgte oppslukt med mens Mostafa besteg limen sin og sparket opp esken. Fire baller fór til værs: den røde sluffen, de to svarte klabbene og (så Harry et sekund før den forsvant ut av syne) den ørlille, vingede gullsnoppen. Med et skarpt støt i fløyta skjøt Mostafa til værs etter ballene.

«Og så er de III GAAANG!» skrek Humbag. «Og det er Mullet! Mullet har'n. Troy! Moran! Dimitrov! Tilbake til Mullet! Troy! Levski! Moran!»

Det var rumpeldunk som Harry aldri hadde sett det spilt før. Han presset totaliskopet så hardt mot øynene at brillene skar inn i neseryggen. Disse

spillerne fløy usannsynlig fort – jagerne kastet sluffen til hverandre så raskt at det var så vidt Humbag rakk å si navnene. Harry dreide på «sakte»-knotten på høyre side av totaliskopet igjen, trykket inn «trekk for trekk»-knappen oppå og kunne straks se alt sammen i sakte film, mens glitrende fiolett tekst flimret over linsene og larmen fra mengden hamret mot trommehinnene.

«SPYDSPISSFORMASJON» leste han, samtidig som han så de tre irske jagerne suse inntil hverandre med Troy i spissen like foran Mullet og Moran, med kurs rett mot bulgarerne. ***«PORSKOFFPUSS»*** var det neste som glimtet til, idet Troy lot som han ville smette til værs med sluffen og fikk lurt med seg den bulgarske jageren Ivanova, mens han i virkeligheten sendte sluffen til Moran. En av de bulgarske knakkerne, Volkov, smeiset til en passerende klabb med den lille kølla så den avskar Moran; Moran dukket for å unngå den og mistet sluffen, og Levski, som kom lynende opp nedenfra, tok den –

«TROY SKÅRER!» brølte Humbag, og hele stadion ristet av et drønn av applaus og hurrarop. «Ti-null til Irland!»

«Hva?» hylte Harry og speidet vilt rundt seg med totaliskopet. «Men Levski har jo sluffen!»

«Harry, hvis du ikke følger med i normaltempo, går du jo glipp av en masse!» ropte Hermine; hun danset opp og ned og veivet med armene mens Troy tok en æresrunde over banen. Harry skottet opp over totaliskopet – og da hadde allerede leprechaunene, som hadde sittet og fulgt med fra sidelinja, gått til værs og på ny dannet det digre, glitrende trekløveret. Fra den andre sida glodde lamiene surt.

Fly forbannet på seg selv dreide Harry knotten tilbake til normal idet spillet tok til igjen.

Han visste nok om rumpeldunk til å se at de irske jagerne var fenomenale. De jobbet sammen i fullkomment lagarbeid, nesten som om det var nok å se hvor den ene plasserte seg, så kunne de andre lese tankene hans. Rosetten på brystet til Harry pep navnene deres i ett sett – *«Troy – Mullet – Moran!»* Og før ti minutter var gått, hadde Irland skåret to mål til

og ledet trettinull, og brølene og applausen fra den grønnkledde fansen rullet som tordnende brenninger

Kampen ble stadig heftigere, men også mer brutal. Volkov og Vulkanov, de bulgarske knakkerne, dengte klabbene av all kraft mot de irske jagerne og begynte nå også å hindre dem i å slippe til med noen av sine beste trekk. To ganger ble de nødt til å spre seg, og omsider greide Ivanova å bryte igjennom rekka deres, unngå målvakta, Ryan, og sette inn Bulgarias første mål.

«Fingre i ørene!» bæljet herr Wiltersen idet lamiene begynte å danse en seiersdans. Harry knep igjen øynene også; han ville holde hodet klart til spillet. Etter noen sekunder våget han en titt ned på banen. Lamiene hadde holdt opp å danse, og bulgarerne hadde sluffen igjen.

«Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova – å, neimen jøss!» brølte Humbag.

Hundre tusen hekser og trollmenn hev etter pusten idet de to speiderne, Krumm og Lynch, stupte rett ned gjennom midten av jagerfeltet, så fort at det så ut som om de hadde hoppet ut fra et fly uten fallskjerm. Harry fulgte dykket gjennom totaliskopet, myste og prøvde å se hvor snoppen var –

«De krasjer!» skrek Hermine i øret på ham.

Hun hadde halvveis rett – i aller siste sekund rettet Krumm opp og steg i spiral. Lynch derimot traff bakken med et dumpt drønn som kunne høres over hele stadion. Et gigantstønn steg opp fra de irske plassene.

«Idiot!» jamret herr Wiltersen. «Krumm fintet jo bare!»

«Pause!» hylte Humbags stemme. «Mens kyndige medimagere styrter til for å gi førstehjelp til Aidan Lynch!»

«Det går nok bra, han bare fikk seg en karamell,» sa Kalle beroligende til Gulla, som hang ut over losjekanten med forferdelse over hele fjeset. «Og det var jo det Krumm ville, så klart …»

Harry trykket fort på «reprise» og «trekk for trekk»-knappene på totaliskopet, vred på hastighetsvelgeren og satte den for øynene igjen.

Krumm og Lynch dykket på ny, men nå i sakte film. ***«WRONSKIFINTE – FARLIG AVLEDNINGSMANØVER FRA SPEIDER»*** sto det med skinnende purpurbokstaver over linsen. Han så Krumms ansikt fordreid av

konsentrasjon idet han rettet opp stupet akkurat i tide, mens Lynch smalt i bakken, og da forsto han – Krumm hadde slett ikke sett snoppen, han skulle bare lure Lynch til å følge etter. Sånn hadde Harry aldri sett noen fly før. Det var nesten som om Krumm ikke fløy på sopelime i det hele tatt; han beveget seg så lekende lett i lufta at det så ut som om han var vektløs og fløy selv. Harry slo totaliskopet på normal igjen og fokuserte på Krumm. Nå kretset han høyt over Lynch, som ble matet med eliksir av medimagerne og begynte å våkne til. Harry skrudde fokus enda skarpere på Krumms ansikt og så de mørke øynene skotte hit og dit og granske bakken, tretti meter under. Han utnyttet tida mens Lynch ble pleid til å lete etter snoppen uforstyrret.

Omsider kom Lynch seg på beina, til høye heiarop fra de grønnkledde, besteg Lynkilen sin, sparket fra og satte til værs. Gjenopplivingen så ut til å ha satt nytt liv i hele det irske laget. Da Mostafa blåste i fløyta igjen, gikk jagerne til aksjon med en dyktighet som overgikk alt Harry til da hadde sett.

Etter femten sprengfulle minutter til hadde Irland økt ledelsen med ytterligere ti mål: Nå ledet de med hundre og tretti mot ti poeng, og spillet var i ferd med å bli råere.

Mullet hadde sluffen under armen og fløy mot målstengene igjen, og den bulgarske målvakta, Zograf, skjøt ut for å ta imot henne. Det hele gikk så fort at Harry ikke fikk med seg alt, men på et raseribrøl fra irskefansen og et langt, skingrende fløytestøt fra Mostafa skjønte han at det var urent spill.

«Og Mostafa gir den bulgarske målvakta en skikkelig preken for knubbing – overdreven bruk av albuer!» meddelte Humbag sine brølende tilhørere. «Og – ja, det blir straffe til Irland!»

Leprechaunene, som hadde gått til værs som en sverm sinte, glitrende veps da Mullet ble felt, fordelte seg straks i grupper som dannet ordene «HA HA HA!» Lamiene på motsatt side av banen spratt opp, kastet sint med håret og begynte å danse igjen.

Wiltersen-guttene og Harry stoppet øyeblikkelig fingrene i ørene, men Hermine, som ikke gadd, begynte å nappe Harry i armen. Han snudde seg mot henne, og hun trakk utålmodig fingrene hans ut av ørene.

«Se på dommeren!» fniste hun.

Harry kikket ned på banen. Hassan Mostafa hadde landet like foran de dansende lamiene, og det var riktig at han oppførte seg nokså rart, for han sto og spilte med musklene og tvinnet barten opphisset.

«Nei, det går virkelig ikke an!» sa Ludo Humbag, men det lød som om han holdt på å le. «Gå og gi dommeren en ørefik, en eller annen!»

En medimagus kom settende over banen med fingrene i ørene og ga Mostafa et hardt spark på skinneleggen. Det virket som dommeren kom til seg selv. Harry, som brukte totaliskopet igjen, så at han så temmelig fårete ut. Nå sto han der og brølte til lamiene, som hadde sluttet å danse og murret opprørsk.

«Og om jeg ikke tar mye feil, prøver Mostafa faktisk å utvise de bulgarske lagmaskotene!» sa stemmen til Humbag. «*Det* har vi iallfall ikke opplevd før … uff da, dette kan bli vanskelig …»

Og det ble det. De bulgarske knakkerne, Volkov og Vulkanov, hadde landet på hver sin side av Mostafa, kom straks i rasende krangel med ham og gestikulerte mot leprechaunene, som i mellomtida med stor skadefryd hadde dannet ordene «HI HI HI!» Men bulgarernes argumenter gjorde visst ikke inntrykk på Mostafa, som hyttet med fingeren i lufta og åpenbart kommanderte dem til værs igjen. Da de nektet, satte han i to korte støt på fløyta.

«*To* straffer til Irland!» ropte Humbag, og Bulgaria-fansen hylte av sinne. «Og Volkov og Vulkanov bør helst komme seg på limene igjen … ja, der letter de, ja … og Troy tar sluffen …»

Nå utviklet spillet seg villere enn noe de hadde sett hittil. Knakkerne på begge lag slo til uten nåde; særlig Volkov og Vulkanov svirret rundt i en fykende fart og ga åpenbart blaffen i om køllene traff en klabb eller et menneske. Dimitrov braste rett på Moran, som hadde sluffen, og slo henne nesten av limen.

«Foul!» brølte irskefansen med én røst og hev seg på beina i en bølge av grønt.

«Foul!» kom Ludo Humbags magisk forsterkede stemme som et ekko. «Dimitrov sneide Moran – kolliderte med vilje – det bare må bli enda en straffe – ja, der har vi fløyta –»

Leprechaunene var i lufta igjen, og denne gangen dannet de en gigantisk hånd som viste et meget stygt tegn mot lamiene. Da mistet lamiene kontrollen helt. De løp over banen og begynte å slynge noe som så ut som håndfuller med levende ild mot leprechaunene. Harry fulgte med i totaliskopet og la merke til at de ikke så det spor skjønne ut nå. Tvert imot, ansiktene ble lengre, ble skarpe fuglehoder med grusomme nebb, og ut fra skuldrene vokste det lange, skjellete vinger –

«Og der ser dere, gutter, hvorfor man ikke bare skal dømme etter utseendet!» hylte herr Wiltersen gjennom spetaklet fra mengden nedenfor.

Nå strømmet det departementstrollmenn i flokkevis ut på banen for å skille lamiene og leprechaunene, uten synderlig hell – men slaget der nede var ingenting mot det som utspilte seg over dem i mellomtida. Harry vred seg snart hit, snart dit med totaliskopet mens sluffen gikk fra den ene til den andre fort som en geværkule –

«Levski – Dimitrov – Moran – Troy – Mullet – Ivanova – Moran igjen – Moran – MORAN SKÅRER!»

Men det var så vidt hurraropene fra irskefansen kunne høres gjennom vrælene fra lamiene, drønnene fra departementstrollmennenes tryllestaver og de illsinte brølene fra bulgarerne. Spillet var i gang igjen; nå var det Levski som hadde sluffen, nå Dimitrov –

Den irske knakkeren Quigley langet hardt ut etter en passerende klabb og slo den av all kraft mot Krumm, som ikke rakk å dukke. Den traff ham midt i fjeset.

Det kom et øredøvende stønn fra mengden. Krumms nese var brukket, så det ut til; det var blod overalt, men Hassan Mostafa blåste ikke i fløyta. Han hadde vært opptatt av noe annet, og det var vanskelig å bebreide ham det, for en av lamiene hadde slengt en håndfull ild og satt fyr på halekosten hans.

Noen måtte vel se at Krumm var skadet, tenkte Harry. Enda han selv holdt med Irland, var Krumm den fineste spilleren på banen. Ronny følte det tydeligvis på samme måte.

«Pause! Nei, hør'a, han kan vel ikke spelle sånn, bare se på'n –»

«Se på Lynch!» hylte Harry.

For den irske speideren hadde brått satt i et stup, og Harry var brennsikker på at dette ikke var noen Wronski-finte; dette var ekte saker …

«Han har fått øye på snoppen!» ropte Harry. «Han har sett den! Se som han flyr!»

Halvparten av mengden hadde visst skjønt hva som foregikk, og irskefansen spratt opp i en svær, grønn bølge og skrek oppmuntring til speideren sin … men Krumm hang rett i halen på ham. Hvordan han kunne se hvor han fløy, begrep ikke Harry –bloddråpene hang i lufta etter ham, men nå var han nesten oppe på sida av Lynch, og begge jagde på ny mot bakken –

«De krasjer!» vrælte Hermine.

«Nehei!» brølte Ronny.

«Jo, Lynch, så!» skrek Harry.

Og det hadde han rett i: For andre gang traff Lynch bakken med voldsom kraft – og ble umiddelbart trampet ned av en bøling rasende lamier.

«Snoppen – hvor er snoppen?» bæljet Kalle lenger borte på raden.

«Han har den – Krumm har den – kampen er over!» ropte Harry.

Med neseblod over hele den røde kutten svevde Krumm rolig opp i lufta. Han holdt knyttneven i været, og de fikk et glimt av gull i den.

På tavla lynte nå meldingen BULGARIA: 160, IRLAND: 170 utover mengden, som øyensynlig ennå ikke helt hadde fått med seg hva som hadde skjedd. Men så, langsomt, som en diger jumbojet som skal til å lette, vokste romlingen fra irskefansen seg høyere og høyere og eksploderte i begeistringshyl.

«IRLAND VINNER!» skrek Humbag; det virket som han var like fortumlet som irene over den brå avslutningen på kampen. «KRUMM TAR SNOPPEN – MEN IRLAND VINNER! – Du godeste, noe sånt tror jeg ingen hadde ventet!»

«Hva sku'n ta snoppen for?» bæljet Ronny, mens han hoppet opp og ned og klappet med armene over hodet. «Han avslutta jo kampen når Irland leda med hundre og seksti poeng, den tullingen!»

«Han visste de aldri kunne ta dem igjen,» ropte Harry tilbake gjennom larmen; han også klappet av alle krefter. «De irske jagerne var altfor bra …

han ville slutte av slik det passet *ham,* det var bare det …»

«Han var veldig modig, ikke sant?» Hermine bøyde seg framover for å se på at Krumm landet, og svermen av medimagere som sprengte seg vei til ham gjennom mylderet av slåssende lamier og leprechauner. «Å, han ser fryktelig ut …»

Harry satte totaliskopet for øynene igjen. Det var ikke lett å se hva som foregikk der nede, for det svermet elleville leprechauner rundt hele banen, men han kunne så vidt skjelne Krumm i midten av en skokk medimagere. Han så surere ut enn noensinne og nektet å la dem tørke blodet av ham. Rundt ham sto lagkameratene og ristet nedslått på hodet. Et lite stykke unna danset de irske spillerne en seiersdans i et styrtregn av gull som maskotene deres øste ut; over hele stadion vaiet flaggene, og den irske nasjonalsangen drønnet fra alle kanter. Lamiene var i ferd med å krympe sammen til sin vanlige skjønne form, men nå virket de motløse og fortapte.

«Fell, fi skjempet iallfall dappert,» sa en dyster stemme bakom Harry. Han snudde seg; det var den bulgarske magiministeren.

«De kan jo snakke engelsk!» sa Bloeuf og lød dypt krenket. «Og så har De latt meg gå rundt og mime alt jeg har sagt i hele dag!»

«Fell, tet far sjo meket morsomt,» sa den bulgarske ministeren og trakk på skuldrene.

«Og mens det irske laget går sin seiersrunde, flankert av sine maskoter, blir selve verdenscup-pokalen bragt opp i topplosjen,» brølte Humbag.

Harry ble plutselig blendet av et skjærende hvitt lys idet topplosjen ble magisk opplyst, slik at alle på tribunene kunne se inn i den. Han myste mot inngangen og så to pesende trollmenn komme bærende inn med en kolossal gullpokal, som de rakte til Kornelius Bloeuf. Han virket fremdeles nokså amper over å ha kastet bort en hel dag på tegnspråk.

«La oss få en skikkelig applaus for de glimrende taperne –Bulgaria!» ropte Humbag.

Og opp trappa og ut i losjen kom de sju beseirede bulgarske spillerne. Mengden under klappet begeistret, og Harry kunne se tusenvis av blinkende totaliskoplinser som ble vendt mot dem.

Én etter én defilerte bulgarerne mellom seteradene i losjen, og Humbag ropte navnet på hver enkelt idet han håndhilste på sin egen magiminister og deretter på Bloeuf. Krumm, som kom sist, så ikke god ut: To blåveiser blomstret iøynefallende i det blodige fjeset. Han holdt fremdeles snoppen. Harry la merke til at kroppsbeherskelsen hans virket mye dårligere på bakken. Han var litt inntilbeins og påfallende rundrygget. Men da Krumms navn ble ropt opp, hyllet hele stadion ham med et gjallende, øredøvende brøl.

Og så kom det irske laget. Aidan Lynch ble støttet av Moran og Connolly; det virket som krasj nummer to hadde slått ham i halvsvime; han var blitt helt skjeløyd. Men han smilte bredt da Troy og Quigley løftet pokalen i været og mengden under brølte henrykt. Harrys hender var blitt helt numne av all klappingen.

Omsider, da det irske laget hadde forlatt losjen for å ta enda en seiersrunde på limene sine – Aidan Lynch satt bakpå Connollys og holdt ham hardt om livet, fremdeles med det samme fraværende smilet – pekte Humbag på strupen sin med tryllestaven og sa: *«Stillus.»*

«Dette kommer de til å snakke om i årevis,» sa han hest. «Det var litt av en uventet vri, det der … synd det ikke kunne vart lenger – å, jaha … ja visst, jeg skylder dere jo … hvor mye var det igjen?»

Fred og Frank hadde kravlet over stolryggene sine og sto nå foran Ludo Humbag med brede smil og hver sin utstrakte hånd.

KAPITTEL NI

MØRKETS MERKE

«*Ikke* fortell mor at dere har spilt om penger,» sa herr Wiltersen bønnfallende til Fred og Frank mens folk langsomt ség nedover de purpurkledde trappene.

«Ikke vær redd, fatter,» sa Fred fornøyd, «vi har store planer med disse penga, så vi vil'ke ha dem konfiskert.»

Herr Wiltersen så et øyeblikk ut til å ville spørre hva slags planer det dreide seg om, men bestemte seg visst ved nærmere ettertanke for at han helst ikke ville vite det.

Snart ble de fanget opp av mengden som nå flommet ut fra stadion på vei tilbake til teltene. Nattelufta var full av skrål og sang mens de fulgte den opplyste stien tilbake, og kaklende leprechauner pilte ustoppelig forbi over hodet på dem og veivet med lyktene sine. Da de endelig kom til teltene, var det ingen som var det minste søvnige, og med all ståheien rundt, samtykket herr Wiltersen i at alle kunne ta en siste kopp kakao sammen før de la seg. Og der satt de da og hadde en trivelig diskusjon om kampen. Herr Wiltersen ble snart rivende uenig med Kalle i spørsmålet om knubbing, og det var først da Gulla sovnet ved det lille bordet og sølte varm kakao over hele golvet at han satte en stopper for alle muntlige repriser og insisterte på at alle skulle gå til sengs. Hermine og Gulla gikk over i jenteteltet, og Harry og Wiltersenene fikk på seg pysjen og klatret opp i køyesengene. Fra den andre sida av campingplassen var det fremdeles sang å høre, og en og annen gjallende eksplosjon.

«Jeg skal si jeg er glad for at jeg ikke er på vakt,» mumlet herr Wiltersen søvnig. «Jeg ville nødig vært den som gikk bort og kommanderte irene til å holde opp med feiringen.»

Harry, som lå i overkøya over Ronny, lå og stirret opp i teltduken i taket og fulgte lysskjærene fra noen forbiflyende leprechauner med øynene, mens han gjenkalte i hukommelsen noen av Krumms mer oppsiktsvekkende trekk. Han verket etter å bruke sin egen Lynkile igjen og prøve ut Wronski-finten … Oliver Qvist hadde aldri klart å vise dem helt hvordan den skulle utføres, til tross for alle sine myldrende diagrammer … Harry så seg selv i en kutte med sitt eget navn brodert på ryggen, forestilte seg hvordan det måtte føles å høre en folkemasse på hundre tusen brøle, idet Ludo Humbags stemme gjallet over stadion: «Og her kommer … *Potter*!»

Han visste ikke om han virkelig hadde sovnet eller ikke – det kunne godt være at fantasiene hans om Krumm hadde glidd over i ordentlige drømmer – alt han visste, var at herr Wiltersen plutselig sto og ropte.

«Opp med dere! Ronny – Harry – stå opp, det haster!»

Harry satte seg så fort opp at hodet traff teltduken.

«Er det for no'?» sa han.

Han forsto uklart at det var noe galt. Lydene fra leirplassen var annerledes. Ingen sang. Han kunne høre skrik og lyden av løpende føtter.

Han hoppet ned fra køya og strakte seg etter klærne, men herr Wiltersen, som bare hadde trukket på seg olabuksene over pysjen, sa: «Ikke tid til sånt, Harry – bare finn en jakke og kom utenfor – litt kvikt!»

Harry gjorde som han fikk beskjed om og skyndte seg ut av teltet med Ronny i hælene.

I skjæret fra de få bålene som fremdeles brant, så han folk som rømte inn i skogen, rømte fra noe som beveget seg gjennom campingplassen mot dem, noe som sendte ut sporadiske lysglimt og lyder som minnet om geværskudd, og de hørte høylytte hånsord, latterbrøl og fyllerop. Så kom et blaff av skjærende grønt lys og opplyste alt.

En tett klynge av trollmenn kom langsomt og taktfast marsjerende gjennom leirplassen med tryllestavene pekende rett til værs. Harry myste mot dem … det så ut som om de ikke hadde ansikter … men så gikk det opp for ham at alle hadde maske og skjulte hodet under hetta. De holdt noe svevende i lufta høyt over seg – fire skikkelser som kjempet imot, men ble tvunget til å innta groteske positurer. Det var som om de maskerte

trollmennene var dukkespillere, og menneskene over dem marionetter som ble styrt av usynlige tråder opp fra tryllestavspissene. To av skikkelsene der oppe var svært små.

Flere trollmenn sluttet seg til den marsjerende flokken, lo og pekte opp på de svevende kroppene. Telt ble veltet overende og falt sammen etter som marsjflokken vokste. Et par ganger så Harry en av de marsjerende svinge staven og sprenge unna et telt som sto i veien. Flere tok fyr. Skrikene vokste i styrke.

Brått ble de svevende menneskene opplyst nedenfra av skjæret fra et brennende telt, og Harry dro kjensel på den ene – herr Robertsen, campingplassbestyreren. De tre andre var sikkert kona hans og barna. En av de marsjerende under dem brukte staven og vippet fru Robertsen opp ned, så nattkjolen falt ned og avslørte noen imponerende underbukser; hun prøvde fortvilet å dekke seg til, mens mengden under hylte og hoiet av fryd.

«Æsj, så kvalmt,» mumlet Ronny. Det minste gompebarnet hadde begynt å hvirvle rundt som en snurrebass tjue meter over bakken; hodet veivet slapt fra side til side. «Noe så innmari kvalmt …»

Hermine og Gulla kom løpende mot dem mens de trakk på seg kappene utenpå nattkjolen; herr Wiltersen fulgte etter hakk i hæl. I samme øyeblikk kom Rulle, Kalle og Perry ut av gutteteltet, fullt påkledd, med oppbrettede ermer og tryllestavene parat.

«Vi går ned og hjelper departementet,» ropte herr Wiltersen gjennom larmen og brettet opp ermene, han òg. «Dere andre –gå inn i skogen, og *hold dere samlet!* Jeg kommer og henter dere når vi har ordnet opp i dette!»

Rulle, Kalle og Perry var allerede i fullt firsprang nedover mot marsjen, og herr Wiltersen løp etter. Nå kom det departementstrollmenn settende fra alle kanter mot kjernen av opptøyene. Mengden under Robertsen-familien kom stadig nærmere.

«Kom an,» sa Fred, grep Gulla i hånden og halte henne med seg mot skogen. Harry, Ronny, Hermine og Frank fulgte etter. Da de var framme ved skogbrynet, så de seg tilbake. Oppløpet under Robertsen-familien var blitt enda tettere, og de kunne se at departementstrollmennene prøvde å trenge inn til de maskerte trollmennene i midten, men det var ikke lett. Og de

våget vel ikke å prøve på noen hekserier som kunne få de fangne gompene til å falle.

De fargede lyktene langs stien til stadion var slukket nå. Mørke skikkelser snublet seg mellom trestammene, unger gråt, og engstelige rop og paniske stemmer gjenlød overalt i den kalde nattelufta. Harry merket at han ble skubbet hit og dit av folk han ikke kunne se ansiktene på. Så hørte han Ronny skrike til av smerte.

«Hva er det?» sa Hermine bekymret og stoppet så brått at Harry braste rett inn i henne. «Ronny, hvor er du? Åååh, dette er for dumt – *Lumos*!»

En smal lysstråle sprang ut fra tryllestaven hennes, og hun vendte den bortover stien. Ronny lå langflat på bakken.

«Snubla over ei rot,» sa han sint og kom seg på beina igjen.

«Ikke rart, med så digre føtter,» sa en slepende stemme bakfra.

Harry, Ronny og Hermine snudde seg fort. Draco Malfang sto og lente seg mot et tre like ved med armene i kors. Han var alene og virket totalt avslappet; det så ut som han hadde stått og betraktet opptrinnet gjennom en glipe mellom trærne.

Ronny ba Malfang foreta seg noe som Harry visste han aldri ville våget å si når fru Wiltersen hørte det.

«Fy, sånt språk, Wiltersen,» sa Malfang, og de lyse øynene glitret. «Er det ikke best dere kommer dere av gårde litt kvikt? Dere vil vel ikke at de skal få øye på *henne,* vel?»

Han nikket mot Hermine. I samme øyeblikk drønnet et smell som minnet om en bombe fra leirplassen, og et glimt av grønt lys opplyste et øyeblikk trærne rundt dem.

«Hva skal det liksom bety?» sa Hermine stridslystent.

«Grang, da – de er ute etter *gomper,*» sa Malfang. «Har du *lyst* til å henge i lufta og vise fram underbuksa? For hvis du har det, er det bare å vente … de kommer denne veien, og så fikk vi alle litt å le av.»

«Hermine er en heks,» snerret Harry.

«Tro hva du vil, du, Potter,» sa Malfang med et ondskapsfullt smil. «Hvis du tror de ikke drar kjensel på en grums, så bare bli her.»

«Pass munnen din, du!» ropte Ronny. Alle var klar over at «grums» var et særdeles fornærmende ord for en heks eller trollmann som var født av gomper.

«Ikke bry deg om det, Ronny,» sa Hermine fort og grep ham i armen da han tok et skritt mot Malfang.

Fra utsida av skogen lød et drønn som var kraftigere enn noe de hadde hørt hittil. Flere mennesker i nærheten skrek.

Malfang klukklo lavt. «Lettskremte, hva?» sa han dovent. «Det var vel faren din som sa dere skulle gå og gjemme dere, kan jeg tenke meg. Hva gjør *han* imens – prøver å redde gomper?»

«Hvor er *dine* foreldre, kanskje?» sa Harry; han kjente at sinnet begynte å koke. «Der ute med masker på, kan jeg tenke meg?»

Malfang snudde seg mot Harry, stadig like smilende. «Tja … om de så var, ville jeg vel neppe fortalt det til *deg,* vel, Potter?»

«Æsj, vi går,» sa Hermine med et foraktelig blikk på Malfang. «Vi må finne de andre.»

«Pass på å ikke stikke fram det digre bustehodet ditt så noen ser det, da, Grang,» hånflirte Malfang.

«Kom igjen,» gjentok Hermine og dro Harry og Ronny med seg bortover stien.

«Jeg vedder hva dere vil på at fattern hans *er* en av de derre maskefjesene,» sa Ronny rasende.

«Vel, hvis vi har litt flaks, får departementet fakket ham nå!» sa Hermine med følelse. «Men i all verden, hvor har de andre gjort av seg?»

Fred, Frank og Gulla var ikke å se, enda så tettpakket av andre folk stien var. Alle skottet nervøst bakover mot spetaklet fra campingplassen.

En klynge tenåringer i pyjamas sto i heftig diskusjon et stykke borte på stien. Idet de fikk øye på Harry, Ronny og Hermine, var det en av dem, en pike med tykt, krøllete hår, som snudde seg og sa fort: «*Ou est Madame Maxime? Nous l'avons perdue –*»

«Æh – hva?» sa Ronny.

«Å …» Piken som hadde snakket, snudde ryggen til, og da de gikk videre, hørte de tydelig at hun sa: «Galtevorte.»

«Beauxbatons,» mumlet Hermine.
«Hm?» sa Harry.
«De går sikkert på Beauxbatons,» sa Hermine. «Beauxbatons magiske akademi, vel … jeg leste om det i *Oversikt over europeiske magiutdanningsinstitusjoner.*»
«Å … ja … akkurat,» sa Harry.
«Fred og Frank kan'ke ha kommet langt,» sa Ronny. Han trakk fram tryllestaven og tente den, slik Hermine hadde gjort, og speidet bortover stien. Harry grov i lommene etter sin egen stav –men den var ikke der. Det eneste han fant var totaliskopet.
«Å nei – noe så utgjort … jeg har mistet staven min!»
«Det er'ke sant?»
Ronny og Hermine løftet stavene så høyt at de smale strålene opplyste et større område. Harry gransket bakken til alle sider, men staven var ikke å se.
«Kanskje den ligger igjen i teltet,» sa Ronny.
«Kanskje den falt ut av lomma di mens vi løp?» foreslo Hermine bekymret.
«Joo,» sa Harry. «Kanskje …»
I trollmannsverdenen pleide han alltid å ha staven med seg, og plutselig å stå der uten den i en slik situasjon, fikk ham til å føle seg nokså sårbar.
En raslelyd fikk alle tre til å skvette. Noen kjempet seg ut av et buskas like ved – det var husnissen Blunka. Men hun beveget seg på en merkelig måte, tydeligvis med store vanskeligheter; det var som om et eller annet usynlig prøvde å holde henne tilbake.
«Det er stygge trollmenne i nærhet!» pep hun fortumlet og la seg framover for å kjempe seg videre. «Folk høyt – høyt oppe! Blunka komme seg unna!»
Og dermed forsvant hun mellom trærne på den andre sida av stien, pustende og pesende av kampen mot kraften som holdt henne igjen.
«Hva var det med henne?» sa Ronny og stirret nysgjerrig etter henne. «Hvorfor kan hun ikke løpe normalt?»

«Skal vedde på at hun ikke har bedt om lov til å gjemme seg,» sa Harry. Han tenkte på Noldus: Hver gang han hadde prøvd å gjøre noe som Malfangene ikke ville like, ble han nødt til å gi seg selv juling.

«Alvorlig talt, husnisser blir behandlet aldeles skrekkelig!» sa Hermine indignert. «Det er slaveri, det er det det er! Den derre herr Kroek tvang henne til å gå helt til topps i stadion, enda hun var livredd, og nå har han forhekset henne så hun ikke engang kan løpe når de begynner å trampe ned telt! Hvorfor er det ingen som *gjør* noe med det?»

«Vel, nissene selv syns jo det er greit, ikke sant?» sa Ronny. «Du hørte hva lille Blunka sa før kampen der – 'Husnisser ha ikke moro' … det er sånn hun vil ha det, å bli bestemt over …»

«Det er nettopp folk som deg, Ronny, som holder oppe pillråtne, urettferdige systemer,» begynte Hermine sint, «bare fordi de er for giddalause til å –»

Nok et høyt brak drønnet fra utkanten av skogen.

«Skal vi fortsette videre, kanskje?» sa Ronny, og Harry så at han kastet et anspent blikk på Hermine. Kanskje det var noe i det Malfang hadde sagt; kanskje Hermine *var* i større fare enn de andre. De begynte å gå igjen. Harry ransakte fremdeles lommene, enda han godt visste at tryllestaven ikke var der.

De fulgte den mørke stien dypere inn i skogen, fortsatt på utkikk etter Fred, Frank og Gulla. De kom forbi en gruppe gnomer som virket helt uaffisert av bråket på leirplassen og sto og kaklet over en sekk gull de sikkert hadde vunnet på kampen. Enda et stykke bortenfor kom de plutselig inn i en sirkel av sølvskimrende lys, og da de kikket mellom trærne, så de tre høye, vakre lamier i en lysning, omgitt av en bøling unge trollmenn som snakket svært høyt i munnen på hverandre.

«Jeg tjener omtrent hundre sekker galleoner i året,» ropte den ene. «Jeg er dragedreper for Komiteen for avliving av farlige vesener.»

«Det er du ikke, det,» ropte kameraten, «du er oppvasker på *Den lekke heksekjel* … men *jeg* er vampyrjeger, hittil har jeg drept omtrent nitti –»

En tredje ung trollmann, med kviser de kunne skjelne selv i det svake sølvskjæret fra lamiene, avbrøt de to andre: «Men *jeg* blir snart historiens

yngste magiminister, jeg …»

Det kom et snøft av latter fra Harry. Han hadde dratt kjensel på den kvisete trollmannen: Det var Svinton Slipprush, og det han var, var konduktør på trippeldekkeren Fnattbussen.

Han snudde seg for å fortelle det til Ronny, men Ronnys ansikt var blitt underlig slapt, og i neste øyeblikk sto han og brølte: «Har jeg fortalt at jeg har finni opp en sopelime som kan fly til Jupiter?»

«Makan!» sa Hermine på ny, og hun og Harry tok et godt tak i armene på Ronny, fikk snudd ham rundt og tvangsmarsjerte ham i sikkerhet. Da stemmene til lamiene og deres beundrere døde bort, var de kommet helt inn i hjertet av skogen. Her virket det som de var alene; det var mye stillere.

Harry så seg om. «Vi kan sikkert vente her, hva – hvis det kommer noen, hører vi dem på mils avstand.»

Ikke før var ordene ute av munnen, før Ludo Humbag kom fram bak et tre rett foran dem.

Selv i det svake lyset fra de to tryllestavene kunne Harry se at Humbag hadde gjennomgått en utrolig forvandling. Han så hverken livlig eller lyserød ut lenger, og skrittene var ikke lenger spenstige. Han var bare hvit og anspent.

«Hvem der?» sa han og blunket mot dem og prøvde å skjelne ansiktene. «Hva gjør dere her, helt alene?»

De skottet overrasket på hverandre.

«Vel – det er noen slags opptøyer der borte,» sa Ronny.

Humbag stirret på ham. «Hva?»

«På teltplassen … det er noen folk som har fått tak i en gompefamilie …»

Humbag bannet høyt. «Pokker ta dem!» sa han med tankene helt andre steder, og uten et ord til eksiverte han og forsvant med et lite *plopp.*

«Ikke akkurat situasjonens herre, herr Humbag, eller hva?» sa Hermine med rynket panne.

«Men en femenal knakker, det var'n,» sa Ronny. Han gikk foran bort fra stien inn til en liten lysning, hvor han fant seg en tørr gresstust og satte seg

ved foten av et tre. «Wimbourne-vepsene vant ligacupen tre ganger på rad mens han var med.»

Han fisket opp den lille Krumm-figuren sin av lomma, satte den på bakken og lot den vandre rundt alene en stund. Akkurat som den virkelige Krumm var figuren litt inntilbeins og temmelig rundrygget, mye mindre imponerende på flatmark enn på sopelimen. Harry lyttet etter støy fra campingplassen. Alt virket fortsatt stille. Kanskje opptøyene var over.

«Jeg håper det er bra med de andre,» sa Hermine etter en stund.

«Det er det sikkert,» sa Ronny.

«Tenk om faren din fakker Lucifus Malfang,» sa Harry. Han satte seg ved sida av Ronny og betraktet den lille Krumm-figuren som sjanglet rundt i det tørre løvet. «Han har alltid sagt at han gjerne skulle fått noe på ham.»

«Jeg tenker det skulle tørka vekk det fliret til kjære Draco,» sa Ronny.

«Men de stakkars gompene,» sa Hermine nervøst. «Hva om de ikke får dem ned?»

«Det får de,» sa Ronny beroligende. «De finner nok en utvei.»

«Men noe så sprøtt, å gjøre noe sånt nå i natt, når hele Magidepartementet er til stede!» sa Hermine. «Jeg mener, hvordan kan de tro at de kan gjøre det ustraffet? Tror dere de hadde drukket, eller er de bare –»

Der tidde hun brått og så seg over skulderen. Også Harry og Ronny snudde seg fort. Det lød som om noen kom ravende mot lysningen deres. De ventet og fulgte lyden av de ustøe skrittene bakom trærne, men brått stanset de.

«Hallo?» ropte Harry.

Ikke noe svar. Harry reiste seg og kikket rundt treet. Det var for mørkt til å se særlig langt, men han hadde en fornemmelse av noen som sto rett utenfor synsvidde.

«Hvem er det?» sa han.

Og så, totalt uten varsel, ble stillheten spjæret av en stemme som var ulik alt annet de hadde hørt i skogen. Og det den sa, var ikke noe panikkrop, men noe som lød som en trylleformel.

«MORSMORDRE!»

Og noe kolossalt, grønt og glitrende brast opp fra den mørke flekken Harrys blikk hadde prøvd å trenge inn i, skjøt opp mellom tretoppene og opp på himmelen.

«Hva i –?» hikstet Ronny og kom seg på beina i en fart. Der ble han stående og stirre på det som hang over dem.

Et sekund trodde Harry det var en ny leprechaunformasjon. Så demret det for ham at dette var en gigantisk dødningeskalle, formet av noe som så ut som smaragdgrønne stjerner. Ut av grinet på den, som en tunge, stakk en slange. Mens de sto der og så, steg kraniet høyere og høyere, glødet i en sky av grønnaktig røyk og ble hengende inngravert på himmelen som et nytt stjernebilde.

Skogen rundt dem eksploderte av skrik. Harry visste ikke hvorfor, men den eneste mulige grunnen var dette plutselige kraniebildet, som nå hadde steget høyt nok til at hele skogen lå badet i lyset fra det, lik et slags frastøtende neonskilt. Han gransket mørket etter den som hadde mant det fram, men ingen var å se.

«Hvem er det?» ropte han igjen.

«Harry, kom igjen, *fort!*» Hermine hadde snappet ham i jakkekragen og rykket ham bakover.

«Hva er i veien?» sa Harry forskrekket; ansiktet hennes var hvitt og livredd.

«Det er Mørkets merke, Harry!» stønnet hun og trakk i ham det hardeste hun maktet. «Tegnet til Han-du-vet!»

«Til *Voldemort* –?»

«Harry, *kom igjen!*»

Harry snudde seg, Ronny snappet i en fart til seg miniatyr-Krummen, og alle tre skyndte seg over lysningen – men de hadde ikke tatt mer enn et par skritt, før en serie ploppelyder kunngjorde ankomsten av tjue trollmenn ut av tomme lufta. De var omringet.

Harry snurret rundt, og på et sekund hadde han registrert to ting: samtlige av trollmennene holdt tryllestaven parat, og samtlige tryllestaver pekte rett på ham, Ronny og Hermine. Uten å stoppe og tenke hylte han: «DUKK!» trev de to andre og kastet seg og dem overende.

«LAMSTIVOSLØVUS!» brølte tjue stemmer. Det kom en serie blendende glimt, og Harry kjente håret blafre som om et kraftig vindkast hadde feid gjennom lysningen. Han løftet hodet en millimeter og så striper av glødende, rødt lys fra tryllestavtippene strømme over dem, krysse hverandre, rikosjettere fra trestammer og ut i mørket –

«Stopp!» hylte en stemme han kjente igjen. «STOPP! *Det er sønnen min!»*

Håret hans sluttet å blafre. Han løftet hodet en anelse høyere. Trollmannen foran ham hadde senket tryllestaven. Han rullet seg rundt og så herr Wiltersen komme løpende mot dem – han så vettskremt ut.

«Ronny – Harry –» stemmen skalv, «– Hermine – er dere helt i orden?»

«Av veien, Arthur,» sa en kald røst.

Det var herr Kroek. Han og resten av ringen av departementstrollmenn trakk seg sammen om dem. Harry kom seg opp for å møte dem ansikt til ansikt. Ansiktet til herr Kroek var stivt av raseri.

«Hvem av dere gjorde dette?» glefset han, og det skarpe blikket hoppet fra den ene til den andre av dem. «Hvem av dere mante fram Mørkets merke?»

«Det der? Det var ikke vi!» sa Harry og viftet i retning kraniet.

«Vi har'ke gjort noe, vi!» sa Ronny; han gned seg på albuen og stirret indignert på faren sin. «Hva skulle dere gå løs på *oss* for?»

«Ikke lyv, gutt!» ropte herr Kroek. Tryllestaven hans pekte fortsatt rett mot Ronny, og øynene bulte ut – han så rent ut sagt litt gal ut. «Vi fakket dere på gjerningsstedet!»

«Bart,» hvisket en heks i lang ullmorgenkåpe, «det er jo unger, Bart. De kunne da aldri –»

«Dere tre, hvor kom Merket fra?» spurte herr Wiltersen fort.

«Der borte fra,» sa Hermine skjelvent og pekte mot stedet hvor de hadde hørt stemmen. «Det var noen bak trærne der … de ropte noe – en trylleformel –»

«Jaså nå, der borte, nå?» sa herr Kroek og satte kuleøynene i Hermine, med vantro over hele fjeset. «En trylleformel, hva? Du virker svært så godt informert om hvordan man maner fram Merket, unge dame –»

Men ingen av departementstrollmennene, bortsett fra Kroek selv, så ut til å tro det minste på at det kunne være Harry, Ronny eller Hermine som hadde mant fram kraniet; tvert imot – ikke før hadde Hermine sagt dette, før alle løftet tryllestavene igjen, rettet dem den veien hun hadde pekt og myste inn i mørket i skogen.

«Vi kom for sent,» sa heksa i morgenkåpa og ristet på hodet. «De har selvsagt eksivert for lengst.»

«Jeg tror ikke det,» sa en trollmann med kort, brunt skjegg. Det var Anton Djervell, faren til Fredrik. «Lammerne våre slo rett igjennom trærne der borte … det kan godt være vi fikk dem …»

«Vær forsiktig, Anton!» sa noen av trollmennene advarende da herr Djervell akslet seg, løftet tryllestaven, marsjerte over lysningen og forsvant i mørket. Hermine så etter ham med hendene for munnen.

Noen sekunder etter kom et rop fra herr Djervell.

«Ja! Vi fikk dem! Det er noen her! Bevisstløs! Det er – men i jøsse –»

«Har du funnet noen?» ropte herr Kroek med vantro i stemmen. «Hvem? Hvem er det?»

De hørte kvister som knakk, løv som raslet, og deretter knasende skritt idet herr Djervell kom ut mellom trestammene igjen. Han holdt en liten, slapp skikkelse i armene. Harry dro straks kjensel på oppvaskhåndkleet. Det var Blunka.

Herr Kroek hverken sa noe eller rørte seg da herr Djervell la husnissen hans på bakken ved føttene hans. Alle de andre departementstrollmennene stirret på herr Kroek. Han sto et par sekunder som forsteinet og stirret ned på Blunka; øynene lynte i det hvite ansiktet. Så var det som han våknet til liv igjen.

«Dette – er – ikke – mulig,» sa han støtvis. «Nei –»

Brått gikk han rundt herr Djervell og marsjerte fort bortover mot stedet hvor Djervell hadde funnet Blunka.

«Hjelper ikke, herr Kroek,» ropte Djervell etter ham. «Det var ingen andre der.»

Men det virket ikke som herr Kroek hadde tenkt å ta hans ord for dette. De hørte at han stampet rundt, og raslingen av blader når han skjøv busker

til side og lette.

«Temmelig pinlig, dette her,» sa herr Djervell bistert og kikket ned på den bevisstløse Blunka. «Bart Kroeks egen husnisse – jeg mener, alvorlig talt …»

«Gi deg nå, Anton,» sa herr Wiltersen lavt. «Du tror ikke for alvor at det var nissen? Mørkets merke er et trollmannstegn. Det krever en tryllestav.»

«Ja,» sa herr Djervell, «og hun *hadde* en stav.»

«Hva?» sa herr Wiltersen.

«Her, bare se.» Herr Djervell holdt opp en tryllestav og viste den til herr Wiltersen. «Hun hadde den i hånden. Dermed er i hvert fall paragraf 3 av Loven om tryllestavbruk brutt. *Det er ikke tillatt for noe ikke-menneskelig vesen å bære eller benytte en tryllestav*.»

I det øyeblikket lød et nytt *plopp,* og Ludo Humbag immiverte rett ved sida av herr Wiltersen. Han virket andpusten og desorientert da han snudde seg og glodde opp på det smaragdgrønne kraniet.

«Mørkets merke!» hikstet han og trampet nesten på Blunka idet han snudde seg spørrende mot kollegene. «Hvem var det som påkalte det? Fikk dere tatt dem? Bart! Hva er det som foregår?»

Herr Kroek hadde kommet tilbake, tomhendt. Ansiktet var like spøkelseshvitt, og det rykket i hendene og tannbørstebarten.

«Hvor har du vært, Bart?» sa Humbag. «Hvorfor var du ikke på kampen? Og nissen din som hadde holdt av en plass til deg og alt – Men du galopperende gorgon!» Nå først hadde han lagt merke til Blunka som lå foran ham. «Hva er det med henne?»

«Jeg har vært opptatt, Ludo,» sa herr Kroek, fremdeles på den samme støtvise måten og nesten uten å bevege leppene. «Og nissen min er blitt lammet.»

«Lammet? Av dere, mener du? Men hvorfor –?»

Brått var det tydelig på det runde, blanke fjeset til Humbag at det gikk opp for ham. Han så opp på kraniet, ned på Blunka og til slutt på herr Kroek.

«*Nei*!» sa han. «Blunka? Mane fram Mørkets merke? Hun har da ikke peiling på slikt. Hadde jo trengt en tryllestav, for det første.»

«Og det hadde hun,» sa herr Djervell. «Hun holdt en da jeg fant henne, Ludo. Hvis det er i orden for Dem, herr Kroek, tror jeg vi burde høre om hun har noe å si til sitt forsvar.»

Kroek viste ikke tegn til å ha hørt hva herr Djervell sa, men Djervell tok visst hans taushet for samtykke. Han hevet sin egen tryllestav, pekte på Blunka og sa: *«Stimulus!»*

Blunka rørte svakt på seg. De store, brune øynene gikk opp, og hun blunket noen ganger i åpenbar forvirring. Mens de tause trollmennene betraktet henne, kom hun seg kraftløst opp i sittende stilling. Hun fikk øye på herr Djervells føtter, og langsomt og skjelvende løftet hun blikket til hun så ham i øynene. Deretter, enda langsommere, så hun opp på himmelen, og Harry kunne se to speilbilder av kraniet i de enorme, glassaktige øynene. Det kom et gisp fra henne; hun så vilt til alle kanter av den tettpakkede lysningen, og så brast hun i vettskremt hulking.

«Nisse!» sa herr Djervell strengt. «Vet du hvem jeg er? Jeg er i Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener!»

Blunka rugget fram og tilbake på bakken, og pusten hennes kom i brå hikst. Harry kunne ikke la være å tenke på Noldus i visse ulydige og livredde øyeblikk.

«Som du ser, nisse, ble Mørkets merke mant fram her for litt siden,» sa herr Djervell. «Og like etter ble du funnet her, rett under det! En forklaring, takk!»

«Ikke – ikke – ikke jeg gjøre det, herre!» gispet Blunka. «Ikke jeg vete åssen, herre!»

«Du ble funnet med en tryllestav i hånden!» bjeffet herr Djervell og svingte med den for øynene på henne. Idet det grønne lyset fra kraniet der oppe falt på den, kjente Harry den igjen.

«Hei – det er jo min!» sa han.

Alle i lysningen stirret på ham.

«Hva behager?» sa herr Djervell vantro.

«Det er min stav!» sa Harry. «Den ble borte!»

«Den ble borte?» gjentok herr Djervell som om han ikke trodde sine egne ører. «Er dette en tilståelse? Du kastet den fra deg etter at du hadde mant

fram Merket?»

«Anton, husk på hvem du snakker til!» sa herr Wiltersen. Han lød svært sint. «Er det sannsynlig at *Harry Potter* skulle mane fram Mørkets merke?»

«Æh – nei, naturligvis ikke,» mumlet herr Djervell. «Beklager … lot meg rive med …»

«Og det var ikke der den ble borte heller,» sa Harry og hyttet med tommelen mot trærne under kraniet. «Jeg savnet den nesten med det samme vi kom inn i skogen.»

«Jaså,» sa herr Djervell. Blikket hans ble hardt igjen da han snudde seg mot Blunka, som krøp sammen ved føttene hans. «Så du fant staven, hva? Og tok den opp og tenkte du skulle ha litt moro med den, er det sånn?»

«Ikke magisere med staven, jeg nei, herre!» pep Blunka, mens tårene strømmet på begge sider av den flatklemte potetnesa. «Jeg … jeg … jeg plukke nettopp opp staven, herre! Ikke jeg mane Mørkets merke, nei, herre, ikke jeg vete åssen!»

«Det var ikke henne!» sa Hermine. Hun så nokså nervøs ut over å si noe til alle disse departementstrollmennene, men virket like bestemt for det. «Stemmen til Blunka er tynn og pipende, og den stemmen vi hørte si trylleformelen var mye dypere!» Hun kikket på Harry og Ronny for å få støtte. «Det hørtes aldeles ikke ut som Blunka, gjorde det vel?»

«Nei,» sa Harry og ristet på hodet. «Det hørtes absolutt ikke ut som en nisse.»

«Riktig, det var en menneskestemme,» sa Ronny.

«Nå vel, det får vi snart se,» brummet herr Djervell; det virket ikke som dette hadde gjort større inntrykk på ham. «Det finnes en enkel måte å finne ut hvilken trylleformel en stav sist er brukt til – var du klar over det, nisse?»

Blunka skalv og ristet så voldsomt på hodet at ørene flagret. Imens løftet herr Djervell sin egen tryllestav og satte den tipp mot tipp mot Harrys.

«Hexohistorico!» brølte herr Djervell.

Harry hørte Hermines forskrekkede hikst idet en gigantisk, slangetunget dødningeskalle skjøt ut fra der de to stavtippene møttes, men det var bare en skygge av det grønne kraniet høyt over dem. Og dette så nesten ut som om det besto av tykk, grå skodde – et spøkelse av en trolldom.

«Eliminatus!» ropte herr Djervell, og tåkeskallen forsvant i et blaff av røyk.

«Ser man så!» sa herr Djervell med en slags innett triumf. Han stirret ned på Blunka, som skalv så hun ristet.

«Ikke jeg gjøre det!» pep hun, og øynene rullet av frykt. «Ikke jeg, ikke jeg, ikke jeg vete åssen! Jeg er bra nisse, ikke jeg bruke trollestav, ikke jeg vete åssen!»

«Du er grepet på fersk gjerning, nisse!» tordnet herr Djervell. *«Grepet med den skyldige staven i hånden!»*

«Anton,» sa herr Wiltersen høyt. «Tenk over saken … det er ikke mange trollmenn engang som kan bruke den formelen … hvor skulle hun ha lært den?»

«Kanskje,» sa herr Kroek, med kaldt raseri i hver stavelse, «kanskje Anton antyder at jeg rutinemessig lærer mine tjenere å mane fram Mørkets merke?»

Stillheten som fulgte var ytterst pinlig.

Anton Djervell så skrekkslagen ut. «Herr Kroek, jeg … nei … nei, langt ifra …»

«Du har vært farlig nær å anklage de to i denne lysningen som *minst* sannsynlig ville mane fram det merket!» bjeffet herr Kroek. «Harry Potter – og meg selv! Jeg går ut fra du er klar over guttens bakgrunn, Anton?»

«Ja visst – alle vet jo –» mumlet herr Djervell og virket ikke vel til mote.

«Og jeg håper du husker de mange bevis jeg gjennom en lang karriere har gitt på at jeg avskyr og forakter alle svartekunster og dem som utøver dem?» ropte herr Kroek, og øynene bulte igjen.

«Herr Kroek, jeg – jeg har aldri ment å antyde at De hadde noe som helst med dette å gjøre!» mumlet Anton Djervell og rødmet bak de brune skjeggstråene.

«Hvis De anklager nissen min, anklager De meg, Djervell!» ropte herr Kroek. «Hvor skulle hun ellers lært å mane det der?»

«Hun – hun kan vel ha plukket det opp et eller annet sted –»

«Nettopp, Anton,» sa herr Wiltersen. «*Staven* kan hun ha plukket opp et eller annet sted … Blunka?» sa han vennlig og snudde seg mot nissen, men

hun rykket tilbake som om han også ropte og skrek til henne. «Hvor var det egentlig du fant Harrys tryllestav?»

Blunka tvinnet falden på oppvaskhåndkleet sitt med slik kraft at den trevlet seg opp mellom fingrene på henne.

«Jeg … jeg finne den … finne den der, herre …» hvisket hun, «der … mellom treene, herre …»

«Der ser du, Anton,» sa herr Wiltersen. «Hvem det enn var som mante fram Merket, så kan de ha eksivert umiddelbart etterpå og latt Harrys stav ligge igjen. Smart gjort, det, ikke å bruke sin egen stav, som kunne avslørt dem. Og så var Blunka her så uheldig å snuble over staven like etter og plukke den opp.»

«Men i så fall måtte hun ha vært bare noen meter fra den egentlige skurken,» sa herr Djervell utålmodig. «Vel, nisse? Så du noen?»

Blunka begynte å skjelve verre enn noensinne. De svære øynene flakket fra herr Djervell til Ludo Humbag og videre til herr Kroek.

Så svelget hun dypt og svarte: «Ikke jeg se noen, herre … ikke noen …»

«Anton,» sa herr Kroek kort, «jeg er klar over at under vanlige omstendigheter ville du tatt med deg Blunka inn til Avdelingen til forhør. Men jeg ber deg likevel la meg ta meg av henne selv.»

Herr Djervell så ikke ut som han likte denne anmodningen noe større, men Harry skjønte at herr Kroek var en så viktig person i departementet at han ikke våget å nekte.

«Du kan være trygg på at hun skal få sin straff,» la herr Kroek kaldt til.

«H-h-herre …» stammet Blunka og stirret opp på herr Kroek med øyne som flommet over av tårer. «H-h-herre, v-v-være så snill …»

Herr Kroek stirret tilbake, og det var liksom ansiktet hans var blitt skarpere, hver fure i det dypere, og blikket han sendte henne var uten medynk. «Blunka har oppført seg på en måte som jeg ville holdt for utenkelig,» sa han langsomt. «Jeg sa hun skulle bli i teltet. Jeg ga henne beskjed om å bli der mens jeg gikk for å ordne opp i problemene ute. Og så oppdager jeg at hun har vært ulydig. *Dette betyr klær*.»

«Nei!» hylte Blunka og kastet seg for herr Kroeks føtter. «Nei, herre! Ikke kleer! Ikke kleer!»

Harry visste at den eneste måten å sette en husnisse fri på, var å gi den ordentlige klær. Det var et ynkelig syn, hvordan Blunka tviholdt på oppvaskhåndkleet sitt og strigråt over herr Kroeks tåspisser.

«Men hun var jo livredd!» brast det ut av Hermine, og hun glodde sint på herr Kroek. «Nissen Deres er redd for høyder, og de derre trollmennene i masker leviterte jo folk! De kan ikke si noe på at hun ville komme seg unna!»

Her Kroek tok et skritt bakover og rev seg løs fra nissen. Han så ned på henne som om hun var noe råttent og stinkende som tilsmusset de overpussede skoene hans.

«Jeg har ikke bruk for en ulydig husnisse,» sa han kaldt til Hermine. «Jeg har ikke bruk for en tjener som glemmer hva hun skylder sin herre og sin herres rykte.»

Blunka hulket så høyt at hikstene ga gjenlyd rundt lysningen.

Det ble en riktig ubehagelig pause, som endte med at herr Wiltersen sa stillferdig: «Vel, jeg tror jeg tar med meg mine her tilbake til teltet, hvis ingen har noe å innvende. Anton, den staven har fortalt oss alt den kan – så om Harry kunne få den igjen, takk –»

Herr Djervell rakte Harry staven hans, og Harry stakk den i lomma.

«Kom igjen, alle tre,» sa herr Wiltersen rolig. Men det virket ikke som Hermine ville flytte på seg; blikket hennes var fremdeles limt til den hikstende nissen. «Hermine!» sa herr Wiltersen, litt skarpere. Da snudde hun og fulgte etter Harry og Ronny ut av lysningen og videre gjennom skogen.

«Hva kommer til å skje med Blunka?» spurte Hermine så snart de hadde forlatt lysningen.

«Jeg vet ikke,» sa herr Wiltersen.

«Sånn som de behandlet henne!» sa Hermine innett. «Herr Djervell, som kalte henne 'nisse' hele tida … og herr Kroek! Han *vet* at hun ikke gjorde det, og likevel vil han gi henne sparken! Han brydde seg ikke om hvor redd hun hadde vært, eller hvor ute av seg hun var … det var som om hun ikke var noe menneske i det hele tatt!»

«Hun er jo ikke det, da,» sa Ronny.

Da ble det han som fikk smake sinnet hennes. «Det betyr vel ikke at hun ikke har følelser, Ronny, det er motbydelig sånn som –»
«Hermine – jeg er helt enig med deg,» sa herr Wiltersen fort og vinket henne videre, «men dette er ikke tidspunktet til å diskutere nisserettigheter. Jeg vil ha oss tilbake i teltene så fort vi bare kan. Hvor ble det av de andre?»
«Vi kom bort fra hverandre i mørket,» sa Ronny. «Fatter, hvorfor var alle så ni-gærne på den dødningeskallegreia?»
«Jeg skal forklare alt sammen når vi kommer hjem til teltet,» sa faren anspent.
Men da de nådde skogbrynet, ble det likevel stopp.
Der hadde en svær skare tydelig skremte hekser og trollmenn samlet seg, og da de fikk se herr Wiltersen komme gående, løp mange av dem mot ham. «Hva er det som skjer der inne?» «Hvem var det som mante den fram?» «Arthur – det er vel ikke – *han*?»
«Selvsagt er det ikke han,» sa herr Wiltersen utålmodig. «Vi vet ikke hvem det var, det ser ut som de eksiverte straks etter. Men nå må dere ha meg unnskyldt; jeg vil gjerne i seng.»
Han geleidet Harry, Ronny og Hermine gjennom flokken og inn på campingplassen. Alt var rolig nå; det var ikke tegn til de maskerte trollmennene – men det røyk fremdeles av flere av de ødelagte teltene.
Kalle stakk hodet ut av gutteteltet.
«Fatter, hva er det som foregår?» ropte han gjennom mørket. «Fred og Frank og Gulla kom hjem i god behold, men de andre –»
«Jeg har dem her,» sa herr Wiltersen. Han bøyde seg og gikk inn i teltet, og Harry, Ronny og Hermine fulgte etter.
Rulle satt ved det lille kjøkkenbordet. Han holdt et laken om den ene armen, som blødde kraftig. Kalle hadde en stor flenge i skjorta, mens Perry briljerte med en blodig nese. Fred, Frank og Gulla virket uskadde, men temmelig oppskaket.
«Fant dere ham, fatter?» spurte Rulle skarpt. «Den som mante fram Merket?»

«Nei,» sa herr Wiltersen. «Vi fant husnissen til Bart Kroek, som hadde tryllestaven til Harry, men vi vet ikke mer enn før om hvem som faktisk mante fram Merket.»

«Hva?» sa Rulle, Kalle og Perry i kor.

«Harrys tryllestav?» sa Fred.

«*Herr Kroeks* husnisse?» sa Perry og lød dypt sjokkert.

Med litt hjelp fra Harry, Ronny og Hermine fikk herr Wiltersen forklart hva som hadde skjedd i skogen. Da historien var ferdig, bruste Perry indignert opp:

«Jeg må sannelig si at det var riktig av herr Kroek å kvitte seg med en slik nisse!» sa han. «Stikke av sånn, når han uttrykkelig hadde sagt at hun skulle holde seg på plass … hvordan skulle det tatt seg ut om hun måtte møte for Avdelingen for oppsyn og kontroll –»

«Hun gjorde ikke noe galt – hun var bare på feil sted til feil tid!» glefset Hermine. Perry så helt himmelfallen ut; hun hadde alltid kommet godt utav det med ham – bedre enn noen av de andre, faktisk.

«Hermine, en trollmann i herr Kroeks posisjon kan simpelthen ikke tillate seg å ha en husnisse som går amok med en tryllestav!» sa han pompøst da han kom seg til hektene igjen.

«Hun gikk ikke amok!» ropte Hermine. «Hun bare plukket den opp fra bakken!»

«Hør her, kan noen kanskje forklare meg hva den dødningehuegreia var for noe?» sa Ronny utålmodig. «Den gjorde jo ingen skade … så hvorfor er alle så på tuppa?»

«Jeg sa jo det, Ronny – det er Han-du-vets symbol,» sa Hermine, før noen andre rakk å svare. «Jeg leste om det i *Svartekunstenes oppgang og fall*.»

«Og det har ikke vist seg på tretten år,» sa herr Wiltersen lavt. «Det er klart folk fikk panikk … det var nesten som å se Han-du-vet blant oss igjen.»

«Det skjønner jeg'ke,» sa Ronny og rynket pannen. «Jeg mener – det er da bare et bilde på himmel'n …»

«Ronny, Han-du-vet og tilhengerne hans pleide å sende opp Mørkets merke når de hadde drept noen,» sa herr Wiltersen. «Det spredde slik frykt … du aner ikke, det er du for ung til. Bare tenk deg å komme hjem og finne Mørkets merke svevende over huset ditt, og vite hva du kommer til å oppdage der inne …» Herr Wiltersen skuttet seg. «Alle menneskers verste skrekkbilde … det aller, aller verste …»

Det ble taust en stund.

Rulle løsnet på lakenet om armen for å se hvordan det gikk med såret. Så sa han: «Vel, for oss var det iallfall ingen hjelp i natt, samme hvem som mante det fram. Dødseterne stakk halen mellom beina så snart de så det – hele hurven eksiverte før vi kom nær nok til å rive maskene av noen av dem. Men vi fikk i hvert fall tatt imot Robertsen-familien før de traff bakken. De er under minnejustering nå.»

«Dødsetere?» sa Harry. «Hva er dødsetere for noe?»

«Det var det Han-du-vets tilhengere kalte seg,» sa Rulle. «Jeg tror det vi så i natt, var det som var igjen av dem – eller de av dem som slapp unna Azkaban, da.»

«Vi kan ikke bevise at det var dem, Rulle,» sa herr Wiltersen. «Men det var det nok,» la han mismodig til.

«Ja, det vedder jeg på det var!» sa plutselig Ronny. «Fattern, vi møtte Draco Malfang i skogen, og han sa omtrent rett ut at faren hans var en av de gærningene i maske! Og alle vet at Malfangene var bestekompiser med Han-du-vet!»

«Men hvorfor skulle Voldemorts tilhengere –» begynte Harry. Alle krympet seg – som de fleste i trollmannsverdenen unngikk familien Wiltersen å si Voldemorts navn høyt. «Om forladels,» sa Harry fort. «Hvorfor skulle tilhengerne til Han-du-vet levitere gomper? Hva var vitsen med det, mener jeg?»

«Vitsen?» sa herr Wiltersen med en hul latter. «Det er sånt de synes er morsomt, Harry. Halvparten av gompemordene den gangen Han-du-vet hadde makta, var bare for moro skyld. De hadde vel tatt seg noen drinker i natt og kunne ikke motstå fristelsen til å minne oss på at det er nok av dem

på frifot fremdeles. De hadde nok en trivelig liten gjenforening,» la han beskt til.

«Men hvis de *var* dødsetere, hvorfor stakk de da de så Mørkets merke?» spurte Ronny. «Da skulle de vel syns det var flott å se det, eller?»

«Bruk huet, Ronny,» sa Rulle. «Hvis de virkelig var dødsetere, har de jobba som svin for å slippe å havne i Azkaban da Han-du-vet mista makta, og funnet på alle slags løgnhistorier om at det var han som *tvang* dem til å drepe og pine folk. Jeg vedder på at de er enda reddere enn oss andre for at han skal komme tilbake. Da han mistet kreftene sine, blånekta de for at de hadde hatt noe med ham å gjøre og gikk tilbake til sitt vanlige liv … så jeg tipper at han ikke akkurat ville vært kjempefornøyd med dem, eller hva?»

«Men hvem det enn var som mante fram Mørkets merke …» sa Hermine langsomt, «*hvorfor* gjorde de det? Var det for å støtte dødseterne, eller for å skremme dem vekk?»

«Ja, der er din gjetning like god som andres, Hermine,» sa herr Wiltersen. «Men én ting skal jeg si dere: Det var ingen andre enn dødsetere som kunne mane det Merket. Det skulle overraske meg stort om den som gjorde det, ikke har vært dødseter en gang, selv om han kanskje ikke er det nå … Men hør her, det er fryktelig sent, og hvis moren deres får høre hva som har skjedd, kommer hun til å engste seg syk. La oss få oss noen timers søvn igjen nå, og så ta en tidlig flyttnøkkel hjem.»

Det summet i hodet til Harry da han la seg i køya. Han visste at han burde føle seg helt utslitt – klokka var nesten tre om natta –men han følte seg lys våken … lys våken og temmelig bekymret.

For tre dager siden – det føltes som mye lenger, men det var faktisk bare tre dager – hadde han våknet av at det verket i arret. Og i natt, for første gang på tretten år, hadde fyrst Voldemort den stores merke vist seg på himmelen. Hva betydde det?

Han tenkte på brevet han hadde skrevet til Sirius før han dro fra Hekkveien. Hadde Sirius fått det ennå? Når ville han svare? Harry lå og så opp i teltduken, men nå kom ingen fantasier flyende for å hjelpe ham å sovne. Det varte lenge etter at Kalles snorking fylte teltet før Harry omsider duppet av.

KAPITTEL TI

STÅHEI I DEPARTEMENTET

Og det ble bare noen timers søvn før herr Wiltersen vekket dem. Teltene ble pakket sammen med magi, og de forlot campingplassen så fort de kunne. På veien ut passerte de herr Robertsen i døra til hytta hans. Han hadde et underlig fraværende uttrykk i ansiktet og vinket adjø til dem med et distré «God jul».

«Han blir nok seg selv igjen snart,» sa herr Wiltersen lavt mens de trasket ut på heia. «Når en justerer folks hukommelse hender det de blir litt desorientert en stund … og det var jo ikke småtterier de måtte få ham til å glemme.»

De hørte høye stemmer da de nærmet seg stedet hvor flyttnøklene lå, og da de kom fram, så de en diger skokk av hekser og trollmenn som flokket seg om flyttnøkkel-passeren Basse og maste for å komme først bort. Herr Wiltersen vekslet noen ord med Basse; de stilte seg i kø, og omsider fikk de ta et gammelt bildekk hjem til Mårhaustoppen før sola hadde stått helt opp. I grålysningen ruslet de hjemover mot Hiet gjennom Ildering Sankt Veit uten å si stort, for alle var like utslitte og tenkte med lengsel på frokost. Idet de rundet hjørnet og kunne se Hiet, gjenlød et rop langs den morgenklamme veien.

«Å, gudskjelov, gudskjelov!»

Fru Wiltersen hadde øyensynlig ventet på dem utenfor huset. Nå kom hun løpende mot dem, blek og anspent og fortsatt i tøflene, med dagens *Aftenprofeten* knuget i neven. «Arthur – å, jeg har vært så redd, så redd –»

Hun slo armene om halsen på herr Wiltersen, og *Aftenprofeten* falt ut av den kraftløse hånden og ble liggende på bakken. Harry kikket ned og så overskriften: SKREKKSCENER UNDER VERDENSCUPEN, for

sikkerhets skyld med et blinkende svarthvitt-foto av Mørkets merke over tretoppene.

«Å, tenk at dere har det bra!» mumlet fru Wiltersen oppskaket, slapp herr Wiltersen og stirret på alle etter tur med rødkantede øyne, «dere lever … å, *guttene* mine …»

Og til alles overraskelse grep hun Fred og Frank og knuget dem i en omfavnelse som var så tett at hodene deres smalt sammen.

«Auuvv! Muttern, du kveler oss –»

«Jeg skjente på dere før dere dro!» hikstet fru Wiltersen. «Jeg har ikke tenkt på annet! Hva om Han-du-vet hadde tatt dere, og det siste jeg sa til dere var at dere ikke fikk bra nok UGLEr? Å, Fred … å, Frank …»

«Så, så, Molly, vi er sunne og friske alle som én,» sa herr Wiltersen beroligende, lirket henne løs fra tvillingene og fulgte henne inn. «Rulle,» la han lavt til, «ta med avisen inn, jeg vil se hva de skriver …»

Da alle hadde klemt seg sammen på det trange kjøkkenet, og Hermine hadde trukket en kruttsterk kopp te til fru Wiltersen (som herr Wiltersen hadde insistert på å helle en skvett MacMunters Fiin Gammel Ildwhisky oppi), rakte Rulle faren avisen. Herr Wiltersen skummet gjennom førstesida mens Perry leste over skulderen på ham.

«Var det ikke det jeg visste,» sa herr Wiltersen tungt. « *Tabbe fra departementet ... skurkene ikke fakket ... svakheter i sikringstiltakene ... svarte trollmenn fikk opptre uhindret ... nasjonal skam* … Hvem har skrevet dette? Å ja … Rita Slita, det er klart.»

«Det kvinnemennesket er alltid ute etter å henge ut departementet!» sa Perry sint. «I forrige uke skrev hun at vi kastet bort tida på å tutle med kjeletykkelser når vi *burde* ha utryddet vampyrer! Som om det ikke står *uttrykkelig* i paragraf tolv i *Retningslinjer for behandling av uheksiske halvmennesker* at –»

«Du, Perry, vær litt grei og hold snavla,» sa Rulle og gjespet.

«Det står om meg òg,» sa herr Wiltersen og gjorde store øyne idet han kom til slutten av avisartikkelen.

«Hvor da?» harket fru Wiltersen; hun hadde satt teen og whiskyen i halsen. «Hvis jeg hadde sett det, hadde jeg jo visst at du var i live.»

«Ikke med navns nevnelse,» sa herr Wiltersen. «Hør på dette: *'Hvis de vettskremte heksene og trollmennene som ventet åndeløst på informasjon i skogbrynet hadde håpet på noen beroligelse fra Magidepartementet, ble de sørgelig skuffet. En departementstalsmann, som dukket opp lenge etter at Mørkets merke først hadde vist seg, hevdet at ingen var kommet til skade, men nektet å gi ytterligere informasjon. Det gjenstår å se om denne uttalelsen er tilstrekkelig til å avkrefte ryktene om at flere lik ble bragt inn fra skogen en time senere.'* Men herregud,» sa herr Wiltersen oppgitt og rakte avisen til Perry, «ingen ble jo skadd, så hva annet skulle jeg sagt? *Rykter om at flere lik ble bragt inn fra skogen* … ja, nå som hun har skrevet det der, blir det i hvert fall rykter.»

Han sukket dypt. «Molly, jeg blir nødt til å dra inn på kontoret. Det kommer til å ta sin tid å få lagt dette dødt.»

«Jeg skal bli med deg, far,» sa Perry viktig. «Herr Kroek trenger nok alle mann på dekk nå. Og så kan jeg gi ham kjelerapporten min samtidig.»

Han fikk det travelt med å komme seg ut av kjøkkenet.

Fru Wiltersen ble helt oppskjørtet. «Men Arthur, du skulle jo liksom ha ferie! Dette har da ikke noe med din avdeling å gjøre; de kan da sikkert takle det uten deg?»

«Jeg må nok dra, Molly,» sa herr Wiltersen. «Jeg har bare gjort allting verre. Jeg skal bare skifte til kutte, så drar jeg …»

«Fru Wiltersen,» sa Harry plutselig; han kunne ikke holde seg lenger. «Hedvig har ikke vært her og levert et brev til meg, vel?»

«Hedvig?» sa fru Wiltersen fraværende. «Nei, vennen min … nei, det har ikke kommet noe post i det hele tatt.»

Ronny og Hermine kikket nysgjerrig på Harry.

Med et betydningsfullt blikk til dem begge sa han: «Er det greit om jeg går og legger tingene mine på rommet ditt, Ronny?»

«Ja … og jeg tror jeg gjør det, jeg òg,» sa Ronny straks. «Hva med deg, Hermine?»

«Jo,» sa hun fort, og alle tre marsjerte ut av kjøkkenet og opp trappene.

«Hva er det for noe, Harry?» sa Ronny, straks de hadde lukket døra til loftsrommet bak seg.

«Det er noe jeg ikke har fortalt dere,» sa Harry. «Lørdag morgen da jeg våknet, verket det i arret mitt igjen.»

De reagerte nokså nøyaktig slik Harry hadde tenkt seg på rommet sitt i Hekkveien. Etter det første gispet begynte Hermine straks å komme med forslag om alt fra å slå opp i en serie oppslagsverk til å snakke med alle fra rektor Humlesnurr til madam Pomfrit, husbestyrerinnen på Galtvort.

Ronny så bare himmelfallen ut. «Men – han var'ke der, var'n vel? Altså Han-du-vet? Jeg mener – sist det verka i arret ditt, var'n jo på Galtvort, ikke sant?»

«Jeg er sikker på at han ikke var i Hekkveien,» sa Harry. «Men jeg drømte om ham – ham og Petter – ja, Ormsvans da. Jeg husker ikke alt sammen nå, men de drev og planla å drepe … noen.»

Et øyeblikk hadde han vaklet på randen av å si «meg», men orket ikke tanken på at Hermine skulle se mer forskrekket ut enn hun alt gjorde.

«Det var bare en drøm,» sa Ronny oppmuntrende. «Et mareritt, bare.»

«Joo – men var det nå det?» sa Harry. Han snudde seg og så ut av vinduet på den lysnende himmelen. «Det er da litt rart, hva … arret mitt verker, og tre dager etter er dødseterne på marsj, og Voldemorts tegn er på himmelen igjen.»

«Ikke – si – det – navnet!» hveste Ronny gjennom sammenbitte tenner.

«Og husker dere hva professor Rummelfiold sa?» fortsatte Harry og overhørte ham. «På slutten av vårterminen?»

Professor Rummelfiold var læreren deres i clairvoyanse på Galtvort.

Hermines skrekkslagne uttrykk forsvant, og i stedet kom et foraktelig snøft. «Å Harry, du har vel ikke tenkt å bry deg om noe den gamle bløfferøya sier?»

«Du var ikke der,» sa Harry. «Du hørte henne ikke. Den gangen var det annerledes. Jeg har jo sagt at hun falt i trance – en ekte en. Og hun sa at Mørkets herre ville reise seg igjen … *større og frykteligere enn noen gang* … og det skulle han greie fordi tjeneren hans kom tilbake til ham – og det var den kvelden Ormsvans rømte.»

Det ble stille i rommet. Ronny fingret åndsfraværende med et hull i sengeteppet med bilde av Chudley-kanonene.

«Hvorfor spurte du om Hedvig hadde kommet, Harry?» spurte Hermine. «Venter du brev?»

«Jeg fortalte Sirius om det med arret,» sa Harry og trakk på skuldrene. «Så nå venter jeg på svar.»

«Smart tenkt!» sa Ronny og lysnet. «Jeg vedder på at Sirius vet hva vi skal gjøre!»

«Jeg hadde håpet at han skulle svart fort,» sa Harry.

«Men vi vet jo ikke hvor han er … han kan være i Afrika eller noe, ikke sant?» sa Hermine fornuftig nok. «*Den* turen bruker Hedvig mer enn et par dager på.»

«Vet det,» sa Harry. Men han hadde en blytung fornemmelse i magen mens han stirret ut på den totalt Hedvig-tomme himmelen.

«Kom, så spiller vi litt rumpeldunk i hagen, Harry,» sa Ronny. «Kom igjen – tre mot tre, Rulle og Kalle og Fred og Frank blir sikkert med … og så kan du prøve ut Wronski-finten, og …»

«Ronny,» sa Hermine, i en jeg-syns-ikke-du-er-særlig-forståel-sesfull-tone, «Harry har ikke lyst til å spille rumpeldunk akkurat nå … han er bekymret og sliten … vi trenger søvn, alle sammen …»

«Jo, jeg *har* lyst til å spille rumpeldunk,» sa Harry plutselig. «Vent, så henter jeg Lynkilen min.»

Hermine forlot dem og mumlet noe som lød mistenkelig likt: « *Gutter!*»

*

Hverken herr Wiltersen eller Perry var stort å se hjemme den følgende uka. Begge dro hjemmefra så tidlig at ingen andre hadde stått opp, og kom hjem lenge etter middag hver kveld.

«Det har vært totalt kaos,» meddelte Perry dem betydningsfullt om kvelden søndagen før de skulle tilbake til Galtvort. «Jeg har måttet drive brannslukning hele uka. All verdens mennesker har sendt oss brølere, og en brøler er man pent nødt til å åpne med det samme, ellers eksploderer den jo. Nå har jeg brennemerker over hele skrivebordet, og den beste fjærpennen min er bare aske.»

«Hvorfor sender de brølere?» spurte Gulla, som satt på peisteppet i stua og reparerte sin *Tusen magiske urter og sopper* med tryllotape.

«Det er klager over sikkerhetstiltakene under verdenscupen,» sa Perry. «De vil ha erstatning for ødelagte eiendeler. Mundungus Styrfeder har krevd oppgjør for et tolvroms telt med innebygd jacuzzi, men den går ikke. Jeg vet tilfeldigvis at han sov under en kappe utspent mellom noen pinner.»

Fru Wiltersen kikket på bestefarsuret i hjørnet. Harry likte det uret. Det var ingen hjelp til å finne ut hva klokka var, men ellers meget informativt. Hver av de ni gylne viserne var inngravert med navnet på én av Wiltersen-familien. Rundt urskiva sto det ingen tall, men en beskrivelse av hvor hvert familiemedlem kunne befinne seg. «Hjemme», «skole» og «jobb» sto der selvsagt, men også «villspor», «sykehus» og «fengsel». I den posisjonen hvor en på et normalt ur skulle vente å finne tallet tolv, sto det «livsfare».

For øyeblikket pekte åtte av viserne på «hjemme», men herr Wiltersens, som var den lengste viseren, sto fremdeles på «jobb». Fru Wiltersen sukket.

«Far har ikke vært nødt til å gå på jobben i helgene siden Han-du-vets dager,» sa hun. «De sliter ham helt ut. Middagen hans blir uspiselig hvis han ikke kommer hjem snart.»

«Vel, far syns jo han må rette opp feilen sin etter kampen, ikke sant?» sa Perry. «Hvis sant skal sies, var det ikke helt lurt av ham å komme med en offentlig uttalelse uten å klarere det med avdelingssjefen sin først –»

«Du våger ikke å gi faren din skylda for det det dumme Slitakvinnemennesket skrev!» sa fru Wiltersen og tente straks.

«Hvis ikke far hadde sagt noe, måtte lille Rita nøyd seg med å klage over hvor ille det var at ingen fra departementet hadde uttalt seg,» sa Rulle, som satt og spilte sjakk med Ronny. «Rita Slita skriver aldri noe pent om noen. Husker dere den gangen hun intervjuet alle forbannelsesknekkerne i Flirgott og kalte meg 'en langhåret noksagt'?»

«Vel, det *er* faktisk litt langt, vennen min,» sa fru Wiltersen forsiktig. «Hvis du bare ville la meg –»

«*Niks,* mutter.»

Regnet pisket mot stuevinduet. Hermine hadde begravd seg i *Trylleformler for 4. klasse,* som fru Wiltersen hadde vært i

Diagonallmenningen og kjøpt et eksemplar av til hver av de tre. Kalle var opptatt med å lappe en finlandshette med svihull. Harry polerte Lynkilen sin, og servicepakken for sopelimer han hadde fått av Hermine til trettenårsdagen, lå åpen på golvet ved føttene hans. Fred og Frank satt i det borterste hjørnet med hver sin fjærpenn, bøyd over et stykke pergament, og snakket hviskende sammen.

«Hva er det dere to driver med?» spurte fru Wiltersen skarpt og satte blikket i tvillingene.

«Hjemmelekser,» sa Fred svevende.

«Ikke snakk tull, dere har jo ferie,» sa moren.

«Ja, vi er litt sent ute,» sa Frank.

«Det skulle ikke være et nytt *bestillingsskjema* dere sitter og skriver på, hva?» sa fru Wiltersen klarsynt. «Dere skulle ikke ha noen planer om å begynne med Wiltersens Wærste igjen, tilfeldigvis?»

«Næmen muttern,» sa Fred og så på henne med smerte i hele ansiktet. «Tenk om Galtvortekspressen kræsja i morra, og Frank og jeg døde, og det siste vi hadde hørt fra deg var en helt urettferdig beskyldning, åssen hadde du følt deg da?»

Alle lo, selv fru Wiltersen.

«Å, nå kommer far!» sa hun plutselig og så på uret.

Herr Wiltersen-viseren hadde plutselig snurret fra «jobb» til «reise», og et øyeblikk etter hadde den bråstanset ved «hjemme», som de andre, og de hørte at han ropte fra kjøkkenet.

«Kommer, Arthur!» ropte fru Wiltersen og skyndte seg ut.

Litt etter kom herr Wiltersen inn i den varme stua med middagen sin på et brett. Han så aldeles utslitt ut.

«Ja, nå kan du tro det er full krise på jobben,» sa han til fru Wiltersen, mens han satte seg i lenestolen foran peisen og flyttet molefonkent rundt på den nokså avdøde blomkålen på tallerkenen. «Rita Slita har snust rundt hele uka etter flere departementstabber å skrive om. Og nå har hun oppdaget at stakkars gamle Berta er savnet, så det blir morgendagens oppslag i *Aftenprofeten.* Jeg *sa* til Humbag at han skulle sendt noen på leting etter henne for lengst.»

«Herr Kroek har sagt det samme i ukevis,» sa Perry fort.

«Kroek kan være glad til at ikke Rita har funnet ut det med Blunka,» sa herr Wiltersen irritabelt. «Det hadde blitt oppslag en hel uke, at husnissen hans ble tatt med den samme tryllestaven som mante fram Mørkets merke.»

«Jeg trodde alle var enige om at den nissen – uansvarlig som den var – *ikke* var den som mante fram Merket?» sa Perry krenket.

«Hvis dere spør meg, er det heldig for herr Kroek at ingen i *Aftenprofeten* har oppdaget hvor ekkel han er mot nisser!» sa Hermine sint.

«Men Hermine!» sa Perry. «En høytstående departemental embedsmann som herr Kroek må ha krav på betingelsesløs lydighet fra sine tjenere –»

«*Slaver,* mener du vel!» sa Hermine høyt og skingrende. «For han betaler ikke Blunka noen lønn, gjør han vel?»

«Nå tror jeg det er på tide alle går opp og sjekker at de har pakket allting!» sa fru Wiltersen og avskar krangelen. «Så, opp med dere, alle sammen …»

Harry pakket sammen Servicepakken igjen, la Lynkilen over skulderen og gikk opp på rommet sammen med Ronny. Her øverst i huset hørte de enda tydeligere trommingen av regnet, pluss høye stønn og plystrelyder fra vinden, for ikke å snakke om sporadiske ul fra gravgespenstet som bodde på loftet. Da de kom inn, begynte Tullerusken straks å kvitre og suse rundt i buret sitt. Det virket som synet av de halvpakkede koffertene hadde gjort ham aldeles fortumlet.

«Sleng noen uglemomser til'n,» sa Ronny og kastet en pakke bort til Harry. «Kanskje det kan få'n til å ti still.»

Harry stakk et par uglemomser inn gjennom sprinklene i buret. Han kikket bort på kofferten sin – ved sida av den sto Hedvigs bur, like tomt.

«Nå har det gått over en uke,» sa Harry og stirret på det forlatte vaglet. «Ronny, du tror vel ikke de har tatt Sirius?»

«Næ, da hadde det stått i *Aftenprofeten,*» sa Ronny. «Departementet ville vel vist at det kunne fakke *noen,* ikke sant?»

«Jo, du har vel rett …»

«Se, her har du de greiene muttern kjøpte for deg i Diagonallmenningen. Og hun tok ut litt gull av hvelvet ditt òg … og vaska alle sokkene dine.»

Han lempet et fange pakker over på Harrys seng og la pengeposen og en bråte sokker ved sida av. I tillegg til *Trylleformler for 4. klasse* av Miranda Hønshøøk, hadde han fått en håndfull nye fjærpenner, et dusin pergamentruller og påfyllinger til eliksirsettet – han hadde nesten gått tom for løvefiskkam og belladonnaessens. Han var opptatt med å stappe heksekjelen full av undertøy da det kom en høy avskylyd fra Ronny bak ham.

«Hva i huleste skal det der lissom være for no?»

Han holdt opp noe Harry syntes så ut som en lang, rødbrun fløyelskjole. Den hadde noen møllspiste blonder i halsen og tilsvarende mansjetter.

I det samme banket det på døra, og fru Wiltersen kom inn med armene fulle av nypressede Galtvort-kutter.

«Værsgod,» sa hun og sorterte dem i to hauger. «Pass på å pakke dem ordentlig, så de ikke får skrukker.»

«Mutter, du har gitt meg den nye kjolen til Gulla,» sa Ronny og skulle til å gi henne den.

«Det har jeg vel ikke,» sa fru Wiltersen. «Den er til deg. Festantrekk.»

«Hva?» sa Ronny og så ut som om han var truffet av lynet.

«Festantrekk!» gjentok fru Wiltersen. «Det står på lista fra skolen at i år skal dere ha med festantrekk … pynte dere til formelle anledninger.»

«Er det en vits?» sa Ronny vantro. «Ikke søren om jeg vil gå i det der! Ikke på vilkår.»

«Alle går med det, Ronny!» sa fru Wiltersen biskt. «Alle er sånn! Faren din har også en til fine fester!»

«Heller splitters enn jeg går med det der,» sa Ronny sta.

«Ikke vær så dum,» sa moren. «Klart du må ha festantrekk, det står jo på lista! Jeg har funnet et til Harry òg … vis ham det, Harry …»

Ikke uten engstelse åpnet Harry den siste av pakkene på senga. Den var ikke så ille som han hadde fryktet – hans festantrekk var velsignet fritt for blonder; faktisk var det omtrent som det vanlige skoleantrekket, bortsett fra at det var flaskegrønt istedenfor svart.

«Jeg tenkte at det ville framheve øyefargen din, vennen min,» sa fru Wiltersen varmt.

«Jo da, det der er OK!» sa Ronny sint og glodde på Harrys antrekk. «Hvorfor kunne ikke jeg òg fått noe sånt?»

«Fordi … vel, ditt måtte jeg finne brukt, og det var ikke så mye å velge mellom,» sa fru Wiltersen og rødmet.

Harry så bort. Han ville med glede delt alle pengene i Flirgotthvelvet sitt med Wiltersen-familien, men han visste at de aldri ville tatt imot det.

«Ikke snakk om at jeg går med det,» sa Ronny like sta. «Aldri.»

«Greit,» glefset fru Wiltersen. «Bare gå naken. Og sørg for at du får tatt et bilde av ham, Harry. Gudene skal vite at jeg kunne trengt en god latter.»

Dermed forsvant hun ut, og døra smalt igjen etter henne. Bakfra hørte de en merkelig, harkende lyd. Det var Tullerusken som hadde satt en kjempebit uglemoms i halsen.

«Hvorfor er alt jeg eier og har bare søppel?» sa Ronny rasende og fortet seg over golvet for å rive opp Tulleruskens gjenklistrede nebb.

KAPITTEL ELLEVE

GALTVORTEKSPRESSEN

Det lå en tydelig slutt-på-ferien-dysterhet i lufta da Harry våknet neste morgen. Tunge regndråper pisket fortsatt mot vinduet mens han kledde på seg – jeans og collegegenser; skolekuttene skulle de først skifte til om bord på Galtvortekspressen.

Han, Ronny og Fred og Frank var på vei ned til frokost og passerte akkurat andre etasje da fru Wiltersen dukket opp nederst i trappa. Hun virket stresset.

«Arthur!» ropte hun opp trappa. «Arthur! Det har kommet en hastebeskjed fra departementet!»

Harry klemte seg inntil veggen idet herr Wiltersen klapret forbi med kutten bak fram og forsvant. Da Harry og de andre kom ned på kjøkkenet, så de fru Wiltersen romstere nervøst i kommodeskuffene – «Jeg hadde da en fjærpenn her etsteds!» – mens herr Wiltersen sto bøyd mot peisilden og snakket med –

Harry knep øynene hardt sammen og åpnet dem igjen, for å være sikker på at han så det han så.

Hodet til Anton Djervell svevde midt i flammene som et stort, skjeggete egg. Det snakket i en rivende fart, totalt uberørt av gnistene som fløy og flammene som slikket det om ørene.

«… Gompenaboer hørte smell og skrik, så de tilkalte det derre, hva er det det heter, poliniet? Arthur, du er nødt til å dra dit bort –»

«Her!» sa fru Wiltersen andpustent og stakk til herr Wiltersen en pergamentbit, et blekkhus og en krøllete fjærpenn.

«Det var ren flaks at jeg hørte om det,» sa herr Djervells hode. «Jeg måtte tidlig inn på kontoret for å få ekspedert et par ugler, og der møtte jeg

hele gjengen fra Magimisbrukavdelingen på full utrykning – hvis Rita Slita får snusen i dette, Arthur –»

«Sa Galøye hva som hadde skjedd?» spurte herr Wiltersen. Han skrudde lokket av blekkhuset, dyppet pennen og gjorde seg klar til å notere.

Hodet til herr Djervell rullet med øynene. «Han sier han hørte noen uvedkommende på gårdsplassen. De listet seg mot huset, sier han, men søppelkassene gikk til angrep på dem –»

«Hva gjorde søppelkassene, da?» spurte herr Wiltersen og skriblet som en gal.

«Lagde et helsikes leven og fyrte av søppel overalt, visstnok,» sa herr Djervell. «En av dem dundret visst fremdeles rundt da de poliniene kom dit –»

Herr Wiltersen stønnet. «Og hva med inntrengerne?»

«Arthur da, du kjenner vel Galøye,» sa herr Djervells hode og rullet med øynene igjen. «Når noen smyger seg inn på gårdsplassen hans midt på natta? Antakelig tasser det rundt ei katte med granatsjokk etsteds, overklint med potetskrell. Men hvis den gjengen fra Magimisbruk får kloa i Galøye, er det over og ut med ham –tenk på rullebladet hans – så det gjelder å komme dem i forkjøpet med en mindre alvorlig siktelse, et eller annet fra din avdeling … hva kan du få ut av noen eksploderende søppelkasser?»

«Det skulle holde med en advarsel,» sa herr Wiltersen med rynket panne og fortsatte å skrive så det sprutet. «Galøye brukte ikke tryllestaven, vel? Han gikk ikke direkte til angrep på noen?»

«Jeg vedder på at han spratt ut av senga og satte i gang å våde alt han så gjennom vinduet,» sa herr Djervell, «men det skal ikke bli lett for dem å bevise det, siden ingen ble skadd.»

«Greit; da drar jeg,» sa herr Wiltersen. Han stappet pergamentet med notatene i lomma og løp ut av kjøkkenet igjen.

Herr Djervells hode snudde seg mot fru Wiltersen.

«Lei for dette, Molly,» sa det, litt roligere nå, «å bry dere så tidlig og sånn … men Arthur er den eneste som kan få Galøye av kroken, og Galøye skulle jo liksom begynne på den nye jobben i dag, da. Så at han absolutt måtte velge seg i natt …»

«Det er i orden, Anton,» sa fru Wiltersen. «Er det sikkert at du ikke vil ha en bit frokost før du går?»

«Vel – jo takk, da,» sa herr Djervell.

Fru Wiltersen tok et stykke ristet brød fra stabelen på kjøkkenbordet, flyttet det over i en ildtang og stakk det i munnen på herr Djervell.

«Fakk,» sa han halvkvalt og forsvant med et lite *plopp.*

Harry hørte herr Wiltersen si hastig adjø til Rulle, Kalle, Perry og jentene. Fem minutter etter var han tilbake på kjøkkenet, nå med kutten den riktige veien, mens han dro en kam gjennom håret.

«Best jeg kommer meg av gårde – ha det bra på skolen i høst da, gutter,» sa han til Harry, Ronny og tvillingene, samtidig som han slengte en kappe over skuldrene og gjorde seg klar til å eksivere. «Molly, klarer du å få med deg ungene til stasjonen?»

«Så klart jeg gjør,» sa hun. «Bare ta godt vare på Galøye, du. Vi greier oss fint.»

Idet herr Wiltersen forsvant, kom Rulle og Kalle inn.

«Var det noen som snakket om Galøye?» spurte Rulle. «Hva er det han har gjort nå?»

«Han sier at noen prøvde å bryte seg inn hos ham i natt,» sa fru Wiltersen.

«Galøye Bister?» sa Frank tankefullt og smurte marmelade på brødet. «Er’ke det han gærningen som –»

«Din far setter veldig stor pris på Galøye Bister,» sa fru Wiltersen strengt.

«Jo da, så klart, fattern samler jo på rare skruer,» sa Fred lavt idet fru Wiltersen gikk ut. «Alen av samme stykke og sånn –»

«Bister var en stor trollmann i sin tid,» sa Rulle.

«Gammal venn av Humlesnurr, var han ikke det?» sa Kalle.

«Men Humlesnurr er jo’ke akkurat det en kaller *normal,* vel,» sa Fred. «Jeg mener, jeg vet jo han er et geni og sånn, men –»

«Hvem er denne Galøye egentlig?» spurte Harry.

«Han er pensjonert nå, men før jobbet han i departementet,» sa Kalle. «Jeg traff ham en gang jeg var med fattern på jobben. Han var svartspaner, en av de beste – altså spaner etter svarte trollmenn,» la han til da han så

Harrys uforstående uttrykk. «Halvparten av cellene i Azkaban er det han som har fylt. Men så har han jo skaffet seg massevis av fiender også – stort sett familiene til dem han har fakket – og jeg har hørt at han har blitt litt paranoid på sine gamle dager. Stoler ikke på noen lenger. Ser svarte trollmenn overalt.»

Rulle og Kalle fant ut at de skulle bli med og se alle vel av gårde på stasjonen, men Perry unnskyldte seg overstrømmende og sa han måtte på jobben.

«Jeg kan rett og slett ikke tillate meg å ta mer fri for øyeblikket,» sa han. «Herr Kroek begynner å bli så avhengig av meg.»

«Ja da, Perry, og vet du hva?» sa Frank alvorlig. «Det er sikkert ikke lenge før han husker navnet ditt òg.»

Fru Wiltersen hadde våget seg til telefonen på det lokale postkontoret og bestilt tre vanlige gompetaxier til å kjøre dem til London.

«Arthur prøvde å få låne departementsbiler til oss,» hvisket hun til Harry mens de sto på den regnvåte gårdsplassen og så på at taxisjåførene bukserte seks digre Galtvort-kofferter inn i bilene sine. «Men det var ingen ledige … å kjære, de ser ikke glade ut, hva?»

Harry ville nødig fortelle fru Wiltersen at gompe-taxisjåfører sjelden måtte frakte overspente ugler, og Tullerusk lagde for øyeblikket et vederstyggelig spetakkel. Det hjalp heller ikke at en god del Dr. Filibusters Fantastiske våtstart & ildfrie fyrverkeri eksploderte helt uventet da lokket på Freds koffert gikk opp, så sjåføren som bar den hylte til av skrekk – og smerte, for Skeivskank satte klørne i beinet hans og brukte det som klatrestang.

Reisen ble ukomfortabel, der de satt inneklemt mellom alle koffertene. Det tok en god stund før Skeivskank kom seg av fyrverkeriskrekken, og innen de var kommet inn i London, var både Harry, Ronny og Hermine grundig opprispet. Det var en lettelse å komme ut på King’s Cross stasjon, enda det høljregnet verre enn noensinne, så de ble klissvåte på de få minuttene det tok å bære koffertene over den trafikkerte gata og inn på stasjonen.

Harry var etter hvert blitt vant til å komme seg ut til spor ni og tre kvart. Alt som skulle til, var å gå tvers igjennom den tilsynelatende massive sperrebommen som skilte spor ni fra spor ti. Det eneste som var litt krevende, var å gjøre det så diskrét at gomper ikke la merke til det. I dag ordnet de det gruppevis: Harry, Ronny og Hermine gikk først, siden de var de mest iøynefallende der de kom med Tullerusk og Skeivskank. De pratet hverdagslig og lente seg skjødesløst mot bommen – og gled sidelengs igjennom, og perrong ni og tre kvart materialiserte seg foran dem.

Galtvortekspressen, et glinsende rødt damplokomotiv, hadde alt dampen oppe, og gjennom de bølgende dampskyene langs perrongen dukket Galtvort-elever og foreldre fram som mørke spøkelser. Tullerusk svarte på tutingen fra mange andre ugler i tåka ved å lage enda mer spetakkel. Harry, Ronny og Hermine la i vei for å finne plasser og kunne snart stue bagasjen sin inn i en kupé omtrent halvveis i toget. Etterpå hoppet de ned på perrongen igjen for å si adjø til fru Wiltersen og Rulle og Kalle.

«Kanskje vi sees fortere enn dere tror,» sa Kalle med et bredt smil og ga Gulla en avskjedsklem.

«Åssen da?» spurte Fred interessert.

«Dere får se,» sa Kalle. «Bare ikke fortell Perry at jeg sa det … det er så klart 'hemmeligstemplet informasjon, inntil departementet finner det for godt å offentliggjøre det.'»

«Ja, i år skulle jeg nesten ønske jeg var tilbake på Galtvort igjen,» sa Rulle, der han sto med hendene i lommene og så nesten lengselsfullt på toget.

«Åssen da?» sa Frank utålmodig.

«Dere får et interessant år i år,» sa Rulle med et glimt i øyet. «Kanskje jeg kan ta fri noen dager og komme og være med på litt av det …»

«Litt av *hva da?*» sa Ronny.

Men akkurat da tutet togfløyta, og fru Wiltersen gjette dem mot togdøra.

«Tusen takk for at vi fikk være hos dere, fru Wiltersen,» sa Hermine mens de gikk om bord, lukket døra og lente seg ut av vinduet for å si adjø.

«Ja, tusen takk for alt, fru Wiltersen,» sa Harry.

«Å, det var bare hyggelig, snille dere,» sa fru Wiltersen. «Jeg skulle gjerne invitert dere til juleferien òg, men … vel, dere vil sikkert mye heller bli på Galtvort, med … med det ene og det andre.»

«Muttern da!» sa Ronny irritert. «Hva er det du vet som vi ikke vet?»

«Det får dere sikkert vite i kveld alt,» sa fru Wiltersen og smilte. «Det blir nok veldig spennende – men jeg må si jeg er glad for at de har endret på reglene –»

«Hvilke regler?» sa Harry, Ronny, Fred og Frank i kor.

«Å, det får dere nok høre av rektor Humlesnurr … Og nå må dere love å oppføre dere pent! *Ikke sant,* Fred? *Ikke sant,* Frank?»

Stemplene hvislet gjennomtrengende, og toget satte seg i bevegelse.

«Si hva det er som skal skje på Galtvort!» brølte Fred ut av vinduet, mens fru Wiltersen, Rulle og Kalle raskt ble mindre. «Hvilke regler er det de endrer?»

Men fru Wiltersen bare smilte og vinket, og før toget hadde rundet svingen, var hun, Rulle og Kalle borte.

Harry, Ronny og Hermine gikk tilbake til kupeen sin. Det tette regnet som slo mot ruta gjorde det vanskelig å se ut. Ronny åpnet kofferten sin, tok ut sitt nye, rødbrune festantrekk og slengte det over buret til Tullerusk for å dempe tutingen.

«Humbag ville fortelle om det som skal skje på Galtvort,» sa han grettent. «Under verdenscupen, husker dere? Men min egen mor, hun vil ikke si det. Lurer på hva –»

«Sssjj!» hvisket Hermine plutselig. Hun la fingeren mot leppene og pekte mot kupeen ved sida av deres. Harry og Ronny lyttet, og de hørte en velkjent, slepende stemme inn gjennom den åpne kupédøra.

«… Pappa tenkte faktisk på å sende meg til Durmstrang istedenfor til Galtvort. Ja, dere vet jo hva han mener om Humlesnurr – fyren simpelthen *elsker* jo grumser – og på Durmstrang slipper de ikke inn den slags pakk. Men mamma likte ikke tanken på at jeg skulle gå på skole så langt unna. Pappa sier at Durmstrang har en mye sunnere holdning til svartekunstene enn Galtvort. På Durmstrang *lærer* elevene dem faktisk, ikke bare sånt forsvarstull som vi driver med …»

Hermine reiste seg, listet seg bort til kupédøra, trakk den forsiktig igjen og stengte Malfangs stemme ute.

«Så han tror han ville passet på Durmstrang, han!» sa hun sint. «Jeg skulle ønske han *hadde* begynt der, så hadde iallfall vi sluppet ham.»

«Durmstrang, er det en annen trollmannsskole?» spurte Harry.

«Ja,» sa Hermine stramt, «og den har et forskrekkelig rykte. Ifølge *Oversikten over europeiske magiutdanningsinstitusjoner,* legger den stor vekt på svartekunstene.»

«Den tror jeg jeg har hørt om,» sa Ronny vagt. «Hvor ligger'n? Hvilket land?»

«Tja, det er det jo ingen som vet, da,» sa Hermine med hevede øyebryn.

«Æh – hvorfor ikke?» spurte Harry.

«Det har tradisjonelt vært skarp rivalisering mellom de forskjellige magiskolene. Durmstrang og Beauxbatons vil helst skjule hvor de ligger, så ingen skal stjele hemmelighetene deres,» sa Hermine tørt.

«Gi deg'a,» sa Ronny og begynte å le. «Durmstrang må jo være omtrent like stor som Galtvort – åssen kan du skjule en svær, diger borg?»

«Men Galtvort *er* jo skjult,» sa Hermine overrasket, «det vet da alle … vel, alle som har lest *Galtvorts historie,* i hvert fall.»

«Ingen andre enn deg da, altså,» sa Ronny. «Men fortsett –åssen skjuler du et sted som Galtvort?»

«Ved å forhekse det, vel,» sa Hermine. «Hvis noen gomp skulle slumpe til å se det, ser de ikke annet enn en falleferdig gammel ruin med et skilt over inngangen: FARE. ALL ADGANG FORBUDT. UTRYGT.»

«Så Durmstrang ser også ut som en ruin da, for uvedkommende?»

«Kanskje,» sa Hermine med et skuldertrekk, «eller kanskje den er utstyrt med gompeavstøtning, sånn som stadion for verdenscupen. Og for å hindre at utenlandske trollmenn skal finne den, har de gjort den non-kartografisk –»

«Hva da for noe?»

«Vel, du kan jo forhekse en bygning så det blir umulig å finne den på kartet, ikke sant?»

«Æh … hvis du sier det, så,» sa Harry.

«Men jeg tror Durmstrang må ligge langt i nord et sted,» sa Hermine tankefullt. «Et sted det er veldig kaldt, for de har pelskapper som en del av skoleuniformen.»

«Å, bare tenk på alt det hadde åpna for,» sa Ronny drømmende. «Så lett det hadde vært å dytte Malfang utfor en isbre og få det til å se ut som ei ulykke … synd at mora hans liker'n …»

Regnet ble tettere og tettere etter som de kom nordover. Himmelen ble så mørk og vinduene så duggete at lyktene ble tent midt på dagen. Lunsjvogna kom klaprende bortover korridoren, og Harry kjøpte en svær stabel heksekjeks til dem.

Flere av vennene deres kikket innom etter som dagen gikk, blant dem Jokum Finnimann, Tommy Ding og Nilus Langballe, en rundfjeset, utrolig glemsom gutt som hadde vokst opp hos sin respektinngytende heksebestemor. Jokum hadde ennå på seg Irlandsrosetten sin. Det virket som magien var i ferd med å bli slitt av; den pep fremdeles *«Troy! Mullet! Moran!»,* men veldig svakt og knirkende. Etter en halvtimes tid ble Hermine lei av den evinnelige rumpeldunkpraten, begravde seg på ny i *Trylleformler for 4. klasse* og prøvde å pugge en apportformel.

Nilus lyttet misunnelig mens de andre gjenopplevde cupkampen.

«Besta ville ikke dra dit,» sa han mismodig. «Nektet å kjøpe billetter. Men det låter helt fantastisk.»

«Det *var* det,» sa Ronny. «Se på denne her, Nilus …»

Han rotet i kofferten oppe på bagasjehylla og trakk opp miniatyrfiguren av Viktor Krumm.

«Å *jøss,*» sa Nilus misunnelig da Ronny slapp Krumm oppi den buttete hånden hans.

«Og så så vi'n på nært hold òg,» sa Ronny. «Vi satt i topplosjen –»

«For første og siste gang i ditt liv, Wiltersen.»

Draco Malfang sto i døråpningen Bak ham sto Krabbe og Gurgel, de digre, bøllete kompisene hans – begge to så ut til ha vokst en halvmeter i løpet av sommeren. De hadde tydeligvis overhørt samtalen gjennom kupédøra, som Tommy og Jokum hadde latt stå åpen.

«Kan ikke huske at vi har bedt deg hit, Malfang,» sa Harry kjølig.

«Men Wiltersen … hva *er* det du har der?» sa Malfang og pekte på buret til Tullerusk. Et av ermene på Ronnys festantrekk hang ned fra det og dinglet og svaiet med togets bevegelser. Den lurvete kniplingsmansjetten syntes svært godt.

Ronny ville til å dytte drakten ut av syne, men Malfang var for snar for ham – han hogg tak i ermet og nappet til.

«Nei, se!» sa han henrykt, holdt den i været og viste den fram til Krabbe og Gurgel. «Du hadde vel ikke tenkt å *gå* i denne, vel, Wiltersen? Jeg mener – den var sikkert veldig på moten i 1890 …»

«Hold dritkjeften din, Malfang!» sa Ronny, som hadde fått samme ansiktsfarge som drakten, og snappet den ut av hendene på ham. Malfang hylte av hånlatter, og Krabbe og Gurgel knegget dumt.

«Nå, Wiltersen, har du tenkt å melde deg på? Tenkt å bringe litt ære over familienavnet? Det dreier seg jo om litt penger også, så klart … Hvis du vant, kunne du kanskje fått råd til et antrekk som var sånn noenlunde …»

«Hva er det du vrøvler om?» glefset Ronny.

«Har du tenkt å melde deg på?» gjentok Malfang. «For det har vel du, Potter? Du går jo aldri glipp av en sjanse til å vise deg, hva?»

«Forklar hva du snakker om eller forsvinn, Malfang,» sa Hermine biskt over kanten av *Trylleformler for 4. klasse.*

Det spredde seg et frydefullt smil over ansiktet til Malfang.

«Ikke si at dere ikke vet det?» sa han henrykt. «Du som har en far og en bror i departementet, og så vet du det ikke engang? Herregud, *min* far fortalte meg om det for evigheter siden – han hørte det av Kornelius Bloeuf. Men pappa omgås jo alltid *toppfolkene* i departementet, da … så kanskje faren din er for underordnet til å vite om sånt, Wiltersen … jo … de snakker nok ikke om viktige ting når han er til stede, sikkert …»

Med en ny latter vinket Malfang med seg Krabbe og Gurgel, og alle tre forsvant.

Ronny kom seg på beina og smelte skyvedøra så hardt igjen at glasset sprakk.

«Ronny, da!» sa Hermine bebreidende. Hun trakk fram tryllestaven, mumlet *«Reparo!»,* og alle splintene fór sammen til en hel glassplate igjen

og kom på plass i døra.

«Alltid skal han få det til å virke som han vet allting, og ikke vi!» snerret Ronny. «*Pappa omgås jo alltid toppfolkene i departementet* … fattern kunne blitt forfremma når som helst, han … det er bare at'n liker seg der'n er …»

«Så klart han gjør,» sa Hermine stillferdig. «Ikke hør på Malfang, Ronny –»

«Høre på han! Jeg! Pøh!» sa Ronny. Han plukket opp en heksekjeks som var igjen og knuste den til pulver.

Han var i dårlig humør resten av turen. Ikke sa han stort da de skiftet til skolekuttene, og han skulte fremdeles da Galtvortekspressen omsider saktnet farten og endelig stanset i bekmørket på Galtvang stasjon.

Idet togdørene gikk opp, drønnet et tordenskrall fra himmelen. Hermine tullet Skeivskank inn i kappen sin, og Ronny lot festkostymet bli liggende over Tullerusk, og så gikk de ned fra toget med hodet bøyd og øynene sammenknepet mot styrtregnet. Nå høljet det så tett at det var som å få bøttevis av iskaldt vann over hodet.

«Hei, Gygrid!» ropte Harry da han fikk øye på en kjempemessig silhuett i bortenden av perrongen.

«Hei, Harry – alt væl?» bæljet Gygrid tilbake og vinket. «Ser deg på festen, hvisomat ikke vi drogner!»

Ifølge tradisjonen skulle de nye førsteklassingene alltid oppleve ankomsten til Galtvort i båt over sjøen, anført av Gygrid.

«Huha, jeg ville nødig seilt over sjøen i dette været,» sa Hermine med følelse og skuttet seg, mens de presset seg sakte bortover den mørke perrongen med resten av mylderet. Utenfor stasjonen sto hundre hesteløse vogner og ventet. Harry, Ronny, Hermine og Nilus klatret med stor lettelse opp i én, døra gikk igjen med et smell, og straks etter satte den lange vognkortesjen seg i bevegelse med et rykk og romlet og sprutet seg oppover kjerreveien til borgen Galtvort.

KAPITTEL TOLV

TRETROLLMANNSTURNERINGEN

Vognene skramlet inn mellom portstolpene med statuene av vingede galter og opp den buede innkjørselen. Vinden måtte være nærmest orkan, og det svaiet faretruende. Harry bøyde seg mot vinduet og så Galtvort nærme seg, med sine mange lysende vinduer som skimret uklart gjennom forhenget av regn. Et lyn flerret over himmelen idet de stanset foran de doble eikedørene øverst i steintrappa. Folk som hadde sittet i vognene foran var allerede i fullt firsprang opp borgtrappa, og Harry, Ronny og Hermine hoppet ut av vogna og skyndte seg også oppover steintrinnene uten å se opp før de var trygt inne i den gungrende, fakkelskinnende inngangshallen med sin storslåtte marmortrapp.

«Jøsses,» sa Ronny og ristet på hodet så vannet skvatt overalt, «hvis det der fortsetter, blir det oversvømmelse i sjøen. Jeg er klissv– AAUUFF!»

En stor, rød ballong fylt med vann hadde falt ned i hodet på ham og eksplodert. Dyvåt og harkende sjanglet han sidelengs inn i Harry, akkurat idet en ny ballong kom susende –og så vidt bommet på Hermine, men sprakk like ved føttene til Harry og sendte en flom av kaldt vann over joggeskokanten og ned i sokkene. Folk rundt dem hylte og begynte å skubbe hverandre til side for å komme fri av skuddlinja. Harry så opp. Under taket seks meter over dem så han poltergeisten Gnav, en liten mann i bjellehatt og tversoversløyfe; det brede, ondskapsfulle fjeset var fortrukket av konsentrasjon mens han tok nytt sikte.

«GNAV!» runget en sint røst. «Gnav, kom ned derfra STRAKS!»

Professor McSnurp, viserektor og husstyrer i Griffing, hadde kommet settende ut av Storsalen, sklidd på det våte golvet og måtte nå slå armene

om halsen på Hermine for å unngå å falle. «Oufff – beklager, frøken Grang –»

«Det gjør ikke noe, professor!» gispet Hermine og masserte halsen.

«Gnav, nå kommer du hit ned SPORENSTREKS!» bjeffet professor McSnurp, rettet på den spisse hatten og glante opp gjennom firkantbrillene.

«Har’ke gjort noe, jeg!» kaklet Gnav, mens han pælmet en ny vannbombe mot noen femteklassejenter, som vrælte og bykset inn i Storsalen. «De er jo våte alt, ikke sant? Små snuskeskvetter! Hoheeeiiiii!» Og dermed sendte han en bombe til, denne mot en klynge andreklassinger som nettopp hadde kommet inn døra.

«Jeg tilkaller rektor!» ropte professor McSnurp. «Jeg advarer deg, Gnav –»

Gnav rakte tunge, slengte den siste av vannbombene opp i lufta og skjøt av gårde opp langs marmortrappa mens han kaklet som en gærning.

«Ja ja, fortsett videre nå!» sa professor McSnurp skarpt til den gjennomvåte forsamlingen. «Inn i Storsalen med dere!»

Harry, Ronny og Hermine snublet og skled gjennom inngangshallen og ut dobbeltdørene til høyre. Det hørtes innett mumling fra Ronny mens han skjøv den dryppende luggen vekk fra ansiktet.

Storsalen var sitt vanlige storslagne selv, pyntet til åpningen av skolestartfesten. Gulltallerkener og -begere glimtet i skjæret fra hundrevis av tente lys som hang fritt i lufta over bordene. De fire langbordene – ett for hvert hus – var tettpakket av snadrende elever, og på plattingen satt lærerstaben langs langsida av et femte bord med ansiktet mot elevene. Her inne var det mye varmere. Harry, Ronny og Hermine gikk forbi smygardingene, ravnkloingene og håsblåsingene og satte seg sammen med resten av griffingene borterst i salen. De havnet like ved Nesten hodeløse Nikk, Griffings husspøkelse. Han var som vanlig perlehvit, nesten gjennomsiktig og iført sin vanlige vams, men for anledningen med en ekstra stor pipekrage, som tjente det dobbelte formål å virke ekstra feststemt og samtidig sørge for at hodet ikke tippet for mye på den delvis avhogde halsen.

«God aften,» sa han og strålte mot dem.

«Sier hvem da?» sa Harry, mens han tok av seg joggeskoene og tømte dem for vann. «Håper de skynder seg litt med valget, jeg er skrubbsulten.»

Utplukkingen av elever til de forskjellige husene var det første som skjedde hvert skoleår, men på grunn av diverse uheldige omstendigheter hadde ikke Harry fått være til stede siden det året han selv begynte der, og egentlig gledet han seg til det nå.

Akkurat da ropte en opphisset, andpusten stemme bortover bordet: «Hei, Harry!»

Det var Frodrik Fromm, en tredjeklassing som hadde utpekt Harry til sin spesielle helt.

«Hei, Frodrik,» sa Harry vaktsomt.

«Vet du hva, Harry? Gjett hva? Broren min skal begynne her i år! Dilton, broren min!»

«Æh – så fint,» sa Harry.

«Han er fryktelig spent!» sa Frodrik og hoppet nesten opp og ned på stolen. «Jeg håper bare han kommer i Griffing! Kryss fingrene, hva, Harry?»

«Æh – ja visst,» sa Harry. Han snudde seg mot Ronny, Hermine og Nesten hodeløse Nikk. «Brødre og søstre pleier å komme i samme hus, gjør de ikke det?» sa han. Dette bygde han på Wiltersenene, hvor alle sju hadde havnet i Griffing.

«Nei, ikke nødvendigvis,» sa Hermine. «Tvillingsøsteren til Parvati Patil kom i Ravnklo, og de er eneggede, så du skulle trodd de kom samme sted, ikke sant?»

Harry så opp på lærerbordet. Det virket som det var flere tomme plasser der enn vanlig. Gygrid kjempet seg jo over sjøen fremdeles med førsteklassingene, og professor McSnurp overvåket antakelig opptørkingen på golvet i inngangshallen, men det så ut til at det var en tom stol til, og han kunne ikke komme på noen han savnet.

«Hvor er den nye læreren i forsvar mot svartekunster?» sa Hermine, som også stirret opp på lærerbordet.

Ennå hadde de aldri hatt en lærer i svarteforsvar som hadde holdt mer enn et år. Harrys absolutte favoritt blant dem hadde vært professor Lupus,

som hadde sluttet etter siste skoleår. Nei, det var bestemt ikke noe nytt fjes der oppe.

«Kanskje de ikke har greid å få tak i noen!» sa Hermine. Hun så bekymret ut.

Harry studerte lærerbordet nærmere. Ørlille professor Pirrevimp, læreren i trylleformler, satt på en haug puter ved sida av professor Stikling, som hadde urtologi. Hatten hennes satt på halv tolv over det flagrende grå håret. Hun snakket med professor Schkummel, astronomilæreren. På den andre sida av ham satt læreren i eliksirer, Slur, med kroknese, gusten hud og fett hår –det mennesket på Galtvort som Harry likte ettertrykkelig minst. Hans avsky for Slur kunne bare måle seg med Slurs direkte hat mot ham, et hat som om mulig var blitt enda mer glødende siste år, da Harry hadde hjulpet Sirius å rømme rett under Slurs nesegrev. Slur og Sirius hadde vært fiender helt siden deres egne skoledager.

På den andre sida av Slur var det enda en tom plass, som Harry gjettet tilhørte professor McSnurp. På den neste, ved midten av bordet, satt rektor Humlesnurr, med langt, sølvskinnende hår og skjegg som glinset i lysskjæret og en praktfull, mørkegrønn kutte med myriader av broderte stjerner og måner. Humlesnurr satt med de lange, smale fingrene sammenflettet, hvilte haken på dem og stirret opp i taket gjennom halvmånebrillene som om han var fortapt i sine egne tanker. Harry kikket også opp. Taket var forhekset til å se ut som himmelen utenfor, og så stormfullt hadde han aldri sett det før. Svarte og fiolette skyer hvirvlet over det, og idet det lød et nytt tordenskrall utenfra, skjøt et siksaklyn gjennom rommet.

«Å, få litt fart på dere da!» stønnet Ronny ved sida av ham. «Jeg kunne slukt en hippogriff!»

Ikke før var ordene ute av munnen på ham, før dørene til Storsalen gikk opp, og alle tidde. Professor McSnurp kom inn, og bak henne fulgte en lang rad førsteklassinger som marsjerte opp på plattingen. Om Harry, Ronny og Hermine var våte, var det ingenting mot disse førsteklassingene; det så ut som om de hadde svømt over sjøen, ikke seilt. Samtlige skalv av en kombinasjon av kulde og nerver mens de defilerte forbi lærerbordet og

stanset, og hele rekka vendte seg mot salen – alle unntatt den aller minste av dem, en gutt med musebrunt hår som var innhyllet i noe Harry dro kjensel på som Gygrids mollskinnsfrakk. Den var så stor til ham at det så ut som om han hadde på seg et raggete, svart telt. Det lille fjeset som stakk opp av kragen var så oppspilt at det nesten måtte gjøre vondt. Da han hadde stilt opp på rekke med sine åpenbart kjempenervøse jevnaldrende, fanget han blikket til Frodrik Fromm, holdt fram begge hender med tomlene i været og formet med munnen ordene: «Jeg datt i vannet!» Han så nærmest stolt ut.

Professor McSnurp satte nå fram en trebeint krakk foran førsteklassingene, og oppå den, en utgammel, skitten, lappete trollmannshatt. Førsteklassingene glodde på den. Det samme gjorde alle andre. Et øyeblikk var det total stillhet. Så åpnet det seg en flenge nede ved bremmen, nesten som en munn, og hatten begynte å synge:

For tusen år siden, da jeg var
pen og nysydd og til behag,
levde fire trollfolk av storslått ry
som vi minnes den dag i dag:
Det var tapre Griffing fra øde hei,
fagre Ravnklo fra skogens rand;
det var blide Håsblås fra brede dal
og slu Smygard fra sump og vann.
De delte et ønske, et håp, en drøm,
og en plan over tusen år
om å lære opp unge trollmenn.
Sammen grunnla de skolen vår.
Men de grunnla, hver av de fire,
hvert sitt hus her, for én og hver
hadde ulike dyder de søkte
hos de unge de slapp inn her.
For Griffing gjaldt det støtt motet,
som for ham var den fremste dyd.
For Ravnklo var kløkt og klokskap

da og alltid den største pryd.
For Håsblås ga traust, iherdig slit
alltid velkomst til hennes hus,
mens mektige Smygard tok slike
som higet mot maktens brus.
Slik valgte de den gang de beste
av hver slags, og de valgte bra.
Men siden, hvem skulle velge
hvem som da dugde best til hva?
Og svaret ble hatten til Griffing!
Det ble meg – og med magisk flid
gikk de sammen og ga meg vett nok
til å velge til evig tid!
Så trekk meg godt ned over hodet.
Til nå har jeg alltid valgt rett.
Nå tar jeg en titt i ditt hode og
plasserer deg, rett og slett!

Så tidde Valghatten, og Storsalen tordnet av applaus.

«Det var ikke den sangen den sang da den valgte oss,» sa Harry og klappet som alle de andre.

«Den synger en ny en hvert år,» sa Ronny. «Det må da være et temmelig kjedelig liv, hva, å være hatt? Den ligger vel der hele året og ruger over hva'n skal synge neste gang.»

Professor McSnurp sto og rullet ut en stor pergamentrull.

«Når jeg roper opp navnet deres, skal dere ta på dere hatten og sette dere på krakken,» sa hun til førsteklassingene. «Når hatten kunngjør hvilket hus dere kommer i, går dere og setter dere ved det bordet.»

«Abelsen, Stig!»

En gutt kom fram, og alle kunne se at han skalv fra topp til tå. Han grep Valghatten, tok den på seg og satte seg på krakken.

«Ravnklo!» skrek hatten.

Stig Abelsen tok av seg hatten og skyndte seg ned til en stol ved Ravnklobordet, hvor alle klappet. Harry fikk et glimt av Cho, speideren på Ravnklolaget, som heiet på ham idet han satte seg. Et kort øyeblikk fikk Harry en underlig lyst til å sette seg ved Ravnklobordet, han òg.

«Balleram, Hugo!»

«Smygard!»

Bordet på den andre sida av salen eksploderte i hurrarop. Harry så Malfang klappe mens Balleram slo seg ned hos smygardingene. Han lurte på om Balleram var klar over at det var kommet flere svarte hekser og trollmenn fra Smygard enn fra noe annet hus. Fred og Frank buet da Hugo Balleram satte seg.

«Brannemann, Ellen!»

«Håsblås!»

«Caspersen, Odd!»

«Håsblås!»

Og valgene fortsatte; gutter og jenter med varierende grader av skrekk malt i ansiktet kom fram, én etter én, til den trebeinte krakken.

«Fromm, Dilton!»

Ørlille Dilton Fromm vaklet fram og snublet i Gygrids mollskinnsfrakk, akkurat da Gygrid selv listet seg inn i salen gjennom en sidedør. Ettersom han var omtrent dobbelt så høy som en vanlig mann og minst tre ganger så bred, og hadde langt, viltvoksende, uflidd svart hår og skjegg, virket han kanskje en tanke skremmende – men det var et helt feil inntrykk, for Harry, Ronny og Hermine visste at Gygrid var det snilleste som fantes. Han blunket til dem idet han satte seg for enden av lærerbordet og så på at Dilton Fromm tok på seg Valghatten. Riften ved bremmen åpnet seg på vidt gap, og –

«Griffing!» skrek hatten.

Gygrid klappet i kor med griffingene mens Dilton strålte over hele ansiktet, tok av seg hatten, satte den fra seg på krakken og skyndte seg ned for å sette seg hos broren.

«Frodrik, jeg datt uti!» sa han skingrende og sank ned på en tom stol. «Det var så flott! Og så var det noe i vannet som tok tak i meg og dytta meg

oppi båten igjen!»

«Dæven!» sa Frodrik, minst like opphisset. «Det var sikkert kjempeblekkspruten, Dilton!»

«Å*jøss*!» sa Dilton, som om ingen i sine villeste drømmer kunne håpet på noe bedre enn å bli kastet ut i en stormpisket sjø på mange favners dyp og bli fisket opp igjen av et svært sjøuhyre.

«Dilton! Dilton! Ser du den gutten der borte? Han med det svarte håret og brillene? Ser du ham? *Vet du hvem han er,* Dilton?»

Harry så bort og konsentrerte seg av alle krefter om Valghatten, som nå var opptatt av Emma Grull. Og langsomt svant rekka inn, og professor McSnurp kom igjennom L'ene.

«Å, skynd deg litt'a!» stønnet Ronny og masserte magen.

«Så, så, Ronny, valgene er da langt viktigere enn mat,» formante Nesten hodeløse Nikk, idet «Mandelblom, Laura» ble en håsblåsing.

«Klart de er – hvis du er dau, så,» glefset Ronny.

«Vi får virkelig håpe at årets ferske griffinger holder mål,» sa Nesten hodeløse Nikk og klappet mens «McDonald, Natalie» tok plass ved Griffingbordet. «Vi skal helst ikke ha noe brudd i vinnerlykka, eller hva?»

Griffing hadde vunnet skolens husmesterskap de siste tre årene på rad.

«Prask, Goffen!»

«Smygard!»

«Qvaler, Olette!»

«Ravnklo!»

Og omsider, med «Wirring, Kent» («*Håsblås*!»), hadde Valg-hatten sagt sitt. Professor McSnurp plukket opp den og krakken og bar dem ut.

«Det var på tide,» sa Ronny, grep kniv og gaffel og stirret forventningsfullt på gulltallerkenen sin.

Rektor Humlesnurr hadde reist seg og smilte til elevene med favnen åpen til velkomst.

«Jeg har bare to ord å si dere,» sa han, så den dype stemmen ga gjenklang i hele salen. «God appetitt!»

«Hør, hør!» sa Harry og Ronny høyt, idet de tomme fatene på magisk vis ble fylt for øynene på dem.

Nesten hodeløse Nikk så sørgmodig på mens Harry, Ronny og Hermine lesset tallerkenene sine fulle.

«Aaaah, 'e va' 'ere,» sa Ronny med munnen full av potetstappe.

«Dere er heldige som får festmiddag i det hele tatt,» sa Nesten hodeløse Nikk. «Det var problemer på kjøkkenet før i dag.»

«Å? 'A'ar 'et 'or ngoe?» sa Harry gjennom et svært stykke stek.

«Gnav, naturligvis,» sa Nesten hodeløse Nikk og ristet på hodet, som vaklet faretruende. Han trakk pipekragen litt lenger opp. «Den vanlige krangelen, selvfølgelig. Han ville være med på festen – vel, det er jo fullstendig utenkelig, dere vet jo hvordan han er – totalt usivilisert, kan ikke se et matfat uten å kaste det. Vi holdt et spøkelsesråd – den trinne munken mente han burde få en sjanse, men – meget fornuftig, etter min mening – Blodbaronen var plent imot det.»

Blodbaronen var husspøkelset i Smygard, et radmagert, taust gespenst, oversmurt med sølvskimrende blodflekker. Han var den eneste på Galtvort som virkelig hadde kustus på Gnav.

«Ja, vi syns nok at Gnav virka litt grinete for et eller annet,» sa Ronny dystert. «Hva gjorde'n på kjøkkenet da?»

«Å, det vanlige,» sa Nesten hodeløse Nikk og trakk på skuldrene. «Spredde kaos og spetakkel. Gryter og kjeler veggimellom. Hele kjøkkenet svømte av suppe. Skremte vettet av husnissene –»

Klank. Hermine hadde veltet gullbegeret sitt. Gresskarsaften spredde seg mørkt utover bordduken og farget en halvmeter hvit lin oransje, men hun enset det ikke.

«Er det husnisser *her?*» sa hun og stirret forferdet på Nesten hodeløse Nikk. «Her på *Galtvort*?»

«Ja visst,» sa Nikk, overrasket over denne reaksjonen. «Flere enn noe annet sted i Storbritannia, visstnok. Over hundre.»

«Jeg har aldri sett en!» sa Hermine.

«Vel, de går jo aldri utenfor kjøkkenet på dagtid, da,» sa Nesten hodeløse Nikk. «De kommer ut om natta og rydder og vasker … fyrer i ildstedene og sånn … det er jo liksom ikke meningen at man skal se dem, er det vel? Det

er jo nettopp tegnet på en god husnisse, ikke sant, at man ikke merker at den er der.»

Hermine stirret på ham.

«Men de får vel *lønn?*» sa hun. «Ferier og sånn – de får vel det? Og – og sykepenger og pensjoner og alt det der?»

Nesten hodeløse Nikk klukklo slik at pipekragen gled ned og hodet tippet over. Der hang det og dinglet på de par centimeterne hud og muskler som var igjen og holdt det fast til halsen.

«Sykepenger og pensjoner?» sa han, da han hadde skjøvet hodet på plass igjen og festet det med kragen. «Husnisser vil da ikke ha sykepenger og pensjoner.»

Hermine så ned på den nesten urørte tallerkenen sin. Så la hun kniven og gaffelen fra seg på den og skjøv den bort.

«'I deg'a, 'e'mime,» sa Ronny og kom til å oversprøyte Harry med smuler av yorkshirepudding. «Å, ummfyll, 'Arry –» Han svelget. «De får da vel ikke sjukepenger for det om du sulter deg!»

«Slavearbeid,» sa Hermine og pustet tungt gjennom nesa. «Det er det som har lagd denne middagen. *Slavearbeid.»*

Og ikke snakk om at hun ville spise en bit til.

Regnet trommet fortsatt tungt mot de høye, mørke vinduene. Enda et tordenbrak skaket vinduene, og under det stormende taket glimtet et lyn som blinket i gulltallerkenene idet restene av hovedretten forsvant og umiddelbart ble erstattet av dessert.

«Sirupsterte, Hermine!» sa Ronny og viftet så duften skulle nå henne. «Rosinpudding, se! Sjokoladekake!»

Men blikket Hermine sendte ham minnet slik om professor McSnurp at han ga opp.

Da også dessertene var fortært, og de siste smulene forsvant fra tallerkenene og etterlot dem glitrende rene, reiste Albus Humlesnurr seg på ny. Skravlet som fylte Storsalen døde bort nesten med det samme, og alt som var å høre var den hylende vinden og det hamrende regnet.

«Se så!» sa Humlesnurr og smilte rundt til alle. «Nå som vi alle er fôret og vannet ('Humf!' sa Hermine), må jeg nok en gang be om deres

oppmerksomhet mens jeg gir et par beskjeder.

Vaktmester Nask har bedt meg meddele at lista over forbudne gjenstander innenfor skolens murer er utvidet til å omfatte Hylejojoer, Fælefrisbeer og Evigboksende bumeranger. I sin helhet omfatter lista nå visstnok fire hundre og trettisju gjenstander, så vidt jeg vet, og den kan besiktiges på herr Nasks kontor, i fall noen skulle ønske å gjennomgå den.»

Munnvikene hans rykket litt.

Han fortsatte: «Som alltid vil jeg minne alle på at Skogen her er forbudt område for elever, og det samme er landsbyen Galtvang for alle elever under tredje klasse.

Det er dessuten min ubehagelige plikt å informere dere om at skolemesterskapet i rumpeldunk ikke vil finne sted i år.»

«Hva?» hikstet Harry. Han så på Fred og Frank, som også spilte på Griffinglaget. De satt og gjorde stumme munnbevegelser mot Humlesnurr, øyensynlig for sjokkert til å kunne få fram et ord.

Humlesnurr fortsatte: «Dette skyldes et arrangement som vil begynne i oktober og fortsette ut skoleåret, og som vil legge beslag på mye av lærernes tid og krefter – men som jeg er sikker på at dere alle vil ha umåtelig stor glede av. Det er meg en fornøyelse å kunngjøre at på Galtvort i år –»

Men i det øyeblikket lød et øredøvende tordenbrak, og dørene til Storsalen sprang opp.

En mann sto i døråpningen, støttet til en lang stav og innhyllet i en svart reisekappe. Hvert hode i salen snurret mot den fremmede, som plutselig sto blendende opplyst av et lyn som flerret under taket. Han slo hetta tilbake og ristet løs en lang manke av gråsprengt, mørkt hår, og så begynte han å gå opp mot lærerbordet.

For annethvert skritt han tok, lød et dumpt *klomp* som spredde ekkoer gjennom salen. Da han nådde enden av lærerbordet, dreide han til høyre og haltet tungt mot Humlesnurr. Enda et lyn skar gjennom rommet. Hermine gispet.

Lynglimtet hadde tegnet mannens ansikt i skarpt relieff, og det var et ansikt som ikke liknet på noe annet Harry hadde sett. Det så ut som om det

var hogd ut av en tørrfuru av en som bare hadde en fjern anelse om hvordan et menneskeansikt så ut, og dessuten ikke var særlig hendig med hoggjernet. Det så ut som om hver centimeter av huden besto av arr. Munnen var som et diagonalt snitt, og en stor bit av nesa manglet. Men det var mannens øyne som var det skremmende.

Ett av dem var lite, mørkt og hardt. Det andre var stort, rundt som en mynt og lysende, elektrisk blått. Det blå øyet beveget seg kontinuerlig, uten et blunk, og rullet opp, ned og fra den ene sida til den andre, helt uavhengig av det normale øyet – og plutselig rullet det helt rundt og stirret innover i skallen hans, så alt de andre så, var det hvite.

Den fremmede kom fram til Humlesnurr. Der rakte han fram en hånd som var like arret som ansiktet, og Humlesnurr tok den og mumlet noe Harry ikke kunne høre. Det virket som han stilte et spørsmål, og mannen ristet på hodet uten et smil og svarte noe med lav røst. Humlesnurr nikket og vinket ham til den tomme plassen til høyre for seg.

Mannen satte seg, ristet manken av mørkegrått hår vekk fra ansiktet, trakk til seg et fat med pølser, løftet det til det som var igjen av nesa og snuste på det. Så tok han opp en liten kniv av lomma, spiddet en pølse og begynte å spise. Det normale øyet var festet på pølsa, men det blå rullet like rastløst rundt i øyehulen og gransket salen og elevene.

«La meg få presentere vår nye lærer i forsvar mot svartekunster,» sa Humlesnurr blidt og brøt stillheten. «Professor Bister.»

Det vanlige var å hilse nye medlemmer av lærerstaben med applaus, men ingen klappet, hverken lærere eller elever, unntatt Humlesnurr og Gygrid. Begge slo hendene sammen og klappet, men lyden lød så ynkelig tynn i stillheten, og de holdt fort opp. Alle andre virket for trollbundet av Bisters merkverdige utseende til å gjøre annet enn å stirre på ham.

«Bister?» mumlet Harry til Ronny. «*Galøye Bister?* Han faren din dro for å hjelpe i dag morges?»

«Må være han,» sa Ronny lavt og med ærefrykt.

«Hva er det som har skjedd med ham?» hvisket Hermine. «Hva har skjedd med *ansiktet* hans?»

«Neiggu om jeg vet,» hvisket Ronny tilbake og glodde fascinert på Bister.

Bister virket helt uberørt av den ikke særlig varme velkomsten. Han overså muggen med gresskarsaft som sto foran ham, stakk hånden inn i reisekappen, trakk fram en lommelerke og tok seg en solid støyt. Idet han løftet armen for å drikke, ble kappen trukket litt opp fra golvet, og under bordet fikk Harry øye på flere centimeter av et utskåret trebein, som endte i en fot med klør.

Humlesnurr kremtet igjen.

«Som jeg nettopp sa,» sa han og smilte mot havet av elever som fremdeles satt oppslukt av Galøye Bister, «vi er blitt vist den ære å være vertskap for et uhyre spennende arrangement gjennom de kommende månedene, et arrangement som ikke er blitt holdt på over hundre år. Det er meg en utsøkt glede å kunne fortelle dere at i år vil Tretrollmannsturneringen bli avholdt på Galtvort.»

«Det må være en VITS!» sa Fred Wiltersen høyt.

Brått brast spenningen som hadde fylt salen helt siden Bister kom. Nesten alle lo, og Humlesnurr klukket fornøyd.

«Det er ingen vits, unge Wiltersen,» sa han, «skjønt, nå som du nevner det, hørte jeg en god en i sommer om et troll, en trollkjerring og en leprechaun som går inn på en bar –»

Professor McSnurp kremtet høylytt.

«Æhm – men kanskje dette ikke er det rette tidspunktet … nei,» sa Humlesnurr. «Hvor var jeg? Jo, Tretrollmannsturneringen, ja … vel, enkelte av dere vet vel ikke hva denne turneringen går ut på, så jeg håper de som vet det, tilgir meg at jeg kommer med en kort forklaring; imens kan de jo selv la tankene vandre fritt.

Tretrollmannsturneringen ble første gang avholdt for sju hundre år siden, som en vennskapelig kappestrid mellom de tre største magiskolene i Europa – Galtvort, Beauxbatons og Durmstrang. Hver av dem plukket ut én forkjemper, og de tre forkjemperne konkurrerte så i tre magiske disipliner. Skolene arrangerte turneringen etter tur hvert femte år, og det var alminnelig enighet om at det var et glimrende middel til å knytte bånd

mellom unge hekser og trollmenn av ulike nasjonaliteter – det vil si, inntil tallet på dødsofre ble så høyt at turneringen ble innstilt.»

«Dødsofre?» hvisket Hermine forskrekket. Men det virket ikke som om forskrekkelsen ble delt av de fleste av elevene i salen. Mange av dem hvisket oppspilt til hverandre, og Harry var også langt mer interessert i å høre mer om turneringen enn i å bekymre seg over noen hundrevis av år gamle dødsfall.

«I århundrene siden har det vært gjentatte forsøk på å gjenoppta turneringene,» fortsatte Humlesnurr, «men ingen har ført fram. Imidlertid har Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid samt Avdelingen for magiske idretter og leker her i landet besluttet at tida er inne til å gjøre et nytt framstøt. Og i hele sommer har vi lagt mye arbeid i å sikre at ingen av deltakerne denne gangen skal havne i livsfare.

Rektorene for Beauxbatons og Durmstrang kommer hit med sine egne finalister i oktober, og det endelige valget av tre forkjempere finner sted på Allehelgensaften. En upartisk dommer vil avgjøre hvilke elever som er mest verdige til å kappes om Tretrollmannspokalen, for sin skoles ære og for et premiebeløp på tusen galleoner til personlig bruk.»

«Der skal jeg være med!» hvislet Fred Wiltersen bortover bordet, og ansiktet lyste av begeistring ved tanken på slik ære og rikdom. Han var tydeligvis ikke den eneste som så seg selv som Galtvorts forkjemper. Ved samtlige av husbordene så Harry folk som enten stirret som forhekset på Humlesnurr eller hvisket intenst til sidemannen. Men så fortsatte Humlesnurr å snakke, og det ble stille i salen igjen.

«Jeg vet jo at alle her vil at Tretrollmannspokalen skal gå til Galtvort,» sa han. «Men rektorene på alle de tre skolene har, sammen med Magidepartementet, besluttet å innføre en aldersgrense for deltakelse denne gangen. Bare elever som er myndige – det vil si, sytten år eller eldre – kommer i betraktning. Dette –» her løftet Humlesnurr hånden litt, for flere i salen hadde kommet med arge protestlyder, og Wiltersen-tvillingene så dypt fortørnet ut – «er noe vi har vurdert som nødvendig, ettersom turneringsoppgavene uansett kommer til å bli krevende og farlige, samme hvilke forholdsregler vi tar, og det er høyst usannsynlig at elever på

klassetrinn lavere enn sjette eller sjuende vil kunne takle dem. Jeg vil personlig påse at ingen mindreårig elev skal lure vår upartiske dommer til å godta ham eller henne som Galtvorts forkjemper.» Det lyseblå blikket glimtet til idet det traff de opprørske fjesene til Fred og Frank. «Jeg ber dere derfor la være å kaste bort tida på å melde dere, dersom dere er under sytten år.

Delegasjonene fra Beauxbatons og Durmstrang kommer altså i oktober og blir værende her mesteparten av året. Jeg er overbevist om at alle vil vise våre utenlandske gjester all mulig gjestfrihet under oppholdet, og vil gi deres helhjertede støtte til Galtvorts forkjemper når han eller hun blir utpekt. Men nå er det blitt sent, og jeg vet hvor viktig dere alle mener det er å møte friske og opplagte til første time i morgen. Sengetid! Litt kvikt!»

Humlesnurr satte seg igjen og snudde seg og snakket med Galøye Bister. Det ble skraping og smell over hele salen mens alle elevene reiste seg fra bordene og myldret mot dobbeltdørene ut til inngangshallen.

«De kan’ke gjøre noe sånt!» sa Frank Wiltersen, som ikke hadde fulgt med mengden mot døra, men sto igjen og glante opp på Humlesnurr. «Vi blir sytten i april – hvorfor kan’ke vi få prøve oss?»

«Neiggu om de skal få hindra meg,» sa Fred sta; han sto også og skulte opp mot lærerbordet. «De forkjemperne får være med på alle mulige ting som vi aldri får lov til ellers. Og så tusen galleoner i premie, da!»

«Ja,» sa Ronny med et fjernt uttrykk. «Tusen galleoner …»

«Kom igjen,» sa Hermine, «vi blir de eneste som er igjen her hvis dere ikke flytter på dere.»

Harry, Ronny og Hermine og Fred og Frank begynte å gå mot inngangshallen, mens tvillingene diskuterte hvordan Humlesnurr hadde tenkt å hindre folk under sytten i å bli med i turneringen.

«Hvem er denne upartiske dommeren som skal bestemme hvem som får delta, tro?» sa Harry.

«Ikke vet jeg,» sa Fred, «men det er han vi må ta innersvingen på. Lurer på om ikke et par dråper aldringseliksir kan være løsningen, Frank …»

«Men Humlesnurr vet jo at dere ikke er gamle nok,» sa Ronny.

«Jo da, men det blir jo'ke han som velger ut forkjemperen, ikke sant?» sa Fred kløktig. «Jeg tipper at når først denne dommeren vet hvem som vil være med, så velger'n ut den beste fra hver skole og gir blaffen i hvor gamle de er. Humlesnurr prøver bare å hindre at vi melder oss på.»

«Men folk har jo dødd!» sa Hermine bekymret mens de gikk gjennom en dør som var skjult bak et veggteppe og opp en ny, smalere trapp.

«Jo da,» sa Fred avfeiende, «men det var jo årevis sia, ikke sant? Og forresten, hvor blir det av moroa hvis det ikke er litt risk? Hei, Ronny, hva hvis vi finner ut åssen vi kan ta innersvingen på Humlesnurr? Lyst til å være med?»

«Hva tror du?» sa Ronny til Harry. «Hadde vært passe kult å være med, hva? Men de vil vel ha noen som er eldre … vet ikke om vi har lært nok ennå …»

«Det har i hvert fall ikke jeg,» sa en dyster stemme bakfra; det var Nilus. «Men besta vil sikkert at jeg skal prøve; hun driver alltid og maser om at jeg må opprettholde familiens ære. Jeg må bare – oppsann …»

Foten hans hadde sunket tvers igjennom et trinn halvveis oppe i trappa. Det var mange av disse felletrappene på Galtvort, og for de fleste elevene var det blitt en ren refleks å hoppe over dette spesielle trinnet, men Nilus hadde notorisk dårlig hukommelse. Harry og Ronny grep ham under armene og trakk ham opp. En rustning øverst i trappa knirket og skranglet og lo hult.

«Bare hold snavla, du,» sa Ronny og trakk ned visiret på den idet de gikk forbi.

De fortsatte opp til inngangen til Griffingtårnet, som var skjult bak et stort portrett av en meget ferm dame i rosa silkekjole.

«Passord?» sa hun da de nærmet seg.

«Tulliball,» sa Frank; «det var en prefekt nede som sa det til meg.»

Portrettet svingte til side og avslørte et hull i veggen, og alle kravlet inn. En sprakende peisild lunte i det sirkelrunde oppholdsrommet, som var fullt av bord og godt nedsittede stoler. Hermine sendte de trivelige, dansende flammene et mørkt blikk, og Harry hørte tydelig at hun mumlet *«Slavearbeid»* før hun sa god natt og forsvant ut døra til jentesovesalene.

Harry, Ronny og Nilus gikk opp den siste vindeltrappa og kom endelig til sin egen sovesal, helt på toppen av tårnet. Fem himmelsenger med dyprøde forheng sto inntil veggene, alle med eierens koffert foran. Tommy og Jokum var alt på vei i seng. Jokum hadde festet Irlandsrosetten sin til hodegjerdet, og Tommy hadde stiftet opp en plakat av Viktor Krumm over nattbordet, inntil den gamle plakaten av fotballaget West Ham.

«Helsprøtt,» sukket Ronny og ristet på hodet av de totalt urørlige fotballspillerne.

Harry, Ronny og Nilus kom seg i pysjen og i seng. Noen –sikkert en husnisse – hadde plassert varmebekkener mellom lakenene. Det var aldeles deilig å ligge der i senga og lytte til stormen som raste utenfor.

«Kan godt være jeg melder meg på, skal jeg si dere,» sa Ronny søvnig gjennom mørket, «hvis Fred og Frank finner ut åssen … på turneringa … en kan aldri vite, eller?»

«Neeeii …» Harry rullet seg rundt i senga mens en serie blendende bilder passerte for hans indre øye … han hadde lurt den upartiske dommeren til å tro at han var sytten … han var blitt utpekt som Galtvorts forkjemper … han sto i parken foran hele skolen med armene løftet i triumf, og alle klappet og heiet … han hadde nettopp vunnet Tretrollmannsturneringen … ett ansikt sto spesielt klart fram i den utydelige mengden; det var Cho, og det ansiktet glødet av beundring …

Harry smilte ned i puta. Han var svært glad for at Ronny ikke kunne se det samme som ham.

KAPITTEL TRETTEN

GALØYE BISTER

Morgenen etter hadde stormen blåst fra seg, selv om taket i Storsalen fortsatt var temmelig mørkt, og tunge, tinngrå skyer drev over Harry, Ronny og Hermine mens de studerte de nye timeplanene over frokosten. Noen plasser bortenfor satt Fred og Frank og Laffen Styx og diskuterte magiske utveier til å aldres og bløffe seg med i Tretrollmannsturneringen.

«I dag er'ke så ille … ute hele formiddagen,» sa Ronny og fulgte mandagskolonnen nedover med fingeren. «Urtologi med håsblåsingene, og stell av magiske vesener … helsike, det skal vi ha sammen med smygardingene i år igjen …»

«Men se i ettermiddag – dobbelttime i clairvoyanse!» stønnet Harry og så ned. Clairvoyanse var det verste faget han visste, nest etter eliksirer. Professor Rummelfiold forutså til stadighet at han skulle dø, og det var fryktelig irriterende.

«Du skulle vel valgt det vekk da, sånn som meg,» sa Hermine kontant og smurte en skive ristet brød. «Da kunne du brukt tida til noe fornuftig, aritmantikk for eksempel.»

«Du spiser igjen, ser jeg,» sa Ronny, da han så Hermine smøre på marmelade i tykke lag.

«Jeg har bestemt meg for å markere min holdning til nisserettigheter på bedre måter,» sa Hermine hovent.

«Ja da … og sulten var du òg,» sa Ronny og gliste.

Brått ble lufta full av rasling, og hundre ugler kom susende inn av de åpne vinduene med morgenposten. Harry kikket instinktivt opp, men det var ingenting hvitt å se mellom alt det grå og brune. Uglene kretset over bordene, på utkikk etter dem brevene og pakkene var adressert til. En stor

kattugle dykket ned til Nilus Langballe og slapp en pakke i fanget hans – Nilus glemte nesten alltid noe når han pakket. På den andre sida av salen hadde Draco Malfangs hubro landet på skulderen hans, nedlesset med noe som sikkert var den vanlige forsyningen hans med godter og kaker hjemmefra. Harry prøvde å drukne den hule, skuffede fornemmelsen i magen med mer grøt. Kunne det være mulig at det hadde hendt noe med Hedvig, og at Sirius ikke hadde fått brevet hans i det hele tatt?

Disse tankene fortsatte å kretse mens han gikk gjennom den dyvåte grønnsakåkeren fram til drivhus nummer tre, men der fikk han annet å tenke på, for professor Stikling viste klassen de styggeste planter Harry til da hadde sett. Egentlig minnet de ikke så mye om planter som om kjempesvære, tjukke, svarte snegler som stakk opp av jorda. De buktet seg litt òg, og hadde en rekke store, glinsende utvekster som så ut til å være fylt av væske.

«Byllerot,» forklarte professor Stikling fyndig. «Dere må klemme dem for å få ut pussen –»

«Få ut *å da* for noe?» sa Jokum Finnimann og lød som han skulle brekke seg.

«Pussen, Finnimann, pussen,» sa professor Stikling, «og den er uhyre verdifull, så pass godt på den. Som sagt, dere skal klemme pussen ut i disse flaskene. Bruk drageskinnhanskene; byllerotpuss kan gi nokså rare virkninger på ubeskyttet hud.»

Ekkelt var det å klemme på de byllerøttene, men merkelig tilfredsstillende likevel. For hver byll de klemte ut, sprutet det ut store mengder av en tykk, gulgrønn væske som luktet sterkt av bensin. Dette samlet de opp i flasker, slik professor Stikling hadde sagt, og før timen var over hadde de samlet flere liter.

«Nå skal nok madam Pomfrit bli fornøyd,» sa professor Stikling og satte kork i den siste flaska. «En glimrende medisin mot hardnakkede tilfeller av kviser, byllerotpuss. Det burde hindre at elever griper til desperate midler for å kvitte seg med filipenser.»

«Som stakkars Elise Knotten,» sa Hanna Abom fra Håsblås nesten hviskende. «Hun prøvde å hekse vekk sine.»

«Idiotisk gjort,» sa professor Stikling og ristet på hodet. «Men madam Pomfrit fikk da satt på henne nesa igjen til slutt.»

Klokkeklang fra borgen i den andre enden av den våte parken signaliserte at timen var slutt, og de to husene gikk hver til sitt, håsblåsingene opp steintrappa og inn for å ha transfigurasjon, mens griffingene skulle i motsatt retning, ned gresskråningen til Gygrids lille trehytte i utkanten av Den forbudte skog.

Gygrid ventet utenfor hytta med den ene hånden i halsbåndet til den enorme, svarte villsvinhunden sin, Hogg, omgitt av diverse åpne trekasser. Hogg klynket og trakk i halsbåndet og ville åpenbart gjerne granske innholdet nærmere. Da de nærmet seg, kunne de høre en pussig, raslende lyd, avbrutt av noe som lød som små eksplosjoner.

«Morning!» sa Gygrid og smilte bredt til Harry, Ronny og Hermine. «Best vi venter på smygardinga, dem vil nok ikke gå glipp ta dissa her – sprengstjerta skrutter!»

«En gang til?» sa Ronny.

Gygrid pekte ned i kassene.

«Iæcchh!» hvinte Lavendel Bruun og hoppet baklengs.

«Iæcchh» kunne være en dekkende beskrivelse av sprengstjertede skrutter, etter Harrys mening. De så ut som slimete, forkrøplede, avskyelig bleke hummere uten skall, omtrent femten centimeter lange, med bein som stakk ut på uventede steder og uten noe synlig hode. Det var rundt hundre av dem i hver kasse, som kravlet oppå hverandre og skumpet blindt mot kasseveggene. De luktet gjennomtrengende av råtten fisk. Nå og da fløy det gnister fra bakenden på en skrutt, og med et lite *futt* ble den drevet flere centimeter framover.

«Dem er aldeles nyklekka,» sa Gygrid stolt, «så dere kan få ale dem opp helt sjøl! Jeg tenkte vi kunne ha det som et skikkelig prosjekt!»

«Og hvorfor skulle vi ha den ringeste lyst til å ale dem opp?» sa en kald stemme.

Smygardingene var kommet. Den som snakket var Draco Malfang. Krabbe og Gurgel klukket lojalt.

Gygrid fant visst ikke noe svar på spørsmålet.

«Jeg mener, hva *gjør* de?» spurte Malfang. «Hva er *vitsen* med dem?»

Gygrid åpnet munnen. Han tenkte tydeligvis så det knakte; det ble noen sekunders pause, og så sa han barskt: «Det tar vi i neste time, Malfang. I dag skal vi bare mate dem. Dere får vel prøva ut litt forskjellig – jeg har aldri hatt sånne før, veit ikke helt å dem liker – men jeg har mauregg og froskelever og en beta snog; dere får bare prøva dere med litt utav hvert.»

«Først puss, og nå dætti,» mumlet Jokum.

Det var bare dype, varme følelser for Gygrid som kunne fått Harry, Ronny og Hermine til å stikke nevene oppi skvisjende froskelever og deretter ned igjen i kassene med sprengstjertskrutter for å prøve å friste dem. Harry kunne ikke fri seg fra en mistanke om at alt dette var totalt bortkastet, siden skruttene øyensynlig ikke hadde munner i det hele tatt.

«Auu!» vrælte Tommy Ding plutselig etter omtrent ti minutter. «Den fikk meg!»

Gygrid skyndte seg bort dit med et bekymret uttrykk.

«Stjerten eksploderte!» sa Tommy sint og viste Gygrid et svimerke på hånden.

«Mhm, jo, det hender, det, når'em tar ta,» sa Gygrid og nikket.

«Iæcch!» sa Lavendel Bruun igjen. «Iæcchh, Gygrid, hva er det spisse den har her?»

«Jo, noen ta dem har brodd,» sa Gygrid entusiastisk. (Lavendel trakk brått hånden til seg.) «Det er vel hanna det, tenker jeg … hunna, dem har noen slags sugekoppgreier på buken – jeg tipper dem er til å suge blod.»

«Vel, det er lett å skjønne hvorfor det er om å gjøre å holde dem i live,» sa Malfang sarkastisk. «Hvem ville ikke ønske seg et kjæledyr som kan både brenne, stikke og bite på én gang?»

«Bare fordi de ikke er særlig pene, betyr det vel ikke at de ikke kan være nyttige,» bjeffet Hermine. «Drageblod er utrolig magisk, men du ville vel ikke hatt en drage som kjæledyr, eller hva?»

Harry og Ronny gliste mot Gygrid, som sendte dem et forsiktig smil bakom buskeskjegget. Gygrid kunne neppe tenkt seg noe deiligere enn å få en kjæledrage, og det visste Harry, Ronny og Hermine meget godt – en kort

stund mens de gikk i første hadde han hatt en, en ondsinnet norsk kamrygg som het Norbert. Gygrid elsket simpelthen uhyrer – jo dødeligere, jo bedre.

«Ja ja, skruttene er da små, iallfall,» sa Ronny på veien opp til lunsj en time senere.

«*Nå,* ja,» sa Hermine i en oppgitt tone, «men så snart Gygrid finner ut hva de spiser, tenker jeg de blir to meter lange.»

«Men det er vel ikke så farlig, hvis det viser seg at de kurerer sjøsyke eller noe?» sa Ronny og sendte henne et lurt smil.

«Du vet utmerket godt at jeg bare sa det for å stoppe munnen på Malfang,» sa Hermine. «Hvis sant skal sies, syns jeg han har rett. Det beste noen kunne gjort, var å trampe på hele haugen før de går til angrep på oss alle.»

De satte seg ved Griffingbordet og forsynte seg med lammekoteletter og poteter. Hermine begynte å spise så fort at Harry og Ronny glodde på henne.

«Æh – er det dette som er den nye markeringa av nisserettigheter?» sa Ronny. «Du har tenkt å tvinge deg til å spy isteden?»

«Nei,» sa Hermine, med så mye verdighet hun kunne prestere med munnen full av brokkoli. «Jeg må bare på biblioteket.»

«Hæ?» sa Ronny vantro. «Hermine, det er den første skoledagen! Vi har'ke engang fått noen lekser ennå!»

Hermine trakk på skuldrene og fortsatte å skyfle i seg som om hun ikke hadde sett mat på dagevis. Så spratt hun opp, sa: «Ser dere til middag!» og forsvant i toppfart.

Da klokka klang og varslet ettermiddagstimene, satte Harry og Ronny kursen for Nordtårnet, hvor en sølvstige ovenfor en bratt vindeltrapp førte opp til en rund fallem i taket og rommet hvor professor Rummelfiold holdt til.

Den velkjente, søte parfymen som steg opp fra peisilden traff dem i nesa så snart de stakk hodet opp gjennom lemmen. Som alltid var gardinene trukket for, og det sirkelrunde rommet var badet i det duse, rødlige skjæret fra de mange lampene, alle med et sjal eller skjerf over. Harry og Ronny

ålte seg mellom utrolige mengder av puffer og kretongstoler som det satt folk på, og satte seg ved det vanlige lille, runde bordet.

«God dag,» sa professor Rummelfiolds slørete stemme rett bak Harry, så han skvatt.

Professor Rummelfiold var en svært tynn dame med digre briller som fikk øynene til å virke altfor store til ansiktet, og nå myste hun ned på Harry med det tragiske uttrykket hun alltid fikk når hun så på ham. I peisskjæret glitret de vanlige kaskadene av glassperler, kjeder og armringer over hele damen.

«Du er fortenkt, søte deg,» sa hun sørgmodig til Harry. «Mitt indre øye ser forbi ditt tapre ytre til den bekymrede sjel som gjemmer seg der inne. Og det gjør meg ondt å si at dine bekymringer ikke er grunnløse. Akk, jeg ser vanskelige tider i vente for deg … meget vanskelige … jeg er redd det du frykter, virkelig vil skje … og kanskje før du aner …»

Stemmen sank til nesten en hvisking. Ronny rullet med øynene mot Harry, som glante stivt tilbake. Professor Rummelfiold feide forbi dem og satte seg i en stor ørelappstol foran peisen, vendt mot klassen. Lavendel Bruun og Parvati Patil, som beundret henne grenseløst, hadde tatt plass på puffer like inntil henne.

«Søte dere, tiden er inne til å ta for oss stjernene,» sa hun. «Planetenes bevegelser, og de mysteriøse varsler de kun røper for den som kjenner trinnene i himlenes dans. Menneskets skjebne lar seg dechiffrere ved hjelp av de planetariske stråler, som fletter seg …»

Men Harrys tanker hadde drevet langt bort. Parfymen fra ilden fikk ham alltid til å føle seg søvnig og sentenkt, og professor Rummelfiolds usammenhengende utlegninger om spådomskunsten holdt ham ikke akkurat fjetret – men han kunne ikke la være å tenke på det hun nettopp hadde sagt til ham: «*Jeg er redd det du frykter, virkelig vil skje …*»

Men Hermine hadde rett, tenkte Harry irritert – professor Rummelfiold *var* en gammel bløfferøy. For øyeblikket iallfall var det jo ingenting han fryktet – nå ja, om en ikke regnet med frykten for at Sirius kunne være tatt … men herregud, hva visste vel professor Rummelfiold? Han hadde for

lengst kommet til den konklusjon at hennes slags spådomskunster ikke var annet enn et par heldige gjetninger og en mystifistisk mine.

Altså bortsett fra den gangen på slutten av vårterminen, da hun hadde kommet med den spådommen om at Voldemort skulle reise seg igjen … og Humlesnurr selv hadde sagt han trodde at akkurat den trancen hadde vært ekte, da Harry beskrev den for ham …

«Harry!» mumlet Ronny.

«Hva?»

Harry så opp. Hele klassen stirret på ham. Han satte seg opp i stolen – han hadde nesten duppet av, fortapt i heten og sine egne tanker.

«Som jeg sa, søte deg, er det åpenbart at du er født under Saturns dystre innflytelse,» sa professor Rummelfiold. Det var en anelse irritasjon i stemmen over at han tydeligvis ikke hadde lyttet oppslukt til hvert ord hun sa.

«Født under – om forladels, hva da?» sa Harry.

«Saturn, søte deg, planeten Saturn!» sa professoren, nå tydelig irritert over at heller ikke denne nyheten gjorde sterkt nok inntrykk. «Jeg sa at Saturn definitivt må ha stått i maktposisjon på himmelen da du ble født … det mørke håret … den kortvokste kroppen … de tragiske tap i så ung alder … jeg tror neppe jeg tar feil når jeg sier at du ble født midt på vinteren, søte deg?»

«Jo,» sa Harry. «Jeg er født i juli.»

Ronny kvalte fort latteren med en kjempehoste.

En halvtime senere hadde alle fått utlevert hvert sitt kompliserte, sirkelrunde diagram og skulle prøve å fylle ut stjerneposisjonene ved sin fødsel. Det var kjedsommelig arbeid, som krevde adskillig kalkulering av vinkler og oppslag i tidtabeller.

«Jeg har fått to Neptuner her,» sa Harry etter en stund og stirret med rynket panne ned på pergamentet sitt. «Det kan vel ikke være riktig?»

«Aaaaah,» sa Ronny og imiterte professor Rummelfiolds mysteriøse hvisking, «når to Neptuner viser seg på himmelen, er det et sikkert tegn på at en mygg med briller blir født, Harry …»

Jokum og Tommy, som satt like ved, snøftet høyt, men ikke så høyt at det overdøvde de opphissede hvinene fra Lavendel Bruun: «Åååh, professor, se! Jeg tror jeg har en planet her uten aspekt! Hvilken kan det være, professor?»

«Det er Uranus, søte deg,» sa professor Rummelfiold etter å ha myst ned på diagrammet.

«Kan jeg også få se på ur-anusen din, Lavendel?» sa Ronny.

Uheldigvis hørte professor Rummelfiold dette, og det var kanskje derfor hun ga dem så mye lekser da timen tok slutt.

«En detaljert analyse av planetbevegelsenes påvirkning i kommende måned, ut fra hver enkelts personlige horoskop!» glefset hun og lød langt mer som professor McSnurp enn sitt vanlige eteriske jeg. «Det skal være ferdig til innlevering neste mandag –ingen unnskyldninger godtas!»

«Helsikes gamle røy!» sa Ronny bittert, da de fulgte bølingen ned trappa til Storsalen og middagen. «Det der kommer til å ta hele helga, det …»

«Masse lekser?» sa Hermine muntert idet hun tok dem igjen. «Professor Vektor ga oss ikke noen, hun.»

«Så hyggelig av professor Vektor,» sa Ronny surt.

De kom ned i inngangshallen, hvor det var lang kø av folk som ventet på middag. De hadde akkurat stilt seg bakerst da de hørte en høy stemme bak seg.

«Wiltersen! Hei, Wiltersen!»

Harry, Ronny og Hermine snudde seg. Der sto Malfang, Krabbe og Gurgel, samtlige med et fett, fornøyd flir.

«Hva?» sa Ronny kort.

«Faren din er i avisen, Wiltersen!» sa Malfang og viftet med et eksemplar av *Aftenprofeten.* Han snakket svært høyt for å være sikker på at alle i den fullstappede inngangshallen skulle høre ham. «Hør på dette her!»

FLERE TABBER FRA MAGIDEPARTEMENTET
av vår spesialkorrespondent, Rita Slita

Det blir visst aldri slutt på problemene for Magidepartementet, som nylig har møtt sterk kritikk for sin uheldige håndtering av

> ordensproblemene under verdenscupen i rumpeldunk, og fortsatt ikke er i stand til å bringe på det rene hvor en av dets ansatte hekser egentlig befinner seg. I går fikk departementet et nytt, pinlig problem i fanget etter underlige utspill fra Arnold Wiltersen i Kontoret for misbruk av gompegjenstander.

Malfang så opp.

«Tenk at de ikke engang kan få navnet hans riktig, Wiltersen – det er nesten så man skulle tro han var et komplett null, hva?» hoverte han.

Nå hørte alle i inngangshallen etter. Malfang brettet ut avisen med bravur og leste videre:

> Arnold Wiltersen, som for to år siden var siktet for besittelse av en flyende bil, var i går innblandet i en brudulje med flere gompiske lovhåndhevere («politimenn») angående flere ytterst aggressive søppelkasser. Herr Wiltersen skal visstnok ha ilt til for å bistå «Galøye» Bister, den aldrende eks-svartspaneren som ble pensjonert fra departementet da han ikke lenger kunne se forskjell på et håndtrykk og et mordforsøk. Da herr Wiltersen ankom til herr Bisters tungt befestede hjem, oppdaget han ikke overraskende at herr Bister nok en gang hadde slått falsk alarm. Herr Wiltersen ble nødt til å justere flere hukommelser før han slapp fra politimennene, men nektet å svare på spørsmål fra Aftenprofeten om hvorfor han hadde involvert departementet i en så uverdig og potensielt pinlig affære.

«Det er bilde òg, Wiltersen!» sa Malfang og snudde avisen og holdt den fram. «Et bilde av foreldrene dine utenfor huset sitt –hvis man kan kalle det et hus, da! Moren din hadde visst ikke hatt vondt av å slanke seg litt, hva?»

Ronny skalv av raseri. Alle stirret på ham.

«Dra til helvete, Malfang,» sa Harry. «Kom igjen, Ronny …»

«Å ja, du bodde jo hos dem i sommer, du Potter, gjorde du ikke det?» sa Malfang hånlig. «Så si meg, *er* moren hans virkelig så smellfeit, eller er det bare bildet?»

«Hva med moren din kanskje, Malfang?» sa Harry – både han og Hermine hadde tatt et godt tak i kutteryggen til Ronny for å hindre at han kastet seg over Malfang – «Det uttrykket hun har, lissom hun har fått noe dritt under nesa? Har hun alltid sett sånn ut, eller var det bare fordi hun var sammen med deg?»

Det bleke ansiktet til Malfang ble en anelse lyserødt. «Du våger ikke å fornærme min mor, Potter!»

«Så klapp igjen drittkjeften din, da,» sa Harry og snudde seg bort.

BANG!

Flere omkring dem skrek – Harry kjente at noe hvitglødende sneide kinnet hans – han stakk hånden i lomma etter tryllestaven, men før han rakk å røre den, hørte han et nytt, høyt BANG og et brøl som ga gjenlyd i hele inngangshallen:

«HÅ NEI, DU, TASSEN!»

Harry snurret rundt. Professor Bister kom haltende ned marmortrappa. Han hadde tryllestaven framme, og den pekte rett på en kritthvit ilder som krøp skjelvende sammen på steinhellene, der Malfang hadde stått.

Det var lamslått stillhet i inngangshallen. Ingen andre enn Bister rørte en muskel. Han snudde seg og så på Harry – eller det normale øyet så iallfall på Harry; det andre var vendt innover i hodet.

«Fikk han deg?» knurret Bister. Stemmen var lav og ru.

«Nei,» sa Harry. «Han bomma.»

«LA BLI!» ropte Bister.

«La bli – med hva?» spurte Harry forvirret.

«Ikke du – han!» brummet Bister og hyttet med tommelen over skulderen mot Krabbe, som stivnet idet han skulle bøye seg og ta opp den hvite ilderen. Det virket som Bisters rullende øye var magisk; han *hadde* øyne i nakken.

Bister begynte å halte mot Krabbe, Gurgel og ilderen, som pep livredd og pilte av sted mot fangekjelleren.

«Tenk, jeg tror ikke det!» brølte Bister og pekte med staven mot ilderen igjen. Den fløy tre meter i været, falt i golvet igjen med et *smakk* og fór deretter til værs en gang til.

«Jeg liker ikke folk som angriper når motstanderen har ryggen til,» knurret Bister mens ilderen spratt høyere og høyere og hvinte av smerte. «Helsikes feigt og råttent er det …»

Ilderen fór gjennom lufta; bein og hale spjettet hjelpeløst.

«Gjør – aldri – noe – sånt – en – gang – til!» sa Bister. Hvert ord kom idet ilderen traff steingolvet og spratt til værs igjen.

«Professor Bister!» sa en sjokkert stemme.

Professor McSnurp kom nedover marmortrappa med armene fulle av bøker.

«Hallo, professor McSnurp,» sa Bister rolig og fikk ilderen til å sprette enda høyere.

«Hva – hva er det De gjør?» sa professor McSnurp. Blikket hennes fulgte ilderens hoppende ferd gjennom lufta.

«Underviser,» sa Bister.

«Underv– Bister, De mener ikke at det der er *en elev?*» skrek professor McSnurp og mistet alle bøkene.

«Jepp,» sa Bister.

«Nei!» ropte professor McSnurp, løp ned resten av trappa og løftet tryllestaven. Det kom et skarpt smell, og brått lå Draco Malfang der i en haug på golvet. Det glatte, blonde håret lå slapt utover fjeset, som var blitt skinnende lyserødt. Han kom seg kvinkende på beina.

«Bister, vi bruker *aldri* transfigurasjon som straff her!» sa professor McSnurp med svak røst. «Det må da rektor Humlesnurr ha fortalt Dem?»

«Det kan vel være han nevnte noe slikt,» sa Bister og klødde seg uanfektet på haken. «Men jeg tenkte at et raskt lite sjokk –»

«Her bruker vi arrest, Bister! Eller snakker med husstyreren i vedkommendes hus!»

«Da gjør jeg det,» sa Bister og målte Malfang med tydelig vemmelse.

Det rant fremdeles fra Malfangs bleke øyne av smerte og ydmykelse, men han stirret ondt opp på Bister og mumlet noe hvor man kunne høre ordene «faren min».

«Å jaså?» sa Bister rolig. Han haltet noen skritt fram, og det dumpe *klompet* av trebeinet hørtes i hele hallen. «Vel, jeg kjenner faren din fra

gammelt av, gutt … fortell ham at Bister holder et våkent øye med sønnen hans; bare fortell ham det fra meg … skal vi se, husstyreren din er Slur, stemmer ikke det?»

«Jo,» sa Malfang motvillig.

«En annen gammel venn,» brummet Bister. «Jeg har sett fram til en prat med gamle Slur … så bli med her,» og dermed grep han Malfang i overarmen og marsjerte bort med ham mot fangekjelleren.

Professor McSnurp stirret engstelig etter dem et øyeblikk. Så viftet hun med staven mot bøkene på golvet, og de flakset opp i lufta og la seg i armene hennes igjen.

«Ikke snakk til meg,» sa Ronny lavt til Harry og Hermine, da de et par minutter etter hadde satt seg ved Griffingbordet, omgitt på alle sider av opphisset prat om det som nettopp hadde skjedd.

«Hvorfor ikke?» sa Hermine overrasket.

«For det at dette vil jeg feste i hukommelsen til evig tid,» sa Ronny med lukkede øyne og et henført uttrykk. «Draco Malfang som sprettball-ilder …»

Både Harry og Hermine lo, og Hermine begynte å øse opp oksekjøttgryte på tallerkenene deres.

«Men han kunne jo faktisk ha skadd Malfang,» sa hun. «Så det var egentlig bra at professor McSnurp stoppet det –»

«Hermine!» sa Ronny innbitt, og øynene spratt opp igjen, «nå ødela du det beste øyeblikket i mitt liv!»

Det kom en utålmodig lyd fra Hermine, og hun begynte å spise i toppfart igjen.

«Ikke si du har tenkt deg tilbake til biblioteket igjen i kveld?» sa Harry og glodde på henne.

«Er nødt,» sa Hermine. «Masse å gjøre.»

«Men du sa jo at professor Vektor –»

«Det er ikke lekser,» sa hun. Før fem minutter var gått var tallerkenen tom, og hun borte.

Ikke før var hun vekk, før Fred Wiltersen tok plassen hennes. «Bister!» sa han. «Er den mannen kul, eller er’n kul?»

«Mer enn kul!» sa Frank og satte seg midt imot.

«Superkul,» sa tvillingenes beste venn, Laffen Styx, og gled ned på stolen ved sida av Frank. «Vi hadde'n i ettermiddag,» sa han til Harry og Ronny.

«Åssen var det?» spurte Harry ivrig.

Fred og Frank og Laffen vekslet betydningsfulle blikk.

«Aldri hatt en sånn time i mitt liv,» sa Fred.

«Han vet det, mann,» sa Laffen.

«Vet hva da?» sa Ronny og bøyde seg fram.

«Vet åssen det er å være der ute og virkelig *gjøre* det,» sa Frank med ettertrykk.

«Gjøre hva da?» sa Harry.

«Slåss mot svartekunstene,» sa Fred.

«Han har sett det som er å se,» sa Frank.

«Ikke til å tro,» sa Laffen.

Ronny stupte ned i sekken for å se på timeplanen.

«Vi har'n ikke før på torsdag!» sa han skuffet.

KAPITTEL FJORTEN

UTILGIVELIGE FORBANNELSER

De neste to dagene gikk uten større rystelser, om en ikke regner med at Nilus smeltet sin sjette heksekjel i eliksirtimen. Professor Slur så ut til å ha nådd nye høyder av ondskapsfullhet i løpet av sommeren og ila Nilus arrest. Den kom Nilus tilbake fra i en tilstand som nærmet seg kollaps; han var blitt satt til å snitte opp magen på en tønnefull paddeøgler.

«Du vet vel hvorfor Slur er i så dårlig humør, ikke sant?» sa Ronny til Harry, mens de så på at Hermine lærte Nilus en trylleformel som renset neglene for paddeinnvoller.

«Ja,» sa Harry. «Bister.»

Det var viden kjent at Slur var sulten på svarteforsvarsjobben, og nå hadde han greid å unngå å få den i fire år på rad. Slur hadde mislikt samtlige svarteforsvarslærere de hadde hatt, og vist det –men det var påfallende hvor forsiktig han var med å vise åpenlys fiendtlighet mot Galøye Bister. Ja faktisk, hver gang Harry så dem sammen – ved måltidene eller når de passerte hverandre i gangene – hadde han et bestemt inntrykk av at Slur unngikk Bisters blikk, enten det var fra det magiske øyet eller det andre.

«Vet du hva, jeg tror Slur er litt redd ham, jeg,» sa Harry tankefullt.

«Tenk om Bister kunne forvandle Slur til en paddeøgle,» sa Ronny og ble fjern i blikket, «og sprette ball med'n over hele fangekjelleren …»

Fjerdeklassingene i Griffing så slik fram til den første timen med Bister at de hadde møtt opp straks lunsjen var over og stilt opp i kø utenfor klasserommet til og med før klokka hadde ringt.

Den eneste som manglet var Hermine, som dukket opp akkurat i tide til timen.

«Vært på –»

«– biblioteket,» avsluttet Harry for henne. «Fort deg nå, ellers får vi ikke gode plasser.»

De skyndte seg inn og kapret tre pulter rett foran kateteret, fant fram hvert sitt eksemplar av *Mørkets makter: En lærebok i selvbeskyttelse* og satt uvanlig stille og ventet. Snart kunne de høre Bisters karakteristiske *ka-klomp*-skritt nærme seg i gangen, og så kom han inn, like merkverdig og nifs som alltid. De kunne skimte klørne på trefoten som stakk fram under kutten.

«Dere kan legge vekk de der,» brummet han mens han haltet bort til kateteret og satte seg. «Bøkene. Dem kommer dere ikke til å trenge.»

De la bøkene tilbake i sekkene. Ronny så spent ut.

Bister tok fram en protokoll, ristet den svære manken av gråsprengt hår bort fra det forvridde, arrete ansiktet og begynte å rope dem opp. Det normale øyet flyttet seg gradvis nedover lista, mens det magiske snurret rundt og mønstret hver enkelt elev når hun eller han svarte.

«Vel,» sa han, da sistemann hadde meldt at han var til stede, «jeg har fått brev fra professor Lupus om denne klassen. Han mener dere har fått en ganske grundig innføring i å takle mørkevesener – dere har vært igjennom hambuser, rødhetter, lyktemenn, snaredrauger, strypenøkker og varulver, stemmer det?»

Klassen mumlet enig.

«Men dere ligger etter – langt etter – i å lære om forbannelser,» sa Bister. «Så jeg er her for å vise dere hva trollmenn kan gjøre mot hverandre. Jeg har ett år på å lære dere hvordan dere skal takle mørke –»

«Hva, har De ikke tenkt å bli her?» brast det ut av Ronny.

Det magiske øyet snurret rundt og fikserte Ronny, som så temmelig engstelig ut. Men etter et øyeblikk smilte Bister – den første gangen Harry hadde sett ham gjøre det. Virkningen var at det arrete ansiktet ble mer forvridd og fortrukket enn noensinne, men det var likevel en lettelse å vite at han faktisk kunne gjøre noe så vennlig som å smile. Ronny så dypt lettet ut.

«Du må vel være sønnen til Arthur Wiltersen, du, hm?» sa Bister. «Faren din hjalp meg ut av en lei knipe for noen dager siden … ja, jeg blir her bare det ene året. Det er bare for å gjøre Humlesnurr en tjeneste … ett år, og så tilbake til min fredelige pensjonisttilværelse.»

Han lo kort og barskt, og så slo han de knortete hendene sammen.

«Nok om det – rett på sak. Forbannelser. De fins i mange former og styrkegrader. Vel, ifølge Magidepartementet skulle jeg visstnok lære dere motforbannelser og la det bli med det. Hvordan en ulovlig svartforbannelse virker, skal dere ikke lære før i sjette. Dere skal liksom ikke være gamle nok til å takle slikt før da. Men rektor Humlesnurr tror dere har bedre nerver enn som så, han tror dere kan tåle det, og for min del sier jeg at jo før dere vet hva dere kan komme ut for, jo bedre. Hvordan kan du forsvare deg mot noe du aldri har sett? En trollmann som har tenkt å kaste en ulovlig forbannelse på deg, kommer ikke til å si fra om det på forhånd. Han gjør det ikke pent og høflig og ansikt til ansikt. Du må være forberedt. Du må være våken og på vakt. Du må legge vekk det der når jeg snakker, frøken Bruun.»

Lavendel skvatt og ble ildrød. Hun hadde vist Parvati det ferdige horoskopet sitt under pulten. Bisters magiske øye kunne tydeligvis se gjennom tykt treverk, i tillegg til gjennom nakken.

«Jaha … er det noen av dere som vet hvilke forbannelser som er aller strengest forbudt i trollmannsverdenen?»

Flere hender løftet seg forsiktig, blant dem Ronnys og Hermines. Bister pekte på Ronny, men det magiske øyet var fremdeles festet på Lavendel.

«Æh,» sa Ronny, «fattern min fortalte meg om én … var det Befaliusforbannelsen eller noe sånt?»

«Jo,» sa Bister anerkjennende, «*den* husker nok faren din, tenker jeg. Den ga departementet skikkelig hodeverk en gang. Befaliusforbannelsen, ja.»

Han kom seg tungt opp på de to ulike beina, åpnet kateterskuffen og hentet opp en glasskrukke. Tre store, svarte edderkopper pilte rundt inni den. Harry merket at Ronny rykket litt tilbake ved sida av ham – Ronny avskydde edderkopper.

Bister stakk hånden ned i krukka, fanget en av edderkoppene og holdt den opp i håndflaten så alle kunne se den.

Så pekte han på den med tryllestaven og mumlet: *«Befalio!»*

Edderkoppen hoppet ut fra hånden hans og hang i en fin silketråd. Den begynte å svinge fram og tilbake som i en trapes. Den strakte beina stivt ut og tok en baklengs salto så tråden brast og den landet på skrivebordet. Der begynte den å slå kollbøtter rundt i ring. Bister hyttet med staven, og edderkoppen reiste seg på to bakbein og ga seg i kast med noe som umiskjennelig var stepping.

Alle lo – alle unntatt Bister.

«Jaså, dere syns det er morsomt?» brummet han. «Hadde det vært like moro om jeg hadde gjort det med dere?»

Latteren døde bort nesten momentant.

«Total kontroll,» sa Bister lavt, mens edderkoppen krøllet seg sammen og begynte å rulle rundt og rundt. «Jeg kunne få den til å hoppe ut av vinduet, drukne seg, kaste seg ned i strupen på en av dere …»

Ronny hutret ufrivillig.

«For en del år siden var det mange hekser og trollmenn som var under kontroll av Befaliusforbannelsen,» sa Bister, og Harry forsto at han snakket om den tida da Voldemort hadde vært allmektig. «Litt av en jobb for departementet, å prøve å finne ut hvem som ble tvunget til å gjøre som de gjorde, og hvem som gjorde det frivillig.

Befaliusforbannelsen lar seg bekjempe, og jeg skal lære dere hvordan, men det krever en sterk karakter, og det er det ikke alle som har. Best dere unngår å bli rammet av den, så sant dere kan. KONSTANT ÅRVÅKENHET!» bjeffet han plutselig, og alle skvatt.

Bister plukket opp edderkoppen, som fortsatt slo kollbøtter, og slapp den tilbake i krukka. «Noen andre som vet om en? En annen ulovlig forbannelse?»

Hånden til Hermine skjøt opp igjen, og det samme gjorde – til Harrys smule forbløffelse – Nilus'. De eneste timene hvor Nilus frivillig sa noe var ellers urtologien, som uten tvil var det beste faget hans. Nilus virket selv overrasket over sitt vågemot.

«Ja?» sa Bister, og det magiske øyet rullet rundt og fikserte Nilus.

«Det er én … Martyriusforbannelsen,» sa Nilus med liten, men klar røst.

Bister stirret intenst på Nilus, denne gangen med begge øynene.

«Du heter Langballe, hva?» sa han, og det magiske øyet rullet ned mot protokollen igjen.

Nilus nikket nervøst, men Bister spurte ikke mer. Han vendte seg mot klassen igjen, stakk hånden ned i glasset, hentet opp den neste edderkoppen og satte den på kateteret, hvor den ble stående urørlig, sikkert for redd til å røre seg.

«Martyriusforbannelsen,» sa Bister. «Den må være litt større for at dere skal skjønne tegningen,» sa han og pekte på edderkoppen med staven. *«Svulmio!»*

Edderkoppen svulmet opp og ble større enn en tarantell. Ronny ga opp å spille ubesværet og skjøv stolen bakover, så langt bort fra kateteret som den kom.

Bister hevet tryllestaven igjen, pekte på edderkoppen med den og mumlet: *«Martyrio!»*

Ikke før var det sagt, før edderkoppbeina krøket seg inn under kroppen. Den trillet rundt, det begynte å rykke avskyelig i hele kroppen, og den rullet fra side til side. Det kom ikke en lyd fra den, men Harry var sikker på at om den hadde hatt stemme, ville den ha skreket. Bister holdt staven i samme stilling, og edderkoppen begynte å riste og rykke voldsommere –

«Hold opp!» sa Hermine skingrende.

Harry skottet på henne. Hun stirret ikke på edderkoppen, men på Nilus. Harry fulgte blikket hennes og så at Nilus satt med hendene knyttet foran seg på pulten så knokene hvitnet. Øynene hans var trillrunde av skrekk.

Bister løftet staven. Edderkoppbeina slappet av, men rykningene fortsatte.

«Redusio!» mumlet Bister, og edderkoppen krympet til normal størrelse. Han slapp den tilbake i glasset.

«Smerte,» sa han stillferdig. «Det trengs ingen tommeskruer eller kniver for å torturere noen, så lenge en vet å bruke Martyriusforbannelsen … den var også svært populær en gang.

Jaha … er det noen som vet om flere?»

Harry så seg om. Etter ansiktsuttrykkene å dømme, satt alle og lurte på hva som skulle skje med den siste edderkoppen. Hermines hånd skalv litt da hun for tredje gang rakte den opp.

«Ja?» sa Bister og så på henne.

«Avada kadavra,» hvisket Hermine.

Flere i klassen skottet bort på henne og skuttet seg, Ronny også.

«Ah,» sa Bister, og et nytt lite smil forvred det skjeve fjeset. «Jo. Den siste og verste. *Avada kadavra* … mordforbannel-sen.»

Han stakk hånden nedi glasset, og nesten som om den visste hva som ventet den, pilte den siste edderkoppen desperat rundt på bunnen og prøvde å unngå fingrene hans. Men han fikk tak i den og satte den på kateteret, hvor den smatt like desperat rundt på bordplata.

Bister løftet tryllestaven, og Harry kjente et brått stikk av forutanelse.

«Avada kadavra!» brølte Bister.

Det kom et glimt av blendende grønt lys og en brusende lyd, som om noe kolossalt og usynlig fløy gjennom lufta – og øyeblikkelig rullet edderkoppen over på ryggen, uten et merke, men umiskjennelig død. Flere av jentene kvalte et skrik. Ronny kastet seg bakover og falt nesten av stolen idet edderkoppen trillet mot ham.

Bister feide den døde edderkoppen ned av kateteret så den falt på golvet.

«Ikke pent,» sa han rolig. «Ikke hyggelig. Og det fins ingen motforbannelse. Den lar seg ikke blokkere. Bare ett menneske vi vet om har overlevd den, og han sitter rett foran meg.»

Harry kjente at ansiktet ble rødt mens Bisters øyne – begge to – møtte hans. Han merket at alle andre også stirret på ham. Selv glodde han på den tomme tavla som om det sto noe ytterst fascinerende der, men han så den ikke i det hele tatt.

Så det var slik foreldrene hans hadde dødd … akkurat som den edderkoppen. Hadde de også vært uten et spor eller merke? Hadde de rett og slett sett det glimtet av grønt lys og hørt døden bruse mot seg, før livet ble røsket ut av kroppen?

Om og om igjen hadde han forestilt seg foreldrenes død i de tre årene siden han fikk vite at de var blitt myrdet, siden han fikk vite hva som hadde

skjedd den natta: hvordan Ormsvans hadde forrådt dem og røpet for Voldemort hvor de var. Hvordan Voldemort hadde kommet til huset deres. Hvordan han hadde drept Harrys far først. Hvordan Jakob Potter hadde prøvd å holde ham på avstand, mens han ropte til Harrys mor at hun skulle ta barnet og løpe … og hvordan Voldemort hadde nærmet seg Lilly Potter og sagt hun skulle gå til side, så han kunne drepe Harry … hvordan hun hadde tigget ham om å drepe henne i stedet, og hele tida dekket sin sønn … og så hadde Voldemort myrdet henne òg, før han vendte tryllestaven mot Harry …

Alle disse detaljene kjente han til fordi han hadde hørt foreldrenes stemmer da han kjempet mot desperantene året før – for det var desperantenes skrekkelige makt: å tvinge sine ofre til å gjenoppleve sine verste minner og maktesløst gå under i sin egen fortvilelse …

Bister sa noe igjen – langt borte fra, syntes Harry. Med en kraftanstrengelse greide han å komme tilbake til nåtida og høre på hva Bister sa.

«Avada kadavra er en forbannelse som er avhengig av å bakkes opp av sterk magi – samtlige av dere kunne peke på meg med tryllestavene nå og si ordene, og jeg tviler på at det ville gitt meg så mye som litt neseblod. Men det kan være det samme. Jeg er ikke her for å lære dere den.

Men hvis det ikke fins noen motforbannelse, hvorfor viser jeg dere den? *Fordi dere må vite om den.* Dere er nødt til å vite om det verste. Dere skal nødig havne i en situasjon hvor dere møter den. KONSTANT ÅRVÅKENHET!» brølte han, og hele klassen skvatt igjen.

«Altså. Disse tre – Avada kadavra, Befalius og Martyrius – kalles De utilgivelige forbannelser. Å bruke en av dem mot et annet menneske kvalifiserer til en livstidsdom i Azkaban. Det er dette dere kan risikere å møte. Det er dette jeg må lære dere å verge dere mot. Dere trenger å forberedes. Dere trenger å væpnes. Men mest av alt trenger dere å øve dere opp i *konstant, endeløs årvåkenhet.* Finn fram pennene … skriv ned dette …»

Resten av timen ble tilbragt med å notere opplysninger om hver enkelt av forbannelsene. Ingen sa et ord før det ringte ut – men da Bister sa de kunne

gå, og de var kommet ut av klasserommet, brøt taleflommen løs. De fleste diskuterte forbannelsene med ærefrykt i stemmen – «Så du åssen den spjetta?» «– og da han drepte den – så lett som ingenting!»

De snakket om timen som om det hadde vært et slags supershow, tenkte Harry. Selv hadde han ikke hatt det så veldig morsomt –og ikke Hermine heller, så det ut til.

«Skynd dere,» sa hun anspent til Harry og Ronny.

«Ikke det fordømmade biblioteket igjen, vel?» sa Ronny.

«Nei,» sa Hermine kort og pekte bortover en sidegang. «Nilus.»

Nilus sto for seg selv halvveis borte i gangen og stirret på steinveggen midt imot med det samme skrekkslagne, storøyde blikket han hadde hatt da Bister demonstrerte Martyriusforbannelsen.

«Nilus?» sa Hermine vennlig.

Nilus snudde seg.

«Å, hei,» sa han. Stemmen var mye høyere enn vanlig. «Interessant time, hva? Jeg lurer på hva vi får til middag – jeg er skrubbsulten, er ikke dere?»

«Nilus, har du det helt bra?» sa Hermine.

«Ja da, jeg har det fint, jeg,» plapret Nilus med den samme unaturlig høye stemmen. «Veldig interessant middag – jeg mener, time – hva skal vi spise?»

Ronny sendte Harry et forbløffet blikk.

«Nilus – hva –?»

Bakfra hørte de plutselig en rar, klompende lyd, og da de snudde seg, kom professor Bister haltende mot dem. Alle fire tidde stille og holdt urolig øye med ham, men da han sa noe, var det med en mye lavere og vennligere brumming enn de hadde hørt fra ham hittil.

«Det går nok bra, gutt,» sa han til Nilus. «Kanskje du vil bli med opp på kontoret mitt? Gjør det … så kan vi få oss en kopp te …»

Nilus så enda mer forskrekket ut ved tanken på en kopp te med Bister. Han hverken rørte seg eller sa et ord.

Bister vendte det magiske øyet mot Harry. «Er det bra med deg, Potter?»

«Ja,» sa Harry, nesten trassig.

Det blå øyet sitret litt i øyehulen mens Bister betraktet Harry.

Så sa han: «Dere *må* vite om det. Det virker vel hardt, men *dere må vite det.* Det hjelper ikke å lulle seg inn … Vel, vel, bli med meg, du, Langballe, jeg har noen bøker jeg tror vil interessere deg …»

Nilus så bønnfallende mot Harry, Ronny og Hermine, men de sa ikke noe, så han hadde ikke annet valg enn å la seg føre bort med en av Bisters klohender på skulderen.

«Hva var alt det for noe?» sa Ronny og så etter Nilus og Bister idet de forsvant om hjørnet.

«Jeg vet ikke,«sa Hermine, men hun så tankefull ut.

«Litt av en time, hva?» sa Ronny til Harry på veien ned til Storsalen. «Fred og Frank hadde jammen rett. Skal si han kan sakene sine, han Bister, hæ? Da'n tok den Avada kadavra og den edderkoppen bare *døde,* bare la seg rett ned –»

Der bråtidde Ronny; han hadde sett uttrykket til Harry. Han sa ikke mer før i Storsalen, og da bare at de måtte vel komme i gang med spådommene til professor Rummelfiold i kveld, for de kom til å ta timevis.

Hermine deltok ikke i middagspraten, bare skyflet i seg i en faderlig fart og stakk av til biblioteket som før, mens Harry og Ronny ruslet opp til Griffingtårnet. På veien tok omsider Harry, som ikke hadde tenkt på annet under hele middagen, opp emnet utilgivelige forbannelser.

«Ville ikke Bister og Humlesnurr få trøbbel med departementet hvis de visste at vi hadde sett de forbannelsene?» spurte han da de nærmet seg den trinne damen.

«Jo, sikkert,» sa Ronny. «Men Humlesnurr har jo alltid gjort alt på sin måte, ikke sant, og Bister har vært i trøbbel i årevis, spør du meg. Slår først og spør etterpå – bare se på de søppelkassene hans. Tulliball.»

Den trinne damen svingte ut, og inngangshullet kom til syne. De kravlet inn i Griffingstua, som var overfylt og støyende.

«Skal vi hente clairvoyansesakene våre, da?» sa Harry.

«Må vel det,» stønnet Ronny.

De gikk opp på sovesalen for å hente bøkene og diagrammene. Der fant de Nilus alene; han satt på senga og leste. Han så adskillig roligere ut enn

på slutten av Bisters time, men fremdeles ikke helt normal. Øynene var nokså røde.

«OK, Nilus?» spurte Harry.

«Ja da,» sa Nilus. «Helt fint, takk. Jeg bare leser denne boka jeg fikk låne av professor Bister …»

Han holdt boka i været: *Magiske mediterrane vannplanter og deres egenskaper.*

«Professor Stikling har visst sagt til professor Bister at jeg er veldig god i urtologi,» sa Nilus. Det var en antydning av stolthet i stemmen som Harry sjelden hadde hørt før. «Han trodde jeg ville like denne.»

Det slo Harry at å fortelle Nilus hva professor Stikling hadde sagt, var en svært taktfull måte å oppmuntre ham på, for det var ikke ofte Nilus fikk høre at han var god i noe. Noe liknende kunne professor Lupus ha gjort.

Harry og Ronny tok med seg hver sin *Lys gjennom framtidas tåker* ned på oppholdsrommet, fant et bord og begravde seg i sine spådommer for kommende måned. En time senere var de ikke kommet stort lenger, men bordet var skjult under pergamentbiter med tall og symboler, og Harrys hode var like tåkete som om det var fylt med dampene fra professor Rummelfiolds peis.

«Neimen om jeg begriper hva disse her liksom skal bety,» sa han og stirret ned på en lang liste med beregninger.

«Vet du hva,» sa Ronny – håret hans sto rett opp etter alle gangene han hadde klødd seg i det – «jeg tror vi får satse på den faste clairvoyanseløsninga, jeg.»

«Bare finne på noe, mener du?»

«Jepp,» sa Ronny. Han feide hele rotet av skriblede notater ned av bordet, dyppet fjærpennen i blekket og begynte å skrive.

«Neste mandag tyder alt på at jeg får hoste,» sa han mens han skrev, «på grunn av den uheldige konjunksjonen mellom Mars og Jupiter.» Han kikket opp på Harry. «Du vet åssen hun er – bare finn på en bråta ulykker, så svelger hun det rått.»

«Akkurat,» sa Harry. Han krøllet sammen sitt første forsøk og kylte det i peisen over hodet på en gjeng snadrende førsteklassinger. «OK … på

mandag, så … er *jeg* spesielt i fare for … brannsår.»

«Det har du rett i,» sa Ronny dystert, «det er på mandag vi skal mate skruttene igjen. Skal vi se – tirsdag, så vil jeg … æh …»

«Miste noe du setter pris på,» sa Harry, som satt og bladde gjennom *Lys gjennom framtidas tåker* for å få ideer.

«Den er bra,» sa Ronny og skrev det ned. «Og det skyldes … æhm … Merkur. Og du, kan'ke du oppleve et uventa bakholdsangrep av en du trodde var en venn?»

«Jo … smart,» sa Harry og skrev det ned, «fordi … Venus er i tolvte hus.»

«Og på onsdag kommer jeg til å tape et slagsmål.»

«Å søren, *jeg* hadde tenkt å komme i slagsmål. OK, så kan jeg tape et veddemål da.»

«Jøss da, når du vedder på at jeg vinner slagsmålet mitt …»

De fortsatte å finne på spådommer (som ble stadig mer tragiske) i en time til, mens oppholdsrommet gradvis ble tommere rundt dem etter som folk gikk opp og la seg. Skeivskank kom tassende bort til dem, hoppet lett opp i en tom stol og stirret uutgrunnelig på Harry, omtrent slik Hermine ville stirret om hun hadde visst at de ikke gjorde leksene ordentlig.

Mens Harry glodde ut i rommet og prøvde å komme på en slags ulykke han ennå ikke hadde brukt, la han merke til at Fred og Frank satt og stakk hodene sammen over hver sin penn og et stykke pergament. Det var høyst uvanlig å se de to bortgjemt i et hjørne, oppslukt av taust arbeid; normalt likte de å være selve støysentret for alt som foregikk og ha alles oppmerksomhet. Det var noe hemmelighetsfullt over denne oppsluktheten av pergamentet som minnet Harry om hvordan de hadde sittet sammen og skrevet på noe hjemme i Hiet. Den gangen hadde han trodd at det var et nytt bestillingsskjema til *Wiltersens Wærste,* men det så ikke slik ut nå; da ville de garantert hatt Laffen Styx med på moroa. Han lurte på om det hadde noe med påmelding til Tretrollmannsturneringen å gjøre.

Mens Harry så på, ristet Frank på hodet til Fred, strøk over noe med fjærpennen og sa lavt, men likevel så Harry kunne høre det gjennom det

nesten folketomme rommet: «Nei – det låter som om vi anklager'n. Her må vi være forsiktige …»

Så kikket Frank opp og så at Harry så på ham. Harry smilte og bøyde seg over spådommene igjen – han ville ikke at Frank skulle tro han lyttet. Kort etter rullet tvillingene sammen pergamentet, sa god natt og gikk til sengs.

Det var kanskje ti minutter siden de hadde gått da portretthullet gikk opp, og Hermine kom kravlende inn i Griffingstua. Hun holdt en bunke pergamenter i den ene hånden og en eske med noe raslende i den andre. Skeivskank skjøt rygg og malte.

«Hei!» sa hun. «Jeg ble akkurat ferdig!»

«Jeg òg!» sa Ronny triumferende og la fra seg pennen.

Hermine satte seg, la fra seg det hun bar på en tom lenestol og trakk til seg Ronnys spådommer.

«Du får visst ingen god måned, akkurat,» sa hun tørt mens Skeivskank la seg til i fanget hennes.

«Vel, godt å være advart, da,» gjespet Ronny.

«Du kommer til å drukne to ganger, ser det ut til,» sa Hermine.

«Å, sier du det?» sa Ronny og kikket ned på spådommene sine. «Får vel bytte ut den ene med å bli tråkka ned av en rasende hippogriff da, kanskje.»

«Tror du ikke det er litt for opplagt at du bare har funnet på alt?» sa Hermine.

«Åssen våger du!» sa Ronny og spilte krenket. «Her har vi sitti og slava som to husnisser!»

Hermine hevet øyebrynene.

«Bare en måte å si det på, altså,» sa han fort.

Harry la også fra seg fjærpennen da han var ferdig med å spå sin egen død ved halshogging.

«Hva har du i esken?» spurte han.

«Pussig at du skulle spørre,» sa Hermine med et stygt blikk mot Ronny. Hun tok av lokket og viste dem innholdet.

Oppi lå rundt femti merker, i forskjellige farger, men alle med de samme bokstavene: H.I.K.K.

Harry tok opp et av merkene og så på det. «'Hikk?'» sa han.

«Ikke *hikk,*» sa Hermine utålmodig. «Det står for Husnissenes Internasjonale Kampkoalisjon.»

«Har jeg aldri hørt om,» sa Ronny.

«Så klart du ikke har,» sa Hermine ivrig. «Jeg har jo akkurat stiftet den.»

«Å ja?» sa Ronny mildt overrasket. «Hvor mange medlemmer har du da?»

«Vel, hvis dere to blir med – tre,» sa Hermine.

«Og du tror vi har lyst til å gå rundt med et merke hvor det står «hikk», hva?» sa Ronny.

«H-I-K-K!» sa Hermine irritert. «Jeg hadde tenkt å kalle den: Stopp den Avskyelige Utbyttingen av våre Med-Magiske Skapninger og Arbeid for en Heving av deres Juridiske Status – men det ble for langt. Så det ble overskriften på manifestet vårt isteden.»

Hun viftet med pergamenthaugen. «Jeg har forsket grundig i dette på biblioteket. Nisseslaveriet strekker seg århundrer tilbake. Det er ikke til å tro at ingen har gjort noe med det før.»

«Låkk opp øra, Hermine!» sa Ronny høyt. «De. Liker. Det. De *liker* å være slaver!»

«Vårt kortsiktige mål,» sa Hermine og snakket enda høyere, som om hun ikke hadde hørt et ord, «er å sikre husnissene rimelige lønns- og arbeidsvilkår. Våre langsiktige mål er blant annet å få bort lovforbudet mot tryllestavbruk, samt å prøve å få inn en nisse i Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener; de er sjokkerende underrepresentert, nemlig.»

«Og åssen får vi til alt det?» spurte Harry.

«Vi begynner med å rekruttere medlemmer,» sa Hermine fornøyd. «Jeg tenkte vi kunne ta to sigder i medlemskontingent – da får du et merke – og så kan inntektene finansiere løpeseddelkampanjen. Du er kasserer, Ronny – jeg har en innsamlingsbøsse til deg oppe – og Harry, du er sekretær, så kanskje du skulle passe på å skrive ned alt jeg sier nå, så vi får protokollført det første møtet.»

Det ble en pause mens Hermine smilte strålende til dem begge, og Harry vippet mellom å være oppgitt over henne og lattermild over ansiktsuttrykket

til Ronny. Stillheten ble brutt, ikke av Ronny, som så ut til å være foreløpig stum, men av et lavt *kakkkakk* mot vinduet. Harry så seg om i det tomme oppholdsrommet, og der, opplyst av måneskinnet, satt en snøugle og vippet på vannbrettet utenfor vinduet.

«Hedvig!» ropte han, fór opp fra stolen, bortover golvet og rev vinduet opp.

Hedvig fløy inn, svevde gjennom rommet og landet på bordet oppå Harrys spådommer.

«Det var på tide!» sa han og skyndte seg etter.

«Hun har med svar!» sa Ronny opphisset og pekte på den lurvete pergamentbiten som var bundet fast til beinet hennes.

Harry løsnet knuten i en fart og satte seg for å lese brevet. Hedvig tutet lavt og flakset ned og satte seg på kneet hans.

«Hva står det?» spurte Hermine åndeløst.

Brevet var svært kort, og så ut til å være skriblet ned i all hast. Harry leste det høyt:

Harry –

Jeg flyr nordover med det samme. Det du forteller om arret ditt er bare det siste av en serie underlige historier som har nådd meg her. Hvis det begynner å verke igjen, gå rett til Humlesnurr – jeg hører han har hentet Galøye ut av pensjonisttilværelsen, og det betyr at han har oppfattet tegnene, selv om ingen andre har det.

Jeg tar kontakt snart. Hils Ronny og Hermine. Hold øynene åpne, Harry.

Sirius

Harry så opp på Ronny og Hermine, som stirret igjen.

«Flyr han nordover?» hvisket Hermine. «Kommer han *tilbake?*»

«Hva slags tegn er det Humlesnurr har oppfatta?» sa Ronny fortumlet. «Harry – hva er det?»

For Harry hadde akkurat gitt seg selv en solid dunk med knyttneven i panna, så Hedvig ble skumpet bort fra kneet.

«Jeg skulle aldri fortalt ham det!» sa Harry innbitt.

«Hva er det du snakker om?» spurte Ronny overrasket.

«Nå tror han at han er nødt til å komme tilbake!» sa Harry, og denne gangen slo han neven i bordet. Hedvig landet på ryggen av Ronnys stol og tutet indignert. «Han kommer tilbake fordi han tror jeg er i trøbbel! Og så har jeg det helt fint! Og så har jeg ingenting til deg,» glefset han til Hedvig, som klikket forventningsfullt med nebbet. «Hvis du vil ha mat, må du fly opp i ugleriet.»

Hedvig sendte ham et meget fornærmet blikk og satte kursen mot det åpne vinduet, men ga ham en lusing med den utstrakte vingen idet hun fløy forbi.

«Harry,» begynte Hermine i en beroligende tone.

«Jeg går og legger meg,» sa Harry kort. «Ser dere i morgen.»

Oppe på sovesalen trakk han på seg pysjen og la seg i himmelsenga, men følte seg ikke det granne søvnig.

Hvis Sirius kom tilbake og ble tatt, var det hans, Harrys, skyld. Hvorfor hadde han ikke holdt kjeft? Noen sekunders smerte, bare, og så måtte han absolutt til å plapre … om han bare hadde hatt vett til å holde det for seg selv …

Litt senere hørte han Ronny komme opp på sovesalen, men sa ingenting. Han lå lenge og stirret opp i den mørke sengehimmelen. Sovesalen var helt stille, og om han hadde hatt mindre å tenke på, ville det demret for ham at når han ikke hørte den vanlige snorkingen fra Nilus, betydde det at han selv ikke var den eneste som lå våken.

KAPITTEL FEMTEN

BEAUXBATONS OG DURMSTRANG

Tidlig neste morgen våknet Harry med en fullt ferdig plan i hodet, som om tankene hadde arbeidet med den i søvne hele natta. Han sto opp, kledde på seg i det bleke gråskjæret, forlot sovesalen uten å vekke Ronny og gikk ned på det tomme oppholdsrommet. Her tok han en pergamentbit fra bordet hvor clairvoyanseleksa fremdeles lå, og skrev følgende brev:

Kjære Sirius

Det var nok bare innbilning at arret mitt verket, for jeg var i halvsøvne sist jeg skrev til deg. Det er ingen vits i at du kommer tilbake, alt er bare bra her. Ikke vær redd for meg. Hodet mitt kjennes helt normalt igjen nå.

Harry

Så kravlet han ut gjennom portretthullet, opp gjennom den stille borgen (og mistet nesten ikke noe tid, selv om Gnav prøvde å velte en diger vase over ham halvveis bortover gangen i femte) og kom til slutt opp til ugleriet, som lå på toppen av Vesttårnet.

Ugleriet var et sirkelrundt rom med steinvegger, temmelig kaldt og trekkfullt, for det var ikke glass i noen av gluggene. Golvet var helt dekket av halm, ugleskitt og oppgulpede mus- og markmusskjeletter. Mange hundretalls ugler av alle tenkelige arter satt på vagler som strakte seg helt opp til mønet. De fleste sov, men en og annen åpnet et rundt, ravgult øye og glodde på ham. Han fikk øye på Hedvig, lunt inneklemt mellom en tårnugle

og en kattugle, og skyndte seg bort til henne. Her og der gled han litt på etterlatenskapene på golvet.

Det tok en stund å få overtalt henne til å våkne, og siden til å se på ham. Hun flyttet seg urolig på vaglet og vendte stjerten til ham; det var tydelig at hun fremdeles var sint på ham for mangelen på takknemlighet kvelden før. Til slutt var det Harrys antydning om at hun var for sliten, og at det kanskje var bedre å spørre Ronny om å få låne Tullerusk, som fikk henne til å stikke fram beinet og la ham binde fast brevet der.

«Bare finn ham, hva?» sa Harry og strøk henne over ryggen mens han bar henne på armen til en av gluggene i veggen. «Før desperantene gjør det.»

Hun nappet ham i fingeren, kanskje litt hardere enn hun vanligvis ville gjort, men tutet tross alt bløtt og vennskapelig til ham. Så spredde hun vingene og tok av mot soloppgangen. Harry så etter henne til hun var ute av syne og merket den kjente, ubehagelige fornemmelsen i magen. Han hadde vært så sikker på at svaret fra Sirius skulle berolige ham, ikke bekymre ham enda mer.

*

«Det var en *løgn,* Harry,» sa Hermine skarpt ved frokosten da han fortalte henne og Ronny hva han hadde gjort. «Det *var* ikke innbilning at det verket i arret, og det vet du.»

«Og så da?» sa Harry. «Han skal ikke tilbake til Azkaban for min skyld.»

«Glem det,» sa Ronny kontant til Hermine da hun åpnet munnen for å fortsette å argumentere, og for en gangs skyld hørte hun på ham og holdt munn.

De neste par ukene gjorde Harry sitt beste for ikke å bekymre seg for Sirius. Riktignok kunne han ikke la være å se engstelig opp hver morgen når postuglene kom, og heller ikke, hver kveld før han sovnet, unngå å se for seg skrekkscener hvor Sirius sto omringet av desperanter på en mørk London-gate, men innimellom prøvde han å tenke på andre ting enn gudfaren sin. Han ønsket at han fortsatt hadde hatt rumpeldunken å tenke på, for ingenting virket så beroligende på ens bekymringer som en god,

hard treningsøkt. På den annen side ble skolearbeidet stadig mer vanskelig og krevende, særlig i svarteforsvar.

Til alles forbløffelse hadde professor Bister meddelt at han aktet å utsette dem etter tur for Befaliusforbannelsen, både for å demonstrere dens kraft og for å se om noen greide å avvise den.

«Men – men De sa jo at den var ulovlig, professor,» sa Hermine usikkert, mens Bister med et sveip av tryllestaven ryddet klasserommet så det ble en åpen plass mellom pultene. «De sa at – å bruke den mot et annet menneske var –»

«Humlesnurr vil at dere skal lære hvordan det føles,» sa Bister. Det magiske øyet hans snurret rundt og fikserte Hermine med et nifst, stirrende blikk. «Hvis du heller vil lære med det vonde –når noen kaster den over deg for å ta total kontroll over deg –så gjerne for meg. Du er fritatt. Ut med deg.»

Han pekte med en knortefinger mot døra. Hermine ble sprutrød og mumlet noe om at det var ikke sånn ment. Harry og Ronny flirte til hverandre. De visste at Hermine heller ville spise byllerotpuss enn å gå glipp av en så viktig time.

Bister begynte å vinke elevene fram etter tur og legge Befaliusforbannelsen på dem. Harry så på mens den ene etter den andre av klassekameratene ble tvunget til å gjøre de forunderligste ting. Tommy Ding hinket tre runder rundt i rommet og sang nasjonalsangen. Lavendel Bruun imiterte et ekorn. Nilus presterte en serie forbløffende gymnastiske øvelser han garantert aldri hadde fått til i normal tilstand. Ingen av dem kunne bekjempe forbannelsen, og samtlige kom først til seg selv igjen når Bister hadde hevet den.

«Potter,» brummet Bister, «så var det deg.»

Harry gikk inn til midten av klasserommet, der Bister hadde fjernet pultene. Bister løftet tryllestaven, pekte på Harry med den og sa: *«Befalio.»*

Følelsen var vidunderlig. Harry merket en svevende fornemmelse, som om hver tanke og bekymring i hodet ble strøket varsomt bort, og alt som var igjen, var en vag, ubestemmelig lykkefølelse. Han sto der og kjente seg fullstendig avslappet og sanset bare så vidt at alle så på ham.

Og så hørte han Galøye Bisters stemme gungre etsteds i et fjernt rom i den tomme hjernen: *Hopp opp på pulten … hopp opp på pulten …*

Harry bøyde lydig knærne og samlet seg til spranget.

Hopp opp på pulten …

Men hvorfor det, egentlig?

En annen stemme hadde våknet bakerst i hjernen. Idiotisk å gjøre noe sånt, sa stemmen.

Hopp opp på pulten …

Nei takk, jeg tror ikke det, sa den andre stemmen, litt mer bestemt … nei, jeg har faktisk ikke lyst …

«Hopp! NÅ!»

Det neste Harry merket, var smerte, kraftig smerte. Han hadde samtidig hoppet og prøvd å la være å hoppe – og resultatet var at han hadde dundret rett i pulten med hodet først, veltet den og, etter følelsen i beina å dømme, knust begge kneskålene.

«*Nå* begynner det å likne på noe!» brummet Bisters stemme, og plutselig merket Harry at den tomme, gungrende følelsen i hodet forsvant. Han husket presis hva som foregikk, og dermed ble smerten i knærne omtrent fordoblet.

«Så dere det, dere andre … Potter kjempet imot! Han kjempet, og greide nesten å stå imot! Vi prøver en gang til, Potter –og resten av dere, følg godt med – se på øynene hans, det er der dere ser det – utmerket, Potter, aldeles utmerket! Deg skal de få vansker med å kontrollere!» «Sånn som han snakker, skulle en tro hele bølingen kunne bli overfalt hvert øyeblikk som helst,» grumlet Harry da han hinket ut fra svarteforsvar en time senere. Bister hadde insistert på å la ham gjennomgå hele forbannelsen fire ganger på rad, til han var sikker på at Harry kunne slå den tilbake.

«Det skal være visst,» sa Ronny, som gjorde et byks for annethvert skritt. Han hadde hatt mye større problemer med forbannelsen enn Harry, selv om Bister forsikret at virkningene ville gi seg før lunsj. «Snakk om å være paranoid …» Ronny skottet nervøst over skulderen for å være sikker på at Bister var utenfor hørevidde før han fortsatte: «Ikke rart de var glad for å bli kvitt'n i departementet – hørte du det'n fortalte Jokum, om hva'n gjorde

med hun heksa som ropte 'Bø' bak'n på første april? Og når skal vi få pugga åssen en motstår Befaliusforbannelsen med alt det andre vi har å gjøre?»

Alle fjerdeklassingene hadde merket at skolen ventet mye mer arbeid av dem i år. Professor McSnurp forklarte hvorfor da det kom et særlig høyt stønn fra hele klassen over leksene hun ga dem i transfigurasjon.

«Nå går dere inn i en uhyre viktig fase i magiutdannelsen!» sa hun til dem, og øynene glitret faretruende bak firkantbrillene. «Dere nærmer dere Undre galdrelaugseksamen –»

«Vi skal da ikke ta UGLEr før i femte!» sa Tommy Ding indignert.

«Kanskje ikke, Ding, men tro meg, dere trenger alt det grunnlag dere kan få! Frøken Grang er fortsatt den eneste i klassen her som har greid å forvandle et pinnsvin til en brukbar nålepute. Jeg tør kanskje minne deg om, Ding, at *din* nålepute fremdeles snurper seg sammen av skrekk så snart noen nærmer seg med en knappenål!»

Hermine var blitt nokså lyserød igjen og gjorde visst sitt beste for ikke å virke altfor selvtilfreds.

Harry og Ronny moret seg kongelig i neste clairvoyansetime da professor Rummelfiold sa at begge hadde fått toppkarakter for hjemmeleksene sine. Hun leste opp store deler av spådommene deres og roste dem for at de bar redslene som ventet dem med slik rakrygget tapperhet – men moroa fortok seg litt da hun ba dem gjøre det samme om igjen måneden etter; begge to begynte å gå tørr for ideer til nye katastrofer.

Av professor Kiste, spøkelset de hadde i magihistorie, fikk de samtidig hver uke nye stiloppgaver om gnomopprørene på syttenhundretallet. Professor Slur satte dem til å forske i motgifter. Dette tok de meget alvorlig, ettersom han hadde antydet at han kom til å forgifte en av dem før jul for å se om vedkommendes motgift virket. Professor Pirrevimp hadde bedt dem lese tre bøker ekstra som forberedelse til timen om apportformler.

Selv Gygrid bidro til arbeidsbyrden. Sprengstjertskruttene vokste i alarmerende fart, spesielt med tanke på at ingen hadde funnet ut hva de spiste. Gygrid frydet seg og foreslo, som ledd i «prosjektet», at de skulle

komme skiftevis ned til hytta hans om kveldene for å observere skruttene og ta notater om deres merkverdige adferd.

«Ikke snakk om,» sa Draco Malfang blankt da Gygrid kom med dette forslaget med samme mine som en julenisse som har halt opp en ekstra svær leke av sekken sin. «Jeg ser nok av de ekle beistene i timene, takk.»

Gygrids smil falmet.

«Du gjør som du får beskjed om,» knurret han, «eller så får jeg byne som professor Bister … jeg hører du blir en finfin ilder, Malfang.»

Griffingene brølte av latter. Malfang rødmet av sinne, men det virket som minnet om Bisters straffemetoder fremdeles var smertefullt nok til å holde ham fra å svare. Harry, Ronny og Hermine gikk tilbake til borgen etter timen i høyt humør. Det smakte ekstra godt å se Gygrid gi Malfang som fortjent, fordi Malfang hadde gjort sitt aller beste for å få Gygrid sparket som lærer året før.

De kom inn i inngangshallen, men ikke lenger, for det var tett av elever der som stimlet sammen rundt et stort oppslag ved foten av marmortrappa. Siden Ronny var den høyeste av de tre, sto han på tå for å se over hodene på dem foran og leste innholdet høyt for de to andre:

TRETROLLMANNSTURNERINGEN

DELEGASJONENE FRA BEAUXBATONS OG DURMSTRANG ANKOMMER KL. 1800 FREDAG 30. OKTOBER. SKOLEDAGEN VIL BLI AVSLUTTET EN HALV TIME FØR NORMALT –

«Femenalt!» sa Harry. «Siste time på fredag er eliksirer! Slur får ikke tid til å forgifte alle!»

ELEVENE SKAL LEGGE SEKKER OG BØKER FRA SEG PÅ SOVESALENE OG MØTE TIL SAMLING UTENFOR BORGEN FOR Å TA IMOT VÅRE GJESTER FORUT FOR VELKOMSTFESTEN.

«Bare én uke til!» sa Ernst Maltmann i Håsblås og dukket fram fra mengden med glitrende øyne. «Jeg lurer på om Fredrik vet det? Jeg tror

jammen jeg skal gå og si det til ham …»

«Fredrik?» sa Ronny spørrende mens Ernst skyndte seg bort.

«Djervell,» sa Harry. «Han skal sikkert melde seg på til turneringen.»

«Den idioten sku' lissom være forkjemper for Galtvort?» sa Ronny mens de bante seg vei mot trappa gjennom den snadrende mengden.

«Han er ingen idiot; du liker ham bare ikke fordi han slo Griffing i rumpeldunk,» sa Hermine. «*Jeg* har hørt at han er virkelig flink på skolen – og prefekt dessuten.»

Hun sa det som om det avgjorde saken.

«Du liker'n bare for det han er pen,» sa Ronny bitende.

«Nei, unnskyld, jeg liker ikke folk bare fordi de er pene, tenk!» sa Hermine indignert.

Ronny satte i en sterk, falsk hoste, som lød mistenkelig som «Gulmedal».

Oppslaget i inngangshallen fikk merkbar virkning på alle i borgen. Den følgende uka fantes det øyensynlig bare ett samtaleemne, samme hvor Harry befant seg: Tretrollmannsturneringen. Ryktene løp fra elev til elev som supersmittsomme bakterier: hvem som ville prøve å bli Galtvorts forkjemper, hva selve turneringen innebar, og hvordan elevene på Beauxbatons og Durmstrang skilte seg fra dem selv.

Harry merket seg dessuten at det virket som borgen gjennomgikk en ekstra grundig storrengjøring. Diverse grimete portretter ble skrubbet, til stor misnøye blant de portretterte, som krøp sammen i rammene sine, mumlet mørkt og skar grimaser når de tok seg til de rødskrubbede fjesene. Rustningene var plutselig glinsende og beveget seg helt uten knirk, og Argus Nask, vaktmesteren, oppførte seg så blodtørstig mot enhver elev som glemte å tørke av beina at han skremte hysterisk anfall på et par førsteklassejenter.

Også enkelte i lærerstaben virket påfallende anspent.

«Langballe, vennligst ikke avslør for noen fra Beauxbatons eller Durmstrang at du ikke kan få til den enkleste, lille utvekslingsformel!» bjeffet professor McSnurp mot slutten av en særlig krevende time, hvor Nilus hadde vært så uheldig å transplantere sine egne ører til en kaktus.

Da de kom ned til frokost om morgenen den trettiende oktober, oppdaget de at Storsalen var blitt pyntet i løpet av natta. Enorme silkebannere hang langs veggene, ett for hvert av husene på Galtvort – rødt med en gulløve på for Griffing, blått med en bronseørn for Ravnklo, gult med en svart grevling for Håsblås og grønt med en sølvslange for Smygard. Bakom lærerbordet viste det aller største banneret Galtvorts våpenskjold: løve, ørn, grevling og slange i forening rundt en stor G.

Harry, Ronny og Hermine fikk øye på Fred og Frank ved Griffingbordet. Nok en gang, og like uvanlig, satt de for seg selv og snakket lavmælt sammen. Ronny gikk foran bort til dem.

«Visst er det bånn i bøtta,» sa akkurat Frank dystert til Fred. «Men hvis'n ikke vil snakke med oss ansikt til ansikt, blir vi nødt til å sende'n det brevet allikevel. Eller stappe det i handa på'n, kanskje – han kan'ke unngå oss til evig tid.»

«Hvem er det som unngår dere?» spurte Ronny og satte seg ved sida av dem.

«Sku' ønske det var deg,» sa Fred, irritert over avbrytelsen.

«Hva er det som er bånn i bøtta?» sa Ronny til Frank.

«Å ha et nesegrev som deg til bror,» sa Frank.

«Har dere fått noen ideer om Tretrollmannsturneringen ennå?» spurte Harry. «Tenkt noe mer på å prøve å melde dere?»

«Jeg spurte McSnurp åssen forkjemperne ble valgt ut, men tror du hun ville si noe,» sa Frank bittert. «Hun ba meg bare holde kjeft og bli ferdig med å transfigurere vaskebjørnen min.»

«Lurer på hva slags prøver det blir?» sa Ronny tankefullt. «Vet du hva, Harry, jeg vedder på at vi kunne klart dem; vi har gjort farlige saker før, vi …»

«Ikke foran et dommerpanel, nei,» sa Fred. «McSnurp sa at forkjemperne får poeng etter hvor godt de greier prøvene.»

«Hvem blir dommere?» spurte Harry.

«Vel, rektorene på deltakerskolene sitter alltid i panelet,» sa Hermine, og alle snudde seg nokså overrasket mot henne, «for alle tre ble skadd under

turneringen i 1792, da en basilisk som forkjemperne skulle fange, gikk amok.»

Hun merket at alle så på henne og sa, med sin vanlige utålmodighet over at ingen andre hadde lest alle de bøkene hun hadde lest: «Det står i *Galtvorts historie,* alt sammen. Men den er jo ikke *helt* pålitelig, så klart. *'En revidert Galtvort-historie'* ville vært en riktigere tittel. Eller *'En svært partisk og selektiv Galtvorthistorie, som går med harelabb over skolens styggere sider'*.»

«Hva *er* det du vrøvler om?» sa Ronny, men Harry trodde nok han visste hva som var i vente.

«Husnisser!» sa Hermine skingrende og ga Harry rett. «Ikke én gang på over tusen sider står det et ord i *Galtvorts historie* om at vi alle sammen er medskyldige i undertrykkelsen av hundre slaver!»

Harry ristet på hodet og konsentrerte seg om eggerøra. Hans og Ronnys manglende entusiasme hadde hatt null effekt på Hermines beslutning om å vinne husnissenes frigjøring. Riktignok hadde begge to betalt to sigder for et H.I.K.K.-merke, men det hadde de bare gjort for å få fred. Men det ble to bortkastede sigder; den eneste virkningen var at Hermine ble enda mer taletrengt. Siden hadde hun mast på dem ustanselig, først for å få dem til å gå med merkene, og deretter overtale alle andre til å gjøre det samme, for ikke å snakke om at hun hadde begynt å gå rundt i hele Griffingstua hver kveld, ta folk i kragen og riste med innsamlingsbøssa under nesa på dem.

«Dere er vel klar over at lakenene deres blir skiftet, peisene tent, klasserommene vasket og maten tilberedt av en gruppe magiske vesener, uten betaling, i rent slaveri?» som hun sa, like glødende hver gang.

Noen, Nilus for eksempel, hadde betalt bare for å slippe skulingen hennes. Noen få virket mildt interessert i det hun sa, men kviet seg for å drive noen aktiv verving selv. Mange betraktet det hele som en vits.

Nå satt Ronny og himlet med øynene mot taket som badet dem alle i høstsol, og Fred ble svært oppslukt av baconet sitt (begge tvillingene hadde nektet å kjøpe H.I.K.K.-merket). Men Frank bøyde seg over mot Hermine.

«Du Hermine, har du vært nede på kjøkkenet noen gang?»

«Nei, så klart ikke,» sa Hermine kort. «Elever har neppe –»

«Det har vi,» sa Frank og viftet mot Fred, «massevis av ganger, for å snoke mat. Og vi har møtt dem, og de *trivs.* De syns de har verdens beste jobb –»

«Det er fordi de er uskolert og hjernevasket!» begynte Hermine hett, men det neste hun sa, druknet i det plutselige bruset ovenfra som varslet postuglenes ankomst. Harry så straks opp og så Hedvig komme susende mot ham. Hermine tidde brått, og hun og Ronny holdt ivrig øye med Hedvig mens ugla flakset ned på skulderen til Harry, foldet vingene og strakte beinet trett ut.

Harry løsnet svaret fra Sirius og tilbød Hedvig baconsvoren, som hun takknemlig slukte. Så sjekket han at Fred og Frank var trygt tilbake i diskusjonen om Tretrollmannsturneringen, og først da leste han hviskende brevet for Ronny og Hermine:

Godt forsøk, Harry.

Jeg er tilbake i gamlelandet og godt gjemt. Jeg vil at du skal holde meg orientert om alt som skjer på Galtvort. Ikke bruk Hedvig, bytt ugler ofte, og ikke vær redd for meg, bare pass på deg selv. Ikke glem det jeg sa om arret.

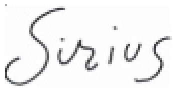

«Hvorfor må du bytte ugler så ofte?» spurte Ronny lavt.

«Hedvig vekker for mye oppmerksomhet,» sa Hermine straks. «Hun skiller seg ut. Hvis en snøugle stadig kommer tilbake til gjemmestedet hans … jeg mener, snøugler hører jo ikke egentlig hjemme her i landet, ikke sant?»

Harry rullet sammen brevet og stakk det innenfor kutten. Han visste ikke helt om han følte seg mer eller mindre bekymret nå. At Sirius hadde greid å smyge seg tilbake uten å bli oppdaget – vel, det var jo noe. Og han kunne ikke nekte for at det var beroligende å tenke på at Sirius var så mye nærmere; nå måtte han iallfall ikke vente så lenge på svar hver gang han skrev.

«Takk, Hedvig,» sa han og strøk henne over fjærene. Hun tutet søvnig, stakk nebbet fort nedi glasset hans med appelsinsaft, og så lettet hun, tydeligvis desperat etter å få seg en god, lang blund i ugleriet.

I dag lå det en herlig følelse av forventning i lufta. Ingen fulgte særlig godt med i timene; all interesse var konsentrert om kveldens ankommende gjester fra Beauxbatons og Durmstrang. Selv eliksirer var mindre uutholdelig enn ellers, siden undervisningen varte en halvtime kortere. Da det ringte ut tidlig, skyndte Harry, Ronny og Hermine seg opp i Griffingtårnet, la fra seg sekkene og bøkene som de hadde fått beskjed om, trakk på seg kappene og styrtet ned trappene igjen til inngangshallen.

Husstyrerne var i ferd med å ordne elevene sine i rekker.

«Wiltersen, rett på hatten,» glefset professor McSnurp til Ronny. «Frøken Patil, fjern den latterlige tingesten fra håret.»

Parvati skulte og fjernet en stor pyntesommerfugl fra enden av fletta.

«Følg etter meg,» sa professor McSnurp, «førsteklassinger forrest … ingen dytting …»

De marsjerte ned yttertrappa og stilte opp foran borgen. Det var en kald, klar ettermiddag, skumringen falt på, og en blek, gjennomsiktig måne skinte allerede over Den forbudte skogen. Der Harry sto mellom Ronny og Hermine i fjerde rekke forfra, kunne han se Dilton Fromm skjelve av forventning mellom de andre førsteklassingene.

«Nesten seks,» sa Ronny, som hadde sett på klokka og nå stirret nedover innkjørselen mot porten. «Åssen tror dere de kommer? Med toget?»

«Det tviler jeg på,» sa Hermine.

«Åssen da, da? Sopelimer?» foreslo Harry og så opp på den stjernestrødde himmelen.

«Jeg tror ikke det … ikke fra så langt borte …»

«Med flyttnøkkel, kanskje?» sa Ronny. «Eller kanskje de immiverer … kanskje folk under sytten får lov til det der de kommer fra?»

«Det går ikke å immivere inne på Galtvortområdet, hvor ofte må jeg si det?» sa Hermine utålmodig.

De gransket spent den mørknende parken, men ingenting rørte seg; alt var stille, taust og helt som ellers. Harry begynte å kjenne seg frossen. Han

ønsket de kunne skynde seg litt … kanskje utlendingene forberedte en dramatisk entré – han husket hva herr Wiltersen hadde sagt på campingplassen før verdenscupen: «Alltid det samme, vi kan ikke la være å vise oss når vi samles …»

Da ropte rektor Humlesnurr fra bakerste rekke, hvor han sto sammen med de andre lærerne: «Aha! Om jeg ikke tar meget feil, er det delegasjonen fra Beauxbatons som nærmer seg!»

«Hvor?» sa mange elever opphisset, og alle stirret i hver sin retning.

«Der!» hylte en sjetteklassing og pekte bort over Skogen.

Noe stort, mye større enn en sopelime – større enn hundre sopelimer – kom susende mot borgen over den dypblå himmelen og ble større og større.

«Det er en drage!» skrek en førsteklassing og mistet hodet helt.

«Ikke vær dum – det er et flyende hus!» sa Dilton Fromm.

Dilton var ikke så langt fra … da den gigantiske, svarte konturen gled over tretoppene i Den forbudte skogen og møtte lyset fra borgvinduene, så de at det som kom mot dem, var en kolossal, kruttblå kupévogn på størrelse med et hus, trukket gjennom lufta av et dusin vingehester, alle tolv gulhvite, og alle på størrelse med en elefant.

De tre forreste elevradene trakk seg baklengs unna mens vogna suste stadig lavere og kom inn for landing i en utrolig fart – og så, med et kjempebrak som fikk Nilus til å bykse baklengs og lande på foten til en femteklassing fra Smygard, traff hestehovene bakken – og hver av dem var større enn en middagstallerken. Et sekund etter landet vogna også så den gynget på giganthjulene, og de gylne hestene kastet på de veldige hodene og rullet med svære, gloende øyne.

Harry rakk så vidt å se våpenskjoldet på vogndøra – to korslagte, gylne tryllestaver, som hver sprutet tre stjerner – før døra gikk opp.

En gutt i lyseblå kutte hoppet ned fra vogna, krøket seg ned, fomlet et øyeblikk med noe ved vogngolvet og foldet ut en gyllen trapp, før han gikk fort til side i dyp respekt. Så så Harry en skinnende, svart høyhælt sko komme ut av vogna – en sko på størrelse med en barnekjelke – fulgt nesten straks av den største kvinnen han i sitt liv hadde sett. Størrelsen på vogna og hestene var straks innlysende. Noen av tilskuerne gispet.

Harry hadde bare sett én person som var like stor som denne kvinnen, og det var Gygrid; det var ikke mange millimeter om å gjøre at de var jevnstore. Men uvisst hvorfor – kanskje bare fordi han var vant til Gygrid – virket denne kvinnen enda mer unaturlig stor. Nå sto hun nede ved foten av trinnene og studerte den ventende, storøyde forsamlingen. Idet hun tok et skritt fram, og lyset som flommet fra inngangshallen falt på henne, så de at ansiktet var vakkert, med olivenhud, store, svarte, dype øyne og en nokså krum nese. Håret var trukket tilbake i en skinnende knute i nakken. Fra topp til tå var hun kledd i svart sateng, og en mengde strålende opaler glimtet i halsen og på de tykke fingrene.

Humlesnurr begynte å klappe. Elevene fulgte opp og applauderte også. Mange av dem sto på tå for å se damen bedre.

Ansiktet hennes myknet i et forekommende smil, og hun gikk fram til Humlesnurr og rakte fram en glitrende hånd. Humlesnurr var selv høy, men det var så vidt han behøvde å bøye seg for å kysse den.

«Kjære madame Maxime,» sa han. «Velkommen til Galtvort.»

«'Omle-snorre,» sa madame Maxime med dyp røst. «Jeg 'åper De 'ar det bra?»

«Utmerket, takk,» sa Humlesnurr.

«Mine elevér,» sa madame Maxime og viftet skjødesløst bakover med den ene enorme hånden.

Harrys oppmerksomhet hadde vært så konsentrert om madame Maxime at det var først nå han la merke til at rundt et dusin gutter og jenter – alle i slutten av tenårene, så det ut til – hadde kommet ut av vogna og nå sto bakom madame Maxime. De skalv, og det var ikke rart, for det så ut som kuttene deres var av fineste silke, og ingen av dem hadde kapper på. Et par stykker hadde tullet skjerf og sjal om hodet. Så vidt Harry kunne se på ansiktene (de sto jo i madame Maximes enorme skygge), var det med bange anelser de stirret opp på Galtvort.

«'Ar Karkaroff kommet ennå?» spurte madame Maxime.

«Han skulle være her hvert øyeblikk,» sa Humlesnurr. «Vil De bli her og ta imot ham, eller foretrekker De å komme innenfor og varme Dem litt?»

«Varme oss, jeg tror,» sa madame Maxime. «Men de 'ester …»

«Vår lærer i stell av magiske vesener vil med glede ta seg av hestene,» sa Humlesnurr, «så snart han har ordnet opp i en liten situasjon som har oppstått med noen andre – æh – vesener han har ansvaret for.»

«Skrutter,» mumlet Ronny til Harry og flirte.

«Mine gangeré krevér – ah – bestemt be'andlæng,» sa madame Maxime og så ut som hun tvilte på at noen Galtvort-lærer i stell av magiske vesener kunne takle den jobben. «De er svært sterké …»

«Jeg kan forsikre Dem at Gygrid er oppgaven voksen,» sa Humlesnurr og smilte.

«Nå, ytmerket,» sa madame Maxime og bukket lett. «Vil De vere så vennelig å si til denne Gygeride at de 'esté bare drikke maltewhisky?»

«Det skal bli sørget for,» sa Humlesnurr og bukket også.

«Kom,» sa madame Maxime bydende til elevene sine, og Galtvort-flokken delte seg og slapp henne og elevene fram til steintrappa.

«Å svære trur døkk Durmstrang-hæstene kan væra?» sa Jokum Finnimann og lente seg forbi Lavendel og Parvati for å snakke med Harry og Ronny.

«Vel, hvis de er enda større enn disse her, kommer ikke Gygrid engang til å greie dem,» sa Harry. «Hvis ikke skruttene hans har gått løs på ham, da. Lurer på hva det er med dem?»

«Kanskje de har rømt,» sa Ronny håpefullt.

«Å, ikke si det,» sa Hermine og skuttet seg. «Tenk dere dem på frifot i parken …»

Nå skalv alle litt der de sto og ventet på Durmstrang-gjestene. De fleste glodde håpefullt opp på himmelen. I noen minutter var den eneste lyden snøftingen og stampingen fra madame Maximes kjempehester. Men så –

«Hører dere noe?» sa Ronny plutselig.

Harry lyttet. En høy og underlig nifs lyd kom drivende mot dem fra mørket, en dump, romlende og slurpende lyd, som om en gigantisk støvsuger bevegde seg bortover et elveleie …

«Sjøen!» hylte Laffen Styx og pekte ned mot den. «Se på sjøen!»

Fra der de sto øverst på gressbakken med utsikt over parken, hadde de også klart utsyn over den blanke, svarte vannflaten – bare at vannflaten ikke

lenger var blank, overhodet ikke. I dypet ute på midten foregikk det noe; svære bobler steg opp til overflaten, og bølger kom vaskende inn mot mudderstrendene – og så, presis midt utpå, dukket det opp en hvirvelstrøm, som om noen nettopp hadde trukket ut en propp i sjøbunnen …

Noe som så ut som en lang, svart stake steg sakte opp i hjertet av malstrømmen … og plutselig så Harry riggen …

«Det er en mast!» sa han til Ronny og Hermine.

Sakte og eventyrlig steg skipet opp av vannet og glimtet i måneskinnet. Det så underlig skjelettaktig ut, som om det var et skipsvrak som hadde fått nytt liv, og de svake, tåkete lysene som skinte ut fra ventilene minnet om spøkelsesøyne. Omsider, med et kraftig plask, kom skipet fullstendig til syne, duvet på det opprørte vannet og begynte å gli inn mot stranda. Et øyeblikk etter hørte de et nytt plask da ankeret ble kastet inne på grunt vann, og dunket av en landgang som ble sluppet på stranda.

Folk gikk i land; de kunne se silhuettene passere forbi de lysende skipsventilene. Harry la merke til at samtlige av dem så ut til å ha omtrent samme fasong som Krabbe og Gurgel … men så kom de nærmere, oppover gressbakken og inn i lyset fra inngangshallen, og da så han at når de virket så sværbygde, var det fordi alle hadde kapper av en eller annen slags raggete, sammenfiltret pels. Men mannen som gikk i teten opp mot borgen var kledd i en helt annen slags pels: glatt og sølvskimrende som håret hans.

«Humlesnurr!» ropte han hjertelig mens han kom oppover. «Står til, kjære venn, står til?»

«Aldeles blomstrende, takk, rektor Karkaroff,» svarte Humlesnurr.

Karkaroffs stemme var glatt og salvelsesfull. Da han kom inn i lyskretsen fra borgdørene, så de at han var høy og tynn, som Humlesnurr, men det hvite håret hans var kortklippet, og bukkeskjegget, med en liten krøll ytterst, kunne ikke skjule en nokså veik hake. Da han kom fram til Humlesnurr, grep han hånden hans med begge sine.

«Kjære, gamle Galtvort,» sa han og så opp på borgen og smilte. Tennene var nokså gule, og Harry la merke til at smilet ikke nådde øynene, som var like kalde og vurderende. «Deilig å være her, virkelig deilig … kom igjen,

Viktor, inn i varmen med deg … De har vel ikke noe imot det, Humlesnurr? Viktor har en antydning til snue …»

Karkaroff vinket en av elevene sine til seg. Idet gutten gikk forbi, fikk Harry et glimt av en iøynefallende kroket nese og tykke, svarte øyebryn. Han behøvde ikke Ronnys knyttneve mot armen eller hvislingen i øret for å dra kjensel på den profilen.

«Harry – det er *Krumm*!»

KAPITTEL SEKSTEN

ILDBEGERET

«Det er'ke til å tro!» sa Ronny halvt i svime mens Galtvort-elevene fulgte etter Durmstrang-flokken opp trappa. *«Krumm,* Harry! *Viktor Krumm!»*

«Herregud da, Ronny, det er da bare en rumpeldunkspiller,» sa Hermine.

«Bare en rumpeldunkspiller?» sa Ronny og glodde på henne som om han ikke kunne tro sine egne ører. «Hermine – han er en av de beste speiderne i *verden!* Jeg ante ikke at'n gikk på skolen fremdeles!»

Da de og resten av Galtvort-elevene kom tilbake gjennom inngangshallen på vei til Storsalen, så Harry at Laffen Styx hoppet opp og ned på tåballene for å få et lite glimt av bakhodet til Krumm. Flere sjetteklassejenter rotet desperat i lommene mens de gikk – «Å, det er ikke sant, jeg har ikke én eneste fjærpenn på meg!» – «Tror du han vil signere hatten min med leppestift?»

«Nei, *makan,*» sa Hermine overlegent idet de gikk forbi jentene, som nå sloss om leppestiften.

«*Jeg* vil også ha autografen hans hvis jeg får,» sa Ronny. «Du har'ke en penn på deg, vel, Harry?»

«Nei, de er oppe i sekken min,» sa Harry.

De gikk bort til Griffingbordet og satte seg. Ronny passet på å sitte på den sida hvor det var utsikt til døra, for Krumm og de andre Durmstrang-elevene klynget seg fremdeles sammen der, øyensynlig usikre på hvor de skulle sitte. Elevene fra Beauxbatons hadde funnet seg plasser ved Ravnklobordet, og der satt de og så seg om i Storsalen med dystre miner. Tre av dem tviholdt fremdeles på skjerfene og sjalene de hadde tullet rundt hodet.

«Det er da ikke *så* kaldt,» sa Hermine irritert etter et blikk bort på dem. «Hvorfor tok de ikke med seg kapper?»

«Herover! Kom og sett dere her borte!» hveste Ronny. «Her! Hermine, fløtt deg, gjør plass –»

«Hva?»

«For sent,» sa Ronny bittert.

Viktor Krumm og de andre Durmstrang-elevene hadde slått seg ned ved Smygardbordet. Harry så hvor selvtilfredse Malfang, Krabbe og Gurgel så ut. Mens han så dit, bøyde Malfang seg fram og sa noe til Krumm.

«Ja, det er riktig, bare smisk deg innpå'n, Malfang,» sa Ronny bitende. «Men jeg vedder på at Krumm ser tvers igjennom'n … vedder på at'n har fått nok av folk som kryper for'n hele tida … hvor tror dere de skal sove? Vi kunne tilby'n ei seng på sovesalen vår, Harry … han kan gjerne få senga mi, jeg kan godt sove på flatseng, jeg.»

Det kom et snøft fra Hermine.

«De ser adskillig blidere ut enn de fra Beauxbatons,» sa Harry.

Durmstrang-elevene trakk av seg de tunge pelsene og kikket opp i det svarte, stjernestrødde taket med interesse. Et par av dem plukket opp gulltallerkenene og -begrene og gransket dem, tydelig imponert.

Oppe ved lærerbordet kom vaktmester Nask med flere stoler. Han hadde iført seg sin mugne gamle livkjole til ære for anledningen. Harry så overrasket at han kom med *fire* stoler, to på hver side av Humlesnurr.

«Men det er da bare to nye gjester,» sa Harry. «Hvorfor setter Nask fram fire stoler? Hvem flere er det som kommer?»

«Hæ?» sa Ronny svevende. Han stirret fremdeles oppslukt på Krumm.

Da alle elevene var inne i salen og hadde tatt plass ved bordene, kom lærerstaben inn på rekke og rad, marsjerte opp til lærerbordet og satte seg. De siste i rekka var rektor Humlesnurr, rektor Karkaroff og madame Maxime. Da rektoren deres dukket opp, spratt elevene fra Beauxbatons opp fra setene. Noen av Galtvortelevene lo, men beauxbatonserne virket ikke det minste brydd og ble stående til madame Maxime hadde satt seg på Humlesnurrs venstre side. Humlesnurr selv ble stående, og stillheten spredde seg i Storsalen.

«God aften, mine damer og herrer, spøkelser og – fremfor alt – gjester,» sa Humlesnurr og smilte strålende til de utenlandske elevene. «Det er meg en stor glede å ønske dere alle velkommen til Galtvort. Jeg håper og tror at dere vil finne oppholdet her både behagelig og hyggelig.»

Fra en av Beauxbatons-jentene som fortsatt satt med et langt skjerf viklet om hodet, kom det en umiskjennelig hånlatter.

«Det er ingen som tvinger deg til å bli!» hvisket Hermine og stirret forarget på henne.

«Den offisielle åpningen av turneringen vil finne sted ved slutten av festen,» sa Humlesnurr. «Før det inviterer jeg dere alle til å spise, drikke og føle dere som hjemme!»

Han satte seg, og Harry så at Karkaroff straks bøyde seg fram og innledet en samtale.

Fatene foran dem ble som vanlig fylt av mat. Det virket som husnissene på kjøkkenet hadde gitt alt de hadde, for bordet bugnet av flere retter enn Harry noensinne hadde sett, inklusive flere som opplagt måtte være utenlandske.

«Hva er *det der?*» sa Ronny og pekte på en slags skalldyrgryte ved sida av en svær biff-og-nyre-pudding.

«Bouillabaisse,» sa Hermine.

«Prosit,» sa Ronny.

«Det er *fransk,*» sa Hermine. «Jeg smakte det i sommerferien i fjor, det er riktig godt.»

«Jeg tror deg når du sier det,» sa Ronny og forsynte seg med blodpudding.

Storsalen virket enda mye fullere enn ellers, uvisst hvorfor, for det var ikke mer enn kanskje tjue ekstra elever der. Kanskje det var fordi de fremmede skoleuniformene skilte seg så fargerikt ut fra de svarte Galtvort-kuttene. Nå som durmstrangerne hadde tatt av seg pelsene, så de at kuttene deres var dypt blodrøde.

Gygrid listet seg inn i salen gjennom en dør bak lærerbordet tjue minutter etter at festmiddagen hadde startet og gled ned på plassen sin ved

bordenden. Han vinket til Harry, Ronny og Hermine, og de så at han hadde en svær bandasje rundt hånden.

«Går det bra med skruttene, Gygrid?» ropte Harry opp til ham.

«Finfint,» ropte Gygrid fornøyd tilbake.

«Jo, gjett'a,» sa Ronny lavt. «Ser ut som de endelig har funnet noe mat de liker, hva? Gygridfingre!»

I samme øyeblikk sa en stemme: «Onnskyld, bryke dere den bouillabaisse?»

Det var den Beauxbatons-jenta som hadde ledd mens Humlesnurr talte. Nå hadde hun endelig tatt av seg skjerfet, og en kaskade av sølvskimrende blondt hår falt nesten til livet på henne. Hun hadde store, mørkeblå øyne og kritthvite, jevne tenner.

Ronny ble purpurrød. Han stirret opp på henne og åpnet munnen for å svare, men det kom ikke annet ut enn en svak, gurglende lyd.

«Ja da, bare ta den,» sa Harry og skjøv terrinen mot henne.

«Dere er ferdige med den?»

«Ja,» sa Ronny halvkvalt. «Jo da, og den smakte nydelig.»

Jenta tok terrinen og bar den grasiøst tilbake til Ravnklobordet. Ronny glodde fremdeles storøyd etter henne, som om han aldri hadde sett en jente før. Harry begynte å le, og det virket som lyden fikk Ronny til å våkne igjen.

«Hun er en *lamia!*» sa han hest til Harry.

«Så klart hun ikke er!» sa Hermine skarpt. «Jeg ser ingen andre som glor som en idiot på henne!»

Men det hadde hun nå ikke helt rett i. Mens jenta gikk gjennom salen, var det mange hoder som snudde seg, og noen av dem så ut til å ha mistet talens bruk for øyeblikket, akkurat som Ronny.

«Men jeg sier jo at det der er'ke ei normal jente!» sa Ronny og lente seg sidelengs så han fikk full utsikt til henne. «Sånn lager de dem ikke her på Galtvort.»

«De lager dem bra nok på Galtvort,» sa Harry uten å tenke seg om. Cho Chang satt tilfeldigvis noen seter bortenfor piken med sølvhåret.

«Når dere to har fått øynene på plass igjen, kan dere kanskje se hvem som nettopp har kommet,» sa Hermine spisst.

Hun pekte opp på lærerbordet. De to ekstra plassene var nettopp blitt fylt. På den andre sida av rektor Karkaroff satt nå Ludo Humbag, mens herr Kroek, sjefen til Perry, satt ved sida av madame Maxime.

«Hva gjør de her?» sa Harry overrasket.

«Det er jo dem som har organisert Tretrollmannsturneringen, ikke sant?» sa Hermine. «Så de ville vel være her og se åpningen.»

Da neste rett kom, la de merke til at det også var flere ukjente desserter. Ronny gransket grundig en pussig slags mandelfromasj og flyttet den deretter noen centimeter til høyre, hvor den ville stå klart synlig fra Ravnklobordet. Men jenta som så ut som en lamia hadde visst spist nok, for hun kom ikke bort og hentet den.

Så snart gulltallerkenene var blanke igjen, reiste Humlesnurr seg på ny. Nå lå det en behagelig spenning i lufta i hele Storsalen. Harry kjente en iling av opphisselse mens han lurte på hva som skulle komme. Noen plasser bortenfor dem bøyde Fred og Frank seg forover og stirret på Humlesnurr med total konsentrasjon.

«Øyeblikket er inne,» sa Humlesnurr og smilte ned mot havet av oppadvendte ansikter. «Tretrollmannsturneringen skal begynne. La meg bare si noen forklarende ord før vi bringer inn skrinet –»

«Bringer inn hva?» mumlet Harry.

Ronny trakk på skuldrene.

«– for å klargjøre hvordan vi har lagt opp dette skoleåret. Men først, for dem som ikke kjenner dem, la meg presentere herr Bartemius Kroek, leder for Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid –» det ble litt spredd, høflig applaus, «– og herr Ludo Humbag, leder for Avdelingen for magiske idretter og leker.»

Applausen for Humbag var mye kraftigere, kanskje på grunn av hans berømmelse som knakker, eller rett og slett fordi han så så mye hyggeligere ut. Han kvitterte for den ved å vinke jovialt. Bartemius Kroek hadde hverken smilt eller vinket da hans navn ble nevnt. Harry husket ham i den prikkfrie dressen under verdenscupen og syntes han så pussig ut i

trollmannskutte. Tannbørstebarten og den strenge skillen virket nokså påfallende ved sida av Humlesnurrs lange, hvite hår og skjegg.

«Herr Humbag og herr Kroek har arbeidet utrettelig de siste månedene med planleggingen av Tretrollmannsturneringen,» fortsatte Humlesnurr, «og de vil nå, sammen med rektor Karkaroff, madame Maxime og meg selv, utgjøre det panelet som skal bedømme forkjempernes prestasjoner.»

Så snart de lyttende elevene hørte ordet «forkjemper», var det som om oppmerksomheten med ett ble skjerpet.

Kanskje Humlesnurr hadde lagt merke til den plutselige stillheten, for han smilte da han sa: «Da kan vi få inn skrinet, takk, herr Nask.»

Nask hadde lusket ubemerket etsteds bak i salen, og nå kom han fram mot Humlesnurr. I armene bar han et stort treskrin, innsatt med edelsteiner, som så svært gammelt ut. En interessert mumling steg opp fra de spente elevene. Dilton Fromm hoppet helt opp på stolen for å se bedre, men han var så liten at det var så vidt hodet hans rakk høyere enn de andres likevel.

«Instruksene for de prøvene forkjemperne vil møte, er gjennomgått av herr Kroek og herr Humbag,» sa Humlesnurr mens Nask forsiktig satte fra seg skrinet på bordet ved sida av ham, «og de har gjort de nødvendige forberedelser for hver utfordring. Det blir tre prøver, fordelt utover skoleåret, som vil teste forkjemperne på ulike måter … deres magiske kyndighet, deres vågemot, deres resonnerende evner – og naturligvis, deres evne til å takle farer.»

Ved dette siste ordet ble stillheten i salen så total at det var som om ingen pustet.

«Som dere vet, er det tre forkjempere som skal kappes i denne turneringen,» fortsatte Humlesnurr rolig, «én fra hver av de deltakende skolene. De vil bli bedømt etter hvor godt de løser hver av de tre prøvene, og den forkjemperen som har den høyeste totalsummen etter den tredje prøven, vinner Tretrollmannspokalen. Hvem som blir forkjempere, vil bli avgjort av en upartisk valginstans – Ildbegeret.»

Nå tok Humlesnurr fram tryllestaven og slo tre ganger øverst på skrinet. Langsomt og knirkende løftet lokket seg. Han stakk hånden nedi og løftet

opp et stort, grovteljet trekrus. Det ville vært helt ordinært, om det ikke var for at det var fylt til randen av dansende, blåhvite flammer.

Humlesnurr lukket skrinet og satte Begeret forsiktig oppå det, hvor det sto klart synlig for alle i salen.

«Enhver som ønsker å melde seg som forkjemper, må skrive sitt og skolens navn tydelig på en bit pergament og slippe det oppi Begeret,» sa Humlesnurr. «Forhåpningsfulle forkjempere har tjuefire timer på seg til å melde seg. I morgen kveld, allehelgensaften, vil Begeret gi oss navnet på de tre det anser for de verdigste til å representere sine skoler. I natt vil Begeret stå ute i inngangshallen, fritt tilgjengelig for alle som ønsker å delta.

For å sikre at ingen mindreårig elev faller for fristelsen,» fortsatte han, «kommer jeg til å trekke en aldersgrense rundt Ildbegeret så snart det er utplassert i inngangshallen. Ingen under sytten år vil kunne gå over den streken.

Til slutt vil jeg innskjerpe for alle som måtte ønske å delta, at denne turneringen ikke er noe en bør gå til med lett sinn. Når en forkjemper først er utpekt av Ildbegeret, *må* han eller hun gjennomføre turneringen til siste slutt. Den som legger sitt navn i Begeret, inngår dermed en ubrytelig magisk kontrakt. Ingen som er utpekt til forkjemper kan senere ombestemme seg. Så før dere slipper navnet deres i Begeret, vær derfor uhyre sikker på at dere virkelig er beredt av fullt hjerte til å gjennomføre alt. Og nå tror jeg det er sengetid. God natt, alle sammen.»

«En aldersgrense!» sa Fred Wiltersen. Øynene hans glitret mens han gikk med de andre gjennom salen mot døra til inngangshallen. «Den skulle vi da greie å lure med en aldringseliksir, hva? Og når du først har fått navnet oppi det Begeret, er det bare å lene seg tilbake og glise – *det* aner jo’ke om du er sytten eller ikke!»

«Men jeg tror ikke noen under sytten har en sjanse,» sa Hermine. «Vi har rett og slett ikke lært nok –»

«Snakk for deg sjøl,» sa Frank kort. «Du har vel tenkt å prøve å bli plukka ut, Harry, ikke sant?»

Et sekund hørte Harry for seg Humlesnurrs ord om at ingen under sytten måtte melde seg, men så kom det herlige bildet av ham selv som seierherre i

Tretrollmannsturneringen for ham igjen … han lurte på hvor sint Humlesnurr ville bli hvis en under sytten virkelig fant en måte å krysse aldersgrensa på …

«Hvor ble det av'n?» sa Ronny, som ikke hadde hørt etter et ord av dette, bare speidet rundt i mengden for å se etter Krumm. «Humlesnurr sa'ke noe om hvor Durmstrang-folka skulle sove, sa'n vel?»

Men dette spørsmålet ble besvart nesten øyeblikkelig; de var kommet langsmed Smygardbordet nå, og Karkaroff kom nettopp fykende bort til elevene sine.

«Så var det tilbake til skipet,» sa han. «Viktor, hvordan føler du deg? Har du fått nok å spise? Skal jeg be om litt gløgg fra kjøkkenet?»

Harry så Krumm riste på hodet mens han trakk på seg pelsen igjen.

«Rektor, *jai* fil sjerne ha litt kløkk,» sa en av de andre durmstrangerne håpefullt.

«Det var ikke deg jeg tilbød det, Poliakov,» glefset Karkaroff, og den varme, faderlige tonen var som blåst bort. «Jeg ser du har sølt mat nedover hele kuttebrystet igjen, ekle guttunge –»

Karkaroff snudde seg og gikk i spissen for elevene sine mot døra og kom dit i samme øyeblikk som Harry, Ronny og Hermine. Harry stanset for å slippe ham igjennom først.

«Takk,» sa Karkaroff lett og kastet et likegyldig blikk på ham.

Og så stivnet han. Han snudde seg mot Harry igjen og gransket ham som om han ikke kunne tro sine egne øyne. Bak rektoren sin stanset Durmstrang-elevene også. Karkaroffs blikk flyttet seg langsomt oppover ansiktet til Harry og ble hengende ved arret. Også Durmstrang-elevene stirret nysgjerrig på ham. Fra øyekroken så Harry at noe demret i et par av ansiktene. Gutten med matsølet på kuttebrystet dultet til jenta ved sida av seg og pekte åpenlyst på pannen til Harry.

«Det stemmer, det er Harry Potter,» brummet en stemme bak dem.

Karkaroff snurret rundt. Der sto Galøye Bister og lente seg tungt til kjeppen sin. Det magiske øyet stirret på Durmstrangs rektor uten å blunke.

Harry så at Karkaroffs ansikt mistet all farge, og uttrykket røpet like deler raseri og frykt.

«De!» sa han og stirret på Bister som om han ikke var sikker på at han virkelig så ham.

«Meg, ja,» sa Bister barskt. «Og hvis det ikke er noe spesielt De vil si til Potter, Karkaroff, så kanskje De kan gå videre. De sperrer utgangen.»

Det var sant nok; salen var full av elever som ventet på å slippe forbi og kikket over skuldrene på dem foran for å se hvor proppen var.

Uten et ord feide Karkaroff elevene sine med seg og gikk. Bister så etter ham til han var borte. Det magiske øyet stirret ufravendt på ryggen hans, og det maltrakterte ansiktet uttrykte intens motvilje.

*

Siden dagen etter var en lørdag, ville de fleste av elevene normalt ha spist sen frokost. Men Harry, Ronny og Hermine var ikke alene om å stå opp mye tidligere enn vanligvis i helgene. Da de kom ned i inngangshallen, så de omtrent tjue stykker som drev rundt der, noen gumlende på en brødblings, mens de studerte Ildbegeret. Det sto nå midt i hallen, på den krakken som Valghatten pleide å hvile på. En tynn gullstrek dannet en sirkel på golvet i omlag tre meters omkrets rundt den.

«Er det noen som har slept navnet sitt oppi'n ennå?» spurte Ronny ivrig en jente i tredje klasse.

«Alle de fra Durmstrang,» sa hun. «Men jeg har ikke sett noen fra Galtvort ennå.»

«Vedder på at noen slapp det oppi etter at vi andre la oss i går kveld,» sa Harry. «Det ville jeg gjort, hvis det var meg … ville ikke likt at alle så på. Hva om Begeret bare spytta deg rett ut igjen?»

Noen bak ham lo. Han snudde seg og så Fred og Frank og Laffen Styx komme ned trappa i en fart. Alle tre så ut som om de holdt på å sprekke av opphisselse.

«Nå har vi gjort det,» hvisket Fred triumferende til Harry, Ronny og Hermine. «Vi har tatt'n.»

«Tatt hva?» sa Ronny.

«Aldringseliksiren vel, kålhue.»

«Én dråpe hver,» sa Frank og gned seg fornøyd i hendene. «Det er bare noen måneder som skal til.»

«Vi har bestemt oss for å dele de tusen galleonene hvis en av oss vinner,» sa Laffen og gliste bredt.

«Alvorlig talt, jeg tviler på at dette virker,» sa Hermine advarende. «Jeg er sikker på at Humlesnurr har tenkt på noe sånt.»

Fred og Frank og Laffen overhørte henne.

«Klar?» sa Fred til de to andre. Stemmen skalv av spenning. «OK, kom an – jeg går først –»

Harry stirret fascinert mens Fred trakk opp en pergamentbit av lomma. Det sto «Fred Wiltersen – Galtvort» på den. Fred gikk bort til streken og sto der og rugget på tærne omtrent som en stuper som forbereder seg til 15-meteren. Og så, mens alle i hele inngangshallen glodde på ham, trakk han pusten dypt og gikk over streken.

Et sekund trodde Harry at det hadde gått – det trodde i hvert fall Frank, for han satte i et triumfhyl og satte etter Fred – men i neste øyeblikk kom en høy, fresende lyd, og begge tvillingene ble slynget ut av gullsirkelen som leirduer fra en usynlig kastemaskin. De landet vondt på det kalde steingolvet tre meter bortenfor, og for å føye spott til skade, lød et høyt *plopp,* og plutselig satt begge to med hvert sitt lange, hvite skjegg.

Inngangshallen drønnet av latter. Selv Fred og Frank måtte le da de hadde kommet seg på beina og sett skjegget til den andre.

«Jeg advarte dere,» sa en dyp, lattermild stemme, og alle snudde seg og så rektor Humlesnurr komme ut fra Storsalen. Han betraktet Fred og Frank med et glimt i øyet. «Jeg foreslår at dere tar en tur opp til madam Pomfrit. Hun er allerede i gang med behandlingen av frøken Faller fra Ravnklo og herr Sommer fra Håsblås, som også fant ut at de skulle elde seg litt. Skjønt jeg må si at skjeggene til de to ikke kan måle seg med deres.»

Fred og Frank forsvant i retning sykestua, fulgt av Laffen, som ulte av latter. Harry, Ronny og Hermine gikk inn til frokost, og det var ikke fritt for at de klukket litt, de òg.

I Storsalen hadde pynten endret seg over natta. Det var blitt allehelgensaften, så en sky av levende flaggermus flagret rundt under det

forheksede taket, og hundrevis av utskårne gresskar grinte fra hver krok. Harry gikk foran bort til Jokum og Tommy, som satt og diskuterte hvilke Galtvort-elever på sytten eller over som kunne tenkes å melde seg.

«Det går et rykte om at Wold sto tidlig opp og slapp navnet sitt oppi,» fortalte Tommy. «Han der svære ruggen i Smygard som ser ut som et dovendyr.»

Harry hadde spilt rumpeldunk mot Wold og ristet ergerlig på hodet. «Vi kan vel ikke ha en forkjemper fra Smygard!»

«Og æille håsblåsinga tala om Djervell,» sa Jokum foraktelig. «Men neiggu om je trur hæin tør våge det pene fjæset sitt.»

«Hør!» sa plutselig Hermine.

Det lød heiing ute fra inngangshallen. Alle snudde seg i stolene og så Angelika Johnson komme inn i salen med et forlegent glis. Angelika var en høy, svart jente som spilte jager på Griffinglaget i rumpeldunk. Nå kom hun bort til dem, satte seg og sa: «Vel, nå har jeg gjort det! Jeg slapp akkurat navnet mitt oppi!»

«Næ, jøss!» sa Ronny imponert.

«Er du sytten, altså?» spurte Harry.

«Klart hun er. Ser du noe skjegg, eller?» sa Ronny.

«Bursdagen min var i forrige uke,» sa Angelika.

«Vel, jeg er glad for at noen fra Griffing har meldt seg,» sa Hermine. «Håper virkelig det blir deg, Angelika!»

«Takk skal du ha, Hermine,» sa Angelika og smilte til henne.

«Ja, hell deg enn Fløtefjes Djervell,» sa Jokum. Flere passerende håsblåsinger skulte stygt på ham.

«Hva skal vi gjøre for noe i dag?» spurte Ronny Harry og Hermine da de var ferdige med frokosten og på vei ut fra Storsalen.

«Vi har ikke vært nede og besøkt Gygrid ennå,» sa Harry.

«OK,» sa Ronny, «bare'n ikke ber oss donere et par fingre til skruttene, så.»

Hermine fikk plutselig et meget opphisset uttrykk.

«Jeg kom akkurat på at jeg har ikke spurt Gygrid om å melde seg inn i H.I.K.K. ennå!» sa hun henrykt. «Vent på meg da, mens jeg løper opp og

henter merkene, OK?»

«Går det an å være sånn?» sa Ronny oppgitt, mens Hermine forsvant opp marmortrappa.

«Hei, Ronny,» sa Harry plutselig. «Der kommer venninnen din …»

Elevene fra Beauxbatons kom akkurat inn av ytterdøra, og blant dem var lamiajenta. Folk som hadde stimlet sammen rundt Ildbegeret gikk til side og slapp dem fram.

Madame Maxime fulgte etter elevene sine inn i hallen og stilte dem opp på linje. Én etter én gikk Beauxbatons-elevene over aldersgrensa og slapp hver sin pergamentbit ned i de blåhvite flammene. Idet hvert navn møtte ilden, ble den et sekund rød og gnistrende.

«Hva tror du skjer med de som *ikke* blir valgt?» mumlet Ronny til Harry mens lamiajenta slapp pergamentet sitt i Ildbegeret. «Tror du de drar tilbake til skolen sin, eller blir de her og følger med i turneringa?»

«Ikke vet jeg,» sa Harry. «Men jeg tipper de blir her … madame Maxime blir jo her og er dommer, så …»

Da alle beauxbatonserne hadde meldt seg på, toget de med madame Maxime i spissen ut i parken igjen.

«Hvor sover *de* hen, tro?» sa Ronny. Han ruslet bort til ytterdøra og så etter dem.

En høy klaprelyd bak dem røpet at Hermine var tilbake med esken med H.I.K.K.-merkene.

«Fint, skynd dere litt'a,» sa Ronny. Selv bykset han ned steintrinnene med blikket festet på ryggen til lamiajenta, som allerede var halvveis over plenen sammen med madame Maxime.

Da de nærmet seg Gygrids hytte i utkanten av Den forbudte skog, fant de også løsningen på beauxbatonsernes sovemysterium. Den gigantiske, kruttblå vogna de var kommet i, sto parkert to hundre meter fra Gygrids dør, og elevene gikk opp i den nå. De elefantstore vingehestene som hadde trukket den, gikk og gresset i et midlertidig hestekve like ved.

Harry banket på døra til Gygrid og fikk straks svar av drønnende bjeff fra Hogg.

«Jaggu på tide!» sa Gygrid, da han hadde slått opp døra og sett hvem som banket. «Trudde nesten dere hadde glømt å jeg bodde hen, jeg!»

«Vi har hatt det veldig travelt, Gyg–» begynte Hermine, men der bråstoppet hun, stirret opp på Gygrid og hadde åpenbart mistet mål og mæle.

Gygrid var iført sin beste (og forferdelig stygge) lodne, brune dress, pluss et slips med gult og oransje rutemønster. Men det var ikke det verste: Han hadde øyensynlig prøvd å temme håret sitt med store mengder av noe som så ut som akselfett. Nå lå det limt sammen i to ruller – kanskje han hadde prøvd å samle det i en hestehale, sånn som Rulle, men oppdaget at det var altfor mye av det. Totalinntrykket var absolutt ikke kledelig. Et øyeblikk glodde Hermine storøyd på ham, men bestemte seg visst for ikke å kommentere det og sa i stedet: «Æhm – hvor har du gjort av skruttene?»

«Ute ved gresskaråkeren,» sa Gygrid fornøyd. «Dem har blitt skikkelig svære – må væra oppimot meteren snart. Eneste problemet er at dem har bynt å kverke hverandre.»

«Nei, du sier ikke det?» sa Hermine mens hun sendte Ronny et advarende blikk. Han sto og stirret på Gygrids nye frisyre og hadde akkurat åpnet munnen for å si noe om dem.

«Jo,» sa Gygrid sørgmodig. «Men det er’ke så farlig, jeg har putta dem i hver si kasse. Det er minst tjue igjen.»

«Nei, sånn flaks,» sa Ronny. Gygrid oppfattet ikke sarkasmen.

Gygrids hytte besto av ett eneste rom. I det ene hjørnet sto en gigantisk seng, dekket av et lappeteppe. Et like enormt trebord og tilhørende stoler sto foran peisen, under store mengder av spekeskinker og døde fugler som hang fra taket. De satte seg ved bordet mens Gygrid gikk i gang med å trekke te og var snart midt i en ny diskusjon om Tretrollmannsturneringen. Gygrid virket like opptatt av den som de selv var.

«Bare vent,» sa han og smilte bredt. «Ja, bare vent. Dere skal nok få se saker og ting dere aldri har drømt om. Den første prøva … nei, jeg får’ke lov å fortelle det.»

«Å, si det da, Gygrid!» maste Harry, Ronny og Hermine, men han bare gliste og ristet på hodet.

«Jeg vil'ke ølegge det for dere,» sa han. «Men skikkelig storveies, det blir det. Dem forkjempera skal få litt å stri med. Trudde aldri jeg sku' få oppleve å se at dem tok opp att Tretrollmannsturneringa igjen!»

Det endte med at de spiste lunsj hos Gygrid – skjønt, de spiste ikke stort, for Gygrid hadde lagd noe han sa var en oksegryte, men da Hermine hadde funnet en diger klo i sin, mistet hun og Ronny og Harry litt av appetitten. I stedet tilbragte de en trivelig stund med å prøve å lokke Gygrid til å røpe prøvene i Tretrollmannsturneringen, spekulere på hvem blant de påmeldte som mest sannsynlig ville bli utpekt som forkjempere og lure på om Fred og Frank var blitt skjeggløse ennå.

Utpå ettermiddagen begynte det å duskregne, og det var riktig koselig å sitte der ved peisen og høre den fredsommelige prikkingen av regndråper mot vinduet mens de så på at Gygrid stoppet sokkene sine og kranglet med Hermine om husnisser – for han hadde blånektet å melde seg inn i H.I.K.K. da hun viste ham merkene.

«Det hadde vært å gjøra dem ei bjørnetjeneste, Hermine,» sa han alvorlig, mens han trædde en massiv beinnål med tykt, gult garn. «Det er natturn dems å stelle for folk – det er sånn dem liker det, skal jeg si deg. Hvis at du tok den jobben fra dem, hadde du bare gjort dem uløkkelige, og hvis at du prøvde å betale for det, hadde dem tatt det som ei fornærmelse.»

«Men Harry satte Noldus fri, og *han* var overlykkelig for det!» sa Hermine. «Og nå har vi hørt at han vil ha betaling òg!»

«Ja, jo, raringer fins det overalt. Jeg sier'ke at det ikke fins en nisse innimellom som vil væra fri, men aldri om du får overtalt dem fleste – nei, ikke snakk om, Hermine.»

Hermine så meget irritert ut da hun stappet esken med merkene i kappelomma igjen.

Ved halv sekstida begynte det å mørkne, og Harry, Ronny og Hermine fant ut at det var på tide å begi seg opp til borgen igjen til allehelgensfesten – og hva viktigere var, til utkåringen av de tre skolenes forkjempere.

«Jeg blir med dere,» sa Gygrid og la fra seg stoppenåla. «Bare et sekkund.»

Han reiste seg, gikk bort til kommoden ved senga og begynte å romstere etter noe der. De la ikke større merke til det før en virkelig avskyelig lukt rev dem i neseborene.

Ronny hostet og sa: «Gygrid, hva er det som lukter sånn?»

«Hæ?» sa Gygrid og snudde seg med en stor flaske i hånden. «Liker du det'ke?»

«Det er ikke – etterbarberingsvann, vel?» sa Hermine; hun lød en anelse halvkvalt.

«Æhm – åddekolonj,» mumlet Gygrid. Han var blitt rød. «Kanskje jeg tok litt mye,» sa han, grov i målet. «Vent litt, så skal jeg få det vekk …»

Han trampet ut av hytta, og de så at han skylte seg energisk i vanntønna utenfor vinduet.

«Eau de cologne?» sa Hermine forbløffet. *«Gygrid?»*

«Og hva er det med det håret og dressen?» sa Harry lavt.

«Se!» sa Ronny plutselig og pekte ut av vinduet.

Gygrid hadde rettet seg opp og snudd seg. Om han hadde rødmet før, var det ingenting mot nå. Harry, Ronny og Hermine reiste seg fra stolene, forsiktig så ikke Gygrid skulle se dem, og kikket gjennom vinduet. Madame Maxime og Beauxbatons-elevene kom akkurat ut fra vogna, tydeligvis på vei til festen. De kunne ikke høre hva Gygrid sa, men det var madame Maxime han snakket til, med et henført, omtåket uttrykk i fjeset som Harry bare hadde sett hos ham én gang før – da han stirret på drageungen Norbert.

«Han følger henne opp til borgen!» sa Hermine indignert. «Jeg trodde han ventet på oss?»

Uten så mye som et blikk over skulderen mot hytta trasket Gygrid oppover parken sammen med madame Maxime, med elevene etter. De måtte jogge for å holde tritt med de lange skrittene til de to.

«Han er varm på henne!» sa Ronny vantro. «Vel, hvis de to skulle få unger noen gang, kommer de til å sette verdensrekord – jeg vedder på at de hadde veid minst ett tonn!»

De gikk ut av hytta og lukket døra bak seg. Ute var det blitt overraskende mørkt. De slo kappene tettere om seg og begynte å gå oppover gressbakken.

«Å, se, det er dem!» hvisket Hermine.

Durmstrang-flokken var på vei oppover fra sjøen. Viktor Krumm gikk ved sida av Karkaroff, og de andre durmstrangerne kom dinglende etter. Ronny stirret oppslukt på Krumm, men Krumm så ikke opp da han kom til ytterdørene, litt før Harry, Ronny og Hermine, og gikk inn.

Da de kom inn i Storsalen, var den nesten full av folk og levende lys. Ildbegeret var flyttet; nå sto det på lærerbordet foran Humlesnurrs tomme stol. Fred og Frank – glattbarberte igjen – så ut til å bære skuffelsen godt.

«Håper det blir Angelika,» sa Fred da Harry, Ronny og Hermine hadde satt seg.

«Jeg og!» sa Hermine spent. «Vel, vi får snart vite det!»

De syntes allehelgensfesten varte mye lenger enn vanlig. Kanskje det var fordi det var den andre festen på to dager at Harry ikke satte like stor pris på de lekkert tilberedte rettene som han normalt ville gjort. I likhet med alle andre i salen – dersom en skulle dømme etter alle som strakte hals, det utålmodige uttrykket i alle ansikter, skrapingen av stoler og folk som reiste seg for å se om Humlesnurr var ferdig med å spise ennå – ventet Harry bare på at tallerkenene skulle bli tomme, så de fikk høre hvem som ble utvalgt til skoleforkjempere.

Omsider vendte gulltallerkenene tilbake til sin opprinnelige plettfrie tilstand, og støynivået i salen fikk et brått oppsving, som like brått stilnet da Humlesnurr reiste seg. Rektor Karkaroff og madame Maxime, som satt på hver sin side av ham, virket like anspente og forventningsfulle som noen. Ludo Humbag strålte og blunket til diverse elever. Bare herr Kroek virket helt uinteressert, nesten som om han kjedet seg.

«Ildbegeret er nesten rede til å treffe sitt valg,» sa Humlesnurr. «Etter mine anslag vil det trenge ett minutt til. Vel. Når hver forkjempers navn blir ropt opp, ber jeg om at de kommer opp på podiet her, går forbi lærerbordet og inn i kammeret ved sida av –» han viste til døra bak lærerbordet, «– hvor de vil motta de første instruksene.»

Han tok tryllestaven og gjorde en stor, sveipende bevegelse i lufta. Øyeblikkelig sluknet alle lysene, unntatt de inni de utskårne gresskarhodene, og salen ble liggende i halvmørke. Nå skinte Ildbegeret

klarere enn noe annet i Storsalen; de glitrende, blåhvite flammene skar nesten i øynene. Alle stirret og ventet … noen kikket på klokkene sine …

«Når som helst nå,» hvisket Laffen Styx to plasser bortenfor Harry.

Brått ble flammene i Ildbegeret røde igjen, og gnistene fløy. I neste øyeblikk skjøt en flammetunge til værs og en forkullet pergamentbit seilte opp av Begeret – hele rommet gispet.

Humlesnurr fanget pergamentbiten og holdt den fram på strak arm for å kunne lese hva som sto på den i skjæret fra flammene, som nå var blåhvite igjen.

«Durmstrangs forkjemper,» leste han med sterk og klar røst, «blir Viktor Krumm.»

«Det var'ke noen overraskelse akkurat!» hylte Ronny, mens en storm av applaus og heiing fylte Storsalen. Harry så Viktor Krumm reise seg fra Smygardbordet og luske opp mot Humlesnurr, svinge til venstre langs lærerbordet og forsvinne ut gjennom døra til naborommet.

«Bravo, Viktor!» brølte Karkaroff så høyt at alle kunne høre ham, selv gjennom all larmen. «Jeg visste du klarte det!»

Klappingen og praten døde bort. Nå konsentrerte alle seg om Begeret igjen. Noen sekunder etter ble flammene på ny røde og slynget en ny pergamentbit til værs.

«Beauxbatons' forkjemper blir Fleur Delacour!» sa Humlesnurr.

«Det er henne, Ronny!» ropte Harry, idet den jenta som minnet sånn om en lamia reiste seg grasiøst, ristet fossen av sølvblondt hår bort fra ansiktet og seilte opp mellom Ravnklo- og Håsblåsbordet.

«Å, se, alle de andre er skuffet,» sa Hermine gjennom støyen og nikket mot resten av Beauxbatons-flokken. «Skuffet» var ikke så lite av en underdrivelse, tenkte Harry. To av pikene som ikke var blitt utvalgt satt oppløst i tårer og hulket med hodet i armene.

Da også Fleur Delacour hadde forsvunnet inn i naborommet, ble det stille igjen, men denne gangen var stillheten så stiv av spenning at en nesten kunne smake det. Nå gjaldt det Galtvorts forkjemper …

Og på ny ble Ildbegeret rødt; gnistene sto, ildsøylen skjøt høyt til værs, og fra toppen av den snappet Humlesnurr pergamentbiten.

«Galtvorts forkjemper,» ropte han, «blir Fredrik Djervell!»

«Nei!» sa Ronny høyt, men ingen hørte det unntatt Harry; spetaklet fra nabobordet var altfor høyt. Hver eneste håsblåsing hadde hoppet opp fra stolene og skrek og trampet mens Fredrik bante seg vei forbi dem med et bredt smil og satte kursen mot kammeret bakom lærerbordet. Ja, applausen for Fredrik fortsatte så lenge at det tok en stund før Humlesnurr på ny kunne få ørens lyd.

«Glimrende!» ropte han mens de siste hurraropene døde bort. «Dermed har vi valgt våre tre forkjempere. Jeg er sikker på at jeg kan regne med at dere alle, inklusive de gjenværende elevene fra Beauxbatons og Durmstrang, vil gi sine forkjempere absolutt all den støtte dere kan yte. Når dere heier på deres egen forkjemper, vil dere gi et helt reelt bidr–»

Der tidde han brått, og alle kunne se hva som hadde distrahert ham.

Flammene i Ildbegeret var nettopp blitt røde igjen. Gnistene fløy. En lang flamme skjøt plutselig opp i lufta og førte med seg en ny bit pergament.

Tilsynelatende helt automatisk strakte Humlesnurr ut en lang hånd og grep pergamentet. Han holdt det framfor seg og så på navnet som sto skrevet på det. Det ble en lang pause mens Humlesnurr stirret på lappen han holdt i hånden, og alle andre stirret på Humlesnurr. Så kremtet Humlesnurr og leste det som sto:

«Harry Potter!»

KAPITTEL SYTTEN

FIRE FORKJEMPERE

Harry satt der og visste at samtlige hoder i Storsalen hadde snudd seg og så på ham. Han var lamslått. Han var nummen. Han måtte helt sikkert drømme. Han hadde hørt feil.

Det kom ingen applaus. En summing som av sinte bier begynte å fylle salen. Noen elever reiste seg for å se Harry bedre der han satt stivnet på stolen.

Oppe ved lærerbordet spratt professor McSnurp opp, skyndte seg forbi Ludo Humbag og rektor Karkaroff og hvisket opphisset til rektor Humlesnurr, som bøyde seg ned mot henne med en nyve i pannen.

Harry snudde seg mot Ronny og Hermine. Bortenfor dem satt hele Griffingbordet og glodde på ham med åpen munn.

«Jeg la ikke navnet mitt oppi,» sa Harry uforstående. «Det vet dere jo.»

De stirret like uforstående tilbake.

Oppe ved lærerbordet rettet rektor Humlesnurr seg opp igjen og nikket til professor McSnurp.

«Harry Potter!» ropte han igjen. «Harry! Kom hit opp, er du snill!»

«Gå, da,» hvisket Hermine og dyttet litt i ham.

Harry kom seg på beina, men tråkket på kuttefalden sin og holdt på å snuble. Han begynte å gå bortover passasjen mellom Griffing- og Håsblåsbordene. Det føltes som en uhyggelig lang marsj; det var liksom lærerbordet aldri kom nærmere, og han kunne merke de hundrevis av blikkene som var rettet mot ham som om hvert og ett var et søkelys. Summingen steg høyere og høyere. Etter noe som virket som en time, sto han omsider foran Humlesnurr og følte alle lærernes blikk.

«Vel … du får gå gjennom døra, Harry,» sa Humlesnurr. Han smilte ikke.

Harry gikk langs lærerbordet. Gygrid satt helt på enden. Han hverken blunket eller vinket til Harry eller ga ham noen av de vanlige hilsenene, satt bare himmelfallen og stirret på Harry der han gikk forbi, han som de andre. Harry åpnet døra fra Storsalen og kom inn i et mindre kammer med portretter av hekser og trollmenn på veggene. I peisen midt imot brølte ilden lystig.

Ansiktene på portrettene snudde seg og så på ham da han kom inn. En inntørket gammel heks løp straks ut av rammen sin og inn på nabobildet, som forestilte en trollmann med hvalrossbart. Heksa begynte straks å hviske i øret på ham.

Viktor Krumm, Fredrik Djervell og Fleur Delacour sto i en klynge foran peisen. I silhuett mot flammene gjorde de et underlig imponerende inntrykk. Krumm sto sammensunket og mutt og lente seg mot peishylla, på litt avstand fra de to andre. Fredrik hadde hendene på ryggen og stirret inn i ilden. Fleur Delacour snudde seg da Harry kom inn og kastet på det lange sølvhåret.

«Hva er det?» sa hun. «Vil de at vi skal komme tilbak til den sal?»

Hun trodde han kom med en beskjed. Harry visste ikke hvordan han skulle forklare hva som hadde skjedd, så han bare sto der og glodde på de tre forkjemperne. Det slo ham hvor høye de var, alle sammen.

Bakfra kom lyden av hastige skritt, og Ludo Humbag kom inn. Han tok Harry i armen og trakk ham med seg videre.

«Merkverdig!» mumlet han og klemte Harry i armen. «Aldeles uhørt! Mine herrer … og dame,» la han til og henvendte seg til de tre idet han nærmet seg peisen. «La meg få presentere – utrolig som det kan høres – den *fjerde* tretrollmannsforkjemperen!»

Viktor Krumm rettet seg opp. Det gretne fjeset mørknet mens han gransket Harry. Fredrik så forvirret ut. Han så fra Humbag til Harry og tilbake igjen, som om han sikkert måtte ha hørt feil. Men Fleur Delacour gjorde det samme kastet med hodet, smilte og sa: «Å, det er meget moresom spøk, ’err ’Umbage.»

«Spøk?» gjentok Humbag bestyrtet. «Nei, nei, langt ifra! Harrys navn kom nettopp opp av Ildbegeret!»

Krumms kraftige øyebryn trakk seg sammen. Fredrik så like høflig spørrende ut.

Fleur rynket pannen. «Men det 'ar tydelig vært en feil,» sa hun avfeiende til Humbag. «'An ikke kan delta. 'An er for yng.»

«Tja … visst er det forbløffende,» sa Humbag, gned seg over den glatte haken og smilte ned på Harry. «Men som dere vet ble den aldersbegrensningen innført i år først, som en ekstra sikkerhetsforanstaltning. Og når navnet hans kommer opp av Begeret, så … jeg mener, jeg tror ikke noen kan trekke seg nå … det står i reglene, dere er nødt … så Harry får vel bare gjøre så godt han –»

Døra bak dem gikk opp igjen, og en stor flokk mennesker kom inn: rektor Humlesnurr, tett fulgt av herr Kroek, rektor Karkaroff, madame Maxime, professor McSnurp og professor Slur. Før professor McSnurp lukket døra, hørte Harry summingen fra de hundrevis av elevene ute i Storsalen.

«Madame Maxime!» sa Fleur øyeblikkelig og gikk fort bort til rektoren sin. «De si at denne lille gytt, 'an også konkyrrere med oss!»

Tvers igjennom den numne vantroen kjente Harry et stikk av sinne. *Lille gutt?*

Madame Maxime ranket seg i sin fulle – og betraktelige – høyde. Issen på det statelige hodet skrapte mot den tente lysekronen, og det gigantiske svarte silkebrystet svulmet.

«Hva er den mening med dette, Omle-snorre?» sa hun kongelig.

«Det skulle jeg også like å vite, Humlesnurr,» sa Karkaroff. Smilet var stivt som stål, og øynene som to isbiter. «*To* Galtvortforkjempere? Jeg kan ikke huske å ha blitt fortalt at vertsskolen kan delta med to forkjempere – eller har jeg ikke lest reglene grundig nok?»

Han lo, kort og hånlig.

«C'est impossible,» sa madame Maxime og la den svære hånden med de mange strålende opalene på Fleurs skulder. «Galtevor kan natyrligvis ikke 'a to forkjempere. Det er ohire orettferdig.»

«Vi forsto det slik at aldersgrensen Deres skulle sperre for yngre deltakere, Humlesnurr,» sa Karkaroff, fortsatt med det samme stålsmilet,

selv om øynene var kaldere enn noensinne. «Ellers hadde vi selvsagt tatt med et bredere utvalg av kandidater fra våre egne skoler.»

«Det er utelukkende Potters feil, Karkaroff,» sa Slur lavt. De svarte øynene tindret ondskapsfullt. «Ikke skyld på rektor Humlesnurr for at Potter absolutt må bryte reglene. Fra den dagen han begynte her, har han overtrådd alle grenser som er –»

«Det klarer seg, Severus,» sa Humlesnurr bestemt, og Slur tidde, men øynene glimtet like ondt gjennom forhenget av fett, svart hår.

Nå vendte Humlesnurr blikket mot Harry, som stirret tilbake og prøvde å tolke uttrykket i øynene bakom halvmånebrillene.

«La du navnet ditt i Ildbegeret, Harry?» spurte Humlesnurr rolig.

«Nei,» sa Harry og følte hvordan han ble gransket av alles blikk. Fra Slur i skyggen kom en lav, vantro, utålmodig lyd.

«Har du fått en eldre elev til å legge det i Ildbegeret *for* deg?» sa Humlesnurr og overhørte Slur.

«Nei,» sa Harry med følelse.

«Ah, men natyrligvis ’an lyve!» utbrøt madame Maxime. Slur skar en grimase og ristet på hodet.

«Han kan ikke ha gått over aldersgrensa,» sa professor McSnurp skarpt. «Det er jeg iallfall sikker på at vi alle er enige om –»

«Så må Omle-snorre ’a gjort en feil med den alders-grænse,» sa madame Maxime og trakk på skuldrene.

«Det er naturligvis mulig,» sa Humlesnurr høflig.

«Humlesnurr, du vet utmerket godt at du ikke gjorde noen feil!» sa professor McSnurp sint. «Alvorlig talt, dette er tøv. Harry kan umulig ha gått over grensa selv, og når rektor Humlesnurr ikke tror han har overtalt noen eldre elev til å gjøre det for seg, bør *det* være godt nok for alle andre!»

Hun sendte professor Slur et sint blikk.

«Herr Kroek … herr Humbag,» sa Karkaroff, og nå var tonen den vanlige, glatte igjen, «dere er våre – ah – objektive dommere her. Dere må da være enige i at dette er ytterst irregulært?»

Humbag tørret seg i det runde, guttaktige fjeset med lommetørkleet og kikket på herr Kroek, som sto utenfor kretsen ved peisen med halve ansiktet

i skygge. Han så nesten litt nifs ut; det delvise mørket gjorde ansiktet mye eldre, nesten kranieliknende. Men da han sa noe, var det i den vanlige, korte tonen: «Vi må holde oss til reglene, og reglene sier klart at de hvis navn kommer opp av Ildbegeret, skal og må delta i turneringen.»

«Vel, Bart kjenner reglene ut og inn,» sa Humbag. Han smilte lyst og snudde seg mot Karkaroff og madame Maxime igjen, som om saken dermed var avgjort.

«Jeg insisterer på å få melde opp samtlige av mine elever på nytt,» sa Karkaroff. Nå var det slutt på smilet og den oljeglatte tonen; uttrykket var direkte stygt. «Dere har å sette ut Ildbegeret en gang til, og så fortsetter vi å legge oppi navn til alle tre skoler har to forkjempere. Det er det eneste rettferdige, Humlesnurr.»

«Men Karkaroff, det er ikke sånn det fungerer,» sa Humbag. «Ildbegeret har sluknet – det tennes ikke igjen før starten på neste turnering –»

«Som Durmstrang garantert ikke akter å delta i!» eksploderte Karkaroff. «Etter alle våre møter og forhandlinger og kompromisser hadde jeg så visst ikke ventet noe slikt! Jeg er sterkt fristet til å dra herfra straks!»

«Tomme trusler, Karkaroff,» brummet en stemme borte fra døra. «De kan ikke forlate forkjemperen Deres nå. Han er nødt til å delta. Alle sammen er nødt til å delta. En bindende magisk kontrakt, som Humlesnurr sa. Beleilig, hva?»

Bister hadde akkurat kommet inn i rommet. Han haltet mot peisen, og for hvert skritt av den høyre foten hørtes et høyt *klomp.*

«Beleilig?» sa Karkaroff. «Jeg tror ikke jeg forstår hva De mener, Bister.»

Harry kunne høre at han prøvde å lyde overlegen, som om det Bister sa neppe var verdt hans oppmerksomhet, men hendene røpet ham: de var blitt til knyttnever.

«Ikke det?» sa Bister stillferdig. «Det er svært enkelt, Karkaroff. Noen la Potters navn i Begeret fordi de visste at hvis det kom opp igjen, ble han nødt til å delta.»

«Tydeligvis noen som ville gi Galtevor to bitér av epelet!» sa madame Maxime.

«Jeg er fullstendig enig, madame Maxime,» sa Karkaroff med et lite bukk mot henne. «Jeg akter å innlevere en protest til Magidepartementet *og* til Det internasjonale hekseriforbund –»

«Hvis noen har grunn til å klage, er det Potter,» brummet Bister, «men pussig nok har jeg ikke hørt et ord fra *ham* …»

«Hvorfor skylle 'an klage?» brast det ut av Fleur Delacour, og hun trampet i golvet. «'An få den sjanse til å delta, *non?* Vi alle 'åpe å bli velget i mange, mange yker! Den ære for våre skole! Tysen galleon i prisepenge – det er en sjanse mange ville dø for!»

«Kanskje noen håper at Potter *skal* dø for den,» sa Bister, med bare en antydning av knurring i stemmen.

Disse ordene ble fulgt av en meget anspent stillhet.

Ludo Humbag, som nå så svært bekymret ut, gynget nervøst opp og ned og sa: «Nei, hør her, gammern … det var da en pussig ting å si!»

«Vi vet jo alle at professor Bister betrakter formiddagen som bortkastet hvis han ikke har avslørt seks mordkomplotter mot seg før lunsj,» sa Karkaroff høyt. «Og nå lærer han altså elevene sine også å engste seg for attentater. Underlig egenskap for en lærer i forsvar mot svartekunster, eller hva, Humlesnurr? Men De hadde sikkert Deres grunner.»

«Så jeg innbiller meg ting, hva?» knurret Bister. «Ser spøkelser, hva? Det var en dyktig heks eller trollmann som slapp guttungens navn oppi Begeret …»

«Ah, og hvor er det bevise på det?» sa madame Maxime og slo ut med de store hendene.

«Det at de har greid å narre en meget kraftig magisk gjenstand!» sa Bister. «Det ville kreve en uvanlig sterk forflokningsformel å få lurt det Begeret til å glemme at det bare er tre skoler som deltar i turneringen … Jeg gjetter på at vedkommende førte opp Potters navn under en fjerde skole, for å være helt sikker på at han var alene i sin kategori …»

«De har åpenbart tenkt grundig over dette, Bister,» sa Karkaroff kaldt, «og det er jo naturligvis en meget fiffig teori – men jeg hører også at De nylig fikk den ideen at en fødselsdagspresang inneholdt et godt kamuflert

basiliskegg og slo det til hakkemat, før det gikk opp for Dem at det var et kaminur! Så De forstår kanskje at vi ikke kan ta Dem helt alvorlig …»

«Det fins dem som gjerne utnytter harmløse begivenheter til sin egen fordel,» svarte Bister i en truende tone. «Det er jobben min å tenke slik svarte trollmenn gjør, Karkaroff – som De sikkert husker …»

«Alastor!» sa Humlesnurr advarende. Harry lurte et øyeblikk på hvem han snakket til, før det gikk opp for ham at 'Galøye' neppe kunne være det navnet Bister var døpt med. Bister tidde, men betraktet Karkaroff med tilfredshet – Karkaroffs ansikt var blitt ildrødt.

«Hvordan denne situasjonen har oppstått, vet vi ikke,» sa Humlesnurr og henvendte seg til samtlige i rommet. «Men det forekommer meg at vi ikke har annet valg enn å finne oss i den. Både Fredrik og Harry er blitt utvalgt til å delta i turneringen. Og det må de følgelig gjøre –»

«Men Omle-snorre –»

«Min kjære madame Maxime, hvis De har noe alternativ å foreslå, ville det glede meg å høre det.»

Humlesnurr ventet, men madame Maxime sa ikke mer, bare glante sint. Og hun var ikke den eneste. Slur så rødglødende ut, og Karkaroff likblek. Humbag derimot virket nesten begeistret.

«Vel, skal vi kjøre i gang, da?» sa han, gned seg i hendene og smilte til hver især. «Vi må jo gi forkjemperne sine instrukser, ikke sant? Bart, har du lyst til å ta deg av det?»

Det virket som om herr Kroek våknet av dype tanker.

«Ja,» sa han. «Instrukser … ja. Den første prøven …»

Han gikk fram i lyset fra bålet. Så tett på syntes Harry han så syk ut. Det var mørke skygger under øynene, og huden hadde noe tørt og papiraktig ved seg som ikke hadde vært der under verdenscupen.

«Den første prøven skal måle deres vågemot,» sa han til Harry, Fredrik, Fleur og Krumm, «så vi vil ikke fortelle dere hva den går ut på. Mot i møtet med det ukjente er en viktig egenskap hos en trollmann … uhyre viktig …

Den første prøven finner sted den 24. november, med dommer-panelet og alle elever til stede.

Forkjemperne kan ikke be om eller ta imot hjelp av noe slag fra sine lærere under løsningen av turneringsprøvene. Den første prøven skal de møte uten annet utstyr enn tryllestaven. Opplysninger om prøve nummer to får de først når den første er overstått. På grunn av turneringens krevende natur, også når det gjelder tid, blir forkjemperne fritatt for årseksamener.»

Herr Kroek snudde seg mot Humlesnurr. «Jeg tror det var alt, Albus?»

«Jeg tror det, ja,» sa Humlesnurr og gransket ham med mild bekymring. «Er du sikker på at du ikke vil bli over på Galtvort i natt, Bart?»

«Nei takk, jeg må tilbake til departementet,» sa herr Kroek. «Vi har en svært travel, svært vanskelig tid for øyeblikket … Jeg har overlatt kontoret til unge Wilmersum så lenge … svært entusiastisk fyr … litt overentusiastisk, kanskje, for å si det som det er …»

«Men du kommer innom og får en drink før du drar, iallfall?» sa Humlesnurr.

«Bli, da vel, Bart – det skal jeg!» sa Humbag overtalende. «Det er her på Galtvort det skjer nå, vet du – mye mer spennende her enn på kontoret!»

«Jeg tror ikke det, Ludo,» sa Kroek med en antydning av sin gamle utålmodighet.

«Rektor Karkaroff – madame Maxime – hva med en godnattdrink?» sa Humlesnurr.

Men madame Maxime hadde alt lagt armen om skulderen på Fleur og førte henne fort ut av rommet. Harry kunne høre dem prate i vei på rivende fransk mens de forsvant ut i Storsalen. Karkaroff vinket på Krumm, og de to gikk også ut, men i taushet.

«Harry, Fredrik, jeg foreslår at dere går og legger dere,» sa Humlesnurr og smilte til dem begge. «Jeg er sikker på at Griffing og Håsblås venter på å feire dere, og det ville være synd å berøve dem en så glimrende unnskyldning for å lage en masse bråk og spetakkel.»

Harry kikket bort på Fredrik, som nikket, og de gikk sammen ut.

Storsalen var tom nå. Lysene i gresskarhodene hadde brent nesten ned, så grinene flakket nifst.

«Vel,» sa Fredrik med et lite smil, «så spiller vi mot hverandre igjen, da.»

«Ser sånn ut,» sa Harry. Han kom ikke på noe annet å si. Innsida av hodet var i totalt kaos, som om hjernen var blitt ransakt.

«Du … si meg …» sa Fredrik idet de kom ut i inngangshallen, som nå bare var opplyst av fakler etter at Ildbegeret var borte. «Hvordan *fikk* du egentlig oppi navnet ditt?»

«Jeg gjorde ikke det,» sa Harry og stirret opp på ham. «Det var ikke meg som puttet det oppi. Det var sant, det jeg sa.»

«Ah … nei vel, nei,» sa Fredrik. Harry så at han ikke trodde ham. «Vel – ser deg siden.»

Fredrik gikk ikke opp marmortrappa, men bort til en dør til høyre for den. Harry sto litt og lyttet til skrittene hans nedover steintrappa innenfor, og så begynte han å gå opp marmortrinnene.

Ville noen andre enn Ronny og Hermine tro ham, eller kom alle til å tro at han selv hadde meldt seg på til turneringen? Men hvordan kunne noen tro det, når han måtte møte konkurrenter med tre år mer magiutdannelse enn han – når han ville bli satt på prøver som ikke bare virket temmelig farlige, men måtte løses mens hundrevis av folk så på? Jo, visst hadde han tenkt på det, fantasert om det … men det hadde vært nærmest for spøk, bare dagdrømmer – han hadde aldri på alvor tenkt å melde seg …

Men det hadde altså noen andre tenkt på … noen ville ha ham med i turneringen og hadde sørget for å melde ham på. Men hvorfor? For å være hyggelig? Tenk, han trodde ikke det …

For å se ham drite seg loddrett ut? Vel, da fikk de antakelig ønsket sitt oppfylt …

Men for å få ham *drept?* Var det bare Bister som var sitt vanlige paranoide selv? Kunne ikke noen ha lagt Harrys navn i Begeret for moro, for å spille ham et puss? Var det virkelig noen som ønsket ham død?

Akkurat det kunne Harry svare på med det samme. Jo, det var noen som ønsket ham død, noen som hadde ønsket ham død siden han var ett år gammel … fyrst Voldemort den store. Men hvordan kunne Voldemort ha fått til å plassere Harrys navn i Ildbegeret? Voldemort skulle jo være langt unna i et eller annet fjernt land, alene, i dekning … svak og maktløs …

Men i den drømmen han hadde hatt, like før han våknet og arret verket, hadde ikke Voldemort vært alene … han hadde snakket med Ormsvans … de hadde lagt planer om å myrde Harry …

Det gikk plutselig opp for ham at han allerede sto foran den trinne damen; det var så vidt han hadde enset hvor føttene bar ham. Og en ny overraskelse var at hun ikke var alene i rammen. Den inntørkede heksa som hadde løpt over i nabomaleriet da han kom inn til forkjemperne der nede, satt nå inntil den trinne damen med et tilfreds smil. Hun måtte ha vært innom samtlige bilder oppover sju trappeganger for å ha kommet før ham hit opp. Både hun og den trinne damen stirret ned på ham med utilslørt interesse.

«Ser man så, ser man så,» sa den trinne damen. «Fiola har nettopp fortalt alt. Søte, snille, rare, tenk at du er blitt utvalgt til skoleforkjemper da!»

«Tulliball,» sa Harry matt.

«Det er det slettes ikke, så!» sa den bleke heksa indignert.

«Nei, nei, Fi, det er passordet!» sa den trinne damen beroligende og svingte ut på hengslene så Harry kunne krabbe inn i Griffingstua.

Eksplosjonen av lyd som traff Harry i ørene da portrettet gikk opp, slo ham nesten overende. Så visste han ikke ordet av det før han ble rykket inn på oppholdsrommet av omtrent et dusin par hender og sto der ansikt til ansikt med hele Griffing, som samtlige hylte, klappet og plystret.

«Du sku' fortalt at du meldte deg på!» bæljet Fred; han så halvveis ergerlig ut og halvveis dypt imponert.

«Åssen greide du det uten å få skjegg? Kjempebra!» brølte Frank.

«Jeg gjorde ikke det,» sa Harry. «Jeg vet ikke åssen –»

Men nå var det Angelika som slo kloa i ham. «Vel, hvis det ikke kunne bli meg, så ble det iallfall en griffing –»

«Nå kan Djervell få igjen for den siste rumpeldunkkampen, Harry!» hylte Katti Bull, en annen av Griffingjagerne.

«Vi har mat, Harry, kom og få deg litt –»

«Jeg er ikke sulten, jeg fikk nok på festen –»

Men ingen ville høre på at han ikke var sulten; ingen ville høre på at han ikke hadde lagt navnet sitt i Begeret; ikke ett eneste menneske hadde visst

lagt merke til at han slett ikke var i festhumør … Laffen Styx hadde gravd fram et Griffingbanner et eller annet sted fra og insisterte på å drapere det om Harry som en kappe. Det var umulig å slippe unna; samme hvor ofte han prøvde å snike seg bort til vindeltrappa opp til sovesalene, sluttet mengden rekkene rundt ham, tvang på ham en smørterøl til, stappet hendene hans fulle av potetgull og peanøtter … og alle ville vite åssen han hadde greid det, åssen han hadde omgått Humlesnurrs aldersgrense og klart å få navnet sitt i Begeret …

«Jeg gjorde ikke det,» sa han om og om og om igjen. «Jeg aner ikke åssen det gikk til.»

Men de tok ikke mer notis av det enn om han ikke hadde svart i det hele tatt.

«Jeg er trøtt!» bæljet han omsider etter nesten en halvtime. «Nei, det er helt sant, Frank … jeg går og legger meg –»

Mest av alt ønsket han å finne Ronny og Hermine og aldri så lite sinnsro, men det virket ikke som noen av delene fantes i oppholdsrommet. Ved å tviholde på at han var nødt til å sove, og nesten trampe ned de små Fromm-brødrene da de prøvde å kapre ham ved foten av trappa, greide han omsider å riste av seg alle og løp opp trappa til sovesalen så fort han kunne.

Til sin store lettelse fant han Ronny liggende på senga i den ellers tomme sovesalen, fremdeles i fulle klær. Han så opp da Harry smelte igjen døra bak seg.

«Hvor har du vært?» sa Harry.

«Å, hei,» sa Ronny.

Han smilte, men Harry syntes smilet virket påfallende rart og stivt. Det gikk opp for ham at han fremdeles hadde på seg det skarlagensrøde Griffingbanneret som Laffen hadde tullet rundt ham. Han skyndte seg å prøve å få det av, men knuten satt veldig hardt. Imens lå Ronny på senga uten å røre seg og så på at Harry sloss for å løsne det.

«Vel,» sa han da Harry endelig hadde fått det av og slengt det inn i en krok. «Gratulerer.»

«Hva mener du – gratulerer?» sa Harry og stirret på ham. Det var helt klart noe galt med det smilet; det liknet mer på en grimase.

«Det var jo ingen andre som kom seg over aldersgrensa, så,» sa Ronny. «Ikke Fred og Frank engang. Hva brukte du – usynlighetskappa?»

«Jeg hadde aldri greid å krysse den linja med usynlighetskappen,» sa Harry langsomt.

«Nei vel,» sa Ronny. «Jeg tenkte kanskje du ville sagt det hvis det var kappa … for den kunne jo dekt begge to, ikke sant? Men du fant en annen måte, altså?»

«Hør her,» sa Harry. «Det var ikke meg som la navnet mitt i Begeret. Noen andre må ha gjort det.»

Ronny hevet øyebrynene. «Hvorfor sku' noen gjøre noe sånt?»

«Vet vel ikke jeg,» sa Harry. Han tenkte at det ville lyde nokså melodramatisk å si: «For å drepe meg.»

Ronnys øyebryn steg så høyt opp at de sto i fare for å forsvinne inn mellom hårrøttene.

«Det er greit; du kan si det som det er til *meg,*» sa han. «Hvis du ikke vil at alle skal vite det, så OK, men jeg skjønner ikke hvorfor du gidder å juge, du havna jo ikke i suppa for det engang. Hun venninna til den trinne dama, Fiola, hun har fortalt til alle alt at Humlesnurr lar deg få bli med. Tusen galleoner i prispenger, hæ? Og ikke trenger du ha noen årseksamen heller …»

«Jeg la ikke navnet mitt i Begeret!» sa Harry. Nå begynte han å bli sint.

«Nei vel, nei,» sa Ronny, i presis den samme skeptiske tonen som Fredrik. «Det er bare at i morges, så sa du at du kunne gjort det i går kveld, og ingen ville sett deg … Jeg er'ke dum, at du vet det.»

«Du gjør i hvert fall så godt du kan for å virke sånn!» glefset Harry.

«Å ja?» sa Ronny, og nå var det ikke snurten av et smil i fjeset hans, falskt eller ikke. «Bare legg deg, du, Harry, du skal sikkert tidlig opp og bli tatt bilder av eller noe.»

Og dermed rykket han sengeforhengene for. Harry sto der ved døra og glodde på de mørkerøde fløyelsforhengene som nå skjulte et av de få menneskene han hadde vært sikker på ville tro ham.

KAPITTEL ATTEN

TRYLLESTAVKONTROLLEN

Da Harry våknet søndag morgen, tok det et øyeblikk før han husket hvorfor han følte seg så nedfor og bekymret, men så rullet minnet om kvelden før inn over ham. Han satte seg opp og rev til side sengeforhenget; han ville snakke med Ronny, tvinge ham til å tro ham – men Ronnys seng var tom. Han hadde tydeligvis gått ned til frokost alt.

Harry kledde på seg og gikk ned vindeltrappa til oppholdsrommet. Med det samme han viste seg, brøt det ut ny applaus fra dem som alt var ferdige med frokosten. Tanken på å gå ned i Storsalen og møte resten av griffingene, og bli behandlet som en slags helt av samtlige, var ikke innbydende; men enten var det det eller å bli her og bli huket av de to Fromm-brødrene, som satt og viftet iherdig for at han skulle sette seg hos dem. Han gikk resolutt bort til portretthullet, skjøv det opp, krabbet igjennom og sto ansikt til ansikt med Hermine.

«Hei,» sa hun og holdt fram en stabel brødskiver i en serviett. «Jeg tok med disse … vil du bli med og gå en tur?»

«God idé,» sa Harry takknemlig.

De gikk ned, fort ut gjennom inngangshallen uten å se innom Storsalen og marsjerte snart nedover gressbakken mot sjøen, hvor Durmstrangskipet lå fortøyd og speilte seg svart i vannet. Det var en kjølig morgen, så de holdt seg i bevegelse og gumlet brødskiver mens Harry fortalte henne nøyaktig hva som hadde skjedd etter at han forlot Griffingbordet kvelden før. Til hans kolossale lettelse godtok hun historien hans uten spørsmål.

«Klart jeg skjønte at du ikke hadde meldt deg på selv,» sa hun da han hadde fortalt ferdig om opplevelsen i kammeret innenfor Storsalen. «Bare uttrykket i fjeset ditt da Humlesnurr leste opp navnet ditt! Men spørsmålet

er: Hvem var det da som gjorde det? Bister har rett, Harry … jeg tror ikke noen elev kunne gjort det … de kunne aldri greid å lure Begeret, eller komme seg forbi Humlesnurrs –»

«Har du sett Ronny?» avbrøt Harry.

Hermine nølte.

«Æh … jo, ved frokosten,» sa hun.

«Tror han fremdeles at jeg meldte meg på selv?»

«Vel … nei, jeg tror ikke det … ikke *egentlig,*» sa Hermine forlegent.

«Hva skal det liksom bety, ikke *egentlig*?»

«Å, Harry, er ikke det opplagt, da?» sa Hermine oppgitt. «Han er sjalu.»

«Sjalu?» sa Harry vantro. «Sjalu på hva da? Har han sånn lyst til å vise seg som en tulling foran hele skolen, eller?»

«Hør her,» sa Hermine tålmodig. «Du vet godt at det alltid er deg som får all oppmerksomheten. Jeg vet det ikke er din feil,» la hun fort til da hun så Harry åpne munnen sint, «jeg vet det ikke er du som vil ha det sånn, men … du skjønner vel at Ronny har alle disse brødrene som han alltid blir målt opp mot, og du er hans beste venn, og veldig berømt – hver gang noen ser deg, blir han bare skjøvet til side, og det finner han seg i og sier aldri noe om det, men så ble vel dette bare én gang for mye da, tenker jeg …»

«Å, flott,» sa Harry bittert. «Kjempeflott. Du kan si til ham at jeg gjerne bytter når det skal være. Si at han er velkommen til å overta hele greia … folk som glor på arret mitt hvor jeg er …»

«Jeg har ikke tenkt å si noe som helst til ham, jeg,» sa Hermine kort. «Si det til ham selv, det er den eneste måten å få skvært opp i dette på.»

«Ikke søren om jeg løper etter ham og prøver å få ham til å bli voksen!» sa Harry så høyt at flere ugler i et tre like ved tok til vingene av skrekk. «Kanskje han endelig tror på at jeg ikke har det så veldig moro når jeg brekker nakken eller –»

«Det der er ikke morsomt,» sa Hermine lavt. «Ikke morsomt i det hele tatt.» Hun så dypt bekymret ut. «Harry, jeg har tenkt på noe – du vet hva vi må gjøre, ikke sant, så snart vi kommer opp i borgen igjen?»

«Ja; gi Ronny et skikkelig spark i –»

«*Skrive til Sirius.* Du er nødt til å fortelle ham hva som har skjedd. Han ba deg holde ham orientert om alt som foregår på Galtvort … det er nesten som om han ventet at et eller annet slikt skulle skje. Jeg tok med litt pergament og en fjærpenn ut –»

«Gi deg'a,» sa Harry. Han så seg om for å sjekke at ingen hørte dem, men parken lå folketom. «Han kom tilbake til landet bare fordi det verket i arret mitt. Hvis jeg forteller at noen har meldt meg på til Tretrollmannsturneringen, kommer han antakelig brasende rett inn på borgen her –»

«Han ville du skulle si fra,» sa Hermine strengt. «Han kommer til å få høre om det uansett –»

«Åssen da?»

«Harry, dette er ikke noe som kan holdes hemmelig,» sa hun meget alvorlig. «Denne turneringen er berømt, og *du* er berømt. Det skulle overraske meg stort om det ikke sto noe i *Aftenprofeten* om at du er med … det står om deg alt i halvparten av alle bøkene om Han-du-vet, skal jeg si deg … og Sirius vil mye heller høre det fra deg, det vet jeg.»

«OK, OK, så skal jeg skrive til ham, da,» sa Harry og kastet den siste brødbiten ut i sjøen. De sto der og så den flyte et øyeblikk, før en diger tentakel steg opp av vannet og feide den med seg under vannflaten. Så gikk de tilbake til borgen.

«Hvem sin ugle skal jeg bruke?» sa Harry mens de gikk opp trappa. «Han sa jeg ikke skulle bruke Hedvig mer.»

«Spør Ronny om du får låne –»

«Jeg spør ikke Ronny om noe som helst,» sa Harry avgjort.

«Ja, så lån en av skolens, da, dem kan jo alle bruke,» sa Hermine.

De gikk opp i ugleriet. Hermine ga Harry en pergamentbit, en fjærpenn og et blekkhus, og så ruslet hun rundt de lange radene med vagler og kikket på alle de forskjellige uglene, mens Harry satte seg med ryggen mot en vegg og skrev brevet sitt:

Kjære Sirius

Du sa jeg skulle holde deg orientert om alt som skjer på Galtvort, så OK – jeg vet ikke om du har hørt det, men de skal holde Tretrollmannsturnering i år, og lørdag kveld ble jeg tatt ut som den fjerde skoleforkjemperen. Jeg vet ikke hvem som la navnet mitt i Ildbegeret, for det var ikke meg. Den andre Galtvort-forkjemperen er Fredrik Djervell fra Håsblås.

Her stanset han og tenkte. Han hadde lyst til å si noe om det tunge loddet av engstelse som liksom hadde satt seg fast i brystet siden i går kveld, men han visste ikke hvordan han skulle sette ord på det, så det endte med at han bare dyppet pennen i blekket igjen og avsluttet:

Håper du har det bra, og Bukknebb òg – Harry

«Ferdig,» sa han til Hermine mens han reiste seg og børstet halm av kutten. Da Hedvig så det, kom hun dalende ned på skulderen hans og strakte ut beinet.

«Jeg kan ikke bruke deg nå,» sa Harry til henne og så seg om etter skoleuglene. «Jeg må bruke en av de der …»

Hedvig ga fra seg et ekstra høyt tut og lettet så brått at klørne hennes grov seg inn i skulderen hans. Hele tida mens han knyttet brevet til beinet på en stor tårnugle, vendte hun ryggen til ham. Da tårnugla hadde flydd av sted, rakte han ut hånden for å stryke Hedvig over fjærene, men hun klikket rasende med nebbet og seilte opp og satte seg på en takbjelke hvor han ikke kunne nå henne.

«Først Ronny, og så deg,» sa Harry sint. *«Men det er ikke min feil*!»

*

Om Harry hadde trodd at alt skulle bli bedre bare folk fikk vent seg til tanken på ham som skoleforkjemper, viste neste dag hvor feil han tok. Nå som det var skoletimer å følge igjen, kunne han ikke lenger unngå resten av skolen – og det var tydelig at resten av skolen trodde, akkurat som

griffingene, at det var Harry selv som hadde meldt seg på til turneringen. Men i motsetning til griffingene var de ikke så imponert.

Håsblåsingene, som ellers hadde et utmerket forhold til griffingene, oppførte seg påfallende kaldt mot samtlige av dem. Én urtologitime var nok til å vise dette klart. Det var tydelig at håsblåsingene følte at Harry hadde stjålet æren fra deres egen forkjemper – en følelse som muligens ble forsterket av at Håsblås sjelden oppnådde noen ære, og at Fredrik var en av de få som noensinne hadde bragt dem litt, siden han en gang hadde slått Griffing i rumpeldunk. Ernst Maltmann og Julius Finkenfjær, som Harry normalt kom godt utav det med, ville ikke snakke med ham, enda de sto ved samme brett og pottet om bykseløker – men de lo nokså ubehagelig da en av bykseløkene vred seg løs fra grepet hans og ga ham en ordentlig lusing midt i fjeset. Ronny ville heller ikke snakke med ham. Hermine satt midt imellom dem og holdt en tvungen samtale gående, men skjønt begge to svarte henne normalt, unngikk de all øyekontakt med hverandre. Harry syntes til og med at professor Stikling virket fjern mot ham – men så var hun jo husstyrer i Håsblås, da.

Under normale forhold ville han sett fram til å treffe Gygrid, men timene i vesenstell betydde å treffe smygardingene òg – første gang han skulle møte dem ansikt til ansikt etter kåringen som forkjemper.

Som en kunne vente, møtte Malfang opp utenfor Gygrids hytte med det velkjente hånfliret godt på plass.

«Nææ, se gutter, der har vi jo forkjemperen,» sa han til Krabbe og Gurgel straks han hadde Harry innen hørevidde. «Dere har vel med autografbøkene? Best vi får underskriften nå, for jeg tviler på at vi har ham blant oss stort lenger … halvparten av alle tretrollmenn-forkjempere har dødd … hvor lenge tror du du varer, Potter? Ti minutter uti den første prøven, det er mitt tips.»

Krabbe og Gurgel vrinsket lojalt, men Malfang rakk ikke å si mer, for i det samme kom Gygrid ut fra baksida av hytta. Han bar på et vaklende tårn av kasser, hver med en diger sprengstjertskrutt i. Til klassens forferdelse forklarte han at årsaken til at skruttene gikk løs på hverandre, var et overskudd av oppsamlet energi, og at løsningen var at alle elevene skulle

feste et halsbånd på hver sin skrutt og ta den med ut på en kort tur. Det eneste gode ved dette var at det fikk Malfang på helt andre tanker.

«Ta med det beistet ut på tur?» gjentok han med vemmelse og stirret ned i en av kassene. «Og hvor skulle vi feste halsbåndet, liksom? Rundt brodden, rundt sprengstjerten eller rundt sugekoppen?»

«Rundt midten,» sa Gygrid og demonstrerte. «Æhm … kanskje lurt å ta på dere drageskinnhanskene, sånn bare for å væra litt ekstra føre var. Harry – du kan komma hit og hjælpe meg med denna digre her …»

Det viste seg at Gygrids egentlige hensikt var å få en prat med Harry på tomannshånd.

Han ventet til alle hadde gått av gårde med hver sin skrutt; så snudde han seg mot Harry og sa alvorlig: «Så du skal væra med, Harry. I turneringa. Væra skolens forkjemper.»

«En av forkjemperne,» rettet Harry.

De billesvarte øynene til Gygrid så bekymrede ut under de viltvoksende øyebrynene. «Og du aner'ke hvem som putta namnet ditt oppi?»

«Så du tror på at det ikke var meg selv, du da?» sa Harry og fikk store problemer med å skjule bølgen av takknemlighet han følte for Gygrid da.

«Ja, så klabert,» gryntet Gygrid. «Du har jo sagt at det var'ke deg, så da så – jeg trur deg, og Humlesnurr trur deg òg.»

«Skulle ønske jeg visste hvem som gjorde det,» sa Harry bittert.

De sto der og så ut over gressplenene. Klassen var spredd for alle vinder nå, og alle i store vansker. Skruttene var blitt nesten en meter lange og svært kraftige. Nå var de ikke lenger skall- og fargeløse, men hadde utviklet et slags tykt, gråaktig, skinnende panser. De så ut som en krysning mellom en kjempeskorpion og en langstrakt krabbe – men fremdeles uten noe hode eller øyne det var mulig å identifisere. De var blitt råsterke og vanskelige å holde kontroll med.

«Ser ut som dem har det trivelig, hæ?» sa Gygrid fornøyd. Harry regnet med at han mente skruttene, for klassekameratene hadde det opplagt ikke. Med jevne mellomrom eksploderte en skruttstjert med et nifst smell og blåste dyret flere meter forover, og mer enn én elev ble drasset med på magen mens de fortvilet prøvde å komme seg på beina.

«Jeg veit ikke jeg, Harry,» sukket Gygrid plutselig og kikket ned på ham igjen med et bekymret uttrykk. «Skoleforkjemper … det er lissom alltingen skal hende akkerat deg, hæ?»

Harry svarte ikke. Jo, det var som om allting skulle hende akkurat ham … det var mer eller mindre det samme som Hermine hadde sagt mens de ruslet rundt sjøen, og ifølge henne var det også grunnen til at Ronny ikke lenger ville ha noe med ham å gjøre.

*

De neste par dagene var blant de verste Harry hadde opplevd på Galtvort. Det nærmeste han hadde kommet tidligere, var de månedene i andre klasse da en stor del av skolen hadde mistenkt ham for å stå bak angrepene på medelever. Men den gangen hadde Ronny stått på hans side. Han trodde at om han bare hadde hatt Ronny som venn igjen, kunne han taklet resten av skolens oppførsel, men neimen om han hadde tenkt å *tigge* Ronny om å snakke med ham, hvis Ronny selv ikke ville. Men uansett var det en ensom følelse å merke motviljen strømme mot seg fra alle kanter.

Han kunne skjønne håsblåsingenes holdning, selv om han ikke likte den; de hadde sin egen forkjemper å bakke opp. Fra smygardingene var det ikke annet å vente enn ondskapsfulle fornærmelser – der var han høyst upopulær og hadde alltid vært det, siden han så ofte hadde vært med og vunnet seire for Griffing, både i rumpeldunk og i husmesterskapet. Men han hadde håpet at ravnkloingene kunne ha sett seg råd til å gi ham like mye støtte som Fredrik. Der tok han altså feil. De fleste ravnkloinger mente visst at han hadde narret Begeret til å godta navnet hans fordi han var desperat etter å klore til seg enda litt mer berømmelse.

Og så var det det at Fredrik liknet så mye mer på en forkjemper enn han selv. Slående flott var han, med den rette nesa, det mørke håret og de grå øynene, så det var vanskelig å si hvem som fikk mest beundring for tida, han eller Viktor Krumm. Under lunsjen en dag så Harry faktisk at de samme sjetteklassejentene som hadde vært så oppsatt på å få Krumms autograf, tigget Fredrik om å skrive navnet sitt på skolesekkene deres.

Og ikke noe svar kom fra Sirius, Hedvig ville ikke være i nærheten av ham, professor Rummelfiold spådde hans død med enda større overbevisning enn vanlig, og han gjorde det så dårlig med apportformler i timene til professor Pirrevimp at han fikk ekstra lekser – som den eneste, bortsett fra Nilus.

«Det er da ikke så vanskelig, Harry,» prøvde Hermine å forsikre ham da de gikk ut fra Pirrevimps time – hun hadde fått diverse gjenstander til å suse mot seg gjennom rommet i hele timen, som om hun var blitt en slags mystisk magnet for tavlesvamper, papirkurver og lunaskoper. «Du konsentrerte deg bare ikke ordentlig –»

«Lurer på hvorfor ikke det, gitt?» sa Harry mørkt idet Fredrik Djervell gikk forbi, omgitt av en stor flokk kokette jenter, som samtlige stirret på Harry som om han var en spesielt stor sprengstjertskrutt. «Men glem det, hm? I ettermiddag har vi jo en dobbelttime i eliksirer å se fram til …»

Dobbelttimer i eliksirer var alltid en forferdelig opplevelse, men nå for tida var det rene torturen. Å være innestengt i en fangekjeller i halvannen time med Slur og smygardingene, som alle øyensynlig gikk inn for å straffe Harry hardest mulig for å ha våget å bli skoleforkjemper, var omtrent det mest utrivelige Harry kunne forestille seg. Han hadde allerede kjempet seg igjennom én fredag på den måten, mens Hermine satt ved sida av ham og messet hviskende: «Overse dem, overse dem, overse dem,» og han kunne ikke tenke seg at det ville bli noe bedre i dag.

Da han og Hermine kom ned til Slurs kjeller etter lunsj, fant de smygardingene ventende utenfor, alle med et digert merke festet foran på kutten. Et villfarent øyeblikk trodde Harry at det var H.I.K.K.-merker, men så så han at det sto det samme på alle, med brennende røde bokstaver som lyste klart i den halvmørke underjordiske gangen:

Støtt FREDRIK DJERVELL – den *ekte* Galtvort-forkjemperen!

«Liker du dem, Potter?» sa Malfang høyt da Harry nærmet seg. «Og det er ikke alt de kan – se her!»

Han trykket merket mot brystet, og straks forsvant teksten og ble erstattet av en annen, som glødet grønt:

Smygardingene hylte av latter. Alle de andre trykket også på merkene sine, til ordene POTTER ER EN DRITT skinte klart fra alle kanter. Harry merket at han ble het om ørene og halsen.

«Nei, så *kjempe*morsomt,» sa Hermine sarkastisk til Petrea Parkasen og gjengen hennes av smygardjenter, som lo verre enn noen. «Virkelig *vittig*.»

Ronny sto og lente seg mot veggen sammen med Tommy og Jokum. Han lo ikke, men han forsvarte ikke Harry heller.

«Vil du ha en, Grang?» sa Malfang og holdt fram et merke mot Hermine. «Jeg har massevis. Men ikke rør hånden min, altså. Jeg vasket den nettopp, skjønner du, og jeg vil så nødig få grumseslim på den.»

Det var som om litt av sinnet som hadde bygd seg opp i Harry i dagevis, plutselig brøt gjennom en demning i brystet. Han hadde grepet etter tryllestaven før han visste hva han gjorde. Til alle kanter hev folk seg av veien og rygget bortover i gangen.

«Harry!» sa Hermine advarende.

«Bare prøv deg, Potter,» sa Malfang lavt og tok fram sin egen stav. «Nå har du ikke Bister her til å passe på deg – bare gjør det, hvis du tør –»

Et sekund stirret de hverandre inn i øynene, og så, presis samtidig, gikk de til aksjon.

«Grandikvisicus!» hylte Harry.

«Tannekspandio!» skrek Malfang.

En lysstråle skjøt ut fra hver av stavtippene; de traff hverandre i lufta og rikosjetterte i uventede vinkler – Harrys traff Gurgel midt i fjeset, og Malfangs traff Hermine. Gurgel bæljet og slo hendene for nesa, som slo ut i svære, stygge kviser. Hermine klynket i panikk og holdt seg for munnen.

«Hermine!» Ronny skyndte seg fram for å se hva som var galt.

Harry snudde seg og så at Ronny trakk hånden hennes vekk fra ansiktet. Det var ikke noe vakkert syn. Fortennene hennes (som var større enn vanlig i utgangspunktet) vokste nå i alarmerende fart, og hun liknet mer og mer på en bever mens tennene ble lengre og skjøt forbi underleppa på vei mot

haken. Hun kjente på dem i panikk og greide ikke å holde tilbake et livredd skrik.

«Og hva skal alt dette bråket bety?» sa en bløt, livsfarlig stemme. Slur hadde kommet.

Smygardingene ropte sine versjoner i kor. Slur pekte på Malfang med en lang, gul finger og sa: «Forklar.»

«Potter angrep meg, professor –»

«Vi angrep hverandre helt samtidig!» ropte Harry.

«– og så traff han Gurgel – se –»

Slur gransket Gurgels ansikt, som nå minnet mest om noe som ville passet godt i en bok om giftige muggsopper.

«Sykestua, Gurgel,» sa Slur rolig.

«Malfang traff Hermine!» sa Ronny. «Se!»

Han tvang Hermine til å vise Slur tennene – hun gjorde sitt beste for å skjule dem med hendene, men det var vanskelig, ettersom de hadde vokst forbi kragen. Petrea Parkasen og de andre smygardjentene sto krumbøyd av lydløs fnising og pekte på Hermine bak ryggen på Slur.

Slur kikket kaldt på Hermine, og så sa han: «Jeg ser ingen forskjell.»

Hermine klynket, og øynene løp fulle av tårer. Så snudde hun på hælen og løp hele gangen til ende og ut av syne.

Det var kanskje heldig at Harry og Ronny begynte å skrike til Slur akkurat samtidig, og heldig at stemmene ga slik gjenlyd i steingangen, for i det lydkaoset var det umulig for ham å skjelne akkurat hva de kalte ham. Men han oppfattet poenget.

«La oss se,» sa han med sin silkemykeste stemme. «Femti poeng i bot til Griffing, og arrest til både Potter og Wiltersen. Og kom dere inn straks, ellers blir det arrest i en uke.»

Det kimte for ørene på Harry. En slik urettferdighet – han ville forbanne Slur i tusen slimete biter! Han gikk forbi Slur, gikk side om side med Ronny bakerst i fangehullet og smelte boka ned på pulten. Ronny skalv også av sinne – et øyeblikk var det som om alt var som før mellom dem, men så snudde Ronny seg og satte seg hos Tommy og Jokum i stedet, og Harry ble sittende alene igjen. Malfang snudde ryggen til Slur og trykket på

merket sitt med et bredt flir. POTTER ER EN DRITT glimtet nok en gang gjennom rommet.

Harry satt der og glante på Slur mens timen begynte og forestilte seg at det hendte ham de verste ting … om han bare hadde visst hvordan en utfører Martyriusforbannelsen … han skulle fått Slur overende på ryggen, rykkende og spjettende som den edderkoppen …

«Motgifter!» sa Slur og så seg om i klassen med kalde, svarte øyne som glitret stygt. «Alle skulle ha klargjort oppskriftene sine nå. Brygg dem omhyggelig, og så velger vi ut en å teste en av dem på …»

Slurs blikk møtte Harrys, og Harry visste hva som ventet. Slur ville forgifte *ham.* Han forestilte seg at han løftet opp heksekjelen sin, sprintet fram til kateteret og dæljet den ned på Slurs fettete hode –

Og så fikk han annet å tenke på. Det banket på døra.

Det var Frodrik Fromm. Han snek seg sidelengs inn i rommet, smilte bredt til Harry og gikk fram til kateteret foran.

«Ja?» sa Slur kort.

«Unnskyld, professor, jeg skulle hente Harry Potter og ta ham med opp.»

Slur stirret ned på Frodrik langs kroknesa. Smilet falmet i det ivrige fjeset til Frodrik.

«Potter har en eliksirertime å bli ferdig med,» sa Slur kaldt. «Han kommer opp når timen er over.»

Frodrik ble lyserød.

«Men professor – professor, herr Humbag vil snakke med ham,» sa han nervøst. «Alle forkjemperne må komme, jeg tror de skal ta fotografier …»

Harry ville gitt alt han eide for å ha hindret Frodrik i å si de siste ordene. Han våget et halvt blikk på Ronny, men Ronny stirret konsentrert i taket.

«Vel, vel, da,» glefset Slur. «Potter, la sakene dine bli her. Jeg vil ha deg her senere for å teste motgiften din.»

«Unnskyld, professor – han må ta med seg sakene sine,» pep Frodrik. «Alle forkjemperne –»

«Ja *vel!*» sa Slur. «Så ta sekken din, Potter, og kom – deg – ut!»

Harry slengte sekken over skulderen, reiste seg og gikk mot døra. Da han passerte smygardingenes pulter, glimtet det POTTER ER EN DRITT mot

ham fra alle kanter.

«Er det ikke fantastisk, Harry?» sa Frodrik og begynte å prate i samme sekund Harry lukket fangehulldøra bak seg. «Er det ikke det? At du ble forkjemper?»

«Fantastisk,» sa Harry tungt, og de begynte å gå mot trappa til inngangshallen. «Hva er det de trenger fotografier til, Frodrik?»

«Til *Aftenprofeten,* tror jeg det var.»

«Flott,» sa Harry matt. «Akkurat det jeg trengte. Enda mer oppstuss.»

«Tvi tvi!» sa Frodrik da de kom til det rette rommet. Harry banket på og gikk inn.

Han kom inn i et ganske lite klasserom. De fleste av pultene var skjøvet tilbake mot bakveggen, så det ble et åpent rom på midten, men tre av dem var plassert side om side foran tavla og dekket med et langt stykke fløyel. Bak fløyelspultene sto fem stoler, og på en av dem satt Ludo Humbag og snakket med en heks Harry aldri hadde sett før, iført cyklamenfarget kutte.

Viktor Krumm sto i et hjørne uten å si et ord, like mutt som vanlig. Fredrik og Fleur snakket sammen. Fleur så adskillig blidere ut enn Harry hadde sett henne til nå og gjorde stadig dette kastet med hodet, så det lange sølvhåret glinset i lyset. En tykkfallen mann kikket på henne fra øyekroken; han holdt et kamera som det steg litt røyk opp av.

Humbag fikk plutselig øye på Harry, reiste seg fort og kom byksende fram. «Ah, her har vi ham! Forkjemper nummer fire! Kom inn, Harry, kom inn … ingenting å bry seg om, det er bare stavkontrollseremonien, resten av dommerne kommer om et øyeblikk …»

«Stavkontroll?» gjentok Harry nervøst.

«Vi må jo sjekke at alle tryllestavene virker som de skal, at det ikke er noen problemer, ikke sant: de er jo det viktigste redskapet dere har i prøvene som venter,» sa Humbag. «Eksperten er ovenpå hos Humlesnurr nå. Og så skal vi ha en liten fotosesjon. Dette er Rita Slita,» la han til og viste til heksa i cyklamenkutten, «hun skal skrive en liten snutt om turneringen til *Aftenprofeten* …»

«Kanskje ikke så helt liten, Ludo,» sa Rita Slita og mønstret Harry.

Håret hennes var dandert i et overdådig mylder av underlig stive krøller og sto i pussig kontrast til ansiktet med den kraftige haken. På nesa hadde hun juvelbesatte briller. De tykke fingrene som holdt om krokodilleskinnveska endte i fem centimeter lange, blodrøde negler.

«Jeg lurer på om jeg kunne få et lite ord med Harry før vi begynner?» sa hun til Humbag, men fortsatte å stirre stivt på Harry. «Den yngste forkjemperen, hva … bare for å få litt kulør?»

«Ja visst!» sa Humbag hjertelig. «Altså – hvis ikke Harry har noe imot det?»

«Æh –» sa Harry.

«Herlig,» sa Rita Slita, og sekundet etter hadde de røde klørne tatt Harrys overarm i et overraskende hardt grep. Hun styrte ham ut av rommet igjen og åpnet en annen dør like bortenfor.

«Det er jo ikke til å være der inne med alt det bråket,» sa hun. «Skal vi se … jo, dette er da riktig koselig.»

Det var et bøttekott. Harry stirret på henne.

«Kom så, vennen min – sånn ja – herlig,» sa Rita Slita igjen mens hun vaglet seg faretruende oppå en omvendt bøtte, skjøv Harry ned på en pappkartong og lukket døra, så de satt i stummende mørke. «Skal vi se …»

Hun åpnet krokodilleskinnveska og trakk opp en håndfull lys, som hun tente med et sveip av tryllestaven og lot henge i lufta, så de kunne se hva de gjorde.

«Du har vel ikke noe imot om jeg bruker en intervjups, vel, Harry? Da kan jeg snakke vanlig med deg imens …»

«En hva for noe?» sa Harry.

Rita Slitas smil ble bredere. Harry telte tre gulltenner. Hun stakk hånden i krokodilleveska igjen og trakk opp en lang, giftiggrønn fjærpenn og en rull pergament, som hun strakte ut foran dem over en kasse med Fru Skrubbs magiske allmøkkfjerner. Hun stakk spissen av den grønne pennen i munnen, sugde et øyeblikk på den med tydelig nytelse og satte den så rett opp og ned på pergamentet, hvor den ble stående på spissen med en svak sitring.

«Prøve, prøve … dette er Rita Slita, journalist i *Aftenprofeten*.»

Harry så fort ned på den grønne pennen. Straks Rita Slita begynte å snakke, hadde den begynt å skrible så den danset over pergamentet:

Tiltrekkende, blonde Rita Slita, 43, sommed sin skarpe penn har punktert så mangt et oppblåst ry –

«Herlig,» sa Rita Slita enda en gang. Hun rev av den øverste biten av pergamentet, krøllet den sammen og puttet den i veska. Så lente hun seg mot Harry og sa: «Vel, Harry – hva fikk deg til å melde deg på til Tretrollmannsturneringen?»

«Æh –» sa Harry igjen, men pennen distraherte ham. Enda han ikke sa noe, fór den over papiret, og i kjølvannet etter den kunne han lese en ny setning:

Et stygt arr, minnet om en tragisk fortid, skjemmer det ellers så fine ansiktet til Harry Potter, hvor øynene –

«Ikke tenk på pennen, Harry,» sa Rita Slita bestemt. Motvillig så Harry opp på henne i stedet. «Altså – hva var det som fikk deg til å melde deg til turneringen, Harry?»

«Jeg gjorde ikke det,» sa Harry. «Jeg vet ikke åssen navnet mitt havnet oppi Ildbegeret. Det var ikke meg som la det der.»

Rita Slita hevet et tykt svertet øyebryn. «Så, så, Harry, du behøver ikke være redd for å få problemer. Alle vet at du egentlig ikke skulle vært med. Men ikke tenk på det. Leserne elsker en opprører.»

«Men jeg meldte meg *ikke,*» gjentok Harry. «Jeg vet ikke hvem som –»

«Hvordan føler du deg når du tenker på prøvene som venter deg?» sa Rita Slita. «Oppspilt? Nervøs?»

«Jeg har ikke egentlig tenkt noe større på … vel, jo, nervøs, jo da,» sa Harry. Det veltet seg ubehagelig i magen mens han sa det.

«Det har hendt at forkjempere har dødd under turneringer, ikke sant?» sa Rita Slita pågående. «Har du tenkt noe over det?»

«Vel … de sier det blir mye tryggere i år,» sa Harry.

Fjærpennen danset over pergamentet mellom dem, fram og tilbake som om den gikk på skøyter.

«Men du har jo sett døden i hvitøyet før, du, ikke sant?» sa Rita Slita og studerte ham nærgående. «Hvordan ville du si at det har preget deg?»

«Æhm,» sa Harry igjen.

«Tror du at traumet fra din fortid kan ha gjort deg oppsatt på å bevise noe? Å leve opp til ryktet ditt? Tror du at du kanskje ble fristet til å melde deg på til Tretrollmannsturneringen fordi –»

«Jeg meldte meg ikke,» sa Harry. Han begynte å bli irritert.

«Kan du huske foreldrene dine i det hele tatt?» sa Rita Slita uten å høre etter.

«Nei,» sa Harry.

«Hva tror du de ville følt hvis de visste at du var med i Tretrollmannsturneringen? Stolthet? Bekymring? Sinne?»

Nå var Harry blitt ganske forbannet. Hvordan i huleste skulle han vite hva foreldrene hans ville følt hvis de var i live? Han kunne merke at Rita Slita gransket ham intenst. Han rynket pannen, unngikk blikket hennes og så ned på ordene pennen akkurat hadde skrevet:

De slående grønne øynene fylles av tårer når samtalen kommer inn på foreldrene han knapt kan huske.

«Jeg har aldeles ikke tårer i øynene!» sa Harry høyt.

Før Rita Slita fikk svart, gikk døra opp. Harry så ut og blunket i det skarpe lyset. Der sto Albus Humlesnurr og så ned på de to som satt sammenklemt i bøttekottet.

«Humlesnurr!» utbrøt Rita Slita med tilsynelatende begeistring – men Harry la merke til at pennen og pergamentet plutselig hadde forsvunnet fra kassa med Magisk allmøkkfjerner, og at Ritas klofingre i en fart smekket igjen låsen på krokodilleskinnveska. «Står til?» sa hun, reiste seg og rakte Humlesnurr en av de store, mannhaftige hendene. «Jeg håper De så oppslaget mitt i sommer om kongressen i Det internasjonale hekseriforbund?»

«Fortryllende ondsinnet,» sa Humlesnurr med et glimt i øyet. «Særlig likte jeg din beskrivelse av meg som en avdanket klodrian.»

Rita Slita virket ikke antydning til brydd. «Jeg ville bare understreke poenget om at enkelte av synspunktene Deres er litt gammeldagse, Humlesnurr, og at mange vanlige trollmenn –»

«Det skulle glede meg å høre tankegangen bak dine grovheter, Rita,» sa Humlesnurr med et høflig bukk og et smil, «men jeg er redd vi må utsette det til senere. Stavkontrollen skal til å begynne, og den kan vanskelig finne sted hvis en av våre forkjempere sitter gjemt i et bøttekott.»

Harry skyndte seg tilbake til klasserommet og var glad til for å slippe fra Rita Slita. Nå hadde de andre forkjemperne tatt plass på stoler ved døra, og han satte seg fort ved sida av Fredrik og kikket bort på fløyelsbordet, hvor fire av de fem dommerne nå satt – rektor Karkaroff, madame Maxime, herr Kroek og Ludo Humbag. Rita Slita satte seg i et hjørne, og Harry så at hun smøg pergamentet opp av veska igjen, rullet det ut over knærne, sugde på spissen av intervjupsen og på ny satte den på pergamentet.

«Må jeg få presentere herr Olivander?» sa Humlesnurr henvendt til forkjemperne, mens han tok plass ved dommerbordet. «Han vil undersøke tryllestavene deres for å sikre at de er i god stand før turneringen.»

Harry så seg om, og med et lite støt av overraskelse la han merke til en gammel trollmann med store, bleke øyne som sto stillferdig borte ved vinduet. Harry hadde møtt herr Olivander før – det var tryllestavmakeren Harry hadde kjøpt sin egen stav hos i Diagonallmenningen for over tre år siden.

«Mademoiselle Delacour, kunne De komme fram først, er De snill?» sa herr Olivander og gikk ut på den åpne flekken midt i rommet.

Fleur Delacour feide bort til herr Olivander og rakte ham tryllestaven sin.

«Hmmm …» sa han.

Han dreide staven mellom de lange fingrene som en taktstokk. Noen rosa og gylne gnister slo ut fra den. Så holdt han den tett inntil øynene og gransket den omhyggelig.

«Ja,» sa han lavt. «Ni og en halv tomme … stiv … rosentre … og inneholder – du verden …»

«Et 'år fra 'odet til en lamia,» sa Fleur. «En av mine bestemødere.»
Så Fleur *var* delvis lamia, tenkte Harry og merket seg at dette måtte han fortelle Ronny … og så husket han at han og Ronny ikke var på talefot.
«Ja,» sa herr Olivander, «ja. Jeg har jo aldri brukt lamiahår selv, riktignok. Min erfaring er at det gir nokså temperamentsfulle staver … men hver sin smak, og hvis denne passer Dem, så …»
Herr Olivander strøk med fingeren langs tryllestaven, formodentlig for å sjekke om det var riper eller klumper. Så mumlet han: *«Orkideus!»* og en blomsterkvast brast ut fra tippen.
«Godt, godt; staven er i utmerket stand,» sa herr Olivander. Han samlet sammen blomstene og overrakte dem til Fleur sammen med tryllestaven. «Herr Djervell, så var det Dem.»
Fleur gled tilbake til plassen sin og smilte til Fredrik idet de passerte hverandre.
«Ah, ja, dette er en av mine, ikke sant?» sa herr Olivander med langt større entusiasme da Fredrik rakte ham staven sin. «Inneholder ett enkelt halehår av en spesielt fin enhjørninghingst … må ha vært sytten håndsbredder høy; holdt på å spidde meg på hornet da jeg plukket tagl av halen hans. Tolv og en kvart tomme … asketre … behagelig spenst. I utmerket stand … De pleier den regelmessig?»
«Polerte den i går kveld,» sa Fredrik og smilte bredt.
Harry så ned på sin egen stav. Det var fingermerker over hele. Han samlet en neve kuttestoff ved knærne og prøvde å gni den ren ubemerket. En serie gullgnister skjøt ut fra tippen. Fleur Delacour sendte ham et meget overbærende blikk, og han holdt opp.
Herr Olivander sendte en strøm av sølvskimrende røykringer gjennom rommet fra tippen av Fredriks stav, erklærte seg tilfreds og sa så: «Herr Krumm, om De vil være så snill.»
Viktor Krumm reiste seg og lusket bort til herr Olivander, rundrygget og inntilbeins. Der rakte han fram tryllestaven og sto og skulte med hendene i kuttelommene.
«Hmm,» sa herr Olivander, «dette er en Gregorovitsj-kreasjon, om jeg ikke tar meget feil? En glimrende stavmaker, skjønt designen er ikke helt

som jeg … men nok om det …»

Han løftet staven til øynene og gransket den inngående mens han dreide den rundt og rundt.

«Ja … agnbøk og hjerterot av drage?» sa han til Krumm, som nikket. «Litt tykkere enn det man vanligvis ser … helt stiv … ti og en kvart tomme … *Avis*!»

Agnbøkstaven smalt som et gevær, og en flokk små, kvitrende fugler fløy fra tippen og gjennom det åpne vinduet ut i det bleke solskinnet.

«Bra,» sa herr Olivander og ga Krumm staven tilbake. «Og da har vi altså igjen … herr Potter.»

Harry reiste seg, gikk forbi Krumm til herr Olivander og rakte ham staven sin.

«Aaaah, jo,» sa herr Olivander, og plutselig glitret det i de bleke øynene. «Jo, jo, jo. Så godt jeg husker denne.»

Det husket Harry òg. Han husket det som om det var i går …

Fire sommere før, på elleveårsdagen sin, hadde han kommet inn i herr Olivanders butikk sammen med Gygrid for å kjøpe en tryllestav. Herr Olivander hadde tatt mål av ham og funnet fram stav etter stav han måtte prøve. Harry hadde viftet med nær sagt hver stav i hele butikken, inntil han omsider fant en som passet ham – denne, som var lagd av kristtorn, elleve tommer lang, og inneholdt én enkelt fjær fra halen til en føniks. Herr Olivander var blitt meget overrasket over at Harry og denne staven passet så godt sammen. «Besynderlig,» hadde han sagt, «… meget besynderlig,» og det var først da Harry hadde spurt hva som var så besynderlig, at herr Olivander forklarte at føniksfjæra i Harrys stav kom fra den samme fuglen hvis fjær var kjernen i staven til fyrst Voldemort.

Akkurat den opplysningen hadde Harry aldri delt med noen. Han var veldig glad i staven sin, og for hans del var dens slektskap med Voldemorts stav noe den ikke kunne noe for – omtrent som han selv ikke kunne noe for at han var i slekt med tante Petunia. Og nå håpet han at herr Olivander ikke hadde tenkt å fortelle hele rommet om dette. Han hadde en fornemmelse av at Rita Slitas intervjups omtrent kom til å eksplodere av opphisselse hvis han gjorde det.

Herr Olivander brukte mye lengre tid på å granske Harrys stav enn på noen av de andres. Men omsider fikk han en fontene av vin til å sprute opp fra den og rakte den deretter tilbake til Harry og sa at den fortsatt var i tipp topp stand.

«Takk, alle sammen,» sa Humlesnurr og reiste seg ved dommerbordet. «Nå kan dere gå tilbake til timene – eller kanskje det går fortere bare å gå ned til middag, for timen er jo snart slutt –»

Med en følelse av at endelig hadde noe gått riktig i dag reiste Harry seg for å gå, men mannen med det svarte kameraet spratt opp og kremtet.

«Foto, Humlesnurr, foto!» sa Humbag oppspilt. «Alle dommerne og forkjemperne. Hva mener du, Rita?»

«Ah – jo, vi kan godt ta dem først,» sa Rita Slita, som nå hadde øynene på Harry igjen. «Og siden kanskje noen enkeltportretter.»

Fotograferingen tok lang tid. Madame Maxime satte enhver i skyggen, uansett hvor hun sto, og fotografen kunne ikke komme langt nok bakover i rommet til å få med hele henne, så til slutt måtte hun sitte, mens alle andre sto rundt henne. Karkaroff snurret ustoppelig tippen av bukkeskjegget om fingeren for å sette en ekstra krøll på det. Krumm, som Harry hadde trodd måtte være vant til den slags, snek seg i halvskjul bakom resten av gruppa. Fotografen ville visst helst ha Fleur forrest, men Rita Slita kom ustanselig fram og halte Harry mer i forgrunnen. Etterpå insisterte hun på å ta portretter av alle forkjemperne, men endelig slapp de da unna.

Harry gikk ned til middag. Hermine var ikke der – hun var sikkert på sykestua ennå og fikk ordnet med tennene. Han spiste alene ved bordenden, og siden var det bare å gå opp i Griffingtårnet, så mye ekstraarbeid som han hadde igjen å gjøre med apportformler. Oppe på sovesalen møtte han Ronny.

«Du har fått ei ugle,» sa Ronny bryskt i det samme Harry kom inn. Han pekte på senga hans. Der satt skoleugla og ventet på ham.

«Å – fint,» sa Harry.

«Og i morra må vi ta arresten vår. I fangekjelleren til Slur,» sa Ronny.

Og dermed gikk han rett ut uten et blikk på Harry. Harry lurte på om han skulle gå etter ham – han var ikke sikker på om han ville snakke med ham

eller dra til ham; begge deler virket like forlokkende – men svaret fra Sirius trakk for sterkt. Han gikk fort bort til tårnugla, løsnet brevet fra beinet og rullet det ut.

Harry –

Jeg kan ikke si alt jeg gjerne skulle sagt i et brev, det er for farlig i tilfelle ugla blir kapret. Vi må snakke sammen ansikt til ansikt. Kan du sørge for å være alene foran peisen i Griffingtårnet klokka ett natta til 22. november?

Jeg vet bedre enn noen at du kan ta vare på deg selv, og så lenge Humlesnurr og Bister er der, tror jeg ikke noen kan skade deg. Men det ser likevel ut som om noen har prøvd seg. Å melde deg på til turneringen må ha vært svært risikabelt, særlig rett for nesa på Humlesnurr.

Vær på vakt, Harry. Og jeg vil fortsatt høre om alt som er uvanlig. Si fra om 22. november så snart du kan.

KAPITTEL NITTEN

EN UNGARSK HORNSVANS

Utsikten til å snakke med Sirius ansikt til ansikt var det eneste som holdt Harry oppe de neste to ukene, det eneste lyspunktet på en horisont som aldri hadde virket mørkere. Sjokket over å bli utpekt til skoleforkjemper hadde fortatt seg litt, og det ga større rom for engstelse for hva han hadde i vente. Den første prøven nærmet seg raskt, som et slags grufullt uhyre som krøket seg sammen foran ham og sperret veien. Sånne nerver hadde han aldri hatt før; det var langt hinsides noe han hadde opplevd før noen rumpeldunkkamp, selv den siste mot Smygard, som hadde avgjort hvem som vant rumpeldunkpokalen. Det ble nesten for vanskelig å tenke på framtida i det hele tatt, nå som det føltes som om hele livet hans hadde ført fram mot, og kom til å ende med, den første prøven …

Riktignok skjønte han ikke helt hvordan Sirius kunne hjelpe ham til å se lysere på å utføre et vanskelig og farlig stykke magi foran hundrevis av mennesker, men bare synet av et vennlig ansikt var jo noe, sånn som allting var. Han skrev tilbake til Sirius og sa at han skulle være foran peisen i Griffingstua på den tida Sirius hadde sagt, og han og Hermine brukte lang tid på å gjennomgå planene for å føyse eventuelle etternølere ut av oppholdsrommet den natta. Hvis ingenting annet virket, hadde de tenkt å slippe en pose møkkbomber, men de håpet de skulle slippe å gå så langt – Nask kom til å flå dem levende.

I mellomtida ble det innestengte livet i borgen bare verre, for Rita Slitas artikkel om Tretrollmannsturneringen hadde nå stått i avisen og vist seg å være ikke så mye en omtale av turneringen som en sterkt kulørt versjon av Harrys livshistorie. Mye av forsida gikk med til et bilde av Harry, mens artikkelen (med fortsettelse på side to, seks og sju) utelukkende dreide seg

om ham, bortsett fra at navnene på forkjemperne fra Beauxbatons og Durmstrang (begge feilstavet) sto klemt inn i siste linje, og Fredriks navn var ikke nevnt overhodet.

Det var ti dager siden artikkelen sto på trykk, og Harry kjente fremdeles skammen svi kvalmende i magen hver gang han tenkte på den. Ifølge Rita Slita hadde han sagt en hel masse som han ikke trodde han hadde sagt i sitt liv, og i hvert fall ikke i det bøttekottet.

«Det er vel foreldrene mine jeg henter styrke fra, for jeg vet at de ville vært veldig stolte hvis de kunne sett meg nå ... ja, det hender fremdeles iblant at jeg gråter over dem om natta, det skammer jeg meg ikke for å innrømme ... jeg vet at det ikke vil hende meg noe vondt under turneringen, for de passer på meg ...»

Men Rita Slita hadde gjort mer enn bare å forvandle «æhm»-ene hans til lange, kvalme setninger; hun hadde intervjuet andre mennesker om ham også.

Omsider har Harry funnet kjærligheten på Galtvort. Hans nære venn Frodrik Fromm sier at han sjelden er å se uten selskap av Hermine Grang, en slående vakker gompefødt pike som, lik Harry selv, er en av skolens flinkeste elever.

Fra det øyeblikket artikkelen kom, hadde Harry måttet tåle at folk – og særlig smygardinger – siterte den når han gikk forbi og kom med hånlige kommentarer.

«Trenger du et lommetørkle, Potter, i tilfelle du begynner å grine i transfigurasjonstimen?»

«Når var det du ble en av de flinkeste elevene på skolen, Potter? Eller dreier det seg om en skole som du og Langballe har startet sammen?»

«Hei – Harry!»

«Ja da, ja da,» hørte Harry seg selv rope idet han hvirvlet rundt i gangen der han sto – han hadde fått nok. «Jeg har akkurat tenkt på den døde moren min og tuta øynene ut på meg, og nå skal jeg opp og grine litt mer …»

«Nei – det var bare – du mistet pennen din.»

Det var Cho. Harry merket rødmen skylle opp i ansiktet.

«Å – takk – unnskyld,» mumlet han og tok imot fjærpennen.

«Æh … tvi tvi på tirsdag, da,» sa hun. «Jeg håper det går ordentlig fint med deg.»

Og Harry sto igjen og følte seg bra dum.

Hermine hadde fått sin del av ubehagelighetene, hun òg, men hun hadde foreløpig ikke begynt å brøle til uskyldige forbipasserende. Harry var faktisk full av beundring for hvordan hun taklet situasjonen.

«*Slående vakker?* Hun?» skrek Petrea Parkasen første gang hun møtte Hermine ansikt til ansikt etter at Ritas artikkel sto på trykk. «Hva var det hun målte mot – et ekorn?»

«Ikke bry deg om det,» hadde Hermine sagt i en verdig tone og holdt hodet høyt og feid forbi de fnisende smygardjentene som om hun ikke hadde hørt dem. «Bare overhør dem, Harry.»

Men Harry greide ikke å la være å bry seg om det. Ronny hadde ikke sagt et ord til ham siden han sa fra om arresten til Slur. Harry hadde halvveis håpet at de skulle bli venner igjen i løpet av de to timene de måtte sylte rottehjerner nede i Slurs fangehull, men det var den dagen Ritas artikkel kom, og det hadde visst styrket Ronny i troen på at Harry egentlig nøt all oppmerksomheten.

Hermine var fly forbannet på dem begge og løp fra den ene til den andre og prøvde å få dem til å snakke sammen. Men Harry var ubøyelig; han nektet å snakke med Ronny før Ronny innrømmet at det ikke var Harry som hadde lagt sitt eget navn i Ildbegeret og ba om unnskyldning for å ha sagt at han løy.

«Det var ikke meg som begynte dette,» sa Harry sta. «Det er hans problem.»

«Du savner ham jo!» sa Hermine utålmodig. «Og jeg vet at han savner deg –»

«Savner ham?» sa Harry. «Jeg savner ham vel ikke …»

Men det var blank løgn. Harry likte Hermine veldig godt, men hun var jo ikke Ronny, da. Det ble mye mindre latter og mye mer henging på

biblioteket med Hermine som bestevenn. Harry hadde fremdeles ikke fått taket på apportformler; det var liksom han hadde fått en slags blokkering, og Hermine insisterte på at det ville hjelpe å lære teorien. Altså brukte de masse tid på å sitte med nesa i bøker mens de spiste lunsj.

Viktor Krumm var også en svært flittig gjest på biblioteket, og Harry lurte på hva han gjorde der. Leste han fag, eller lette han etter noe som kunne hjelpe ham gjennom den første prøven? Hermine klagde ofte over at Krumm var der – ikke at han plagde dem noen gang, men det dukket stadig opp nye klynger av fnisende jenter bak bokhyllene for å spionere på ham, og Hermine ble distrahert av all uroen.

«Han er jo ikke pen engang!» mumlet hun sint og skottet bort på Krumms skarpe profil. «Det er bare fordi han er berømt! De hadde aldri sett to ganger på ham om det ikke var for den derre Bånnski-drunte-greia hans!»

«Wronski-finte!» sa Harry gjennom sammenbitte tenner. Det var ikke bare at det skar ham i hjertet å høre rumpeldunkbegre-per brukt ukorrekt – det ga ham et nytt stikk der å tenke seg Ronnys uttrykk om han hadde hørt Hermine snakke om Bånnskidrunter.

*

Det er rart, men når du er redd for noe og ville gitt hva det skal være for å få tida til å gå saktere, har den en egen, ubehagelig evne til å sette farten opp. Det var som om dagene fram til den første prøven bare pilte forbi, som om noen hadde skrudd alle klokker på dobbel hastighet. Følelsen av panikk så vidt under kontroll fulgte Harry hvor han gikk, like allestedsnærværende som de spisse kommentarene om artikkelen i *Aftenprofeten.*

Lørdagen før den første prøven fikk alle elever i tredje klasse og høyere lov til å dra inn til landsbyen Galtvang. Hermine sa at Harry ville ha godt av å komme ut av borgen litt, og det skulle ikke mye overtalelse til.

«Men hva med Ronny?» sa han. «Vil du ikke gå sammen med ham?»

«Tja … vel …» Hermine ble en anelse lyserød. «Jeg tenkte vi kanskje dumpet borti ham på *Tre sopelimer.»*

«Nei,» sa Harry kontant.

«Å Harry, dette er så dumt …»

«Jeg blir med, men jeg vil ikke treffe Ronny, og jeg tar på meg usynlighetskappen.»

«Ja vel da,» bjeffet Hermine, «men jeg avskyr å snakke med deg i den kappen, jeg vet aldri om jeg ser på deg eller ikke.»

Så Harry gikk opp på sovesalen og tok på seg usynlighetskappen, gikk ned igjen, og han og Hermine begynte å gå mot Galtvang.

Harry følte seg vidunderlig fri under kappen. I landsbyen kom de forbi andre elever, de fleste med *Støtt FREDRIK DJERVELL*-merker på brystet, men for en gangs skyld ble det ikke slengt noen stygge bemerkninger i hans retning, og ingen siterte fra den dumme artikkelen.

«Nå er det *meg* folk kikker på,» sa Hermine surt da de kom ut fra godtebutikken Honningslurp litt senere, gumlende på hver sin svære sjokolade med kremfyll. «De tror jeg snakker med meg selv.»

«Ikke rør så mye på leppene, da.»

«Å, *vær så snill* å ta av deg den kappen en stund! Det er vel ingen som plager deg her.»

«Å nei?» sa Harry. «Se bak deg.»

Rita Slita og fotografvennen hennes kom akkurat ut fra puben *Tre sopelimer*. De snakket lavmælt sammen mens de gikk rett forbi Hermine uten å se på henne. Harry rygget inn mot veggen til Honningslurp for å unngå at Rita Slita klasket til ham med krokodilleskinnveska.

Da de var borte, sa Harry: «Hun er her i landsbyen! Jeg vedder på at hun har kommet for å se på den første prøven.»

Idet han sa det, ble magen hans truffet av en bølge av glødende panikk. Han sa ikke noe om det; han og Hermine hadde ikke snakket stort om hva som ventet i den første prøven, og han hadde på følelsen at hun helst ikke ville tenke på det.

«Hun er vekk,» sa Hermine og så rett gjennom Harry mot enden av Storgata. «Skal vi gå og ta en smørterøl på *Tre sopelimer?* Det er litt kaldt, ikke sant? Du behøver ikke snakke med Ronny!» la hun irritert til og tolket tausheten hans helt korrekt.

Tre sopelimer var fullpakket, stort sett av Galtvort-elever som nøt friettermiddagen, men også med en blanding av magiske vesener som Harry

sjelden så noe annet sted. Det var sikkert fordi Galtvang var den eneste helmagiske landsbyen i Storbritannia, at den var et slags fristed for vesener som gygrer, for eksempel, som ikke var like gode som trollmenn til å forkle seg.

Det var ikke lett å trenge seg gjennom en menneskemengde i usynlighetskappe; hvis en kom til å tråkke på noen, kunne det føre til pinlige spørsmål. Harry ålte seg forsiktig mot et ledig bord i hjørnet, mens Hermine gikk for å kjøpe noe å drikke. På veien gjennom puben fikk Harry øye på Ronny, som satt sammen med Fred og Frank og Laffen Styx. Han motsto fristelsen til å gi Ronny en lusing i bakhodet og kom omsider fram til bordet og satte seg.

Hermine kom tilbake et øyeblikk etter og stakk til ham en smørterøl under kappen.

«Æsj, jeg ser skikkelig dum ut når jeg sitter her alene,» mumlet hun. «Flaks at jeg tok med meg noe å holde på med.»

Og dermed trakk hun fram en notisbok hvor hun hadde notert ned alle medlemmer av H.I.K.K. Harry så sitt og Ronnys navn øverst på en meget kort liste. Det virket som så lenge siden nå at de hadde sittet og funnet på de spådommene sammen, og Hermine hadde dukket opp og utnevnt dem til sekretær og kasserer.

«Vet du hva, kanskje jeg burde prøve å verve noen av landsbyfolkene til H.I.K.K.,» sa Hermine tankefullt og så seg om i puben.

«Å, Hermine,» sa Harry. Han tok en slurk smørterøl under kappen. «Når skal du gi opp de H.I.K.K.-greiene?»

«Når husnissene har fått skikkelig lønn og arbeidsforhold!» hvislet hun tilbake. «Jeg skal si deg at jeg begynner å tro det er på tide med mer direkte aksjon. Jeg lurer på åssen en kommer seg inn på skolekjøkkenet?»

«Har'ke peiling; spør Fred og Frank,» sa Harry.

Hermine ble sittende i tankefull taushet, mens Harry drakk smørterølet sitt og kikket på folk på puben. Alle virket avslappet og i godt humør. Ved et bord i nærheten satt Ernst Maltmann og Hanna Abom og byttet sjokoladefroskkort, begge med *Støtt FREDRIK DJERVELL*-merker på kappene. Helt borte ved døra så han Cho og en stor gjeng av vennene

hennes fra Ravnklo. Hun hadde *ikke* noe *FREDRIK*-merke … dette fikk Harry til å føle seg litt bedre.

Hva ville han ikke gitt for å være en av dem, og sittet og pratet og ledd og ikke hatt annet å bekymre seg for enn leksene? Han forestilte seg hvordan det hadde vært å sitte her hvis navnet hans ikke hadde kommet opp av Ildbegeret. Han hadde så visst ikke sittet her i usynlighetskappen, iallfall. Ronny ville sittet sammen med ham. Alle tre ville antakelig vært lykkelig oppslukt av å diskutere hvilke livsfarlige prøver skoleforkjemperne skulle bli utsatt for på tirsdag. Og han selv ville virkelig sett fram til det, til å se dem utføre … hva det nå ble … og heie på Fredrik, han som alle andre, trygt på bakerste plass på tribunen …

Han lurte på hvordan de andre forkjemperne følte seg. Hver gang han hadde sett Fredrik i det siste, var han omgitt av beundrere og så nervøs, men spent ut. Det hendte Harry fikk et glimt av Fleur Delacour i gangene; hun så ut akkurat som ellers, overlegen og uanfektet. Og Krumm satt bare på biblioteket og ruget over bøkene.

Harry tenkte på Sirius, og det føltes som den stramme, spente knuten i brystet løsnet litt. Om bare litt over tolv timer skulle han være sammen med ham, for i natt var natta de skulle møtes foran stuepeisen – hvis ingenting gikk galt, da, som alt annet hadde gjort i det siste …

«Se, der er Gygrid!» sa Hermine.

Det digre, uflidde bakhodet til Gygrid – som gudskjelov hadde gitt opp de fettete hårrullene – raget opp over mengden. Harry lurte på hvorfor han ikke hadde lagt merke til ham med det samme, så svær som Gygrid var, men så reiste han seg forsiktig opp og så at Gygrid hadde stått krumbøyd og snakket med professor Bister. Gygrid hadde sitt vanlige kjempekrus foran seg, mens Bister drakk av lommelerka. Det virket ikke som madam Rosmerta, den pene pubvertinnen, likte dette noe større, for hun sendte Bister noen sure blikk mens hun samlet inn tomglassene fra bordene rundt. Kanskje hun tok det som en fornærmelse mot mjødgløggen sin, men Harry visste bedre. I den siste timen i svarteforsvar hadde Bister fortalt dem at han foretrakk å lage sin egen mat og drikke bestandig, så lett som det var for svarte trollmenn å smyge gift nedi et ubevoktet krus.

Harry så at Gygrid og Bister reiste seg for å gå. Han vinket, før han kom på at Gygrid ikke kunne se ham. Men Bister stoppet og vendte det magiske øyet mot hjørnet hvor Harry sto. Han banket Gygrid i korsryggen (siden han ikke nådde opp til skulderen), mumlet noe til ham, og så bante begge to seg gjennom mylderet med kurs for Harrys og Hermines bord.

«Hei der, Hermine,» sa Gygrid drønnende.

«Hei,» sa Hermine og smilte tilbake.

Bister haltet rundt bordet og bøyde seg ned. Harry trodde han leste i H.I.K.K.-notisboka, helt til han mumlet: «Bra kappe, det der, Potter.»

Harry stirret målløs på ham. Den store biten som manglet av nesa hans var spesielt påfallende på noen få centimeters avstand. Bister gliste.

«Kan øyet Deres – jeg mener, kan De –?»

«Det ser gjennom usynlighetskapper, ja,» sa Bister lavt. «Og det har vært til god nytte iblant, skal jeg si deg.»

Gygrid sto også og smilte bredt ned mot Harry. Harry visste at Gygrid ikke kunne se ham, men Bister hadde tydeligvis fortalt ham at han var der.

Gygrid bøyde seg ned under påskudd av å lese i H.I.K.K.-boka, han òg, og sa med en hvisking som bare Harry kunne høre: «Harry, møt meg i hytta ved midnatt. Ha på deg kappa.»

Så rettet han seg opp og sa høyt: «Hyggelig å se deg, Hermine,» blunket og gikk. Bister fulgte etter.

«Hvorfor vil han møte meg ved midnatt?» sa Harry overrasket.

«Vil han det?» sa Hermine og så like forbløffet ut. «Lurer på hva han har for seg? Jeg vet neimen ikke om du burde gå dit, Harry …» Hun så seg nervøst om før hun hvislet: «Tenk om du kommer for sent til Sirius.»

Det var sant at en tur ned til Gygrid ved midnatt betydde lovlig knapp margin til møtet med Sirius. Hermine foreslo å sende Hedvig ned til Gygrid med beskjed om at han ikke kunne komme – hvis hun godtok å fly med beskjeden da, selvsagt – men Harry mente det var best å gjøre som Gygrid ville, men bare få det unnagjort fort. Han var svært nysgjerrig på hva det kunne være. Gygrid hadde aldri bedt Harry komme til ham så sent.

*

Den kvelden lot Harry som om han gikk tidlig til sengs. Klokka halv tolv trakk han usynlighetskappen over seg igjen og snek seg ned gjennom oppholdsrommet. Det var ganske mange der ennå. Fromm-brødrene hadde fått tak i en haug *Støtt FREDRIK DJERVELL*-merker og prøvde å forhekse dem til å si *Støtt HARRY POTTER* i stedet, men hittil hadde de bare fått alle merkene til å henge seg opp på *POTTER ER EN DRITT.* Harry smøg seg forbi dem til portretthullet og ventet et minutt eller to med øynene på klokka. Så åpnet Hermine den trinne damen for ham utenfra, som de hadde planlagt. Han gled forbi henne med et hviskende «Takk!» og løp ned gjennom borgen.

Parken var svært mørk. Harry gikk nedover gressbakken mot lyset som skinte ut fra Gygrids hytte. Det var lys inni den digre Beauxbatonsvogna også, og Harry kunne høre madame Maxime snakke der inne da han banket på døra til Gygrid.

«Er'u der, Harry?» hvisket Gygrid da han åpnet døra og så seg rundt.

«Ja,» sa Harry, smatt inn og trakk kappen vekk fra hodet. «Hva er som foregår?»

«Har noe å vise deg,» sa Gygrid.

Han virket kolossalt oppspilt. I knapphullet bar han en blomst som minnet om en forvokst artiskokk, og riktignok hadde han øyensynlig oppgitt å bruke akselfett, men han hadde i hvert fall prøvd å få en kam gjennom håret – Harry så de avbrukne kamtennene som hang igjen.

«Hva er det du vil vise meg da?» sa han forsiktig. Han lurte på om skruttene hadde lagt egg, eller kanskje Gygrid hadde prestert å kjøpe enda en gigantisk, trehodet hund av en fremmedkar på puben.

«Bli med her, men vær stille, og sørg for å ha kappa godt over deg,» sa Gygrid. «Vi tar'ke med Hogg, han liker'em ikke …»

«Du, Gygrid, jeg kan ikke bli lenge … jeg må være oppe i borgen igjen før klokka ett –»

Men Gygrid hørte ikke etter; han åpnet akkurat døra og langet ut i mørket. Harry skyndte seg etter og oppdaget til sin store overraskelse at Gygrid gikk bortover mot Beauxbatonsvogna.

«Men Gygrid, hva –»

«Sssjjj!» sa Gygrid. Han banket tre ganger på døra med de korslagte gulltryllestavene.

Madame Maxime åpnet. Hun hadde drapert et silkesjal over de massive skuldrene og smilte da hun så Gygrid. «Ah, Gygeride … er den tid inne?»

«Bong-sjur,» sa Gygrid henrykt og holdt ut en hånd for å hjelpe henne ned de gylne trinnene.

Madame Maxime lukket døra bak seg, Gygrid bød henne armen, og så begynte de å gå langs gjerdet rundt kveet med madame Maximes kjempe-vingehester. Harry måtte løpe for å holde følge, totalt forvirret. Var det madame Maxime Gygrid ville vise ham? Henne kunne han da se når som helst … hun var ikke lett å overse, akkurat …

Men det virket som madame Maxime også hadde den samme overraskelsen i vente, for etter en stund sa hun skjelmsk: «Hvor det er dy føre meg, Gygeride?»

«Detta kommer du til å like,» sa Gygrid rolig. «Verdt å se, stol på meg. Men for all del, ikke si til noen at jeg har vist deg det, skjønner? Det er'ke meninga at du skal veta det.»

«Nei, natyrligvis,» sa madame Maxime og blafret med de lange, svarte øyevippene.

Og de fortsatte å gå, og Harry ble mer og mer irritert der han jogget etter og nå og da så på klokka. Gygrid var i gang med et eller annet sinnssvakt påfunn som kunne føre til at han gikk glipp av Sirius. Hvis de ikke kom fram snart, fikk han bare snu og gå rett opp til borgen, så fikk heller Gygrid bli igjen og nyte måneskinnsturen med madame Maxime …

Men da de hadde fulgt utkanten av Den forbudte skog så langt rundt at borgen og sjøen var ute av syne – da hørte han noe. Forut var det mannsstemmer som ropte … og så kom et øredøvende, øresønderrivende brøl …

Gygrid førte madame Maxime rundt en treklynge, og de stanset. Harry skyndte seg fram på sida av dem. Et sekund trodde han det han så var bål, og folk som løp rundt dem – og så ble munnen hengende åpen.

Drager.

Fire fullvoksne, enorme, fryktinngytende drager steilet på to bein, brølte og snøftet inne i en inngjerding av tykke treplanker – kaskader av ild skjøt opp mot den mørke himmelen fra de åpne hoggtannkjeftene øverst på de lange halsene, femten meter over bakken. Det var en sølvblå en med lange, spisse horn, som glefset og snerret etter trollmennene på bakken; en glattskjellet grønn en, som vred seg og stampet i jorda av all kraft; en rød en med en pussig krans av fine gullpigger rundt hodet, som utstøtte soppformede ildskyer, og en gigantisk svart en, mer øgleaktig enn de andre, og det var den nærmeste.

Minst tretti trollmenn, sju-åtte for hver drage, prøvde å holde styr på dem ved å hale i lenkene som var festet til kraftige lærstropper rundt halsen og føttene på dem. Tryllebundet så Harry opp, og der, høyt over seg, så han øynene til den svarte dragen, med vertikale pupiller som en katt, bulende av enten frykt eller raseri, det var umulig å si hvilken av delene … larmen som steg fra den var forferdelig – et ulende, fresende skrik …

«Hold deg på avstand, Gygrid!» hylte en trollmann borte fra gjerdet og hev seg på lenken han holdt. «De kan skyte ild på seks meters avstand, skal jeg si deg! Og denne hornsvansen har jeg sett greie det på tolv!»

«Er'n ikke nydelig?» sa Gygrid lavt.

«Det går ikke!» skrek en annen trollmann. «En lammevåde straks jeg har telt til tre!»

Harry så at alle trollmennene trakk fram tryllestavene.

«Lamstivosløvus!» ropte de helt på likt, og lammevådene skjøt opp i mørket som glødende raketter og brast i kaskader av stjerner over de skjellete drageskinnene –

Dragen nærmest Harry svaiet faretruende på bakbeina. Kjevene sto på vidt gap i et plutselig, lydløst ul, og neseborene var brått uten flammer – men det røyk av dem fremdeles – og så, sakte, sakte, falt den, og flere tonn senesterk, skjellet svart drage traff bakken med et brak som Harry kunne sverget på fikk trærne bak ham til å riste.

Dragepasserne senket tryllestavene og gikk fram mot de falne dyrene – hvert på størrelse med en liten ås – og skyndte seg å stramme lenkene og

feste dem trygt til jernplugger som de slo dypt ned i bakken med tryllestavene.

«Løst til å se dem på nært hold?» sa Gygrid opphisset til madame Maxime. De gikk helt fram til gjerdet, og Harry fulgte etter. Trollmannen som hadde advart Gygrid mot å komme nærmere snudde seg, og Harry så hvem det var – Kalle Wiltersen.

«Alt i orden, Gygrid?» peste han og kom bort for å slå av en prat. «Det skulle gå greit nå – vi slo dem ut med en sovedrikk på veien hit, tenkte det var best om de fikk våkne mens det var mørkt og stille – men som du ser var de ikke helt fornøyde, nei, ikke fornøyde i det hele tatt –»

«Å slags arter er det du har der, Kalle?» sa Gygrid mens han stirret på den nærmeste dragen – den svarte – med noe som liknet ærefrykt. Øynene var fremdeles ikke helt lukket. Harry kunne se en glinsende, gul strime under det rynkete, svarte øyelokket.

«Dette er en ungarsk hornsvans,» sa Kalle. «Der borte ser du en vanlig velskgrønn, den minste der – en svensk kortsnute, den blågrå – og en kinesisk ildkule, det er den røde.»

Kalle snudde hodet. Madame Maxime spaserte rundt gjerdet og kikket på de utslåtte dragene.

«Jeg visste ikke at du skulle ta med henne, Gygrid,» sa Kalle og rynket pannen. «Forkjemperne skal jo ikke vite hva de har i vente – og hun kommer opplagt til å si det til sin, tror du ikke det?»

«Tenkte bare at'a kanskje hadde løst til å se dem,» sa Gygrid og trakk på skuldrene. Han stirret fremdeles oppslukt på dragene.

«Skikkelig romantisk stevnemøte, hva, Gygrid?» sa Kalle og ristet på hodet.

«Fire …» sa Gygrid. «Så det er én tel hver ta forkjempera, da? Å må dem gjøra – slåss mot dem?»

«Bare komme seg forbi dem, tror jeg,» sa Kalle. «Vi kommer til å være der hvis det blir noe kludder, stå klar med slukkeformler og sånn. Det var mødre med egg de ville ha, ikke spør meg hvorfor … men jeg skal si deg én ting, jeg misunner ikke den som får hornsvansen. Ondskapsfullt beist. Og bakparten er like ille som forparten, se her.»

Kalle pekte bakover på hornsvansen, og Harry så de lange, bronsefargede piggene som stakk ut langs hele halen.

Akkurat da kom fem av de andre passerne vaklende fram til hornsvansen. I et pledd mellom seg bar de noen digre, granittgrå egg som de la varsomt inntil sida på dragen. Fra Gygrid kom det et stønn av lengsel.

«Jeg har telt dem, Gygrid,» sa Kalle strengt. Så sa han: «Åssen går det med Harry?»

«Fint,» sa Gygrid; han stirret fremdeles på eggene.

«Får bare håpe han har det like fint når han har møtt denne bølinga,» sa Kalle barskt og så ut over drageinngjerdingen. «Jeg torde ikke fortelle muttern hva han skulle møte i den første prøven, det er straks før hun engster kattunger på seg som det er …» Kalle etterliknet morens bekymrede stemme: *«'Åssen kunne de la'n få bli med i den turneringa, han er jo altfor ung! Jeg trodde de var trygge, jeg, det skulle jo være aldersgrense!*' Etter den artikkelen i *Aftenprofeten* om'n, var det rene flommen: *'Han gråter ennå over foreldra sine! Å, arme gutten, tenk det ante jeg ikke!'»*

Harry hadde fått nok. Med fire drager pluss madame Maxime å være oppslukt av, regnet han med at Gygrid ikke ville savne ham, så han snudde lydløst og begynte å gå tilbake til borgen.

Han visste ikke om han var glad eller ikke for å ha fått vite hva som var i vente. Men kanskje det var best som det var. Nå var iallfall det første sjokket overstått. Hvis han hadde sett dragene for første gang på tirsdag, kunne han kanskje risikert å svime av rett for øynene på hele skolen … men det gjorde han kanskje uansett … væpnet med tryllestaven – som akkurat nå bare virket som en tynn, liten vedflis – skulle han møte en femten meter høy, skjellet, pigget, ildsprutende drage. Og den måtte han forbi. Mens alle så på. *Hvordan?*

Harry satte farten opp langs skogbrynet; han hadde mindre enn et kvarter på seg til å komme seg tilbake til peisen og snakke med Sirius, og han kunne ikke huske at han i sitt liv hadde hatt større behov for å snakke med noen – og så løp han rett inn i noe hardt.

Han datt baklengs, med brillene på halv tolv, men tviholdt på kappen. En stemme like ved sa: «Auff! Hvem der?»

Harry sjekket fort at kappen dekket ham og ble liggende musestille, mens han stirret opp på det mørke omrisset av trollmannen han hadde støtt på. Han kjente igjen bukkeskjegget. Det var Karkaroff.

«Hvem der?» gjentok Karkaroff mistenksomt og speidet rundt seg i mørket. Harry ble liggende stille og taus. Etter et minutts tid så det ut til at Karkaroff fant ut at det var et dyr han hadde truffet; han stirret rundt i omtrent midjehøyde som om han ventet å se en hund. Så smøg han seg inn i skjul av trærne og listet seg videre mot der dragene var.

Sakte og forsiktig kom Harry seg på beina, fortsatte videre så fort han kunne uten å lage for mye lyd og skyndte seg gjennom mørket mot Galtvort.

Han var ikke i den ringeste tvil om hva Karkaroff var ute etter. Han hadde sneket seg i land fra skipet sitt for å prøve å finne ut hva den første prøven gikk ut på. Kanskje han hadde lagt merke til at Gygrid og madame Maxime forsvant rundt skogbrynet sammen – de var jo ikke vanskelige å se på lang avstand – og nå behøvde han bare følge lyden av stemmer, så ville han som madame Maxime vite hva forkjemperne hadde i vente. Det så ut til at den eneste som kom til å møte uforberedt på tirsdag, var Fredrik.

Harry nådde fram til borgen, smatt inn ytterdørene og begynte på oppstigningen i marmortrappa. Han var fryktelig andpusten, men våget ikke saktne farten … han hadde mindre enn fem minutter på seg til å nå fram til peisen …

«Tulliball!» gispet han til den trinne damen, som dormet i rammen sin foran portretthullet.

«Ja, hvis du mener det, så,» mumlet hun søvnig uten å åpne øynene, og bildet svingte ut og slapp ham til. Harry krabbet inn. Griffingstua var tom for folk, og luktet også helt normalt, så Hermine hadde vel ikke behøvd å fyre av noen møkkbomber for å sikre at han og Sirius fikk være for seg selv.

Harry trakk av seg usynlighetskappen og slengte seg ned i en lenestol foran peisen. Rommet lå i halvmørke; flammene var den eneste lyskilden. På et bord like ved glimtet det i *Støtt FREDRIK DJERVELL*-merkene som Frommene hadde prøvd å forbedre. Nå sto det *POTTER ER EN*

SKIKKELIG *DRITT* på dem. Harry vendte blikket mot peisen igjen – og skvatt.

Hodet til Sirius svevde i flammene. Hvis ikke Harry hadde sett herr Djervells hode gjøre akkurat det samme i Wiltersen-familiens kjøkken, hadde det skremt vettet av ham. Men nå sprakk ansiktet hans i det første smilet han hadde merket på dagevis, og han hoppet opp av stolen, huket seg ned foran ilden og sa: «Sirius – åssen har du det?»

Sirius så annerledes ut enn Harry husket ham. Da de skiltes, hadde ansiktet vært magert og innsunket og kranset av en manke med langt, svart, filtret hår – men nå var håret kortklippet og rent, ansiktet var rundere, og han så yngre ut, mye mer som på det eneste fotoet Harry hadde sett av ham, som var tatt da Potterne giftet seg.

«Det kan være det samme, men hvordan er det med deg?» sa Sirius alvorlig.

«Jeg har det –» et øyeblikk prøvde han å si «helt fint«, men fikk det ikke til. Før han fikk tatt seg i det, hadde han snakket mer enn han hadde gjort på dagevis – om at ingen trodde på at han ikke hadde meldt seg på til turneringen av egen fri vilje, at Rita Slita hadde løyet om ham i *Aftenprofeten,* at han ikke kunne gå bortover en gang uten å få spitord – og om Ronny, Ronny som ikke trodde på ham, Ronnys sjalusi …

«… og nå har Gygrid nettopp vist meg hva som blir den første prøven, og det er *drager,* Sirius, og da ligger jeg tynt an,» avsluttet han desperat.

Sirius så på ham, og øynene var fulle av omsorg – øyne som ennå ikke helt hadde mistet det uttrykket de hadde fått i Azkaban, det matte, plagede uttrykket. Han hadde latt Harry snakke seg tom uten å avbryte, men nå sa han: «Drager kan vi takle, Harry, men det kommer vi til om litt … jeg har ikke lang tid her – jeg har brutt meg inn i et trollmannshus for å bruke peisen deres, men de kan komme igjen når som helst. Det er noen ting jeg må advare deg mot.»

«Hva da?» sa Harry og kjente at humøret sank enda et par hakk … det kunne da umulig være verre ting enn drager i vente?

«Karkaroff,» sa Sirius. «Harry, han var en av dødseterne. Du vet hva dødsetere er, ikke sant?»

«Jo – han – hvaffornoe?»

«Han ble tatt; han satt i Azkaban samtidig med meg, men ble løslatt. Jeg vedder hva som helst på at det var derfor Humlesnurr ville ha en svartspaner på Galtvort i år – for å holde et øye med ham. Det var Bister som fakket Karkaroff. Det var han som fikk ham buret inne i Azkaban.»

«Ble Karkaroff løslatt?» sa Harry langsomt – det var som om hjernen kjempet for å svelge enda et sjokk. «Hvorfor slapp de ham ut?»

«Han gjorde en handel med Magidepartementet,» sa Sirius bittert. «Han sa han hadde innsett sine feilgrep, og så oppga han navn … Han fikk puttet en god slump folk inn i Azkaban i sitt sted, så der er han ikke særlig populær, skal jeg si deg. Og siden han slapp ut, har han lært opp hver eneste elev som begynner på den skolen hans i svartekunstene, etter det jeg hører. Så pass opp for Durmstrang-forkjemperen òg!»

«Ja vel,» sa Harry langsomt. «Men … sier du at det var Karkaroff som puttet navnet mitt i Begeret? For hvis det var han, så er han virkelig en god skuespiller. Han virket helt rasende for det. Han ville nekte meg å delta.»

«At han er en god skuespiller, vet vi,» sa Sirius; «han greide jo å overtale Magidepartementet til å slippe ham løs, ikke sant? Men Harry, jeg har fulgt med i *Aftenprofeten* –»

«Du og resten av verden,» sa Harry bittert.

«– og når en leser mellom linjene i det Slita-kvinnfolkets artikkel i forrige måned, går det fram at Bister ble angrepet kvelden før han begynte på Galtvort. Jo, jeg vet hun sier at det var enda en falsk alarm,» sa Sirius fort da han så at Harry skulle til å si noe, «men det tror ikke jeg, faktisk. Jeg tror noen prøvde å hindre at han kom til Galtvort. Jeg tror noen mente at oppgaven deres ville bli mye vanskeligere om han var her. Og ingen kommer jo til å undersøke det nærmere, selvsagt; Galøye hører innbruddstyver litt for ofte. Men det betyr ikke at han ikke fremdeles kan oppdage en ekte en. Bister var den beste svartspaneren departementet noen gang har hatt.»

«Men … hva er det du forteller meg, egentlig?» spurte Harry. «Prøver Karkaroff å drepe meg? Men hvorfor?»

Sirius nølte.

«I det siste har jeg hørt en del som er ganske påfallende,» sa han langsomt. «Det virker som dødseterne har vært litt mer aktive i det siste. De sto fram under verdenscupen, ikke sant? Noen mante fram Mørkets merke … og en ting til: Har du hørt at en av heksene i Magidepartementet er savnet?»

«Berta Flurp?» sa Harry.

«Akkurat … Hun forsvant i Albania, og det er der Voldemort sist skal være sett … og hun måtte vel vite at det skulle arrangeres en ny Tretrollmannsturnering, ikke sant?»

«Jo, men … det er vel ikke særlig sannsynlig at hun bare tilfeldigvis skulle dumpe borti Voldemort, vel?» sa Harry.

«Du, jeg kjenner Berta Flurp,» sa Sirius barskt. «Hun gikk på Galtvort mens jeg var der, et par år over faren din og meg. Og hun var en idiot. Fryktelig nysgjerrig, men null hjerne, aldeles blottet. Det er ingen god kombinasjon, Harry. Jeg skulle tro hun ville vært svært lett å lure i en felle.»

«Så … dermed kunne Voldemort ha funnet ut det med turneringen?» sa Harry. «Er det det du mener? Og du tror at det er på hans ordre Karkaroff er her?»

«Jeg vet ikke,» sa Sirius langsomt. «Jeg vet rett og slett ikke … Karkaroff har ikke slått meg som typen som ville gå tilbake til Voldemort, hvis han ikke visste at Voldemort var mektig nok til å beskytte ham. Men samme hvem det var som la navnet ditt i Begeret, så hadde han sin grunn til det, og jeg kan ikke la være å tenke på at turneringen ville være en glimrende anledning til å ta knekken på deg og få det til å se ut som et uhell.»

«Ser ut som en kjempegod plan fra min vinkel, iallfall,» sa Harry pessimistisk. «Alt de trenger, er å holde seg unna og la dragene gjøre kål på meg.»

«Dragene, ja,» sa Sirius, og nå snakket han fortere. «Det fins en måte, Harry. Ikke la deg friste til å prøve en lammeformel – drager er kraftige og altfor magisterke til å bli slått ut av en enslig lamming. Det trengs fem-seks trollmenn i samarbeid til å klare en drage –»

«Jeg vet det, jeg har nettopp sett det,» sa Harry.

«Men du kan greie det alene,» sa Sirius. «Det fins en måte, og en enkel trylleformel er nok. Det gjelder bare –»

Men Harry holdt en hånd i været for å få ham til å tie. Plutselig banket hjertet hans som om det skulle briste; han hørte skritt nedover vindeltrappa bak seg.

«Stikk!» hveste han til Sirius. «Forsvinn! Det kommer noen!»

Harry kom seg på beina og stilte seg foran peisen – hvis noen så ansiktet til Sirius innenfor Galtvorts murer, ville det bli et forferdelig oppstyr – departementet ville bli innblandet – han selv ville bli forhørt om hvor Sirius var –

Han hørte et lite *plopp* fra ilden bak seg og visste at Sirius var borte. Han holdt øye med foten av vindeltrappa – hvem hadde funnet ut at de skulle ta en rusletur klokka ett om natta og hindret Sirius i å fortelle hvordan en kommer seg forbi en drage?

Det var Ronny, iført sin rødbrune, blomstermønstrede pysj. Han bråstoppet da han fikk øye på Harry på den andre sida av rommet og kikket rundt.

«Hvem var det du snakka med?» sa han.

«Hva raker det deg?» snerret Harry. «Hva gjør du her nede på denne tida av natta?»

«Jeg bare lurte på hvor du –» Ronny tidde brått og trakk på skuldrene. «Ingenting. Jeg går opp og legger meg igjen.»

«Tenkte bare du skulle snuse litt, hva?» ropte Harry. Han visste at Ronny ikke ante hva han hadde brast inn i, visste at han ikke hadde gjort det med vilje, men det ga han blaffen i – i det øyeblikket hatet han allting ved Ronny, helt ned til de mange centimeterne med nakne ankler nedenfor pyjamasbuksene.

«Beklager så mye,» sa Ronny, og ansiktet ble rødt av sinne. «Burde selvsagt skjønt at du ikke ville bli forstyrra. Bare fortsett å planlegge det neste intervjuet ditt i fred, du.»

Harry trev et av *POTTER ER EN* SKIKKELIG *DRITT*-merkene fra bordet og kylte det så hardt han kunne gjennom rommet. Det traff Ronny midt i pannen og spratt tilbake.

«Vær så god!» sa Harry. «Der har du noe å gå med på tirsdag. Kanskje du får et arr til og med, hvis du har flaks … det er det du ønsker deg, ikke sant?»

Han marsjerte gjennom rommet mot trappa. Han ventet halvveis at Ronny skulle stoppe ham, ønsket nesten at han skulle dra til ham, men Ronny bare sto der i den for lille pyjamasen sin mens Harry stormet opp. Lenge etter lå Harry og skummet i senga, men han hørte ikke at Ronny kom opp og la seg.

KAPITTEL TJUE

DEN FØRSTE PRØVEN

Da Harry sto opp søndag morgen, var han så sløv mens han kledde på seg at det tok en stund før det demret for ham at det han prøvde å trekke på foten var hatten, ikke sokken. Da han endelig hadde fått alle klærne på riktig kroppsdel, skyndte han seg ned for å finne Hermine og fant henne ved Griffingbordet i Storsalen, hvor hun spiste frokost med Gulla. Harry følte seg for kvalm til å spise, så han ventet til Hermine hadde fått i seg den siste grøtskjeen før han dro henne med ut i parken på enda en spasertur. Og mens de gikk en ny, lang tur rundt sjøen, fortalte han henne om dragene og om alt Sirius hadde sagt.

Riktignok ble hun forskrekket over Sirius' advarsler om Karkaroff, men hun mente likevel at dragene var det mest presserende problemet.

«Vi må bare prøve å holde deg i live til tirsdag kveld,» sa hun desperat, «så kan vi bekymre oss for Karkaroff etterpå.»

Tre ganger gikk de rundt sjøen mens de prøvde å komme på en enkel formel til å betvinge en drage. Men ikke et fnugg av en idé lysnet for dem, så de endte med å gå opp på biblioteket igjen. Der plukket Harry ned alle bøkene om drager han kunne finne, og begge to begravde seg i den digre haugen.

«*Kloklipping med formler ... behandling av skjellråte* … denne her duger ikke, den er for gærninger som Gygrid, som bare vil holde dem friske …»

«*Drager er ekstremt vanskelige å drepe, på grunn av den urgamle, iboende magi i deres tykke skinn, som kun de kraftigste magiske formler kan gjennomtrenge* … men Sirius sa at det var nok med en enkel en …»

«Så la oss prøve noen enkle formelbøker da,» sa Hermine og la fra seg *Menn som er for glad i drager.*

Harry kom tilbake til bordet med en stabel formelbøker, la dem fra seg og begynte å bla gjennom alle etter tur, mens Hermine hvisket kontinuerlig i øret på ham: «Vel, der har vi utvekslingsformler … men hva er vitsen med å utveksle den? Hvis du ikke utveksler hoggtennene med vingummi eller noe da, for da blir den jo ikke så farlig … men problemet er jo som det sto i den boka, at det er ikke stort som biter på drageskinn … En kunne transfigurert den, kanskje, men noe så digert – nei, det er ikke sjangs, ikke professor McSnurp engang … hvis det ikke er en selv en skal transfigurere, da? For å få ekstra krefter, kanskje? Men *det* er iallfall ikke enkle formler – jeg mener, vi har jo ikke hatt om sånne, jeg vet bare om dem fordi jeg har øvd meg på UGLEoppgaver …»

«Hermine,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner, «kan du holde snavla en stund, er du snill? Jeg prøver å konsentrere meg.»

Men da Hermine tidde, skjedde ingenting annet enn at Harrys hode ble fylt av en slags tom summing, som liksom ikke ga rom for særlig konsentrasjon. Han kikket motløst nedover innholdsfortegnelsen i *Basisvåder for den travle og sinte: kvikkskalpering* … men drager hadde jo ikke hår … *pepperpust* – det ville antakelig bare øke ildkraften hos en drage … *horntunge* – akkurat det han trengte, å gi den et ekstra våpen …

«Å nei, nå er han her *igjen,* hvorfor kan han ikke lese om bord på den dumme båten sin?» sa Hermine irritabelt da Viktor Krumm kom luskende inn, sendte dem et surt blikk og slo seg til i den fjerneste kroken med en stabel bøker. «Kom, Harry, vi går tilbake til Griffingstua … nå kommer fanklubben hans om et øyeblikk og kvitrer i vei …»

Og jo da, idet de gikk ut av biblioteket, kom en gjeng jenter listende forbi dem inn. Den ene hadde knyttet et Bulgaria-skjerf om livet.

*

Den natta var det så vidt Harry fikk sove. Da han våknet mandag morgen, tenkte han alvorlig på – for første gang i sitt liv – å stikke av fra hele Galtvort. Men da han så seg om i Storsalen under frokosten og tenkte på hva det ville innebære å forlate borgen, visste han at han ikke kunne gjøre

det. Det var det eneste stedet han hadde vært lykkelig … vel, han hadde sikkert vært lykkelig hos foreldrene sine òg, men det kunne han ikke huske.

På en eller annen måte var det godt å vite at han heller ville være her og møte en drage enn å være tilbake i Hekkveien med Dudleif; det fikk ham til å føle seg litt roligere. Han tvang seg til å spise opp baconet sitt (det var noe i veien med halsen), og idet han og Hermine reiste seg, så han at Fredrik Djervell gikk fra Håsblåsbordet.

Fredrik visste fremdeles ikke om dragene … den eneste av forkjemperne som ikke gjorde det, hvis Harry hadde rett i sin mistanke om at Maxime og Karkaroff hadde sagt det til Fleur og Krumm …

«Ser deg nede i drivhuset, Hermine,» sa han og traff en beslutning idet han så Fredrik gå ut av salen. «Bare gå, jeg tar deg igjen.»

«Harry, du kommer for sent, det ringer inn straks –»

«Jeg tar deg igjen, OK?»

Før Harry kom til foten av marmortrappa, var Fredrik på toppen. Han var sammen med en flokk venner fra sjette klasse. Harry ville ikke snakke med ham mens de hørte på; de var blant dem som hadde sitert Rita Slitas artikkel hver gang han kom forbi. Han fulgte etter Fredrik på avstand og så at han hadde kurs for Formelgangen. Det ga Harry en idé. Han stanset et stykke bak dem, tok fram tryllestaven og siktet omhyggelig.

«Revnio!»

Fredriks sekk sprakk. Pergamenter, fjærpenner og bøker raste utover golvet. Flere blekkhus gikk i knas.

«Ikke bry dere om det,» sa Fredrik i en oppgitt tone, mens vennene bøyde seg for å hjelpe ham. «Si til Pirrevimp at jeg kommer, bare gå …»

Det var akkurat det Harry hadde håpet på. Han stakk staven innenfor kutten igjen, ventet til Fredriks venner forsvant inn i klasserommet, og så skyndte han seg bortover gangen, som nå var folketom bortsett fra ham selv og Fredrik.

«Hei,» sa Fredrik, mens han plukket opp en *Veiviser til transfigurasjon for viderekomne* som nå var oversprøytet av blekk. «Sekken min sprakk bare … og den som er splitter ny og alt …»

«Fredrik,» sa Harry, «den første prøven er drager.»

«Hva?» sa Fredrik og så opp.

«Drager,» sa Harry. Han snakket fort, i tilfelle professor Pirrevimp kom ut for å se hvor det ble av Fredrik. «De har fire stykker, en til hver av oss, og det gjelder å komme seg forbi dem.»

Fredrik stirret på ham. I de grå øynene så Harry litt av den samme panikken han selv hadde følt siden natt til søndag.

«Er du sikker?» sa Fredrik med tynn stemme.

«Brennsikker,» sa Harry. «Jeg har sett dem.»

«Men hvordan fikk du vite det? Vi skulle jo ikke –»

«Det kan være det samme,» sa Harry fort – han visste at Gygrid ville få problemer hvis han fortalte det. «Men jeg er ikke den eneste som vet det. Fleur og Krumm vet det helt sikkert nå – for både Maxime og Karkaroff så dragene, de også.»

Fredrik rettet seg opp med fanget fullt av blekkflekkete fjærpenner, pergamenter og bøker. Den revnede sekken dinglet fra den ene skulderen. Han stirret på Harry med et forvirret, nesten mistenksomt uttrykk.

«Hvorfor forteller du det til meg?» spurte han.

Harry glodde vantro på ham. Han var sikker på at Fredrik ikke ville spurt sånn hvis han selv hadde sett dragene. Harry ville ikke latt sin verste fiende møte de beistene uforberedt – nå ja, kanskje Malfang da, eller Slur …

«Det er da vel … bare rettferdigst, eller?» sa han. «Nå vet vi det alle fire … så da står vi på like fot, liksom?»

Fredrik stirret fremdeles på ham med den samme antydningen til mistenksomhet da Harry hørte en velkjent *klomping* bakfra. Han snudde seg og så Galøye Bister komme ut fra et klasserom like bortenfor.

«Bli med her, Potter,» brummet han. «Djervell, av sted med deg.»

Harry stirret nervøst på Bister. Hadde han hørt hva de sa? «Æh – professor, jeg skulle vært og hatt urtologi –»

«Det får så være, Potter. Bli med på mitt kontor, takk.»

Harry fulgte etter ham og lurte på hva som kom til å skje med ham nå. Hva om Bister ville vite hvordan han hadde funnet ut det med dragene? Ville Bister gå til Humlesnurr og sladre på Gygrid, eller bare forvandle Harry til en ilder? Forresten, kanskje det var lettere å komme seg forbi en

drage som ilder, tenkte Harry matt – da ble han iallfall mindre, mye vanskeligere å få øye på fra femten meters høyde …

Han fulgte etter Bister inn på kontoret hans. Bister lukket døra bak dem og snudde seg og mønstret Harry med det magiske og det normale øyet samtidig.

«Det var rakrygget gjort, det du nettopp gjorde, Potter,» sa Bister rolig.

Harry visste ikke hva han skulle si – det var ikke den reaksjonen han hadde ventet.

«Sett deg,» sa Bister, og Harry satte seg. Han så seg om.

Han hadde vært inne på det samme kontoret hos forgjengerne til Bister. I professor Gulmedals tid hadde veggene vært tapetsert med smilende, blunkende bilder av professor Gulmedal selv. Mens Lupus holdt til der, kunne en heller vente å finne et eller annet fascinerende nytt mørkevesen han hadde skaffet for å vise dem i neste time. Men nå var kontoret fullt av alskens påfallende merkverdige saker og ting som Bister sikkert hadde brukt i sin praksis som svartspaner.

På skrivebordet lå en slags stor, sprukken glass-snurrebass. Harry så straks at det var et snikoskop, for han hadde et selv, bare mye mindre enn Bisters. På et lite bord i hjørnet sto noe som minnet litt om en gyllen TV-antenne med en masse ekstra duppeditter og summet svakt. På veggen midt imot Harry hang noe som så ut som et speil, men det var ikke rommet han satt i det speilte – skyggeaktige skikkelser beveget seg der inne, ingen av dem i fokus.

«Nå, liker du svartvarslerne mine?» sa Bister med et granskende blikk på Harry.

«Hva er det der for noe?» spurte Harry og pekte på den gylne antenna.

«En dølgsensor. Vibrerer når den merker fordektighet og løgner … ubrukelig her, selvsagt; for mye forstyrrelse – altfor mange elever som lyver om hvorfor de ikke har gjort leksene. Så den har summet konstant siden jeg kom hit. Snikoskopet mitt måtte jeg slå av fordi det plystret hele tida. Det er hyperfølsomt; tar inn uregelmessigheter i kilometers omkrets. Men det er klart, ikke alt den tar inn behøver å være barnestreker for det,» la han brummende til.

«Hva er speilet til, da?»

«Å, det er fiendespeilet mitt. Ser du hvordan de sniker seg rundt der ute? Men det er ikke virkelig fare på ferde før jeg ser det hvite i øynene på dem. Det er da jeg må opp med kofferten.»

Han lo kort og barskt idet han pekte mot den store kofferten under vinduet. Den hadde sju nøkkelhull på rad. Harry lurte på hva han hadde i den, men Bisters neste spørsmål fikk ham fort ned på jorda igjen.

«Jaså, så du fant ut det med dragene, du?»

Harry nølte. Det var dette han hadde vært redd for – men han hadde ikke sagt til Fredrik, og han skulle så visst ikke si til Bister, at det var Gygrid som hadde brutt reglene.

«Det er i orden,» sa Bister. Han satte seg og strakte ut trebeinet med et stønn. «Juks er en viktig del av Tretrollmannsturneringen; det har det alltid vært.»

«Jeg har ikke juksa,» sa Harry skarpt. «Det var – et slags uhell, nærmest, at jeg oppdaget det.»

Bister gliste. «Det var ingen anklage, gutt. Jeg sa til Humlesnurr fra starten at han får være så prinsippfast han vil, men du kan vedde på at det gjelder ikke Maxime og gamle Karkaroff. De har garantert fortalt forkjemperne sine alt de kan. De er ute etter å vinne. De vil slå Humlesnurr. De vil bevise at han er ikke mer enn et menneske.»

Han lo skurrende, og det magiske øyet snurret rundt så fort at det gjorde Harry nesten sjøsyk å se på det.

«Vel … har du spekulert ut ennå hvordan du skal komme deg forbi dragen din, da?» sa Bister.

«Nei,» sa Harry.

«Ja, du får ikke vite det av meg,» sa Bister barskt. «Ingen forskjellsbehandling fra meg. Jeg har bare tenkt å gi deg noen gode, generelle råd. Og det første er – *sats på dine sterke sider*.»

«Jeg har ingen,» sa Harry før han fikk tenkt seg om.

«Nei, unnskyld,» brummet Bister, «hvis jeg sier at du har det, så har du det. Tenk deg om. Hva er det du er best til?»

Harry prøvde å konsentrere seg. Hva *var* han egentlig best til? Vel, den var jo lett –

«Rumpeldunk,» sa han matt, «og jeg tenker det skal hjelpe godt –»

«Stemmer,» sa Bister og stirret intenst på ham; det magiske øyet holdt seg nesten i ro. «Du er pokker så god til å fly, etter det jeg hører.»

«Jo da, men …» Harry glodde på ham. «Jeg får jo ikke bruke sopelimen, alt jeg har er tryllestaven –»

«Mitt andre gode, generelle råd,» sa Bister høyt og overdøvet ham, «er å bruke en grei, enkel formel som *gir deg det du trenger*.»

Harry stirret uforstående på ham. Hva skulle han ha bruk for?

«Bruk vettet, gutt …» hvisket Bister. «Det er bare å koble … det er ikke så vanskelig …»

Og det sa klikk. Det han var best til, var å fly. Det han hadde å gjøre, var å komme forbi dragen i lufta. Det han trengte til det, var Lynkilen sin. Og for å få tak i Lynkilen, trengte han –

«Hermine,» hvisket Harry, da han ti minutter senere hadde løpt inn i drivhus nummer tre og i forbifarten hikstet en fort unnskyldning til professor Stikling, «Hermine – du må hjelpe meg.»

«Hva tror du jeg har prøvd, kanskje?» hvisket hun tilbake. Øynene hennes var kulerunde av bekymring mens hun så på ham over den skjelvende flaggerbusken hun holdt på å beskjære.

«Hermine, før i morgen ettermiddag *må* jeg ha lært å få til en apportformel.»

*

Det var bare å trene. De droppet lunsjen og fant et ledig klasserom, hvor Harry prøvde av alle krefter å få diverse gjenstander til å fly mot ham fra den andre sida av rommet. Det gikk fremdeles ikke helt bra. Bøkene og pennene hadde det med å miste piffen på halvveien og dette som steiner i golvet.

«Konsentrer deg, Harry, *konsentrer deg* …»

«Hva tror du jeg prøver på, kanskje?» sa Harry sint. «Men det er en svær, sinna drage som har det med å dukke opp i huet mitt, av en eller annen

grunn … OK, vi prøver igjen …»

Han hadde mest lyst til å hoppe over clairvoyansen og bruke tida til å øve seg, men Hermine nektet blankt å skulke aritmantikken, og det var ingen vits i å fortsette uten henne. Altså måtte han holde ut over en time med professor Rummelfiold, som brukte halvparten av tida på å fortelle dem at Mars' posisjon i forhold til Saturn akkurat nå betydde at folk som var født i juli sto i overhengende fare for en brå, voldsom død.

«Godt å høre,» sa Harry høyt og slapp sinnet fram, «bare det ikke trekker ut, altså. Jeg vil nødig lide lenge.»

Ronny så et øyeblikk ut som om han skulle til å le; i hvert fall møtte han Harrys blikk for første gang på dagevis, men Harry var fremdeles for sinna på ham til å bry seg. Resten av timen tilbragte han med å prøve å tiltrekke seg småting under bordet med tryllestaven. Han greide å få en flue til å fly rett inn i hånden, men han var ikke helt overbevist om at det var fordi han var blitt så god i apportering – kanskje flua rett og slett var litt dum.

Etter clairvoyansen tvang han i seg litt middag, og så var det opp i det tomme klasserommet igjen med Hermine, med usynlighetskappen over dem for å unngå lærerne. De fortsatte å øve til over midnatt, og de hadde holdt på enda lenger om ikke Gnav hadde dukket opp, latt som om han trodde at Harry absolutt ville være målskive og begynt å pælme stoler på ham. Da stakk Harry og Hermine i en fart før bråket tilkalte Nask og gikk tilbake til Griffingstua, som gudskjelov var tom.

Klokka to om natta sto Harry ved peisen, omgitt av hauger av ting – bøker, penner, flere stoler med beina i været, et gammelt sett klysekuler samt Nilus' padde, Tristan. Det var først den siste timen at Harry hadde begynt å få taket på apportformelen.

«Det er bedre, Harry, det er mye, mye bedre,» sa Hermine, som så utslitt ut, men svært fornøyd.

«Vel, nå vet vi i hvert fall hva vi har å gjøre neste gang det er en formel jeg ikke får til,» sa Harry og kastet en runeordbok tilbake til Hermine så han kunne prøve igjen, «det er bare å true meg med en drage. OK …» Han løftet tryllestaven igjen. *«Apporto ordbok!»*

Den tunge boka fløy ut av hånden på Hermine, svevde gjennom rommet, og Harry fanget den.

«Å Harry, nå tror jeg virkelig du har taket på den!» sa Hermine gledesstrålende.

«Bare den virker i morgen, så,» sa Harry. «Lynkilen kommer til å være mye lenger unna enn de greiene her, den er oppe i borgen, og jeg skal jo være ute i parken …»

«Det spiller ingen rolle,» sa Hermine bestemt. «Bare du konsentrerer deg virkelig ordentlig hardt, så kommer den. Men Harry, nå *må* vi altså få oss litt søvn … du kommer til å trenge det.»

*

Den kvelden hadde Harry konsentrert seg slik om å lære apportformelen at litt av den blinde panikken hadde fortatt seg, men morgenen etter var den tilbake for full kraft. Hele skolen summet av opphisselse og spenning. Det skulle ikke være undervisning etter lunsj, så elevene kunne få tid til å komme seg ned til dragekveet – men foreløpig visste de naturligvis ikke hva de ville få se der.

Harry følte seg underlig fjern fra alle rundt seg, enten de ønsket ham lykke til eller hveste: *«Vi stiller med papirlommetørklær, Potter!«* når han gikk forbi. Det var nervøsitet på et slikt nivå at han nesten var redd for at han skulle miste hodet fullstendig når de kom for å føre ham ut til dragen, og gi seg til å skjelle ut alle han så.

Tida oppførte seg underligere enn noensinne; den hoppet forbi i svære kladder, så i det ene øyeblikket satte han seg ved pulten for å ha magihistorie i første time, og i det neste gikk han inn til lunsj … og så (Hvor var det blitt av formiddagen? De siste dragefri timene?) kom professor McSnurp hastende bort til ham i Storsalen. Massevis av folk glodde.

«Potter, forkjemperne skal møte i parken nå … dere må gjøre dere klare til den første prøven.»

«Ja vel,» sa Harry og reiste seg. Gaffelen hans datt klirrende ned på tallerkenen.

«Tvi tvi, Harry,» hvisket Hermine. «Du greier det fint!»

«Jo,» sa Harry, med en stemme som ikke minnet om hans egen.

Han gikk ut av Storsalen med professor McSnurp. Hun var heller ikke seg selv; faktisk virket hun nesten like nervøs som Hermine. Idet de kom ut i den kalde novemberettermiddagen og gikk ned steintrappa, la hun hånden på skulderen hans.

«Det gjelder å ikke få panikk,» sa hun. «Bare hold hodet kaldt … vi har trollmenn på vakt for å holde situasjonen under kontroll hvis noe skulle skje … det viktigste er bare at du gjør ditt beste, så er det ingen som vil tenke ille om deg … er alt bra med deg?»

«Ja,» hørte Harry seg selv si. «Ja da, jeg har det fint.»

Hun førte ham rundt utkanten av Skogen mot stedet hvor dragene var, men da de nærmet seg treklyngen som skjulte inngjerdingen, så Harry at det var reist et telt der med inngangen mot dem, så de ikke kunne se dragene.

«Du skal gå dit inn til de andre forkjemperne, Potter, og vente på din tur,» sa professor McSnurp, ikke helt stø i stemmen. «Herr Humbag er der inne – han vil fortelle dere om … opplegget … Lykke til!»

«Takk,» sa Harry, med en stemme som lød flat og fjern. Hun gikk fra ham ved inngangen til teltet. Han gikk inn.

Fleur Delacour satt på en lav trekrakk i et hjørne. Hun virket ikke nær så fattet som hun pleide, snarere blek og klam. Viktor Krumm så enda surere ut enn vanlig; det var vel hans måte å takle nervøsiteten på. Fredrik skrittet fram og tilbake. Da Harry kom inn, sendte han ham et lite smil, som Harry gjengjeldte. Det føltes som om ansiktsmusklene måtte slite litt ekstra, som om de hadde glemt hvordan det skulle gjøres.

«Harry! Fine greier!» sa Humbag gledesstrålende da han så ham. «Kom inn, kom inn og føl deg som hjemme!»

Humbag så nærmest ut som en litt oppblåst tegneseriefigur, der midt imellom de bleke fjesene til forkjemperne. Selv hadde han tatt på seg den gamle vepsekutten igjen.

«Vel, nå som vi alle er her, er det på tide å fortelle dere hva som skal skje,» sa Humbag begeistret. «Så snart tilskuerne har tatt plass, kommer jeg til å by rundt denne posen –» han holdt opp en liten pose av purpurfarget

silke og ristet den foran dem, «– og hver av dere skal plukke opp en liten modell av det dere skal møte! Det er forskjellige – æh – varianter, nemlig. Og så var det én ting til jeg skulle si til dere … å, jo – oppgaven består i *å få tak i gullegget!*»

Harry skottet rundt. Fredrik nikket en gang, for å vise at han hadde skjønt det Humbag sa, og så begynte han å trave rundt i teltet igjen. Han så en anelse grønn ut. Fleur Delacour og Krumm reagerte ikke i det hele tatt. Kanskje de trodde de kom til å spy hvis de åpnet munnen; slik følte iallfall Harry det. Men *de* hadde i det minste meldt seg frivillig til dette …

Og så gikk det ingen tid i det hele tatt før de kunne høre hundrevis av føtter trampe forbi teltet, mens føttenes eiere pratet oppspilt, spøkte og lo … Harry følte seg like fjern fra mengden utenfor som om de var en helt annen dyreart. Og så – et sekund etter, syntes Harry – åpnet Humbag posen av purpursilke.

«Damene først,» sa han og holdt den fram mot Fleur Delacour.

Hun stakk en dirrende hånd ned i posen og trakk opp en ørliten, men perfekt modell av en drage – en velskgrønn. Rundt halsen bar den tallet 2. Og fordi Fleur ikke viste tegn til overraskelse, men snarere besluttsom resignasjon, visste Harry at han hadde hatt rett: madame Maxime hadde fortalt henne hva som var i vente.

Det samme gjaldt Krumm, som trakk den skarlagensrøde kinesiske ildkula. Den bar tallet 3. Han blunket ikke engang, bare glodde i bakken.

Fredrik stakk hånden ned i posen, og opp kom den blågrå svenske kortsnuten, med tallet 1 på halsen. Harry visste hva som var igjen da han selv stakk hånden i silkeposen og trakk opp den ungarske hornsvansen og tallet 4. Den strakte ut vingene mens han kikket ned på den og blottet de ørsmå hoggtennene.

«Se så, da var vi der!» sa Humbag. «Alle har nå trukket den dragen de skal møte, og tallene står altså for hvilken rekkefølge dere skal møte dragene i, har alle fått med seg det? Om et øyeblikk kommer jeg til å forlate dere, jeg skal nemlig være kommentator. Herr Djervell, De er altså først. Når De hører fløyta, går De bare ut i innhegningen, er det klart? Og Harry – kunne jeg få et lite ord med deg? Utenfor?»

«Æh … jo,» sa Harry forvirret. Han reiste seg og fulgte Humbag ut og et stykke bortover, inn mellom trærne. Der stoppet Humbag og snudde seg mot ham med et faderlig uttrykk.

«Allting som det skal være, Harry? Noe jeg kan ordne for deg?»

«Hva?» sa Harry. «Jeg – nei, ingenting.»

«Har du noen plan?» sa Humbag og senket stemmen konspiratorisk. «For jeg kan godt gi deg et lite vink eller to, hvis du vil. For du vet,» fortsatte han enda lavere, «du er jo den underlegne her, Harry … så om det er noe jeg kan gjøre …»

«Nei,» sa Harry, så fort at han visste det lød uhøflig, «nei – jeg – jeg har bestemt meg for hva jeg skal gjøre, ellers takk.»

«Ingen får vite det, vet du,» sa Humbag og blunket til ham.

«Nei, jeg har det fint,» sa Harry. Han lurte på hvorfor i all verden han sa dette hver gang folk spurte, og om han noensinne hadde hatt det mindre fint. «Jeg har en plan, jeg –»

De hørte skingringen av en fløyte.

«Jøsses, jeg må løpe!» sa Humbag forskrekket og skyndte seg av sted.

Idet Harry gikk tilbake til teltet, så han Fredrik komme ut, grønnere enn noensinne. Harry prøvde å ønske ham lykke til da de passerte hverandre, men alt som kom ut av munnen hans var et hest grynt.

Han gikk inn til Fleur og Krumm igjen. Noen sekunder etter hørte de et brøl fra mengden; det betydde at Fredrik hadde kommet inn i kveet og nå sto ansikt til ansikt med den levende modellen til modellen sin …

Det var verre enn han kunne ha forestilt seg – å sitte der og bare lytte. Mengden skrek – hylte – gispet som ett mangehodet vesen, mens Fredrik gjorde hva han nå gjorde for å komme seg forbi den svenske kortsnuten. Krumm stirret fremdeles i bakken, mens Fleur hadde begynt å følge i Fredriks fotspor rundt og rundt i teltet. Og Humbags kommentarer gjorde allting mye, mye verre … grufulle bilder formet seg i Harrys hode mens han hørte: «Åååh, det var nære på, det var virkelig nære på … Han er jammen dristig, denne her! … Oi, smart trekk, det der – synd det ikke virket!»

Og så, etter omtrent et kvarter, hørte Harry det øredøvende brølet som bare kunne bety én ting: Fredrik hadde kommet forbi dragen og sikret seg gullegget.

«Glimrende!» ropte Humbag. «Og nå – poengene fra dommerpanelet!»

Men han ropte ikke opp poengene, så Harry gikk ut fra at dommerne holdt dem opp og viste dem for tilskuerne.

«Én ferdig, tre igjen!» skrek Humbag idet fløyta skingret på ny. «Frøken Delacour, vær så god!»

Fleur skalv fra topp til tå, og Harry fikk litt varmere følelser for henne enn hittil da hun gikk ut av teltet med løftet hode og hvitnende knoker om tryllestaven. Han og Krumm ble alene igjen i hver sin ende av teltet og unngikk hverandres blikk.

Den samme prosessen begynte … «Oi, jeg er ikke sikker på at det var så lurt!» skrek Humbag frydefullt der ute. «Oi – det var nesten! Forsiktig nå … å herregud, der trodde jeg nesten hun gikk nedenom!»

Ti minutter senere hørte Harry på ny at mengden eksploderte i applaus … Fleur måtte også ha greid det. En pause mens de viste poengene hennes … mer klapping … og så, for tredje gang, fløyta.

«Og her kommer herr Krumm!» ropte Humbag, og Krumm lusket ut, og Harry var alene igjen.

Han syntes han følte sin egen kropp mye tydeligere enn vanlig, følte hvordan hjertet pumpet fort og fingrene prikket av frykt … men samtidig var det som om han satt på utsida av seg selv og så veggene i teltet og hørte mengden langt borte fra …

«Den var dristig!» skrek Humbag, og Harry hørte den kinesiske ildkula sette i et fryktelig, brølende vræl, mens mengden hikstet samlet etter pusten. «For et vågemot på den karen – og – ja, der fikk han tak i egget!»

Applausen smadret vinterlufta som knust glass. Krumm var ferdig – det var Harrys tur hvert sekund som helst.

Han reiste seg og la vagt merke til at beina virket som om de var lagd av seigmann. Han ventet. Og så hørte han fløyta. Han gikk ut av teltinngangen, og panikken veltet over ham i en bølgetopp. Og nå gikk han forbi trærne, gjennom en åpning i gjerdet …

Allting foran ham virket som om det befant seg i en uhyre fargerik drøm. Hundrevis på hundrevis av ansikter glodde ned på ham fra tribuner som var tryllet dit siden sist han sto på det samme stedet. Og der, i den andre enden av innhegningen, var hornsvansen, krøket over eggene sine med vingene halvt utslått og det onde, gule blikket rettet mot ham – en gigantisk, skjellete, svart øgle, som pisket med den piggete halen så det ble meterlange riper i den harde bakken. Mengden brølte, men om brølet var velvillig eller fiendtlig visste han ikke, og brydde seg ikke om det heller. Tida var inne til å gjøre det han måtte gjøre … å fokusere, totalt og absolutt, på det som var hans eneste sjanse …

Han løftet tryllestaven.

«Apporto Lynkile!» ropte han.

Han ventet mens hver fiber håpet og ba … hvis det ikke virket … hvis den ikke kom … det var som om han så alt rundt seg gjennom en slags skimrende, gjennomsiktig hinne, nesten som hetedis, som fikk kveet og havet av ansikter rundt ham til å svømme så underlig …

Og så hørte han den komme susende gjennom lufta mot ham. Han snudde og så Lynkilen fare mot seg rundt skogbrynet, pile inn i kveet og bråstoppe i lufta inntil ham for at han skulle sette seg på den. Brølet fra mengden ble enda høyere … Humbag skrek noe … men ørene til Harry virket visst ikke lenger … å høre var ikke viktig …

Han svingte beinet over limen og sparket fra. Og sekundet etter skjedde et mirakel …

Idet han fór til værs, og vinden rusket gjennom håret, og ansiktene i mengden ble små, hvite knappenålsstikk langt nede, og hornsvansen skrumpet inn og ble på størrelse med en hund – da gikk det opp for ham at det var ikke bare bakken han hadde forlatt, men også redselen … han var tilbake der han hørte hjemme.

Dette var bare enda en rumpeldunkkamp, ikke annet … bare enda en rumpeldunkkamp, og den hornsvansen bare enda et skummelt motstanderlag …

Han kikket ned på eggene og fikk øye på gullegget som glimtet mellom de andre sementgrå, trygt mellom forbeina på dragen. «OK,» sa Harry til

seg selv, «en avledningsmanøver … kjør i vei …»

Han dykket. Hornsvanshodet dreide med ham; han visste hva den kom til å gjøre og rettet opp stupet akkurat i tide – en ildsprut sto ut der han ville vært om han ikke hadde svingt unna, men Harry enset den ikke … det var ikke verre enn å unngå en klabb …

«Jøsse jemini, den gutten kan fly!» vrælte Humbag, og mengden hylte og hikstet. «De følger vel med, herr Krumm?»

Harry suste opp igjen og kretset. Hornsvansen fulgte fremdeles alle bevegelsene hans med hodet, den dreide på den lange halsen – hvis han fortsatte slik, kom den til å bli passelig svimmel – men det var best ikke å drive det for langt, ellers kom den bare til å sprute ild igjen –

Han stupte akkurat idet hornsvansen åpnet kjeften. Denne gangen var han ikke fullt så heldig – flammene traff ham ikke, men i stedet fór halen opp mot ham, og idet han hev seg mot venstre, streifet en av de lange piggene skulderen og rev opp kutten –

Han kjente sviingen, hørte skrikene og stønnene fra mengden, men det kjentes ikke som kuttet var dypt … nå skjøt han bak ryggen på hornsvansen, og plutselig øynet han en mulighet …

Hornsvansen virket ikke særlig lysten på å lette; det var vel for å beskytte eggene. Hun vred og vendte seg, slo vingene ut og inn igjen og holdt alltid dette grusomme gule blikket på Harry, men hun var redd for å komme for langt bort fra eggene … men det var akkurat det han måtte få henne til, ellers ville han aldri komme i nærheten av dem … det gjaldt bare å gjøre det gradvis og forsiktig …

Han begynte å fly først den ene veien, så den andre, ikke så nær at hun kunne sprute ild og holde ham unna, men likevel truende nok til å sikre at hun fulgte ham med blikket. Hodet hennes svaiet hit og dit med blottede hoggtenner mens hun voktet på ham gjennom de vertikale pupillene …

Han fløy høyere. Hornsvansen løftet hodet i takt; nå var halsen strukket ut i sin fulle lengde og svaiet som en slange for slangetemmeren …

Harry steg en halvmeter til, og hun utstøtte et brøl av skuffet sinne. For henne var han som en flue, en hun lengtet etter å slå flat; hun slo med halen

igjen, men nå var han for høyt oppe … hun sendte en ildsprut opp mot ham, som han unnvek … kjevene hennes åpnet seg på vidt gap …

«Kom igjen,» hveste Harry og svirret lokkende rundt over henne, «kom an, ta meg … opp med deg …»

Og endelig steilet hun og slo ut med de svære, svarte, læraktige vingene, med et spenn som et lite fly – og Harry dykket. Før dragen skjønte hva han hadde gjort, eller hvor det var blitt av ham, stupte han mot bakken så fort limen ville bære, mot eggene som de to kloføttene hennes ikke lenger beskyttet – han løftet hendene fra Lynkilen – han hadde tak i gullegget –

Og med en kjempespurt var han borte og kretset ut over tribunene med det tunge egget trygt under den uskadde armen, og brått var det som om noen hadde skrudd opp lyden igjen – for første gang ble han ordentlig var larmen fra mengden, som brølte og klappet like høyt som irskefansen under verdenscupen –

«*Se* på det der!» hylte Humbag. «Har dere sett makan! Vår yngste forkjemper får tak i egget kvikkest av alle! Jo, nå tenker jeg oddsen mot herr Potter skal synke!»

Harry så dragepasserne løpe til for å få stagget hornsvansen, og borte ved inngangen til innhegningen kom professor McSnurp, professor Bister og Gygrid løpende mot ham selv; alle tre vinket ham til seg, og smilene var tydelige, selv på denne avstanden. Han fløy tilbake over tribunene mens larmen fra mengden hamret mot trommehinnene, og landet elegant. Hjertet føltes lettere enn på ukevis … han hadde kommet seg gjennom den første prøven, han hadde overlevd.

«Glimrende, Potter!» utbrøt professor McSnurp da han svingte seg ned av Lynkilen – fra henne var dette nesten ekstatisk ros. Han la merke til at hånden hennes skalv da hun pekte på skulderen hans. «Du må la madam Pomfrit se på deg før dommerne avgir poengene … der borte; hun har allerede lappet på Djervell …»

«Du greide det, Harry!» sa Gygrid hest. «Du greide det! Og så mot hornsvansen og alt; Kalle sa jo at det var'n verste ta dem …»

«Takk skal du ha, Gygrid,» sa Harry høyt, så Gygrid ikke skulle trampe videre uti og avsløre at han hadde vist Harry dragene på forhånd.

Professor Bister virket også svært fornøyd; det magiske øyet danset i øyehulen.

«Enkelt og greit, det er tingen, Potter,» brummet han.

«Av sted med seg, Potter, bort til førstehjelpsteltet, takk,» sa professor McSnurp.

Harry var fremdeles andpusten da han gikk ut av kveet og fikk øye på madam Pomfrit utenfor et annet telt. Hun så oppskjørtet ut.

«Drager!» sa hun i en sint tone og halte Harry med seg inn. Teltet var oppdelt i avlukker, og gjennom teltduken kunne han skimte skyggen av Fredrik. Det virket ikke som Fredrik var stygt skadd; han satt iallfall oppreist. Munnen sto ikke på madam Pomfrit mens hun undersøkte skulderen til Harry. «I fjor desperanter, i år drager, hva har de tenkt å sende hit neste gang? Du har vært svært heldig … såret er ikke dypt … men det må renses før jeg lukker det …»

Rensingen besto i å klaske på såret en fiolett væske som dampet og svidde. Etterpå kakket hun på det med tryllestaven, og han kjente at det ble leget øyeblikkelig.

«Nå skal du bare sitte stille der litt – *sitt,* sa jeg! Og så kan du gå og få vite poengsummen din.»

Hun forsvant geskjeftig ut, og han hørte at hun gikk inn i nabobåsen og spurte: «Hvordan føles det nå, Djervell?»

Harry hadde ikke lyst til å sitte stille; han var altfor full av adrenalin. Han reiste seg for å se hva som foregikk utenfor, men før han rakk fram til teltdøra, kom to mennesker brasende inn – Hermine, tett fulgt av Ronny.

«Harry, du var helt utrolig!» hvinte hun. Hun hadde neglemerker over hele fjeset, der hun hadde knuget det i engstelsen. «Aldeles fabelaktig! Det er helt sant!»

Men Harry så på Ronny, som var likblek og stirret på Harry som om han var et spøkelse.

«Harry,» sa han, dypt alvorlig, «hvem det enn var som la navnet ditt i Begeret, så – så – så må det ha vært for å ta knekken på deg!»

Det var som om de siste to ukene aldri hadde vært – som om det var første gang Harry møtte Ronny etter at han ble utpekt til forkjemper.

«Har det gått opp for deg nå, altså?» sa han kaldt. «Tok sin tid, hva.»

Hermine sto nervøst midt mellom dem og så fra den ene til den andre. Ronny åpnet munnen usikkert. Harry visste at han skulle til å be om unnskyldning, og plutselig oppdaget han at han ikke behøvde å høre det.

«Det er greit,» sa han, før Ronny fikk fram ordene. «Glem det.»

«Nei,» sa Ronny, «jeg sku'ke ha –»

«Glem det,» sa Harry.

Ronny gliste nervøst til ham, og Harry gliste tilbake.

Hermine brast i gråt.

«Det er da ingenting å grine for!» sa Harry forvirret.

«Dere er så *dumme!*» utbrøt hun og trampet med foten mens tårene spratt. Og før noen av dem rakk å hindre det, hadde hun gitt begge to en klem og løpt sin vei, og nå tutet hun ikke, men strigråt.

«Klin kokos,» sa Ronny og ristet på hodet. «Kom igjen, Harry, nå kommer de med poengene …»

Mens Harry plukket opp gullegget og Lynkilen sin, følte han seg lettere til sinns enn han ville trodd var mulig en time før. Han dukket ut av teltet ved sida av Ronny, som pratet som en foss.

«Du var best, det er banna bein, ingen av de andre kom i nærheten engang. Fredrik gjorde noen merkelige greier, han transfigurerte en stein på bakken – forvandla'n til ei bikkje; prøvde å få dragen til å gå etter bikkja istedenfor han, ikke sant. Vel, det var en ganske kul transfigurering, og den virka på en måte, for han fikk tak i egget, men han ble brent òg – dragen skifta mening på halvveien og bestemte seg for at'n heller ville ta han enn labradoren, så det var så vidt'n kom seg unna. Og hun Fleur-dama prøvde en slags hildring på'n, jeg tror hun prøvde å sette'n i en slags trance – og jo da, det virka på en måte òg, den ble helt søvnig, men så satte'n i et snork så ildspruten sto rett ut, og skjørtet hennes tok fyr – hun fikk slokt det med litt vann fra tryllestaven, da. Og Krumm – dette her kommer du ikke til å tro, men han tenkte ikke engang på å fly! Men han var nok den beste, etter deg. Traff'n med en slags heksing rett i øyet. Det eneste var at det gjorde så vondt at dragen byksa rundt og knuste halvparten av de ordentlige egga – det fikk'n trekk for, det var'ke meninga at de sku' bli skadd.»

Ronny måtte trekke pusten idet han og Harry kom fram til gjerdet. Nå som hornsvansen var ført bort, så Harry hvor de fem dommerne satt – i den andre enden, på seter som var drapert med gull.

«Hver kan gi opptil ti poeng,» sa Ronny, og da Harry myste over banen, så han den første dommeren – madame Maxime – løfte tryllestaven. Noe som så ut som et langt sølvbånd skjøt ut av tippen og buktet seg og ble til et stort 8-tall.

«Ikke verst!» sa Ronny mens mengden klappet. «Hun trakk vel litt for den skulderen, tenker jeg …»

Så var det herr Kroek. Han skjøt opp tallet 9.

«Tegner bra!» skrek Ronny og klapset Harry på ryggen.

Den neste var Humlesnurr. Også han skjøt opp en 9'er. Mengden heiet høyere enn noensinne.

Ludo Humbag – *10.*

«Ti?» sa Harry vantro. «Men … jeg ble jo skadd … hva er det han tuller med?»

«Ikke klag, Harry!» skrek Ronny opphisset.

Og nå var det Karkaroff som løftet staven. Han ble stående et øyeblikk, og så skjøt et tall ut av tryllestaven hans – 4.

«Hva?» brølte Ronny rasende. «*Fire?* Din helsikes, partiske drittsekk, du ga Krumm ti!»

Men Harry ga blaffen, ville gitt blaffen om så Karkaroff hadde gitt ham 0 – Ronnys indignasjon på hans vegne var verdt omtrent hundre poeng. Dette sa han ikke til Ronny, selvsagt, men hodet føltes lettere enn lufta rundt da han snudde seg og gikk vekk fra kveet. Og det var ikke bare Ronny … for griffingene var ikke de eneste som ropte hurra fra tribunene. Da det kom til stykket, da de så hva han måtte måle seg med, hadde mesteparten av skolen vært på hans side også, ikke bare på Fredriks … Smygardingene ga han også blaffen i, nå kunne han tåle så mye dritt de bare ville slenge.

«Delt førsteplass, Harry! Deg og Krumm!» sa Kalle Wiltersen, som kom løpende mot dem da de begynte å gå oppover mot skolen igjen. «Du, jeg må løpe, jeg må sende en ugle til muttern, jeg svor på at jeg skulle fortelle henne åssen det gikk – men det der var helt utrolig! Forresten – de sa jeg

måtte si at du må bli her nede noen minutter til … Humbag vil ha et ord med deg i forkjemperteltet.»

Ronny sa han skulle vente, så Harry gikk tilbake til teltet, som pussig nok virket ganske annerledes nå, vennlig og innbydende. Han tenkte tilbake på hvordan det hadde føltes å fly ringer rundt hornsvansen og sammenliknet det med den lange ventetida før han gikk ut for å møte den … nei, ingen sammenlikning, ventetida hadde vært hundre ganger verre.

Fleur, Fredrik og Krumm kom sammen inn.

Den ene sida av Fredriks ansikt var oversmurt med en tykk, oransje grøt, antakelig for å lindre brannsåret. Han smilte bredt til Harry da han fikk øye på ham. «Flott levert, Harry.»

«Du òg,» sa Harry og smilte tilbake.

«Godt gjort, alle sammen!» sa Ludo Humbag og kom byksende inn i teltet. Han så like fornøyd ut som om det var han som nettopp hadde kommet seg forbi en drage. «Bare et par ord i all hast. Dere får en god, lang pause før prøve nummer to, som finner sted klokka halv ti om formiddagen den tjuefjerde februar – men i mellomtida skal vi gi dere litt å tenke på! Hvis dere ser på de gulleggene hver av dere står der med, vil dere se at de kan åpnes … ser dere hengslene der? Det gjelder å løse gåten dere finner inni eggene – for løsningen vil fortelle dere hva den neste prøven blir, og hvordan dere kan forberede dere på den. Alt klart? Helt sikkert? Vel, da kan dere gå.»

Harry gikk ut av teltet og bort til Ronny, og de ruslet tilbake langs utkanten av Skogen mens skravla gikk; Harry ville høre flere detaljer om hva de andre forkjemperne hadde gjort. Idet de kom rundt treklyngen hvor Harry hadde stått og hørt dragene brøle første gang, hoppet en heks fram bak dem.

Det var Rita Slita. I dag var hun iført giftiggrønn kutte som sto perfekt til intervjups-pennen i hånden hennes.

«Gratulerer, Harry!» sa hun og smilte bredt til ham. «Jeg lurer på om jeg kunne få et lite ord med deg? Om hvordan det føltes å møte den dragen? Hvordan du føler det nå om poenggivningen?»

«Jo, De kan godt få et ord,» sa Harry innett. *«Adjø.»*

Og dermed satte han og Ronny kursen mot borgen.

KAPITTEL TJUEÉN

HUSNISSENES FRIGJØRINGSTFRONT

Den kvelden gikk Harry, Ronny og Hermine opp til ugleriet for å finne Tullerusk, så Harry kunne skrive til Sirius og si at han hadde kommet seg uskadd forbi dragen sin. På veien gjentok Harry for Ronny alt Sirius hadde fortalt ham om Karkaroff. Først ble Ronny sjokkert over å høre at Karkaroff hadde vært en dødseter, men før de var framme i ugleriet, hevdet han at det burde de skjønt fra starten.

«Alt stemmer jo, ikke sant?» sa han. «Husker dere det Malfang sa på toget, om at fattern hans var venner med Karkaroff? Nå vet vi hvor de kjenner hverandre fra. De løp sikkert rundt i masker sammen under verdenscupen … Men jeg skal si deg en ting, Harry: Hvis det *var* Karkaroff som slapp navnet ditt i Begeret, må'n føle seg temmelig dum nå. Det virka jo'ke, hva? Du fikk bare en skramme! Kom hit – jeg skal ordne det –»

Tullerusk var så overspent ved tanken på å få et brev å levere at han suste rundt og rundt hodet til Harry og tutet ustoppelig. Ronny snappet ham i lufta og holdt ham stille så Harry fikk bundet fast brevet til beinet hans.

«De andre prøvene kan umulig være like farlige – det går'ke an,» fortsatte Ronny mens han bar Tullerusk bort til gluggen. «Vet du hva? Jeg tror du kan vinne denne turneringen, jeg, Harry. Banna bein!»

Harry visste at Ronny bare sa det for å unnskylde måten han hadde oppført seg på de siste par ukene, men det var like hyggelig for det. Men Hermine lente seg mot uglerimuren, la armene i kors og så på Ronny med rynket panne.

«Harry har lang vei igjen før han er ferdig med turneringen,» sa hun alvorlig. «Hvis *det* var den første prøven, tør jeg ikke tenke på hva de neste blir.»

«Skikkelig liten solstråle, hva?» sa Ronny. «Du og professor Rummelfiold burde slå dere sammen.»

Han kastet Tullerusk ut av gluggen. Ugla datt nesten fire meter før den greide å bakse seg opp igjen, for brevet på beinet var mye lengre og tyngre enn vanlig; Harry kunne ikke motstå fristelsen til å gi Sirius en steg-for-steg-beskrivelse av samtlige kretsinger, dykk og unnamanøvrer under dysten med hornsvansen.

De så Tullerusk forsvinne i mørket, og så sa Ronny: «Nei, vi får vel komme oss ned til overraskelsesfesten, Harry. Fred og Frank har sikkert snodd nok mat fra kjøkkenet nå.»

Og jo da, da de kom inn i Griffingstua, eksploderte den nok en gang av hurrarop og brøl. Berg av kaker og karafler med gresskarsaft og smørterøl fylte hver ledig kvadratcentimeter. Laffen Styx hadde tent på litt Dr. Filibusters fantastiske våtstart & ildfrie fyrverkeri, så lufta var tett av stjerner og gnister, og Tommy Ding, som var flink til å tegne, hadde hengt opp noen imponerende nye bannere; de fleste forestilte Harry som suste på Lynkilen rundt hodet til hornsvansen, men et par viste Fredrik med hodet i brann.

Harry forsynte seg grådig; han hadde nesten glemt hvordan det føltes å være skikkelig sulten. Han satte seg sammen med Ronny og Hermine. Han kunne nesten ikke tro det gikk an å føle seg så lykkelig: Han hadde Ronny på sin side igjen, han hadde kommet igjennom den første prøven, og han hadde tre måneder før han behøvde å møte den neste.

«Jøsses, dette var tungt,» sa Laffen Styx; han hadde plukket opp gullegget som Harry hadde lagt på bordet og sto og veide det i hendene. «Lukk det opp da, Harry! Kjør i vei! Få se hva som er i det!»

«Han skal jo løse gåten på egen hånd,» sa Hermine fort. «Det står i turneringsreglene –»

«Jeg skulle finne ut på egen hånd åssen jeg skulle komme forbi dragen òg,» mumlet Harry, så lavt at bare Hermine skulle høre det. Hun smilte litt skyldbevisst.

«Ja, gjør det'a, Harry, lukk det opp!» kom ekkoet fra flere.

Laffen rakte egget til Harry, som stakk neglene inn i hakket som gikk hele veien rundt og klikket lokket opp.

Egget var hult og helt tomt – men ikke før hadde han åpnet det, før en avskyelig lyd fylte rommet, en høy, vrælende jamring. Det eneste Harry hadde hørt som kunne minne svakt om det, var spøkelsesorkesteret i Nesten hodeløse Nikks dødsensdagsselskap, hvor samtlige spilte på sag.

«Låkk det!» brølte Fred med hendene for ørene.

«Å var dettane?» sa Jokum Finnimann og glodde på egget mens Harry klappet det igjen. «Låt som ei ule … kæinskje det er ei ule du får å gjøra med næste gong, Harry?»

«Det var noen som ble torturert,» sa Nilus, som var blitt helt hvit og veltet pølser utover hele golvet. «Du må kjempe mot Martyriusforbannelsen!»

«Ikke vær idiot'a, Nilus, den er jo ulovlig!» sa Frank. «Klart dem ikke bruker Martyriusen mot forkjemperne. Jeg syns det låt litt som Perry når'n synger, jeg … kanskje prøven er å ta knekken på'n i dusjen, Harry!»

«Lyst på en syltetøyterte, Hermine?» sa Fred.

Hermine betraktet tvilende fatet han bød fram. Fred gliste.

«Det er i orden,» sa han. «Jeg har'ke gjort noe med dem. Det er de med vaniljekrem du skal passe deg for –»

Nilus, som akkurat hadde satt tennene i en med vanilje, satte den i vranghalsen og spyttet den ut.

Fred lo. «Bare en spøk, Nilus …»

Hermine tok en syltetøyterte.

Så sa hun: «Fikk du alt dette fra kjøkkenet, Fred?»

«Jepp,» sa Fred og gliste igjen. Han la seg til en høy, tynn pipestemme og spilte husnisse: «'Noe vi kan hjelpe herren med, noe som helst?' Utrolig tjenstvillige … hvis jeg hadde sagt at jeg var litt småsulten, hadde de skaffa meg en helstekt okse.»

«Hvordan kommer du inn der?» sa Hermine i en uskyldig, henkastet tone.

«Det er så lett, så,» sa Fred. «Ei hemmelig dør bak et maleri av et fruktfat. Det er bare å kile pæra til'n begynner å fnise, og så –» Der stanset

han og så mistenksomt på henne. «Åssen da?»

«Nei, ingenting,» sa Hermine fort.

«Har du tenkt å få husnissene til å streike nå, kanskje?» sa Frank. «Gi opp de der løpeseddelgreiene og heller ildne dem til opprør?»

Flere rundt klukklo. Hermine svarte ikke.

«Nå finner du'ke på å uroe dem og si de må få klær og lønn og sånn, altså!» sa Fred advarende. «Da blir det bare ugreie med matlaginga!»

Akkurat da ble selskapet litt avledet av at Nilus forvandlet seg til en stor kanarifugl.

«Å – beklager, Nilus!» ropte Fred gjennom all latteren. «Det glemte jeg – det *var* de med vanilje vi hadde forheksa –»

Det tok ikke et minutt engang før Nilus begynte å felle fjær, og da han var helt ribbet, ble han seg selv igjen og helt som vanlig. Han ble til og med med på latteren.

«Kanarikremer!» ropte Fred til den begeistrede forsamlingen. «Det er Frank og meg som har finni dem opp – sju sigder per, et røverkjøp!»

Klokka var blitt nesten ett da Harry omsider gikk opp på sovesalen sammen med Ronny, Nilus, Jokum og Tommy. Før han trakk forhenget for himmelsenga, satte han den lille modellen av den ungarske hornsvansen på nattbordet, hvor den gjespet, krøllet seg sammen og lukket øynene. Gygrid hadde faktisk et poeng, tenkte han mens han trakk for … de var ganske OK egentlig, sånne drager …

*

Med begynnelsen av desember kom vinden og sluddet til Galtvort. Enda så trekkfullt det alltid hadde vært i borgen om vinteren, var Harry glad for peisilden og de tykke veggene hver gang han kom forbi sjøen og Durmstrangskipet, der det hev på seg i vindkastene og de svarte seilene bølget mot den mørke himmelen. Beauxbatonsvogna måtte være temmelig hustrig, den òg. Han la merke til at Gygrid holdt madame Maximes hester godt forsynt med yndlingsdrikken, maltwhisky; dunstene som kom drivende fra drikkekaret i hjørnet av hestekveet var nok til å få hele vesenstellklassen

på en snurr. Og det var ikke så bra, for de måtte fremdeles stelle de fæle skruttene og var avhengige av å holde hodet klart.

«Neiggu om jeg enklig veit om dem går i dvale eller ikke,» sa Gygrid i neste time til klassen som skalv i den forblåste gresskaråkeren. «Men jeg tenkte vi kunne prøva å se om dem fikk løst på en blund … så vi ordner bare et reir til dem i dissa kassene her …»

Nå var det bare ti skrutter igjen, så det virket ikke som mosjonsprogrammet hadde kurert dem for trangen til å kverke hverandre. Alle nærmet seg to meters lengde. Det tykke, grå panseret, de kraftige myldrebeina, de ildsprutende stjertene, broddene og sugekoppene – alt dette til sammen gjorde skruttene til de mest frastøtende vesener Harry i sitt liv hadde sett. Klassen kikket mismodig på de svære kassene Gygrid hadde båret ut, alle fôret med puter og tykke ulltepper.

«Nå leier vi dem bare oppi der,» sa Gygrid, «og så setter vi lokket på og ser hva som skjer.»

Men det viste seg at skruttene *ikke* gikk i dvale, og ikke likte de å bli tvunget ned i putefôrede kasser og stengt inne heller. Det varte ikke lenge før Gygrid måtte brøle: «Ingen panikk, ingen panikk!» mens skruttene gikk amok i gresskaråkeren mellom de rykende vrakrestene av kassene. De fleste i klassen – med Malfang, Krabbe og Gurgel i teten – hadde rømt inn i Gygrids hytte gjennom bakdøra og barrikadert seg der inne, mens Harry, Ronny og Hermine var blant dem som ble igjen ute og prøvde å hjelpe Gygrid. Med forente krefter greide de å fange og fortøye ni av skruttene, på bekostning av adskillige brannsår og kutt. Til slutt var det bare én skrutt igjen på frifot.

«Ikke skrem'n!» ropte Gygrid, da Harry og Ronny grep til tryllestavene og sprutet stråler av gnister mot skrutten, som nærmet seg med brodden krummet truende over ryggen. «Bare prøv å få tauet rundt brodden hasses, så'n ikke skader noen ta dem andre!»

«Nei, for det ville jo vært synd!» ropte Ronny arrig, mens han og Harry rygget mot hytteveggen og prøvde å holde skrutten fra livet med gnistspruten.

«Nei, å nei, å nei … så morsomt dere har det, da.»

Rita Slita sto og lente seg over Gygrids hagegjerde og betraktet oppstyret. I dag hadde hun på seg tykk, cyklamenfarget kappe med pelskrage i purpur, og krokodilleskinnveska dinglet på armen.

Gygrid kastet seg på ryggen av skrutten som truet Harry og Ronny og klemte den flat. En ildstråle drønnet ut av stjerten på den og forkullet diverse gresskarplanter.

«Å er De for en?» spurte Gygrid Rita Slita, mens han fikk en tauende rundt skruttbrodden og strammet den.

«Rita Slita, journalist i *Aftenprofeten*,» svarte Rita og smilte så gulltennene glimtet.

«Syns Humlesnurr sa at De fikk'ke komma inn på skoleområdet mer?» sa Gygrid. Brynene hans busket seg litt mens han kom seg opp fra den sammenklemte skrutten og begynte å hale den bortover mot de andre.

Rita viste ikke tegn til å ha hørt hva Gygrid sa.

«Hva kaller dere disse fascinerende vesenene da?» spurte hun og strålte enda mer.

«Sprengstjerta skrutter,» gryntet Gygrid.

«Nei jaså?» sa Rita, øyensynlig levende interessert. «Dem har jeg aldri hørt om før … hvor kommer de fra?»

Harry la merke til at det spredde seg en dyp rødtone under Gygrids svarte skjegg, og hjertet sank i ham. Hvor *hadde* Gygrid fått skruttene fra?

Det virket som Hermine tenkte i samme baner, for hun sa fort: «Veldig interessante dyr, ikke sant, Gygrid? Ikke sant, Harry?»

«Hva? Vel – au! – jo, interessante, ja!» sa Harry da hun tråkket ham på foten.

«Nei, er *du* her, Harry!» sa Rita Slita og snudde seg. «Så du liker stell av magiske vesener, hva? Et av yndlingsfagene dine, kanskje?»

«Ja,» sa Harry fast. Gygrid strålte.

«Herlig,» sa Rita Slita. «Virkelig herlig. Og De, har De vært lærer lenge?» sa hun til Gygrid.

Harry la merke til at blikket hennes streifet Tommy (som hadde et stygt kutt over det ene kinnet), Lavendel (med svimerker over hele kutten), Jokum (som holdt seg om flere brente fingre) og derfra gled videre til

hyttevinduene, hvor resten av klassen sto med nesene presset mot glasset og ventet på at kysten skulle bli klar.

«Detta er andre året,» sa Gygrid.

«Herlig … De vil sikkert gi meg et intervju, ikke sant? Dele noen av Deres opplevelser med magiske vesener? *Profeten* har en zoologispalte på onsdager, men det vet De sikkert alt. Vi kunne skrive litt om disse – æh – spinngærne snuttene.»

«Sprengstjerta skrutter,» sa Gygrid ivrig. «Æh …jo, åffer ikke?»

Harry hadde veldig bange anelser om dette, men det var umulig å få formidlet dem til Gygrid uten at Rita Slita så det, så han måtte bare stå og se taust på at Gygrid og Rita Slita avtalte å møtes på *Tre sopelimer* til et langt og grundig intervju senere i uka. Så klemtet klokka oppe fra borgen, og timen var slutt.

«Ja, morna, Harry!» ropte Rita Slita muntert etter ham da han gikk, sammen med Ronny og Hermine. «Og så sees vi på fredag kveld, Gygrid!»

«Hun kommer til å vri på alt han sier,» sa Harry lavt.

«Bare han ikke har importert de skruttene ulovlig eller noe,» sa Hermine urolig. De så på hverandre – det var akkurat noe slikt Gygrid kunne finne på.

«Gygrid har vært i massevis av trøbbel før, uten at Humlesnurr har gitt'n sparken,» sa Ronny beroligende. «Det verste som kan skje, er at'n blir nødt til å kvitte seg med de skruttene. Omforladels – sa jeg verste? Jeg mente *beste.*»

Harry og Hermine lo og følte seg litt lettere til sinns da de gikk inn til lunsj.

Den ettermiddagen hadde Harry stor glede av dobbelttimen i clairvoyanse. De holdt fremdeles på med stjerneplansjer og spådommer, men nå som han og Ronny var venner igjen, virket alt dette bare morsomt. Professor Rummelfiold, som hadde vært så fornøyd med dem da de forutså hver sin skrekkelige død, ble raskt irritert da de snøftet seg gjennom hennes utlegninger om hvordan Pluto på ulike måter kunne avspore et hverdagsliv.

«Jeg *tror* faktisk,» sa hun med en hemmelighetsfull hvisking som ikke kunne kamuflere ergrelsen, «at *enkelte* av oss,» og her stirret hun

betydningsfullt på Harry – «ville oppført seg litt mindre *frivolt* hvis de hadde skuet det jeg skuet i min krystallkule i går aftes. Mens jeg satt her oppslukt av mitt broderi, ble jeg overmannet av trangen til å spørre kula til råds. Jeg reiste meg, jeg benket meg foran den, og jeg skuet inn i dens krystallinske dybder … og hva tror dere jeg så skue ut mot meg?»

«Ei stygg gammal røy med for svære briller?» mumlet Ronny lavt.

Harry måtte slåss for å holde ansiktet i alvorlige folder.

«Døden, søte dere.»

Både Parvati og Lavendel slo hendene for munnen og så skrekkslagne ut.

«Ja,» sa professor Rummelfiold og nikket betydningsfullt, «den kommer nærmere, stadig nærmere, den kretser over oss som en gribb, stadig lavere … stadig lavere over borgen her …»

Hun gjorde et nummer av å stirre på Harry, som gjespet langt og åpenlyst.

«Det hadde gjort litt større inntrykk om hun ikke hadde sagt det samme omtrent åtti ganger før,» sa Harry da de omsider kom ut i frisk luft igjen i trappa under professor Rummelfiolds rom. «Men hvis jeg hadde falt død om hver gang hun sa jeg kom til å gjøre det, hadde jeg vært et medisinsk mirakel.»

«Nei, du hadde vært en slags superkonsentrert spøkelse,» klukket Ronny, idet de passerte Blodbaronen som kom glidende i motsatt retning med kulerunde øyne som stirret nifst. «Vi fikk da ingen lekser, i hvert fall. Jeg håper Hermine får massevis av professor Vektor, jeg elsker å ha fri når hun må jobbe …»

Men Hermine kom ikke til middag, og heller ikke var hun på biblioteket da de så etter henne der etterpå. Den eneste de så der inne, var Viktor Krumm. Ronny lusket bakom bokhyllene en stund og holdt øye med ham og diskuterte hviskende med Harry om han skulle be om en autograf – men så skjønte han at sekssju jenter sto på spranget i hyllegangen bortenfor og diskuterte akkurat det samme, og dermed fordunstet entusiasmen hans for den ideen.

«Lurer på hvor hun har gjort av seg?» sa han, mens han og Harry gikk tilbake til Griffingtårnet.

«Aner ikke … Tulliball.»

Men ikke før hadde den trinne damen begynt å svinge ut, før lyden av sprintende føtter bakfra viste seg å være Hermine.

«Harry!» peste hun og bråstoppet ved sida av ham (den trinne damen stirret ned på henne med hevede øyebryn). «Harry, du må komme – du *må* komme, det har hendt noe merkelig – vær så snill –»

Hun grep Harry i armen og begynte å hale ham med seg tilbake bortover gangen.

«Hva er det for noe?» sa Harry.

«Du får se det når vi kommer dit – å, kom igjen, skynd deg –»

Harry kikket på Ronny, og Ronny glodde like nysgjerrig tilbake.

«OK,» sa Harry og fulgte Hermine bortover gangen. Ronny skyndte seg etter.

«Nei da, bry dere endelig ikke om meg!» ropte den trinne damen irritert etter dem. «Be endelig ikke om unnskyldning for at dere forstyrrer meg! Jeg får vel bare henge her vidåpen til dere kommer igjen, jeg da kanskje?»

«Ja takk,» ropte Ronny over skulderen.

«Hvor er det vi skal, Hermine?» spurte Harry, da Hermine hadde ført an ned seks trapper og begynt på marmortrappa ned til inngangshallen.

«Det får du se, du får se om et øyeblikk!» sa Hermine opphisset.

Hun tok til venstre ved foten av trappa og skyndte seg mot den døra Fredrik Djervell hadde gått inn av, den kvelden Ildbegeret hadde spyttet ut hans og Harrys navn. Her hadde Harry aldri vært før. Han og Ronny fulgte etter Hermine nedover en steintrapp, men i stedet for å havne i en dyster underjordisk gang som den som førte til Slurs fangehull, sto de snart i en bred steinkorridor, godt opplyst med fakler og pyntet med trivelige malerier som stort sett forestilte mat.

«Hei, vent litt …» sa Harry langsomt da de var kommet halvveis bortover korridoren. «Hold an litt, Hermine …»

«Hva?» Hun snudde seg og så på ham med forventning over hele ansiktet.

«Nå skjønner jeg hva det dreier seg om,» sa Harry.

Han dultet borti Ronny og pekte på maleriet som hang rett bak Hermine. Det forestilte et sølvfat med frukt.

«Hermine!» sa Ronny, idet det demret for ham også. «Du prøver bare å lure oss med på de hikkegreiene igjen!»

«Nei da, nei da, jeg gjør ikke det!» sa hun fort. «Og det heter ikke *hikk*, Ronny –»

«Å, har du skifta navn?» sa Ronny og rynket pannen. «Hva er vi nå, da – Husnissenes Frigjøringsfront? Du må'ke tro jeg vil brase inn på det kjøkkenet og prøve å få dem til å slutte å jobbe, ikke snakk om –»

«Jeg ber deg ikke om det heller!» sa Hermine utålmodig. «Jeg kom bare ned hit nå nettopp for å snakke med dem, og så fant jeg – å, kom *igjen* da, Harry, du må se det selv!»

Hun grep armen hans igjen, halte ham bort til bildet av det svære fruktfatet, strakte ut pekefingeren og kilte den digre, grønne pæra. Den begynte å klukke og vri seg, og plutselig forvandlet den seg til et stort, grønt dørhåndtak. Hermine tok i det, åpnet døra og ga Harry et hardt skubb i ryggen så han snublet inn.

Han fikk et glimt av et kolossalt, høyloftet rom, like stort som Storsalen ovenfor, med berg av glitrende messingkjeler og gryter langs steinveggene, og i den andre enden en diger mursteinspeis, da noe lite kom farende mot ham fra midt i rommet og pep: «Herr Harry Potter! Å, herr *Harry Potter*!»

I neste øyeblikk ble pusten slått ut av ham da den pipende husnissen traff ham hardt i mellomgolvet, slo armene om ham og klemte ham så hardt at han trodde ribbeina skulle knekke.

«N-Noldus?» gispet Harry.

«Det *er* Noldus, herre, det *er* det!» pep stemmen nede fra navlen omtrent. «Noldus har håpet og håpet å møte Harry Potter, herre, og nå har Harry Potter kommet og møtt ham, herre!»

Noldus slapp taket, tok et par skritt tilbake og sto der og smilte over hele fjeset og stirret opp på Harry med svære, grønne tennisballøyne som svømte av gledestårer. Han så ut omtrent akkurat som Harry husket ham: blyantnesa, flaggermusørene, de lange fingrene og tærne – alt unntatt klærne, som var ganske annerledes.

Den gangen Noldus arbeidet for Malfang-familien, hadde han alltid gått i det samme skitne putevaret. Men nå var han iført den pussigste ansamling av klær Harry hadde sett; han hadde faktisk kledd seg enda merkverdigere enn trollmennene under verdenscupen. På hodet hadde han en tevarmer, pyntet med en mengde fargeglade merker; et slips med hesteskomønster hang over det bare brystet, og ellers hadde han fotballshorts som så ut til å ha tilhørt en smågutt og to ulike sokker. Harry så at den ene var den svarte han selv hadde tatt av seg og lurt herr Malfang til å gi Noldus, slik at Noldus ble fri. Den andre hadde rosa og oransje striper.

«Men Noldus, hva gjør du her?» sa Harry forbløffet.

«Noldus har begynt å jobbe på Galtvort, herre!» pep Noldus opphisset. «Rektor Humlesnurr ga Noldus og Blunka jobb her, herre!»

«Blunka?» sa Harry. «Er hun også her?»

«Å ja, herre!» sa Noldus. Han grep hånden til Harry og halte ham med seg videre inn i kjøkkenet, mellom de fire lange trebordene som sto der. Da Harry gikk forbi, la han merke til at disse bordene sto plassert presis under de fire husbordene i Storsalen over dem. Siden middagen var over, var de for øyeblikket tomme for mat, men det var lett å tenke seg at for en time siden hadde de vært overlesset med retter som deretter ble sendt opp gjennom taket til motstykkene ovenfor.

Minst hundre små nisser sto rundt i kjøkkenet og strålte, bukket og knikset mens Noldus førte Harry forbi dem. Alle hadde den samme uniformen: et oppvaskhåndkle med Galtvorts våpenskjold på, festet som en toga, slik Blunka hadde hatt sitt.

Noldus stanset foran mursteinspeisen og pekte.

«Blunka, herre!» sa han.

Blunka satt på en krakk foran peisen. I motsetning til Noldus hadde hun åpenbart ikke funnet klærne sine hvor som helst. Hun var iført et nett lite skjørt med bluse og matchende, blå hatt med huller i til de store ørene. Men mens Noldus' sammenraskede plagg var så rene og velstelte at alt virket splitter nytt, var det tydelig at Blunka overhodet ikke passet på sine, for hun hadde suppeflekker nedover hele blusebrystet og et svimerke på skjørtet.

«Hei, Blunka,» sa Harry.

Underleppa til Blunka bevret, og brått brast hun i gråt så tårene sprutet fra de store, brune øynene og nedover blusen, akkurat som under verdenscupen.

«Å, uff da,» sa Hermine. Hun og Ronny hadde fulgt etter Harry og Noldus. «Ikke gråt, Blunka, vær så snill; ikke gråt …»

Men Blunka gråt bare mer hjerteskjærende. Noldus derimot strålte opp mot Harry.

«Har Harry Potter lyst på en kopp te?» pep han høyt for å overdøve hulkene fra Blunka.

«Æh – jo takk,» sa Harry.

Straks kom omtrent seks husnisser travende bakfra med et stort sølvbrett med tekanne, kopper til Harry, Ronny og Hermine, en melkemugge og et stort fat med kjeks.

«Prima service!» sa Ronny imponert. Hermine sendte ham et stygt blikk, men nissene så ut til å fryde seg. Så bukket de dypt og trakk seg tilbake.

«Hvor lenge har du vært her, Noldus?» spurte Harry mens Noldus skjenket opp te til dem.

«Bare en uke, herr Harry Potter!» sa Noldus henrykt. «Noldus kom for å snakke med rektor Humlesnurr, herre. Det er veldig vanskelig, forstår herren, for en husnisse som har fått avskjed å finne en ny stilling, herre, veldig, veldig vanskelig –»

Da Blunka hørte dette, satte hun i å hikste så det dryppet fra den klemte tomatnesa og sildret nedover blusen, uten forsøk på å stanse flommen.

«I to hele år har Noldus reist rundt i landet, herre, og prøvd å finne arbeid!» pep Noldus. «Men Noldus har ikke funnet noe, herre, for nå vil Noldus ha lønn!»

Alle husnissene rundt i kjøkkenet hadde fulgt samtalen med interesse, men da de hørte dette, så alle plutselig bort, som om Noldus hadde sagt noe grovt og anstøtelig.

Men Hermine sa: «Flott, Noldus!»

«Tusen takk, frøken!» sa Noldus og smilte med alle tennene. «Men de fleste trollmenn vil ikke ha en husnisse som vil ha lønn, frøken. 'Det er ikke det som er vitsen med husnisser,' sier de, og så smeller de døra i fjeset på

Noldus! Noldus liker å arbeide, Harry Potter, men han vil ha på seg klær, han vil ha lønn … Noldus vil være fri!»

Galtvort-nissene trakk seg bort fra Noldus som om han hadde noe smittsomt. Bare Blunka ble der hun var, skjønt hulkevolumet steg betraktelig.

«Og så drar Noldus og besøker Blunka, Harry Potter, og Noldus oppdager at Blunka også har blitt fri!» sa Noldus gledesstrålende.

Da Blunka hørte dette, kastet hun seg forover fra krakken, lå med ansiktet ned mot steinhellene, hamret i dem med de ørsmå knyttnevene og formelig hylte ut sin hjertesorg. Hermine la seg fort på kne ved sida av henne og prøvde å trøste henne, men ingenting hun sa hjalp det ringeste.

Imens fortsatte Noldus med historien sin og prøvde å overdøve Blunkas vræl med sin skingrende pipestemme. «Og det var da Noldus fikk ideen, herr Harry Potter! 'Kanskje Noldus og Blunka kan finne arbeid sammen?' sa Noldus. 'Hvor finner vi arbeid nok for to husnisser?' sa Blunka. Og Noldus tenker seg om, og så slår det ham, herre: *Galtvort*! Så Noldus og Blunka, de drar og snakker med rektor Humlesnurr, herre, og rektor Humlesnurr, han ansetter dem!»

Noldus strålte overstrømmende, og gledestårene piplet igjen.

«Og rektor Humlesnurr sier at hvis Noldus vil ha lønn, så vil han betale Noldus lønn, herre! Og nå er Noldus en fri nisse, herre, og Noldus tjener en galleon i uka og får en hel dag fri i måneden!»

«Men det er da ikke mye!» ropte Hermine indignert fra golvet gjennom Blunkas hyl og hamrende never.

«Rektor Humlesnurr sa først at Noldus skulle få *ti* galleoner i uka og hver helg fri,» sa Noldus, og det fór en skjelving gjennom ham, som om tanken på så mye rikdom og lediggang var skremmende, «men Noldus fikk kranglet ham ned, frøken … Noldus liker frihet, frøken, men ikke for mye av den, frøken, for han liker arbeid bedre.»

«Hvor mye betaler rektor Humlesnurr deg da, Blunka?» spurte Hermine vennlig.

Om hun hadde trodd at dette skulle virke oppmuntrende, tok hun storlig feil. Blunka sluttet riktignok å gråte, men da hun satte seg opp, skulte hun

på Hermine med de svære, brune øynene, og det klissvåte fjeset var plutselig rasende.

«Vanæret husnisse, det er Blunka, men Blunka iallfall ikke få *lønn*!» pep hun. «Så dypt ikke Blunka synke! Blunka har skam nok for være fri!»

«Skam?» sa Hermine uforstående. «Men – Blunka da, ikke tull! Det er herr Kroek som skulle skamme seg, ikke du! Du har vel ikke gjort noe galt, det var han som var ordentlig ekkel mot deg –»

Men da Blunka hørte dette, slo hun hendene for hullene i hatten, klemte ørene flate så hun ikke skulle høre et ord og hylte: «Frøken ikke fornærme min herre, nei, frøken! Frøken ikke fornærme herr Kroek! Herr Kroek er bra trollmann, frøken! Herr Kroek gjøre rett i gi stygge Blunka avskjed!»

«Blunka har problemer med å omstille seg, Harry Potter,» pep Noldus fortrolig. «Blunka glemmer at hun ikke er herr Kroeks nisse mer. Hun kan si det hun vil nå, men det vil hun ikke.»

«Kan ikke husnisser si det de vil om herrene sine, altså?» spurte Harry.

«Å nei, herre, å nei, å nei,» sa Noldus og så plutselig alvorlig ut. «Det er en del av husnissenes slaveri, det, herre. Vi holder på herrenes hemmeligheter og vår egen taushet, herre, vi holder familiens ære høyt og snakker aldri ille om dem – bare at rektor Humlesnurr sa til Noldus at han ikke insisterer på dette. Rektor Humlesnurr sa at vi er fri til å – til å –»

Noldus så plutselig nervøs ut og vinket Harry nærmere. Harry bøyde seg fram.

Noldus hvisket: «Han sa vi er fri til å kalle ham en – en sprø gammel knark hvis vi vil, herre!»

Og Noldus fniste forskremt.

«Men det vil ikke Noldus, Harry Potter,» sa han med normal stemme igjen og ristet på hodet så ørene klasket. «Noldus liker rektor Humlesnurr så veldig, herre, og er stolt over å holde på alle hans hemmeligheter.»

«Men Malfangene kan du vel si hva du vil om nå?» spurte Harry og smilte.

Noldus fikk et litt redd uttrykk i de enorme øynene.

«Noldus – Noldus kunne nok det,» sa han tvilende. Så trakk han på de små skuldrene. «Noldus kunne si til Harry Potter at hans forrige herrer var –

var – *stygge svarte trollmenn*!»

Et øyeblikk sto han og skalv over hele seg, skrekkslagen over sin egen dristighet – og så styrtet han bort til det nærmeste bordet og begynte å hamre hodet hardt mot det mens han pep: «*Stygg* Noldus! *Stygg* Noldus!»

Harry grep Noldus i slipsnakken og trakk ham bort fra bordet.

«Tusen takk, Harry Potter, tusen takk!» sa Noldus andpustent og gned seg i hodet.

«Du trenger bare å øve deg litt,» sa Harry.

«Øve!» hvinte Blunka rasende. «Skamme seg, Noldus, snakke sånn om herrene sine!»

«De er ikke herrene mine mer, Blunka!» sa Noldus trassig. «Noldus bryr seg ikke om hva de mener mer!»

«Å, du er stygg, stygg nisse, Noldus!» stønnet Blunka, og tårene begynte å sildre igjen. «Min stakkars herr Kroek, hva gjøre han uten sin Blunka? Han trenge meg, han trenge min hjelp! Jeg som passe på Kroeker helt liv, og min mor føre meg, og min bestemor føre henne … å, hva de sagt om de vite at Blunka fri? Å, for skam, for skam!» Hun begravde ansiktet i skjørtet igjen og stortutet.

«Blunka,» sa Hermine bestemt, «jeg er sikker på at herr Kroek klarer seg utmerket uten deg. Vi har sett ham, skal jeg si deg –»

«Frøken se min herre?» sa Blunka åndeløst, løftet det tåregrimete fjeset fra skjørtet igjen og glodde storøyd på Hermine. «Frøken se han her på Galtvort?»

«Ja,» sa Hermine. «Han og herr Humbag er dommere i Tretrollmannsturneringen.»

«Herr Humbag, han også kommer hit?» pep Blunka, og til Harrys forbløffelse (og Ronnys og Hermines òg, etter ansiktene å dømme) så hun sint ut igjen. «Herr Humbag er stygg trollmann! Veldig stygg trollmann! Min herre ikke like han, hå nei, ikke aldeles!»

«Humbag – stygg?» sa Harry.

«Å jo,» sa Blunka og nikket voldsomt på hodet. «Min herre fortelle Blunka saker og ting! Men Blunka ikke sladre … Blunka – Blunka holde på sin herres hemmeligheter …»

Og dermed oppløste hun seg enda en gang i tårer, og de hørte henne hulke ned i skjørtet: «Stakkars herre, stakkars herre, ingen Blunka til hjelpe seg mer!»

Etter det var det ikke et fornuftig ord å få ut av henne. De lot henne gråte og drakk ut teen sin, mens Noldus pratet fornøyd om sitt liv som fri nisse og alle sine planer med lønna.

«Neste gang skal Noldus kjøpe en genser, Harry Potter!» sa han fornøyd og pekte på det nakne brystet.

«Du, Noldus,» sa Ronny, som så ut til å ha fått stor sans for nissen, «du kan få den muttern min strikker til meg til jul – jeg får alltid en av henne. Du har ikke noe imot rødbrunt, vel?»

Noldus ble overlykkelig.

«Kanskje vi må krympe'n litt for at den skal passe til deg,» sa Ronny. «Men den kommer til å stå helt flott til den tevarmeren din.»

Da de skulle gå, samlet mange av de andre nissene seg om dem og tilbød dem litt smågodt å ta med opp. Hermine takket nei og så brydd ut over all bukkingen og kniksingen, men Harry og Ronny stappet lommene fulle av kremkaker og paier.

«Tusen takk!» sa Harry til nissene, som hadde flokket seg rundt døra for å si godnatt. «Ser deg siden, Noldus!»

«Harry Potter … kan Noldus komme og hilse på herren iblant, herre?» spurte Noldus nølende.

«Ja, så klart,» sa Harry, og Noldus strålte igjen.

«Vet dere hva?» sa Ronny, da han, Hermine og Harry kom ut fra kjøkkenet og gikk opp trappa til inngangshallen. «I alle disse åra har jeg vært fælt imponert over all maten Fred og Frank har rappa fra kjøkkenet – men det er'ke akkurat vanskelig, hva? De kan jo omtrent ikke få gitt'n bort fort nok!»

«Dere, jeg tror faktisk dette er det beste som kunne skjedd de nissene, jeg,» sa Hermine, som gikk foran opp marmortrappa. «At Noldus begynte å jobbe her, mener jeg. Nå kan de andre nissene se hvor fornøyd han er med å være fri, og langsomt kommer det til å gå opp for dem at de også vil det!»

«Vi får håpe de ikke ser for nøye på Blunka, da,» sa Harry.

«Å, hun blir sikkert snart blid igjen,» sa Hermine, men hun lød litt tvilende. «Når sjokket har glidd over, og hun blir vant til Galtvort, skjønner hun nok hvor mye bedre hun har det uten den Kroek-fyren.»

«Det virker som hun elsker'n,» sa Ronny med tykk stemme – han hadde akkurat begynt på en kremkake.

«Men hun liker visst ikke Humbag noe større, hva?» sa Harry. «Lurer på hva Kroek sier om ham hjemme?»

«Sikkert at han ikke er noe særlig tess som avdelingssjef,» sa Hermine. «Og det er bare å innrømme – han har et poeng der, hva?»

«Å, jeg ville nå heller jobba for ham enn for gamle Kroek,» sa Ronny. «Humbag har i hvert fall sans for humor.»

«Ikke la Perry høre deg si noe sånt,» sa Hermine og smilte litt.

«Næhei, Perry hadde nok ikke likt å jobbe for noen med humoristisk sans, nei,» sa Ronny og begynte på en sjokoladekjeks. «Perry hadde ikke skjønt en spøk om'n dansa naken på bordet foran'n iført tevarmeren til Noldus.»

KAPITTEL TJUETO

EN UVENTET PRØVE

«Potter! Wiltersen! Følg *med*!» Professor McSnurps irriterte røst smalt som en pisk gjennom torsdagens transfigurasjonstime, og Harry og Ronny skvatt og så opp.

Det var på tampen av timen, og de var ferdige med alt som skulle gjøres: Kyllingene som skulle forvandles til marsvin var stuet bort i det store buret på professor McSnurps kateter (Nilus' marsvin hadde fremdeles fjær) og lekseoppgavene på tavla var notert («Drøft, med eksempler, hvordan forvandlingsformler krever tilpasning ved kryssveksling over artsgrenser»), og klokka ville klemte hvert sekund det skulle være. Harry og Ronny hadde lånt et par av Fred og Franks lure-tryllestaver og hatt sverdkamp på bakerste pult, og da de nå så opp, holdt Ronny en blikkpapegøye i hånden og Harry en gummikolje.

«Nå som Potter og Wiltersen er så vennlige å oppføre seg som voksne,» sa professor McSnurp og sendte dem et sint blikk idet hodet på Harrys kolje tippet over og datt stille ned på golvet – nebbet på Ronnys papegøye hadde bitt det av sekundet før – «har jeg noe å meddele dere.

Juleballet nærmer seg. Det er en tradisjon under Tretrollmanns-turneringen, og en anledning til sosial omgang med våre utenlandske gjester. Bare de som går i fjerde klasse eller over kan delta – men det er lov å invitere en yngre elev for dem som vil –»

Lavendel Bruun kniste skingrende. Parvati Patil dultet henne hardt i sida, og hele ansiktet fortrakk seg mens hun òg anstrengte seg for ikke å knise. Begge tittet på Harry. Professor McSnurp overså dem, noe Harry fant direkte urettferdig, når hun nettopp hadde kjeftet på ham og Ronny.

«Antrekket skal være festdrakt,» fortsatte professor McSnurp, «og ballet holdes i Storsalen fra klokka åtte til midnatt første juledag. Nå vel –»

Hun stirret betydningsfullt utover klassen.

«Juleballet er jo en anledning for oss alle til å – æhm – slå ut håret,» sa hun i en misbilligende tone.

Lavendel kniste verre enn noensinne, med hånden hardt for munnen for å dempe lyden. Denne gangen kunne Harry også se det morsomme: professor McSnurp bar håret i en stram knute og så ut som om hun aldri hadde slått det ut i sitt liv.

«Men det betyr *ikke*,» fortsatte professor McSnurp, «at vi løsner på de regler for oppførsel som gjelder her på Galtvort. Jeg kommer til å se meget strengt på det dersom noen Griffing-elev på noen måte setter skolen i forlegenhet.»

Så ringte det ut, og det ble det vanlige kaoset mens alle pakket sekkene sine og svingte dem over skulderen.

Professor McSnurp ropte gjennom ståket: «Potter – et ord med deg, takk.»

Det måtte vel ha noe med den hodeløse gummikolja å gjøre, så Harry var dyster til sinns da han gikk opp til kateteret.

Professor McSnurp ventet til resten av klassen var gått ut, og så sa hun: «Potter, forkjemperne og deres partnere –»

«Hvilke partnere?» sa Harry.

Professor McSnurp kikket mistenksomt på ham, som om hun trodde han prøvde å være morsom.

«Partnerne deres på juleballet, Potter,» sa hun kjølig. *«Dansepartnerne* deres.»

Det var som om innvollene krøllet seg sammen og skrumpet.

«Dansepartnere?» Han merket at han ble rød. «Jeg danser ikke,» sa han fort.

«Å jo da, det gjør du,» sa professor McSnurp irritabelt. «Det er det jeg står her og forteller deg. Det er tradisjon at forkjemperne og deres partnere åpner ballet.»

Harry så plutselig seg selv for seg iført flosshatt og livkjole, sammen med en pike i den slags rysjekjole som tante Petunia alltid brukte i selskapene på jobben til onkel Wiktor.

«Ikke snakk om,» sa han.

«Det er tradisjon,» sa professor McSnurp bestemt. «Du er en av Galtvorts forkjempere, og du har å gjøre som vi venter av deg som skolens representant. Så sørg for at du skaffer deg en partner, Potter.»

«Men – jeg kan ikke –»

«Du hørte hva jeg sa, Potter,» sa professor McSnurp, på en måte som ikke etterlot tvil om at siste ord var sagt.

*

En uke før ville Harry sagt at å finne en dansepartner måtte være barnemat mot å unngå en ungarsk hornsvans. Men nå som han hadde taklet den siste og utfordringen var å finne en pike å gå på ball med, slo det ham at han kanskje heller ville tatt en runde til med hornsvansen.

Aldri før hadde så mange varslet at de ville bli på Galtvort i juleferien. Harry gjorde det selvsagt alltid, for alternativet var ellers å feire jul i Hekkveien, men til nå hadde han bestandig tilhørt et lite mindretall. Men i år virket det som om alle fra fjerde klasse og oppover skulle bli, og ingen så ut til å ha tanke for annet enn ballet som nærmet seg – nå ja, ingen av jentene iallfall. Og det var forbløffende hvor mange jenter det egentlig var på Galtvort; det hadde han aldri riktig lagt merke til før. Jenter som fniste og tisket i gangene, jenter som hylte av latter når en gutt gikk forbi, jenter som oppspilt sammenliknet hva de skulle ha på seg på første juledag …

«Hvorfor må de absolutt gå i flokk hele tida?» spurte Harry Ronny idet en skokk på ti-tolv stykker kom forbi og fniste og skottet på Harry. «Åssen er det meningen at en skal få én på tomannshånd så en får spurt henne?»

«Kaste lasso?» foreslo Ronny. «Har du tenkt noe på hvem du skal spørre, da?»

Harry svarte ikke. Han visste utmerket godt hvem han helst *ville* spørre, men å samle mot til det var en annen sak … Cho var et år eldre enn han, god til å spille rumpeldunk, og ikke minst, veldig populær.

Det virket som Ronny skjønte hva som gikk for seg i Harrys hode.

«Hei, det fikser du fint. Skoleforkjemper, nettopp danka ut en ungarsk hornsvans og allting – jeg vedder på at de står i kø for å gå sammen med deg.»

Av hensyn til det nyreparerte vennskapet holdt Ronny bitterheten i stemmen på et minimum. Hva mer var, det viste seg at han hadde helt rett.

Allerede neste dag spurte en krøllet tredjeklassing fra Håsblås som Harry aldri hadde vekslet et ord med, om han ville være kavaleren hennes på ballet. Harry ble så paff at han svarte «Nei» før han fikk tenkt seg om. Jenta så nokså såret ut da hun gikk, og i hele magihistorietimen måtte Harry tåle at Tommy, Jokum og Ronny ertet ham med henne. Dagen etter spurte to jenter til, en andreklassing og (til hans store forferdelse) en femteklassing som så ut som om hun ville dra til ham hvis han nektet.

Ronny ville gjerne være rettferdig. «Hun så slett ikke så verst ut,» sa han da han holdt opp å le.

«Hun var jo et hode høyere enn meg,» sa Harry, fremdeles rystet. «Bare tenk åssen det hadde tatt seg ut når vi danset.»

Det Hermine hadde sagt om Krumm spøkte stadig for ham. «De liker ham bare fordi han er berømt!» Harry hadde sine tvil om noen av de jentene som hittil hadde spurt om han ville være kavaleren deres, hadde hatt lyst til å gå på ballet med ham om han ikke hadde vært skoleforkjemper. Etterpå lurte han på om det samme ville plagd ham om det var Cho som hadde spurt.

Men alt i alt måtte han innrømme, selv med de nifse utsiktene til å måtte åpne ballet, at livet hadde lysnet adskillig siden han besto den første prøven. Det var ikke nær så mange spydigheter å høre i gangene lenger, og han lurte på om ikke det hadde mye med Fredrik å gjøre – han hadde en mistanke om at Fredrik hadde bedt håsblåsingene la Harry være i fred, som takk for tipset hans om dragene. Det virket som det var færre *Støtt FREDRIK DJERVELL*-merker i omløp også. Det er klart, Draco Malfang kom fremdeles drassende med Rita Slita-artikkelen ved den minste anledning, men det var sjeldnere og sjeldnere noen lo – og for å styrke Harrys følelse av velbehag ytterligere, hadde det ikke kommet noen artikkel i *Aftenprofeten* om Gygrid.

«Hu virka'ke særlig ingtressert i magiske vesener, for å si som sant er,» sa Gygrid, da Harry, Ronny og Hermine spurte hvordan det hadde gått med intervjuet i den siste vesenstelltimen før ferien. Til alles store lettelse hadde Gygrid gitt opp tanken på direkte kontakt med skruttene, så i dag satt de bare i ly bak hytta hans og tilberedte nye mulige fristelser til dem rundt et langbord.

«Hu ville bare snakke om deg, Harry,» fortsatte Gygrid lavt. «Vel, jeg fortalte at vi hadde vært venner sia jeg kom og henta deg hos Dumlingane. 'Har du aldri bøvd å skjelle'n ut på fire år?' sa'a. 'Har'n aldri tulla i timene eller noe?' Nei, sa jeg, men tenk, hu så'ke det minste glad ut. Du sku' trudd at'a ville jeg helst sku' sagt du var fæl.»

«Klart hun ville,» sa Harry mens han kastet biter av dragelever oppi en stor metallbolle og deretter tok kniven for å skjære opp mer. «Hun kan ikke fortsette å skrive om den tragiske lille helten Harry, det blir for kjedelig.»

«Hun er ute etter en ny vinkling, Gygrid,» sa Ronny verdensvant; han skrelte salamanderegg. «Hun ville du skulle si at Harry var en sinnssyk ungdomsforbryter!»

«Men det er'n da'ke!» sa Gygrid og så helt sjokkert ut.

«Det er Slur hun burde ha intervjuet,» sa Harry bistert. «Han hadde nok gitt henne alt hun ville ha. *Fra den dag Potter begynte her, har han overtrådd alle grenser som er …*»

«Å jaså, sa'n det, du?» sa Gygrid, mens Ronny og Hermine lo. «Nå ja, du har vel snubla i en regel eller to, Harry, men du er da en grei gutt for det.»

«Jo, skål du òg,» sa Harry og flirte.

«Har du tenkt deg på denne ballgreia på juledagen, Gygrid?» surte Ronny.

«Jo, jeg tenkte messom jeg sku' stikke nesa innom, ja,» sa Gygrid, grov i målet. «Blir sikkert en bra fest, det. Det er deg som skal åpne dansinga, Harry, ere'ke det? Hvem skal du gå med?»

«Ingen, hittil,» sa Harry og merket at han ble rød igjen. Gygrid gikk ikke nærmere inn på emnet.

Den siste uka av høstterminen ble stadig mer løssluppen. Rykter om juleballet fløy overalt, men Harry trodde ikke på halvparten engang – for

eksempel at Humlesnurr skulle ha bestilt åtte hundre tønner mjødgløgg av madam Rosmerta. Men det skulle visst være et faktum at han hadde bestilt *Skumle søstre.* Harry var ikke helt sikker på hva eller hvem *Skumle søstre* var, ettersom han aldri hadde hatt tilgang til en trollmannsradio, men å dømme etter opphisselsen hos dem som hadde vokst opp med å lytte til MRK (Magisk Rikskrysskasting), var de en kjempeberømt popgruppe.

Noen av lærerne, som lille professor Pirrevimp, oppga å lære dem noe større siden tankene deres så åpenbart var helt andre steder. I timen sin på onsdag lot han dem spille spill, og tilbragte selv det meste av den med å prate med Harry om den perfekte apportformelen han hadde brukt under den første prøven i Tretrollmannsturneringen. Andre var ikke like generøse. Ingenting kunne avholde professor Kiste, for eksempel, fra å pløye gjennom sine notater om gnomopprørene – Kiste hadde ikke engang latt sin egen død avspore ham fra å fortsette som lærer, så en bagatell som jula kunne neppe ventes å være noen hindring. Det var utrolig hvordan han kunne få de blodigste og styggeste gnomopprør til å virke like kjedelige som Perrys kjelebunn-rapporter. Professorene McSnurp og Bister holdt dem i arbeid til siste sekund av timene sine, og Slur var ikke mer troende til å la dem spille spill i timen enn til å adoptere Harry. Han glante ondskapsfullt rundt i klassen og meddelte at i den aller siste timen før ferien ville han gi dem en prøve i motgifter.

«Tvers igjennom ond, det er det'n er,» sa Ronny bittert samme kveld i Griffingstua. «Tenk å gi oss en overraskelsesprøve siste da'n. Ødelegge hele den siste uka med en bråte pugging.»

«Mmmm … du overanstrenger deg jo ikke, akkurat, vel?» sa Hermine og kikket på ham over eliksirnotatene sine. Ronny var opptatt med å bygge korthus av Svartespreng-kortene sine – en langt mer spennende syssel enn med gompekort, på grunn av risikoen for at hele greia kunne eksplodere når som helst.

«Det er jo jul, Hermine,» sa Harry dovent. Han satt og leste *Kanoner i flukt* for tiende gang i en lenestol ved peisen.

Hermine sendte ham også et strengt blikk. «Jeg skulle trodd du ville brukt tida til noe nyttig, Harry, selv om du ikke vil lære motgiftene dine!»

«Hva da, for eksempel?» sa Harry, med øynene på kanonen Jokke Jensen, som nettopp dæljet en klabb mot en av jagerne til Ballycastle Bats.

«Egget, vel!» hvislet Hermine.

«Gi deg'a, Hermine, jeg har jo helt til tjuefjerde februar, jo,» sa Harry.

Han hadde lagt gullegget i kofferten sin oppe og ikke åpnet det siden feiringsfesten etter den første prøven. Herregud, han hadde da to og en halv måned på seg til å finne ut hva all den hylejamringen betydde.

«Men det kan ta ukevis å finne ut av det!» sa Hermine. «Tenk for en idiot du kommer til å se ut som hvis alle andre vet hva den neste prøven er, men ikke du!»

«Gi'n litt fred'a, Hermine, han har jammen fortjent det,» sa Ronny. Han la de to siste kortene forsiktig øverst på korthuset, og eksplosjonen tok med seg litt av øyebrynene hans.

«Bra, Ronny … akkurat det riktige utseendet til festdrakta di, det der.»

Det var Fred og Frank. De satte seg ned hos Harry, Ronny og Hermine, mens Ronny kjente etter hvor stor skaden var.

«Ronny, kan vi låne Tullerusk litt?» spurte Frank.

«Nei, han er ute og leverer et brev,» sa Ronny. «Åssen da?»

«For det Frank vil be'n med på ballet, vel,» sa Fred sarkastisk.

«For det *vi* skal sende et brev, vel, din tulling,» sa Frank.

«Hvem er det egentlig dere to driver og skriver til hele tida?» spurte Ronny.

«Dra til deg nesa, Ronny, ellers svir jeg'n av for deg, den òg,» sa Fred og viftet truende med tryllestaven. «Vel … har dere ordna med partnere til ballet ennå, dere da?»

«Nei,» sa Ronny.

«Ja, da er det best du skynder deg, gutt, før alle de fine blir opptatt,» sa Fred.

«Hvem skal du gå med?» spurte Ronny.

«Angelika,» sa Fred straks, uten noe tegn til forlegenhet.

«Hæ?» sa Ronny overrumplet. «Har du spurt henne, altså?»

«Der sa du noe,» sa Fred. Han snudde på hodet og ropte gjennom oppholdsrommet: «Hoi! Angelika!»

Angelika kikket opp der hun satt og pratet med Alliken Spunt borte ved peisen.

«Hva er det?» ropte hun tilbake.

«Vil du gå på ballet med meg?»

Hun målte ham litt med blikket.

«OK, da,» sa hun, snudde seg mot Alliken igjen og fortsatte å prate, men nå med et lite smil.

«Der kan dere se,» sa Fred til Ronny og Harry. «Fot i hose.»

Han reiste seg, gjespet og sa: «Vi får vel bruke ei av skoleuglene da, Frank. Kom igjen …»

De gikk. Ronny holdt opp å fingre med øyebrynene sine og så på Harry over de rykende ruinene av korthuset.

«Det er sant, vi *burde* få litt fart på oss … og spørre noen. Han har rett. Vi sku' nødig bli sittende igjen med et par troll.»

Det kom en indignert fresing fra Hermine. «Nei, unnskyld meg … et par hvaffornoe, sa du?»

«Vel, du vet …» sa Ronny og trakk på skuldrene. «Heller gå aleine enn sammen med – ja, Elise Knotten, for eksempel.»

«Men hun er blitt mye bedre av kvisene i det siste – og hun er egentlig veldig hyggelig!»

«Nesa hennes sitter skeivt,» sa Ronny.

«Å, javel ja,» sa Hermine og strittet. «Så det du sier, er at du tar den peneste jenta som vil være med deg, samme hvor vemmelig hun er?»

«Æh – jo, det låter omtrent riktig,» sa Ronny.

«Jeg går og legger meg,» glefset Hermine, og dermed seilte hun av sted mot jentetrappa uten et ord til.

*

Galtvort-staben var visst fast besluttet på å gjøre inntrykk på gjestene fra Beauxbatons og Durmstrang, og denne jula skulle borgen åpenbart vise seg fra sin aller beste side. Da julepynten kom opp, var det den mest fantastiske Harry hittil hadde sett på skolen. Langs gelenderet i marmortrappa hang usmeltelige istapper; de vanlige tolv juletrærne i Storsalen var dekket av alt

fra glinsende kristtornbær til ekte, tutende, gylne ugler, og alle rustningene ble forhekset så de sang julesanger når noen gikk forbi. Det var en nokså spesiell opplevelse å høre «Glade jul» sunget av en tom hjelm som bare kunne halvparten av ordene. Vaktmester Nask måtte flere ganger hale fram Gnav, som hadde sin store glede av å gjemme seg i rustningene og fylle hullene i sangtekstene med sine egne ord, som selvsagt alltid var grove.

Og fremdeles hadde ikke Harry bedt Cho på ballet. Han og Ronny begynte å bli ganske nervøse, skjønt som Harry påpekte, var det han og ikke Ronny som kom til å virke dummest uten en partner, siden han og de andre forkjemperne skulle åpne ballet.

«Jeg kan vel alltids be Stønne-Stina,» sa han dystert. Han siktet til spøkelset som holdt til på jentedoen i tredje.

«Harry – vi må rett og slett bite tenna sammen og få det overstått,» sa Ronny fredag morgen, i en tone som om det dreide seg om å storme en uinntakelig festning. «Før vi kommer tilbake til Griffingstua i kveld, skal begge to ha fått seg en partner – OK?»

«Æh … OK,» sa Harry.

Men hver gang han fikk et glimt av Cho den dagen – i friminuttene, under lunsjen, og én gang på vei til timen i magihistorie – var hun omgitt av venner. Hendte det aldri at hun gikk noe sted alene? Kanskje han kunne legge seg i bakhold når hun skulle på do? Men nei – til og med dit hadde hun visst bestandig en eskorte på fire-fem jenter. Men hvis han ikke fikk gjort det snart, kom garantert noen andre til å ha bedt henne først.

Det var ikke lett å konsentrere seg om Slurs motgiftprøve, så han kom til å glemme hovedingrediensen – en bezoar – og fikk følgelig bånnkarakter. Det samme kunne det være; han var altfor opptatt av å samle mot til det han hadde å gjøre. Straks det ringte ut, trev han skolesekken og skyndte seg mot fangehulldøra.

«Ser dere til middag,» sa han til Ronny og Hermine og forsvant opp trappa.

Han måtte rett og slett spørre om å få et ord med Cho på tomannshånd, det var ikke annet … Han trengte seg fort gjennom de tettpakkede

skolegangene og speidet etter henne, og fant henne (adskillig før han var helt forberedt) idet hun kom ut fra en time i svarteforsvar.

«Æh – Cho? Kan jeg få snakke med deg litt?»

Knising skulle vært forbudt, tenkte han rasende da alle jentene rundt Cho begynte med det. Men ikke hun. Hun sa: «OK» og ble med ham utenfor hørevidde av klassekameratene sine.

Harry snudde seg og så på henne, og magen gjorde en rar kollbøtte, som om han hadde hoppet over et trinn på vei ned en trapp.

«Æh,» sa han.

Han kunne ikke spørre henne. Han kunne ikke. Men han måtte. Cho sto der og kikket forundret på ham.

Ordene datt ut før han helt rakk å forme dem med tunga.

«Viddugåpallmemæ?»

«Hva?» sa Cho.

«Vil du – vil du gå på ballet med meg?» sa Harry. Hvorfor måtte han absolutt bli rød *nå?* Hvorfor?

«Å!» sa Cho, og så ble hun også rød. «Å, Harry, jeg er ordentlig lei for det,» og hun så faktisk sånn ut også, «men jeg har allerede sagt ja til å gå med en annen.»

«Å,» sa Harry.

Det var rart; sekundet før hadde alle innvollene vridd seg som slanger, men nå var det plutselig som om han ikke hadde innvoller i det hele tatt.

«Å, OK,» sa han, «helt greit.»

«Jeg er ordentlig lei for det,» sa hun igjen.

«Det er greit,» sa Harry.

De sto der og så på hverandre, og så sa Cho: «Vel –»

«Jo –» sa Harry.

«Vel, ha det da,» sa Cho, like ildrød. Og så gikk hun.

Før Harry rakk å ta seg i det, ropte han etter henne:

«Hvem er det du skal gå med?»

«Å – Fredrik,» sa hun. «Fredrik Djervell.»

«Å – ja vel, ja,» sa Harry.

Nå var innvollene på plass igjen. I mellomtida hadde visst noen fylt dem med bly.

Middagen glemte han helt. Han gikk sakte opp til Griffingtårnet mens Chos ord kimte i ørene for hvert skritt han tok. *«Fredrik – Fredrik Djervell.»* Han hadde faktisk begynt å få sansen for Fredrik – vært klar til å glemme at han hadde slått ham i rumpeldunk og var pen og populær og nesten alles yndling som skoleforkjemper. Nå gikk det plutselig opp for ham at *egentlig var* Fredrik et udugelig fløtefjes uten hjerne nok til å fylle et eggeglass.

«Alfelys,» sa han sløvt til den trinne damen – det var blitt nytt passord dagen før.

«Ja visst, vennen min!» kvitret hun og rettet på en glitrende, ny hårbøyle før hun svingte ut og slapp ham inn.

Han kastet et blikk rundt seg da han kom inn i Griffingstua og fikk til sin overraskelse øye på en askegrå Ronny som satt i det borterste hjørnet. Gulla satt og snakket med ham; tonefallet lød lavt og beroligende.

«Hva er det med deg, Ronny?» sa Harry og gikk bort til dem.

Ronny så opp på ham med blind skrekk over hele ansiktet.

«Åssen kunne jeg?» sa han i villelse. «Jeg begriper ikke hva som fikk meg til å gjøre det!»

«Hva da?» sa Harry.

«Han – æh – spurte nettopp Fleur Delacour om å være dama hans på ballet,» sa Gulla. Det så ut som hun kjempet med et smil, men hun satt iallfall og klappet Ronny medfølende på armen.

«Hva gjorde du?» sa Harry.

«Jeg skjønner ikke hva som fikk meg til å gjøre det!» gispet Ronny igjen. «Hva var det som gikk av meg? Det var andre der – massevis – jeg må ha tørna – mens folk så på! Jeg kom akkurat forbi henne i inngangshallen – hun sto og snakka med Djervell – og så kom det bare over meg – og så spurte jeg henne!»

Ronny stønnet og begravde ansiktet i hendene. Han fortsatte å snakke, men det var nesten umulig å høre ordene. «Hun så på meg som om jeg var

en sjøsnegle eller noe. Svarte ikke engang. Og så – neimen om jeg vet – så var det lissom jeg kom til meg sjøl igjen og stakk av.»

«Hun er delvis lamia,» sa Harry. «Du hadde rett – bestemoren hennes var en. Det var ikke din feil. Jeg vedder på at du bare tilfeldigvis kom forbi akkurat når hun brukte sjarmen på Djervell og fikk deg en smell av den – men der kaster hun bort tida. Han skal gå sammen med Cho Chang.»

Ronny så opp.

«Jeg spurte henne nettopp om hun ville gå med meg,» sa Harry matt. «Det var da hun sa det.»

Gulla hadde plutselig holdt opp å smile.

«Dette er jo helsprøtt,» sa Ronny. «Vi er de eneste som er igjen uten noen å gå med – ja, unntatt Nilus, da – vet du hvem han ba? *Hermine*!»

«Hva!» sa Harry. Denne sjokkerende nyheten drev alt annet på flukt.

«Ja, ikke sant?» sa Ronny. Han begynte å le og fikk igjen litt av fargen i fjeset. «Han fortalte det etter eliksirtimen! Hun har alltid vært så grei mot'n, sa'n, hjulpet'n med lekser og sånn – men hun sa at hun alt hadde en å gå med. Ha! Tenk det, lissom! Bare for det hun ikke ville gå med Nilus, så klart … jeg mener, hvem ville vel det?»

«Hold opp!» sa Gulla ergerlig. «Ikke le –»

Akkurat da kom Hermine krabbende inn gjennom portretthullet.

«Hvorfor var dere ikke nede og spiste middag?» spurte hun og kom bort til dem.

«For – å, hold opp å le, dere to! – for det at begge to nettopp har fått nei av de jentene de ba på ballet!» sa Gulla.

Det stoppet munnen på dem.

«Tusen takk, Gulla,» sa Ronny surt.

«Nei, var alle de pene jentene opptatt, Ronny?» sa Hermine overlegent. «Elise Knotten begynner å se ganske bra ut, hva? Vel, du finner sikkert *en eller annen* som vil ha deg.»

Men Ronny stirret på henne som om han plutselig så henne i et helt nytt lys. «Men jøss, Hermine – Nilus har jo rett – du *er* jo jente …»

«Tenk, har du lagt merke til det,» sa hun spisst.

«Da kan du jo bli med en av oss!»

«Nei, jeg kan ikke det, tenk,» bjeffet Hermine.

«Gi deg'a,» sa Ronny utålmodig, «vi trenger noen å gå med, vi kommer til å se skikkelig dumme ut hvis vi ikke har noen, det har alle andre …»

«Jeg kan ikke gå med dere,» sa Hermine; nå rødmet hun, «for jeg har avtalt med en alt.»

«Næhei,» sa Ronny. «Det var jo bare noe du sa for å bli kvitt Nilus!»

«Å jaså?» sa Hermine, og det gnistret farlig i øynene. «Bare fordi det har tatt *deg* tre år å legge merke til det, Ronny, betyr ikke det at ingen *andre* har sett at jeg er jente!»

Ronny glodde på henne. Så smilte han.

«OK, OK, så vet vi at du er jente, da,» sa han. «Er det greit nå? Blir du med nå?»

«Jeg har jo alt sagt at jeg skal gå med en annen!» glefset Hermine.

Og dermed forsvant hun mot jentetrappa igjen.

«Hun juger,» sa Ronny avgjort mens han så etter henne.

«Nei, hun gjør ikke det,» sa Gulla stillferdig.

«Hvem er det da?» sa Ronny skarpt.

«Det sier jeg ikke, det er hennes sak,» sa Gulla.

«Herregud,» sa Ronny, «dette blir for dumt. Gulla, du kan gå med Harry, så kan jeg bare –»

«Jeg kan ikke,» sa Gulla og ble ildrød. «Jeg skal gå sammen med – med Nilus. Han spurte meg da Hermine sa nei, og jeg tenkte … vel, ellers får jeg ikke vært med, jeg går jo ikke i fjerde.» Hun så helt ulykkelig ut. «Jeg tror jeg går ned til middag,» sa hun og reiste seg og gikk bort til portretthullet med bøyd nakke.

Ronny så storøyd på Harry.

«Hva er det som stikker dem, alle samma?» sa han.

Men Harry hadde akkurat sett Parvati og Lavendel komme inn gjennom portretthullet. Tida var inne til drastiske tiltak.

«Vent her,» sa han til Ronny. Han reiste seg, gikk rett bort til Parvati og sa: «Parvati? Vil du gå på ballet med meg?»

Parvati fikk et større fniseanfall. Harry krysset fingrene i kuttelommene mens han ventet på at det skulle gå over.

«Ja, OK da,» sa hun omsider og rødmet dypt.

«Takk,» sa Harry lettet. «Lavendel – vil du gå med Ronny?»

«Nei, hun skal gå med Jokum,» sa Parvati, og begge to fniste verre enn noensinne.

Harry sukket.

«Kan dere komme på noen som vil gå med Ronny?» spurte han og senket stemmen så Ronny ikke skulle høre det.

«Hva med Hermine Grang?» sa Parvati.

«Hun skal gå med en annen.»

Parvati så forbløffet ut.

«Åååååå – hvem da?» spurte hun straks.

Harry trakk på skuldrene. «Aner ikke,» sa han. «Hva med Ronny?»

«Vel …» sa Parvati og dro på det. «Kanskje søsteren min vil … Padma, ikke sant … i Ravnklo. Jeg kan spørre henne hvis du vil.»

«Ja, det hadde vært flott,» sa Harry. «Sier du fra, da?»

Mens han gikk tilbake til Ronny, tenkte han at dette ballet var adskillig mer bry enn det var verdt. Og han håpet intenst at Padma Patils nese satt akkurat midt i fjeset.

KAPITTEL TJUETRE

JULEBALLET

Selv om fjerdeklassingene hadde fått en bråte med lekser i juleferien, var ikke Harry i leksehumør da terminen var slutt, og han og alle andre tilbragte uka fram til jul med å ha mest mulig moro. I Griffingtårnet var det omtrent like fullt som i skoletida; det virket nesten som om det hadde krympet litt, siden alle bråkte mye mer enn ellers. Fred og Frank gjorde stor suksess med kanarikremene sine, og de første dagene av ferien sprang folk ut i full fjærdrakt ustanselig. Men det varte ikke lenge før griffingene lærte å betrakte alt spiselig de ble tilbudt med den største mistenksomhet, i tilfelle det var en kamuflert kanarikrem innerst, og Frank betrodde Harry at han og Fred nå hadde et nytt prosjekt under utvikling. Harry noterte seg at han aldri måtte ta imot så mye som et potetgullblad fra Fred og Frank for framtida. Han hadde fremdeles ikke glemt Dudleif og Tungtungetyggisen.

Snøen falt nå tett over borgen og parken. Den lyseblå Beauxbatonsvogna så ut som et digert, frosset, sukkerstrødd gresskar ved sida av det glaserte pepperkakehuset som var Gygrids hytte. På Durmstrangskipet hadde ventilene iset til, og riggen var hvit av rim. Husnissene nede på kjøkkenet overgikk seg selv med en serie smattende gryteretter og tungekildrende desserter, og det var ikke andre enn Fleur Delacour som kunne finne noe å klage over.

«Den er for tyng, all denne Galtevorte-mat,» sa hun grettent til noen en kveld de kom bak henne ut fra Storsalen (Ronny snek seg bakom Harry, så hun ikke skulle se ham). «Min gallakjol' passe snart ikke til meg!»

«Ooo, for en tragedie!» sa Hermine surt idet Fleur forsvant ut i inngangshallen. «Hun der har høye tanker om seg selv, hva?»

«Hermine – hvem *er* det du skal gå sammen med på ballet?» sa Ronny.

Dette spurte han stadig om, i håp om at det skulle glippe et svar utav henne hvis han fortsatte å spørre når hun minst ventet det. Men Hermine bare rynket pannen og sa: «Det sier jeg ikke; du kommer bare til å gjøre narr av meg.»

«Nå spøker du vel, Wiltersen?» sa Malfang, som kom bak dem. «Du vil ikke si at noen har bedt med seg *det der* på ballet? Selveste langtann-grumsen?»

Harry og Ronny snurret rundt, men Hermine vinket til noen over skulderen på Malfang og sa høyt: «Morn, professor Bister!»

Malfang ble blek, spratt baklengs og så seg forskrekket om etter Bister, men han satt fremdeles oppe ved lærerbordet og spiste ferdig.

«Næmen Malfang, er du en så skvetten liten ilder, da?» sa Hermine knusende, og hun, Harry og Ronny gikk leende opp marmortrappa.

Ronny skottet på henne fra sida. «Hermine,» sa han og rynket pannen, «tenna dine –»

«Hva med dem?» sa hun.

«Æh – de er annerledes … jeg la akkurat merke til det nå …»

«Klart de er – trodde du jeg ville beholde de hoggtennene Malfang ga meg?»

«Nei, jeg mener – de er annerledes enn de var *før* han forhekset deg … de er helt … rette og – normalt store, lissom.»

Plutselig smilte Hermine. Det var et skjelmsk smil, og da la Harry også merke til det: Det var helt annerledes enn det smilet han husket.

«Jo … da jeg gikk opp til madam Pomfrit for å få dem krympet, holdt hun opp et speil for meg og sa jeg måtte si fra når de var blitt normalt store igjen,» sa hun. «Og så … lot jeg henne bare holde på litt lenger.» Hun smilte enda bredere. «Mor og far blir sikkert sure. Jeg har prøvd å overtale dem i evigheter til å la meg få krympe dem, men de sa jeg skulle fortsette med reguleringen. De er jo tannleger, da, så de syns ikke at tenner og magi burde – hei, se! Tullerusk er kommet igjen!»

Ronnys ørlille ugle satt og kvitret som en gal oppe på istappgelenderet med en pergamentrull rundt beinet. Folk som gikk forbi pekte og lo, og en

flokk tredjeklassejenter stoppet og sa: «Å, *se* på den bitte lille ugla! Er han ikke *søt?*»

«Dumme lille fjærball!» hveste Ronny, skyndte seg opp trappa og snappet til seg Tullerusk. «Du skal jo komme rett til adressaten når du har brev! Ikke drive rundt og vise deg!»

Det lille hodet til Tullerusk stakk fram av neven hans og tutet tilfreds. Tredjeklassingene så helt sjokkert ut.

«Stikk!» glefset Ronny til dem og hyttet med neven med Tullerusk i. Han tutet enda blidere der han gynget gjennom lufta. «Her, ta brevet, Harry,» la Ronny til med lavere stemme, mens jentene pilte sin vei med et forurettet uttrykk. Han plukket svaret fra Sirius av beinet til Tullerusk og rakte det til Harry, som stakk det i lomma, og så skyndte de seg opp i Griffingtårnet for å lese det.

Alle i Griffingstua hadde det altfor travelt med å lette på ferietrykket til å ense hva noen andre holdt på med. Harry, Ronny og Hermine satte seg for seg selv ved et mørkt vindu som gradvis ble tettet til av snø, og Harry leste høyt:

Kjære Harry

Gratulerer med at du har kommet deg forbi hornsvansen. Hvem det enn var som la navnet ditt i Begeret, så er han sikkert ikke særlig blid akkurat nå! Jeg hadde tenkt å foreslå at du skulle bruke en øyekatarr-våde, siden øynene er det svakeste punktet på drager –

«Det var det Krumm gjorde!» hvisket Hermine.

– men din måte var bedre. Jeg er helt imponert.

Men ikke bli for selvsikker, Harry. Du har bare bestått én av prøvene, og den som fikk deg med i turneringen, får mange flere anledninger til å skade deg, hvis det er det han er ute etter. Så hold øynene åpne – særlig når den personen vi snakket om er i nærheten – og konsentrer deg om å unngå problemer.

Hold kontakten, jeg vil fremdeles høre om alt som er utenom det vanlige.

Sirius

«Han høres akkurat ut som Bister,» sa Harry lavt mens han stakk brevet inn på brystet. «'Konstant årvåkenhet!' En skulle tro jeg pleide å gå rundt med øynene lukket og brake rett i veggene …»

«Men han har rett, Harry,» sa Hermine, «du *har* to prøver igjen. Du burde virkelig begynne å kikke på det egget, skal jeg si deg, og prøve å finne ut hva som er meningen med det …»

«Han har jo evigheter på seg, Hermine!» sa Ronny skarpt. «Skal vi ta et slag sjakk, Harry?»

«Ja, OK,» sa Harry. Så la han merke til uttrykket til Hermine og la til: «Men jøss, Hermine, åssen kan jeg få konsentrert meg i alt dette bråket? Med denne bølingen rundt meg, ville jeg ikke *hørt* egget en gang.»

«Nei, det er vel sant,» sukket hun. Hun satte seg og fulgte med i sjakkspillet deres, som endte med en spennende sjakk matt til Ronny, takket være et par overmodige bønder og en meget voldelig løper. Første juledags morgen bråvåknet Harry. Mens han lurte på hva det var som hadde vekket ham så plutselig, åpnet han øynene og så noe med to svære, runde, grønne øyne som stirret på ham i mørket, så tett innpå ham at de nesten gned neser.

«Noldus!» hylte han og rykket baklengs så fort at han nesten datt ut av senga. «Ikke *gjør* sånn!»

«Noldus er lei for det, herre!» pep nissen engstelig og rykket baklengs selv med de lange fingrene for munnen. «Noldus ville bare ønske Harry Potter god jul og gi ham en gave, herre! Harry Potter *sa* at Noldus kunne komme og hilse på ham iblant, herre!»

«Det er i orden,» sa Harry; pusten gikk fremdeles fort mens hjerteslagene gradvis sank tilbake til normalen. «Bare – bare rusk borti meg eller noe sånt neste gang, OK, ikke bøy deg over meg på den måten …»

Harry trakk til side sengeforhengene, fant brillene på nattbordet og tok dem på seg. Hylet hans hadde vekket Ronny, Jokum, Tommy og Nilus, og alle fire kikket ut mellom sine egne forheng med søvn i øynene og strittende hår.

«Det er vel itte noen som vil ta deg, Harry?» spurte Jokum søvnig.

«Nei, det er bare Noldus,» mumlet Harry. «Legg dere og sov igjen.»

«Nehei –» sa Jokum og fikk øye på haugen ved fotenden av senga. «Presanger!» Også Ronny, Tommy og Nilus fant ut at nå som de først var våkne, kunne de like godt begynne åpne noen gaver. Harry snudde seg tilbake mot Noldus, som sto nervøst ved sengekanten hans med fjeset fullt av bekymring for at han hadde skremt Harry. Han hadde bundet litt julepynt til toppen av tevarmeren sin.

«Kan Noldus gi Harry Potter gaven sin nå?» pep han forsiktig.

«Klart du kan,» sa Harry. «Æh … jeg har noe til deg òg.»

Det var blank løgn; han hadde slett ikke kjøpt noe til Noldus, men han åpnet fort kofferten sin og fant fram et sammenrullet, spesielt nuppete par sokker. Det var de eldste og ekleste han hadde, et par sennepsgule han hadde arvet etter onkel Wiktor. Grunnen til at de var så nuppete, var at han hadde brukt dem som innpakning for snikoskopet sitt i over et år. Han tok ut snikoskopet, rakte sokkene til Noldus og sa: «Unnskyld at jeg glemte å pakke dem inn …»

Men Noldus var overlykkelig.

«Sokker er de aller, aller fineste klærne Noldus vet, herre!» sa han, mens han rev av seg sine egne umake og trakk på seg onkel Wiktors. «Nå har jeg sju, herre – men herre,» sa han og satte store øyne, da han hadde trukket opp begge sokkene så langt de rakk, «de har gjort en feil i butikken, Harry Potter, de har gitt herren to helt like!»

«Næmen Harry, tenk at du ikke så det!» sa Ronny og gliste bredt borte fra sin egen seng, som nå fløt av innpakningspapir. «Noldus, hør her – værsgod, ta disse to her, så kan du blande dem som du vil. Og her har du genseren din.»

Han slengte over et par fiolette sokker han nettopp hadde pakket ut, pluss den håndstrikkede genseren fra fru Wiltersen.

Noldus så helt overveldet ut. «En så snill herre!» pep han. Øynene løp fulle av vann igjen mens han bukket for Ronny. «Noldus skjønte at herren må være en stor trollmann, for han er jo Harry Potters beste venn, men Noldus visste ikke at han også var så generøs, så edel, så uselvisk –»

«Det var bare noen sokker,» sa Ronny, som var blitt litt lyserød rundt ørene, men så nokså fornøyd ut likevel. «Jøsses, Harry –» han hadde akkurat åpnet gaven fra Harry, Chudley-kanonenes fans-hatt. «Råkul!» Han klasket den på hodet, hvor den sto i skrikende kontrast til håret hans.

Noldus rakte Harry en liten pakke, som viste seg å inneholde – sokker.

«Noldus strikker dem selv, herre!» sa nissen strålende. «Han kjøper ull for lønna si, herre!»

Den venstre sokken var ildrød med sopelimemønster; den høyre grønn, med et mønster av snopper.

«De er … de er virkelig … tusen takk, Noldus,» sa Harry og tok dem på seg. Noldus' øyne begynte å lekke gledestårer igjen.

«Nå må Noldus gå, herre, vi holder på med julemiddagen på kjøkkenet alt!» sa Noldus og skyndte seg ut, mens han vinket adjø til Ronny og de andre i forbifarten.

De andre presangene Harry fikk, var nok litt finere enn de umake sokkene fra Noldus – med unntak av ett enslig papirlommetørkle fra Dumlingene, et lavmål selv fra dem, så Harry regnet med at de fremdeles husket Tungtungetyggisen. Fra Hermine fikk han en bok med tittelen *Britiske og irske rumpeldunklag;* fra Ronny en sprekkeferdig pose med møkkbomber; fra Sirius en hendig pennekniv med dippedutter til å dirke opp enhver lås og løsne enhver knute; og fra Gygrid en diger godterieske med allting Harry likte best – Bertram Butts Allsmakbønner, Sutles Beste Ballongtyggummi, sjokoladefrosker og vrimleveps. Og så var det selvsagt den vanlige pakken fra fru Wiltersen med blant annet en ny genser (grønn, med et bilde av en drage på, så Kalle hadde vel fortalt henne hele historien om hornsvansen) og store mengder hjemmelagde fruktpaier.

Harry og Ronny traff Hermine på oppholdsrommet, og de gikk sammen ned til frokost. Det meste av formiddagen ble tilbragt i Griffingtårnet sammen med alle andre som hygget seg med presangene sine, og så var det ned i Storsalen igjen til en fantastisk lunsj, med minst hundre kalkuner og julepuddinger og svære hauger med knalliputter.

Etterpå gikk de ut i parken. Snøen lå urørt, bortsett fra de dype furene der elevene fra Beauxbatons og Durmstrang gikk opp og ned til borgen.

Hermine ville heller se på Harry og Wiltersenene holde snøballkrig enn å være med selv, og forsvant opp klokka fem for å stelle seg til ballet.

«Hæ, trenger du *tre timer* på det?» sa Ronny og glodde vantro på henne. Det konsentrasjonstapet betalte han dyrt for, da en stor snøball fra Frank traff ham i tinningen. «Hvem skal du gå med?» ropte han etter Hermine, men hun bare vinket og forsvant opp steintrappa til borgen.

I dag ble det ingen vanlig julemiddag, siden det skulle være festmiddag som en del av ballet, så klokka sju, da det begynte å bli vanskelig å sikte, ga de andre også opp snøballkrigen og gikk i samlet tropp tilbake til Griffingstua. Den trinne damen hadde besøk i rammen sin av venninnen Fiola fra første etasje. Begge var temmelig bedugget; hele bunnen av bildet var overstrødd med tomme likørkonfektesker.

«Hvalpefnys, ja, akkurat,» fniste hun da de sa passordet, svingte ut og slapp dem inn.

Harry, Ronny, Jokum, Tommy og Nilus skiftet til festantrekk oppe på sovesalen. Alle virket nokså brydde, men ingen så mye som Ronny, da han betraktet seg selv i det høye speilet i hjørnet med et forferdet uttrykk i fjeset. Det var rett og slett ikke til å komme forbi at drakten hans minnet mest om en damekjole. I et fortvilet forsøk på å få den til å virke mer mandig, brukte han en kuttformel på blondekragen og mansjettene. Den virket for så vidt, ettersom han ble helt blondefri, men særlig netthendt var det ikke, og sømmene så fremdeles sørgelig frynsete ut da de gikk ned.

«Jeg skjønner ennå ikke åssen dere to greide å få tak i de to peneste jentene i kullet,» mumlet Tommy.

«Dyrisk tiltrekningskraft,» sa Ronny dystert, mens han trakk nye trådstumper ut av mansjettene.

Griffingstua virket helt annerledes, nå som den var full av folk iført alle slags farger og ikke bare den vanlige massen av svart. Parvati ventet på Harry ved foten av trappa. Hun så helt nydelig ut i sine sjokkrosa gevanter, med det lange, mørke håret flettet med gull og glimtende gullringer om håndleddene. Det var en lettelse å se at hun ikke fniste, syntes Harry.

«Du – æh – så fin du er,» sa han keitet.

«Takk,» sa hun. «Padma møter deg i inngangshallen,» la hun til til Ronny.

«Greit,» sa Ronny. Han så seg rundt. «Hvor er Hermine?»

Parvati trakk på skuldrene. «Skal vi gå ned da, Harry?»

«OK,» sa Harry, som bare ønsket han kunne blitt på oppholdsrommet. Fred blunket til ham da de passerte hverandre på veien ut gjennom portretthullet.

Inngangshallen var like tettpakket av elever som myldret rundt og ventet på at klokka skulle bli åtte og dørene til Storsalen slått på vid vegg. De som skulle møte partnere fra et annet hus, tråklet seg gjennom mengden og prøvde å finne dem. Parvati fant søsteren sin, Padma, og tok henne med bort til Harry og Ronny.

«Hei,» sa Padma, som så akkurat like nydelig ut som Parvati i sine lysende turkise gevanter. Det virket ikke som hun var så veldig oppglødd over å ha fått Ronny som partner; de mørke øynene ble hengende litt ved den frynsete kragen og mansjettene da hun målte ham opp og ned med blikket.

«Hei,» svarte Ronny og så utover mengden istedenfor på henne. «Å nei …!»

Han hukte seg litt ned bak Harry, for Fleur Delacour kom akkurat forbi, i følge med kapteinen på Ravnklos rumpeldunklag, Roger Davidsen. Hun tok seg praktfullt ut i sølvgrå silkegevanter. Da de var trygt forbi, rettet Ronny seg opp igjen og speidet ut over mengden.

«Hvor *er* Hermine?» sa han igjen.

En gjeng smygardinger kom opp trappa fra oppholdsrommet sitt i fangekjelleren. Forrest kom Malfang, iført et gallaantrekk i svart fløyel med høy krage som etter Harrys mening fikk ham til å se ut som en prest. Petrea Parkasen, i masser av blekrosa rysjer, holdt ham med et fast grep i armen. Både Krabbe og Gurgel var pyntet i grønt og minnet mest om mosegrodde kampesteiner, og det gledet Harry å se at ingen av dem hadde greid å finne en partner.

Ytterdørene av eik gikk opp, og alle snudde seg og så Durmstrang-elevene toge inn med rektor Karkaroff. Forrest kom Krumm, sammen med

en pen pike i blått som Harry ikke kjente. Over hodene på dem så han at et stykke av plenen foran borgen var blitt forvandlet til en slags grotte full av alfelys – i dette tilfelle fra hundrevis av virkelige alfer som satt i rosebuskene som var tryllet fram der, eller flagret over noen statuer som trolig skulle forestille julenissen og reinsdyrene hans.

Så hørte de professor McSnurps stemme rope: «Forkjempere, herover, takk!»

Parvati rettet på lokkene med et bredt smil; hun og Harry sa: «Ser dere snart» til Ronny og Padma og begynte å gå, og den skravlende mengden skilte seg og slapp dem fram. Professor McSnurp, iført rødt, skotskrutet festantrekk med en ganske stygg tistelkrans rundt hattepullen, ga dem beskjed om å vente ved sida av dørene mens alle andre gikk inn – forkjemperne skulle komme i prosesjon inn i Storsalen når de øvrige elevene hadde satt seg. Fleur Delacour og Roger Davidsen stilte seg opp nærmest døra. Davidsen virket helt tommelomsk over sitt hell i å ha fått Fleur til partner og kunne knapt rive blikket vekk fra henne. Fredrik og Cho sto også like ved Harry, og han så bort, så han ikke skulle behøve å snakke med dem. I stedet falt blikket hans på piken som var sammen med Krumm – og munnen ble hengende åpen.

Det var Hermine.

Men hun så slett ikke ut som Hermine. Hun hadde gjort noe med håret; det var ikke stort og bustete, men glatt og skinnende og satt opp i en elegant knute i nakken. Gevantene hennes var av et slags forglemmegeiblått stoff som nesten svevde, og det var liksom hun beveget seg annerledes også – eller kanskje det bare skyldtes at hun ikke slepte på de tjue bøkene hun ellers hadde i sekken over skulderen. Dessuten smilte hun – litt nervøst, sant nok – men de krympete fortennene var mer slående enn noen gang. Harry kunne ikke begripe hvorfor han ikke hadde lagt merke til det før.

«Hei, Harry!» sa hun. «Hei, Parvati!»

Parvati glodde på henne med en vantro som ikke var direkte smigrende. Og hun var ikke den eneste: Da dørene til Storsalen ble åpnet, og Krumms fanklubb fra biblioteket marsjerte forbi, sendte de henne blikk som vitnet om dyp avsky. Petrea Parkasen gispet idet hun kom forbi med Malfang, og

selv han virket ute av stand til å finne på noen fornærmelse for øyeblikket. Ronny derimot gikk rett forbi Hermine uten å se på henne.

Så snart alle inne i salen hadde satt seg, sa professor McSnurp at forkjemperne og deres partnere skulle stille seg parvis på rekke og følge etter henne. De så gjorde, og alle i Storsalen klappet da de kom inn og gikk mot et stort, rundt bord på podiet, hvor dommerne satt.

Veggene i Storsalen var dekket av sølvglitrende rim, og under det svarte, stjernestrødde taket hang hundrevis av girlandere av misteltein og eføy på kryss og tvers. De vanlige husbordene var borte; i stedet var det kommet omtrent hundre mindre, med plass til cirka et dusin hver, opplyst av lykter.

Harry konsentrerte seg om å la være å snuble i sine egne bein. Det virket som Parvati koste seg, for hun strålte til alle kanter mens hun styrte Harry med slik myndighet at det føltes som om han var en utstillingshund som skulle vise sine kunster. Da de nærmet seg dommerbordet, fikk han øye på Ronny og Padma. Ronny stirret smaløyd på Hermine som akkurat passerte. Padma så sur ut.

Humlesnurr smilte gledesstrålende til forkjemperne som nærmet seg, men Karkaroffs uttrykk minnet slående om Ronnys mens han glodde på Krumm og Hermine. Ludo Humbag, i kveld antrukket i lysende purpur med store, gule stjerner, klappet like begeistret som noen av elevene, og madame Maxime applauderte høflig. Hun hadde byttet ut den vanlige uniformen i svart sateng med flommende gevanter i lavendelfarget silke. Men herr Kroek var ikke der, gikk det plutselig opp for Harry. På den femte plassen ved bordet satt Perry Wiltersen.

Da forkjemperne med partnere kom fram til bordet, trakk Perry ut den tomme stolen ved sida av seg med et betydningsfullt blikk på Harry. Harry skjønte hintet og satte seg ved sida av Perry, som var iført splitter nytt, marineblått festantrekk og et meget selvtilfreds uttrykk.

«Jeg er blitt forfremmet,» sa Perry, før Harry rakk å spørre. Etter tonefallet å dømme kunne han ha erklært at han nettopp var valgt til universets eneveldige hersker. «Nå er jeg herr Kroeks personlige assistent, og det er ham jeg representerer her.»

«Hvorfor kom han ikke selv?» spurte Harry. Han så ikke fram til å bli belært om kjelebunner under hele middagen.

«Jeg er redd herr Kroek ikke er bra, slett ikke bra. Har ikke vært helt seg selv siden verdenscupen, faktisk. Ikke det minste rart – mannen er jo helt overarbeidet. Og ikke så ung som han var – men fremdeles sylskarp, absolutt; hjernen er like briljant som alltid. Men verdenscupen ble en fiasko for hele departementet, og så var det jo en fryktelig belastning med det grove overtrampet fra den husnissen hans, Blunka eller hva hun het. Han ga henne naturligvis avskjed på røde rappen, men – vel, som sagt, han drar på årene og trenger noen til å passe på seg, og jeg tror han har merket en klar nedgang i hjemlig komfort siden hun sluttet. Og så var det turneringen her å arrangere, og ettervirkningene etter cupen å ta oss av – det forferdelige Slita-mennesket summer jo rundt overalt – ja, så den stakkars mannen er hjemme og får seg en velfortjent, rolig jul. Jeg må si det var heldig at han hadde en pålitelig mann til å ta hans plass så lenge.»

Harry verket etter å spørre om herr Kroek hadde sluttet å kalle Perry «Wilmersum» ennå, men motsto fristelsen.

Det var foreløpig ikke kommet mat på de glitrende gulltallerkenene, men det lå en liten meny foran hver enkelt. Harry plukket usikkert opp sin og så seg om – ingen kelnere å se. Men Humlesnurr gransket omhyggelig sin egen meny, før han så ned på sin egen tallerken og uttalte tydelig: «Svinekoteletter!»

Og vips var kotelettene der. De andre ved bordet skjønte tegningen og kom også med bestillinger til tallerkenene sine. Harry skottet bort på Hermine for å se hva hun syntes om denne nye og mer kompliserte formen for middagsservering – det måtte vel bety masse merarbeid for husnissene? – men for en gangs skyld virket det ikke som Hermine tenkte på H.I.K.K. Hun satt fordypet i samtale med Viktor Krumm og så nesten ikke ut til å ense hva hun spiste.

Først nå slo det Harry at han faktisk aldri hadde hørt Krumm si et ord. Men nå snakket han iallfall, og det nesten til overmål.

«Jo, vi har også en porg – ikke så sjtor som tenne, ok jai tenker, ikke så komfortapel,» fortalte han Hermine. «Vår har pare fire etasjer, og det er fyr

på paisen pare når vi sjkal trive met maki. Men vår park, ten er enta sjtorre enn tenne – men om vinteren har vi så lite tagslis, så vi har ikke så sjtor klede af ten. Men om sommeren flir vi fer tag, over de sjoer og de fjell –»

«Nå, nå, Viktor,» sa Karkaroff med en latter som ikke nådde de kalde øynene. «Nå må du ikke røpe mer, ellers får din sjarmerende venninne vite akkurat hvor hun finner oss!»

Humlesnurr smilte med et glimt i øynene. «Men så hemmelighetsfull du er, Igor … en skulle nesten tro du ikke likte å få gjester.»

«Vel, Humlesnurr,» sa Karkaroff og viste de gule tennene i sin fulle lengde, «vi vil jo alle beskytte vårt eget domene, ikke sant? Vokter vi ikke omhyggelig de lærdommens saler som er blitt oss betrodd? Roser vi oss ikke med rette av at vi er alene om å kjenne vår skoles hemmeligheter, og gjør vi ikke rett i å beskytte dem?»

«Å, det ville ikke falle meg inn å gå ut fra at jeg kjenner alle Galtvorts hemmeligheter, Igor,» sa Humlesnurr vennskapelig. «Så sent som i dag morges, for eksempel, kom jeg til å gå feil på vei til badet og kom inn i et vakkert, velproporsjonert rom jeg aldri hadde sett før, utstyrt med en virkelig utsøkt samling nattpotter. Da jeg gikk tilbake senere for å se nærmere på det, var det borte. Men jeg må huske på å holde utkikk etter det. Kanskje det bare er tilgjengelig klokka halv seks om morgenen. Eller kanskje det bare dukker opp når månen er kvart – eller når den som prøver å finne det, har usedvanlig full blære.»

Harry snøftet ned i gulasjtallerkenen. Perry rynket pannen, men Harry kunne ha sverget på at Humlesnurr hadde sendt ham et ørlite blunk.

Imens satt Fleur Delacour og kritiserte Galtvort-pynten til Roger Davidsen.

«Dette er ingen ting,» sa hun nedlatende med et blikk på Storsalens glitrende vegger. «Når det er jyl på vårt slott Beauxbatons, ’ar vi is-skylptyrér ryndt ’ele den spisesal. Og de smelte alderi, natyrligvis … de står der som svere statyér av diamont som glitrér over ’ele. Og vår mat, den er ’elt syperb. Og skog-nimfér singe serenadér i kår for oss når vi spisér. Vi ’ar ikke disse stigge rystningér i alle gangér, og hvis noen poltergeist noen

sinné skylle komme til Beauxbatons, 'an ville bli otvist så fårt som *zå*!» Og hun klasket hånden utålmodig i bordet.

Roger Davidsen glodde på henne mens hun snakket med et omtåket uttrykk i fjeset og bommet rett som det var på munnen med gaffelen. Harry fikk inntrykk av at han var for opptatt av å stirre på henne til å høre et ord av det hun sa.

«Helt riktig,» sa han fort og klasket med hånden akkurat som Fleur. «Som *så.* Jess.»

Harry kikket seg om i salen. Gygrid satt ved et av de andre lærerbordene, nå i den skrekkelige brune dressen igjen, og stirret opp mot dommerbordet. Han vinket litt, og da Harry snudde seg, så han madame Maxime gjengjelde vinket så opalene glitret i lysskjæret.

Hermine var i gang med å prøve å lære Krumm å uttale navnet hennes riktig; han kalte henne ustanselig «Herr-minji.»

«Her-mi-ne,» sa hun langsomt og tydelig.

«Herrmi-njet.»

«Det får gå,» sa hun. Hun møtte Harrys blikk og smilte.

Da alle hadde spist opp, reiste Humlesnurr seg og ba elevene gjøre det samme. Og så, med et vift av tryllestaven, fikk han bordene til å fare inn mot veggene så det ble et åpent rom midt på, og deretter tryllet han fram et nytt podium langs veggen til høyre, komplett med trommesett, flere gitarer, en lutt, en cello og noen sekkepiper.

Og nå troppet *Skumle søstre* opp på scenen til begeistret applaus. Alle var ekstremt hårete, og kledd i svarte kapper som var fillet og opprevet etter alle kunstens regler. De tok opp instrumentene, og det gikk plutselig opp for Harry, som hadde fulgt så interessert med at han nesten hadde glemt hva som foresto, at lyktene på alle de andre bordene hadde sluknet, og at de andre forkjemperne og deres partnere var i ferd med å reise seg.

«Skynd deg litt!» hveste Parvati. «Vi skal liksom danse!»

Harry snublet i festdrakten sin da han reiste seg. *Skumle søstre* begynte på en sakte, sørgmodig låt. Harry gikk ut på det strålende opplyste dansegolvet og unngikk omhyggelig alles blikk (men så likevel at Jokum og

Tommy vinket og gliste), og i neste øyeblikk hadde Parvati grepet begge hendene hans, plassert den ene om livet sitt og tviholdt selv på den andre.

Det var ikke så ille som det kunne vært, tenkte Harry og dreide langsomt rundt på stedet (det var Parvati som styrte). Han holdt blikket stivt festet over hodene på tilskuerne, og snart hadde mange av dem også kommet ut på dansegolvet, og forkjemperne var ikke lenger i sentrum for alles oppmerksomhet. Nilus og Gulla danset like ved – han la merke til at Gulla rett som det var skar en grimase når Nilus tråkket henne på foten – og Humlesnurr valset rundt med madame Maxime. Ved sida av henne ble han så liten at det var så vidt hattetippen hans kilte henne under haken, men hun beveget seg svært grasiøst til å være så stor. Galøye Bister danset en usedvanlig uskjønn twostep med professor Schkummel, som nervøst prøvde å unngå trebeinet hans.

«Fine sokker, Potter,» brummet Bister idet de svingte forbi, og det magiske øyet hans så gjennom klærne til Harry.

«Å – ja, husnissen Noldus har strikket dem til meg!» sa Harry og smilte.

«Han er så *nifs*!» hvisket Parvati mens Bister klompet videre. «Det øyet skulle ikke vært *lov*!»

Harry hørte den siste, jamrende tonen fra sekkepipene med lettelse. *Skumle søstre* holdt opp å spille, applausen fylte nok en gang salen, og Harry slapp Parvati øyeblikkelig. «Skal vi sette oss litt?»

«Å – men – her kommer en skikkelig fin en!» sa Parvati, idet *Skumle søstre* satte i med en ny låt, som gikk mye fortere.

«Nei, jeg liker'n ikke,» løy Harry og trakk henne med seg fra dansegolvet, forbi Fred og Angelika, som danset så vilt at folk i nærheten rygget unna for ikke å bli skadd, og bort til bordet hvor Ronny og Padma satt.

«Åssen går det?» sa Harry til Ronny, mens han satte seg og åpnet en flaske smørterøl.

Ronny svarte ikke. Han satt og glante på Hermine og Krumm, som danset like i nærheten. Padma satt med både armer og bein i kors og vippet med en fot i takt med musikken. Nå og da kastet hun et misfornøyd blikk på Ronny, som overså henne totalt. Parvati satte seg på den andre sida av

Harry; også hun la armene og beina i kors, og det gikk ikke mange minuttene før en gutt fra Beauxbatons ba henne om en dans.

«Du har ikke noe imot det, vel, Harry?» spurte Parvati.

«Hva?» sa Harry, som nå satt og glante på Cho og Fredrik.

«Glem det!» glefset Parvati og forsvant med Beauxbatonsgutten. Hun kom ikke tilbake da låta var slutt.

Hermine kom bort og satte seg i Parvatis stol. Hun var litt lyserød i ansiktet etter dansen.

«Hei,» sa Harry. Ronny sa ingenting.

«Varmt, hva?» sa Hermine og viftet seg med hånden. «Viktor gikk for å hente noe å drikke.»

Ronny sendte henne et knusende blikk.

«Viktor?» sa han. «Har'n ikke bedt deg kalle'n *Vikke* ennå, altså?»

Hermine kikket forbløffet på ham.

«Hva er det med deg?» sa hun.

«Hvis ikke du veit det, så skal'ke *jeg* fortelle deg det,» sa han bitende.

Hermine stirret først på ham og så på Harry, som trakk på skuldrene. «Ronny, hva –?»

«Han går på Durmstrang!» freste Ronny. «Han konkurrerer med Harry! Mot Galtvort! Du – du –» han lette etter ord som var sterke nok til å beskrive forbrytelsen hennes, *«fraterniserer med fienden*, det er det du gjør!»

Hermine gapte.

«Ikke vær så dum!» sa hun om litt. *«Fienden*! Nei, alvorlig talt – hvem var det som var helt fra seg av begeistring da han kom hit? Hvem var det som ville ha autografen hans? Hvem er det som har en modell av ham oppe på sovesalen?»

Ronny foretrakk å overhøre dette. «Det var vel oppe på biblioteket han ba deg med på ballet, hva?»

«Ja, det var det,» sa Hermine, og de lyserøde flekkene på kinnene glødet rødere. «Og så da?»

«Åssen gikk det til – prøvde du å få'n til å melde seg inn i *Hikk*, kanskje?»

«Nei, jeg gjorde ikke det, tenk! Hvis du absolutt vil vite det, så – så sa han at når han hadde kommet opp på biblioteket hver dag, så var det for å prøve å snakke med meg, bare at han hadde ikke tort!»

Hermine sa dette veldig fort og rødmet til hun fikk samme farge som Parvatis kostyme.

«Jaså, ja – *sier'n* da, hvert fall,» sa Ronny ekkelt.

«Og hva skal det liksom bety?»

«Det er da vel opplagt? Han er Karkaroffs elev, ikke sant? Han vet hvem du pleier å henge sammen med … han prøver bare å komme innpå Harry – grave fram noen innsidegreier – eller komme nærme nok til å våde'n –»

Hermine reagerte som om Ronny hadde gitt henne en ørefik. Da hun sa noe neste gang, skalv stemmen. «Bare så du vet det, har han ikke spurt om *én eneste ting* som har noe med Harry å gjøre, ikke én –»

Ronny la om kursen med lynets hastighet. «Da håper'n vel at du skal hjelpe'n å finne ut hva det egget betyr, da! Så dere har vel sitti der og stikki huene sammen, kan jeg tenke meg, på de der koselige små bibliotekstreffene deres –»

«Jeg ville *aldri* hjelpe ham å løse det egget!» sa Hermine, dypt krenket. *«Aldri*! Hvordan kan du si noe sånt – jeg vil jo at Harry skal vinne turneringen! Det vet Harry godt – ikke sant, Harry?»

«Pussig måte å vise det på, da,» sa Ronny hånlig.

«Hele vitsen med turneringen er jo at vi skal bli kjent og venner med utenlandske trollmenn!» sa Hermine skingrende.

«Det er det ikke, det!» ropte Ronny. «Det er å vinne!»

Folk begynte å snu seg og se på dem.

«Ronny,» sa Harry stillferdig, «det gjør ikke meg noe at Hermine går på ballet med Krumm –»

Men Ronny hørte ikke på Harry heller.

«Gå og finn Vikken din, du, han lurer nok på hvor det har blitt av deg,» sa han.

«Ikke kall ham Vikke!» Hermine spratt opp, stormet over dansegolvet og forsvant i mengden.

Ronny så etter henne med en blanding av sinne og tilfredshet i fjeset.

«Har du tenkt å spørre om jeg vil danse snart, eller?» spurte Padma.
«Nei,» sa Ronny og fortsatte å skule etter Hermine.
«Greit,» bjeffet Padma. Hun reiste seg og gikk bort til Parvati og gutten fra Beauxbatons, som tryllet fram en av kameratene sine til bordet så kvikt at Harry kunne ha sverget på at han hadde snappet ham dit med en apportformel.
«Hvår er Herrmi-njet?» sa en stemme.
Krumm sto ved bordet deres med to smørterøl i nevene.
«Aner ikke,» sa Ronny og glodde esel-sta opp på ham. «Har du mista henne, altså?»
Krumm så sur ut igjen.
«Fel, om du ser henne, si at jai har met noe å trikke til henne,» sa han og lusket vekk.
«Nei, har du blitt venner med Viktor Krumm, Ronny?»
Det var Perry som kom travende bort. Han gned seg i hendene og var viktigere enn noensinne. «Glimrende! Det er jo nettopp det som er poenget – internasjonalt magisamarbeid!»
Til Harrys ergrelse tok Perry plass i den ledige stolen etter Padma. Dommerbordet var tomt nå; rektor Humlesnurr danset med professor Stikling, Ludo Humbag med professor McSnurp, madame Maxime og Gygrid valset over hele dansegolvet og brøytet seg en bred åpning gjennom elevene, og rektor Karkaroff var ikke å se. Da den neste låta var slutt, klappet alle igjen, og Harry så at Humbag kysset professor McSnurp på hånden før han bante seg vei tilbake gjennom mengden, og at Fred og Frank kom og avskar ham.
«Hva er det de innbiller seg – plage en høy embedsmann i departementet på den måten?» hvislet Perry og holdt et mistenksomt øye med Fred og Frank. «Eier ikke respekt –»
Men Ludo Humbag fikk nokså fort ristet av seg Fred og Frank. Så fikk han øye på Harry, vinket og kom bort til bordet deres.
«Jeg håper ikke brødrene mine var til plage, herr Humbag?» sa Perry straks.

«Hva? Nei da, nei da, nei da!» sa herr Humbag. «Nei, de fortalte meg bare litt mer om de moro-tryllestavene sine. Lurte på om jeg kunne gi dem noen råd om markedsføringen. Jeg lovet at jeg skulle sette dem i forbindelse med noen kontakter jeg har i Zonko, morobutikken …»

Dette så ikke ut til å glede Perry, og Harry var villig til å vedde på at han kom til å sladre til fru Wiltersen så snart han kom hjem. Åpenbart hadde Fred og Frank blitt enda mer ærgjerrige i sine planer i det siste, hvis de nå tenkte på å begynne å selge til offentligheten.

Humbag åpnet munnen for å spørre Harry om noe, men nå var det Perry som avskar ham. «Hvordan syns De turneringen går, herr Humbag? *Vår* avdeling er meget tilfreds – vel, det lille glippet med Ildbegeret –» han kikket bort på Harry, «det var jo litt uheldig, naturligvis, men siden har da visst alt gått glatt, syns ikke De òg?»

«Jøss da,» sa Humbag muntert, «kjempemoro har det vært. Åssen går det med gamle Bart? Synd han ikke kunne komme.»

«Jeg er sikker på at herr Kroek snart er oppe og i gang igjen,» sa Perry viktig, «men i mellomtida er jeg fullt villig til å bære byrdene. Det medfører jo adskillig mer enn å gå på ball, selvsagt –» og han lo lett – «ja, jeg må si jeg har vært nødt til å ta meg av alle mulige slags ting som har dukket opp i hans fravær – hørte De at Ali Bashir ble tatt på fersk gjerning i å smugle et parti flyende tepper inn i landet? Og i tillegg har vi prøvd å overtale transylvanerne til å underskrive på det internasjonale duellforbudet, jeg har avtalt et møte med sjefen deres for magisk samarbeid på nyåret …»

«Kom, vi stikker,» mumlet Ronny til Harry, «vi må slippe vekk fra Perry …»

De lot som de ville ha mer å drikke og forlot bordet, smøg seg rundt dansegolvet og smatt ut i inngangshallen. Ytterdørene sto åpne, og de flakkende alfelysene i rosehagen blunket og blinket mens de gikk ned steintrappa og sto omgitt av busker, slyngende spaserstier og store steinstatuer. Harry kunne høre plaskende vann; det lød som en fontene. Her og der satt det folk på de utskårne benkene. Han og Ronny ruslet bortover en av stiene som slynget seg mellom rosebuskene, men de hadde ikke gått langt før de hørte en ubehagelig velkjent stemme.

«… skjønner ikke helt hva det er å lage slikt oppstuss for, Igor.»

«Severus, du kan ikke late som det ikke skjer!» Karkaroffs stemme lød bekymret og dempet, som om det var om å gjøre for ham ikke å bli overhørt. «I flere måneder nå er det blitt stadig tydeligere, og jeg begynner å bli alvorlig bekymret, det vil jeg ikke nekte for –»

«Så røm da,» sa Slurs stemme kort. «Røm, så skal jeg ta meg av unnskyldningene. Men for min del blir jeg her på Galtvort.»

Slur og Karkaroff kom rundt svingen. Slur hadde tryllestaven framme og brukte den til å sprenge rosebusker; uttrykket røpet ekstremt dårlig humør. Fra mange av buskene kom det hvin, og mørke skygger dukket fram av dem.

«Ti poeng i bot til Håsblås, Faller!» snerret Slur til en pike som løp forbi ham. «Og ti til Ravnklo òg, Stubbe!» da en gutt kom løpende etter. «Og hva er det dere to driver med?» sa han idet han fikk øye på Harry og Ronny på stien foran seg. Karkaroff så litt ille berørt ut da han så dem stå der, syntes Harry. Hånden løftet seg nervøst til bukkeskjegget, og han begynte å vikle spissen rundt fingeren igjen.

«Vi går,» svarte Ronny kort. «Ingen lov mot det, er det vel?»

«Så fortsett å gå!» snerret Slur. Han brøytet seg forbi dem så den lange, svarte kappen flagret etter ham. Karkaroff skyndte seg etter. Harry og Ronny fortsatte bortover stien.

«Hva var det Karkaroff var så bekymra for, tro?» mumlet Ronny.

«Og hvor lenge har han og Slur vært på fornavn?» sa Harry langsomt.

Nå var de kommet til et stort stein-reinsdyr i en fontene som sprutet glitrende kaskader. På en steinbenk der fikk de øye på et utydelig omriss av to kolossale personer som satt og så på vannet i måneskinnet. Og så hørte Harry Gygrids stemme.

«Visste det i samma momangen jeg så deg,» sa han med underlig grøtet stemme.

Harry og Ronny stivnet. Dette lød ikke som noe det var lurt å brase inn i, liksom … Harry kikket bak seg på stien, og der, ikke langt unna, sto Fleur Delacour og Roger Davidsen halvt i skjul bak en rosebusk. Han klappet Ronny på skulderen og kastet på hodet ditover; meningen var at de lett

kunne snike seg unna den veien uten at noen la merke til dem (så vidt Harry kunne se, var Fleur og Roger travelt opptatt), men da Ronny fikk øye på Fleur, ble øynene hans kulerunde av forskrekkelse, og han ristet heftig på hodet og trakk Harry lenger inn i skyggen av reinsdyret.

«Hva dy visste, Gygerid?» sa madame Maxime og malte så det kunne høres lang vei.

Nei, dette ville Harry definitivt ikke høre på; han visste at Gygrid ville mislikt sterkt å bli overhørt i en slik situasjon (det ville iallfall han selv) – om det hadde vært mulig, ville han stukket fingrene i ørene og nynnet høylytt, men det var ikke egentlig noen utvei her. I stedet prøvde han å mønstre interesse for en bille som krøp bortover ryggen på reinsdyret, men billen var rett og slett ikke interessant nok til å blokkere for det neste Gygrid sa.

«Visste, bare … visste at du var som meg … var det mora di eller faren din?»

«Jeg … jeg forstår ikke hva dy menér, Gygerid …»

«Det var *mora* mi,» sa Gygrid lavt. «Hu var en ta dem siste i Storbritannia. Men så klart, jeg huser'a jo'ke så særlig godt, da … hu dro jo, ikke sant. Når at jeg var tre, omtrent. Hu var'ke enklig den moderlige sorten. Vel … det er jo bare demses nattur, det. Veit ikke engang å det blei ta'a … kan væra dau, for alt jeg veit …»

Madame Maxime svarte ikke. Og mot sin vilje flyttet Harry blikket fra billen og opp over reinsdyrryggen og lyttet. Han hadde aldri hørt Gygrid snakke om barndommen sin før.

«Hjertet til far min blei knust da'a dro. Han var en ørliten tass, far min. Før jeg var seks, kunne jeg løfte'n og setta'n oppå kommoden hvis at'n irriterte meg. Da lo'n, som oftest …» Gygrids dype stemme knakk. Madame Maxime lyttet uten å røre seg, fortapt i sølvsløret fra fontenen, øyensynlig. «Jeg vaks opp hos far … men han daua jo da, strast etter at jeg bynte på skolen. Fikk mestens klare meg sjøl etter det. Ja, Humlesnurr var nå ei skikkelig hjælp, bare så det er sagt. Veldig snill mot meg var'n …»

Gygrid trakk fram et digert, prikkete silkelommetørkle og pusset nesa så det drønnet. «Vel … nok om det, og nok om meg. Å med deg? Hvilken ta

sidene var det for deg?»

Men madame Maxime reiste seg brått.

«Det er kjølig,» sa hun – men samme hvordan det var med været, var det ikke nær så kaldt som stemmen hennes da. «Jeg tror jeg går inn nå.»

«Hæ?» sa Gygrid overrasket. «Nei, ikke gå! Jeg – jeg har aldri møtt en annen en før!»

«En annen *hva?*» sa madame Maxime, og stemmen var iskald.

Harry kunne ha sagt til Gygrid at han ikke burde svare. Han sto der i skyggene og skar tenner og *håpet* at han ikke skulle gjøre det – men det hjalp ikke.

«En annen halv-jøtul, så klart!» sa Gygrid.

«Hvordan vågér dy!» hylte madame Maxime med en stemme som eksploderte som en tåkelur gjennom den stille natta. Bak seg hørte Harry Fleur og Roger tumle ut fra rosebusken. «Alderi 'ar jeg blitt mer fornærm' i mitt liv! 'Alv-sjøtul? *Moi?* Jeg – jeg 'ar bare kraftig beinbygening!»

Og dermed stormet hun av sted, og svære, mangefargede alfesvermer lettet der hun passerte og slo buskene til side i sinne. Gygrid satt igjen på benken og stirret etter henne. Det var for mørkt til å se uttrykket hans. Det gikk omtrent et minutt; så reiste han seg og gikk, ikke tilbake til borgen, men ut i den mørke parken mot hytta si.

«Kom,» sa Harry lavmælt til Ronny. «Vi går …»

Men Ronny rørte seg ikke.

«Hva er det?» sa Harry og kikket på ham.

Ronny snudde seg mot ham, og uttrykket var svært alvorlig.

«Visste du det?» hvisket han. «Det om at Gygrid er halvt jøtul?»

«Nei,» sa Harry og trakk på skuldrene. «Hva så?»

Av blikket Ronny sendte ham, skjønte han straks at han enda en gang hadde avslørt sin uvitenhet om trollmannsverdenen. Siden han hadde vokst opp hos Dumlingene, var det mye trollmenn tok for gitt som kom som åpenbaringer på Harry, men det var blitt færre av disse overraskelsene etter hvert som han nådde høyere klassetrinn. Men nå sto det klart for ham at trollmenn flest neppe ville sagt «Hva så?» når de oppdaget at en av vennene deres hadde en jøtul til mor.

«Jeg skal forklare deg det inne,» sa Ronny lavt. «Kom igjen …»

Fleur og Roger Davidsen hadde forsvunnet, sikkert inn i et mer privat buskas etsteds. Harry og Ronny gikk inn i Storsalen igjen. Nå satt Parvati og Padma ved et av de borterste bordene sammen med en hel forsamling gutter fra Beauxbatons, og Hermine danset på ny med Krumm. Harry og Ronny satte seg ved bordet lengst borte fra dansegolvet.

«Ja?» sa Harry for å få Ronny i gang. «Hva er det som er gærnt med jøtuler?»

«At de er … de er …» Ronny famlet etter ordene. «Ikke særlig snille,» sluttet han tamt.

«Og så da?» sa Harry. «Det er ikke noe i veien med Gygrid.»

«Det vet jeg vel, men … jøsses, ikke rart han ikke sier noe om det,» sa Ronny og ristet på hodet. «Jeg har alltid trodd at'n kom i veien for en skikkelig stygg blåsoppformel da'n var liten eller noe. Hadde ikke lyst til å si noe om det, bare …»

«Men hva spiller det for en rolle om moren hans var jøtul?» sa Harry.

«Vel … ingen som kjenner'n, kommer til å bry seg om det, for de vet jo at'n ikke er farlig,» sa Ronny langsomt. «Men … Harry, de er skikkelig fæle, sånne jøtuler. Det er som Gygrid sier, det er naturen deres, de er som troll … de liker å drepe, rett og slett, det er noe alle vet. Men det er ingen igjen av dem i Storbritannia nå.»

«Skjedde det noe med dem, eller?»

«Tja, de drev visst og døde ut uansett. Og en bråta av dem ble drept av svartspanerne. Men de sier at det skal finnes jøtuler i utlandet … de holder seg i fjellene, stort sett …»

«Jeg vet ikke hvem madame Maxime tror hun kan lure,» sa Harry og kikket bort på henne, der hun satt alene ved dommerbordet med en dyster mine. «Hvis *Gygrid* er halvjøtul, er i *hvert* fall hun det. Kraftig beinbygning, du lissom … det eneste som har kraftigere bein enn henne, må være en dinosaur.»

Harry og Ronny tilbragte resten av ballet i kroken sin med å prate om jøtuler, siden ingen av dem følte trang til å danse. Harry prøvde å la være å se på Cho og Fredrik; det ga ham bare en sterk lyst til å sparke noe.

Da *Skumle søstre* sluttet å spille ved midnatt, fikk de en siste, stormende applaus fra alle, og så var det bare å rusle ut i inngangshallen. Mange sukket og ønsket at ballet kunne fortsatt lenger, men Harry var glad til for å komme i seng; det var ikke den morsomste kvelden han hadde hatt.

I inngangshallen så Harry og Ronny at Hermine sa god natt til Krumm før han gikk ned til Durmstrangskipet. Hun sendte Ronny et meget kaldt blikk og feide forbi ham og oppover marmortrappa uten å si et ord. Harry og Ronny fulgte etter, men halvveis oppe i trappa hørte Harry at noen ropte på ham.

«Hei – Harry!»

Det var Fredrik Djervell. Harry så at Cho ventet på ham i hallen nedenfor.

«Ja?»sa Harry kaldt, da Fredrik kom løpende opp trappa til ham.

Det så ut som Fredrik helst ikke ville si det han hadde å si mens Ronny var der, så Ronny trakk surt på skuldrene og fortsatte opp trappa.

«Du …» Fredrik senket stemmen mens Ronny forsvant. «Jeg skylder deg en for det med dragene. Du vet det gullegget? Uler ditt òg når du åpner det?»

«Ja,» sa Harry.

«Vel … ta deg et bad, hva?»

«Hva?»

«Ta deg et bad, og – æh – ta med deg egget og – æh – bare tenk over saker og ting mens du ligger i det varme vannet. Det hjelper deg å tenke … det er helt sant.»

Harry stirret på ham.

«Hør her,» sa Fredrik. «Bruk prefektbadet. Fjerde dør til venstre for den statuen av Sasja den svimete i sjette. Passordet er *Furufrisk.* Må stikke … vil jo gjerne si godnatt, vet du …»

Han sendte Harry et nytt bredt smil og skyndte seg ned trappa igjen til Cho.

Harry trasket opp til Griffingtårnet alene. Det var da et utrolig merkelig råd? Hvorfor skulle et bad være en hjelp til å finne ut hva det ulende egget

betydde? Drev Fredrik ap med ham? Prøvde han å få Harry til å virke som en tulling, bare så Cho skulle like Fredrik enda bedre i sammenlikning?

Den trinne damen og venninnen hennes, Fi, snorksov i bildet utenfor portretthullet. Harry måtte brøle: «Alfelys!» før han greide å vekke dem, og da det endelig gikk, ble de pottesure. Han krabbet inn i Griffingstua, og det som møtte ham, var Ronny og Hermine midt i en lynende krangel. De sto tre meter fra hverandre og brølte, begge like skarlagen i fjeset.

«Vel, hvis du ikke liker det, så vet du hva du har å gjøre, hva?» skrek Hermine. Håret hennes holdt på å falle ned fra den elegante knuten, og ansiktet var fortrukket av sinne.

«Å ja?» hylte Ronny tilbake. «Og hva er det da, kanskje?»

«Neste gang det er ball, så spør meg *før* noen andre gjør det, og ikke som siste utvei!»

Ronny sto og beveget munnen som en gullfisk på land mens Hermine snudde på hælen og stormet opp jentetrappa til sovesalen. Han snudde seg mot Harry.

«Vel,» stotret han med et himmelfallent uttrykk, «vel! Om ikke det beviser – har jo'ke skjønt poenget i det hele tatt –»

Harry sa ikke noe. Han var for glad for å være på talefot med Ronny igjen til å si sin oppriktige mening akkurat nå – men det virket på ham som Hermine hadde skjønt poenget langt bedre enn Ronny.

KAPITTEL TJUEFIRE

RITA SLITAS STORE SKUP

Andre juledag var det ingen som sto tidlig opp. Griffingstua var adskillig stillere enn den hadde vært i det siste, og rett som det var ble dovne samtaler avbrutt av en gjesp. Håret til Hermine var bustete igjen; hun tilsto for Harry at hun hadde brukt en solid dose Glattums hâreliksir i det før ballet, «men det er altfor mye bry å gjøre det hver dag,» sa hun nøkternt og klødde en malende Skeivskank bak øret.

Det virket som Ronny og Hermine stilltiende var blitt enige om ikke å nevne krangelen. De oppførte seg vennlig nok mot hverandre, men påfallende formelt. Ronny og Harry nølte ikke med å fortelle Hermine om samtalen de hadde overhørt mellom Gygrid og madame Maxime, men det virket ikke som Hermine ble like sjokkert som Ronny over å høre at Gygrid var halvt jøtul.

«Nei, det trodde jeg da fra før,» sa hun og trakk på skuldrene. «Jeg visste han ikke kunne være hel-jøtul, for de er jo seks meter høye. Men alvorlig talt, alt det hysteriet om jøtuler – *alle* kan da ikke være så fæle? Det er som intoleransen folk har mot varulver … det er da bare fordommer, ikke sant.»

Ronny så ut som han gjerne skulle kommet med et bitende svar, men kanskje han ville unngå en ny krangel; iallfall nøyde han seg med å riste vantro på hodet mens Hermine ikke så det.

Det var blitt på tide å tenke på leksene de hadde skjøvet til side i den første uka av ferien. Alle følte seg visst nokså matte, nå som jula var overstått – det vil si, alle unntatt Harry, som (nå igjen) begynte å bli temmelig nervøs.

Problemet var at den tjuefjerde februar virket mye nærmere fra denne sida av jul, og ennå hadde han ikke gjort noe som helst for å løse gåten med

gullegget. Så nå begynte han, hver gang han var oppe på sovesalen, å ta opp egget fra kofferten, åpne det og lytte konsentrert, i håp om at *denne gangen* skulle noe begynne å lysne. Han anstrengte seg for å finne ut om lyden minnet om noe, bortsett fra tretti mann som spilte på sag, men han hadde aldri hørt noe som liknet. Han lukket egget, ristet det hardt og åpnet det igjen for å høre om noe var forandret, men nei. Han prøvde å stille spørsmål til det – og måtte rope for å overdøve jamringen – men ingenting skjedde. En gang kylte han det tvers gjennom rommet også, men det var ikke egentlig noen overraskelse at *det* ikke hjalp.

Han hadde ikke glemt tipset fra Fredrik, men for øyeblikket hadde han nokså blandede følelser for ham og var lite lysten på å ta imot hjelp fra den kanten om det kunne unngås. Og forresten, hvis det virkelig var for å være hjelpsom, syntes han godt at Fredrik kunne snakket adskillig klarere. Han selv hadde fortalt Fredrik klart og tydelig hva som var i vente i den første prøven – og Fredrik mente altså at det var rimelig gjengjeld å si til Harry at han skulle bade? Nei takk, den slags tullehjelp kunne han greie seg uten – og spesielt fra folk som vandret fram og tilbake i gangene hånd i hånd med Cho. Og slik gikk tida, og det ble den første skoledagen etter ferien, og Harry gikk til timen krumbøyd under det vanlige lasset av bøker, pergamenter og fjærpenner, men den voksende bekymringen over egget lå stadig tyngre i magen, så det virket som om han slepte med seg den òg.

Snøen lå fremdeles dyp i parken, og i urtologitimene var drivhusvinduene så tette av kondens at de ikke var til å se ut av. Ingen gledet seg akkurat til vesenstelltimene i dette været, skjønt Ronny sa at skruttene kom iallfall til å sørge for at de holdt varmen, enten ved å jage dem på flukt eller ved å eksplodere så hele hytta til Gygrid kom i brann.

Men da de kom ned til Gygrids hytte, ble de møtt ved ytterdøra av en eldre heks med kortklipt, grått hår og en kjempehake.

«Få litt fart på dere; det er fem minutter siden det ringte inn,» gneldret hun mens de kjempet seg fram til henne gjennom snøen.

«Hvem er De?» spurte Ronny. «Hvor er Gygrid?»

«Jeg er professor Gnureplank,» sa hun kontant. «Vikaren deres i stell av magiske vesener.»

«Hvor er Gygrid?» gjentok Harry høyt.

«Han er indisponert,» sa professor Gnureplank kort.

Harry hørte en lav, ubehagelig latter. Han snudde seg; det var Malfang og resten av smygardingene som kom til timen. Alle så ut som de godtet seg over noe, og ingen virket overrasket over å se professor Gnureplank.

«Følg etter meg,» sa professor Gnureplank og satte kursen rundt hestekveet hvor de digre Beauxbatons-hestene sto og hutret. Mens Harry, Ronny og Hermine gikk etter, kikket de seg tilbake mot Gygrids hytte. Alle gardinene var trukket for. Lå Gygrid der inne, syk og alene?

Harry skyndte seg for å ta igjen professor Gnureplank. «Hva er det som feiler Gygrid?» spurte han.

«Det kan være det samme,» sa hun, som om hun mistenkte ham for å være nysgjerrig.

«Nei, det kan ikke det!» sa Harry sint. «Hva er det som er i veien?»

Professor Gnureplank gikk videre som om hun ikke hadde hørt ham. Hun førte dem forbi hestekveet og hestene som klemte seg inntil hverandre mot kulda, mot et tre i utkanten av Skogen. Der sto en stor, praktfull enhjørning bundet.

«Åååååh!» kom det fra mange av jentene da de fikk øye på den.

«Å, så nydelig den er!» hvisket Lavendel Bruun. «Hvordan har hun fått tak i den? De skal jo være så vanskelige å fange!»

Enhjørningen var så blendende hvit at den fikk snøen rundt til å virke grå. Den sto og skrapte nervøst i bakken med de gylne hovene og kastet på det hornete hodet.

«Guttene holder avstand!» bjeffet professor Gnureplank. Hun slo ut med armen og traff Harry i brystet. «Enhjørninger foretrekker å bli berørt av kvinner. Jentene foran, og nærm dere forsiktig. Pent og rolig …»

Hun og jentene gikk langsomt fram mot enhjørningen, mens guttene sto igjen ved gjerdet til hestekveet og så på.

Så snart professor Gnureplank var utenfor hørevidde, snudde Harry seg mot Ronny. «Hva tror du feiler ham? Det kan vel ikke være en skrutt som –»

«Å, han er ikke skadd, Potter, hvis det er det du tror,» sa Malfang lavt. «Han er bare skamfull og tør ikke vise det svære, stygge trynet sitt.»

«Hva er det du snakker om?» sa Harry skarpt.

Malfang stakk hånden i kuttelommen og trakk fram en sammenbrettet avisside.

«Værsgod,» sa han. «Fryktelig trist å måtte fortelle det, Potter …»

Han smilte sleipt da Harry snappet avisutklippet, brettet det ut og begynte å lese, mens Ronny, Jokum, Tommy og Nilus leste over skulderen hans. Avisartikkelen hadde et bilde av Gygrid hvor han så ytterst mistenkelig ut.

HUMLESNURRS KJEMPETABBE

av vår spesialkorrespondent Rita Slita

Albus Humlesnurr, den eksentriske rektoren på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, har aldri vært engstelig for kontroversielle ansettelser. I september ansatte han Alastor «Galøye» Bister, den beryktede, vådegale eks-svartspaneren, som lærer i forsvar mot svartekunster. Beslutningen førte til mangt et hevet øyebryn i Magidepartementet, på bakgrunn av Bisters velkjente vane med å gå løs på enhver som gjør en brå bevegelse der han er til stede. Men Galøye Bister virker rent ansvarlig og vennligsinnet, sammenliknet med det halvmennesket Humlesnurr har valgt som lærer i stell av magiske vesener.

Rubeus Gygrid, som innrømmer å ha blitt utvist fra Galtvort i tredje klasse, har siden nytt livet som skogvokter på Galtvort, en stilling Humlesnurr skaffet ham. I fjor brukte han imidlertid sin mystiske innflytelse over rektoren til å sikre seg en annen stilling i tillegg, som lærer i stell av magiske vesener, mens en rekke bedre kvalifiserte kandidater ble forbigått.

Gygrid, en skremmende kjempestor mann som formelig utstråler villskap, har utnyttet sin nye myndighet til å terrorisere sine elever med en lang rekke avskyelige vesener. Mens Humlesnurr ser en annen vei, har Gygrid skadd flere elever i løpet av en serie undervisningstimer som mange karakteriserer som «veldig nifse».

«Jeg ble angrepet av en hippogriff, og min venn Vincent Krabbe fikk et stygt bitt av en slubbermakk,» sier Draco Malfang, en elev i fjerde klasse. «Alle avskyr Gygrid, men vi er for redde til å si noe.»

Gygrid har imidlertid ingen planer om å innstille sin skremselskampanje. Så sent som sist måned innrømmet han til en journalist fra Aftenprofeten *å ha avlet fram vesener han kaller «sprengstjertskrutter», en livsfarlig krysning av mantikor og ildkrabbe. Utvikling av nye magiske arter blir som kjent vanligvis nøye overvåket av Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener, men Gygrid betrakter seg åpenbart som hevet over den slags smålige begrensninger.*

«Det var bare for moro,» sier han, før han fort skifter samtaleemne.

Som om dette ikke var nok, erfarer Aftenprofeten *nå at Gygrid ikke er – slik han alltid har framstilt seg – fullblods trollmann. Han er faktisk ikke engang fullblods menneske.* Aftenprofeten *kan her for første gang avsløre at hans mor er ingen annen enn jøtulkvinnen Fridwulfa, som ingen vet hvor befinner seg.*

De blodtørstige og brutale jøtulene klarte i forrige århundre nesten å utrydde seg selv gjennom innbyrdes kriger. De få som var igjen, ble tilhengere av Han hvis navn må være unevnt og sto bak noen av de verste gompe-massakrene under hans skrekkvelde.

Mange av jøtulene som tjente Han hvis navn må være unevnt, ble drept av svartspanere som motarbeidet Mørkemaktene, men Fridwulfa var ikke blant disse. Hun kan ha unnsluppet til et av de jøtulsamfunn som fortsatt finnes i visse utenlandske fjelltrakter. Skal man dømme etter hans påfunn som lærer i stell av magiske vesener, har Fridwulfas sønn arvet morens brutale natur.

En bisarr side av denne saken er at Gygrid etter sigende skal ha utviklet et nært vennskap med gutten som framfor noen bidro til at Han-dere-vet ble styrtet – og til at Gygrids egen mor måtte rømme, som resten av Mørkets tilhengere. Harry Potter er kanskje ikke klar over den nifse sannheten om sin storvokste venn – men Albus Humlesnurr er det, og det må være hans soleklare plikt å sørge for at

Harry Potter og hans medelever blir advart mot farene ved å menge seg med halvjøtuler.

Da Harry hadde lest ferdig, så han opp på Ronny, som sto og gapte.

«Åssen har hun fått vite det?» hvisket han.

Men det var ikke det som plagde Harry.

«Hva mener du med at 'alle avskyr Gygrid'?» glefset han til Malfang. «Og hva med det vrøvlet om at han» – han pekte på Krabbe – «fikk et stygt bitt av en slubbermakk? De har jo ikke tenner engang!»

Krabbe knegget, tydeligvis meget fornøyd med seg selv.

«Tja, dette skulle vel sette en stopper for lærerkarrieren til den tampen, tenker jeg,» sa Malfang med glitrende øyne. «Halvjøtul – og jeg som trodde han bare hadde svelget en flaske Knokkelvox som liten … nei, dette kommer nok ikke alle pappaene og mammaene til å like … de blir nok redde for at han skal ete opp ungene deres, ha ha …»

«Din –»

«Følger dere med der borte?»

Professor Gnureplanks stemme skar igjennom til guttene fra der jentene nå stimlet sammen om enhjørningen og strøk og klappet den. Harry var så sint at *Aftenprofeten*-artikkelen ristet i hånden hans da han snudde seg og så mot enhjørningen uten å se den, mens professor Gnureplank regnet opp dens mange magiske egenskaper med så høy røst at også guttene skulle høre.

«Jeg håper hun fortsetter, den dama!» sa Parvati Patil da timen var over og alle var på vei opp til borgen igjen til lunsj. «Dette var noe annet – mer sånn som jeg trodde stell av magiske vesener skulle bli … skikkelige vesener som enhjørninger, ikke sånne monstere …»

«Hva med Gygrid, da?» sa Harry sint mens de gikk opp trappa.

«Hva med ham?» sa Parvati hardt. «Han kan vel fortsette å være skogvokter, kan han ikke det?»

Parvati hadde vært nokså kjølig mot Harry siden ballet. Han burde vel ha vært litt mer oppmerksom mot henne, kanskje, men det virket som hun hadde hatt det hyggelig nok likevel. Iallfall fortalte hun alle som ville høre

at hun hadde avtalt å møte den gutten fra Beauxbatons i Galtvang den neste helgen de fikk fri.

«Det var en ordentlig spennende time,» sa Hermine idet de kom inn i Storsalen. «Jeg ante ikke halvparten av alt det professor Gnureplank fortalte om enhj–»

«Les dette!» snerret Harry og stakk *Aftenprofeten*-artikkelen opp under nesa på henne.

Hermine begynte å lese og sto der snart med åpen munn. Hennes reaksjon var akkurat som Ronnys. «Hvordan har det motbydelige Slita-mennesket greid å finne ut dette? Tror du Gygrid har *fortalt* henne det?»

«Nei,» sa Harry. Han gikk foran bort til Griffingbordet og dumpet rasende ned på en stol. «Han har jo ikke fortalt det til oss engang! Jeg tipper hun ble så sinna for at han ikke ville fortelle henne en masse dritt om meg at hun har flydd rundt og gravd fram ting om ham for å hevne seg.»

«Kanskje hun hørte det han fortalte madame Maxime på ballet,» sa Hermine lavt.

«Da hadde vi sett henne der i hagan!» sa Ronny. «Og forresten får hun ikke komme inn på skolen lenger, Gygrid sa at Humlesnurr hadde nekta henne adgang …»

«Kanskje hun har en usynlighetskappe,» sa Harry, mens han øste opp hønsefrikassé på tallerkenen med slikt sinne at det skvatt til alle kanter. «Det er akkurat noe sånt hun kunne finne på, lure i buskene og spionere på folk!»

«Sånn som du og Ronny, mener du,» sa Hermine.

«Vi prøvde vel ikke å lytte!» sa Ronny indignert. «Vi hadde bare ikke noe valg! En sånn tulling – sitte der og prate om jøtulmora si et sted hvor hvem som helst kan høre'n!»

«Vi er nødt til å gå ned og snakke med ham,» sa Harry. «Nå i kveld, etter clairvoyansen. Si at vi vil ha ham igjen … for du vil vel det?» sa han skarpt til Hermine.

«Jeg – vel, jeg skal ikke nekte for at det var en hyggelig avveksling med en *ordentlig* vesenstelltime til en forandring – men visst vil jeg ha igjen Gygrid, så klart jeg vil!» la hun fort til da hun møtte Harrys olme blikk.

Så samme kveld etter middag gikk de tre nok en gang ut av borgen og ned over de snødekte bakkene til Gygrids hytte. De banket på og fikk svar av Hoggs drønnende bjeff.

«Gygrid, det er oss!» ropte Harry og hamret på døra. «Lukk opp!»

Han svarte ikke. De kunne høre Hogg skrape på døra og klynke, men ingen lukket opp. De fortsatte å hamre i ti minutter til, og Ronny gikk bort og banket på et av vinduene, men ingen svarte.

«Men hvorfor unngår han *oss?*» sa Hermine, da de omsider ga opp og trasket oppover mot skolen igjen. «Han tror da vel ikke at *vi* bryr oss om at han er halvjøtul?»

Men det virket som *Gygrid* brydde seg om det. Resten av uka så de ikke tegn til ham. Ikke satt han ved lærerbordet under måltidene, ikke så de ham skjøtte skogvokterpliktene sine ute i parken, og professor Gnureplank fortsatte som vikar i vesenstelltimene. Malfang utnyttet hver tenkelige anledning til å hovere.

«Savner du halvblodskameraten din?» hvisket han til Harry så snart det var en lærer i nærheten, så han var trygg for motangrep. «Savner du elefantmannen?»

Midtveis i januar ble det en ny tur til Galtvang. Hermine ble overrasket da Harry sa han ville gå.

«Jeg trodde du ville utnytte at det ble stille på oppholdsrommet,» sa hun. «Så du virkelig kunne få kommet i gang med det egget.»

«Å, æh – jeg tror jeg har fått en bra anelse om hva det dreier seg om,» løy Harry.

«Er det sant?» sa Hermine imponert. «Godt gjort!»

Magen til Harry gjorde en skyldbevisst kollbøtte, men han ignorerte den. Han hadde jo tross alt fem uker på seg til å jobbe med den gåten, rene evigheter … og hvis han dro til Galtvang, kunne det være han dumpet borti Gygrid og fikk sjansen til å overtale ham til å komme tilbake.

Lørdag gikk han, Ronny og Hermine sammen ut fra skolen og nedover den kalde, våte parken mot porten. Da de kom forbi der Durmstrangskipet lå fortøyd, så de akkurat Viktor Krumm komme opp på dekk, kun iført

badebukse. Han var temmelig tynn, men åpenbart mye tøffere enn han så ut til, for han klatret opp på relingen, strakte ut armene og stupte rett ut i sjøen.

«Fyren er sinnssyk!» sa Harry og stirret på det mørke hodet til Krumm idet det kom til syne igjen midt utpå. «Det må jo være iskaldt – det er januar!»

«Det er mye kaldere der han kommer fra,» sa Hermine. «Så dette føles vel nesten varmt for ham.»

«Jo, men tenk på kjempeblekkspruten,» sa Ronny. Men han hørtes ikke bekymret ut – snarere forhåpningsfull, faktisk. Hermine la merke til tonen hans og rynket pannen.

«Han er ordentlig hyggelig, skal jeg si deg,» sa hun. «Slett ikke som en skulle tro, siden han kommer fra Durmstrang. Han liker seg mye bedre her, sa han til meg.»

Ronny sa ikke noe. Han hadde ikke nevnt Viktor Krumm siden ballet, men Harry hadde funnet en miniatyrarm under senga si andre juledag som så ut som den kunne være brukket av en liten modellfigur iført kutten til det bulgarske rumpeldunklaget.

Harry holdt øynene åpne etter Gygrid hele veien bortover den slapsete Storgata, og foreslo et besøk på *Tre sopelimer* så snart han var sikker på at Gygrid ikke var i noen av butikkene.

Puben var like stappfull som alltid, men ett raskt blikk rundt på bordene var nok til å vise at Gygrid ikke var her heller. Tung om hjertet gikk han bort til bardisken med Ronny og Hermine, bestilte smørterøl av madam Rosmerta og tenkte dystert at han like godt kunne blitt på borgen og hørt på egget jamre allikevel.

«Går den mannen *aldri* på jobben?» hvisket Hermine plutselig. «Se!»

Hun pekte mot speilet bak baren, og der så Harry speilbildet av Ludo Humbag, som satt i et halvmørkt hjørne med en gjeng gnomer. Humbag snakket lavt og i en rivende fart til gnomene, som satt med armene i kors og så nokså truende ut.

Jo, tenkte Harry, det *var* rart at Humbag var her på *Tre sopelimer* en helg det ikke foregikk noe med Tretrollmannsturneringen, og det dermed heller ikke var noe for en dommer å bedømme. Han holdt øye med Humbag i

speilet. Han så anspent ut igjen, like anspent som den natta i skogen like før Mørkets merke dukket opp. Men akkurat da kikket Humbag bort på bardisken, fikk øye på Harry og reiste seg.

«Et øyeblikk, et øyeblikk,» sa han bryskt til gnomene så Harry hørte det, og så skyndte han seg gjennom puben og bort til Harry. Nå var det guttaktige smilet på plass igjen.

«Harry!» sa han. «Står til? Håpet jeg skulle dumpe borti deg! Allting går som det skal?»

«Alt går fint, takk,» sa Harry.

«Lurer på om jeg kunne få et raskt, lite ord med deg, Harry?» sa Humbag ivrig. «Dere kunne ikke la oss være alene litt, dere to, vel?»

«Æh – jo, OK,» sa Ronny, og han og Hermine gikk for å finne seg et bord.

Humbag førte Harry bort til den enden av bardisken som var lengst unna madam Rosmerta.

«Jeg tenkte bare jeg skulle gratulere deg igjen med din strålende takling av den hornsvansen, Harry,» sa Humbag. «Virkelig fabelaktig.»

«Takk,» sa Harry, men han skjønte at dette ikke kunne være alt Humbag ville si, for gratulasjonen kunne han jo kommet med selv om Ronny og Hermine var der. Men det virket ikke som Humbag hadde det spesielt travelt med å si det han hadde på hjertet. Harry så at han skottet i speilet på gnomene. Alle sammen voktet taust på ham og Harry med mørke, skjeve øyne.

«Rene marerittet,» sa Humbag til Harry med lav stemme, da han la merke til at Harry også så på gnomene. «De er ikke særlig stive i engelsk, noen av dem … akkurat som å være sammen med de bulgarerne under verdenscupen – bare at *de* i hvert fall brukte tegnspråk som andre mennesker kunne forstå. Denne gjengen her bare plaprer på kaudervelsk … og jeg kan bare ett eneste ord på kaudervelsk, *bladvak* – det betyr pigghakke. Og det vil jeg helst ikke bruke, så de ikke skal tro at jeg truer dem.» Han lo en høy, kort latter.

«Hva vil de, da?» spurte Harry. Han så at gnomene fortsatt holdt øye med Humbag.

«Æh … vel,» sa Humbag og virket plutselig nervøs. «De … æh … de ser etter Bart Kroek.»

«Her? Men hvorfor det?» sa Harry. «Han er vel i departementet i London?»

«Æh … for å si det som det er, så aner jeg ikke hvor han er,» sa Humbag. «Han har liksom … vel, sluttet å komme på jobben, faktisk. Har vært borte i et par uker. Unge Perry, assistenten hans, sier han er syk. Sender inn sine instrukser per ugle, visstnok. Men Harry, vær grei og ikke nevn dette for noen, hva? For Rita Slita driver fremdeles og snuser rundt overalt, og jeg tør vedde på at hun ville få Barts fravær til å låte som noe faretruende. Kunne finne på å si at han var savnet, akkurat som Berta Flurp.»

«Er det noe nytt om Berta Flurp?» spurte Harry.

«Nei,» sa Humbag og så anspent ut igjen. «Jeg har jo folk ute og undersøker, selvsagt …» (Det var på tide, tenkte Harry) «og det er nokså rart, det hele. Det er sikkert at hun *kom* til Albania, for hun besøkte tremenningen sin der. Og så reiste hun fra tremenningen for å dra sørover til en tante … og på veien virker det som om hun har forsvunnet sporløst. Pokker om jeg begriper hvor det er blitt av henne … hun virker ikke som typen som bare stikker av, akkurat, men … men hvorfor står vi her og prater om gnomer og Berta Flurp? Jeg ville bare spørre,» han senket stemmen, «om hvordan det går med deg og gullegget?»

«Æh … ikke så verst,» sa Harry usannferdig.

Det virket som Humbag skjønte at Harry skrønte.

«Hør her, Harry,» sa han, like lavt som før, «jeg beklager at det ble sånn … du ble jo dratt inn i denne turneringen, du meldte deg ikke frivillig … og hvis –» nå ble stemmen hans så lav at Harry måtte bøye seg nærmere for å høre ham, «hvis det er noe jeg kan gjøre for å hjelpe … et lite puff i riktig retning … jeg har fått skikkelig sans for deg … sånn som du kom deg forbi den dragen! … Vel, altså, det er bare å si fra.»

Harry så opp på Humbags runde, lyserøde fjes og store, babyblå øyne.

«Det er vel meningen at vi skal løse gåten selv, er det ikke det?» sa han. Han passet på å gjøre stemmen lett, så det ikke skulle lyde som om han beskyldte sjefen for Avdelingen for magiske idretter og leker for å jukse.

«Ja, jo da,» sa Humbag utålmodig, «men – hør nå, Harry, vi vil vel alle at Galtvort skal vinne, ikke sant?»

«Har De tilbudt Fredrik hjelp også?» sa Harry.

Det kom en ørliten nyve på Humbags glatte panne.

«Nei,» sa han, «jeg har ikke det. Jeg – vel, som jeg sier, så har jeg fått sans for deg. Så jeg tenkte bare jeg skulle nevne det …»

«Takk, det var snilt, men –» sa Harry, «jeg tror jeg nesten har funnet ut hva det er med det egget. Bare et par dager til, så …»

Han var ikke helt sikker på hvorfor han ikke ville ta imot Humbags hjelp, utover at han ikke kjente Humbag noe større, og å få hjelp fra ham virket liksom mer som juks enn å spørre Ronny, Hermine eller Sirius til råds.

Humbag så nesten fornærmet ut, men det var ikke stort mer han kunne si, for akkurat da dukket Fred og Frank opp.

«Morn, herr Humbag,» sa Fred blidt. «Kan vi få spandere noe å drikke?»

«Æh … nei,» sa Humbag med et siste skuffet blikk på Harry, «nei takk, gutter …»

Både Fred og Frank så nesten like skuffet ut som Humbag, som stirret på Harry som om han hadde gjort ham et stygt pek.

«Vel, jeg må stikke,» sa han. «Hyggelig å se dere, alle sammen. Tvi tvi, Harry.»

Han skyndte seg ut av puben. Alle gnomene smatt ned fra stolene og gikk etter ham. Harry gikk bort til Ronny og Hermine.

«Hva var det han ville?» spurte Ronny så snart Harry hadde satt seg.

«Han tilbød seg å hjelpe meg med gullegget,» sa Harry.

«Men det skulle han da ikke!» sa Hermine og så helt sjokkert ut. «Han er jo en av dommerne! Og forresten så har du jo funnet ut av det alt, ikke sant?»

«Æh … nesten,» sa Harry.

«Humlesnurr hadde sikkert ikke likt det hvis han visste at Humbag prøvde å overtale deg til å jukse!» sa Hermine med en meget stram mine. «Jeg håper han prøver å gi Fredrik like mye hjelp!»

«Han gjør ikke det. Jeg spurte,» sa Harry.

«Vi gir da vel blaffen i om Djervell får hjelp?» sa Ronny. I sitt stille sinn var Harry enig.
«De gnomene så ikke særlig hyggelige ut,» sa Hermine og nippet til smørterølet. «Hva gjorde de her?»
«Så etter Kroek, sa Humbag,» sa Harry. «Han er syk ennå. Har ikke vært på jobben.»
«Kanskje Perry driver og forgifter'n,» sa Ronny. «Han tror sikkert at hvis Kroek kreperer, blir det han som blir sjef for Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid.»
Hermine sendte Ronny et ikke-spøk-med-den-slags-blikk, før hun sa: «Pussig at gnomer skulle oppsøke herr Kroek … normalt ville de tatt kontakt med Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener.»
«Men Kroek kan snakke masse forskjellige språk,» sa Harry. «Kanskje de trenger en tolk.»
«Er det stakkars små gnomer du bekymrer deg for nå?» sa Ronny til Hermine. «Tenker du på å stifte S.M.U.G. kanskje – Selskapet til manisk understøttelse av gnomer?»
«Ha ha ha,» sa Hermine sarkastisk. «Gnomer trenger ikke understøttelse. Har du ikke hørt hva professor Kiste har fortalt om gnomopprørene?»
«Nei,» sa Harry og Ronny i kor.
«Vel, de er fullt i stand til å hamle opp med trollmenn,» sa Hermine og tok en slurk av smørterølet. «De er skikkelig smarte. Ikke som husnisser, som aldri tør si fra.»
«Å – nei!» sa Ronny og så mot døra.
Rita Slita hadde nettopp kommet inn. I dag var hun i banangul kutte, de lange neglene var sjokkrosa, og hun var i følge med den tykkfalne fotografen sin. Hun kjøpte drinker, og hun og fotografen bante seg vei gjennom mengden til et bord i nærheten, mens Harry, Ronny og Hermine glante sint. Hun snakket fort, og det så ut som hun var svært fornøyd med et eller annet.
«… virket ikke særlig lysten på å snakke med oss, eller hva, Bums? Hvorfor det, tror du? Og hva gjør han med en gjeng gnomer på slep, det skulle jeg gjerne visst? Viser dem rundt, hva – hørt sånt vrøvl … dårlig til å

lyve har han alltid vært. Tror du det er noe i gjære? Burde vi snuse litt rundt? *Ludo Humbag, vanæret eks-sjef for Magiske idretter* … sterk åpning på en setning, Bums – alt vi trenger nå, er en historie som følger opp –»

«Enda en å ødelegge livet for?» sa Harry høyt.

Noen mennesker snudde seg. Øynene til Rita Slita ble kulerunde bak jålebrillene da hun så hvem det var som snakket.

«Harry!» sa hun med et bredt smil. «Så herlig! Kom hit bort og sett deg litt –»

«Jeg ville ikke kommet i nærheten av Dem med en tre meters sopelime,» sa Harry rasende. «Hva skulle De gjøre det mot Gygrid for, hæ?»

Rita Slita hevet et par kraftig tegnede øyebryn.

«Våre lesere har rett til å få vite sannheten, Harry; jeg gjør bare min –»

«Hvem bryr seg om han er halvjøtul!» ropte Harry. «Det er ikke noe gærnt med *ham*!»

Hele puben var blitt helt stille. Madam Rosmerta stirret på dem fra bardisken og merket tydeligvis ikke at det flommet over i mjødkanna hun fylte.

Rita Slitas smil blafret litt, men hun fikk det på plass igjen nesten med det samme, vred opp krokodilleskinnveska, trakk fram intervjupsen og sa: «Hva med et lite intervju om den Gygrid *du* kjenner, Harry? Mannen bak musklene? Deres uvanlige vennskap og grunnene bak det. Ville du kalle ham en farserstatning?»

Hermine reiste seg brått, med smørterølet sitt knuget i hånden som om det var en granat.

«Avskyelige kvinnemenneske,» sa hun gjennom sammenbitte tenner, «De gir bare blaffen, hva? Hva som helst for en historie, og hvem som helst duger? Til og med Ludo Humbag –»

«Sett deg, din dumme småjente, og ikke snakk om ting du ikke skjønner deg på,» sa Rita Slita kaldt, og blikket ble hardt da hun satte det i Hermine. «Jeg vet ting om Ludo Humbag som ville fått håret ditt til å krølle seg – ikke at *det* skulle trengs –» la hun til og stirret på Hermines bustehår.

«Kom, vi går,» sa Hermine. «Kom igjen, Harry … Ronny …»

De gikk, mens adskillige mennesker stirret etter dem. Harry kastet et blikk tilbake da de kom til døra. Rita Slita hadde fremdeles intervjupsen framme, og den suste fram og tilbake over en bit pergament på bordet.

«Neste gang blir det deg hun er ute etter, Hermine,» sa Ronny lavt og bekymret mens de gikk fort bortover gata.

«Hun kan bare prøve!» sa Hermine skingrende; hun skalv av sinne. «Jeg skal vise henne, jeg! Dumme småjente, hva? Å, hun skal få igjen for dette, først Harry, og så Gygrid …»

«Det er ikke lurt å bli uvenner med Rita Slita,» sa Ronny nervøst. «Jeg mener alvor, Hermine, hun kommer til å grave fram ting om deg –»

«Foreldrene mine leser ikke *Aftenprofeten*, så meg kan hun ikke skremme til å gjemme meg!» sa Hermine, og nå gikk hun så fort at det var så vidt Harry og Ronny greide å holde følge. Siste gang Harry hadde sett Hermine så rasende, var da hun dro til Draco Malfang midt i fjeset. «Og Gygrid skal ikke gjemme seg mer! Han burde aldri latt seg kue av det elendige vrengebildet av et kvinnemenneske! *Kom*!»

Hun la på sprang og lå foran dem hele veien tilbake, gjennom porten med vingegalter på stolpene og oppover bakken til Gygrids hytte.

Gardinene var fremdeles trukket for, og de hørte bjeffingen fra Hogg da de nærmet seg.

«Gygrid!» ropte Hermine og hamret på døra. «Nå er det nok, Gygrid! Vi vet du er der inne! Ingen bryr seg om at moren din var en jøtul, Gygrid! Du kan ikke la det ekle Slita-mennesket gjøre dette mot deg! Gygrid, kom hit ut straks, du oppfører deg bare som –»

Døra gikk opp. Hermine sa: «Det var på t–!» Og så bråtidde hun, for den hun sto ansikt til ansikt med, var ikke Gygrid, men Albus Humlesnurr.

«God dag,» sa han vennlig og plirte ned på dem.

«Vi – æh – vi skulle snakke med Gygrid,» sa Hermine med nokså liten stemme.

«Ja, jeg tenkte meg nesten det,» sa Humlesnurr med et glimt i øyet. «Vil dere ikke komme inn?»

«Å … æh … OK,» sa Hermine.

Hun og Ronny og Harry gikk inn i hytta. Hogg kastet seg over Harry straks han kom inn, gneldret som en gal og prøvde å slikke ham i ørene. Harry holdt ham på avstand og så seg om.

Gygrid satt ved bordet, hvor det sto to store tekrus. Han så forskrekkelig ut. Fjeset var grimete, øynene hovne, og hva håret angikk, hadde han nå gått til den motsatte ytterligheten – stikk imot å prøve å få det til å ligge glatt, lot han det nå se ut som en piggtrådvase.

«Hei, Gygrid,» sa Harry.

Gygrid så opp.

«Hei,» sa han hest.

«Mer te, tror jeg,» sa Humlesnurr og lukket døra bak Harry, Ronny og Hermine. Han trakk fram tryllestaven og dreide den rundt, og et snurrebrett med tesaker pluss et kakefat kom til syne i lufta. Humlesnurr tryllet brettet bort på bordet, og alle satte seg. Det ble en liten pause, og så sa Humlesnurr: «Du hørte kanskje ikke hva frøken Grang ropte, Gygrid?»

Hermine ble litt rød, men Humlesnurr smilte til henne og fortsatte: «Det virker som Hermine, Harry og Ronny gjerne vil fortsette å kjenne deg, iallfall hvis en skal dømme etter hvordan de prøvde å bryte opp døra her.»

«Klart vi vil fortsette å kjenne deg!» sa Harry og stirret på Gygrid. «Du tror vel ikke at noe den Slita-kua kunne – unnskyld, rektor Humlesnurr,» la han fort til og skottet på Humlesnurr.

«Jeg er dessverre blitt midlertidig døv og aner ikke hva du sa, Harry,» sa Humlesnurr, mens han tvinnet tommeltotter og så i taket.

«Æh … ja vel,» sa Harry fåret. «Jeg mente bare … Gygrid, åssen kunne du tro at vi brydde oss om hva den – dama – skrev om deg?»

To svære tårer sildret ned fra Gygrids billesvarte øyne og forsvant langsomt i det buskete skjegget.

«Et levende bevis på hva jeg nettopp sa til deg, Gygrid,» sa Humlesnurr, som fortsatt holdt blikket omhyggelig rettet mot taket. «Jeg har vist deg brevene fra de utallige foreldrene som husker deg fra sin egen skoletid og forteller meg i utvetydige ordelag at hvis jeg skulle gi deg sparken, kommer de til å ha litt av hvert å si meg –»

«Ikke alle,» sa Gygrid hest. «Det er'ke alle som vil at jeg skal bli værandes.»

«Oppriktig talt, Gygrid, hvis det er universell popularitet du er ute etter, tror jeg du kan bli sittende i hytta her ganske lenge,» sa Humlesnurr og betraktet ham strengt over halvmånebrillene. «Ikke en uke har gått siden jeg ble rektor her på skolen uten at minst én ugle har kommet med klager over hvordan jeg styrer den. Men hva syns du jeg burde gjøre? Barrikadere meg på kontoret mitt og nekte å snakke med noen?»

«Men De – De er'ke halvt jøtul!» kvekket Gygrid.

«Herregud, Gygrid, se på hva slags slektninger *jeg* har!» sa Harry sint. «Bare se på Dumlingene!»

«Et glimrende poeng,» sa Humlesnurr. «Min egen bror, Abriam, ble tiltalt for å ha utført usømmelige heksekunster på en geit. Det ble slått opp i alle aviser, men tror dere Abriam gikk i dekning? Langt ifra! Han holdt hodet høyt og skjøttet sin dont som vanlig! Vel, nå har jeg aldri vært helt sikker på om han kan lese, så det er jo ikke sikkert at det bare skyldtes mot …»

«Kom tilbake og vær læreren vår, Gygrid,» sa Hermine stillferdig. «Vær så snill og kom tilbake, vi savner deg virkelig.»

Gygrid svelget. Flere tårer kom sildrende nedover kinnene og forsvant i skjegget. Humlesnurr reiste seg.

«Jeg nekter å godta din avskjedssøknad, Gygrid, og jeg venter at du stiller på arbeid igjen mandag,» sa han. «Klokka halv ni spiser du frokost med meg i Storsalen. Ingen unnskyldninger godtas. God ettermiddag, alle sammen.»

Dermed gikk han, og stanset bare et øyeblikk for å klø Hogg bak ørene. Da han lukket døra bak seg, begravde Gygrid fjeset i never på størrelse med søppelkasselokk og begynte å hikste. Hermine satt og klappet ham på armen, og omsider så han opp med blodskutte øyne og sa: «En stor mann, den Humlesnurr … en stor mann …»

«Ja, det er'n,» sa Ronny. «Kan jeg få en av de kakene, Gygrid?»

«Bare forsyn deg,» sa Gygrid og tørret øynene med håndbaken. «Ja ja. Klart'n har rett … dere har rett, alle samma … jeg har vært dum … gamle far min hadde blitt skamfull om'n hadde sett åssen jeg har tedd meg …»

Det piplet ut noen tårer til, men disse tørret han vekk med større energi og sa: «Jeg har visst aldri vist dere bildet av far min, trur jeg?»

Han reiste seg, gikk bort til kommoden, åpnet en skuff og tok opp et bilde av en kortvokst trollmann med de samme smilerynkene rundt de samme svarte øynene som han selv, som satt på skuldrene til Gygrid og smilte fra øre til øre. Gygrid på bildet måtte være to, to og en halv meter høy, etter epletreet ved sida av ham å dømme, men fjeset var skjeggløst, ungt, rundt og glatt – han kunne umulig være mer enn elleve.

«Det blei tatt rett etter at jeg bynte på Galtvort,» sa Gygrid grøtet. «'N far var kjempefornøyd … han hadde vært redd for at jeg ikke sku' bli trollmann, skjønner dere, for det at mor mi … vel, samma kan det væra. Ikke at jeg har vært noe større tess som trollmann noen gang … men hvertifall så fikk'n aldri oppleva at jeg blei utvist. 'N daua, nemlig, da jeg gikk i andre …

Det var Humlesnurr som tok seg ta meg etter at'n far daua. Skaffa meg skogvokterjobben … han har tillit til folk, Humlesnurr. Gir dem helst en kjangs til … det er det som gjør'n så annerleis enn dem andre rektorane. 'N tar imot hvem som helst på Galtvort, bare dem har talent. 'N veit at det kan bli folk av folk, selv om slekta dems ikke er så … så respektabel alltid. Men enkelte begriper ikke sånt. Det fins dem som støtt holder det mot en … det fins dem som heller later som dem bare har kraftig beinbygning enn å stå fram og si: Jeg er som jeg er, og det skjems jeg 'ke for. 'Du skal aldri skjems,' sa far min støtt, 'det fins folk som vil holde det mot deg, men sånne er'ke verdt å bry seg med.' Og det hadde'n rett i. Jeg har tedd meg som en tulling. *Henner* skal jeg'ke bry meg mer med, det skal jeg lova. Kraftig beinbygning, du lissom … jeg skal gi'a kraftig beinbygning, jeg.»

Harry, Ronny og Hermine skottet nervøst på hverandre. Harry ville heller gått på tur med femti sprengstjertskrutter enn tilstått for Gygrid at han hadde hørt på samtalen hans med madame Maxime. Men Gygrid fortsatte å snakke og var tydeligvis ikke klar over at han hadde sagt noe spesielt.

«Veit du hva, Harry?» sa han og kikket opp fra bildet av faren sin med blanke øyne. «Når at jeg traff deg første gangen, minte du meg litt om meg sjøl. Mor og far daue, og du trudde'ke du kom til å passe inn på Galtvort,

mins du det? Tørte'ke helt å tru på at du takla det … og bare se på deg nå, Harry! Skoleforkjemper og alt!»

Han så et øyeblikk på Harry, og så sa han alvorlig: «Veit du hva jeg sku' likt, Harry? Jeg sku' likt at du vant, det sku' jeg virkelig. Da hadde du vist dem … at en bøver'ke væra fullblods for å få det til. En bøver'ke skjems for å væra det en er. Da hadde dem sett at det er Humlesnurr som har rett når'n slepper inn hvem som helst, bare dem har magi i seg. Åssen går det med deg og egget, Harry?»

«Fint,» sa Harry. «Helt fint.»

Gygrids ulykkelige fjes brast i et digert, vått glis. «Det er gutten sin … Bare vis dem, Harry, bare vis dem. Slå dem ner i støvla.»

Å lyve for Gygrid var ikke helt som å lyve for andre. Da Harry senere den ettermiddagen gikk tilbake til borgen sammen med Ronny og Hermine, greide han ikke å viske ut bildet av det lykkelige uttrykket i Gygrids skjeggfjes mens han så for seg Harry som vant turneringen. Det ubegripelige egget tynget verre enn noensinne på samvittigheten utover kvelden, og da han hadde lagt seg, hadde han også bestemt seg – det var på tide å glemme stoltheten og se om Fredriks lille vink var noe verdt.

KAPITTEL TJUEFEM

EGGET OG ØYET

Ettersom Harry ikke ante hvor langvarig badet måtte være for å løse gulleggets gåte, bestemte han seg for å ta det om natta, når han kunne bruke så mye tid han ville. Og riktignok bød det ham imot å ta imot flere tjenester fra Fredrik, men han bestemte seg også for ta det på prefektbadet, for der var det ikke så mange som hadde adgang, så det var mye mindre sannsynlig at han ble forstyrret.

Utflukten ble omhyggelig planlagt, for det hadde hendt en gang før at vaktmester Nask hadde tatt ham på fersken midt på natta, ute av senga og uten lov, og han hadde ingen trang til å gjenta den opplevelsen. Han trengte opplagt usynlighetskappen, og som en ekstra sikring tenkte han å ta med seg Ukruttkartet, som ved sida av usynlighetskappen var det nyttigste hjelpemidlet han hadde når en regel eller fem skulle brytes. Kartet viste hele Galtvort, inklusive alle snarveier og hemmelige ganger, og viktigst av alt, det viste menneskene i borgen som ørsmå, bevegelige prikker med hver sin merkelapp, så Harry kunne få et forvarsel dersom noen nærmet seg prefektbadet.

Torsdag kveld snek Harry seg opp på sovesalen, tok på seg kappen, snek seg ned igjen og ventet på at portretthullet skulle åpne seg, slik han hadde gjort den kvelden Gygrid viste ham dragene. Denne gangen var det Ronny som ventet utenfor for å gi den trinne damen passordet *(«Banana frites»)*. «Tvi tvi,» mumlet han og krabbet inn i Griffingstua mens Harry krabbet forbi ham ut.

Det var ikke helt lett å bevege seg i usynlighetskappen i kveld, for under den ene armen hadde han det tunge egget, og med den andre holdt han kartet opp foran nesa. Men de månelyse gangene var tomme og stille, og så

lenge han sjekket kartet med strategiske mellomrom, kunne han sikre seg at han ikke løp på noen han helst ville unngå. Da han kom til statuen av Sasja den svimete, en trollmann med et fortapt uttrykk og hanskene på feil hånd, fant han den rette døra, bøyde seg inntil den og hvisket passordet «Furufrisk», slik Fredrik hadde sagt.

Døra knirket opp. Harry smatt inn, slo slåen for, trakk av seg usynlighetskappen og så seg om.

Hans første reaksjon var at det var umaken verdt å bli prefekt bare for å kunne bruke dette badet. Det var dust opplyst av en praktfull lysekrone full av lys. All innredning var av hvit marmor, inklusive noe som så mest ut som et tomt, rektangulært, nedsenket svømmebasseng midt på golvet. Rundt bassengkantene var det omtrent hundre gullkraner, med en juvel i håndtaket i hver sin farge. Stupebrett var det også der. Lange, hvite lingardiner hang for vinduene, og en stor stabel hvite frottéhåndklær lå i et hjørne. På veggen hang ett enslig maleri i gullramme. Det forestilte en blond havfrue som lå på en klippe og sov søtelig. Det lange håret blafret over ansiktet for hvert snork.

Harry la fra seg kappen, egget og kartet og begynte å utforske rommet. Skrittene hans ga gjenlyd i veggene. Det var ingen tvil om at badet var aldeles storslått – eller om at han gledet seg til å prøve ut noen av disse kranene – men nå som han var her, kunne han ikke helt fri seg fra følelsen av at Fredrik hadde spilt ham et puss. Hvordan i huleste kunne dette hjelpe ham til å løse eggets gåte? Ikke desto mindre la han fram et av håndklærne, kappen, kartet og egget på kanten av basseng-badekaret, gikk ned på kne og skrudde på et par av kranene.

Han skjønte straks at de inneholdt forskjellige slags badeskum blandet med vannet, men det liknet ikke noe badeskum Harry hadde opplevd før. Fra én kran strømmet det rosa og blå bobler på størrelse med fotballer; fra en annen, ishvitt skum så tykt at han nesten trodde det kunne bære ham hvis han gikk ut på det; en tredje sendte ut tungt parfymerte purpurskyer som svevde over vannflaten. Harry moret seg en stund med å skru kranene av og på, og likte særlig den hvor strålen spratt bortover vannflaten i lange buer. Da det dype karet omsider var fullt av varmt vann, skum og bobler (og det

gikk overraskende fort, tatt i betraktning at karet var så stort), skrudde han av alle kranene, tok av seg slåbrok, tøfler og pyjamas og gled ned i vannet.

Det var så dypt at det var så vidt tærne berørte bunnen, og han tok faktisk et par runder før han svømte tilbake til karkanten, tråkket vannet der og stirret på egget. Det var aldeles deilig å svømme i det varme såpevannet mens skyer av forskjelligfargede damper drev rundt ham, men noe lyn av innsikt slo ikke ned i ham, og ingen plutselig åpenbaring.

Han strakte ut armene, grep egget med begge våte hender og åpnet det. Straks ble baderommet fylt av den jamrende, vrælende lyden, som ble kastet tilbake fra veggene, men den ble ikke mer begripelig for det – snarere mindre, med alle de ekkoene. Han klappet egget igjen av frykt for at lyden skulle tilkalle Nask, og det slo ham at det kanskje var det som var Fredriks plan – og så skvatt han sånn at han mistet egget, som klapret bortover badegolvet, for noen snakket.

«Jeg ville puttet det i vannet, hvis jeg var deg.»

I sjokket kom Harry til å svelge ikke så få bobler. Han kom seg harkende opp igjen og fikk øye på spøkelset av en jente som satt på en av kranene med beina i kors og et ytterst begredelig uttrykk. Det var Stønne-Stina, som ellers stort sett var å finne hulkende i vannlåsen på en av doene tre etasjer under.

«Stina!» sa Harry forarget. «Jeg – jeg har ikke noe på meg!»

Skummet var så tett at dette neppe var noen stor ulykke, men han hadde en ekkel følelse av at Stina hadde sittet inni en av kranene og spionert på ham siden han kom.

«Jeg lukket øynene da du kom inn,» sa hun og blunket gjennom de tykke brilleglassene. «Det er *evigheter* siden du har vært og besøkt meg.»

«Jo, men …» sa Harry og bøyde knærne litt, bare for å være *helt* sikker på at Stina ikke kunne se mer av ham enn hodet. «Jeg har jo ikke lov til å komme inn på doen din, jo! Det er en jentedo!»

«Det brydde du deg ikke om *før*,» sa Stina mistrøstig. *«Før* var du der ofte.»

Det var sant nok, men riktignok bare fordi Harry, Ronny og Hermine hadde oppdaget at Stinas do var i ustand og følgelig et bra sted å brygge en

polyksir på – en strengt forbudt eliksir som hadde forvandlet Harry og Ronny til levende kopier av Krabbe og Gurgel i en time, slik at de kunne snike seg inn på smygardingenes oppholdsrom.

«Jeg fikk kjeft for at jeg gikk inn der,» sa Harry, og det var halvveis sant; det var Perry som hadde knepet ham en gang han kom ut fra Stinas do. «Etter det tenkte jeg det var best å ikke komme igjen.»

«Å … ja, da så …» sa Stina og plukket dystert på en kvise på haken. «Men i hvert fall … jeg ville prøvd å ha egget i vannet. Det gjorde Fredrik Djervell.»

«Har du spionert på ham også?» sa Harry indignert. «Mener du at du sniker deg opp hit om kveldene for å se på at prefektene bader?»

«Noen ganger, så,» sa Stina underfundig, «men jeg har aldri kommet fram og snakket med noen før.»

«Hvilken ære,» sa Harry mørkt. «Men nå skal du i hvert fall knipe øynene godt igjen!»

Han passet på at Stina hadde hendene ordentlig foran brillene før han heiste seg opp av karet, slo håndkleet godt rundt seg og gikk bort for å hente egget.

Da han var tilbake i vannet, myste Stina mellom fingrene og sa: «Gjør det, da vel … lukk det opp under vann!»

Harry senket egget under den skummende vannflaten og åpnet det … og denne gangen jamret det ikke. Det kom en gurglende sang fra det, men ordene kunne han ikke skjelne gjennom vannet.

«Du må stikket hodet under også,» sa Stina, som øyensynlig syntes det var festlig å kunne kommandere ham rundt. «Gjør det da!»

Harry trakk pusten dypt og gled ned under vannet – og nå som han satt på marmorbunnen av det boblende karet, hørte han et kor av nifse stemmer som sang for ham fra det åpne egget han holdt i hendene:

Kom, søk oss der vår stemme når;
i dypet klinger sangen vår.
Søk mest av alt det vi har tatt:
Ditt verste tap, din beste skatt!

En time kan du lete fritt
og få igjen det som er ditt.
Går timen ut, blir håpet smått.
For sent – da er det tapt for godt!

Harry lot seg flyte opp, brøt skummet på overflaten og ristet håret ut av øynene.

«Hørte du det?» spurte Stina.

«Ja … 'Søk oss der vår stemme når' … og hvis invitasjonen ikke var nok … vent litt, jeg må høre på det en gang til …» Han lot seg synke igjen.

Det tok ytterligere tre gjennomganger av eggesangen før Harry var sikker på at han husket alt. Han trådde vannet en stund og konsentrerte seg, mens Stina satt og glodde på ham.

«Jeg må altså ut og lete etter noen som bare kan bruke stemmen i dypet …» sa han langsomt. «Æh … hvem kan det være?»

«Du er visst litt sen i oppfattelsen, du?»

Så munter hadde han aldri sett Stønne-Stina før, unntatt den dagen Hermines porsjon av polyksiren hadde gitt henne pelskledd kattefjes og hale.

Harry stirret ut i baderommet og tenkte … Hvis stemmene bare kunne høres under vann, virket det rimelig at de tilhørte undervannsvesener. Han prøvde ut denne teorien på Stina, som smilte selvtilfreds.

«Det var det Djervell trodde også,» sa hun. «Han lå der og snakket med seg selv om det i evigheter. Virkelig evigheter … nesten alle boblene var borte …»

«Under vann,» sa Harry langsomt. «Stina … hva bor egentlig nede i sjøen her, bortsett fra kjempeblekkspruten?»

«Å, alt mulig,» sa hun. «Jeg drar ned dit iblant … noen ganger har jeg ikke noe valg, hvis noen trekker i snora mi når jeg ikke venter det …»

Harry prøvde å la være å forestille seg Stina i full fart nedover et avløpsrør sammen med innholdet av en do. Han sa: «Vel, er det noen av dem som har menneskestemmer? Hei, vent litt –»

Blikket hans hadde falt på maleriet av den slumrende havfruen på veggen. «Stina, det bor ikke *havfolk* der nede, vel?»

«Oooo, så flink du er!» sa hun, og de tykke brilleglassene funklet. «Det tok *mye* lengre tid for Djervell! Og det var attpå til mens *hun* var våken –» Stina hyttet med hodet mot havfruen med et uttrykk i det dystre fjeset som røpet den dypeste motvilje, «og fniste og vinket med finnene og viste seg fram …»

«Det er sånn det er, ikke sant?» sa Harry opphisset. «Den andre prøven er å dra og finne havfolkene i sjøen og … og …»

Men brått gikk det opp for ham hva han selv sa, og han merket at opphisselsen strømmet ut av ham som om noen hadde trukket ut en propp i magen. Han var ingen kløpper til å svømme, han hadde aldri fått noe særlig øvelse. Dudleif hadde fått svømmetimer i barndommen, men tante Petunia og onkel Wiktor hadde vel håpet at Harry skulle drukne en dag, så han hadde aldri fått noen. Et par runder her i badekaret var vel og bra, men den sjøen var veldig stor … og veldig dyp … og havfolk levde vel sikkert helt på bunnen …

«Stina,» sa han, «åssen er det meningen at jeg skal få *puste?*»

Da rant øynene til Stina fulle av tårer igjen.

«Noe så taktløst!» mumlet hun og famlet i lommene etter et lommetørkle.

«Taktløst? Åssen da?» sa Harry forvirret.

«Å snakke om å *puste* mens jeg hører på!» sa hun skingrende, så stemmen ga gjenlyd i hele badet. «Når jeg ikke kan … ikke har … ikke på evigheter …» Hun begravde ansiktet i lommetørkleet og snufset høylytt.

Harry kom på hvor sår Stina alltid hadde vært på det punktet – at hun var død – men ingen av de andre spøkelsene han kjente lagde sånt oppstuss om det. «Unnskyld da,» sa han utålmodig. «Jeg mente ikke … jeg bare glemte det …»

«Å ja da, det er så lett så, å glemme at Stina er død,» sa Stina med et hikst og glodde på ham med hovne øyne. «Det var ingen som savnet meg selv mens jeg var i live. Det tok dem timevis å finne liket mitt … det vet jeg, for jeg satt og ventet på dem. Olivia Horn kom inn på doen – ’Sitter du nå her inne og surmuler igjen, Stina?’ sa hun. ’Rektor Duppel sa jeg skulle

se etter deg –' og så fikk hun øye på liket mitt … oooo, det glemte hun aldri til den dagen hun døde, det sørget *jeg* for … jeg fulgte henne rundt og minnet henne på det, nemlig, jeg husker godt da broren hennes giftet seg …»

Men Harry hørte ikke etter; han tenkte på havfolksangen igjen. «… *vi har tatt/ditt verste savn, din beste skatt.*» Det lød som de hadde tenkt å stjele noe fra ham, noe han ble helt nødt til å få igjen. Hva kunne det være?

«… og så gikk hun selvsagt til Magidepartementet for å få slutt på at jeg fulgte etter henne, så jeg ble nødt til å flytte tilbake hit og bo på doen min.»

«Fint,» sa Harry fraværende. «Vel, jeg har iallfall kommet mye lenger … lukk øynene igjen, er du snill, jeg kommer opp.»

Han hentet opp egget fra bunnen av karet, klatret opp, tørket seg og tok på seg pysjen og slåbroken.

«Vil du komme og besøke meg på doen min igjen iblant?» spurte Stønne-Stina bedrøvelig mens han tok opp usynlighetskappen.

«Æh … jeg skal prøve,» sa Harry, men i sitt stille sinn tenkte han at den eneste grunnen til at han skulle gå på Stinas do flere ganger, måtte være hvis samtlige andre doer i borgen gikk tett.

«Ha det da,» sa hun dystert, og mens Harry trakk på seg usynlighetskappen, så han at hun forsvant opp i krana igjen.

Ute i den mørke gangen kikket han på Ukruttkartet for å sjekke at kysten var klar. Jo, prikkene som sto for Nask og Fru Hansen var trygt forvart på kontoret hans … ingenting annet rørte seg enn Gnav, så det ut til, som romsterte rundt i troférommet i etasjen over. Harry hadde akkurat tatt det første skrittet mot Griffingtårnet da noe annet på kartet fanget blikket hans … noe meget påfallende.

Gnav var *ikke* det eneste som rørte seg. En enslig prikk flakket rundt i et rom nederst i venstre hjørne – Slurs kontor. Men på merkelappen over prikken sto det ikke «Severus Slur» … det sto «Bartemius Kroek».

Harry stirret på prikken. Herr Kroek, som altså var for syk til å gå på jobben eller komme på juleballet – hvorfor snek han seg inn her på Galtvort klokka ett om natta? Harry fulgte nøye med mens prikken beveget seg rundt og rundt i rommet, stoppet her og der …

Harry sto der og tenkte … og så fikk nysgjerrigheten overtaket. Han snudde og gikk i motsatt retning, mot den nærmeste trappa. Han ville gå og se hva Kroek hadde for seg.

Han gikk ned trappene så stille han kunne, men det hendte likevel at hodene på noen av portrettene snudde seg nysgjerrig når det knirket i et golvbord eller raslet i pyjamasen hans. Han smøg seg bortover gangen under, skjøv til side en gobelin omtrent på halvveien og kom inn i en smalere trapp, en snarvei som ville føre ham to etasjer ned. Nå og da kikket han ned på kartet og undret seg … det rimte liksom ikke at den korrekte, lovlydige herr Kroek skulle snike seg rundt på en annens kontor midt på natta …

Uten å tenke over hva han gjorde, uten tanke for annet enn herr Kroeks mystiske oppførsel, var han kommet halvveis ned trappa, da beinet hans plutselig sank ned gjennom det samme luretrinnet som Nilus alltid glemte å hoppe over. Han svaiet faretruende, og gullegget, som fremdeles var fuktig etter badet, glapp ut under armen hans – han kastet seg fram for å prøve å få tak i det, men for sent; egget trillet ned hele den lange trappa med et brak som fra en basstromme for hvert trinn – usynlighetskappen begynte å gli av – Harry snappet etter den, og Ukruttkartet fløy ut av hånden på ham og seilte seks trinn ned. Med beinet nedi luretrinnet til knes, hadde han ikke håp om å få tak i det.

Gullegget falt ut gjennom gobelinen nederst i trappa, spratt opp og begynte å jamre høylytt i gangen nedenfor. Harry trakk fram tryllestaven og prøvde å nå fram til Ukruttkartet for å slå på det så pergamentet ble tomt, men det lå for langt borte –

Han trakk kappen over seg igjen, rettet seg opp og lyttet intenst, mens øynene ble til smale, forskrekkede sprekker … og nesten med det samme –

«GNAV!»

Det var vaktmester Nasks umiskjennelige jaktrop. Harry kunne høre de forte, subbende skrittene komme nærmere og nærmere og den hivende stemmen stige i raseri.

«Hva er detta for bråk? Vil du vekke hele borgen? Men jeg skal ta deg, Gnav, jeg skal ta deg, og da skal du … men hva er detta?»

Skrittene stanset; Harry hørte et klikk av metall mot metall, og jamringen tidde. Nask hadde plukket opp egget og lukket det. Harry sto musestille og lyttet, fortsatt med det ene beinet fastlåst i luretrinnet. Når som helst nå kom Nask til å trekke gobelinen til side og vente å se Gnav … og her var ingen Gnav … men hvis han kom opp trappa, ville han se Ukruttkartet … og så han det, ville han se prikken merket «Harry Potter» akkurat der Harry sto, usynlighetskappe eller ingen usynlighetskappe.

«Egg?» sa Nask lavt fra foten av trappa. «Ser du, søtepus?» – han hadde altså med seg Fru Hansen – «Detta er en av Tretrollmannsgåtene! Det tilhører en av skoleforkjempera!»

Harry følte seg kvalm. Hjertet hamret forferdelig fort –

«GNAV!» brølte Nask frydefullt. «Stjæler du òg nå?»

Han rev til side forhenget der nede, og Harry så det stygge posefjeset og de utstående, lyse øynene som stirret opp i den mørke og (så vidt Nask kunne se) tomme trappa.

«Så du gjømmer deg, hva?» sa han lavt. «Men nå kommer jeg og tar deg, Gnav … du har stjælt en Tretrollmannsgåte, Gnav … Humlesnurr kommer til å sparke deg ut for detta, din stygge tjuv av en poltergeist …»

Og dermed begynte han å gå opp trappa, med den radmagre, støvgrå katta i hælene. Fru Hansens lykteøyne, som minnet slik om øynene til herren hennes, stirret rett på Harry. Han hadde før hatt grunn til å lure på om usynlighetskapper virket mot katter … kvalm av skrekk så han Nask komme nærmere og nærmere i den gamle flanellsslåbroken sin – han prøvde desperat å nappe beinet til seg, men det sank bare noen centimeter dypere – hvert sekund nå kom Nask til å få øye på kartet, eller kanskje snuble over ham –

«Nask? Hva er på ferde?»

Nask stoppet noen trinn nedenfor Harry og snudde seg. Ved foten av trappa sto det eneste mennesket som kunne gjort Harrys situasjon enda verre – Slur. Han hadde på seg en lang, grå nattskjorte og var likblek av sinne.

«Det er Gnav, professor,» hvisket Nask ondt. «Han pælma detta egget nerover trappa.»

Slur kom fort opp trappa og stanset ved sida av Nask. Harry bet tennene sammen, overbevist om at hjertet hans ville avsløre ham hvert øyeblikk som helst …

«Gnav?» sa Slur lavt og stirret på egget Nask holdt. «Men Gnav kunne ikke kommet seg inn på mitt kontor …»

«Hadde De egget på kontoret Deres, professor?»

«Nei, selvsagt ikke,» glefset Slur. «Jeg hørte smell og jamring –»

«Ja, professor, det var detta egget her –»

«– og kom for å undersøke –»

«– som Gnav pælma, professor –»

«– og da jeg kom forbi kontoret mitt, så jeg at faklene var tent og en skapdør sto på klem. Noen har vært der inne!»

«Men Gnav kunne ikke –»

«Jeg vet da vel det!» bjeffet Slur. «Jeg forsegler alltid kontoret mitt med en formel som bare en trollmann kunne bryte!» Han kikket oppover trappa, rett gjennom Harry, og så ned mot gangen nedenfor. «Jeg vil De skal bli med meg og lete etter inntrengeren, Nask.»

«Jeg – ja, professor, men –»

Nask stirret lengselsfullt oppover trappa, rett igjennom Harry, han òg. Harry kunne se at han ytterst nødig ga slipp på sjansen til å fakke Gnav. *Gå*, bønnfalt Harry ham taust, *bli med Slur ... gå* … Fru Hansen myste ut mellom beina til Nask, og Harry fikk et bestemt inntrykk av at hun luktet ham … å, hvorfor hadde han tatt så mye parfymeskum i badevannet?

«Professor,» sa Nask klagende, «saka er at denna gangen blir rektor nødt til å høre på meg. Gnav har stjælt noe fra en elev, det kan bli min kjangs til å få kasta'n ut fra skolen her én gang for alle …»

«Nask, jeg gir pokker i den elendige poltergeisten, det er kontoret mitt som –»

Klomp. Klomp. Klomp.

Slur tidde brått. Både han og Nask så ned mot foten av trappa. Harry så Galøye Bister komme haltende til syne i den smale sprekken mellom hodene deres. Bister hadde på seg den gamle reisekappen over nattskjorta og støttet seg som vanlig til kjeppen sin.

«Jaså, pyjamasparty?» brummet han opp trappa.

«Professor Slur og jeg hørte lyder, professor,» sa Nask straks. «Poltergeisten Gnav som dreiv og pælma ting som vanlig – og så oppdaga professor Slur at noen hadde bryti seg inn på kont–»

«Hold munn!» hveste Slur til Nask.

Bister tok et skritt nærmere trappa. Harry så det magiske øyet hans flakke forbi Slur og deretter – det var ikke til å ta feil av – stanse ved ham selv.

Harrys hjerte gjorde et avskyelig hopp. *Bister kunne se gjennom usynlighetskapper* … han, og bare han, kunne se hele den underlige scenen som den var … Slur i nattskjorta, Nask som tviholdt på egget, og han selv som satt fast i trappa like bak dem. Bisters skjeve strek av en munn åpnet seg av forbløffelsen. Et sekund stirret han og Harry hverandre rett i øynene. Så lukket Bister munnen og vendte det blå øyet mot Slur igjen.

«Hørte jeg rett, Slur?» spurte han langsomt. «Har noen brutt seg inn på kontoret ditt?»

«Det er ikke noe viktig,» sa Slur kaldt.

«Tvert imot,» knurret Bister, «det er svært viktig. Hvem ville bryte seg inn på ditt kontor?»

«En elev, går jeg ut fra,» sa Slur. Harry kunne se at en blodåre pulserte vilt i den fettete tinningen. «Det har skjedd før. Det er blitt fjernet eliksiringredienser fra mitt private lagerskap … utvilsomt av elever som vil prøve seg på ulovlige miksturer …»

«Så du tror de var ute etter eliksiringredienser, du?» sa Bister. «Det er ikke noe annet du skjuler på kontoret ditt, vel?»

Harry så fra sida at Slurs gustne ansikt fikk en ekkel, mursteinsrød farge. Åren i tinningen banket fortere.

«Du vet godt at jeg ikke skjuler noe, Bister,» sa han i en lav, farlig tone, «ettersom du har ransakt kontoret mitt nokså grundig selv.»

Bisters ansikt vred seg til et smil. «Det er svartspaneres privilegium, det, Slur. Humlesnurr ba meg holde øynene åpne for –»

«Humlesnurr stoler tilfeldigvis på meg,» sa Slur gjennom sammenbitte tenner. «Jeg nekter å tro at han har gitt deg beskjed om å ransake mitt kontor!»

«Klart Humlesnurr stoler på deg,» brummet Bister. «Han er jo en tillitsfull mann, ikke sant? Tror på å gi folk en sjanse til. Mens jeg – jeg sier at visse flekker lar seg ikke vaske vekk, Slur. Visse flekker lar seg ikke vaske vekk, om du skjønner hva jeg mener.»

Brått gjorde Slur noe meget merkelig. Han grep den venstre underarmen med et krampaktig tak av den høyre, som om noe der plutselig hadde gjort vondt.

Bister lo. «Kom deg til sengs igjen, du, Slur.»

«Du har ikke myndighet til å kommandere meg noe sted!» hvislet Slur og slapp taket i armen, som om han var sint på seg selv. «Jeg har like stor rett til å luske rundt her på skolen nattestider som deg!»

«Lusk vekk, du,» sa Bister, men tonen var truende. «Jeg ser fram til å møte deg i en mørk korridor en gang … forresten, du har mistet noe …»

Med et stikk av frykt så Harry at Bister pekte på Ukruttkartet, som fremdeles lå der i trappa seks trinn nedenfor ham. Idet Slur og Nask snudde seg for å se, lot Harry all forsiktighet fare, løftet armene under kappen og vinket som en gal til Bister for å tiltrekke seg hans oppmerksomhet, mens han med munnen formet ordene: «Det er mitt! *Mitt*!»

Slur strakte seg etter det, med et nifst uttrykk som tydet på at noe demret for ham …

«Apporto pergament!»

Kartet fløy opp, smatt mellom Slurs utstrakte fingre, svevde ned trappa og la seg i Bisters hånd.

«Min feil,» sa Bister rolig. «Det er mitt – må ha mistet det før i kveld …»

Men Slurs svarte øyne flakket fra egget i Nasks hånd til kartet i Bisters, og Harry kunne se at han la to og to sammen som bare Slur kunne …

«Potter,» sa han lavt.

«Hva sa du?» sa Bister rolig, mens han foldet kartet sammen og stakk det i lomma.

«Potter!» snerret Slur, og i det samme snudde han hodet og stirret rett på det stedet hvor Harry var, akkurat som om han plutselig kunne se ham. «Det egget tilhører Potter. Den pergamentbiten tilhører Potter. Jeg har sett den

før, jeg kjenner den igjen! Potter er her! Potter i den usynlighetskappen sin!»

Slur strakte ut hendene som en blind mann og begynte å gå opp trappa. Harry kunne sverget på at de digre neseborene utvidet seg enda mer, prøvde å snuse seg fram til ham – Harry lente seg så langt bakover han kom i fella si for å unngå Slurs fingertupper, men når som helst nå –

«Det er ingenting der, Slur,» bjeffet Bister. «Men jeg ser fram til å fortelle rektor hvor fort du kom på å anklage Harry Potter!»

«Hva skal det bety?» snerret Slur. Han snudde seg og så på Bister igjen, men hendene hang fremdeles utstrakt i lufta, noen centimeter fra brystet til Harry.

«Det betyr at Humlesnurr er svært interessert i hvem som er ute etter den gutten!» sa Bister og haltet nærmere trappa. «Og det er jeg òg, Slur – svært interessert …» Fakkelskjæret flakket over det maltrakterte ansiktet hans, og arrene og hullet i nesa ble dypere og mørkere enn noensinne.

Slur stirret ned på Bister, og Harry kunne ikke se uttrykket i ansiktet hans. Et øyeblikk var det ingen som rørte seg eller sa noe. Så senket Slur langsomt hendene.

«Jeg tenkte bare at dersom Potter vandrer rundt etter leggetid …» sa han med tilkjempet ro, «det er en meget uheldig vane han har … da bør han stoppes. For – for sin egen sikkerhets skyld.»

«Aha,» sa Bister. «Jeg forstår. Det er Potters beste som opptar deg, hva?»

Det ble en pause. Slur og Bister fortsatte å stirre på hverandre. Det kom et høyt miauu fra Fru Hansen, som fremdeles kikket rundt beinet til Nask etter kilden til boblebadlukta.

«Jeg tror jeg går og legger meg igjen,» sa Slur kort.

«Den beste ideen du har hatt i hele kveld,» sa Bister. «Vel, Nask, hvis du nå bare gir meg det egget –»

«Nei!» sa Nask og klemte det inntil seg som om det var hans førstefødte sønn. «Professor Bister, det er bevis for Gnavs forbrytelse!»

«Det tilhører forkjemperen han stjal det fra,» sa Bister. «Gi meg det nå.»

Slur feide ned trappa og forbi Bister uten et ord. Nask kom med en kvitrende lyd til Fru Hansen, som stirret tomt på Harry et øyeblikk til, før

hun snudde og fulgte etter sin herre. Harry pustet fortsatt temmelig fort mens han hørte Slur gå sin vei bortover gangen. Nask rakte Bister egget, og også han forsvant ut av syne, mens han mumlet til Fru Hansen: «Ikke bry deg om det, søtepus … vi skal nok snakke med Humlesnurr i morra tidlig, vi, og fortelle'n hva Gnav har finni på …»

En dør slamret igjen. Harry satt igjen og stirret ned på Bister, som satte kjeppen på det nederste trinnet og sakte begynte oppstigningen mot ham, med et nytt, dumpt *klomp* for hvert trinn.

«Nære på, det der, Potter,» mumlet han.

«Ja … jeg … æh, takk,» sa Harry med svak røst.

«Hva er dette her for noe?» sa Bister, mens han trakk Ukruttkartet opp av lomma og brettet det ut.

«Et kart over Galtvort,» sa Harry. Han håpet at Bister ville trekke ham fri av trappa snart; beinet hadde virkelig begynt å gjøre vondt.

«Ved Merlins skjegg!» hvisket Bister og stirret på kartet, mens det magiske øyet hans snurret vilt. «Det … det var litt av et kart, Potter!»

«Ja, det er … veldig nyttig,» sa Harry. Øynene hans begynte å renne av smerten. «Æh … professor Bister, tror De De kunne hjelpe meg –?»

«Hva? Å, ja visst …»

Bister grep Harry i armene og trakk. Beinet kom fri av luretrinnet, og han gikk opp på det ovenfor.

Bister gransket fremdeles kartet. «Potter …» sa han langsomt, «du skulle ikke tilfeldigvis ha lagt merke til hvem som brøt seg inn på Slurs kontor, hva? På kartet her, mener jeg?»

«Æh … jo,» innrømmet Harry, «jeg gjorde det. Det var herr Kroek.»

Bisters magiske øye saumfór hver centimeter av kartet, og han så plutselig forskrekket ut.

«Kroek?» sa han. «Er du … helt, helt sikker, Potter?»

«Brennsikker,» sa Harry.

«Vel, han er iallfall ikke her nå,» sa Bister, mens øyet fortsatte å spinne rundt over kartet. «Kroek … det var meget – meget interessant …»

Han sa ikke mer på nesten et helt minutt, bare fortsatte å granske kartet. Harry skjønte at denne opplysningen betydde noe for Bister og skulle gitt

mye for å vite hva det var. Han lurte på om han våget å spørre. Han var litt redd for Bister … men Bister hadde nettopp hjulpet ham å unngå en gruelig masse bråk …

«Æhm … professor Bister … hvorfor tror De herr Kroek ville inn på Slurs kontor?»

Bisters magiske øye hoppet fra kartet og fikserte i stedet Harry. Det sitret litt. Blikket var gjennomtrengende, og Harry fikk inntrykk av at Bister vurderte ham, at han lurte på om han skulle svare på spørsmålet, og i tilfelle hvor mye.

«La oss si det sånn, Potter,» mumlet han omsider. «De sier at gamle Galøye er besatt av å fakke svarte trollmenn … men Galøye er ingenting – *ingenting* – mot Bart Kroek.»

Så fortsatte han å stirre på kartet. Harry brant etter å få vite mer.

«Professor Bister?» sa han igjen. «Tror De … kunne dette ha noe å gjøre med … kanskje herr Kroek tror det er noe som foregår …»

«Hva da?» sa Bister skarpt.

Harry lurte på hvor mye han våget å si. Han ville ikke at Bister skulle gjette at han hadde en informasjonskilde utenfor Galtvort; det kunne føre til brysomme spørsmål om Sirius.

«Nei, jeg vet ikke,» mumlet han. «Det har hendt ganske mye rart i det siste, ikke sant? Det har stått i *Aftenprofeten* … Mørkets merke under verdenscupen, og dødseterne og alt det der …»

Begge Bisters to ulike øyne ble runde.

«Du er en skarping, du, Potter,» sa han. Det magiske øyet rullet tilbake til Ukruttkartet. «Det kan være Kroek tenker i sånne baner, ja,» sa han langsomt. «Det kan absolutt være … det har vært noen rare rykter i omløp i det siste – med god hjelp av Rita Slita, selvsagt. Det gjør en god del mennesker ganske nervøse, skulle jeg tro.» Det kom et barskt smil om den skjeve munnen. «Å, hvis det er én ting jeg hater,» mumlet han, mer til seg selv enn til Harry, mens det magiske øyet stirret ufravendt på det nederste venstre hjørnet av kartet, «så er det en dødseter som har sluppet unna …»

Harry glodde på ham. Var det mulig at Bister kunne mene det Harry trodde han mente?

«Og nå har jeg et spørsmål å stille *deg*, Potter,» sa Bister, og tonen var brått mer forretningsmessig.

Hjertet sank i brystet på Harry. Han hadde nok ventet det. Bister ville spørre hvor han hadde fått kartet fra, for det var opplagt en magisk gjenstand av ytterst tvilsom beskaffenhet – og historien om hvordan han hadde fått tak i det, impliserte ikke bare ham selv, men også hans egen far, Fred og Frank Wiltersen og professor Lupus, den forrige læreren deres i svarteforsvar. Bister viftet med kartet foran nesa på Harry, som stålsatte seg –

«Kan jeg få låne dette?»

«Å!» sa Harry. Han var fryktelig glad i det kartet, men på den annen side var han fryktelig lettet over at Bister ikke spurte hvor han hadde fått fatt i det, og det var ingen tvil om at han skyldte Bister en tjeneste. «Ja, OK.»

«Flink gutt,» brummet Bister. «Dette kan jeg få god bruk for … det kan være presis det jeg har vært på utkikk etter … vel, til sengs, Potter, kom så …»

De gikk sammen opp resten av trappa, mens Bister fortsatte å granske kartet som om det var en skatt hvis like han aldri hadde sett. De gikk i taushet til døra til Bisters kontor, og der stoppet han og kikket på Harry. «Tenkt på en karriere som svartspaner noen gang, Potter?»

«Nei,» sa Harry befippet.

«Gjør det,» sa Bister og nikket, mens han betraktet Harry tankefullt. «Ja, gjør absolutt det … og forresten … jeg regner med at du ikke bare var ute og gikk tur med det egget i natt?»

«Æh – nei,» sa Harry og smilte. «Jeg har jobbet med gåten.»

Bister blunket til ham, og det magiske øyet snurret i alle retninger igjen. «Ingenting er som en nattlig spasertur for å få ideer, Potter … ser deg i morgen …» Han gikk inn på kontoret sitt, stadig med Ukruttkartet for ansiktet, og lukket døra bak seg.

Harry gikk langsomt tilbake til Griffingtårnet, fortapt i tanker om Slur, om Kroek og om hva alt dette kunne bety … Hvorfor lot Kroek som han var syk, hvis han kunne greie å komme seg til Galtvort når han ville? Hva trodde han Slur hadde gjemt på kontoret sitt?

Og Bister mente visst at han, Harry, burde bli svartspaner! Interessant tanke … men mens Harry smøg seg lydløst oppi himmelsenga ti minutter senere, med egget og kappen trygt forvart i kofferten igjen, slo det ham at han kanskje burde sjekke hvor arrete resten av dem var før han valgte det som levevei.

KAPITTEL TJUESEKS

DEN ANDRE PRØVEN

«Du sa du allerede hadde løst eggåten, du!» sa Hermine anklagende.

«Ikke snakk så høyt!» sa Harry irritert. «Jeg er bare nødt til å – å finjustere litt, liksom.»

Han, Ronny og Hermine satt aller bakerst i formeltimen ved et bord for seg selv. I dag skulle de øve på det motsatte av apportformelen – en deportformel. På grunn av skaderisikoen når saker og ting suste rundt i rommet, hadde professor Pirrevimp gitt alle elevene en stabel puter å øve med, som i teorien ikke kunne skade noen hvis de bommet på målet. Teorien var grei nok; den virket bare ikke i praksis. Nilus var så dårlig til å sikte at han stadig kom til å sende tyngre gjenstander veggimellom – professor Pirrevimp, for eksempel.

«Glem nå det egget litt, OK?» hvislet Harry idet professor Pirrevimp resignert kom susende forbi og landet oppå et høyt skap. «Jeg prøver å fortelle dere om Slur og Bister …»

Denne timen var ideell kamuflasje for en fortrolig samtale, ettersom alle hadde det altfor moro til å bry seg om dem, så den siste halvtimen hadde Harry bitevis og hviskende fortalt om sine opplevelser om natta.

«Sa Slur at Bister også hadde ransakt kontoret hans?» hvisket Ronny, og øynene hans skinte av interesse. Han deporterte en pute med et vift av tryllestaven så den fór til værs og slo av Parvati hatten. «Du, tror du Bister er her for å holde et øye med Slur også, ikke bare Karkaroff?»

«Vel, jeg vet ikke om Humlesnurr akkurat har bedt ham om det, men han gjør det i hvert fall,» sa Harry. Imens veivet han ukonsentrert med tryllestaven, og puta hans gjorde et merkelig mageplask på pulten. «Bister

sa at den eneste grunnen til at Slur får bli her, er at Humlesnurr vil gi ham en sjanse til eller noe sånt …»

«Hva?» sa Ronny og gjorde store øyne. Den neste puta hans snurret høyt opp i lufta, ble kastet tilbake fra lysekrona og datt tungt ned på Pirrevimps kateter. «Harry … kanskje Bister tror det var *Slur* som la navnet ditt oppi Ildbegeret!»

«Ronny da,» sa Hermine og ristet skeptisk på hodet, «vi har jo trodd en gang før at Slur prøvde å drepe Harry, og da viste det seg at han faktisk reddet livet hans, husker dere?»

Hun deporterte en pute, som fløy tvers gjennom rommet og landet i kassa som alle egentlig skulle sikte etter. Harry kikket på Hermine og tenkte … det var sant at Slur hadde reddet livet hans en gang, men det pussige var at det ikke var tvil om at Slur avskydde ham, akkurat som han hadde avskydd Harrys far da de gikk på skolen sammen. Slur elsket å gi Harry bøter og hadde så visst aldri gått glipp av en anledning til å straffe ham, ikke en gang til å foreslå at han burde bli utvist fra skolen.

«Det får være det samme hva Bister sier,» fortsatte Hermine, «Humlesnurr er jo ikke dum. Han hadde rett da han stolte på Gygrid og professor Lupus, enda massevis av andre aldri ville gitt dem en jobb, så hvorfor skulle han ikke ha rett når det gjelder Slur? Selv om Slur er litt –»

«– ond,» sa Ronny straks. «Gi deg'a, Hermine, hvorfor tror du alle de svartetrollmannsjegerne ransaker kontoret hans da?»

«Hvorfor har herr Kroek latt som han var syk?» sa Hermine og overhørte Ronny. «Det er da litt rart, hva, at han ikke kan komme på juleballet, men hvis det passer ham, kan han godt komme opp hit midt på natta?»

«Du bare liker ikke Kroek, du, for det med den husnissen, Blunka,» sa Ronny og sendte en pute rett mot vindusruta.

«Du vil bare absolutt at Slur skal være ute på noe fanteri,» sa Hermine og sendte puta prikkfritt tilbake i kassa.

«Men *jeg* skulle bare likt å vite hva Slur gjorde med den første sjansen sin, hvis dette er den andre,» sa Harry barskt. Til hans store overraskelse fløy puta hans rett gjennom rommet og landet pent oppå Hermines.

*

Siden Sirius insisterte på å høre om alt utenom det vanlige på Galtvort, sendte Harry ham et brev per kattugle samme kveld og fortalte om herr Kroek som hadde brutt seg inn på Slurs kontor og om samtalen mellom Bister og Slur. Deretter gikk han for alvor løs på det problemet som hastet mest: hvordan han skulle overleve en time under vann den tjuefjerde februar.

Ronny syntes den beste ideen var å bruke en apportformel igjen – Harry hadde fortalt ham om vannlunger, og Ronny kunne ikke skjønne hvorfor Harry ikke bare kunne apportere til seg en fra nærmeste gompeby. Denne planen ble skutt ned av Hermine, som påpekte at selv om Harry mot all formodning skulle greie å lære å bruke en vannlunge i løpet av den ene timen han hadde til rådighet, kom han garantert til å bli diskvalifisert for brudd på de internasjonale statuttene for hemmelighold av magi – det var for mye å håpe på at ingen gomper skulle legge merke til en vannlunge som suste over bondelandet i retning Galtvort.

«Den ideelle løsningen ville jo vært om du transfigurerte deg selv til en undervannsbåt eller noe,» sa hun. «Hvis vi bare hadde hatt om transfigurering av mennesker, så! Men det begynner vi visst ikke med før i sjette, og det kan gå forferdelig galt hvis en ikke vet hva en gjør …»

«Nei, jeg har ikke lyst til å gå rundt med et periskop stikkende opp av knollen,» sa Harry. «Men det er sikkert bare å gå til angrep på noen så Bister ser det, så ordner han det for meg …»

«Han ville nok ikke la deg velge hva du blir forvandlet til,» sa Hermine alvorlig. «Nei, jeg tror det er best å satse på en eller annen formel.»

Og dermed begravde Harry seg nok en gang i støvete bind på biblioteket (og tenkte i sitt stille sinn at han hadde sett nok av det for et langt liv), på jakt etter en formel som tillot et menneske å overleve uten oksygen. Men samme hvor mye han, Ronny og Hermine lette, hver lunsj, middag, kveld og helg – og enda Harry ba professor McSnurp om lov til å slippe inn på seksjonen for begrenset adgang, og til og med spurte om hjelp fra den irritable madam Knipe, bibliotekaren, som liknet en gribb – fant de

ingenting som helst som kunne la Harry tilbringe en time under vann og overleve det.

Harry kjente igjen de første ilingene av panikk da de begynte å hjemsøke ham nå. Det ble vanskelig å konsentrere seg i skoletimene igjen. Sjøen var noe Harry hittil hadde tatt for gitt som bare en del av skoleparken, men nå var det som om den trakk til seg blikket hans hver gang han kom i nærheten av et klasseromvindu – en svær, jerngrå flate av kaldt vann, som skjulte mørke, isnende dybder som begynte å virke like fjerne som månen.

Og akkurat som før han skulle møte hornsvansen, strømmet tida forbi, som om noen hadde forhekset alle ur til dobbel hastighet. Det var en uke igjen til tjuefjerde februar (fremdeles tid) … det var fem dager igjen (klart han kom til å finne på noe snart) … tre dager igjen (vær så snill, la meg finne noe, vær så *snill)* …

Da det var to dager igjen, begynte han på ny å miste appetitten. Det eneste gode ved frokosten mandag var at kattugla han hadde sendt til Sirius, kom tilbake. Han tok av den pergamentet, rullet det ut og leste det korteste brevet Sirius noen gang hadde sendt ham:

Send datoen for neste Galtvang-besøk med omgående ugle.

Harry snudde på pergamentet og kikket på baksida, i håp om å finne noe mer, men det var alt.

«Ikke første helg, men neste,» hvisket Hermine, som hadde lest over skulderen på ham. «Her – ta pennen min og send den samme ugla tilbake med det.»

Harry skrev ned datoen på baksida av Sirius' brev, bandt det fast på beinet til ugla og så etter den da den fløy av gårde. Hva hadde han ventet? Råd om hvordan en overlevde under vann? Han hadde vært så opptatt av å fortelle Sirius om Slur og Bister at han helt hadde glemt å nevne løsningen av eggets gåte.

«Hvorfor vil han vite om neste Galtvang-besøk?» sa Ronny.

«Vet ikke,» sa Harry matt. Den korte gleden som hadde blaffet opp i ham ved synet av ugla hadde sluknet helt. «Kom igjen … vi har vesenstell.»

Det var ikke godt å vite om det var fordi Gygrid ville gjøre opp for sprengstjertskruttene, eller fordi det bare var to skrutter igjen, eller fordi han ville bevise at han når som helst kunne hamle opp med professor Gnureplank, men iallfall hadde han fortsatt med enhjørning-undervisningen hennes siden han kom tilbake til jobben. Det viste seg at Gygrid visste like mye om enhjørninger som om monstre, men det var tydelig at han syntes de viste en skuffende mangel på giftige hoggtenner.

I dag hadde han greid å fange to enhjørningføll. I motsetning til fullvoksne enhjørninger var disse helt gylne. Parvati og Lavendel svimlet av henførelse da de fikk se dem, og til og med Petrea Parkasen måtte slite litt for å skjule hvor godt hun likte dem.

«Lettere å få aue på enn dem voksne,» sa Gygrid til klassen. «Når dem er to omtrent blir dem sølvfarga, og horna kommer når dem blir fire. Krittkvite blir dem ikke før dem er fullvoksne, i sjuårsalderen. Som unger er dem litt mer tillitsfulle … og har'ke så mye imot gutter … kom nærmere, dere kan klappe dem om dere har løst … gi dem en ta dissa sukkerbitene her …»

«Går det bra med deg, Harry?» mumlet Gygrid og trakk ham litt til side mens resten av klassen stimlet sammen om enhjørningungene.

«Jo da,» sa Harry.

«Bare nervøs, hæ?» sa Gygrid.

«Litt, så,» sa Harry.

«Harry,» sa Gygrid og klasket ham med en kjempehånd på skulderen så Harry gynget i knærne, «før jeg så åssen du takla den hornsvansen, så hadde jeg nok vært litt engslig, men nå veit jeg at du kan gjøra å det skal væra, bare du går inn for det. Så jeg er'ke engslig i hele tatt. Det går så fint, så. Og gåta, den har du løst, ikke sant?»

Harry nikket, men i det samme veltet det over ham en sinnssvak trang til å tilstå at han ikke hadde anelse om hvordan han skulle overleve en time på bunnen av sjøen. Han så opp på Gygrid – kanskje han var nede i sjøen noen ganger og tok seg av skapningene som holdt til der? Han passet jo på alt annet på skoleområdet, så …

«Du kommer til å vinne,» brummet Gygrid og klasket ham på skulderen igjen; denne gangen kjente Harry faktisk at han ble slått et par centimeter

ned i bakken. «Jeg veit det. Jeg kan kjenne det. *Du kommer til å vinne, Harry.*»

Harry kunne ikke få seg til å tørke det glade, tillitsfulle smilet av fjeset hans. I stedet smilte han tilbake, lot som om han var veldig interessert i enhjørningføllene og gikk bort for å klappe dem som de andre.

*

Kvelden før den andre prøven følte Harry det som om han satt fast i et mareritt. Han var fullt på det rene med at selv om han ved et mirakel skulle greie å finne en passende formel, skulle det mye til å mestre den i løpet av natta. Hvordan kunne han ha latt dette skje? Hvorfor hadde han ikke begynt å arbeide med egggåten før? Hvorfor hadde han noensinne vært uoppmerksom i timen – hva om en lærer tilfeldigvis hadde nevnt noe om å puste under vann?

Mens sola gikk ned utenfor, satt han og Ronny og Hermine på biblioteket og bladde febrilsk gjennom side etter side med formler, skjult bak hver sin massive bokstabel på pulten foran seg. Harrys hjerte slo kollbøtte hver gang han så ordet «vann» på en bokside, men som regel var det ikke annet enn «Ta én liter vann, en kvart kilo strimlede alruneblader og en salamander …»

«Jeg tror søren meg ikke det *er* mulig, jeg,» lød Ronnys stemme matt fra den andre sida av bordet. «Det er ingenting her. *Ingen ting*! Det nærmeste var den for å tørke ut pytter og dammer, den tørkeformelen, men ikke snakk om at den er kraftig nok til å tømme hele sjøen.»

«Men det må jo være *noe*!» mumlet Hermine og trakk lysestaken nærmere. Hun var så trett i øynene at hun myste mot den ørlille skriften i *Gamle ock Glæmte Formularer ock Forhexelser* med nesa en centimeter fra sida. «De ville aldri gi dere en oppgave som ikke lot seg løse.»

«Det er det de har,» sa Ronny. «Harry, du får bare gå ned til sjøen i morra og stikke huet nedi og skrike til havfolket at de skal gi igjen hva søren det er de har stjælt, så får vi se om de gjør det. Jeg vet ikke annet du kan gjøre jeg, kamerat.»

«Det fins en måte å gjøre det på!» sa Hermine sint. «Det er det nødt til!»

Det virket som hun tok bibliotekets mangel på nyttig informasjon om emnet som en personlig fornærmelse. Det hadde aldri sviktet henne før.

«Jeg vet hva jeg burde ha gjort,» sa Harry og hvilte ansiktet mot *Lure knep for luringer i knipe.* «Jeg skulle lært å bli animagus, sånn som Sirius.»

«Ja, for da kunne du forvandla deg til en gullfisk når du ville!» sa Ronny.

«Eller en frosk,» gjespet Harry. Han var utslitt.

«Det tar årevis å bli en animagus, og så må du registrere deg og alt,» sa Hermine vagt mens hun myste nedover innholdsfortegnelsen i *Treske trollerier: Tryllenøtter med løsninger.* «Husker dere ikke hva professor McSnurp sa … en må registrere seg hos Kontoret for ureglementert magiutøvelse … hvilket dyr en blir og særlige kjennetegn, så en ikke kan misbruke det …»

«Det var en spøk, Hermine,» sa Harry trett. «Jeg vet da vel at jeg ikke har kjangs til å forvandle meg til en frosk før i morgen tidlig …»

«Uff, denne er iallfall ikke til noen hjelp,» sa Hermine og slo igjen *Treske trollerier.* «Hvem i all verden vil ha nesehåret sitt til å vokse i krøller?»

«Jeg sku'ke hatt noe imot det,» sa Fred Wiltersens stemme. «Hadde vakt oppsikt, ikke sant?»

Harry, Ronny og Hermine så opp. Fred og Frank dukket akkurat fram bak en bokhylle.

«Jøss, hva gjør dere to her?» spurte Ronny.

«Ser etter dere,» sa Frank. «McSnurp vil ha tak i deg, Ronny. Og deg òg, Hermine.»

«Hvorfor det?» sa Hermine overrasket.

«Veit vel ikke vi … men hun så temmelig barsk ut,» sa Fred.

«Vi skulle ta dere med ned på kontoret hennes,» sa Frank.

Ronny og Hermine stirret på Harry, og han merket at magen brått sank. Ville professor McSnurp gi Ronny og Hermine kjeft? Hadde hun lagt merke til hvor mye de hjalp ham, når meningen var at han skulle finne ut av oppgaven på egen hånd?

«Vi kommer opp på oppholdsrommet etterpå,» sa Hermine til Harry mens hun og Ronny reiste seg. Begge så nokså engstelige ut. «Ta med så mange av disse bøkene som du kan, OK?»

«Greit,» sa Harry beklemt.

Klokka var ikke før blitt åtte, før madam Knipe hadde slukket alle lys og kom for å jage Harry ut fra biblioteket. Harry vaklet tilbake til Griffingstua under børa av så mange bøker han kunne bære, skjøv et bord inn i et hjørne og fortsatte letingen. Det sto ingenting i *Munter magi for helsprø hekser* … ingenting i *En innføring i middelaldersk trolldomskunst* … ikke én omtale av undervannsaktiviteter i *En antologi over 1700-tallsformler*, eller i *Dypets drabeligste dyr* eller i *Krefter du ikke ante du hadde, og hva du gjør med dem nå som du har peiling.*

Skeivskank hoppet opp i fanget hans, krøllet seg sammen og malte. Smått om senn ble det tommere på oppholdsrommet. Folk ønsket ham lykke til med dagen etter, alle like muntert og optimistisk som Gygrid, åpenbart i trygg forvissning om at Harry ville gi dem en like fabelaktig oppvisning som den han hadde prestert i den første prøven. Harry greide ikke å svare; det føltes som om han hadde en golfball i halsen, så han nikket bare. Da klokka ble ti på tolv, satt han alene igjen på oppholdsrommet med Skeivskank. Han hadde gjennomgått samtlige av de bøkene som var igjen, og Ronny og Hermine hadde ikke kommet tilbake.

Det er slutt, sa han til seg selv. Du greier det ikke. Du blir pent nødt til å gå ned til sjøen i morgen og si det til dommerne …

Han så for seg hvordan han prøvde å forklare at han ikke kunne greie prøven. Han forestilte seg Humbags storøyde forbløffelse, Karkaroffs tilfredse, gule smil. Det var nesten så han kunne høre Fleur Delacour si: «Det var det jeg visste … ’an er for yng, ’an er jo bare en liten gytt.» Han så Malfang vise fram POTTER ER EN DRITT-merket sitt aller forrest i mengden, så Gygrids skuffede, vantro fjes …

Harry glemte at han hadde Skeivskank på fanget og reiste seg brått. Skeivskank freste sint da han landet på golvet, sendte Harry et krenket blikk og spankulerte bort med børstehalen rett til værs, men Harry var allerede på rask vei opp vindeltrappa til sovesalen … han skulle ta usynlighetskappen og gå tilbake til biblioteket, han skulle bli der hele natta om nødvendig …

«Lumos,» hvisket Harry et kvarter senere, idet han åpnet døra til biblioteket.

I lyset fra tryllestavtippen listet han seg langs bokhyllene og plukket ned flere bøker – bøker om heksinger og hildringer, bøker om havfolk og sjøuhyrer, bøker om berømte hekser og trollmenn, om magiske oppfinnelser, om hva som helst som *kanskje* kunne inneholde en aldri så liten referanse til hvordan overleve under vann. Han bar dem bort til et bord og satte seg til å lese, lette gjennom dem med den tynne strålen fra tryllestaven, kikket iblant på klokka …

Ett om natta … to … det var bare én måte å holde ut på, og det var å si til seg selv, om og om igjen: i *den neste boka … den neste … den neste* …

*

Havfruen på maleriet på prefektbadet lo. Harry lå og duppet som en kork i boblende skum inntil skjæret hennes mens hun holdt Lynkilen hans over hodet på ham …

«Kom og ta den!» kniste hun ondskapsfullt. «Kom igjen, hopp!»

«Jeg kan ikke,» gispet Harry, mens han snappet etter Lynkilen og prøvde å la være å synke. «Gi meg den!»

Men hun dultet ham bare hardt i sida med limetippen og lo av ham.

«Det gjør vondt – hold opp – au –»

«Harry Potter må våkne, herre!»

«Hold opp å dytte –»

«Noldus *må* dytte til Harry Potter, herre, han må våkne!»

Harry åpnet øynene. Han var fremdeles i biblioteket. Usynlighetskappen hadde glidd av hodet hans mens han sov, og kinnet hadde klebet seg til en av sidene i *Der det er stav, er det håp.* Han satte seg opp, skjøv brillene på plass og blunket mot det klare dagslyset.

«Harry Potter må skynde seg!» pep Noldus. «Den andre prøven begynner om ti minutter, og Harry Potter –»

«Ti minutter?» kvekket Harry. «Ti – *ti minutter?*»

Han kikket ned på uret sitt. Noldus hadde rett. Klokka var ti på halv ti. Det var som om et digert blylodd falt rett gjennom brystet hans og ned i magen.

«Skynde seg, Harry Potter!» pep Noldus og trakk Harry i ermet. «Han skal være nede ved sjøen med de andre forkjemperne, herre!»

«Det er for sent, Noldus,» sa Harry håpløst. «Jeg kan ikke være med på prøven, jeg vet ikke hvordan –»

«Harry Potter *skal være* med på prøven!» hvinte husnissen. «Noldus visste at Harry Potter ikke fant den rette boka, så Noldus har funnet den for ham!»

«Hva?» sa Harry. «Men du vet jo ikke hva den andre prøven er –»

«Noldus vet det, herre! Harry må ned i sjøen og finne Viltissen sin –»

«Finne hvaffornoe?»

«– og ta igjen Viltissen sin fra havfolket!»

«Hva er en Viltis for noe?»

«Viltissen, herre, Viltissen til herren – Viltissen som ga Noldus genseren sin!»

Noldus tok seg til den krympede, rødbrune genseren som han nå gikk med over kortbuksene.

«Hva?» gispet Harry. «Har de – har de tatt *Ronny?*»

«Det som er Harry Potters verste tap, herre!» pep Noldus. «Og går timen ut –»

«*… 'blir håpet smått,'*» siterte Harry og stirret skrekkslagen på nissen, *«'For sent – da er det tapt for godt …!'* Noldus – hva skal jeg gjøre?»

«Herren må spise dette, herre!» pep Noldus, og han stakk hånden i lomma og trakk opp en klump av noe som så ut som slimete, grågrønne rottehaler. «Rett før han hopper i sjøen, herre – gjellegress!»

«Hva skjer da?» sa Harry og stirret på gjellegresset.

«Da kan Harry Potter puste under vann, herre!»

«Noldus,» sa Harry desperat, «hør her – er du helt sikker på dette?»

Han kunne ikke helt glemme siste gang Noldus hadde prøvd å «hjelpe» ham – da hadde han endt opp uten knokler i høyre arm.

«Noldus er helt, helt sikker, herre!» sa nissen inntrengende. «Noldus får høre ting, herre, han er jo husnisse, han er alle steds i borgen og tenner bål og vasker golv. Noldus hørte professor McSnurp og professor Bister på

lærerværelset, de snakket om den neste prøven … Noldus kan ikke la Harry Potter miste Viltissen sin!»

Harry tvilte ikke mer. Han spratt opp, rev av seg usynlighetskappen, stappet den i sekken, grep gjellegresset og stakk det i lomma, og så satte han ut fra biblioteket med Noldus i hælene.

«Noldus skulle vært på kjøkkenet, herre!» pep nissen idet de braste ut i gangen. «Snart spør de hvor Noldus er – lykke til, Harry Potter, herre, lykke til!»

«Ser deg siden, Noldus!» ropte Harry og sprintet videre bortover gangen og nedover trappene, tre trinn om gangen.

I inngangshallen var de siste etternølerne ferdige med frokosten i Storsalen og på vei ut gjennom de doble eikedørene for å se på den andre prøven. De glodde da Harry pilte forbi og i forbifarten veltet Frodrik og Dilton Fromm mens han bykset ned steintrappa og ut i den kalde, lyse parken.

Mens han firsprang nedover plenen, så han at tribunene som hadde omgitt dragekveet i november nå var flyttet til stranda på den andre sida; rad bak rad fullpakket av folk speilte seg i sjøen, og det oppspilte surret fra mengden kastet underlige ekkoer over vannflaten. På denne sida satt dommerne bak et nytt gullkledd bord nesten nede ved vannet, og Fredrik, Fleur og Krumm sto ved dommerbordet og så Harry nærme seg. Harry ga alt han hadde i den siste spurten fram til dommerbordet.

«Her … er … jeg,» peste han, idet han bråbremset så søla skvatt over kutten til Fleur.

«Hvor har du vært?» sa en sjefete, misbilligende stemme. «Prøven skal akkurat til å begynne!»

Harry så seg om. Perry Wiltersen satt ved dommerbordet – herr Kroek hadde ikke dukket opp nå heller.

«Så, så, Perry,» sa Ludo Humbag. Han virket intenst lettet over å se Harry. «La nå gutten få igjen pusten!»

Humlesnurr smilte til Harry, men Karkaroff og madame Maxime så ikke det minste glade ut for å se ham … det var tydelig på ansiktsuttrykket at de hadde trodd han ikke kom til å dukke opp.

Harry krøkte seg sammen med hendene på knærne og hev etter pusten. Stinget i sida kjentes som en kniv mellom ribbeina, men det var ikke tid til å bli kvitt det, for nå gikk Ludo Humbag fram til forkjemperne og stilte dem opp langs vannkanten med tre meters mellomrom. Harry sto aller ytterst, ved sida av Krumm, som hadde på seg badebukse og holdt tryllestaven parat.

«Alt i orden, Harry?» hvisket Humbag, mens han fikk Harry til å flytte seg en halvmeter lenger bort fra Krumm. «Vet du hva du skal gjøre?»

«Ja,» peste Harry og masserte ribbeina.

Humbag klemte fort om skulderen hans før han gikk tilbake til dommerbordet. Der pekte han på strupen sin med tryllestaven, slik han hadde gjort under verdenscupen, sa *«Sonorus!»*, og plutselig gjallet stemmen hans mot tribunene over det mørke vannet.

«Jaha, så er alle forkjemperne våre klare til prøve nummer to, som begynner når jeg blåser i fløyta. De har presis én time på seg til å få igjen noe som er blitt tatt fra dem. Så snart jeg har telt til tre – en … to … *tre*!»

Fløyta kastet skingrende ekkoer i den kalde, stille lufta, og fra tribunene brakte det løs med applaus og heiarop. Harry stoppet ikke for å se hva de andre forkjemperne gjorde; han rev av seg skoene og sokkene, halte opp håndfullen med gjellegress av lomma, stappet det i munnen og vasset ut i sjøen.

Vannet var så kaldt at han kjente det svi i huden på leggene, som om det var ild og ikke isnende vann. Da han kom lenger ut, ble den vasstrukne kutten tyngre; nå nådde vannet til over knærne, og beina begynte å bli numne og gli i mudderet og på flate, slimete steiner. Imens tygget han det hardeste og forteste han kunne på gjellegresset; det kjentes ekkelt slimete og gummiaktig, omtrent som blekksprutarmer. Da han sto til livet i isvannet, stanset han, svelget og ventet på at noe skulle skje.

Han kunne høre latter og visste at det måtte ta seg idiotisk ut å bare vasse uti uten det minste tegn på noen magi. En isnende vind rusket i håret, så den delen av ham som fremdeles var tørr, strittet av gåsehud, og med den andre halvparten nede i iskaldt vann, begynte hele kroppen å riste. Harry unngikk

å se mot tribunene; latteren ble høyere, og det kom buing og hånsord fra smygardingene …

Brått var det som om noen hadde smekket en usynlig pute for munnen og nesa på ham. Han prøvde å trekke pusten, men da svimlet det for ham; lungene var tømt for luft, og plutselig kjente han en stikkende smerte på begge sider av halsen –

Han slo hendene mot halsen og kjente to store spalter like under ørene; de dasket i den kalde lufta … *han hadde gjeller*! Uten å stoppe og tenke seg om, gjorde han det eneste fornuftige – han kastet seg framover i vannet.

Den første munnfullen iskaldt vann føltes som selve livsens pust. Svimlingen holdt opp. Han sugde i seg enda en svær munnfull og kjente at vannet strømmet glatt gjennom gjellene og sendte oksygen opp til hjernen. Han strakte armene ut foran seg og så på dem; her under vannet så de grønne og spøkelsesaktige ut – og de hadde fått svømmehud. Han vred seg rundt og kikket på de nakne føttene, og de var blitt lengre og hadde også svømmehud; det var som om han hadde fått luffer.

Og ikke kjentes vannet så iskaldt lenger heller … tvert imot, han følte seg behagelig kjølig og veldig lett … han la på svøm igjen, og det var fantastisk å merke hvor langt og fort disse luffeføttene kunne drive ham framover gjennom vannet, og hvor klart han kunne se – han behøvde ikke blunke engang. Snart hadde han svømt så langt ut i sjøen at han ikke kunne se bunnen mer. Han vippet over og dykket rett ned.

Stillheten presset mot ørene mens han svevde over et fremmed, mørkt, tåkete landskap. Han kunne ikke se mer enn tre meter for seg, så der han seilte gjennom vannet, var det som om stadig nye scener plutselig tonte fram av mørket forut: skoger av duvende, sammenfiltret svart sjøgress, brede sletter av mudder overstrødd med steiner som glimret matt. Han svømte dypere og dypere, ut mot midten av sjøen, og speidet gjennom det nifse, grålyse vannet mot skyggene bortenfor, hvor vannet ble ugjennomsiktig.

Småfisk smatt forbi ham som sølvpiler. Et par ganger syntes han han skimtet noe større som beveget seg forut, men når han kom nærmere, var det aldri annet enn en stor, svartnet tømmerstokk eller en klump tett

sjøgress. Han så ikke tegn til de andre forkjemperne, til havfolk, til Ronny – og heldigvis heller ikke til kjempeblekkspruten.

Lysegrønt sjøgress strakte seg ut foran ham så langt øyet rakk, drøyt en halvmeter høyt, som en eng med svært høyt gress. Harry stirret framfor seg uten å blunke og prøvde å skjelne omriss gjennom tussmørket … og så, uten forvarsel, var det noe som hogg tak i ankelen hans.

Han vred seg rundt og fikk øye på en snaredraug, en liten, hornet vanndemon, som tittet fram fra sjøgresset med blottede hoggtenner. De lange fingrene hadde tatt et jerngrep om foten til Harry. Han stakk fort svømmehudhendene inn under kutten og famlet etter tryllestaven – men før han fikk tak i den, hadde to snaredrauger til steget opp fra sjøgresset, tatt godt tak i kutten hans og begynt å trekke ham ned.

«Gnistio!» ropte Harry – bare at det kom ikke en lyd; det som kom ut av munnen hans var en stor boble, og det som sprutet mot snaredraugene fra stavtippen var ikke et regn av gnister, men en stråle av vann som måtte være kokende, for der den traff dem, kom det straks arrige, røde flekker på den grønne huden. Harry rykket til seg beinet og kom fri av draugens grep. Han la på svøm det forteste han kunne og sendte nye kokhete stråler bakover uten å sikte; nå og da, når en snaredraug grep etter foten hans igjen, sparket han hardt fra seg, og plutselig merket han at foten traff en hornskalle. Han så seg tilbake, og der drev den omtåkete draugen sin vei med øynene i kryss. De andre hyttet med nevene etter Harry og sank tilbake i sjøgresset.

Harry saktnet farten litt, stakk staven inn på brystet igjen og konsentrerte seg på ny om å se og lytte. Han snudde seg helt rundt i vannet, men stillheten presset bare enda sterkere mot trommehinnene. Han visste at han måtte være svært dypt nede nå, men ingenting rørte seg, annet enn det buktende sjøgresset.

«Åssen går det med deg?»

Harry trodde han skulle få hjerteslag. Han bråsnudde, og der foran ham svevde Stønne-Stina, litt tåkete i konturene, og glodde på ham gjennom de tykke perlemorsbrillene.

«Stina!» prøvde Harry å rope – men igjen kom det ikke annet ut av munnen enn en diger boble. Stønne-Stina kniste faktisk.

«Du skulle prøve bortover der,» sa hun og pekte. «Jeg blir ikke med … jeg liker dem ikke noe særlig, de jager meg alltid når jeg kommer for nær …»

Harry satte tommelen i været for å vise sin takknemlighet og la på svøm igjen. Nå passet han på å holde seg lenger over sjøgresset for å unngå flere snaredrauger, om det skulle lure noen der.

Han svømte og svømte; det måtte ha gått minst tjue minutter. Nå gled han over svære sletter av svart mudder, som bevegelsene hans hvirvlet opp i ugjennomsiktige skyer. Og så, omsider, hørte han brokker av spøkelsesaktig havfolksang:

«En time kan du lete fritt
og få igjen det som er ditt ...»

Han svømte fortere, og snart så han en stor klippe som stakk opp av mudderskyene forut. På bergsidene var det malerier av havfolk; de bar spyd og jagde noe som liknet på kjempeblekkspruten. Han svømte forbi klippen og fulgte lyden av sangen:

«*… din tid er halvgått, og din skatt*
vil snart bli vår i evig natt!»

Fra mørket rundt ham tonte det brått fram en klynge steinhus med algeflekker. Og i noen av de svarte vinduene så han ansikter … ansikter som ikke liknet det minste på maleriet av havfruen på prefektenes bad.

Havfolkene hadde gråaktig hud, langt, viltvoksende, mørkegrønt hår og lange kjeder av småstein om halsen. Øynene var gule, og det samme var de ødelagte tennene, som ble blottet i stygge flir når Harry svømte forbi. Et par av dem kom ut av hulene sine for å se ham bedre; de kraftige, sølvskimrende fiskehalene pisket i vannet. De hadde spyd i hendene.

Harry gled videre og så seg til alle sider. Snart ble det flere av husene, noen med sjøgresshager foran, og utenfor en av dørene så han til og med en kjæledraug bundet til en stake. Nå myldret det ut havfolk som fulgte ham ivrig med øynene, pekte på svømmehuden og gjellene hans og tisket til

hverandre bak hendene. Harry vrikket seg rundt et hjørne og fikk se et underlig syn.

En hel flokk av dem fløt i vannet foran husene rundt det som måtte være havfolkutgaven av et landsbytorg. Midt på torget svømte havkoret som sang forkjemperne til seg, foran en primitiv gigantstatue av en havmann, hogd ut av en kampestein. Og fire mennesker var bundet fast til halen på steinhavmannen.

Ronny lå bundet mellom Hermine og Cho Chang. Det lå også en småjente der som neppe kunne være mer enn åtte; skyene av sølvhår gjorde det nokså opplagt at hun måtte være Fleur Delacours søster. Alle fire virket som de sov dypt. Hodene hang slapt ned på skuldrene, og det sto tynne bobletråder opp fra munnene.

Harry råsvømte mot gislene og ventet halvt at havfolkene skulle senke spydene og gå løs på ham, men de gjorde ingenting. Sjøgresstauene som gislene var bundet med var tykke, slimete og svært sterke. Et kort øyeblikk tenkte han på kniven han hadde fått av Sirius til jul – nedlåst i kofferten hans en halv kilometer borte, og ikke til noen som helst hjelp her.

Han så seg om. Mange av havfolkene som omga dem bar spyd. Han svømte fort bort til en over to meter høy havmann med langt grønt skjegg og et halsbånd av haitenner og prøvde å mime at han gjerne ville låne spydet, men havmannen lo og ristet på hodet.

«Vi hjelper ikke,» sa han med grov, knirkende røst.

«Gi deg'a!» sa Harry heftig (men bobler var alt som kom ut av munnen) og prøvde å vriste spydet fra havmannen, men havmannen røsket det tilbake og fortsatte å le og riste på hodet.

Harry snurret rundt og speidet til alle kanter. Noe skarpt … hva som helst …

Sjøbunnen var full av steiner. Han dykket og snappet en spesielt takkete en og svømte tilbake til statuen. Der begynte han å hakke løs på tauet som bandt Ronny. Etter flere minutters hardt arbeid brast det, og den bevisstløse Ronny fløt like over sjøbunnen og drev litt av med strømmen.

Harry så seg om. Det var ikke tegn til noen av de andre forkjemperne. Hva var det de somlet med? Kunne de ikke skynde seg? Han snudde seg

mot Hermine, løftet den takkete steinen og begynte å hakke løs på tauet som bandt henne også –

Straks ble han grepet av mange par sterke, grå hender. Et halvt dusin havmenn trakk ham bort fra Hermine, mens de lo og ristet på de grønnhårete hodene.

«Ta ditt eget gissel,» sa en av dem. «La de andre være –»

«Ikke snakk om!» sa Harry innbitt – men bare tre bobler kom ut.

«Din oppgave er å redde din egen venn … la de andre være …»

«Hun er også vennen min!» skrek Harry og gjorde tegn mot Hermine. En diger sølvboble steg lydløst opp fra munnen hans. «Og jeg vil ikke at *de* skal dø heller!»

Chos hode lå mot Hermines skulder. Den lille sølvhårete piken var spøkelsesaktig grønn og blek. Harry kjempet for å komme fri av havmennene, men de lo bare mer og holdt ham igjen. Harry så seg desperat om. Hvor ble det av de andre forkjemperne? Hadde han tid til å få Ronny opp til overflaten og dykke ned igjen etter Hermine og de andre? Men ville han finne dem igjen? Han kikket ned på uret for å se hvor mye tid han hadde igjen – det hadde stoppet.

Men så begynte havfolkene rundt ham å peke opphisset oppover. Harry så opp og så Fredrik komme svømmende ned mot dem. Rundt hodet hadde han en svær boble, som fikk ansiktstrekkene til å virke underlige brede og forvridde.

«Svømte meg bort!» formet han med munnen. Han så helt panisk ut. «Fleur og Krumm kommer straks!»

Med utrolig lettelse så Harry Fredrik trekke opp en kniv av lommen og skjære løs Cho, og deretter trekke henne med seg opp og ut av syne.

Harry speidet til alle sider. Hvor ble det av Fleur og Krumm? Tida begynte å bli knapp, og ifølge sangen ville gislene være fortapt etter en time …

Havfolkene begynte å krakse opphisset. De som holdt Harry, slappet grepet og snudde på hodet. Harry snudde seg og så noe uhyrlig komme brusende mot dem gjennom vannet – en menneskekropp i badebukse, men

med haihode … det var Krumm. Han måtte ha transfigurert seg – men ikke godt.

Haimannen svømte rett bort til Hermine og begynte å glefse og bite i tauene. Problemet var bare at de nye tennene hans var helt galt plassert til å bite noe mindre enn delfiner, og Harry var sikker på at hvis ikke Krumm var forsiktig, kom han til å bite Hermine i to. Harry slo Krumm hardt på skulderen og holdt fram den takkete steinen. Krumm grep den og begynte å skjære Hermine løs. Det tok bare noen sekunder, så grep han Hermine om livet og skjøt oppover mot overflaten med henne uten å se seg tilbake.

Men hva nå? tenkte Harry desperat. Hvis han bare kunne være sikker på at Fleur kom … men det var fremdeles ikke tegn til henne. Det var bare én ting å gjøre …

Han snappet til seg steinen som Krumm hadde sluppet, men da stimlet havmennene tettere sammen om Ronny og småjenta og ristet på hodet.

Harry trakk fram tryllestaven. «Av veien!»

Det kom bare bobler ut av munnen, men han hadde et bestemt inntrykk av at havmennene hadde forstått ham, for de sluttet brått å le. De gule øynene var limt til tryllestaven, og de så engstelige ut. Det var kanskje langt flere av dem enn det var av Harry, men han kunne se på ansiktsuttrykkene at de ikke kunne mer om magi enn kjempeblekkspruten.

«Jeg teller til tre!» ropte Harry; en svær boblestrøm fosset ut av ham, men han holdt opp tre fingre for å være sikker på at de skjønte tegningen. «En …» (han tok ned en finger) – «to …» (han tok ned den andre) –

De spredde seg. Harry kastet seg fram og begynte å hakke løs på tauene som bandt den lille jenta fast til statuen, og omsider fikk han henne fri. Han grep henne om livet, trev tak i nakken på Ronnys kutte og sparket fra mot bunnen.

Det gikk utrolig sakte, nå som han ikke lenger kunne bruke svømmehudhendene til framdrift. Han slo som besatt med luffene, men Ronny og søsteren til Fleur var som potetsekker som trakk ham ned … han vendte blikket oppover, enda han visste at han fremdeles måtte være dypt nede, så mørkt som vannet over ham var …

Rundt ham fulgte havfolk ham oppover. Han kunne se dem smutte fram og tilbake med den største letthet mens de så på at han kjempet seg gjennom vannet … hadde de tenkt å trekke ham ned igjen når tida var ute? Spiste de mennesker, kanskje? Beina begynte å få krampe av svømmetakene; slitet med å drasse på Ronny og jenta gjorde at skuldrene verket forferdelig …

Det var så vidt han greide å trekke pusten. Han merket at det gjorde vondt igjen på begge sider av halsen … vannet begynte å kjennes veldig vått i munnen … men mørket hadde definitivt lysnet litt … han kunne se dagslys der oppe …

Han sparket hardt fra med luffene – og oppdaget at de var blitt bare føtter igjen … vannet strømmet inn i munnen og ned i lungene … han begynte å bli svimmel, men han visste at det var bare noen meter igjen til luft og lys … han måtte klare det, han måtte …

Han sparket fra så hardt at det kjentes som om musklene skrek i protest; selv hjernen føltes vasstrukken – han fikk ikke puste, han måtte ha luft, han måtte fortsette, kunne ikke stoppe nå –

Og så kjente han at hodet brøt vannflaten; vidunderlig, kald, klar luft svidde i det våte ansiktet, og han hikstet den i seg som om han aldri før i sitt liv hadde pustet ordentlig. Pesende fikk han trukket Ronny og småjenta opp til seg. Rundt ham til alle sider dukket det opp grønnhårete hoder, men nå smilte de til ham.

Mengden på tribunene lagde et øredøvende spetakkel, skrek og ropte; hele flokken var visst på beina. Det virket som de trodde at Ronny og småjenta var døde, men de tok feil … begge hadde åpnet øynene. Jenta så redd og fortumlet ut, men Ronny bare spyttet ut en svær vannstråle, blunket mot det klare lyset, snudde seg mot Harry og sa: «Vått, hva?» Så fikk han øye på Fleurs søster. «Jøsses, hvorfor tok du med deg henne òg?»

«Fleur dukket ikke opp. Jeg kunne ikke bare la henne bli igjen,» peste Harry.

«Harry, din tulling,» sa Ronny, «du tok vel ikke den sanggreia på alvor, vel? Tror du Humlesnurr ville latt noen av oss drukne?»

«Men sangen sa jo –»

«Så dere skulle passe på å komme opp før tida var ute, ja!» sa Ronny. «Jeg håper ikke du kasta bort tida der nede med å spille helt!»

Harry følte seg like ergerlig som dum. Det var greit nok for Ronny; han hadde sovet, han, og ikke merket hvor nifst det var der nede i dypet, omgitt av havfolk med spyd som så troendes ut til mord, minst.

«Hjelp meg litt med henne,» sa han kort. «Jeg tror ikke hun kan svømme noe særlig.»

De trakk Fleurs søster med seg gjennom vannet, innover mot stranda hvor dommerne sto og ventet. Tjue havfolk fulgte dem som en slags æresvakt, mens de sang de stygge, skurrende sangene sine.

Harry så madam Pomfrit pusle rundt Hermine, Krumm, Fredrik og Cho, alle tullet inn i tykke ulltepper. Humlesnurr og Ludo Humbag sto på stranda og smilte bredt til Harry og Ronny mens de nærmet seg, men Perry, som var blitt veldig blek og virket mye yngre enn vanlig, kom plaskende ut for å møte dem. Imens prøvde madame Maxime å berolige Fleur Delacour, som var helt hysterisk og sloss med nebb og klør for å komme ut i vannet igjen.

«Gabrielle! *Gabrielle! Levér 'yn? Er 'yn skadét?*»

«Hun er helt OK,» prøvde Harry å si, men han var så utslitt at han knapt kunne si et ord, og iallfall ikke rope.

Perry grep Ronny og halte ham inn på stranda («Gi blaffen'a, Perry, det feiler ikke meg noe!»). Humlesnurr og Humbag hjalp Harry opp på beina, og Fleur hadde revet seg løs fra madame Maxime og omfavnet søsteren sin.

«Det var de snaré-draugér, de angripe meg … å, Gabrielle, jeg trodde … jeg trodde …»

«Kom her, gutt,» sa stemmen til madam Pomfrit, og dermed hogg hun tak i Harry og trakk ham med bort til Hermine og de andre, tullet ham så tett inn i et ullteppe at det føltes som om det var en tvangstrøye og tvang i ham litt eliksir, så rykende varm at dampen sto ut av ørene på ham.

«Kjempeflott, Harry!» utbrøt Hermine. «Du greide det, du fant ut hvordan det skulle gjøres, helt alene!»

«Vel –» sa Harry. Han skulle gjerne fortalt henne om Noldus, men han la merke til at Karkaroff holdt øye med ham. Han var den eneste av dommerne som ikke hadde reist seg fra bordet, og den eneste som ikke viste tegn til

glede og lettelse over at Harry, Ronny og Fleurs søster hadde kommet trygt i land. «Ja, det stemmer,» sa Harry og hevet stemmen litt så Karkaroff skulle høre det.

«Do har en fann-bille i ditt hår, Herrmi-njet,» sa Krumm.

Harry fikk inntrykk av at Krumm ville vende oppmerksomheten hennes mot seg selv, kanskje for å minne henne på at det var han som hadde reddet henne opp av sjøen, men Hermine børstet bare utålmodig billen av seg og sa: «Men du gikk langt over tida, Harry … tok det deg evigheter å finne oss?»

«Nei … å finne dere gikk greit nok …»

Harry følte seg dummere og dummere. Nå som han var oppe av vannet, virket det jo opplagt at Humlesnurr hadde tatt sine forholdsregler for å hindre at et gissel skulle dø, bare fordi forkjemperen hans eller hennes ikke dukket opp. Hvorfor hadde han ikke bare tatt Ronny og forsvunnet? Da ville han blitt førstemann tilbake … Fredrik og Krumm hadde ikke kastet bort tida med å bekymre seg for noen andre; de hadde ikke tatt havfolksangen på alvor …

Humlesnurr huket seg ned i vannkanten og fordypet seg i en samtale med den som øyensynlig var talspersonen for havfolkene, en havdame som så spesielt vill og fryktinngytende ut. Han kvekket løs med de samme skurrende lydene som havfolkene når de kom opp av vannet, så det var tydelig at han kunne snakke havsk. Omsider reiste han seg, snudde seg mot de andre dommerne og sa: «Jeg tror vi bør ha et lite samråd før vi gir poengene våre.»

Dommerne stakk hodene sammen. Madam Pomfrit hadde gått bort for å redde Ronny ut av Perrys klør og kom nå tilbake med ham til Harry og de andre, ga ham et ullteppe og litt kvikkopperpepper-eliksir og gikk deretter bort og hentet Fleur og søsteren hennes. Fleur hadde masse skrammer i fjeset og på armene og store flenger i kutten, men det virket ikke som hun brydde seg om det, og ikke ville hun la madam Pomfrit rense sårene heller.

«Ta Dem ’eller av Gabrielle,» sa hun, og så snudde hun seg mot Harry. «Dy reddét ’enne,» sa hun åndeløst, «enda ’yn ikke var ditt sjissel!»

«Joa,» sa Harry, som nå ønsket av fullt hjerte at han hadde latt alle tre jentene bli sittende der fastbundet til statuen.

Fleur bøyde seg ned og kysset Harry to ganger på hvert kinn (han kjente at ansiktet ble hett, og det hadde ikke overrasket ham om det kom damp ut av ørene igjen), og så sa hun til Ronny: «Og dy også – dy hjalp til –»

«Joa,» sa Ronny forhåpningsfullt, «joa, litt så –»

Fleur kastet seg over ham òg og kysset ham. Hermine så morsk ut, men akkurat da drønnet Ludo Humbags magisk forsterkede stemme rett ved sida av dem. Alle skvatt, og mengden på tribunene ble dødsstille.

«Mine damer og herrer, vi har kommet til en avgjørelse. Havhøvdinginne Mudra har fortalt hva som har foregått på sjøbunnen, og vi har derfor besluttet å tildele forkjemperne poeng etter en skala på femti, som følger …

«Frøken Fleur Delacour viste glimrende beherskelse av boblehjelmformelen, men ble angrepet av snaredrauger før hun nådde målet og greide ikke å redde sitt gissel. Vi gir henne tjuefem poeng.»

Applaus fra tribunene.

«Jeg fortjener nyll,» sa Fleur hest og ristet på det nydelige hodet.

«Herr Fredrik Djervell, som også brukte boblehjelmformelen, var den som kom først tilbake med sitt gissel, men sprengte den tilmålte tidsrammen med ett minutt.» Kolossale hurrarop fra håsblåsingene blant publikum. Harry så at Cho sendte Fredrik et glødende blikk. «Vi gir ham derfor førtisju poeng.»

Harry ble tung om hjertet. Hvis *Fredrik* hadde sprengt tidsrammen, hadde opplagt han selv gjort det.

«Herr Viktor Krumm brukte en ufullstendig form for transfigurasjon, som ikke desto mindre virket etter hensikten, og var nummer to som kom tilbake med sitt gissel. Vi gir ham førti poeng.»

Karkaroff klappet hardere enn noen og så meget overlegen ut.

«Herr Harry Potter viste en meget vellykket bruk av gjellegress,» fortsatte Humbag. «Han var den siste som kom tilbake, langt utenfor den oppsatte tidsrammen. Imidlertid opplyser havhøvdinginnen at herr Potter var den første som kom *fram* til gislene, og at forsinkelsen på tilbaketuren

skyldtes at han insisterte på å bringe *alle* gislene i sikkerhet, ikke bare sitt eget.»

Både Ronny og Hermine sendte Harry et blikk som besto av like deler oppgitthet og medfølelse.

«De fleste av dommerne –» og her kikket Humbag surt bort på Karkaroff – «mener at dette viser en så høy moral at det fortjener full pott. Men … herr Potters poengsum blir likevel førtifem.»

Magen til Harry gjorde et hopp – da konkurrerte han jo om førsteplassen med Fredrik! Ronny og Hermine stirret overrumplet på Harry, men så lo de og begynte å klappe i takt med resten av mengden.

«Se det, du, Harry!» ropte Ronny gjennom larmen. «Da var du jo ikke tjukk i huet likevel – du viste høy moral!»

Fleur klappet også av alle krefter, men Krumm så ikke særlig fornøyd ut. Han prøvde å prate med Hermine, men hun var for opptatt med å heie på Harry til å høre etter.

«Den tredje og avsluttende prøven vil finne sted ved solnedgang den tjuefjerde juni,» fortsatte Humbag. «Presis én måned før vil forkjemperne få beskjed om hva de har i vente. Takk, alle sammen, for deres støtte til forkjemperne!»

Det var over, tenkte Harry fortumlet, mens madam Pomfrit begynte å gjete alle forkjemperne og gislene tilbake til borgen for å skifte til tørre klær … det var over, han hadde greid det … og nå behøvde han ikke bekymre seg for noe som helst før den tjuefjerde juni …

Idet han gikk opp steintrappa inn til borgen, bestemte han seg for noe han skulle gjøre neste gang han kom til Galtvang: kjøpe sokker til Noldus – et par for hver dag i et helt år.

KAPITTEL TJUESJU

TASSELABB VENDER TILBAKE

Noe av det beste ved tida etter den andre prøven var at alle var så ivrige etter å høre detaljer om hva som hadde foregått på sjøbunnen, så dermed fikk Ronny for en gangs skyld dele rampelyset med Harry. Harry la merke til at Ronnys versjon forandret seg litt for hver gang han fortalte den. Først fortalte han det bare som det var – det stemte iallfall med det Hermine sa, at Humlesnurr hadde forhekset dem i søvn nede på professor McSnurps kontor, etter først å ha forsikret dem at det ikke var det minste farlig, og at de ville våkne igjen så snart de var oppe av vannet. Men versjonen han serverte en uke senere var en spennende beretning om kidnapping, hvor han mutters alene kjempet mot femti væpnede havfolk, som måtte slå ham til plukkfisk før de fikk bundet ham.

«Men jeg hadde jo tryllestaven i ermet, da,» forsikret han Padma Patil, som virket mye mer tent på ham nå som han fikk så mye oppmerksomhet og passet på å veksle noen ord hver gang de passerte hverandre i gangene. «Så de derre havtullingene kunne jeg dengt når som helst jeg ville.»

«Hva hadde du tenkt å gjøre, egentlig – snorke på dem?» spurte Hermine spisst. Folk hadde ertet henne slik med at hun var Viktor Krumms beste skatt at hun var i et nokså ampert humør.

Ronny ble rød om ørene, og deretter holdt han seg til versjonen med den forheksede søvnen.

Da mars kom, ble det tørrere i været, men hender og fjes ble fortsatt flådd av piskende vinder hver gang de kom ut i parken. Posten ble stadig forsinket fordi uglene ble blåst ut av kurs. Kattugla som Harry hadde sendt til Sirius med datoen for neste Galtvang-besøk, dukket opp til frokost fredag med halve fjærdrakten blåst feil vei. Ikke før hadde Harry revet av

svaret fra Sirius før den lettet igjen, tydelig engstelig for å bli sendt ut på en ny tur.

Brevet fra Sirius var nesten like kort som det forrige.

Møt meg ved bommen i enden av veien ut fra Galtvang (forbi Dervisj & Bang) klokka to lørdag ettermiddag. Ta med deg så mye mat du kan.

«Han har da vel ikke kommet tilbake til Galtvang?» sa Ronny vantro.

«Det er det det står,» sa Hermine.

«Jeg nekter å tro det,» sa Harry anspent. «Hvis han blir tatt –»

«Han har da greid seg bra så langt, hæ?» sa Ronny. «Og det kryr jo ikke akkurat av desperanter der lenger.»

Harry brettet sammen brevet og tenkte. Skulle han være helt ærlig, lengtet han etter å se Sirius igjen. Derfor møtte han opp til dagens siste fag – en dobbelttime i eliksirer – adskillig lysere til sinns enn han pleide når han gikk ned trappa til fangekjelleren.

Malfang, Krabbe og Gurgel sto i en klynge utenfor klasseromsdøra, sammen med Petrea Parkasen og gjengen hennes av smygardjenter. Alle kikket på noe Harry ikke kunne se og fniste høyt. Bulldogfjeset til Petrea tittet oppspilt fram bak ryggen til Gurgel da Harry, Ronny og Hermine nærmet seg.

«Der er de, der er de!» kniste hun, og smygardgjengen oppløste seg. Harry så at Petrea holdt et blad i hånden – *Heks og Hør.* Det bevegelige forsidebildet viste en krøllhåret heks som smilte så alle tennene syntes og pekte på et stort sukkerbrød med tryllestaven.

«Det står noe her som kanskje vil interessere deg, Grang!» sa Petrea høyt og slengte bladet til Hermine, som tok overrumplet imot det. I det samme gikk fangehulldøra opp, og Slur vinket dem inn.

Harry, Ronny og Hermine satte som vanlig kursen for det bakerste bordet i fangehullet. Så snart Slur hadde snudd ryggen til for å skrive ingrediensene til dagens eliksir på tavla, bladde Hermine fort igjennom bladet under bordet. Det tok en stund før hun kom til det de lette etter, på midtsidene. Harry og Ronny bøyde seg nærmere. Under et fargefoto av

Harry sto et kort oppslag med overskriften *HARRY POTTERS HEMMELIGE HJERTESORG, av Rita Slita:*

En gutt ulik alle andre, kanskje – men likevel en gutt som lider alle pubertetens vanlige kvaler. Fjortenårige Harry Potter, som har levd et kjærlighetsløst liv siden foreldrenes tragiske død, trodde han hadde funnet trøst hos sin faste flamme, gompefødte Hermine Grang. Lite ante han at han snart, etter et liv bestrødd med personlige savn, skulle lide nok et følelsesmessig slag.

Frk. Grang, en ikke særlig pen, men ærgjerrig pike, har åpenbart en sans for berømte trollmenn som Harry alene ikke kan tilfredsstille. Siden Galtvort fikk besøk av Viktor Krumm, Bulgarias speider og toppspiller under den siste verdenscupen i rumpeldunk, har frk. Grang lekt med begge guttenes følelser. Krumm, som er åpenlyst betatt av den snedige frk. Grang, har allerede invitert henne på besøk til Bulgaria i sommerferien og hevder at han «aldri har følt på den måten for noen pike før».

Men det er ikke sikkert det er frk. Grangs tvilsomme naturlige fortrinn som har fanget disse stakkars guttenes interesse.

«Hun er temmelig stygg,» sier Petrea Parkasen, en søt og livlig jente i fjerde klasse, «men det kan godt være hun kan koke i hop en elskovsdrikk, for hun er ganske gløgg. Jeg tipper det er slik hun har greid det.»

Elskovsdrikker er som kjent strengt forbudt på Galtvort, og Albus Humlesnurr vil utvilsomt granske slike påstander nøye. I mellomtida må alle som vil Harry Potter vel bare håpe at den neste han skjenker sitt hjerte, blir en som fortjener det bedre.

«Var det ikke det jeg sa!» hveste Ronny til Hermine mens hun stirret ned på artikkelen. «Jeg *sa* du ikke måtte legge deg ut med Rita Slita! Nå har hun fått deg til å virke som – som en slags *skjøge*!»

Hermine sluttet brått å se forbløffet ut. I stedet kom det et snøft av latter.

«Skjøge?» gjentok hun, og skuldrene hoppet av undertrykt fnising mens hun glodde på Ronny.

«Det er det muttern min kaller dem,» mumlet Ronny, og ørene hans ble røde igjen.

«Hvis det der er det verste Rita kan klare, holder hun på å miste kloa,» sa Hermine. Hun fniste fremdeles mens hun slengte *Heks og Hør* bort på den nærmeste tomme stolen. «Makan til vrøvl.»

Hun kikket bort på smygardingene, som alle nistirret på henne og Harry for å se om artikkelen hadde fått dem til å fly i flint. Hun vinket og sendte dem et sarkastisk smil, og så gikk hun, Harry og Ronny i gang med å finne fram ingrediensene de trengte til oppgløggingsmiksturen sin.

«Men det er noe rart der,» sa Hermine ti minutter senere og ble stående med støteren i lufta over en morter med skarabébiller. «Hvordan kan Rita Slita ha visst –?»

«Visst hva da?» sa Ronny fort. «Du har'ke virkelig drivi og brygd elskovsdrikker, vel?»

«Ikke vær dum,» glefset Hermine og begynte å knuse biller igjen. «Nei, det er bare … hvordan visste hun at Viktor har bedt meg på besøk i sommer?»

Hun ble mørkerød da hun sa det og unngikk omhyggelig Ronnys blikk.

«Hva?» sa Ronny og slapp sin egen støter med et høyt *klunk.*

«Han ba meg rett etter at han fikk meg opp av sjøen,» mumlet Hermine. «Etter at han ble kvitt det haihodet, da. Madam Pomfrit kom med ulltepper til oss, og så trakk han meg liksom litt bort fra dommerne så de ikke skulle høre det, og så sa han at hvis jeg ikke hadde noen planer for i sommer, så kanskje jeg hadde lyst til –»

«Og hva svarte du?» sa Ronny, som nå hadde plukket opp støteren igjen og gnuret den mot bordet – drøye femten centimeter fra morteren, for det var Hermine han så på.

«Og han *sa* faktisk at han ikke hadde følt det sånn for noen annen jente før,» fortsatte Hermine, som nå var blitt så rød at Harry nesten kunne merke bølgen av hete fra henne, «men hvordan kan Rita Slita ha hørt det? Hun var jo ikke der … eller var hun det? Kanskje hun virkelig har en usynlighetskappe, kanskje hun snek seg inn i parken for å se på den andre prøven …»

«Hva svarte du?» gjentok Ronny og gnuret så hardt med støteren at det ble en grop i bordet.

«Vel, jeg var jo for opptatt av å se om alt var i orden med deg og Harry til å –»

«Fascinerende som frøken Grangs sosiale liv utvilsomt er,» sa en iskald stemme bak dem, «må jeg be om at du ikke detaljbeskriver det i mine timer. Ti poeng i bot til Griffing.»

Slur hadde kommet glidende bort til bordet deres mens de snakket. Nå hadde hele klassen snudd seg mot dem, og Malfang benyttet anledningen til å vise Harry et POTTER ER EN DRITT-merke fra den andre enden av fangehullet.

«Aha … så man leser blader under pulten også, hva?» tilføyde Slur og snappet opp *Heks og Hør.* «Ytterligere ti poeng i bot til Griffing … men, ah,» Slurs svarte øyne glitret da blikket hans falt på Rita Slitas artikkel, «Potter må jo selvsagt følge med i presseklippene sine …»

Fangehullet ga gjenlyd av smygardingenes latter, og et ubehagelig smil kruste den smale munnen til Slur. Til Harrys eitrende sinne begynte han å lese artikkelen høyt.

«Harry Potters hemmelige hjertesorg … nei å nei, Potter, hva er det nå som plager deg? *En gutt ulik alle andre, kanskje …*»

Nå merket Harry at hans ansikt også brant. Slur tok en pause ved slutten av hver setning for å la smygardingene le ferdig. Artikkelen virket ti ganger verre når det var Slur som leste den.

«*… må alle som vil Harry Potter vel bare håpe at den neste han gir sitt hjerte, blir en som fortjener det bedre.* Du verden, så rørende,» sa Slur hånlig og rullet sammen bladet, akkompagnert av stormende latterkaskader fra smygardingene. «Vel, jeg tror kanskje det er best jeg skiller dere tre, så dere kan holde tankene på eliksirene og ikke på deres innfløkte kjærlighetsliv. Frøken Grang, derover, ved sida av frøken Parkasen. Potter – du tar bordet rett foran kateteret. Så, litt kvikt nå.»

Harry slengte rasende ingrediensene og sekken sin oppi heksekjelen og drasset den opp til det tomme bordet forrest i fangehullet. Slur fulgte etter, satte seg bak kateteret og så på mens Harry pakket ut av kjelen igjen. Harry

var fast besluttet på ikke å se på Slur, så han gikk i gang med å knuse skarabeer igjen og forestilte seg at hver enkelt hadde fjeset til Slur.

«All denne presseoppmerksomheten ser ut til å ha blåst opp det altfor store egoet ditt ytterligere, Potter,» sa Slur rolig da resten av klassen hadde falt til ro igjen.

Harry svarte ikke. Han visste at Slur prøvde å provosere ham; han hadde gjort det før. Han håpet vel på et påskudd for å gi Griffing femti poeng i bot før timen var til ende.

«Du svever kanskje i den villfarelse at hele trollmannsverdenen er imponert av deg,» fortsatte Slur, så lavt at ingen andre kunne høre ham (og Harry fortsatte å knuse sine skarabeer, enda han allerede hadde malt dem til tynt, fint støv), «men det er det samme for meg hvor mange ganger du får bildet ditt i avisen. I mine øyne er du ikke annet enn en ekkel liten gutt, Potter, som betrakter regler som noe han kan bryte etter behag.»

Harry helte de pulveriserte billene oppi kjelen og begynte å skjære opp ingefærrøttene. Han skalv litt på hendene av sinne, men lot være å se opp, som om han ikke hørte hva Slur sa.

«Så herved gir jeg deg en advarsel, Potter,» fortsatte Slur, og stemmen ble enda bløtere og farligere, «lommeformatkjendis eller ei – hvis jeg tar deg i å bryte deg inn på mitt kontor en gang til –»

«Jeg har ikke vært i *nærheten* av kontoret Deres!» sa Harry sint og glemte helt døvheten.

«Ikke lyv meg opp i ansiktet!» hveste Slur, og det bunnløse svarte blikket boret seg inn i Harrys. «Boomslangeskinn. Gjellegress. Begge kom fra mitt private lager, og jeg vet hvem som stjal dem.»

Harry stirret tilbake, fast besluttet på ikke å blunke eller se skyldbevisst ut. Det var sant at han ikke hadde stjålet noen av delene fra Slur. Det var Hermine som hadde tatt boomslangeskinnet en gang i andre klasse – de trengte det til polyksiren sin – og riktignok hadde Slur mistenkt Harry for det den gangen, men han kunne aldri bevise det. Og selvsagt var det Noldus som hadde stjålet gjellegresset.

«Jeg aner ikke hva De snakker om,» løy han kaldt.

«Du var ikke i senga di den natta det var innbrudd på kontoret mitt!» hvislet Slur. «Jeg vet det, Potter! Det får så være at Galøye Bister har meldt seg inn i fanklubben din, men *jeg* vil ikke tolerere den slags oppførsel! Én nattlig spasertur til inn på mitt kontor, Potter, og du skal få svi for det!»

«Ja vel,» sa Harry kaldt og konsentrerte seg om ingefærrøttene igjen, «jeg skal huske på det hvis jeg skulle få ustyrtelig lyst til å gå inn dit noen gang.»

Slurs øyne lynte, og han stakk hånden innenfor kutten. Et vanvittig øyeblikk trodde Harry at Slur skulle trekke fram tryllestaven og forbanne ham – men så så han hva Slur hadde funnet: en liten krystallflakong med helt klar væske. Harry stirret på den.

«Vet du hva dette er, Potter?» sa Slur, og øynene glitret farlig igjen.

«Nei,» sa Harry, denne gangen fullkomment ærlig.

«Det er Verifiserum – et sannhetsserum som er så kraftig at etter tre dråper ville du plumpe ut med dine innerste hemmeligheter foran hele klassen,» sa Slur ondskapsfullt. «Bruk av dette serumet er uhyre strengt regulert i henhold til departementale retningslinjer. Men om du ikke passer deg, *kunne* det jo være at jeg kom til å skjelve litt på hånden –» han ristet litt på flakongen, «– rett over kvelds-gresskarsaften din. Og da, Potter … da ville vi nok finne ut om du har vært på kontoret mitt eller ikke.»

Harry svarte ikke. Han gikk løs på ingerfærrøttene igjen, tok opp kniven og fortsatte å skjære opp. Det sannhetsserumet likte han ikke tanken på, og det skulle ikke forundre ham om Slur fant på å gi ham litt av det. Han skjulte en frysning ved tanken på hva som kunne ramle ut av munnen på ham om Slur gjorde det. En ting var alle dem som ville få bråk – Hermine og Noldus, opplagt – men så var det alle hemmelighetene han selv hadde – at han var i kontakt med Sirius, for eksempel, og … magen vrengte seg ved tanken … følelsene hans for Cho … Han helte ingerfærrøttene også oppi kjelen, mens han lurte på om han burde følge Bisters eksempel og ikke drikke av annet enn en privat lommelerke.

Det banket på fangehulldøra.

«Kom inn,» sa Slur med sin vanlige stemme.

Klassen så opp da døra åpnet seg, og rektor Karkaroff kom inn. Alle holdt øye med ham mens han gikk mot Slurs kateter. Han tvinnet bukkeskjegget rundt fingeren igjen og virket oppskaket.

«Vi må snakke sammen,» sa han bardus da han kom fram til Slur. Det var så vidt han åpnet leppene mens han snakket, sikkert fordi han var så oppsatt på at ingen skulle høre ham; resultatet ble at han så ut som en dårlig buktaler. Harry holdt blikket på ingefærrøttene og ørene på stilk.

«Vi kan snakke sammen etter timen, Karkaroff –» mumlet Slur, men Karkaroff avbrøt ham.

«Jeg vil snakke nå, når du ikke kan komme unna, Severus. Du har unngått meg.»

«Etter timen,» glefset Slur.

Under påskudd av å holde opp et målebeger for å se om han hadde helt opp nok beltedyrgalle, snek Harry seg til et skråblikk mot dem. Karkaroff så svært bekymret ut, og Slur svært sint.

Karkaroff holdt seg bak Slurs kateter hele resten av dobbelttimen; det virket som han var fast bestemt på å hindre at Slur stakk fra ham etter timen. Harry ville høre hva Karkaroff hadde å si, så to minutter før det ringte ut, veltet han med vilje flaska med beltedyrgalle som en unnskyldning for å dukke ned bakom kjelen sin og tørke opp, mens resten av klassen toget larmende mot døra.

«Nå, hva er det som er så presserende?» hørte han Slur hvese til Karkaroff.

«Dette,» svarte Karkaroff, og da Harry skottet fram bak kjelen, så han Karkaroff trekke opp det venstre kutteermet og vise Slur noe på innsida av underarmen.

«Nå?» sa Karkaroff, fremdeles nesten uten å bevege leppene. «Ser du? Så tydelig har det aldri vært, ikke siden –»

«Gjem det!» snerret Slur, og de svarte øynene feide over klasserommet.

«Men du må da ha merket –» begynte Karkaroff opphisset.

«Vi kan snakke senere, Karkaroff!» hveste Slur. «Potter! Hva er det du driver med?»

«Tørker opp beltedyrgallen jeg sølte, professor,» sa Harry uskyldig. Han rettet seg opp og viste Slur den dyvåte filla han holdt i hånden.

Karkaroff snudde på hælen og marsjerte ut av fangehullet. Nå så han ikke bare bekymret ut, men også rasende. Harry hadde liten lyst til å bli alene igjen med en uvanlig sint Slur, så han slengte bøkene og ingrediensene i sekken og forsvant ut i toppfart for å fortelle Ronny og Hermine hva han nettopp hadde sett og hørt.

*

Da de kom ut av borgen neste dag etter lunsj, skinte en blek sølvsol ned over parken. Det var mildere enn det hadde vært hele vinteren, og før de var framme i Galtvang hadde alle tre tatt av seg kappene og slengt dem over skulderen. I sekken til Harry lå maten Sirius hadde bedt om; de hadde lurt med seg et dusin kyllinglår, et brød og en flaske gresskarsaft fra lunsjbordet.

De gikk inn på Mundurs magimanufaktur for å kjøpe presangen til Noldus og hadde mye moro med å plukke ut de aller mest skrikende sokkene de kunne finne, blant annet et par med blinkende stjerner i sølv og gull, og et annet som hylte høyt når de begynte å lukte for sterkt. Ved halv totida begynte de å rusle bortover Storgata, forbi Dervisj & Bang mot enden av landsbyen.

Harry hadde aldri gått i den retningen før. Den buktende landeveien førte dem ut i åpent lende utenfor Galtvang, hvor husene ble færre og hagene større, mot foten av fjellet som skjermet landsbyen. De rundet en sving og så en bom for enden av veien. Der sto en svær, rufsete svart hund og ventet på dem med potene oppå bommen. Den hadde noen aviser i munnen og virket veldig kjent …

«Hei, Sirius,» sa Harry da de kom fram.

Den svarte hunden snuste ivrig på sekken hans, logret én gang med halen, og så snudde den og begynte å trave bortover krattskråningen mot fjellsida. Harry, Ronny og Hermine klatret over bommen og fulgte etter.

Sirius førte dem helt inn til foten av fjellet, hvor bakken var overstrødd med små og store steiner. Det var lett nok for ham som hadde fire bein, men

de tre andre ble snart andpustne. I en halv time fulgte de den logrende halen til Sirius oppover i selve fjellet, opp en bratt, buktende og steinet sti. Svetten silte av dem i solskinnet, og skulderstroppene på Harrys sekk skar ham i skuldrene.

Men langt om lenge forsvant Sirius av syne, og da de kom fram dit han ble borte, så de en smal revne i berget. De klemte seg inn og sto plutselig i en kjølig, tussmørk hule. I den borterste enden sto hippogriffen Bukknebb bundet til en stor stein. Halvparten av ham var en grå hest, og den andre halvparten en kjempeørn, og de ville, oransje øynene gnistret ved synet av dem. Alle tre bukket dypt for ham, og da han hadde mønstret dem majestetisk et øyeblikk, bøyde han de skjellete forbeina og lot Hermine løpe fram og stryke ham over den fjærkledde nakken. Men Harry hadde bare øye for den svarte hunden, som akkurat hadde forvandlet seg til gudfaren hans.

Nå var Sirius kledd i fillete, grå kutte, den samme han hadde hatt på seg da han rømte fra Azkaban. Det svarte håret var lengre og mer floket og ugreid enn den dagen det viste seg i peisilden. Han var blitt fryktelig tynn.

Han tok de gamle numrene av *Aftenprofeten* ut av munnen og slapp dem på hulegolvet. «Kylling!» sa han hest.

Harry åpnet sekken og rakte ham bylten med kyllinglår og brød.

«Takk,» sa Sirius, brettet den opp, grep et lår og satte seg på golvet og rev av en svær munnfull med tennene. «Jeg har levd på rotter, for det meste. Må ikke stjele for mye mat fra Galtvang, for ikke å tiltrekke meg oppmerksomhet.»

Han smilte opp til Harry, men det var så vidt Harry greide å gjengjelde smilet.

«Hva gjør du her, Sirius?» sa han.

«Min gudfarplikt,» sa Sirius, mens han gnagde på et bein på en temmelig hundeaktig måte. «Ikke vær redd for meg. Her omkring tar de meg for en elskelig løsbikkje.»

Han smilte fremdeles, men da han så Harrys bekymrede uttrykk, sa han mer alvorlig: «Jeg ville være på pletten. Det siste brevet ditt … nå ja, la oss bare si at jeg ser tydelige spor av ugler i mosen. Jeg har stjålet aviser som folk kaster, og jeg er opplagt ikke den eneste som bekymrer meg.»

Han nikket mot de gulnede eksemplarene av *Aftenprofeten* som lå strødd utover hulegolvet, og Ronny plukket dem opp og brettet dem ut.

Men Harry fortsatte å stirre på Sirius. «Men hva hvis de fakker deg? Hva om du blir sett?»

«Dere tre og Humlesnurr er de eneste her omkring som vet at jeg er en animagus,» sa Sirius og trakk på skuldrene. Han fortsatte å glefse i seg av kyllinglårene.

Ronny dultet til Harry og rakte ham to *Aftenprofeten*'er. I den første var overskriften *Bartemius Kroeks mystiske sykdom.* I den andre sto det *Departementsheks fortsatt savnet – Magiministeren tar affære.*

Harry kikket på historien under overskriften om Kroek. Her og der slo formuleringer ham i øynene: *ikke sett offentlig siden november ... hans hjem virker forlatt ... St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader avslår å uttale seg ... departementet vil ikke bekrefte rykter om livstruende sykdom ...*

«De får det til å høres ut som om han holder på å dø,» sa Harry langsomt. «Men *så* syk kan han vel ikke være, hvis han greier å komme seg hit opp …»

«Broren min er Kroeks personlige assistent,» fortalte Ronny Sirius. «Han sier at Kroek bare er overarbeidet.»

«Men det er sant at han så dårlig ut sist jeg så ham på nært hold,» sa Harry langsomt mens han fortsatte å lese artikkelen. «Den kvelden navnet mitt dukket opp i Begeret …»

«Det er til pass for ham for at han ga Blunka sparken,» sa Hermine kaldt. Hun strøk fremdeles Bukknebb, som var opptatt med å knase i seg kyllingbeina etter Sirius. «Jeg vedder på at han gjerne skulle hatt det ugjort nå – han merker nok forskjell nå som hun ikke er der og steller for ham lenger.»

«Hermine er helt sprø på det med husnisser,» mumlet Ronny til Sirius og sendte henne et mørkt blikk.

Men Sirius virket interessert. «Ga Kroek husnissen sin sparken, sier du?»

«Ja, under verdenscupen,» sa Harry og begynte å fortelle om Mørkets merke, og Blunka som ble funnet med tryllestaven hans i hånden, og herr

Kroeks raseri etterpå.

Før Harry var ferdig, hadde Sirius reist seg igjen og travet fram og tilbake på hulegolvet. «Få se om jeg har skjønt dette riktig,» sa han etter en stund og viftet med et nytt kyllinglår. «Det første dere så til den husnissen var i topplosjen, hvor hun holdt av en plass til Kroek. Stemmer?»

«Stemmer,» sa Harry, Ronny og Hermine i kor.

«Men Kroek dukket ikke opp under kampen?»

«Nei,» sa Harry. «Jeg tror han sa han hadde hatt det for travelt.»

Sirius travet fram og tilbake i taushet. Så sa han: «Harry, sjekket du om du hadde staven i lomma da du forlot topplosjen?»

«Æhm …» Harry tenkte seg om. «Nei,» sa han endelig. «Jeg trengte den ikke før vi kom inn i skogen. Og da stakk jeg hånden i lomma, men alt som var der, var totaliskopet.» Han stirret på Sirius. «Mener du at den samme som mante fram Merket, stjal tryllestaven min i topplosjen?»

«Det kan være,» sa Sirius.

«Det var ikke Blunka som stjal den staven!» sa Hermine skingrende.

«Nissen var ikke den eneste som var i den losjen,» sa Sirius. Han hadde en dyp nyve i pannen mens hans fortsatte å trave. «Hvem andre satt bak dere?»

«Massevis,» sa Harry. «En bulgarsk minister … Kornelius Bloeuf … Malfangene …»

«Malfangene!» sa Ronny plutselig, så høyt at stemmen ga ekko i hele hulen, og Bukknebb slo nervøst med nebbet. «Jeg vedder på at det var Lucifus Malfang!»

«Noen flere?» spurte Sirius.

«Nei, ingen,» sa Harry.

«Joho, det var det, det. Ludo Humbag var der,» minnet Hermine ham på.

«Å ja, det er sant …»

«Humbag vet jeg ikke noe om, unntatt at han var knakker for Wimbourne-vepsene en gang,» sa Sirius og travet videre. «Hvordan er han?»

«Han er grei nok,» sa Harry. «Han driver og tilbyr seg å hjelpe meg i Tretrollmannsturneringen.»

«Jaså, gjør han det?» sa Sirius, og nyven ble dypere. «Mon tro hvorfor det?»

«Han har fått sansen for meg, sier han,» sa Harry.

«Hmm,» sa Sirius og så tankefull ut.

«Vi så ham i skogen like før Mørkets merke viste seg,» sa Hermine til Sirius. «Husker dere?» sa hun til Harry og Ronny.

«Jo, men han *ble* jo ikke i skogen,» sa Ronny. «Ikke før hadde vi fortalt'n om opptøyene, før'n kosta av gårde til leirplassen.»

«Hvordan vet du det?» sa Hermine straks. «Du kan vel ikke vite hvor han eksiverte hen?»

«Gi deg'a,» sa Ronny vantro, «du vil vel ikke påstå at det var Ludo Humbag som mante fram Mørkets merke?»

«Det er mer sannsynlig enn at Blunka gjorde det,» sa Hermine sta.

«Hva var det jeg sa,» sa Ronny med et betydningsfullt blikk til Sirius. «Jeg sa jo at hun var sprø på det der med husnisser.»

Men Sirius holdt opp en hånd for å få ham til å tie. «Da Mørkets merke hang der, og husnissen var blitt funnet med Harrys tryllestav i hånden, hva gjorde Kroek da?»

«Gikk og lette i buskene,» sa Harry, «men det var ingen andre der.»

«Selvsagt,» sa Sirius og travet, «selvsagt ville han helst hektet det på alle andre enn sin egen husnisse … og så ga han henne sparken?»

«Ja,» sa Hermine glødende, «sparken, bare fordi hun ikke hadde blitt i teltet og latt seg trampe ned –»

«Hermine, vil du værsåsnill å slappe av med de nissene dine?» sa Ronny.

Men Sirius ristet på hodet og sa: «Hun skjønner seg nok bedre på Kroek enn du gjør, Ronny. Hvis du vil vite hvordan en mann virkelig er, se godt på hvordan han behandler sine underordnede, ikke sine likemenn.»

Han strøk seg med hånden over det ubarberte fjeset, og det var tydelig at han tenkte så det knakte. «Alle disse fraværene til Bart Kroek – han tar seg bryet med å sørge for at husnissen hans holder av plass til ham under verdenscupen, men gidder ikke dukke opp og se på den. Han jobber intenst med å få gjenopptatt Tretrollmannsturneringen, men slutter å komme dit

også … det likner ikke Kroek. Hvis den mannen noensinne har tatt seg en dag fri på grunn av sykdom før, skal jeg spise opp Bukknebb.»

«Kjenner du Kroek, altså?» spurte Harry.

Sirius' ansikt mørknet. Plutselig så han like nifs ut som den natta Harry møtte ham første gang, da han fremdeles trodde at Sirius var en morder.

«Å ja da, Kroek kjenner jeg,» sa han lavt. «Det var han som ga ordren til at jeg skulle sendes til Azkaban – uten rettergang.»

«Hva?» sa Ronny og Hermine i kor.

«Nå tuller du!» sa Harry.

«Å nei,» sa Sirius og tok en ny, svær bit av kyllingen. «Den gangen ledet Kroek Avdelingen for magisk justis, visste dere ikke det?»

Alle tre ristet på hodet.

«Jo da, han var tippet som vår neste magiminister,» sa Sirius. «En betydelig trollmann, Bart Kroek, mektig i magi – og med sterk vilje til makt. Å, aldri noen tilhenger av Voldemort,» sa han, da han så uttrykket i Harrys fjes. «Nei, Bart Kroek har alltid tatt utvetydig stilling mot svartsida. Men det var mange som var imot svartsida som … men det forstår ikke dere … dere er for unge …»

«Det var det fattern min sa på verdenscupen også,» sa Ronny, med en viss irritasjon. «Prøv oss, da vel!»

Et smil fløy over det magre ansiktet til Sirius. «Ja vel, så skal jeg prøve dere …»

Han travet bort til enden av hulen og tilbake igjen. Så sa han: «Forestill dere nå at Voldemort har stor makt. Dere vet ikke hvem som støtter ham, dere vet ikke hvem som arbeider for ham og hvem som ikke gjør det, men dere vet at han kan ta kontrollen over folk så de gjør forferdelige ting uten å kunne hindre det. Dere er redde, for dere selv, for familien deres, for vennene. Hver uke kommer nye meldinger om flere dødsfall, flere forsvinninger, flere tortureringer … Magidepartementet er i kaos, de vet ikke hva de skal stille opp, de prøver å holde alt dette skjult for gompene, men i mellomtida dør gomper òg. Frykt overalt … panikk … forvirring … det var slik det var.

Vel, slike tider får fram det beste i noen og det verste i andre. Kroeks prinsipper var kanskje gode nok i utgangspunktet … ikke vet jeg. Han steg raskt i gradene i departementet og fikk etter hvert iverksatt svært strenge tiltak mot Voldemorts støttespillere. Svartspanerne fikk utvidet myndighet – myndighet til å drepe istedenfor å fange, for eksempel. Og jeg var ikke den eneste som ble sendt rett til desperantene uten rettergang. Kroek bekjempet vold med vold; han autoriserte bruk av Utilgivelige forbannelser mot mistenkte. Jeg ville si at han ble like hensynsløs og grusom som mange på svartsida. Å, visst hadde han også sine støttespillere – massevis av folk mente han taklet tingene på den rette måten, og det var nok av hekser og trollmenn som talte varmt for at han burde bli vår neste magiminister. Da Voldemort forsvant, virket det som bare et tidsspørsmål før Kroek ville få toppjobben. Men så skjedde det noe nokså uheldig …» Sirius smilte barskt. «Kroeks egen sønn ble grepet sammen med en gjeng dødsetere som hadde greid å prate seg ut av Azkaban. De hadde visstnok planlagt å finne Voldemort og få ham til makten igjen.»

«Kroeks *sønn?*» gispet Hermine.

«Ja,» sa Sirius. Han kastet det avgnagde kyllingbeinet til Bukknebb, slengte seg ned på golvet igjen ved sida av brødet og rev det i to. «Et stygt lite sjokk for gamle Bart, skulle jeg tro. Burde nok tilbragt mer tid hjemme med familien, hva? Gått tidligere fra kontoret en gang iblant … blitt kjent med sin egen sønn.»

Mens han snakket, stappet han i seg svære brødbiter.

«Var sønnen hans en dødseter?» spurte Harry.

«Aner ikke,» sa Sirius og fortsatte å proppe i seg. «Jeg satt i Azkaban selv da han kom dit, så det meste av dette er ting jeg har funnet ut etter at jeg rømte. Det er ingen tvil om at gutten ble grepet sammen med folk jeg skulle veddet livet på var dødsetere – men han *kan* jo ha slumpet til å være på feil sted til feil tid, akkurat som den husnissen.»

«Prøvde Kroek å få sønnen sin fri?» hvisket Hermine.

Det kom en latter fra Sirius som lød mer som et bjeff. «Kroek, hjelpe sønnen sin? Jeg trodde du skjønte deg på ham, Hermine? Han som hadde viet hele sitt liv til å bli magiminister – klart at alt som kunne true ryktet

hans måtte av veien. Dere så selv at han ga en trofast husnisse sparken fordi det var på grunn av henne han kunne bli forbundet med Mørkets merke igjen – sier ikke det nok om hvordan han er? Kroeks farskjærlighet strakte seg akkurat langt nok til å sørge for at sønnen ble stilt for retten, og etter alt jeg hører, var *det* mest en anledning for Kroek til å vise hvor sterkt han avskydde gutten … og så sendte han ham rett til Azkaban.»

«Ga han sin egen sønn til desperantene?» spurte Harry lavt.

«Det stemmer,» sa Sirius, og nå var det ikke tegn til smil hos ham. «Jeg så at desperantene kom med ham, så dem gjennom sprinklene i celledøra. Gutten kan ikke ha vært mer enn nitten. De satte ham inn i en celle like ved min. Før det ble kveld, hadde han begynt å skrike etter moren. Men etter noen dager ble han stille … alle ble stille før eller siden … unntatt når de skrek i søvne …»

Et øyeblikk ble det døde uttrykket i øynene hans tydeligere, som om noen hadde trukket for en gardin.

«Så han er i Azkaban ennå, han da?» sa Harry.

«Nei,» sa Sirius matt. «Nei, der er han ikke mer. Han døde omtrent et år etter at han kom inn.»

«Døde han?»

«Han var ikke den eneste,» sa Sirius bittert. «De fleste går fra vettet der inne, og det er mange som rett og slett slutter å spise. De mister livsviljen. Du kunne alltid vite når noen kom til å dø, for desperantene sanset det, de ble opphisset av det. Og den gutten så temmelig skrøpelig ut alt da han kom. Siden Kroek var så høyt på strå i departementet, fikk han og kona hans tillatelse til et besøk på dødsleiet. Det var siste gang jeg så Bart Kroek –da han halvveis bar kona forbi cellen min. Hun døde visst, hun òg, forresten, like etterpå. Av sorg. Bare svant bort, akkurat som gutten. Kroek kom aldri og hentet liket av sønnen. Desperantene begravde ham utenfor festningen. Jeg så at de gjorde det.»

Han kastet fra seg brødbiten han akkurat hadde ført til munnen og grep i stedet flaska med gresskarsaft og tømte den.

«Så gamle Kroek mistet alt, nettopp da han trodde han hadde det i sin hule hånd,» fortsatte han og tørret seg om munnen med håndbaken. «I det

ene øyeblikket en helt, på nippet til å bli magiminister … i det neste er sønnen død, kona død, familienavnet vanæret … pluss – det har jeg hørt etter at jeg rømte – at populariteten sank som en stein. Da gutten døde, begynte folk å få litt mer sympati for ham, og spørre hvordan det kunne gå til at en pen ung mann av god familie kunne komme så skeivt ut. Konklusjonen var at faren aldri hadde brydd seg om ham. Så toppjobben gikk til Kornelius Bloeuf, og Kroek ble penset over på et sidespor i Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid.»

Det ble stille lenge. Harry tenkte på hvordan Kroeks øyne hadde bult ut mens han glante ned på sin ulydige husnisse i skogen under verdenscupen. Så dette var altså grunnen til at Kroek hadde overreagert slik på at Blunka ble oppdaget rett under Mørkets merke. Det hadde bragt med seg minner om sønnen og den gamle skandalen og hans fall fra makten i Magidepartementet.

«Bister sier at Kroek er besatt av å fange svarte trollmenn,» sa Harry til Sirius.

«Ja, jeg har hørt at det er blitt litt av en mani hos ham,» sa Sirius og nikket. «Spør dere meg, tror han vel at det er veien tilbake til den gamle populariteten – å fakke enda en dødseter.»

«Og så snek han seg opp hit og ransakte Slurs kontor!» sa Ronny med et triumferende blikk på Hermine.

«Ja, og det henger ikke på greip i det hele tatt,» sa Sirius.

«Joho, det gjør det!» sa Ronny opphisset.

Men Sirius ristet på hodet. «Hør her, hvis Kroek ville granske Slur, hvorfor har han ikke møtt opp og vært turneringsdommer? Det hadde vært den ideelle unnskyldning for å komme jevnlig til Galtvort og holde et øye med ham.»

«Tror du at Slur kan ha noen svin på skogen, da?» spurte Harry, men Hermine avbrøt ham.

«Nei, det er det samme hva dere sier; Humlesnurr har tillit til Slur –»

«Å, gi deg'a, Hermine,» sa Ronny utålmodig. «Jeg vet godt at Humlesnurr er supersmart og alt, men det betyr vel ikke at ikke en skikkelig flink svart trollmann kunne lurt'n –»

«Hvorfor reddet Slur livet til Harry i første klasse da? Hvorfor lot han ham ikke bare dø?»

«Vet vel ikke jeg – kanskje han trodde at Humlesnurr kom til å gi'n sparken –»

«Hva tror du, Sirius?» sa Harry høyt, og Ronny og Hermine holdt opp å kjekle og hørte etter.

«Jeg tror begge to har et poeng,» sa Sirius og så tankefullt på Ronny og Hermine. «Helt siden jeg oppdaget at Slur var lærer her, har jeg lurt på hvorfor Humlesnurr ansatte ham. Slur har alltid vært fascinert av svartekunstene, han var beryktet for det på skolen allerede. En slimete, glatt, fetthårig guttunge, det var det han var,» la Sirius til, og Harry og Ronny flirte til hverandre. «Slur kunne flere forbannelser da han begynte på skolen enn halvparten av sjuendeklassingene, og han var med i en gjeng smygardinger som endte som dødsetere, nesten alle.»

Sirius holdt opp fingrene og begynte å telle på dem, én etter én. «Rosinius og Winther – begge drept av svartspanerne året før Voldemort falt. De Mons – et gift par; de sitter i Azkaban. Averson – han greide å sno seg unna, hørte jeg, påsto han hadde vært forhekset med Befaliusforbannelsen – han er på frifot ennå. Men så vidt jeg vet er det ingen som engang har beskyldt Slur for å være dødseter – ikke at det betyr stort. Det er nok av dem som aldri ble tatt. Og Slur er opplagt smart nok og slu nok til ikke å gå over streken.»

«Slur kjenner Karkaroff temmelig godt, men det vil han helst ikke at noen skal vite,» sa Ronny.

«Ja, du skulle sett fjeset til Slur da Karkaroff dukket opp i eliksirtimen i går!» sa Harry fort. «Karkaroff ville snakke med ham, han sa at Slur hadde unngått ham. Han så ordentlig urolig ut, Karkaroff altså. Han viste Slur noe på armen sin, men jeg kunne ikke se hva det var.»

«Viste han Slur noe på armen sin, sier du?» sa Sirius og så nokså forvirret ut. Han strøk fingrene distré gjennom det skitne håret, og så trakk han på skuldrene igjen. «Nei, jeg aner ikke hva det kan være … men hvis Karkaroff virkelig er urolig, og kommer til Slur for å få svar, så …»

Sirius stirret i huleveggen og skar en frustrert grimase. «Men vi kommer ikke utenom at Humlesnurr har tillit til Slur. Jeg vet at Humlesnurr viser tillit der svært mange andre ikke ville gjort det, men jeg kan likevel ikke forestille meg at han ville latt Slur undervise på Galtvort hvis han noensinne hadde arbeidet for Voldemort.»

«Men hvorfor er Bister og Kroek så oppsatt på å komme inn på Slurs kontor da?» sa Ronny stedig.

«Vel,» sa Sirius langsomt, «det skulle ikke overraske meg om Galøye har ransakt *alle* lærerkontorene på Galtvort siden han kom. Han tar sitt forsvar mot svartekunster på alvor, Bister. Jeg tviler på om *han* har tillit til noen, og det er ikke så rart heller, etter alt han har sett. Men én ting kan jeg iallfall si om Bister: Han har aldri drept noen hvis det var til å unngå. Fakket dem i live, så sant det var mulig. Han var hard, men han tillot seg aldri å synke ned til dødseternes nivå. Kroek, derimot, det er en annen sak … er han virkelig syk? I så fall, hvorfor var det så viktig å kreke seg opp til Slurs kontor? Og hvis ikke, hva er det han pønsker på? Hva var det han hadde det så travelt med under verdenscupen at han ikke dukket opp i topplosjen? Hva har han drevet med mens han skulle vært dommer i Tretrollmannsturneringen?»

Sirius ble taus igjen og stirret inn i bergveggen. Bukknebb skrapte i steingolvet og lette etter bein han kunne ha oversett.

Omsider så Sirius opp på Ronny. «Du sier at broren din er Kroeks personlige assistent? Hadde det vært mulig å spørre ham om han har sett Kroek i det siste?»

«Jeg kan jo prøve,» sa Ronny tvilende. «Men det må for all del ikke låte som jeg tror at Kroek driver med noe muffens, da. Perry er dødsimponert av Kroek.»

«Du kan jo prøve å finne ut om de vet noe mer om Berta Flurp mens du er i gang,» sa Sirius og viftet i retning av den andre *Aftenprofeten* som lå der.

«Humbag sa til meg at de ikke gjorde det,» sa Harry.

«Ja, de siterer ham i den artikkelen,» sa Sirius og nikket mot avisen. «En masse skvalder om hvor glemsom hun er. Nå ja, hun kan jo ha forandret

seg, men den Berta jeg kjente var aldeles ikke glemsom – tvert imot. Litt innskrenket, jo visst, men hun hadde et fabelaktig minne for sladder. Det gjorde at hun tråkket i salaten mer enn én gang; hun skjønte aldri når hun burde holdt kjeft. Jeg kan godt tenke meg at hun har vært litt av en plage for departementet … kanskje det er derfor Humbag ventet så lenge med å lete etter henne …»

Sirius trakk et dypt sukk og gned seg i de dyptliggende øynene. «Hva er klokka?»

Harry kikket på sin, men kom på at den ikke hadde virket siden den timen under vannet.

«Halv fire,» sa Hermine.

«Best dere kommer dere tilbake til skolen,» sa Sirius og reiste seg. «Men hør godt etter nå –» han så spesielt skarpt på Harry, «dere tre skal ikke snike dere ut fra skolen for å treffe meg, skjønner dere det! Bare send en lapp til meg her. Jeg vil fremdeles høre om alt som er utenom det vanlige. Men ikke forlat Galtvort uten lov, det er altfor stor risk for at noen kan overfalle deg.»

«Ingen har prøvd hittil, unntatt en drage og et par snaredrauger,» sa Harry.

Men Sirius rynket pannen barskt. «Det er det samme … jeg kommer ikke til å puste fritt igjen før denne turneringen er over, og det blir ikke før i juni. Og hvis dere snakker om meg dere imellom, så husk på å kalle meg Snøfte, hva?»

Han rakte Harry den tomme servietten og flaska og gikk bort og klappet Bukknebb adjø. «Jeg følger dere ned til landsbyen,» sa han, «og ser om jeg kan finne en avis til.»

Før de forlot hulen, forvandlet han seg til den store, svarte hunden igjen, og alle fire gikk tilbake nedover fjellet, over den steinstrødde skråningen og ned til veibommen. Her fikk alle tre lov å klappe ham på hodet, før han snudde og travet av gårde rundt utkanten av landsbyen.

Harry, Ronny og Hermine gikk tilbake gjennom Galtvang og oppover mot Galtvort.

«Lurer på om Perry vet alt det der om Kroek?» sa Ronny mens de ruslet oppover oppkjørselen. «Men kanskje han gir blaffen … nei, han hadde

sikkert bare blitt enda mer imponert. Jøss da, Perry elsker jo regler. Han hadde sikkert sagt at Kroek ikke engang ville bryte dem for sin egen sønn.»

«Perry ville aldri ha overlatt noen av sin egen familie til desperantene,» sa Hermine strengt.

«Neimen om jeg vet,» sa Ronny. «Hvis han trodde vi sto i veien for karrieren hans … Perry er skikkelig ærgjerrig, skal jeg si dere …»

De gikk opp steintrappa til inngangshallen, hvor herlige middagsdufter kom svevende mot dem fra Storsalen.

«Stakkars gamle Snøfte,» sa Ronny og trakk pusten dypt. «Han må virkelig like deg, Harry … tenk å spise bare rotter!»

KAPITTEL TJUEÅTTE

HERR KROEKS GALSKAP

Etter frokost søndag gikk Harry, Ronny og Hermine opp til ugleriet for å sende et brev til Perry, slik Sirius hadde foreslått, for å spørre om han hadde sett noe til Kroek i det siste. De brukte Hedvig, siden det var så lenge siden hun hadde fått noe å gjøre. Da de hadde sett henne vel av gårde gjennom uglerigluggen, gikk de ned på kjøkkenet for å gi Noldus de nye sokkene.

Husnissene ga dem en smilende velkomst, bukket og knikset og satte straks i gang med å servere te igjen. Noldus var overlykkelig over presangen.

«Harry Potter er så snill mot Noldus!» pep han og tørret store tårer fra de svære øynene.

«Du reddet livet mitt med det gjellegresset, Noldus, det gjorde du virkelig,» sa Harry.

«Det sku'ke være en kjangs til å få smake på en av de kremkakene, vel?» sa Ronny og kikket rundt på de blide, bukkende husnissene.

«Du har jo nettopp spist frokost!» sa Hermine irritert, men et digert sølvfat med kremkaker kom allerede flyende mot dem, båret av fire nisser.

«Vi burde få tak i noe å sende opp til Snøfte,» mumlet Harry.

«God idé,» sa Ronny. «Da får Rusken litt å gjøre. Dere kunne vel ikke gi oss litt ekstra mat, vel?» sa han til nissene rundt, og de bukket gledesstrålende og satte av sted for å hente mer.

«Noldus, hvor er Blunka?» spurte Hermine og så seg om.

«Blunka er der borte ved peisen, frøken,» sa Noldus lavt og hang litt med ørene.

«Å, uff da,» sa Hermine; hun hadde fått øye på Blunka.

Harry kikket også mot peisen. Blunka satt på den samme krakken som sist, men i mellomtida var hun blitt så innsatt med skitt at hun nesten ikke var til å skjelne fra de sotsvarte mursteinene bak seg. Klærne var fillete og uvaskede. Hun stirret inn i ilden mens hun tviholdt om en flaske smørterøl og svaiet litt på krakken. Plutselig kom det et gigantisk hikk fra henne.

«Blunka drikker seks flasker om dagen nå,» hvisket Noldus til Harry.

«Nå ja, det er jo ikke så sterkt, akkurat,» sa Harry.

Men Noldus ristet på hodet. «Det er sterkt for en husnisse, herre,» sa han.

Blunka hikket igjen. Nissene som hadde kommet med kremkakene sendte henne misbilligende blikk mens de gikk tilbake til arbeidet.

«Blunka lengter, Harry Potter,» hvisket Noldus bedrøvet. «Blunka vil bare hjem. Blunka tror fremdeles at herr Kroek er herren hennes, herre, og ingenting Noldus sier kan overbevise henne om at rektor Humlesnurr er herren hennes nå.»

Harry fikk en plutselig inspirasjon. «Hei, Blunka,» sa han og gikk bort og bøyde seg ned mot henne, «du vet ikke hva herr Kroek driver med for tida, vel? For han har sluttet å komme hit og være dommer i Tretrollmannsturneringen.»

Blikket hennes flakket. De kolossale pupillene fikk Harry i fokus. Hun svaiet litt igjen, og så sa hun: «He-herren slutte – hikk – komme?»

«Ja,» sa Harry, «vi har ikke sett snurten av ham siden den første prøven. I *Aftenprofeten* står det at han er syk.»

Blunka svaiet litt mer og glodde omtåket på Harry. «Herren – hikk – syk?»

Underleppa begynte å bevre.

«Men vi vet jo ikke sikkert om det er sant,» sa Hermine fort.

«Herren trenge sin – hikk – Blunka!» klynket nissen. «Herren kan ikke – hikk – greie seg – hikk – helt alene …»

«Andre mennesker greier faktisk sitt eget husarbeid, skal jeg si deg,» sa Hermine strengt.

«Blunka – hikk – ikke bare gjøre husarbeid for herr Kroek!» pep Blunka indignert. Hun svaiet verre enn noensinne og sølte smørterøl utover den

allerede flekkede blusen. «Herren be-betro Blunka – hikk – sin storeste – hikk – sin hemmeligste –»

«Hva da, Blunka?» sa Harry.

Men Blunka ristet hardt på hodet og sølte mer smørterøl på seg.

«Blunka holde på – hikk – sin herres hemmelig-hikk,» sa hun opprørsk, svaiet faretruende og glodde opp på Harry med øynene i kryss. «Dem skal ikke – hikk – være sånt nesegrev, Dem.»

«Blunka må ikke snakke slik til Harry Potter!» sa Noldus sint. «Harry Potter er tapper og edel, Harry Potter er ikke nesegrev!»

«Han nesegreve i min – hikk – min herres private og hemmelige – hikk – Blunka er *bra* husnisse – hikk – Blunka kan holde tett – hikk – folk som prøve på – hikk – nese og greve oppi – hikk –»

Øyelokkene hennes sank igjen. Brått og uten forvarsel gled hun ned fra krakken, ble liggende langflat på golvet og snorket høyt. Den tomme smørterølflaska rullet bortover steinhellene.

Et halvdusin nisser kom styrtende til, med vemmelse over hele fjeset. Én plukket opp flaska, og de andre dekket over Blunka med en stor, rutet duk og brettet endene pent innunder, så ingenting av henne ble synlig.

«Vi er lei for at Dem måtte se dette, frøken og herrer!» pep en av de nærmeste nissene. Han ristet på hodet og så dypt skamfull ut. «Vi alle håper at Dem ikke dømme oss alle etter Blunka, herrer og frøken!»

«Hun er jo ulykkelig!» sa Hermine ergerlig. «Hvorfor prøver dere ikke å trøste henne, istedenfor å dekke henne til?»

«Frøken må unnskylde, frøken,» sa husnissen og bukket dypt en gang til, «men husnisser har ikke rett å være ulykkelige når det er arbeid å gjøre og herrer å tjene.»

«Men herregud da!» sa Hermine sint. «Hør på meg, alle sammen! Dere har akkurat like stor rett til å være ulykkelige som trollmenn! Dere har rett til lønn og ferier og skikkelige klær, dere behøver ikke gjøre alt dere får beskjed om – se på Noldus!»

«Frøken må værsåsnill å holde Noldus utenfor,» mumlet Noldus med et skremt uttrykk. De blide smilene var som blåst bort av ansiktene på

husnissene i kjøkkenet, og de stirret på Hermine som om hun var en farlig sinnssyk.

«Vi har Dems ekstra mat!» pep en nisse like ved Harrys albu og lesset fanget hans fullt av en stor skinke, et dusin kaker og litt frukt. «Adjøss!»

Husnissene stimlet sammen om Harry, Ronny og Hermine og begynte å skyve dem ut fra kjøkkenet med myriader av små hender i ryggen.

«Takk for sokkene, Harry Potter!» ropte Noldus mismodig borte fra peisen; der sto han ved sida av den bordduk-klumpen som var Blunka.

«Du *kunne* ikke holde kjeften igjen, hva, Hermine?» sa Ronny sint idet kjøkkendøra smalt igjen bak dem. «Nå vil de aldri ha oss på besøk mer! Vi kunne prøvd å få mer ut av Blunka om Kroek!»

«Som om du bryr deg om det!» fnyste Hermine. «Den eneste grunnen til at du vil hit ned, er maten!»

Det ble en temmelig irritabel dag etter det. Harry ble så lei av Ronnys og Hermines kjekling over leksene på oppholdsrommet, at utpå kvelden tok han med seg maten til Sirius og gikk opp til ugleriet alene.

Tullerusk var altfor liten til å bære en hel skinke opp i fjellet alene, så Harry fikk hjelp av to av skolens tårnugler også. Da de hadde flydd av gårde i skumringen – og meget påfallende så de ut med den svære pakken mellom seg – lente Harry seg mot vinduskarmen og så ut over parken, de mørke, raslende tretoppene i Den forbudte skogen og de duvende seilene på Durmstrangskipet. En hubro fløy gjennom røykspiralen fra Gygrids pipe, seilte oppover mot borgen, rundt ugleriet og ut av syne. Harry kikket ned og fikk øye på Gygrid, som gravde energisk i bakken foran hytta. Harry lurte på hva han drev med; det så ut som han holdt på å grave en ny grønnsakåker. Mens han sto der og så, kom madame Maxime ut fra Beauxbatonsvogna og gikk bort til Gygrid. Det virket som hun prøvde å få i gang en samtale. Gygrid støttet seg til spaden, men virket ikke særlig oppsatt på å fortsette praten, for madame Maxime gikk tilbake til vogna like etter.

Harry hadde ikke lyst til å gå tilbake til Griffingtårnet og høre på Ronny og Hermine glefse til hverandre, så han ble stående der han var. Han så på

at Gygrid gravde til mørket slukte ham helt, og uglene rundt Harry begynte å våkne og seilte forbi ham ut i natta.

*

Ved frokosten morgenen etter hadde det dårlige humøret til Ronny og Hermine gått over, og til Harrys lettelse klaffet ikke Ronnys spådom om at Hermine hadde fornærmet husnissene så grovt at de kom til å sende opp mindreverdig mat til Griffingbordet: baconet, eggene og røykesilda var like gode som de pleide.

Da postuglene kom, så Hermine ivrig opp; det virket som hun ventet noe.

«Perry kan’ke ha fått tid til å svare ennå,» sa Ronny. «Det var jo i går vi sendte Hedvig.»

«Nei, det er ikke det,» sa Hermine. «Jeg har begynt å abonnere på *Aftenprofeten;* jeg er lei av å høre allting fra smygardingene først.»

«Smart tenkt!» sa Harry og kikket også opp på uglene. «Se, Hermine, jeg tror du har flaks –»

En grå kattugle kom stupende ned mot Hermine.

«Men den har ingen avis,» sa hun skuffet. «Det er –»

Men til hennes overraskelse landet kattugla foran tallerkenen hennes, umiddelbart fulgt av fire tårnugler og to andre kattugler, en brun og en gul.

«Hvor mange abonnementer tok du egentlig?» sa Harry og grep Hermines krus før uglemylderet veltet det. Alle sju prøvde å trenge seg foran og levere sitt eget brev først.

«Hva i all verden –?» sa Hermine og tok imot brevet fra den grå, åpnet det og begynte å lese. «Men du godeste!» gispet hun plutselig og ble sprutrød.

«Hva er det for noe?» spurte Ronny.

«Det er – nei, noe så tåpelig –» Hun slengte brevet til Harry, som så at det ikke var håndskrevet, men limt sammen av bokstaver som så ut til å være klippet ut av *Aftenprofeten.*

Du er en dårlig píke. Harry Potter fortjener en bedre. Dra jem dit du kom fra din gomp.

«Alle er sånn!» sa Hermine desperat, mens hun åpnet det ene brevet etter det andre. «'Harry Potter kan få en som er mye bedre enn sånne som deg …' 'Du fortjener å bli kokt levende i froskeegg …' *Uææhh*!»

Hun hadde åpnet det siste brevet, og plutselig veltet en gulgrønn væske som luktet sterkt av bensin utover hendene hennes, som straks slo ut i store, gule byller.

«Ufortynnet byllerotpuss!» sa Ronny, da han forsiktig hadde plukket opp konvolutten og luktet på den.

«Æsj!» sa Hermine. Hun fikk tårer i øynene mens hun prøvde å tørke klisset av hendene med servietten, men nå var fingrene så fulle av verkende sår at det så ut som om hun hadde på seg tykke, knortete hansker.

«Best du kommer deg opp på sykestua,» sa Harry idet uglene rundt Hermine lettet. «Vi skal si til professor Stikling hvor du er …»

«Jeg advarte henne!» sa Ronny, mens Hermine skyndte seg ut fra Storsalen med hendene mot brystet. «Jeg *sa* hun ikke måtte bli uvenner med Rita Slita! Se på dette her …» Han leste høyt et av brevene som lå igjen etter Hermine: *«'Jeg leste i* Heks og Hør *at du er falsk mot Harry Potter og den gutten har sannelig lidd nok og jeg skal sende deg en forbannelse med neste ugle så snart jeg finner en konvolutt som er stor nok.'* Jøsses, hun må virkelig begynne å passe seg!»

Hermine viste seg ikke i urtologitimen. Da Harry og Ronny kom ut av drivhuset og skulle gå til timen i vesenstell, gikk Malfang, Krabbe og Gurgel akkurat ned steintrappa fra borgen. Petrea Parkasen kom hviskende og fnisende rett bak dem, sammen med gjengen sin av smygardjenter. Da hun fikk øye på Harry, ropte hun: «Potter, har du slått opp med kjæresten din? Var det derfor hun var så grinete ved frokosten?»

Harry overhørte henne; han ville ikke gi henne den tilfredsstillelsen å vite hvor mye skade den artikkelen i *Heks og Hør* hadde gjort.

I forrige time hadde Gygrid fortalt at de var ferdige med enhjørninger. Nå ventet han på dem utenfor hytta si, omgitt av en ny omgang åpne kasser. Harry ble mørk til sinns da han så dem – ikke enda en ladning nyklekte skrutter, vel? Men da han kom nær nok til å se nedi, var det han fikk se en rekke lodne, svarte skapninger med lange snuter. Forlabbene var merkelig

flate, nesten som spader, og de blunket opp mot klassen som for å uttrykke høflig undring over all oppmerksomheten.

«Detta er småtlere,» sa Gygrid da klassen hadde samlet seg rundt kassene. «Dem bor mest neri gruver og sånn. Dem liker ting som glitrer – ja, der kan dere sjøl se!»

En av småtlerne hadde plutselig hoppet opp og prøvd å bite uret av håndleddet til Petrea Parkasen. Hun hylte og bykset baklengs.

«Nyttige små skattesnusere, dissa her,» sa Gygrid fornøyd. «Jeg tenkte vi kunne ha litt moro med dem i dag. Ser dere der borte?» Han pekte mot det store stykket med nyvendt jord som Harry hadde sett ham grave opp fra uglerigluggen. «Jeg har gravd ner noen gullmynter der, og det blir premie til den som velger den småtleren som graver opp flest. Bare ta ta dere alle verdisaker, velg en småtler og gjør dere klar til å sleppe dem løs.»

Harry tok av seg klokka, som han bare gikk med av gammel vane siden den ikke gikk lenger, og puttet den i lomma. Så løftet han opp en småtler. Den stakk den lange snuten i øret på ham og snuste ivrig. Den var faktisk riktig søt.

«Vent litt,» sa Gygrid og kikket ned i kassa, «det er én til overs her … hvem er det som mangler? Å er Hermine hen?»

«Hun måtte på sykestua,» sa Ronny.

«Vi forklarer det siden,» mumlet Harry – Petrea Parkasen hadde ørene på stilk.

Det var utvilsomt den morsomste timen de hadde hatt i vesenstell. Småtlerne dukket opp og ned av den nyvendte jordflekken som om den var vann, og alle kom pilende tilbake til den eleven som hadde valgt hver især og spyttet ut gull i hendene på dem. Ronnys var spesielt flink; den hadde snart fylt hele fanget hans med mynter.

«Er disse å få kjøpt som kjæledyr, Gygrid?» spurte han opphisset, mens småtleren hans stupte ned i jorda igjen så det sprutet over hele kutten hans.

«Da hadde nok ikke mor di blitt mye glad, Ronny,» sa Gygrid og gliste. «Dem ø’legger hele huset, sånne småtlere. Vel, nå trur jeg dem har finni alt,» la han til mens han gikk et slag rundt jordflekken, og småtlerne

fortsatte å dykke. «Jeg gravde'ke ner mer enn hundre mynter. Å, der er du jo, Hermine!»

Hermine kom gående mot dem over plenen. Hun så elendig ut, og hendene var bandasjert over det hele. De små øynene til Petrea Parkasen fulgte henne nøye.

«Nå får vi se åssen dere har greid det!» sa Gygrid. «Tell opp å mange mynter dere har! Og det er ingen vits i å stjæle noen, Gurgel,» la han til, og billeøynene smalnet. «Det er leprechaungull. Forsvinner etter noen timer.»

Gurgel tømte lommene med et grettent uttrykk. Det viste seg at Ronnys småtler hadde vært flinkest, og Gygrid ga ham en diger sjokolade fra Honningslurp i premie. Klokka oppe i borgen klemtet til lunsj, og resten av klassen bega seg oppover igjen, men Harry, Ronny og Hermine ble igjen og hjalp Gygrid å få småtlerne tilbake i kassene. Harry la merke til at madame Maxime holdt øye med dem fra vinduet i vogna.

«Å har du gjort med henda dine, Hermine?» spurte Gygrid bekymret.

Hermine fortalte ham om hatposten hun hadde fått ved frokosten og konvolutten som var full av byllerotpuss.

«Aaah, ikke bry deg om det,» sa Gygrid vennlig og kikket ned på henne. «Jeg fikk noen ta dem breva, jeg au, etter at Rita Slita skreiv det om mor mi. 'Du er et uhyre som sku' vært avliva.' 'Mor di drefte uskyldige mensker og hvis at du var noe til kar, så hadde du gått og drogna deg.'»

«Nei vel!» sa Hermine med et sjokkert uttrykk.

«Jo da,» sa Gygrid og begynte å lempe kassene inn mot hytteveggen. «Dem er bare gærninger, Hermine. La vær å åpne dem om du får noen flere. Kast dem rett på peisen.»

«Du gikk virkelig glipp av en fin time,» sa Harry til Hermine mens de gikk oppover mot borgen. «Ordentlig fine, de småtlerne, ikke sant, Ronny?»

Men Ronny gikk og glodde ned på sjokoladen han hadde fått av Gygrid med rynket panne. Det virket som han var virkelig oppbragt for et eller annet.

«Hva er det for noe?» sa Harry. «Feil smak?»

«Nei,» sa Ronny kort. «Hvorfor sa du ikke noe om det gullet?»

«Hvilket gull?» sa Harry.

«Gullet jeg ga deg på verdenscupen,» sa Ronny. «Leprechaungullet du fikk av meg for det totaliskopet. I topplosjen der. Hvorfor sa du ikke at det forsvant?»

Harry måtte tenke seg om et øyeblikk før det gikk opp for ham hva Ronny snakket om.

«Å …» sa han, da det demret for ham. «Neimen om jeg vet … jeg merket vel ikke at det var borte. Jeg tenkte mye mer på tryllestaven min, skjønner du vel.»

De gikk opp trappa til inngangshallen og inn i Storsalen for å spise lunsj.

«Må være greit,» sa Ronny brått, da de hadde satt seg og begynt å forsyne seg av roastbiffen og yorkshirepuddingen. «Å ha så mye penger at en ikke merker at det mangler en haug galleoner.»

«Gi deg'a, jeg hadde annet å tenke på den natta!» sa Harry utålmodig. «Det hadde vi alle sammen, det husker du vel?»

«Jeg visste ikke at leprechaungull forsvinner,» mumlet Ronny. «Jeg trodde jeg betalte deg igjen. Du sku'ke gitt meg den Chudley-kanon-hatten til jul.»

«Herregud, glem nå det,» sa Harry.

Ronny spiddet en potet på gaffelen og skulte på den. Så sa han: «Jeg hater å være fattig.»

Harry og Hermine skottet på hverandre. Ingen av dem visste hva de skulle si.

«Det er noe dritt,» sa Ronny og fortsatte å skule ned på poteten. «Jeg skjønner godt at Fred og Frank prøver å tjene en ekstraskilling. Sku' ønske *jeg* kunne gjort det. Sku' ønske jeg hadde hatt en småtler.»

«Vel, da vet vi hva vi skal gi deg til neste jul,» sa Hermine og prøvde å være munter. Men da Ronny var like dyster, sa hun: «Så, så, Ronny, det kunne vært verre. Fingrene *dine* er iallfall ikke fulle av puss.» Det var ikke lett for henne å styre kniven og gaffelen, så stive og oppsvulmede som fingrene hennes var. «Jeg *hater* det Slita-mennesket!» brast det illsint ut av henne. «Dette skal hun få igjen for, om det så blir det siste jeg gjør!»

*

Hele den neste uka fortsatte det å komme hatbrev til Hermine, og selv om hun fulgte Gygrids råd og lot være å åpne dem, var det flere av brevfiendene som sendte henne brølere, som eksploderte ved Griffingbordet og vrælte fornærmelser om henne så hele salen hørte det. Selv de som ikke leste *Heks og Hør*, visste nå alt om den påståtte trekanten Harry-Krumm-Hermine. Harry var grundig lei av å måtte si til folk at Hermine ikke var kjæresten hans.

«Men det er bare å ignorere det, så kommer det til å dø bort,» sa han til Hermine. «Folk ble da lei til slutt av det hun skrev om meg sist –»

«Jeg skulle likt å vite hvordan hun kan overhøre private samtaler når hun ikke engang får slippe inn på området!» sa Hermine sint.

Hun ble igjen etter den neste timen i svarteforsvar for å spørre professor Bister om noe. Resten av klassen ville ikke noe heller enn å gå, for Bister hadde gitt dem en så vanskelig prøve i vådeavverging at mange hadde fått mindre skader. Harry for sin del hadde et så hardnakket tilfelle av blafreøre at han måtte holde dem fast med begge hender da han gikk fra timen.

«Vel, Rita bruker i hvert fall ikke usynlighetskappe!» peste Hermine fem minutter senere, da hun tok igjen Harry og Ronny i inngangshallen. Hun måtte trekke Harrys hånd vekk fra et av de blafrende ørene så han kunne høre henne. «Bister sa at han ikke så henne i nærheten av dommerbordet under den andre prøven, ikke i nærheten av sjøen engang!»

«Hermine, hjelper det å be deg droppe dette?» sa Ronny.

«Nei!» sa Hermine sta. «Jeg *vil* vite hvordan hun kunne høre at jeg snakket med Viktor! Og hvordan hun fant ut det med moren til Gygrid!»

«Kanskje hun avlytter deg med sånne trådløse myggmikker,» sa Harry.

«Myggmikker?» sa Ronny uforstående. «Hva er det for noe mikkmakk med mygg?»

Harry begynte på en forklaring om minimikrofoner og opptaksutstyr.

Ronny var dypt fascinert, men Hermine avbrøt dem. «Har dere to aldri tenkt på å lese *Galtvorts historie* noen gang?»

«Hvorfor skulle vi det?» sa Ronny. «Du kan den jo utenat, det er bare å spørre deg.»

«Alle de erstatningene for magi som gompene bruker – elektrisitet og datamaskiner og radar, alt det der – de slutter å virke i nærheten av Galtvort, det er for mye magi i lufta her. Nei, det er magi Rita bruker for å lytte, det må det være … om jeg bare kunne finne ut hva det var … åååh, tenk om det var noe ulovlig, da har jeg henne …»

«Har vi'ke nok å tenke på?» spurte Ronny. «Er vi nødt til å byne med blodhevn mot Rita Slita på toppen?»

«Jeg har ikke bedt deg om hjelp!» glefset Hermine. «Jeg kan greie det selv, jeg!»

Hun marsjerte opp marmortrappa uten å se seg tilbake. Harry var sikker på at hun hadde tenkt seg på biblioteket.

«Hva vedder du mot at hun kommer ned igjen med en bunke *Jeg hater Rita Slita*-merker?» sa Ronny.

Men Hermine ba faktisk ikke om deres hjelp til å hevne seg på Rita Slita, og det var begge to svært glade for, for skolearbeidet bare vokste og vokste nå i innspurten til påskeferien. I sitt stille sinn var Harry dypt imponert av at Hermine maktet å forske seg gjennom magiske avlyttingsmetoder på toppen av alt det andre de hadde å gjøre. Selv hang han i som en ojoj bare for å holde tritt med leksene, og tok seg bare tid til å sende regelmessige matpakker opp til Sirius i fjellhulen – siden sommeren i fjor hadde han ikke glemt hvordan det føltes å gå konstant sulten. Han vedla lapper til Sirius som bare sa at ingenting uvanlig hadde skjedd, og at de fremdeles ventet på svar fra Perry.

Hedvig kom ikke tilbake før i slutten av påskeferien. Svaret fra Perry lå vedlagt en pakke med påskeegg fra fru Wiltersen. Både Harrys og Ronnys var på størrelse med drageegg og fulle av hjemmelagd nugat – men Hermines var mindre enn et hønseegg. Hun ble lang i ansiktet da hun så det.

«Moren din leser ikke tilfeldigvis *Heks og Hør*, vel, Ronny?» spurte hun stillferdig.

«Joa,» sa Ronny gjennom en munnfull nugat. «Men det er bare for matoppskriftene.»

Hermine så sørgmodig på det ørlille egget sitt.

«Vil du ikke se hva Perry skriver?» spurte Harry fort.

Brevet hans var kort og irritert.

Som jeg til stadighet uttaler til Aftenprofeten, *tar herr Kroek bare en velfortjent ferie. Han sender oss regelmessige instrukser via ugle. Nei, jeg har ikke sett ham selv, men jeg tør vel formodes å kjenne igjen min egen sjefs håndskrift. Jeg har mer enn nok å gjøre for tida uten å måtte avkrefte disse latterlige ryktene i tillegg. Vær snill og ikke bry meg igjen om det ikke er noe viktig. God påske.*

*

Begynnelsen på vårterminen ville normalt ha betydd at Harry lå i hardtrening for sesongens siste rumpeldunkkamp. Dette året var det i stedet den siste og avgjørende prøven i Tretrollmannsturneringen han hadde å forberede seg til, men ennå visste han jo ikke hva den gikk ut på. Omsider, i siste uke av mai, holdt professor McSnurp ham tilbake etter transfigurasjonstimen.

«I kveld klokka ni skal du gå ned på rumpeldunkbanen, Potter,» sa hun. «Der finner du herr Humbag, som vil fortelle forkjemperne om den siste prøven.»

Så klokka halv ni samme kveld forlot Harry Ronny og Hermine i Griffingtårnet og gikk ned. Mens han var på vei gjennom inngangshallen, kom Fredrik opp fra håsblåsingenes oppholdsrom.

«Hva tror du det blir?» spurte han Harry, mens de gikk side om side ned steintrappa og ut i den overskyete kvelden. «Fleur driver og gnåler om underjordiske tunneler, hun er sikker på at vi blir satt til å finne en skatt.»

«Det hadde vel ikke vært så ille,» sa Harry, som tenkte at det bare var å spørre Gygrid om en småtler til å ordne det for ham.

De gikk nedover den mørke gressbakken til rumpeldunkbanen, inn gjennom en åpning i tribunene og ut på banen.

«Hva i huleste er det de har gjort med den?» sa Fredrik indignert og bråstoppet.

Banen var ikke lenger glatt og plan. Det så ut som om noen hadde bygd lange, lave murer over hele, som buktet seg på kryss og tvers i alle

retninger.

«Det er hekker!» sa Harry, da han bøyde seg og kikket på den nærmeste.

«Hei der!» ropte en munter stemme.

Ludo Humbag sto midt ute på banen, sammen med Krumm og Fleur. For å komme bort til dem, måtte Harry og Fredrik klatre over hekkene. Fleur smilte strålende til Harry da han nærmet seg. Hun hadde helt forandret syn på ham etter at han fikk søsteren hennes opp av sjøen.

«Nå, hva syns dere?» sa Humbag fornøyd idet Harry og Fredrik klatret over den siste hekken. «De vokser pent, hva? Gi dem en måned til, så sørger nok Gygrid for at de blir over seks meter! Ikke vær redd,» smilte han, da han så det noe mindre fornøyde uttrykket i ansiktene deres, «dere skal nok få rumpeldunkbanen deres tilbake i normal stand så snart prøven er over! Vel, jeg tenker alle har skjønt hva vi lager her?»

Ingen sa noe et øyeblikk. Men så –

«Lappyrint,» gryntet Krumm.

«Akkurat!» sa Humbag. «En labyrint. Den tredje prøven er egentlig veldig grei. Tretrollmannspokalen blir plassert i midten av labyrinten. Den første forkjemperen som legger hånden på den, får full pott.»

«Vi skal bare komme gjennom den labyrint?» spurte Fleur.

«Nå ja, det blir jo hindringer på veien,» sa Humbag muntert og gynget på tåballene. «Gygrid skaffer en del … vesener … og det blir forskjellige formler å bryte … og den slags da, ja, dere skjønner. Vel. De forkjemperne som leder i poengsum får et forsprang inn i labyrinten.» Humbag smilte til Harry og Fredrik. «Deretter kommer herr Krumm … og til slutt frøken Delacour. Men alle får en reell sjanse, avhengig av hvor raskt dere kommer dere forbi hindringene. Det blir da gøy, hva?»

Harry, som visste bare så altfor godt hva slags vesener Gygrid var troende til å plukke ut til en slik anledning, tvilte sterkt på at det ble det minste gøy. Men han nikket høflig, han som de andre forkjemperne.

«Fint … vel, hvis dere ikke har noen spørsmål, skal vi kanskje gå opp til borgen igjen – det begynner å bli litt kjølig …»

Da de begynte på den slyngende veien ut av den voksende labyrinten, kom Humbag småløpende opp på sida av Harry. Harry hadde en følelse av

at han hadde tenkt å tilby sin hjelp igjen, men akkurat da klappet Krumm Harry på skulderen.

«Kan jai få et ord met tai?»

«Ja visst,» sa Harry, litt overrasket.

«Sjkal vi sjpassere sammen?»

«OK,» sa Harry nysgjerrig.

Humbag virket litt oppskjørtet. «Skal jeg vente på deg, Harry?»

«Nei, det går greit, herr Humbag,» sa Harry og skjulte et smil. «Jeg tror jeg kan finne borgen på egen hånd, takk.»

Harry og Krumm gikk sammen ut fra stadion, men Krumm hadde ikke retning for Durmstrangskipet. I stedet gikk han mot Skogen.

«Hva skal vi denne veien for?» spurte Harry, da de passerte Gygrids hytte og den opplyste Beauxbatonsvogna.

«Så inken sjkal høre oss,» sa Krumm kort.

De kom omsider fram til en stille flekk et stykke bortenfor kveet til Beauxbatons-hestene. Der stanset Krumm i skyggen av trærne og snudde seg mot Harry.

«Jai vil vite hva det er mellom tai og Herrmi-njet,» sa han og skulte olmt.

Krumms hemmelighetsfullhet hadde fått Harry til å vente seg noe mye alvorligere. Han stirret forbløffet opp på Krumm.

«Ingenting,» sa han, men Krumm fortsatte å skule. Uvisst hvorfor slo det Harry på ny hvor høy Krumm var, så han forklarte seg litt nærmere. «Vi er venner. Hun er ikke kjæresten min og har aldri vært det. Det er bare det Slita-kvinnfolket som har kokt sammen det der.»

«Herrmi-njet sjnakker veldig ofte om tai,» sa Krumm og målte Harry mistenksomt.

«Jøss da,» sa Harry, «fordi vi er *venner.*»

Det var nesten ikke til å tro at han sto her og snakket slik med Viktor Krumm, den internasjonalt berømte rumpeldunkspilleren. Det virket nesten som den attenårige Krumm tok ham, Harry, for en jevnbyrdig – en virkelig rival –

«Dere har altri – dere har ikke –»

«Nei, aldri,» sa Harry bestemt.

Krumm så litt blidere ut. Han glodde på Harry i noen sekunder, før han sa: «Do flir veldig godt. Jai holdt oye met tai unter den forste proven.»

«Takk,» sa Harry og gliste bredt. Plutselig følte han seg mye høyere selv. «Jeg så *deg* under verdenscupen. Den Wronsky-finten, den gjorde du virkelig –»

Men i det samme var det noe som rørte seg mellom trærne bak Krumm, og Harry, som hadde litt erfaring med hva slags ting som lusket i Skogen, grep ham instinktivt i armen og vred ham rundt.

«Hva var tet?»

Harry ristet på hodet og stirret mot stedet hvor han hadde sett bevegelsen. Han stakk hånden inn under kutten etter tryllestaven.

I neste øyeblikk sjanglet en mann fram bak et eiketre. Et øyeblikk dro ikke Harry kjensel på ham … men så gikk det opp for ham at det var herr Kroek.

Han så ut som om han hadde vært på farten i dagevis. Kutteknærne var opprevne og blodige, ansiktet fullt av skrammer; han var ubarbert og grå av utmattelse. Både det pyntelige håret og barten kunne trengt en vask og en klipp. Men det påfallende utseendet var ingenting mot hvordan han oppførte seg. Herr Kroek mumlet og gestikulerte, nesten som om han snakket med noen bare han kunne se. Han minnet Harry slående om en gammel boms han hadde sett en gang han hadde vært på handletur med Dumlingene. Den mannen hadde også ført en livlig samtale med tomme lufta. Tante Petunia hadde grepet Dudleif i hånden og rykket ham med seg over på motsatt fortau for å unngå mannen, og deretter hadde onkel Wiktor holdt en lang harang for familien om hva han gjerne skulle gjort med tiggere og omstreifere.

«Var ikke han en av tommerne?» sa Krumm og stirret på herr Kroek. «Er han ikke fra Tepartementet her?»

Harry nikket. Han nølte et øyeblikk, og så gikk han langsomt mot herr Kroek, som ikke så på ham, men fortsatte å snakke med nærmeste tre: «… og når det er gjort, Wilmersum, kan De sende en ugle til Humlesnurr med bekreftelse på hvor mange Durmstrang-elever som kommer til turneringen, Karkaroff har nettopp sendt bud om at det blir tolv …»

«Herr Kroek?» sa Harry forsiktig.

«… og så sender De en ugle til madame Maxime også, det kan være hun vil ha med flere elever, nå som Karkaroff tar med et helt dusin … da ordner De det, Wilmersum, ikke sant? Ikke sant? Ikke …» Herr Kroeks øyne bulte ut av hodet. Han ble stående og stirre på treet og mumle til det uten en lyd. Så vaklet han sidelengs og falt på kne.

«Herr Kroek?» sa Harry høyt. «Er De dårlig?»

Kroek rullet med øynene. Harry kikket bort på Krumm, som hadde fulgt etter ham inn mellom trærne og nå sto og så forskrekket ned på Kroek.

«Hva failer tet han?»

«Aner ikke,» sa Harry. «Hør, det er best du stikker og får tak i noen –»

«Humlesnurr!» gispet herr Kroek. Han strakte opp hånden og tok tak i Harrys kutte og trakk ham nærmere, men blikket var festet etsteds over hodet på ham. «Jeg må … snakke med … Humlesnurr …»

«Ja vel,» sa Harry. «Hvis De kan reise Dem opp, herr Kroek, så kan vi gå opp til –»

«Jeg har gjort … noe dumt …» hvisket herr Kroek. Han virket fullstendig forrykt. Øynene bulte og rullet, og en spyttstrime rant nedover haken. Det var som om hvert ord han sa, kostet ham en kraftanstrengelse. «Må … si fra … til Humlesnurr …»

«Reis Dem opp, herr Kroek,» sa Harry høyt og tydelig, «reis Dem, så skal jeg hjelpe Dem opp til Humlesnurr!»

Herr Kroeks øyne rullet rundt og stanset ved Harry.

«Hvem … du?» hvisket han.

«Jeg er elev på skolen,» sa Harry. Han kikket mot Krumm etter hjelp, men Krumm holdt seg tilbake og så svært nervøs ut.

«Du er … ikke … *hans?*» åndet Kroek med en munn som var blitt helt slapp.

«Nei,» sa Harry, uten anelse om hva herr Kroek snakket om.

«Humlesnurrs?»

«Akkurat,» sa Harry.

Kroek trakk ham nærmere seg. Harry prøvde å løsne grepet hans om kutten sin, men det var ikke til å rikke.

«Advar … Humlesnurr …»

«Jeg skal hente Humlesnurr hvis De slipper meg,» sa Harry. «Bare slipp, herr Kroek, så skal jeg hente ham …»

«Takk, Wilmersum, og når De er ferdig med det, vil jeg gjerne ha en kopp te. Min kone og sønn kommer snart; vi skal på en konsert med herr og fru Bloeuf.» Nå henvendte Kroek seg plutselig til et tre igjen, aldeles flytende, og tilsynelatende uten å ane at Harry sto der. Harry ble så overrumplet at han ikke merket at Kroek hadde sluppet taket i ham. «Ja, min sønn har nylig tatt tolv U.G.L.E.r, meget tilfredsstillende, takk, ja visst, meget stolt av ham. Skal vi se … hvis De nå kunne bringe meg det notatet fra den andorranske magiministeren, tror jeg at jeg rekker å skrive utkast til et svar …»

«Bli her og pass på ham!» sa Harry til Krumm. «Jeg henter Humlesnurr, det går fortere om jeg gjør det, jeg vet hvor kontoret hans er –»

«Han er ghal,» sa Krumm nølende og så ned på Kroek, som fremdeles bablet til treet, åpenbart i den overbevisning at det var Perry.

«Bare bli her med ham,» sa Harry og skulle til å reise seg, men bevegelsen vekket visst en ny brå forandring i herr Kroek, for han slo armene hardt om Harrys knær og tvang ham ned på bakken igjen.

«Ikke … gå … fra … meg!» hvisket han, og øynene bulte på ny. «Jeg … rømte … må advare … må fortelle … snakke med … Humlesnurr … min feil … alt min feil … Berta … død … min feil … min sønn … min feil … si til Humlesnurr … Harry Potter … Mørkets herre … sterkere … Harry Potter …»

«Bare De slipper meg, skal jeg hente Humlesnurr, herr Kroek!» sa Harry. Han så sint etter Krumm. «Men så hjelp meg da!»

Krumm så ytterst engstelig ut mens han kom nærmere og huket seg ned ved sida av herr Kroek.

«Bare hold ham her,» sa Harry og rykket seg løs fra Kroek. «Jeg kommer snart igjen med Humlesnurr.»

«Sjkynd tai, sjkynd tai!» ropte Krumm etter ham, mens Harry sprintet ut fra Skogen og oppover den mørke gressbakken. Den lå øde; Humbag,

Fredrik og Fleur var borte. Harry bykset opp steintrappa, gjennom ytterdørene og opp marmortrappa mot tredje etasje.

Fem minutter etter løp han mot et steinmonster halvveis borte i en tom korridor.

«Sit-sitronsutt!» hikstet han til det.

Det var passordet til den hemmelige trappa til Humlesnurrs kontor – det vil si, det hadde iallfall vært det for to år siden. Men passordet var tydeligvis endret, for steinuhyret våknet ikke til live og hoppet til side, men sto like stivt og glante ondt på ham.

«Flytt deg!» ropte Harry til det. «Litt kvikt!»

Men ingenting på Galtvort hadde noensinne flyttet seg bare fordi han skrek til det, så han visste at det ikke nyttet. Han så fram og tilbake i den mørke gangen. Kanskje Humlesnurr var på lærerværelset? Han begynte å løpe så fort han kunne mot trappa –

«POTTER!»

Harry bråstanset og så seg tilbake.

Slur hadde akkurat kommet ut fra den skjulte trappa bakom steinmonstret. Veggen gled på plass bak ham mens han vinket Harry til seg. «Hva gjør du her, Potter?»

«Jeg må snakke med rektor Humlesnurr!» sa Harry, mens han løp tilbake i gangen og bråstanset foran Slur i stedet. «Det er herr Kroek … han har akkurat dukket opp … han er i Skogen … han spør –»

«Hva er dette for slags sludder?» sa Slur, og de svarte øynene glitret. «Hva er det du snakker om?»

«Herr Kroek!» ropte Harry. «Fra departementet! Han er syk eller noe – han er i Skogen, han vil snakke med Humlesnurr! Bare gi meg passordet opp til –»

«Rektor er opptatt, Potter,» sa Slur, og de tynne leppene kruset seg i et ubehagelig smil.

«Men jeg er nødt til å få sagt fra til Humlesnurr!» skrek Harry.

«Hørte du ikke hva jeg sa, Potter?»

Harry kunne se at Slur riktig godtet seg over å kunne nekte Harry det han ønsket, særlig i slik panikk.

«Hør her,» sa Harry sint, «Kroek er ikke bra – han … han er blitt sprø – han sier han må advare –»

Steinveggen bak Slur gled opp igjen. Der sto Humlesnurr, med lang, grønn kutte og et mildt spørrende uttrykk.

«Er det noe i veien?» sa han og så fra Harry til Slur.

«Rektor!» sa Harry og kom Slur i forkjøpet. «Herr Kroek er her – han er nede i Skogen, han vil snakke med Dem!»

Harry ventet at Humlesnurr skulle stille spørsmål, men til hans lettelse gjorde han ikke det. «Du får vise veien,» sa han bare, og dermed fulgte han Harry i full fart bortover gangen, mens Slur sto igjen ved steinuhyret og så omtrent slik ut selv, bare dobbelt så stygg.

«Hva sa herr Kroek, Harry?» spurte Humlesnurr mens de gikk fort nedover trappa.

«At han måtte advare Dem … sa han hadde gjort noe dumt … han nevnte sønnen sin … og Berta Flurp … og – og Voldemort … noe om at Voldemort ble sterkere …»

«Sier du det,» sa Humlesnurr og satte opp farten idet de kom ut i bekmørket.

«Han oppfører seg ikke normalt,» sa Harry, der han skrittet ut ved sida av Humlesnurr. «Det virker ikke som han vet hvor han er. Noen ganger snakker han som om han tror at Perry Wiltersen er der, og så skifter han plutselig og sier han må snakke med Dem … jeg lot Viktor Krumm bli igjen hos ham.»

«Gjorde du det?» sa Humlesnurr skarpt. Han begynte å ta enda lengre skritt, så Harry måtte løpe for å holde følge. «Vet du om noen andre så herr Kroek?»

«Nei,» sa Harry. «Krumm og jeg gikk og snakket. Herr Humbag hadde akkurat fortalt oss om den tredje prøven, og så ble vi igjen, og det var da vi så herr Kroek komme ut fra Skogen –»

«Hvor er de?» sa Humlesnurr, da Beauxbatonsvogna tonte fram fra mørket.

«Rett her borte,» sa Harry. Han løp foran Humlesnurr inn mellom trærne. Han kunne ikke høre Kroeks stemme, men han visste hvor han skulle; det

var like forbi vogna … etsteds her …

«Viktor?» ropte han.

Ingen svarte.

«De var her,» sa Harry til Humlesnurr. «Det er helt sikkert at de var omtrent her …»

«Lumos,» sa Humlesnurr og holdt den lysende staven i været.

Den smale strålen flyttet seg fra den ene svarte trestammen til den andre og opplyste bakken. Og så falt den på et par føtter.

Harry og Humlesnurr skyndte seg bort. Krumm lå så lang han var på skogbunnen. Han så ut til å være bevisstløs, og det var ikke tegn til herr Kroek. Humlesnurr bøyde seg over Krumm og løftet forsiktig på et av øyelokkene hans.

«Lammet,» sa han lavt. Halvmånebrillene glitret i stavlyset mens han myste mot trærne rundt dem.

«Skal jeg gå og hente noen?» spurte Harry. «Madam Pomfrit?»

«Nei,» sa Humlesnurr straks. «Bli her.»

Han løftet tryllestaven høyt og pekte mot Gygrids hytte. Harry så noe sølvaktig skyte ut fra den og suse bort mellom trærne som en spøkelsesaktig fugl. Så bøyde Humlesnurr seg over Krumm igjen, pekte på ham med staven og mumlet: *«Stimulus*!»

Krumm åpnet øynene. Han virket helt omtåket. Da han så Humlesnurr, prøvde han å sette seg opp, men Humlesnurr la en hånd på skulderen hans og fikk ham til å ligge stille.

«Han ankrep mai!» mumlet Krumm og tok seg til hodet. «Ten gamle ghalning ankrep mai! Jai sjnudde hotet for å se hvor tet ple av Potter, og så ankrep han mai bakfra!»

«Ligg stille et øyeblikk,» sa Humlesnurr.

De hørte lyden av tordnende fottrinn, og Gygrid kom pesende fram til dem med Hogg i hælene. Han hadde med seg armbrøstet.

«Rektor Humlesnurr!» sa han, og øynene ble trillrunde. «Og Harry – hva i –?»

«Gygrid, jeg må be deg hente rektor Karkaroff,» sa Humlesnurr. «Eleven hans er blitt angrepet. Når du har gjort det, vil jeg gjerne at du varsler

professor Bister –»

«Trengs ikke, Humlesnurr,» sa en andpusten brumming. «Jeg er her alt.» Bister kom haltende mot dem, støttet til kjeppen og med staven tent.

«Pokkers bein,» knurret han sint. «Hadde vært her for lengst, om ikke … hva har skjedd? Slur sa noe om Kroek –»

«Kroek?» sa Gygrid spørrende.

«Gygrid – Karkaroff, er du snill!» sa Humlesnurr skarpt.

«Å ja … ja, så klart, rektor …» sa Gygrid. Han snudde og forsvant mellom trærne, og Hogg travet etter.

«Jeg vet ikke hvor Bart Kroek er,» sa Humlesnurr til Bister, «men det er livsviktig at vi finner ham.»

«Jeg skal ta meg av det,» brummet Bister, og han dro fram tryllestaven og haltet inn i Skogen.

Hverken Humlesnurr eller Harry sa noe mer før de hørte de umiskjennelige lydene av Hogg og Gygrid som kom tilbake. Bak dem kom Karkaroff småspringende. Han hadde på seg den glatte, sølvblanke pelsen, og ansiktet var blekt og opphisset.

«Hva er dette?» gispet han da han fikk øye på Krumm på bakken, og Humlesnurr og Harry ved sida av ham. «Hva er det som foregår?»

«Jai ple ankrept!» sa Krumm, og nå satte han seg opp og gned seg i hodet. «Herr Kråk eller hva han heter –»

«Angrep Kroek deg? *Kroek?* Tretrollmannsdommeren?»

«Igor,» begynte Humlesnurr, men Karkaroff hadde rettet seg opp, likblek, og slo pelsen tett omkring seg.

«Forræderi!» brølte han og pekte på Humlesnurr. «Det er et komplott! De og det Magidepartementet Deres har narret meg hit med falske løfter, Humlesnurr! Dette er ikke en konkurranse på like fot! Først sniker De Potter med i turneringen, enda han er mindreårig! Og nå prøver en av departementsvennene Deres å eliminere *min* forkjemper! Hele affæren stinker av korrupsjon og underhåndsspill, og De, Humlesnurr, med all praten Deres om internasjonalt magisamarbeid, gjenoppta gamle forbindelser, glemme gammelt nag – her skal De se hva jeg mener om *Dem*!»

Karkaroff spyttet på bakken foran føttene til Humlesnurr. Med en lynrask bevegelse grep Gygrid ham i pelsbrystet, løftet ham opp i lufta og klasket ham mot nærmeste trestamme.

«Si unnskyld!» knurret Gygrid mens Karkaroff hikstet etter pusten med den massive Gygrid-neven om halsen og føttene dinglende i lufta.

«Nei, Gygrid!» ropte Humlesnurr, og øynene skjøt lyn.

Gygrid tok til seg hånden som holdt Karkaroff mot treet, og Karkaroff skled hele veien ned langs stammen og falt sammen i en bylt ved rota. Noen kvister og blader rutsjet ned og la seg på hodet hans.

«Vær vennlig å følge Harry opp til borgen, Gygrid!» sa Humlesnurr skarpt.

Gygrid pustet tungt og sendte Karkaroff et illsint blikk. «Kanskje det er best om jeg blir her, rektor –»

«Du skal følge Harry opp til skolen,» gjentok Humlesnurr bestemt. «Følg ham rett opp til Griffingtårnet. Og Harry – du har å bli der. Er det noe du vil ha gjort – sende noen en ugle, for eksempel – så kan det vente til i morgen, er det forstått?»

«Æh – ja,» sa Harry og stirret på ham. Hvordan hadde Humlesnurr visst at han nettopp da tenkte på å sende Tullerusk til Sirius og fortelle ham hva som hadde skjedd?

«Jeg lar Hogg bli igjen her, rektor,» sa Gygrid uten å ta det truende blikket fra Karkaroff, som fremdeles lå langflat på bakken, innfiltret i pels og trerøtter. «Bli her, Hogg. Kom igjen, Harry.»

De marsjerte i taushet forbi Beauxbatonsvogna og opp mot borgen.

«Åssen våger'n,» knurret Gygrid da de passerte sjøen. «Åssen våger'n å beskylde Humlesnurr! Som om Humlesnurr ville ha deg med i turneringa i det hele tatt! Bekymra! Jeg kan'ke mins at jeg har sett Humlesnurr mer bekymra enn'n har vært nå i det siste. Og du!» sa Gygrid sint til Harry, som kikket overrumplet opp på ham. «Å er'e du finner på – rusle rundt med han helsikes Krumm? 'N er jo fra Durmstrang, Harry! Kunne ha våda deg på flekken, kunne'n! Har'ke Bister lært deg noe som helst? Tenk å la'n lure deg av gårde på eia hand sånn –»

«Det er ikke noe gærnt med Krumm!» sa Harry mens de gikk opp trappa til inngangshallen. «Han var ikke ute etter å våde meg, han ville bare snakke om Hermine –»

«Henner skal jeg også snakke et alvorsord med, kan du tru,» sa Gygrid barskt mens han trampet oppover. «Jo mindre dere unga har med dissa utlendinga å gjøra, jo bedre er det. Dem er'ke å stole på, noen ta dem.»

«Du kom da visst godt overens med madame Maxime!» sa Harry irritert.

«Ikke snakk om henner til meg!» sa Gygrid, og et øyeblikk så han rent skremmende ut. «Nå veit jeg nok åssen *hu* er! Prøver å smiske seg innpå meg igjen, prøver å få meg til å fortelle å den siste prøva blir. Ha! Du kan'ke stole på noen ta dem.»

Gygrid var i så dårlig humør at det var en lettelse å si ha det til ham foran den trinne damen. Harry kravlet gjennom portretthullet og inn i Griffingstua og skyndte seg bort til kroken der Ronny og Hermine satt for å fortelle dem alt som hadde hendt.

KAPITTEL TJUENI

DRØMMEN

«Uansett hvordan vi snur og vender på det,» sa Hermine og gned seg over pannen, «så ender vi med at *enten* har herr Kroek overfalt Viktor, *eller* så har noen andre overfalt begge to mens Viktor ikke så det.»

«Det må være Kroek,» sa Ronny straks. «Det var derfor han var vekk da Harry og Humlesnurr kom dit. Han har stikki av.»

«Jeg tror ikke det,» sa Harry og ristet på hodet. «Han virket fryktelig svak – jeg tror ikke han hadde greid å eksivere eller noe.»

«Ingen kan eksivere i Galtvortparken, har jeg ikke sagt det ofte nok?» sa Hermine.

«OK … hva med denne teorien, da?» sa Ronny opphisset. «Krumm overfalt Kroek – hør på dette – og etterpå lamma'n seg sjøl!»

«Og herr Kroek gikk opp i røyk, da liksom?» sa Hermine kaldt.

«Å, søren, det er sant …»

Det var daggry. Harry, Ronny og Hermine hadde sneket seg ned fra sovesalene grytidlig og skyndt seg opp til ugleriet for å sende en lapp til Sirius, og nå sto de og så utover tåka i parken. Alle tre var småøyde og bleke; de hadde sittet oppe halve natta og snakket om herr Kroek.

«La oss gå gjennom det en gang til, Harry,» sa Hermine. «Hva var det egentlig herr Kroek sa?»

«Jeg har jo sagt at det hang ikke på greip,» sa Harry. «Han sa han måtte advare Humlesnurr om noe. Det er sikkert at han nevnte Berta Flurp, og det virket som han trodde hun var død. Og så sa han om og om igjen at alt var hans feil … han nevnte sønnen sin.»

«Vel, det *var* da virkelig hans feil,» sa Hermine.

«Han var helt fra vettet,» sa Harry. «Innimellom virket det som han trodde at kona og sønnen hans var i live ennå, men for det meste var det Perry han snakket til og ga instrukser.»

«Og … si en gang til hva'n sa om Han-du-vet,» sa Ronny nølende.

«Det har jeg jo sagt,» sa Harry matt. «Han sa at han blir sterkere.»

Det ble en pause.

Så sa Ronny i en påtatt optimistisk tone: «Men han hadde jo tørna helt, sa du, så halvparten av det var sikkert bare fantasering …»

«Han var mest seg selv når han prøvde å snakke om Voldemort,» sa Harry, uten å la seg merke med at Ronny krympet seg. «Det var ikke lett for ham å få sagt to ord sammenhengende, men det var da det virket som han visste hvor han var, og hva han ville. Han gjentok og gjentok at han måtte snakke med Humlesnurr.»

Han snudde seg bort fra gluggen og kikket opp mot takbjelkene. Halvparten av de mange vaglene var tomme; nå og da kom en ugle dalende inn gjennom en av gluggene med en mus i nebbet etter nattas jakt.

«Hvis ikke Slur hadde forsinket meg, hadde vi kanskje vært der i tide …» sa Harry bittert. «'Rektor er opptatt, Potter … hva er dette for slags sludder, Potter?' Kunne han ikke bare ha holdt seg av veien?»

«Kanskje han ikke ville at dere skulle gå dit!» sa Ronny fort. «Kanskje – vent litt – hvor fort tror du han kunne kommet seg ned til Skogen? Kunne han kommet før deg og Humlesnurr, tror du?»

«Ikke om han ikke kan forvandle seg til en flaggermus eller noe,» sa Harry.

«Sku'ke forundre meg,» mumlet Ronny.

«Vi er nødt til å snakke med professor Bister,» sa Hermine. «Vi må høre om han fant herr Kroek.»

«Hvis han hadde med seg Ukruttkartet, skulle det være en smal sak,» sa Harry.

«Hvis ikke Kroek alt var utafor skoleområdet, da,» sa Ronny, «for det viser jo bare til grensa, ikke s–»

«Sssjj!» sa Hermine plutselig.

Noen var på vei opp trappa til ugleriet. Harry hørte to stemmer som diskuterte; de kom nærmere og nærmere.

«– det er utpressing, det kan vi virkelig havne i suppa for –»

«– vi har prøvd å ta det høflig, så nå er det på tide å spille like rått som han. Han vil'ke like om Magidepartementet får vite hva'n har gjort –»

«Men hører du ikke, hvis du skriver noe sånt, så er det utpressing!»

«Ja vel, og har *du* tenkt å klage hvis vi får en pen klatt penger, kanskje?»

Døra til ugleriet smalt opp. Fred og Frank kom over terskelen – og stivnet ved synet av Harry, Ronny og Hermine.

«Hva gjør dere her?» sa Ronny og Fred i munnen på hverandre.

«Sender et brev,» svarte Harry og Frank i kor.

«Hva, på denne tida?» sa Hermine og Fred.

Fred gliste. «Greit – vi ska'ke spørre hva dere gjør, hvis ikke dere spør oss,» sa han.

Han holdt en forseglet konvolutt. Harry kikket bort på den, men Fred flyttet hånden så ingen kunne se navnet, enten det nå var tilfeldig eller med vilje.

«Vel, ikke la oss oppholde dere,» sa han med et overdrevent bukk og pekte mot døra.

Ronny rørte seg ikke. «Hvem er det dere presser?» sa han.

Gliset ble borte fra fjeset til Fred. Harry så at Frank skottet bort på Fred før han smilte til Ronny.

«Ikke vær dum, det var bare en spøk,» sa han glatt.

«Låt ikke sånn,» sa Ronny.

Fred og Frank så på hverandre.

Så sa Fred brått: «Jeg har sagt det til deg før, Ronny: Hold nesa di for deg sjøl, om du liker'n sånn som'n ser ut nå. Ikke skjønner jeg åssen du kan det, men –»

«Det *er* min sak hvis dere presser noen for penger,» sa Ronny. «Frank har rett, noe sånt kan dere virkelig få bråk for.»

«Sa jo at jeg spøkte,» sa Frank. Han gikk bort til Fred, snappet brevet ut av hånden på ham og begynte å binde det fast til beinet til den nærmeste

tårnugla. «Du byner å låte litt som vår elskede eldre bror, du Ronny. Fortsett sånn, så skal du se du blir prefekt en dag.»

«Ikke søren!» sa Ronny glødende.

Frank bar ugla bort til gluggen, og den fløy av sted.

Han snudde seg og flirte til Ronny. «Vel, så hold opp å kommandere folk, da. Ser dere siden.»

Han og Fred gikk ut. Harry, Ronny og Hermine stirret på hverandre.

«Dere tror ikke de to vet noe om alt dette, vel?» hvisket Hermine. «Om Kroek og sånn?»

«Nei,» sa Harry. «Hadde det vært noe så alvorlig, hadde de sagt fra til noen. Da hadde de sagt det til Humlesnurr.»

Men Ronny så ut som han ikke følte seg helt vel.

«Hva er det?» spurte Hermine.

«Vel …» sa Ronny langsomt. «Jeg vet ikke, jeg, om de *hadde* gjort det. De … de har vært helt gira på å tjene penger i det siste. Jeg la merke til det når jeg hang sammen med dem – i den tida – vel, altså …»

«Vi ikke var på talefot,» avsluttet Harry setningen for ham. «Jo da, men utpressing …»

«Det er denne morobutikk-ideen de har fått,» sa Ronny. «Jeg trodde bare det var noe de sa for å erte muttern, men de mener det virkelig, de vil prøve å starte en. De har bare et år igjen på Galtvort, og gnåler støtt om at det er på tide å tenke på framtida, og fattern kan'ke hjelpe dem, og de trenger gull for å komme i gang.»

Nå var det Hermine som virket ille til mote. «Jo, men … de ville vel ikke gjøre noe *ulovlig* for å få tak i gull. Ville de det?»

«Ville de ikke det?» sa Ronny. Han så skeptisk ut. «Nei, jeg vet ikke … de har jo'ke noe imot å bryte regler, akkurat.»

«Jo, men dette er *loven*,» sa Hermine. Hun så forskrekket ut. «Det er ikke bare en idiotisk skoleregel … for utpressing får de noe adskillig verre enn arrest! Ronny … kanskje det er best du forteller det til Perry …»

«Er du klin kokos?» sa Ronny. «Fortelle det til Perry? Da hadde'n sikkert gjort som Kroek og meldt dem.» Han så mot gluggen hvor ugla til Fred og

Frank hadde flydd ut. Så sa han: «Kom igjen, så går vi ned og får oss litt frokost.»

«Tror dere det er for tidlig å banke på hos professor Bister?» spurte Hermine mens de gikk ned vindeltrappa.

«Ja,» sa Harry. «Hvis vi vekker ham så grytidlig, tror han sikkert det er noen som prøver å ta ham på senga og fyrer av en salve gjennom døra. Nei, vi venter til friminuttet.»

Sjelden hadde en magihistorietime gått så langsomt. Harry sjekket på ny og på ny Ronnys klokke – sin egen hadde han omsider kastet – men den beveget seg så sakte at han kunne sverget på at den også hadde stoppet. Alle tre var så trette at de gladelig kunne lagt hodet på pulten og sovnet; selv Hermine tok ikke de vanlige notatene, men satt med haken i hånden og glodde på professor Kiste med svømmende øyne.

Da det omsider ringte ut, skyndte de seg ut i gangen og videre mot svarteforsvarsrommet. Der fant de professor Bister på vei ut, og han så like trett ut som de følte seg. Øyelokket på det normale øyet hang slapt, så det skjeve ansiktet hadde enda mer slagside enn vanlig.

«Professor Bister?» ropte Harry mens de ålte seg fram mot ham gjennom trengselen.

«Hallo, Potter,» brummet Bister. Det magiske øyet hans fulgte et par passerende førsteklassinger, som straks fikk et nervøst uttrykk og satte farten opp; så rullet det inn i hodet og fulgte dem videre rundt hjørnet før han sa noe mer. «Bli med inn her.»

Han gikk et skritt tilbake og slapp dem forbi inn i det tomme klasserommet, haltet inn etter dem og lukket døra.

«Fant dere ham?» spurte Harry bardus. «Herr Kroek altså?»

«Nei,» sa Bister. Han gikk bort til kateteret, satte seg, strakte ut trebeinet med et lite stønn og trakk fram lommelerka.

«Brukte De kartet?» spurte Harry.

«Ja, selvsagt,» sa Bister og tok en slurk. «Jeg har lært av deg, Potter – jeg apporterte det til meg i Skogen fra kontoret mitt. Men han var ikke der.»

«Så da *har* han eksivert, altså?» sa Ronny.

«Det er umulig å eksivere på skolens område, Ronny!» sa Hermine. «Men det finnes vel andre måter å forsvinne på, ikke sant, professor?»

Bisters magiske øye dirret litt mens det betraktet Hermine.

«Du er én til som burde tenke på en karriere som svartspaner,» sa han til henne. «Det hodet ditt tenker på rette måten, Grang.»

Hermine ble lyserød av glede.

«Vel, han var ikke usynlig iallfall,» sa Harry, «for kartet viser usynlige òg. Så da må han ha kommet seg utenfor skoleområdet.»

«Men for egen maskin?» sa Hermine ivrig. «Eller fordi noen gjorde det *for* ham?»

«Ja, noen kunne – kunne dratt'n opp på en lime og flydd av sted med'n, ikke sant?» sa Ronny fort og skottet forhåpningsfullt på Bister, som om han også gjerne ville høre at han egnet seg som svartspaner.

«Kidnapping kan ikke utelukkes,» brummet Bister.

«Tror De han kan være i Galtvang et sted?» sa Ronny.

«Kan være hvor som helst,» sa Bister og ristet på hodet. «Det eneste vi vet, er at han ikke er *her*.»

Han gjespet med hele fjeset så arrene strakte seg, og den skjeve munnen avslørte flere manglende tenner.

Så sa han: «Humlesnurr har fortalt at dere tre liker dere i rollen som detektiver, men det er ingenting dere kan gjøre for Kroek. Nå kommer departementet til å ta opp letingen etter ham; Humlesnurr har meldt fra til dem. Så, Potter, du får nok heller holde tankene dine på den tredje prøven.»

«Hva?» sa Harry. «Å ja …»

Labyrinten hadde han ikke ofret en tanke siden han og Krumm hadde kommet ut av den kvelden før.

«Skulle være akkurat noe for deg, denne her,» sa Bister. Han kikket opp på Harry og klødde seg på haken mellom arrene og skjeggstubbene. «Etter hva Humlesnurr sier, har du greid deg gjennom liknende ting diverse ganger før. I første klasse kom du deg vel igjennom en serie hindringer som voktet De vises stein, var det ikke så?»

«Vi hjalp til,» sa Ronny fort. «Jeg og Hermine hjalp til.»

Bister flirte. «Vel, dere får hjelpe ham å trene til denne, da, og det skal overraske meg stort om han ikke vinner,» sa han. «Men imens … konstant årvåkenhet, Potter. Konstant årvåkenhet.» Han tok en ny, lang støyt av lommelerka, og det magiske øyet snurret mot vinduet. Gjennom det kunne de se det øverste seilet på Durmstrangskipet.

«Og dere to –» det normale øyet stirret på Ronny og Hermine – «dere holder dere kloss innpå Potter, greit? Jeg skal holde et øye med saker og ting, men … en kan aldri ha for mange øyne.»

*

Ugla kom tilbake fra Sirius allerede morgenen etter. Den flakset ned ved sida av Harry i samme øyeblikk som en gul kattugle landet foran Hermine med et eksemplar av *Aftenprofeten* i nebbet. Hun tok imot avisen, bladde fort igjennom de første sidene og sa: «Ha! Hun har ikke fått snusen i Kroek!» Så bøyde hun seg over mot Harry og Ronny og leste sammen med dem hva Sirius hadde å si om de underlige begivenhetene to kvelder før:

Harry – hva er det du innbiller deg at du gjør når du vaser rundt i Skogen med Viktor Krumm? Jeg vil ha ditt æresord (send det til meg med første ugle) på at du ikke farter rundt med noen andre *om natta. Det er en livsfarlig person løs på Galtvort. Jeg er ikke i tvil om at vedkommende ville hindre Kroek i å snakke med Humlesnurr, og du var antakelig bare noen meter fra ham i mørket. Du kunne blitt drept.*

Navnet ditt havnet ikke i Ildbegeret ved noe tilfelle. Hvis noen prøver å ramme deg, har han nå sin siste sjanse. Hold deg sammen med Ronny og Hermine, ikke forlat Griffingtårnet om kvelden, og forbered deg til den tredje prøven. Øv deg på formlene for lamming og avvæpning. Det hadde ikke skadd med noen våder òg. Kroek kan du ikke gjøre noe med. Ligg lavt og pass på deg selv. Jeg venter på brev fra deg hvor du gir meg ditt ord på at du ikke forviller deg inn på forbudt område igjen.

«Og han skal liksom belære meg om å være på forbudt område!» sa Harry mildt indignert, mens han brettet sammen brevet fra Sirius og puttet det inn i kutten. «Etter alt det han fant på på skolen!»

«Han er redd for deg!» sa Hermine skarpt. «Akkurat som Bister og Gygrid! Så hør på hva de sier!»

«Ingen har prøvd å gå løs på meg i hele år,» sa Harry. «Ingen har gjort meg det aller minste –»

«Unntatt å legge navnet ditt i Ildbegeret,» sa Hermine. «Og det må de ha hatt sin grunn til, Harry. Snøfte har rett. Kanskje de har ventet på det rette tidspunktet. Kanskje det er under denne prøven de har tenkt å ta deg.»

«Hør her,» sa Harry utålmodig, «la oss si at Snøfte har rett, og at noen lammet Krumm for å få tak i Kroek. Vel, da måtte de jo vært innimellom trærne like ved oss, eller hva? Men de ventet til jeg var av veien før de gjorde det, eller hva? Så det ser ikke ut som det er meg de er ute etter, eller hva?»

«Hvis de hadde myrdet deg i Skogen, kunne de ikke fått det til å se ut som en ulykke!» sa Hermine. «Men hvis du dør under en prøve –»

«De ga blaffen i det da de overfalt Krumm, ikke sant?» sa Harry. «Så hvorfor tok de ikke bare knekken på meg med det samme? De kunne fått det til å se ut som om Krumm og jeg hadde hatt en duell eller noe.»

«Harry, jeg skjønner det ikke, jeg heller,» sa Hermine desperat. «Jeg vet bare at det foregår en masse mystiske ting, og jeg liker det ikke … Bister har rett – Snøfte har rett – du er nødt til å begynne å trene til den tredje prøven, nå med det samme. Og sørg for at du skriver til Snøfte og lover at du ikke sniker deg ut på egen hånd igjen.»

*

Galtvortparken så aldri mer innbydende ut enn når Harry måtte holde seg innendørs. De neste par dagene tilbragte han all sin fritid sammen med Hermine og Ronny, enten på biblioteket med å slå opp våder eller i tomme klasserom hvor de snek seg inn for å øve på dem. Harry konsentrerte seg om lammeformelen, som han aldri hadde brukt før. Problemet var bare at å trene på den medførte visse ofre fra Ronnys og Hermines side.

«Kan vi ikke kidnappe Fru Hansen?» foreslo Ronny i lunsjpausen mandag. Da lå han på ryggen midt på golvet i Formelrommet, etter at Harry nettopp hadde lammet og deretter gjenopplivet ham for femte gang på rad. «Så kan vi lamme *den* en stund? Eller du kunne bruke Noldus, Harry, jeg vedder på at han ville gjøre alt for å hjelpe deg. Ikke at jeg klager eller noe, altså –» han kom seg forsiktig opp og gned seg på skinka – «men nå verker jeg over hele …»

«Det er jo fordi du bommer på putene hver gang, jo!» sa Hermine utålmodig. Hun rettet på putestabelen de hadde brukt til deportformelen som Pirrevimp hadde latt ligge igjen i et skap. «Bare prøv å falle bakover!»

«Når du først er lamma, er det ikke så forbaska lett å sikte, Hermine!» sa Ronny sint. «Prøv en omgang sjøl, da vel!»

«Men jeg tror Harry har fått taket på det nå,» sa Hermine fort. «Og avvæpning trenger vi ikke bry oss om, for det har han greid i evigheter alt … Jeg tror vi burde begynne med noen av disse vådene i kveld.»

Hun kikket ned på lista de hadde satt opp i biblioteket.

«Denne her ser bra ut,» sa hun, «denne hindrevåden. Den skulle sinke alt som prøver å angripe deg, Harry. Vi begynner med den.»

Det ringte inn, og de stappet fort putene inn i Pirrevimps skap igjen og forsvant ut av klasserommet.

«Ser dere til middag!» sa Hermine. Hun satte kursen for aritmantikken, mens Harry og Ronny gikk mot Nordtårnet og clairvoyansetimen. Brede solstrimer av skinnende gull falt tvers over gangen fra de høye vinduene. Himmelen utenfor var så lysende blå at det så ut som om den var emaljert.

«Det er sikkert helt kokhett oppe hos Rummelfiold, hun lar jo aldri det bålet gå ut,» sa Ronny idet de begynte på trappa opp til sølvstigen og fallemmen.

Han hadde helt rett. Det tussmørke rommet var kvelende hett, og dampene fra det parfymerte bålet var tyngre enn noensinne. Det gikk rundt for Harry mens han bante seg vei bort til et av vinduene bak gardinene. Mens professor Rummelfiold løsnet sjalet sitt som hadde satt seg fast i en lampeskjerm og så en annen vei, åpnet han det noen centimeter på gløtt og

lente seg tilbake i kretongstolen, så en liten bris fikk leke seg over ansiktet hans. Det var utrolig behagelig.

«Søte dere,» sa professor Rummelfiold. Hun satte seg i ørelappstolen med front mot klassen og myste mot dem med de merkelig forstørrede øynene. «Vi har nesten gjort oss ferdige med pensum i astrologi. Men i dag har vi en glimrende anledning til å observere virkningen av Mars, for han står i en ytterst interessant posisjon for øyeblikket. Om alle vil se denne veien, skal jeg dempe lyset …»

Hun viftet med tryllestaven, og lampene sluknet. Nå var peisilden den eneste belysningen. Professor Rummelfiold bøyde seg og hentet fram under stolen sin en miniatyrmodell av solsystemet inni en glasskuppel, som hun løftet opp. Den var aldeles nydelig; alle månene skimret på sin rette plass rundt de ni planetene og den glødende sola; alle hang fritt i den tynne lufta under glasset. Harry fulgte dovent med mens professor Rummelfiold ga seg til å peke og forklare hvilken interessant vinkel Mars hadde i forhold til Neptun. De tunge parfymeduftene bølget over ham, og brisen fra vinduet spilte mot ansiktet. Han kunne høre et insekt summe lavt bak gardinet etsteds. Øyelokkene begynte å bli tunge …

Han red på ryggen av en hubro, suste under den klare, blå himmelen mot et gammelt, eføykledd hus høyt oppe på en bakkekam. Lavere og lavere fløy de, og vinden blåste deilig mot ansiktet, til de kom til et mørkt, knust vindu i den øverste etasjen og fløy inn. Nå fløy de langs en mørk gang, til et rom helt i enden … og inn gjennom døra, inn i et mørkt rom med gjenspikrete vinduer …

Harry satt ikke lenger på hubroryggen … nå så han på hubroen mens den flakset gjennom rommet og ned i en stol som sto med ryggen til … på golvet ved stolen lå to mørke omriss … begge rørte på seg …

Det ene var en kolossal slange … det andre var en mann … en kort, halvskallet mann med vasne øyne og spiss nese … han hikstet og hulket der på peisteppet …

«Du er heldig, Ormsvans,» sa en kald, tynn stemme fra dypet av lenestolen som ugla hadde landet i. «Du er meget heldig. Din blunder har ikke ødelagt alt. Han er død.»

«Deres nåde!» gispet mannen på golvet. «Deres nåde, jeg … jeg er så glad … og så lei for det …»

«Nagini,» sa den kalde stemmen, «du er *ikke* heldig. Du får ikke spise Ormsvans allikevel … men det gjør ikke noe, det gjør ikke noe … vi har fremdeles Harry Potter …»

Slangen hvislet. Harry kunne se den spillende tunga.

«Nå, Ormsvans,» sa den kalde stemmen, «tror jeg det kan være på sin plass med en ny, liten påminnelse om at jeg ikke vil tolerere enda en blunder fra deg …»

«Deres nåde … å nei … jeg ber så pent …»

Tippen av en tryllestav stakk fram fra stoldypet. Den pekte på Ormsvans. *«Martyrio*!» sa stemmen.

Ormsvans skrek, skrek som om hver nerve i kroppen var i brann. Skrikene fylte ørene til Harry, og samtidig merket han en skjærende smerte i arret på pannen; han selv skrek også … Voldemort måtte høre det, han ville få vite at han var der …

«Harry! *Harry*!»

Harry åpnet øynene. Han lå på golvet hos professor Rummelfiold med hendene for ansiktet. Arret brant fremdeles, og det var så vondt at han fikk tårer i øynene. Smerten hadde vært virkelig. Hele klassen sto i ring omkring ham; og Ronny knelte ved sida av ham. Han så vettskremt ut.

«Er du OK?» sa han.

«Naturligvis er han ikke det!» sa professor Rummelfiold, som derimot så riktig entusiastisk ut. De svære øynene hang over Harry og gransket ham. «Hva var det, Potter? En forutanelse? En manifestasjon? Hva så du?»

«Ingenting,» løy Harry og satte seg opp. Han merket at han skalv. Han kunne ikke la være; han måtte se seg om, inn i skyggene bakenfor … Voldemorts stemme hadde virket så nær …

«Du holdt deg for arret!» sa professor Rummelfiold. «Du rullet rundt på golvet og holdt deg for arret! Oppriktig talt, Potter, jeg har en viss erfaring i slike ting!»

Harry så opp på henne.

«Jeg tror jeg må på sykestua,» sa han. «Grusom hodepine.»

«Søte deg, du ble utvilsomt overstimulert av de usedvanlige clairvoyante vibrasjonene her oppe hos meg!» sa professor Rummelfiold. «Hvis du går herfra nå, kan du gå glipp av anledningen til å skue dypere enn du noensinne –»

«Jeg vil ikke skue noe annet enn en hodepinekur,» sa Harry.

Han reiste seg. Klassen rygget unna. Alle så redde ut.

«Ser deg siden,» mumlet Harry til Ronny. Han grep sekken og gikk mot fallemmen uten å se på professor Rummelfiold, som så ytterst frustrert ut, som om hun nettopp hadde gått glipp av en virkelig godbit.

Men da Harry var kommet ned stigen fra rommet hennes, satte han ikke kursen for sykestua. Det var slett ikke dit han hadde tenkt seg. Sirius hadde sagt hva han skulle gjøre hvis arret gjorde vondt igjen, og Harry aktet å følge rådet: Han skulle gå strake veien til Humlesnurrs kontor. Han marsjerte bortover gangene mens han tenkte over det han hadde sett i drømmen. Den hadde vært like livaktig som den som hadde vekket ham i Hekkveien. Han gjennomgikk detaljene i tankene for å være sikker på å huske dem … han hadde hørt Voldemort beskylde Ormsvans for å ha gjort en blunder … men ugla hadde kommet med godt nytt, blunderen var rettet opp igjen, noen var død … så Ormsvans slapp å bli slangemat … men det skulle i stedet han selv bli …

Harry hadde gått rett forbi steinuhyret som voktet inngangen til Humlesnurrs kontor uten å merke det. Han blunket, så seg om, skjønte hva han hadde gjort og gikk tilbake og stanset foran uhyret. Så først kom han på at han ikke kunne passordet.

«Sitronsutt?» sa han prøvende.

Uhyret rørte seg ikke.

«OK,» sa Harry og glodde på det. «Pæredrops. Æhm – lakrisstav. Vrimleveps. Sutles beste Ballongtyggummi. Bertram Butts Allsmakbønner … å nei, han liker jo ikke dem, han … Å, kan du ikke bare lukke opp?» sa han sint. «Jeg er helt nødt til å snakke med ham, det er viktig!»

Steinuhyret sto like urørlig.

Harry ga det et spark. Alt han oppnådde, var å få vederstyggelig vondt i stortåa.

«Sjokoladefrosk!» ropte han sint mens han hoppet på ett bein. «Sukkerpenn! Kakerlakris!»

Da kom det liv i uhyret. Det hoppet til side, og Harry blunket.

«Kakerlakris?» sa han forbløffet. «Jeg bare spøkte, jeg …»

Han skyndte seg gjennom hullet i veggen og gikk opp på det første steintrinnet i vindeltrappa innenfor. Mens døra gikk igjen bak ham, begynte trappa langsomt å snurre oppover, til han sto utenfor en polert eikedør med en dørhammer i messing.

Han kunne høre stemmer innenfra. Han forlot snurretrappa, men nølte og ble stående og lytte.

«Humlesnurr, jeg er redd jeg ikke ser noen forbindelse, ingen forbindelse overhodet!» Stemmen tilhørte magiminister Kornelius Bloeuf. «Ifølge Ludo er Berta fullt i stand til å gå seg bort på egen hånd. Jeg er enig i at vi burde ha funnet henne for lengst, men likevel, det er ingenting som tyder på at noe forbrytersk har skjedd, Humlesnurr, ingen verdens ting. Og hennes forsvinningsnummer er nå én ting, men å koble det til Kroeks!»

«Og hva tror *De* har skjedd med Bart Kroek, herr statsråd?» sa Bisters brummende stemme.

«Jeg ser to muligheter, Alastor,» sa Bloeuf. «Enten har det endelig raknet for Kroek – og det er mer enn sannsynlig, tror jeg dere vil gi meg rett i, når en tenker på hans personlige bakgrunn – han har gått fra forstanden og forvillet seg gud vet hvor –»

«Han forvillet seg i så fall utrolig fort, Kornelius, om det er slik det henger sammen,» sa Humlesnurr rolig.

«Eller også – vel …» Bloeuf lød litt forlegen. «Jeg vil naturligvis vente med å dømme til jeg har sett stedet hvor han ble funnet, men … du sier det var like bortenfor Beauxbatonsvogna? Humlesnurr, vet du hva det kvinnemennesket egentlig er?»

«Jeg betrakter henne som en meget dyktig rektor – og en ypperlig danser,» sa Humlesnurr stillferdig.

«Alvorlig talt, Humlesnurr!» sa Bloeuf sint. «Tror du ikke dette kan være en fordom du har – altså til hennes fordel – på grunn av Gygrid? De er jo

ikke harmløse, alle sammen – om man kan kalle Gygrid harmløs, da, med den monstrum-fikseringen han har –»

«Jeg mistenker ikke madame Maxime mer enn jeg mistenker Gygrid,» sa Humlesnurr like rolig. «Jeg tror kanskje det er du som har dine fordommer, Kornelius.»

«Kan vi gjøre oss ferdige med denne diskusjonen?» brummet Bister.

«Ja, ja, så la oss gå ned i parken, da,» sa Bloeuf utålmodig.

«Nei, det var ikke det,» sa Bister. «Det er bare at Potter vil ha et ord med deg, Humlesnurr. Han står rett utenfor døra.»

KAPITTEL TRETTI

TANKETANKEN

Kontordøra gikk opp.

«Morn, Potter,» sa Bister. «Kom inn.»

Harry gikk inn. Han hadde vært inne på Humlesnurrs kontor en gang før; det var et vakkert, sirkelrundt rom, og veggene var dekket av portretter av tidligere rektorer og rektorinner, samtlige nå i sin søteste søvn. Brystkassene hevet og senket seg regelmessig.

Kornelius Bloeuf sto ved sida av Humlesnurrs skrivebord, iført sin vanlige nålestripete kutte og med den limegrønne bowlerhatten i hånden.

«Harry!» sa han jovialt og kom mot ham. «Står til?»

«Fint,» løy Harry.

«Vi snakket akkurat om den kvelden herr Kroek dukket opp ved skolen,» sa Bloeuf. «Det var du som fant ham, var det ikke det?»

«Jo,» sa Harry. Han kom til at det var nytteløst å late som om han ikke hadde hørt hva de snakket om og tilføyde: «Men jeg så ikke madame Maxime noe sted. Og det hadde ikke vært helt lett for henne å gjemme seg, vel?»

Humlesnurr smilte til Harry bak ryggen til Bloeuf, og det glimtet i øynene hans.

«Ja, jo, vel,» sa Bloeuf og så brydd ut. «Vi skulle akkurat til å gå en liten tur i parken, Harry, så hvis du vil unnskylde oss … du har vel en time å gå til –»

«Jeg må snakke med Dem, rektor,» skjøt Harry fort inn. Han så på Humlesnurr, som sendte ham et raskt, granskende blikk tilbake.

«Vent på meg her, Harry,» sa han. «Det tar ikke lang tid å se det vi skal se i parken.»

De sa ikke mer, men gikk forbi ham og lukket døra bak seg. Litt etter hørte Harry klompingen fra Bisters trebein fortape seg bortover gangen nedenunder. Han så seg om.

«Hei, Vulcan,» sa han.

Vulcan, rektor Humlesnurrs føniks, satt på sitt gylne vagle ved døra. Han var på størrelse med en svane, med en praktfull fjærdrakt i gull og skarlagen, og nå slo han med den lange halen og blunket vennskapelig til Harry.

Harry satte seg i en stol foran Humlesnurrs skrivebord. I flere minutter satt han og betraktet de gamle rektorene og rektorinnene som dormet i rammene sine, mens han tenkte over det han nettopp hadde hørt. Han strøk med fingrene over arret; nå verket det ikke lenger.

Han følte seg liksom mye roligere nå som han var på Humlesnurrs kontor og visste at han snart skulle fortelle ham om drømmen. Han kikket opp på veggen bak skrivebordet. På en hylle der sto den lappete, fillete gamle Valghatten. I en glassmonter like ved lå et flott sølvsverd med store rubiner innlagt i hjaltet som Harry dro kjensel på; det var det han selv hadde trukket opp av Valghatten i andre klasse. Sverdet hadde en gang tilhørt Gudrik Griffing, grunnleggeren av Harrys hus på Galtvort. Mens han satt og stirret på det og mintes hvordan det hadde kommet ham til hjelp da han trodde alt håp var ute, ble han vàr en sølvskimrende lysflekk som danset på glasset i monteren. Han snudde seg for å se hvor lyset kom fra og så en strime av sølvhvitt lys som strålte ut fra et svart skap bak ham; noen hadde ikke lukket skapdøra ordentlig. Harry nølte, skottet bort på Vulcan, og så reiste han seg, gikk over golvet og trakk skapdøra helt opp.

Der sto et grunt kar med underlige utskjæringer langs randen, runer og symboler som Harry ikke kjente. Sølvlyset kom fra innholdet i karet, som ikke liknet noe Harry noensinne hadde sett. Han kunne ikke avgjøre om stoffet var flytende eller en gass. Det skinte skarpt og sølvhvitt og var i konstant bevegelse; overflaten kruset seg som vann ved et vindpust, før den delte seg som skyer i jevn, buktende bevegelse. Det minnet om lys i væskeform – eller som vind i fast form – nei, Harry greide ikke å bestemme seg.

Han hadde lyst til å ta på det, finne ut hvordan det kjentes, men nesten fire års magisk erfaring hadde lært ham at å stikke hånden oppi et kar fullt av et ukjent stoff ikke var det lureste en kunne gjøre. I stedet trakk han fram tryllestaven fra kuttebrystet, så seg nervøst om i kontoret, så tilbake på innholdet i karet – og stakk stavtippen borti det. Overflaten av det sølvaktige stoffet begynte å hvirvle fortere rundt.

Harry bøyde seg nærmere – stakk hodet helt inn i skapet. Sølvstoffet var blitt gjennomsiktig, nesten som glass. Han stirret ned i det og ventet å se steinbunnen i karet – men det han så, var et kolossalt rom under overflaten av det merkelige stoffet, et rom det virket som han så ned i gjennom et rundt vindu i taket.

Rommet var dust opplyst; det kunne faktisk være underjordisk, for det var ingen vinduer der, bare fakler i holdere, akkurat som dem som hang langs veggene på Galtvort. Han bøyde seg til nesetippen var bare noen centimeter fra det glassaktige stoffet, og da så han at det satt rad på rad av hekser og trollmenn på en slags tribuner langs alle veggene. Midt i rommet sto en tom stol. Det var noe ved den stolen som ga Harry onde anelser. Rundt armlenene var det lenker, som om de som satt i den pleide å være lenket fast.

Hvor kunne dette være? Neppe på Galtvort; noe slikt rom hadde han aldri sett i borgen. Dessuten var det bare voksne i trollmannsflokken i det mystiske rommet på bunnen av karet, og Harry visste at så mange lærere fantes det ikke på Galtvort. Det virket som de ventet på noe, for selv om han bare kunne se spissene av hattene, så det ut som alle hadde ansiktet vendt i samme retning, og ingen av dem snakket med de andre.

Siden karet var rundt, og rommet han så ned i firkantet, kunne han ikke skjelne hva som foregikk i hjørnene. Han bøyde seg enda lenger ned, vred på hodet, prøvde å se …

Og nesetippen berørte overflaten av det underlige stoffet.

Humlesnurrs kontor bikket brått over – Harry ble kastet forover og falt på hodet ned i stoffet i karet –

Bare at hodet ikke traff steinbunnen. Han falt *gjennom* noe svart og isnende; det var som å bli sugd ned i en mørk malstrøm –

Og plutselig satt han på en benk i enden av rommet i karet, den øverste på tribunen. Han kikket opp mot det høye steintaket og ventet å se det runde vinduet han nettopp hadde sett ned igjennom, men der var det ingenting annet enn mørk, massiv stein.

Han pustet fort og hardt mens han snudde på hodet og så seg om. Ikke én av heksene og trollmennene i rommet (og det måtte være minst to hundre) så på ham. Ikke én hadde visst lagt merke til at en fjortenårig gutt nettopp hadde falt ned fra taket og nå satt iblant dem. Harry snudde seg mot trollmannen nærmest ham på benken – og det slapp ut av ham et høyt, overrumplet utrop som ga gjenlyd i det stille rommet.

Han satt rett ved sida av Albus Humlesnurr.

«Rektor!» sa Harry med en slags halvkvalt hvisking. «Om forladels – jeg mente ikke å – jeg bare kom til å kikke på det karet i skapet – jeg – hvor er vi?»

Men Humlesnurr hverken svarte eller beveget seg. Han ignorerte Harry totalt. Som alle de andre trollmennene langs benkene stirret han mot det borterste hjørnet, hvor det var en dør.

Harry glodde uforstående på Humlesnurr, så seg om i resten av den tause, vaktsomme flokken, og tilbake på Humlesnurr igjen. Og så demret det for ham …

En gang tidligere hadde Harry havnet på et sted hvor ingen kunne se eller høre ham. Den gangen hadde han falt gjennom en side i en forhekset dagbok og rett inn i en annens hukommelse … og om han ikke tok mye feil, var det noe liknende som hadde skjedd nå.

Han løftet den høyre hånden, nølte litt, og så viftet han energisk med den rett foran nesa på Humlesnurr. Humlesnurr hverken blunket, så på Harry eller rørte seg. Dermed var saken avgjort, tenkte Harry. Humlesnurr ville aldri overse ham på den måten. Han befant seg inni en eller annens hukommelse, og dette var ikke nåtidas Humlesnurr. Men *så* lenge siden kunne det vel ikke være … den Humlesnurr som satt ved sida av ham var like sølvhåret som dagens utgave. Men hva var dette for et sted? Hva var det alle disse trollmennene ventet på?

Harry så seg om igjen, denne gangen grundigere. Rommet var temmelig sikkert under jorda, som han hadde hatt mistanke om da han så det ovenfra – ja, mer en fangekjeller enn et rom, slo det ham. Hele atmosfæren var ødslig og uhyggelig; det var ingen bilder på veggene, ingen utsmykning i det hele tatt, bare disse stigende geleddene av benker rundt hele rommet, samtlige slik plassert at de hadde utsikt til stolen med lenker på armlenene.

Før Harry rakk å trekke noen slutninger om rommet de satt i, hørte han skritt. Døra i hjørnet gikk opp, og tre personer kom inn – det vil si, én mann, flankert av to desperanter.

Harrys innvoller frøs til is. Desperantene – høye, formummede vesener med ansiktene skjult under hettene – gled sakte over golvet mot stolen midt i rommet, og de døde, råtnende hendene holdt et fast grep om armene til mannen mellom dem. Han så ut som om han holdt på å besvime, og det skjønte Harry godt … han visste at desperantene ikke kunne røre ham selv inni en annens minne, men han husket bare så altfor godt hvilken makt de hadde. Den stirrende mengden krympet seg litt da desperantene plasserte mannen i lenkestolen og gled ut av rommet igjen. Døra smalt igjen bak dem.

Harry kikket ned på mannen i stolen. Det var Karkaroff.

I motsetning til Humlesnurr så Karkaroff mye yngre ut; håret og bukkeskjegget var svarte. Nå var han ikke kledd i kostbar pels, men i en tynn, fillete kutte, og han skalv. Mens Harry stirret på ham, glødet det plutselig til i lenkene på stollenene, og de buktet seg oppover armene hans og bandt ham fast.

«Igor Karkaroff,» sa en barsk stemme til venstre for Harry, og Harry så dit. Det var herr Kroek som hadde reist seg, midt på benken han selv satt på. Kroeks hår var også mørkt; ansiktet hans var mye mindre furet, og han virket sunn og frisk. «De er bragt hit fra Azkaban for å vitne for Magidepartementet. De har latt oss forstå at De har viktige opplysninger til oss.»

Karkaroff rettet seg opp som best han kunne, så fastspent som han satt.

«Det har jeg,» sa han, og selv om det var frykt i stemmen, kunne Harry likevel høre den velkjente, glatte tonen. «Jeg vil gjerne bistå departementet.

Jeg vil være til hjelp. Jeg – jeg vet at departementet forsøker å – å få innbragt de siste av Mørkets herres tilhengere. Jeg vil gjerne bidra på alle måter jeg kan …»

Det kom en mumling fra benkeradene. Noen av heksene og trollmennene gransket Karkaroff med interesse, andre med tydelig mistro. Fra den andre sida av Humlesnurr hørte Harry plutselig en kjent, brummende stemme som sa: «Svin!»

Harry bøyde seg fram til han kunne se forbi Humlesnurr. Der satt Galøye Bister – men han var påfallende annerledes. Han hadde ikke det magiske øyet, bare to helt normale. Begge stirret ned på Karkaroff, og begge var smale av intens motvilje.

«Kroek har tenkt å la ham løpe,» hvisket Bister til Humlesnurr. «Han har slått av en handel med ham. Det tok meg et halvt år å få kloa i ham, men Kroek lar ham gå hvis han får mange nok nye navn. Nei, la oss høre hva han har å si, sier jeg, og etterpå slenger vi ham bare tilbake til desperantene.»

Fra Humlesnurr, eller nærmere bestemt fra den lange, skjeve nesa, kom det en liten lyd som markerte uenighet.

«Å, jeg glemte jo … du liker jo ikke desperanter, du, Albus?» sa Bister med et sardonisk smil.

«Nei,» sa Humlesnurr rolig. «Det gjør jeg ikke. Jeg har lenge ment at departementet gjør uklokt i å alliere seg med den slags vesener.»

«Men for svin som dét …» sa Bister lavt.

«De sier De har navn å gi oss, Karkaroff,» sa herr Kroek. «La oss høre dem.»

«Det er én ting dere må forstå,» sa Karkaroff fort, «og det er at Han-hvis-navn-må-være-unevnt alltid opererte i største hemmelighet … han foretrakk at vi – jeg mener, at hans tilhengere – og jeg beklager dypt nå at jeg noensinne regnet meg med blant dem –»

«Kom til saken,» knurret Bister.

«– vi visste aldri navnene på alle våre meningsfeller – det var bare han selv som visste hvem alle var –»

«Og det var jo et klokt trekk, viser det seg, siden det forhindret folk som deg, Karkaroff, i å angi hver bidige én,» mumlet Bister.

«Men De sier altså at De har *noen* navn til oss?» sa herr Kroek.

«Ja – ja, det har jeg,» sa Karkaroff tynt. «Og merk dere at dette dreier seg om sentrale tilhengere. Folk jeg med egne øyne har sett utføre hans befalinger. Og jeg gir disse opplysningene som et tegn på at jeg helt og totalt tar avstand fra ham og er fylt av en skam så dyp at det er så vidt –»

«Navnene?» sa herr Kroek skarpt.

Karkaroff trakk pusten dypt.

«Det var Antonin Dolohov,» sa han. «Jeg – jeg har sett ham torturere utallige gomper og – og ikke-tilhengere av Mørkets herre.»

«Og hjulpet ham med det òg,» mumlet Bister.

«Vi har allerede anholdt Dolohov,» sa Kroek. «Han ble tatt kort tid etter Dem.»

«Nei, er det sant?» sa Karkaroff og gjorde store øyne. «Det – det gleder meg å høre!»

Men det så ikke slik ut. Harry kunne se at nyheten kom som et virkelig slag for ham. Et av navnene hans var verdiløst.

«Noen andre?» sa Kroek kaldt.

«Å, ja, jo … det var Rosinius,» sa Karkaroff fort. «Ellmann Rosinius.»

«Rosinius er død,» sa Kroek. «Han ble også fakket like etter Dem. Han valgte å slåss, heller enn å overgi seg frivillig, og ble drept under kampen.»

«Men han greide å få med seg en bit av meg på veien,» hvisket Bister til høyre. Harry kikket på ham igjen og så at han så på Humlesnurr og pekte på den store, manglende biten av nesa.

«Da – da fikk han akkurat som fortjent!» sa Karkaroff, og nå vitnet tonen om ekte panikk. Harry kunne se at han begynte å engste seg for at alle opplysningene hans skulle være verdiløse for departementet. Karkaroffs blikk flakket mot døra i hjørnet; bak den ventet utvilsomt desperantene.

«Noen flere?» sa Kroek.

«Ja!» sa Karkaroff. «Det var Trassel – han var med på å myrde familien McMister! Multiplom – han spesialiserte seg på Befaliusforbannelsen, tvang utallige mennesker til å gjøre de skrekkeligste ting! Rottenroll – han

var spion, og fôret Han-hvis-navn-må-være-unevnt med nyttig informasjon inne fra selve departementet!»

Harry kunne se at denne gangen hadde Karkaroff truffet blink. Rundt i den voktende mengden hadde folk begynt å mumle med hverandre.

«Rottenroll?» sa herr Kroek og nikket til en heks som satt foran ham og straks begynte å skrible noe på et pergament. «Augustus Rottenroll, i Mysterieavdelingen?»

«Ja, nettopp,» sa Karkaroff ivrig. «Jeg tror han hadde et nettverk av godt plasserte trollmenn, både i departementet og utenfor, som han fikk opplysninger fra –»

«Men Trassel og Multiplom har vi allerede,» sa herr Kroek. «Nå vel, Karkaroff, hvis det var alt, vil De bli ført tilbake til Azkaban mens vi beslutter –»

«Ikke ennå!» utbrøt Karkaroff; han så helt desperat ut. «Vent, jeg har flere!»

Harry så at han svettet i fakkelskjæret, og den hvite huden sto i skarp kontrast til det svarte håret og skjegget.

«Slur!» ropte han. «Severus Slur!»

«Slur er blitt frikjent av rådet,» sa Kroek kaldt. «Albus Humlesnurr har gått god for ham.»

«Nei!» skrek Karkaroff og rev i lenkene som holdt ham fast. «Jeg forsikrer dere! Severus Slur er en dødseter!»

Humlesnurr reiste seg. «Jeg har allerede gitt mitt vitneprov om denne saken,» sa han rolig. «Severus Slur *var* en dødseter, det er korrekt. Men han sluttet seg til vår side før fyrst Voldemorts fall, ble vår spion og utsatte seg derved for stor personlig risiko. Nå er han ikke mer dødseter enn jeg.»

Harry snudde seg og kikket på Galøye Bister. Ansiktet hans bak ryggen på Humlesnurr uttrykte den dypeste skepsis.

«Vel, Karkaroff,» sa Kroek kaldt, «De har vært til en viss hjelp. Jeg skal gjennomgå Deres sak. I mellomtida vil De bli bragt tilbake til Azkaban …»

Herr Kroeks stemme svant bort. Harry så seg om; rundt ham gikk fangekjelleren i oppløsning som om den var av røyk – alt svant bort, alt han kunne se var sin egen kropp, alt annet var bare hvirvlende mørke …

Og så kom kjellerrommet tilbake. Harry satt på en annen plass, fremdeles på den høyeste benkeraden, men nå til venstre for herr Kroek. Atmosfæren nå var helt annerledes – avslappet, nesten munter. Heksene og trollmennene langs veggene pratet med hverandre som om de var til stede ved et eller annet sportsarrangement. Harry la merke til en heks halvveis oppe på benkeradene midt imot. Hun hadde kort, blondt hår, var kledd i cyklamenfarget kutte og satt og sugde på spissen av en giftiggrønn fjærpenn. Det var ingen tvil; det var en yngre Rita Slita. Harry kikket videre – jo, Humlesnurr satt ved sida av ham igjen, men nå i en annen kutte. Herr Kroek virket slitnere, og liksom strengere, magrere … Harry skjønte at dette var et annet minne, en annen dag … en annen rettssak.

Døra i hjørnet gikk opp, og Ludo Humbag kom gående inn.

Men dette var ikke en Ludo Humbag som hadde forfalt. Det var en Ludo Humbag som åpenbart sto på høyden av sin kraft som rumpeldunkspiller. Nesa var ikke brukket, og han var høy og slank og muskuløs. Han så nervøs ut da han tok plass i lenkestolen, men den bandt ham ikke fast, slik den hadde gjort med Karkaroff. Kanskje det var det som satte mot i ham, for han så seg om i den stirrende mengden, vinket til et par stykker og presterte et lite smil.

«Ludo Humbag, De er blitt innbragt for Det magisk-juridiske råd for å stå til rette for anklager om dødsetersk virksomhet,» sa herr Kroek. «Vi har gransket bevismaterialet mot Dem og vil straks gi vår kjennelse. Har De noe å tilføye til Deres vitneprov før dommen blir avsagt?»

Harry kunne ikke tro sine egne ører. *Ludo Humbag – en dødseter?*

«Bare –» sa Humbag og smilte fåret, «bare at, vel – jeg vet jeg har oppført meg som en idiot –»

Et par trollmenn på benkene rundt smilte overbærende. Det virket ikke som herr Kroek delte følelsene deres. Ansiktet hans mens han stirret ned på Ludo Humbag uttrykte påfallende strenghet og motvilje.

«Aldri sa du et sannere ord, gutt,» mumlet noen bak Harrys rygg tørt til Humlesnurr. Han snudde seg, og der satt Bister igjen. «Om jeg ikke hadde visst at han alltid har vært en tosk, hadde jeg sagt at noen av de klabbene må ha gitt ham varig hjerneskade …»

«Ludo Humbag, De ble grepet i å overbringe informasjon til fyrst Voldemorts tilhengere,» sa herr Kroek. «For dette vil jeg nedlegge påstand om en fengselsstraff i Azkaban på minimum –»

Men da kom det hissige utbrudd fra benkene rundt. Flere av heksene og trollmennene langs veggene reiste seg og ristet på hodet – og noen hyttet til og med med nevene – mot herr Kroek.

«Men jeg har jo sagt at jeg hadde ikke anelse!» ropte Humbag inntrengende gjennom spetaklet, og de runde, blå øynene ble store. «Ikke det spøtt! Gamle Rottenroll var jo en venn av faren min … datt meg ikke inn at han kunne ha noe med Han-dere-vet å gjøre! Jeg trodde det var *vår* side jeg samlet inn opplysninger for, jeg! Og Rottenroll snakket støtt om å skaffe meg en jobb i departementet senere … når det blir slutt på rumpeldunktida mi, ikke sant … jeg mener, jeg kan vel ikke fortsette å få klabber i huet resten av mitt liv, vel?»

Flere i mengden fniste.

«Dette vil bli avgjort ved avstemning,» sa herr Kroek kaldt. Han snudde seg mot den høyre sida av fangekjelleren. «Juryen bes vennligst rekke hånden i været … de som stemmer for fengselsstraff …»

Harry så mot den høyre sida. Ikke én rakte opp hånden. Mange av heksene og trollmennene rundt i salen begynte å klappe. En av heksene i juryen reiste seg.

«Ja?» bjeffet Kroek.

«Vi ville bare gratulere herr Humbag med hans strålende innsats for England i rumpeldunkkampen mot Tyrkia sist lørdag,» sa heksa fort.

Herr Kroek så rasende ut. Nå gjallet hele kjelleren av applaus. Humbag reiste seg med et bredt glis og bukket.

«Avskyelig,» glefset herr Kroek til Humlesnurr mens han satte seg, og Humbag gikk ut av fangekjelleren. «Rottenroll skaffe ham en jobb – hah! Den dagen Ludo Humbag begynner hos oss, det blir en svart dag for departementet!»

Og nok en gang gikk fangekjelleren i oppløsning. Så tonte den fram rundt Harry igjen, og han så seg om. Han og Humlesnurr satt fremdeles ved sida av herr Kroek, men atmosfæren kunne ikke vært mer annerledes. Nå var det

total stillhet, bare brutt av de tørre hikstene fra en tynn, skrøpelig heks på plassen bortenfor herr Kroek. Hun holdt et lommetørkle for munnen med dirrende hender. Harry så opp på Kroek. Han var magrere og gråere enn noensinne. Det rykket i en nerve i tinningen.

«Før dem inn,» sa han, og stemmen kastet ekkoer i den dødsstille kjelleren.

Nok en gang gikk døra i hjørnet opp. Denne gangen kom seks desperanter inn; de flankerte en gruppe på fire personer. Harry så at folk i mengden snudde seg og kikket opp på herr Kroek. Noen av dem hvisket til hverandre.

Desperantene plasserte de fire i hver sin lenkestol, som nå sto midt på kjellergolvet. En av dem var en tykkfallen mann som stirret tomt opp på Kroek. En annen var tynnere og virket mer nervøs; øynene hans flakket rundt i mengden. Det var en kvinne med tykt, skinnende mørkt hår og tunge øyelokk, som satte seg i lenkestolen som om det var en trone. Og så var det en gutt sist i tenårene, som så fullstendig vettskremt ut. Han skalv; det strågule håret hang over halve ansiktet, og den fregnete huden var hvit som melk. Den tynne lille heksa ved sida av Kroek begynte å rugge fram og tilbake på benken og jamre ned i lommetørkleet.

Kroek reiste seg. Han stirret ned på de fire foran seg, og det som lyste ut av ansiktet hans var rent hat.

«Dere er innbragt her for Det magisk-juridiske råd,» sa han med klar røst, «for at vi skal avsi dommen over dere for en forbrytelse så nederdrektig –»

«Far,» sa gutten med det lyse håret, «far … vær så snill …»

«– at vi sjelden har hørt dens like i denne rett,» sa Kroek og hevet stemmen så han overdøvet sønnens. «Vi har gransket bevismaterialet mot dere. Alle fire står tiltalt for å ha fanget en svartspaner – Frank Langballe – og underkastet ham Martyriusforbannelsen, fordi dere trodde han hadde informasjon om hvor dere kunne finne deres landflyktige herre, Han-hvis-navn-må-være-unevnt –»

«Nei, far!» skrek den lenkede gutten der nede. «Jeg har ikke gjort det, jeg sverger, far, ikke send meg tilbake til desperantene –»

«Dere står ytterligere tiltalt for, da Langballe nektet å fortelle dere noe, å ha brukt den samme Martyriusforbannelsen på hans hustru,» brølte herr Kroek. «Dere planla å bringe Han-hvis-navn-må-være-unevnt tilbake til makten, og å gjenoppta det voldsherredømme dere formodentlig nøt så lenge han var sterk. Jeg ber nå juryen –»

«Mor!» skrek gutten nedenfor, og den tynne, lille heksa ved sida av Kroek begynte å hulke vilt og rugge fram og tilbake. «Mor, stans ham, mor, jeg har ikke gjort det, det var ikke meg!»

«Jeg ber nå juryen rekke opp hånden,» ropte herr Kroek, «hvis de, som jeg, mener at disse forbrytelsene fortjener livstidsstraff i Azkaban!»

I én bevegelse rakte samtlige hekser og trollmenn langs høyre vegg i fangekjelleren opp hendene. Mengden rundt tok til å klappe, som de hadde gjort for Humbag, men nå med en slags rovlysten triumf. Gutten begynte å skrike.

«Nei! Mor, nei! Jeg har ikke gjort det, jeg har ikke gjort det, jeg visste det ikke! Ikke send meg dit, ikke la ham gjøre det!»

Desperantene kom glidende inn i rommet igjen. De tre andre reiste seg stillferdig fra stolene. Kvinnen med de tunge øyelokkene så opp på Kroek og ropte: «Mørkets herre vil reise seg igjen, Kroek! Bare kast oss i Azkaban – vi skal vente! Han vil reise seg igjen og hente oss til seg, han vil belønne oss rikere enn noen av sine andre tilhengere! Bare vi var tro mot ham! Bare vi prøvde å finne ham!»

Men gutten prøvde å kjempe seg fri av desperantene, selv om Harry kunne se at deres kalde, margstjelende kraft begynte å virke på ham. Mengden slengte hånsord, og noen reiste seg, mens kvinnen marsjerte ut av fangekjelleren og gutten fortsatte å stritte imot.

«Jeg er jo sønnen din!» skrek han opp til Kroek. «Jeg er sønnen din!»

«Du er ingen sønn av meg!» brølte herr Kroek tilbake, og øynene bulte. «Jeg har ingen sønn!»

Det kom et høyt hikst fra den tynne heksa ved sida av ham, og hun sank sammen på benken. Hun hadde besvimt, men det lot ikke til at Kroek merket det.

«Før dem bort!» brølte han til desperantene så spyttet drev fra munnen. «Før dem bort, og måtte de råtne der!»

«Far! Far, jeg var ikke med på det! Nei! Nei! Vær så snill, far!»

«Harry, jeg tror det er på tide å vende tilbake til mitt kontor,» sa en rolig stemme i øret på Harry.

Harry skvatt og snudde seg. Så snudde han seg til den andre sida.

Det satt en Albus Humlesnurr til høyre for ham og så på at Kroeks sønn ble halt bort av desperantene – og det var en Albus Humlesnurr til venstre for ham, som stirret rett på ham.

«Kom,» sa Humlesnurren til venstre og holdt hånden under Harrys albu. Harry merket at han fløt opp i lufta, fangekjelleren oppløste seg rundt ham, og så kjentes det som om han hadde tatt en kollbøtte i sakte film og brålandet på fotsålene, midt i det plutselig blendende solskinnet på Humlesnurrs kontor. Steinkaret skimret i skapet foran ham, og ved sida av ham sto Albus Humlesnurr.

«Rektor,» gispet Harry, «jeg skulle ikke gjort det, jeg vet det – jeg mente ikke – skapdøra sto liksom åpen, og –»

«Jeg forstår,» sa Humlesnurr. Han løftet opp karet, bar det over til skrivebordet og satte det på den polerte plata. Selv satte han seg bak skrivebordet og gjorde tegn til at Harry skulle sette seg i stolen foran.

Harry gjorde det, med blikket på steinkaret. Innholdet var nå på ny sølvaktig hvitt, hvirvlende og bølgende.

«Hva er det der?» spurte han skjelvent.

«Det? Det kalles en tanketank,» sa Humlesnurr. «Jeg merker iblant – den følelsen kjenner du sikkert – at jeg rett og slett har stappet hjernen full av for mange tanker og minner.»

«Æhm,» sa Harry, som ikke egentlig kunne si at han noensinne hadde følt det sånn.

«Det er da jeg bruker tanketanken,» sa Humlesnurr og viftet mot steinkaret. «Alt som skal til, er å hente de overflødige minnene ut fra hjernen, over i tanken og siden se nærmere på dem etter behov. Det blir enklere å skjelne mønstre og forbindelser når de er i den formen, skjønner du.»

«Mener De … at de greiene der er tankene Deres?» sa Harry og glodde på det hvirvlende, hvite stoffet i karet.

«Ja visst,» sa Humlesnurr. «Se her, så skal jeg vise deg.»

Han trakk fram tryllestaven og satte tippen mot sølvhåret ved tinningen. Da han tok staven bort igjen, så det ut som om det hang fast et hår på den – men så så Harry at det var en glinsende tråd av det samme underlige, sølvhvite stoffet som fylte tanketanken. Humlesnurr plasserte denne nye tanken i karet, og Harry så forbløffet sitt eget ansikt svømme rundt på overflaten.

Humlesnurr grep tanketanken med begge de lange hendene og skaket innholdet forsiktig, omtrent som en gullgraver ville vaske gullstøv … og Harry så at hans eget ansikt forvandlet seg uten overgang til Slurs, og Slurs ansikt åpnet munnen og snakket til taket med en stemme som ga litt romklang: «Det kommer tilbake … Karkaroffs òg … sterkere og tydeligere enn noen gang …»

«En forbindelse jeg nok kunne ha trukket uten den hjelpen,» sukket Humlesnurr, «men det får så være.» Han myste mot Harry over kanten av halvmånebrillene. Harry satt fremdeles og gapte mot ansiktet til Slur, som stadig svømte rundt nede i karet. «Jeg brukte akkurat tanketanken da herr Bloeuf kom til møtet vårt, og satte den fra meg nokså fort. Jeg glemte sikkert å lukke skapdøra ordentlig. Det er klart det måtte tiltrekke seg din oppmerksomhet.»

«Unnskyld,» mumlet Harry.

Humlesnurr ristet på hodet.

«Nysgjerrighet er ingen synd,» sa han. «Men en bør vise en viss forsiktighet når en tilfredsstiller den … ja, det var sant, sann …»

Han rynket pannen litt og rørte i tankene i karet med stavtippen. Straks steg en skikkelse opp av det, en lubben, trumpete jente i sekstenårsalderen. Hun begynte å snurre sakte rundt, fremdeles med føttene nede i karet, og tok overhodet ingen notis av Harry eller rektor Humlesnurr. Da hun sa noe, kastet stemmen de samme ekkoene som Slur hadde gjort, som om ordene kom fra dypet av steinkaret: «Han satte en våde på meg, rektor Humlesnurr,

og jeg hadde bare ertet ham litt, jeg sa jeg hadde sett ham kysse Klara bakom drivhusene på torsdag …»

«Men Berta, Berta,» sa Humlesnurr sørgmodig og så opp på jenta, som nå snurret rundt i taushet, «hvorfor måtte du absolutt følge etter ham i det hele tatt?»

«Berta?» hvisket Harry og så også opp på henne. «Er det – var det Berta Flurp?»

«Ja,» sa Humlesnurr. Han rørte tankene i karet med tryllestaven igjen; Berta sank tilbake i dem, og de ble på ny sølvskimrende og ugjennomsiktige. «Det var Berta, slik jeg husker henne som skolepike.»

Sølvskjæret fra tanketanken lå over Humlesnurrs ansikt, og plutselig slo det Harry hvor utrolig gammel han virket. Han visste jo selvsagt at Humlesnurr trakk på årene, men av en eller annen grunn hadde han aldri tenkt på ham som en gammel mann.

«Vel, Harry,» sa Humlesnurr stillferdig. «Før du fortapte deg i tankene mine, var det noe du ville fortelle meg.»

«Ja,» sa Harry. «Rektor – nå nettopp hadde vi clairvoyansetime, og så – æh – så sovnet jeg.»

Han nølte og lurte på om det var en irettesettelse i vente, men Humlesnurr sa bare: «Meget forståelig. Fortsett.»

«Jo, og så drømte jeg,» sa Harry. «Det var en drøm om fyrst Voldemort. Han torturerte Ormsvans … De vet hvem Ormsvans –»

«Det vet jeg, ja,» sa Humlesnurr straks. «Fortsett, er du snill.»

«Voldemort fikk et brev med en ugle. Han sa noe sånt som at en blunder som Ormsvans hadde gjort, hadde blitt rettet på. Han sa at en eller annen var død. Og så sa han at Ormsvans ikke skulle bli slangemat – det lå en slange der ved sida av stolen hans. Han sa – han sa at slangen kunne få meg isteden. Og så brukte han Martyriusforbannelsen på Ormsvans – og da verket det i arret mitt,» sa Harry. «Det var det jeg våknet av, at det gjorde så vondt.»

Humlesnurr bare fortsatte å se på ham.

«Æh – det var alt,» sa Harry.

«Jeg forstår,» sa Humlesnurr stillferdig. «Jeg forstår. Si meg, har arret ditt verket noen andre ganger dette året, bortsett fra den gangen du våknet av det sist sommer?»

«Nei, jeg – åssen visste De at det vekket meg i sommer?» sa Harry forbløffet.

«Du er ikke den eneste brevvennen Sirius har,» sa Humlesnurr. «Jeg har også hatt kontakt med ham siden han forsvant fra Galtvort i fjor. Det var jeg som foreslo den fjellhulen, som det sikreste stedet for ham.»

Han reiste seg og begynte å trave fram og tilbake bak skrivebordet. Fra tid til annen satte han tryllestavtippen mot tinningen, fjernet nok en skinnende sølvtanke og deponerte den i tanketanken. Tankene i karet hvirvlet fortere og fortere rundt, til Harry ikke kunne skjelne dem klart lenger; det var bare et sammensurium av farger.

«Rektor?» sa han lavt da det hadde gått et par minutter.

Humlesnurr stanset i travingen og kikket ned på Harry.

«Unnskyld,» sa han rolig og satte seg ved skrivebordet igjen.

«Vet De – aner De hvorfor det gjør vondt i arret mitt?»

Humlesnurr betraktet Harry meget oppmerksomt et øyeblikk. Så sa han: «En teori har jeg, men ikke mer enn det … Jeg tror arret ditt verker både når fyrst Voldemort er i nærheten av deg, og når han opplever en spesielt sterk bølge av hat.»

«Men … hvorfor?»

«Fordi du og han er knyttet til hverandre gjennom den forbannelsen som slo feil,» sa Humlesnurr. «Det er ikke noe vanlig arr du har der.»

«Så De tror … at den drømmen … det var noe som virkelig skjedde?»

«Det er mulig,» sa Humlesnurr. «Jeg ville si – sannsynlig. Harry … så du Voldemort?»

«Nei,» sa Harry. «Bare ryggen av stolen han satt i. Men … det ville vel ikke vært noe å se? Jeg mener, han har jo ingen kropp lenger, har han vel? Men – men da … åssen kunne han ha holdt tryllestaven?» sa Harry langsomt.

«Nei, nettopp,» mumlet Humlesnurr. «Nettopp det …»

Hverken han eller Harry sa noe på en stund. Humlesnurr stirret ut i rommet, og nå og da satte han tryllestaven til tinningen og føyde nok en skinnende sølvtanke til den hvirvlende massen i tanketanken.

«Rektor,» sa Harry omsider, «tror De han blir sterkere?»

«Voldemort?» sa Humlesnurr og kikket på Harry over tanketanken. Det var det karakteristiske, gjennomborende blikket Humlesnurr hadde sendt ham diverse ganger før, som alltid fikk Harry til å føle det som om Humlesnurr så rett igjennom ham, på en måte som selv Bisters magiske øye ikke kunne etterlikne. «Nok en gang kan jeg bare gi deg mistanker, Harry.»

Han sukket igjen, og da så han eldre og trettere ut enn noensinne.

«De årene Voldemort klatret mot makten, var preget av at folk forsvant,» sa han. «Nå har Berta Flurp forsvunnet sporløst på det siste stedet hvor vi definitivt vet at Voldemort har vært. Også herr Kroek har forsvunnet … og det her på skoleområdet. Og det har vært en tredje forsvinning, en jeg beklager å måtte si at departementet ikke tillegger noen vekt, for det dreier seg om en gomp. Det var en mann som het Frank Brask, som bodde i den landsbyen hvor Voldemorts far vokste opp; ingen har sett ham siden august. Der kan du se, jeg leser gompeaviser, i motsetning til mine venner i departementet.»

Humlesnurr så alvorlig på Harry. «Jeg tror disse forsvinningene har en sammenheng. Departementet er ikke enig – som du kanskje hørte mens du ventet utenfor kontoret her.»

Harry nikket. Det ble stille mellom dem igjen, mens Humlesnurr nå og da fjernet en tanke. Harry følte at han burde gå, men nysgjerrigheten bandt ham fast til stolen.

«Rektor?» sa han enda en gang.

«Ja, Harry?» sa Humlesnurr.

«Æhm … går det an å spørre … den rettsgreia jeg var i … i tanketanken?»

«Det går an,» sa Humlesnurr tungt. «Jeg var med der mange ganger, men noen rettssaker står tydeligere for meg enn andre … særlig nå …»

«Den rettssaken hvor De fant meg? Den med sønnen til Kroek? Æh … var det foreldrene til Nilus de snakket om?»

Humlesnurr sendte Harry et skarpt blikk.

«Har Nilus aldri fortalt deg hvorfor han vokste opp hos bestemoren sin?» spurte han.

Harry ristet på hodet, men samtidig lurte han på hvordan i all verden han kunne ha unngått å spørre Nilus om det, etter å ha kjent ham i nesten fire år.

«Ja, det var Nilus' foreldre de snakket om,» sa Humlesnurr. «Hans far, Frank, var svartspaner, akkurat som professor Bister. Som du hørte, ble han og hans kone torturert for å tvinge fram opplysninger om hvor det ble av Voldemort etter at han mistet makten.»

«Så de er døde, da?» spurte Harry lavt.

«Nei,» sa Humlesnurr, og plutselig var det en bitterhet i stemmen som Harry aldri hadde hørt der før. «De er sinnssyke. Begge er på St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader. Jeg tror Nilus og hans bestemor besøker dem i feriene. De kjenner ham ikke igjen.»

Harry ble helt fælen. Dette hadde han aldri visst … på fire hele år hadde han aldri brydd seg med å finne det ut …

«Langballene var svært populære,» sa Humlesnurr. «Angrepet på dem kom etter at Voldemort hadde mistet makten, akkurat da folk trodde de var trygge. Det angrepet skapte en bølge av raseri som jeg aldri har opplevd maken til. Departementet kom under sterkt press for å fakke gjerningsmennene. Dessverre var Langballenes vitneprov ikke særlig pålitelig, slik deres tilstand var.»

«Kan det være at herr Kroeks sønn ikke hadde noe med det å gjøre likevel, da?» spurte Harry langsomt.

Humlesnurr ristet på hodet. «Det har jeg overhodet ingen anelse om.»

Harry ble sittende taus en stund til, med blikket på den hvirvlende tanketanken. Det var to spørsmål til han brant etter å stille … men de berørte levende menneskers skyld …

«Æh,» sa han, «herr Humbag …»

«… er aldri blitt beskyldt for noen svartevirksomhet siden,» sa Humlesnurr rolig.

«Nehei,» sa Harry fort. Han glodde på tanketanken igjen; innholdet hvirvlet saktere nå som Humlesnurr ikke puttet flere tanker oppi. «Og …

æhm …»

Men det var nesten som om tanketanken stilte spørsmålet for ham. Slurs ansikt svømte på overflaten igjen. Humlesnurr kikket ned på det, og deretter opp på Harry.

«Og ikke professor Slur heller,» sa han.

Harry så inn i Humlesnurrs lyseblå øyne, og det han *egentlig* ville vite, smatt ut munnen før han rakk å stoppe det. «Hva fikk Dem til å tro at han virkelig ordentlig hadde sluttet å støtte Voldemort, rektor?»

Humlesnurr holdt Harrys blikk i noen sekunder, og så sa han: «Det er en sak mellom professor Slur og meg, Harry.»

Harry skjønte at samtalen var over. Humlesnurr så ikke sint ut, men det var noe avgjort i tonen som fortalte ham at det var på tide å gå. Han reiste seg, og det samme gjorde Humlesnurr.

«Harry,» sa han idet Harry var kommet til døra. «Vær snill og ikke snakk om Nilus' foreldre til noen andre. Han har rett til å fortelle folk det selv, når han er rede til det.»

«Ja, rektor,» sa Harry og snudde seg for å gå.

«Og –»

Harry så seg tilbake.

Humlesnurr sto bøyd over tanketanken. Sølvskjæret kastet flekker av lys over ansiktet hans nedenfra og fikk ham til å se eldre ut enn noensinne. Han stirret på Harry et øyeblikk, og så sa han: «Lykke til med den tredje prøven.»

KAPITTEL TRETTIÉN

DEN TREDJE PRØVEN

«Mener Humlesnurr også at Han-du-vet blir sterkere igjen?» hvisket Ronny.

Alt Harry hadde sett i tanketanken, og nesten alt Humlesnurr hadde fortalt og vist ham etterpå, hadde han nå delt med Ronny og Hermine – og med Sirius, selvsagt, som Harry hadde sendt en ugle til så snart han kom ut fra Humlesnurrs kontor. Harry, Ronny og Hermine hadde nok en gang sittet oppe på oppholdsrommet til sent på natt og snakket om alt sammen til det begynte å gå rundt for Harry, og han forsto hva Humlesnurr hadde ment med at et hode kan bli så fullt av tanker at det ville være en lettelse å kunne plukke dem ut.

Ronny stirret inn i peisilden. Harry syntes han så at det gikk en liten frysning gjennom ham, enda kvelden var varm.

«Og han stoler på Slur?» sa Ronny. «Han har virkelig tillit til Slur, enda'n vet at'n var en dødseter?»

«Ja,» sa Harry.

Hermine hadde ikke sagt et ord på ti minutter. Hun satt med pannen i hendene og stirret på knærne sine. Harry syntes det så ut som hun også kunne hatt godt av en tanketank.

«Rita Slita,» mumlet hun omsider.

«Åssen kan du bry deg med henne nå?» sa Ronny vantro.

«Jeg *bryr* meg ikke,» sa Hermine til knærne sine. «Jeg bare tenker … husker dere hva hun sa til meg på *Tre sopelimer?* 'Jeg vet ting om Ludo Humbag som ville fått håret ditt til å krølle seg.' Det var dette hun mente, ikke sant? Hun dekket rettssaken, hun visste at han hadde gitt opplysninger til dødseterne. Og Blunka òg, husker dere … 'Herr Humbag er stygg

trollmann.' Herr Kroek ble sikkert rasende da han slapp unna, det er klart han har snakket om det hjemme!»

«Jo da, men Humbag ga jo ikke de opplysningene videre med vilje, ikke sant?»

Hermine trakk på skuldrene.

«Og Bloeuf tror det var madame Maxime som angrep Kroek?» spurte Ronny og snudde seg mot Harry igjen.

«Jo,» sa Harry, «men det sier han bare fordi Kroek forsvant i nærheten av vogna hennes.»

«Henne tenkte vi aldri på, hva?» sa Ronny langsomt. «Enda det er jo opplagt at hun har jøtulblod i årene og ikke vil innrømme det –»

«Så klart hun ikke vil!» sa Hermine skarpt og så opp. «Bare se hvordan det gikk med Gygrid da Rita fant ut det med moren hans. Se på Bloeuf, som øyeblikkelig tror det verste om henne, bare fordi hun er halvt jøtul. Sånne fordommer kan vi klare oss uten! *Jeg* hadde sikkert sagt at jeg hadde kraftig beinbygning, hvis jeg visste hvordan det gikk hvis jeg sa det som det var.»

Hun kikket på klokka.

«Å, vi har jo ikke øvd!» sa hun helt sjokkert. «Vi skulle jo øve på hindrevåden! I morgen er vi helt nødt til å jobbe med den. Kom igjen, Harry, du trenger å få litt søvn.»

Harry og Ronny gikk langsomt opp på sovesalen. Harry tok på seg pysjen og kikket bort på Nilus' seng. Han hadde holdt sitt ord og ikke fortalt Ronny og Hermine om foreldrene hans. Mens han tok av seg brillene og hoppet i seng, lurte han på hvordan det måtte føles å ha foreldre som var i live, men som ikke kjente en igjen. Selv møtte han ofte medfølelse fra fremmede fordi han var foreldreløs, men der han lå og hørte på snorkingen til Nilus, tenkte han at Nilus hadde fortjent den bedre enn han. I mørket kjente Harry en bølge av sinne og hat mot de menneskene som hadde torturert herr og fru Langballe … han husket hånsordene fra mengden mens Kroeks sønn og de andre ble halt ut av rettssalen av desperantene … han skjønte hvordan de hadde følt det … men så husket han det melkehvite fjeset på den skrikende gutten, og med et støkk kom han på at han hadde dødd et år senere …

Det var Voldemort, tenkte Harry og stirret opp i sengehimmelen i mørket, alt sammen begynte og endte med Voldemort … det var han som hadde revet disse familiene i stykker, som hadde knust alle de livene …

*

Egentlig skulle Ronny og Hermine nipugge til eksamen, som sluttet samtidig med den tredje prøven, men de la nok det meste av kreftene i å hjelpe Harry med forberedelsene hans.

«Ikke tenk på det,» sa Hermine kort da Harry påpekte dette og sa han godt kunne øve seg alene en stund. «Nå får vi i hvert fall toppkarakter i svarteforsvar – ikke snakk om at vi hadde lært alle de vådene i skoletimene.»

«Finfin trening til vi blir svartspanere, alle tre,» sa Ronny oppspilt, mens han prøvde en hindrevåde på en veps som hadde summet inn til dem og bråstoppet den i lufta.

Stemningen i borgen ble febrilsk og spent igjen, nå som de var kommet til begynnelsen av juni. Alle så fram til den tredje prøven, som skulle finne sted uka før sommeravslutningen. Harry øvde på våder i hvert ledig øyeblikk. Han følte seg tryggere før denne prøven enn før noen av de andre. Vanskelig og farlig ble den sikkert, men Bister hadde rett: Han hadde jo klart å komme seg forbi uhyrer og magiske hindringer før, og denne gangen hadde han fått forvarsel og litt tid til å forberede seg til det som ventet ham.

Professor McSnurp var blitt så lei av å snuble over dem overalt på skolen at hun hadde gitt Harry lov til å bruke det tomme transfigurasjonsrommet i lunsjpausene. Han hadde snart mestret hindrevåden, som sinket og hindret en angriper, Eksplosiusforbannelsen, som lot ham sprenge fysiske hindringer av veien, samt polformelen, som fikk tryllestaven til å peke mot Nordpolen, så han kunne sjekke om han gikk i riktig retning inni labyrinten. Men skjoldformelen hadde han fortsatt problemer med. Den skulle sette en midlertidig, usynlig vegg rundt ham som avstøtte alle mindre forbannelser, men Hermine greide å knuse den med en velrettet gummibeinvåde. I ti minutter etterpå sjanglet Harry rundt, før hun fikk bladd fram til motvåden.

«Men alt i alt greier du det veldig fint,» sa Hermine oppmuntrende, mens hun så nedover lista og krysset av de formlene de alt hadde gjennomgått. «Noen av disse er nødt til å komme til nytte.»

«Kom og se på dette,» sa Ronny borte fra vinduet, hvor han sto og så ned i parken. «Hva er det Malfang driver med?»

Harry og Hermine gikk for å se. Malfang, Krabbe og Gurgel sto i skyggen av et tre nedenfor. Det virket som Krabbe og Gurgel holdt utkikk; begge gliste fett. Malfang holdt hånden opp for munnen og snakket inn i den.

«Det ser ut som han har en walkie-talkie,» sa Harry nysgjerrig.

«Det er ikke mulig,» sa Hermine. «Jeg har jo sagt at sånne dingser ikke virker her på Galtvort. Kom igjen, Harry,» la hun energisk til, snudde seg bort fra vinduet og gikk midt ut på golvet, «vi må øve mer på den skjoldformelen.»

*

Nå kom det ugler fra Sirius dagstøtt. I likhet med Hermine virket det som han ville konsentrere seg om å få Harry velberget igjennom den siste prøven, før de begynte å tenke på andre ting. I hvert brev minnet han Harry på at det ikke var hans ansvar hva som foregikk utenfor Galtvorts murer, samme hva det måtte være, og ikke hadde han mulighet til å gjøre noe med det heller.

> *Hvis Voldemort virkelig blir sterkere igjen* [skrev han], *er min første prioritet å passe på at du er trygg. Han kan ikke gjøre seg noe håp om å få klørne i deg så lenge du er under Humlesnurrs beskyttelse, men likevel må du ikke løpe noen risiko: Konsentrer deg om å komme deg trygt igjennom labyrinten, så kan vi begynne å tenke på andre ting etterpå.*

Harry merket mer til nervene etter som tjuefjerde juni nærmet seg, men langt fra så ille som før den første og den andre prøven. Én grunn var at han denne gangen var sikker på at han hadde gjort alt han kunne for å forberede

seg. En annen var at dette var det siste hinderet i løpet, og samme hvor godt eller dårlig han gjorde det, var iallfall turneringen over, og det ville bli en enorm lettelse.

*

Frokosten den morgenen den tredje prøven skulle holdes, ble en meget støyende affære ved Griffingbordet. Postuglene kom og hadde med seg et tvi-tvi-kort fra Sirius. Det var bare en sammenbrettet pergamentbit med et poteavtrykk i søle på forsida, men Harry satte likevel pris på det. Til Hermine kom det som vanlig en tårnugle med dagens utgave av *Aftenprofeten.* Hun brettet den ut, kikket på forsida og spyttet en munnfull gresskarsaft over hele.

«Hva er det?» sa Harry og Ronny i kor og glodde på henne.

«Ingenting,» sa Hermine fort og prøvde å gjemme avisen, men Ronny snappet den.

Han stirret på overskriften, og så sa han: «Nei, ikke søren. Ikke i dag. Den gamle *merra*.»

«Hvem da?«sa Harry. «Rita Slita igjen?»

«Nei,» sa Ronny, og akkurat som Hermine prøvde han å stikke avisen unna.

«Det står noe om meg, ikke sant?» sa Harry.

«Nei da,» sa Ronny, i en meget lite overbevisende tone.

Men før Harry rakk å forlange å få se avisen, ropte Draco Malfang borte fra Smygardbordet:

«Hei, Potter! *Potter*! Hvordan går det med hodet? Går det bra? Er det sikkert at du ikke går berserk for oss?»

Malfang hadde også *Aftenprofeten* og holdt den i været. Smygardingene bortover bordet flirte og vred seg på benkene for å se Harrys reaksjon.

«Få se den,» sa Harry til Ronny. «Gi meg den.»

Meget motvillig rakte Ronny ham avisen. Harry snudde den og stirret rett på et bilde av seg selv, under en diger overskrift:

HARRY POTTER «FORSTYRRET OG FARLIG»
Av vår spesialkorrespondent Rita Slita

Gutten som vant over Han-dere-vet er ubalansert og kan være farlig. Illevarslende nytt om Harry Potters påfallende oppførsel har i det siste kommet for dagen og sår tvil om hans skikkethet til å delta i en krevende konkurranse som Tretrollmannsturneringen – og faktisk om han bør være elev på Galtvort overhodet.

Aftenprofeten *kan i dag, som eneste avis, avsløre at Potter lider av jevnlige sammenbrudd på skolen og ofte klager over smerter i arret på pannen (resultatet av forbannelsen som Han-dere-vet prøvde å drepe ham med). Sist mandag, under en time i clairvoyanse, var* Aftenprofetens *reporter selv vitne til at Potter stormet ut fra timen, idet han hevdet at arret verket for sterkt til at han kunne delta i undervisningen.*

Ifølge toppeksperter ved St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader kan det tenkes at Potter fikk en hjerneskade som følge av angrepet fra Handere-vet, og at guttens insistering på at arret fremdeles verker, kan være et uttrykk for en dyptgående sinnsforstyrrelse.

«Det kan også være spill,» uttaler en spesialist. «Det kan være et middel til å få oppmerksomhet.»

Aftenprofeten *har imidlertid fått tilgang til urovekkende opplysninger som Albus Humlesnurr, rektor på Galtvort, omhyggelig har holdt skjult for det magiske samfunnet.*

«Potter er en ormmunn,» avslører Draco Malfang, elev i fjerde klasse på Galtvort. «For noen år siden var det en rekke angrep på elever på Galtvort, og Potter ble iakttatt mens han mistet selvkontrollen i en duellklubb og hisset en slange til angrep på en annen gutt. Etter det mente de fleste her at det var han som sto bak, men det ble dysset ned. Men Potter er også venner med varulver og jøtuler. Vi tror han er villig til å gjøre hva det skal være for å vinne makt.»

Ormmunn vil si evnen til å snakke ormtunge, altså samtale med slanger, noe som lenge har vært betraktet som en svartekunst. Den best kjente ormmunn i vår tid er ingen annen enn Han-dere-vet. Et medlem av Forsvarsligaen mot svartekunster, som foretrekker å være anonym, uttaler at han ville betrakte enhver ormmunn som «verdt å granske nærmere. Personlig ville jeg sett med stor mistanke på en som kan samtale med slanger, da slanger ofte er et element i de verste formene for svart magi og historisk sett er forbundet med mørkets gjerninger.» Aftenprofetens *hjemmelsmann sier også at «frivillig omgang med slike ondsinnede vesener som varulver og jøtuler gir klart grunnlag for mistanke om en tilbøyelighet til vold.»*

Albus Humlesnurr bør åpenbart tenke grundig over om en slik gutt bør delta i Tretrollmannsturneringen. Enkelte frykter at Potter kan ty til svartekunster i sin desperate trang til å vinne turneringen, hvor den tredje og avgjørende prøven finner sted i kveld.

«Ser ut som hun har mistet litt sansen for meg, hva?» sa Harry lett og brettet sammen avisen.

Borte ved Smygardbordet satt Malfang, Krabbe og Gurgel og lo av ham, mens de kakket seg i tinningen med fingertuppene, skar avsindige grimaser og spilte med tungene som slanger.

«Åssen visste hun at arret ditt verka i clairvoyansetimen?» sa Ronny. «Ikke snakk om at hun var der, så åssen kan hun ha hørt –»

«Vinduet var åpent,» sa Harry. «Jeg lukket det opp for å få litt luft.»

«Dere var jo på toppen av Nordtårnet» sa Hermine. «Stemmen din kunne vel ikke høres helt ned i parken!»

«Vel, det var deg som liksom skulle finne ut alt om magiske mygger!» sa Harry. «Så fortell *meg* åssen hun får det til, du.»

«Det er jo det jeg har prøvd!» sa Hermine. «Men jeg … men …»

Brått fikk hun et merkelig fraværende uttrykk. Langsomt løftet hun hånden og strøk seg gjennom håret.

«Er du’ke riktig bra?» sa Ronny og rynket pannen.

«Jo,» hvisket Hermine. Hun strøk seg gjennom håret igjen og holdt deretter hånden opp for munnen, som om hun snakket i en usynlig walkie-talkie. Harry og Ronny skottet på hverandre.

«Jeg fikk en idé,» sa Hermine og stirret ut i lufta. «Nå tror jeg jeg vet det … for da er det ingen som kunne se det … ikke Bister engang … og hun kunne kommet seg opp i vinduskarmen … men hun får jo ikke lov … ikke snakk om at hun får lov … jeg tror vi har henne! Gi meg to sekunder på biblioteket – bare for å være sikker!»

Og dermed trev Hermine skolesekken og styrtet ut av Storsalen.

«Hoi!» ropte Ronny etter henne. «Vi har eksamen i magihistorie om ti minutter! Jøsses,» sa han og snudde seg mot Harry igjen, «gjett om hun må hate det Slita-kvinnfolket, hvis hun tar risken på å komme for sent til en eksamen! Hva har du tenkt å gjøre i de timene – lese mer?»

Harry, som var fritatt fra eksamen som skoleforkjemper, hadde tilbragt tida bakerst i eksamenssalen og slått opp noen våder til den tredje prøven.

«Ja, jeg tenker det,» sa Harry. Men akkurat da kom professor McSnurp gående mot ham langs Griffingbordet.

«Potter, alle forkjemperne skal møte i kammeret ved sida av Storsalen etter frokost,» sa hun.

«Men prøven er jo ikke før i kveld!» sa Harry, livredd for at han hadde tatt feil av tida, og kom til å søle eggerøre nedover hele kuttebrystet.

«Det er jeg fullstendig klar over, Potter,» sa hun. «Men som du kanskje vet, er forkjempernes familier invitert til å overvære den avsluttende prøven. Dette blir bare en anledning til å møte dem.»

Hun gikk, og Harry måpte etter henne.

«Hun venter vel ikke at Dumlingene skal dukke opp?» spurte han Ronny fortumlet.

«Ikke spør meg,» sa Ronny. «Men Harry, jeg må skynde meg, ellers kommer jeg for seint til Kiste. Ser deg sia.»

Harry gjorde seg ferdig med frokosten mens Storsalen raskt ble tømt for folk. Han så at Fleur Delacour reiste seg fra Ravnklobordet og slo følge med Fredrik, og at de gikk bort til siderommet og forsvant ut. Like etter lusket Krumm etter. Harry ble sittende der han var. Han hadde slett ikke lyst

til å gå ut i det kammeret. Han hadde ingen familie – ingen som ville komme og se ham våge livet, iallfall. Men akkurat da han tenkte på å reise seg og ta en tur på biblioteket og pugge enda noen våder, gikk døra til siderommet opp, og Fredrik stakk hodet ut.

«Hei, Harry, kom igjen, alle venter på deg!»

Totalt forvirret kom Harry seg på beina. Det kunne da ikke være mulig at Dumlingene var her? Han gikk gjennom salen og åpnet døra inn til kammeret.

Fredrik og foreldrene hans sto rett innenfor døra. Viktor Krumm sto i en krok og pratet med en mørkhåret mor og far på rivende bulgarsk. Han hadde arvet farens kroknese. På den andre sida av rommet skravlet Fleur på fransk med moren sin. Fleurs lillesøster, Gabrielle, holdt moren i hånden. Hun vinket til Harry, som vinket igjen. Så fikk han øye på fru Wiltersen og Rulle – de sto foran peisen og strålte mot ham.

«Overraskelse!» sa fru Wiltersen oppspilt. Harry smilte bredt og gikk bort til dem. «Tenkte vi skulle komme og se på deg, Harry!» Hun bøyde seg og kysset ham på kinnet.

«Går allting greit?» sa Rulle og smilte og tok ham i hånden. «Kalle ville også gjerne vært her, men han fikk ikke fri. Han sa du var kjempegod mot den hornsvansen.»

Harry la merke til at Fleur Delacour betraktet Rulle med stor interesse over morens skulder. Det var helt tydelig at *hun* ikke hadde noe imot langt hår eller hoggtann-øreringer.

«Det var ordentlig hyggelig at dere kom,» mumlet Harry til fru Wiltersen. «Et øyeblikk trodde jeg at Dumlingene –»

«Hmmm,» sa fru Wiltersen og snurpet munnen. Hun hadde alltid passet på ikke å kritisere Dumlingene så Harry hørte det, men det lynte i øynene hennes hver gang de ble nevnt.

«Det er flott å være tilbake her,» sa Rulle og så seg om i rommet. Fiola, den trinne damens venninne, blunket til ham fra rammen sin. «Har ikke sett dette stedet på fem år. Det derre bildet av den gale ridderen, henger det her fremdeles? Ridder Callagal?»

«Å ja,» sa Harry, som hadde møtt ridder Callagal året før.

«Og den trinne damen?» spurte Rulle.

«Hun var her i min tid også,» sa fru Wiltersen. «Jeg husker ennå skjenneprekenen hun ga meg da jeg kom tilbake til sovesalen klokka fire om natta –»

«Hva i all verden gjorde du utenfor sovesalen klokka fire?» spurte Rulle og stirret forbløffet på sin mor.

Fru Wiltersen smilte bredt, og det glitret i øynene.

«Din far og jeg hadde vært ute og gått en nattetur,» sa hun. «Og så ble han tatt av Apoleon Pling – han var vaktmester her den gangen … din far har fremdeles arrene.»

«Har du lyst til å være litt omviser, Harry?» spurte Rulle.

«Ja da,» sa Harry, og de begynte å gå mot døra ut til Storsalen.

Idet de passerte Anton Djervell, så han opp. «Så der har vi deg, ja,» sa han og målte Harry opp og ned. «Vedder på at du ikke er fullt så kjepphøy nå som Fredrik har like mange poeng, hva?»

«Hva?» sa Harry.

«Ikke hør på ham,» sa Fredrik lavt til Harry og kikket oppgitt på faren. «Han har vært sinna helt siden den artikkelen til Rita Slita om Tretrollmannsturneringen – du husker da hun fikk det til å virke som du var den eneste Galtvort-forkjemperen.»

«Men han gjorde ikke noe for å rette det opp heller,» sa Anton Djervell, så høyt at Harry hørte det idet han skulle gå ut sammen med fru Wiltersen og Rulle. «Men jeg tenker du viser ham, Fred. Du har slått ham ned i støvlene før, du.»

«Herregud, Anton, Rita Slita gjør jo alt hun kan for å lage trøbbel!» sa fru Wiltersen sint. «Det skulle jeg virkelig trodd du visste, du som jobber i departementet og alt!»

Herr Djervell så ut som han skulle til å svare noe sint, men kona hans la en hånd på armen hans, så han nøyde seg med å trekke på skuldrene og snu seg bort.

Harry tilbragte en riktig hyggelig formiddag med å rusle rundt i den sollyse parken med Rulle og fru Wiltersen og vise dem Beauxbatonsvogna og Durmstrangskipet. Fru Wiltersen ble meget fascinert av Prylepilen, som

var blitt plantet etter at hun sluttet på skolen, og fortalte i det vide og det brede om ham som hadde vært skogvokter før Gygrid, en mann som het Oppsand.

«Hvordan har Perry det?» spurte Harry mens de tok en sving rundt drivhusene.

«Ikke noe større,» sa Rulle.

«Veldig vanskelig,» sa fru Wiltersen. Hun så seg om og senket stemmen. «Departementet prøver å holde herr Kroeks forsvinning hemmelig, men Perry har blitt kalt inn til forhør om instruksene han har fått fra'n. Det virker som de tror at det kanskje ikke *er* han som har skrevet dem. Perry føler seg veldig pressa. De har sagt at'n ikke får steppe inn for herr Kroek som dommer i kveld. Det blir Kornelius Bloeuf som gjør det.»

De gikk tilbake til borgen og spiste lunsj.

«Mutter – Rulle!» sa Ronny måpende da han kom til Griffingbordet. «Hva gjør dere her?»

«Vi kommer for å se på Harry i den siste prøva!» sa fru Wiltersen blidt. «Jeg må si at det er deilig å slippe å lage maten sjøl. Åssen gikk det på eksamen?»

«Å … OK,» sa Ronny. «Huska'ke alle navnene på gnomopprørerne, så jeg fant på et par. Det er'ke så farlig,» la han til da fru Wiltersen så strengt på ham. Han forsynte seg med et bakkels. «Alle sammen heter Skrogrok den skjeggete og Urg den ureine og sånn, så det var fot i hose.»

Fred, Frank og Gulla kom også og satte seg hos dem, og Harry hadde det så hyggelig at det nesten føltes som om han var tilbake i Hiet igjen. Han hadde helt glemt å bekymre seg for kveldens prøve, og det var ikke før Hermine dukket opp, halvveis uti lunsjen, at han kom på at det hadde gått opp et lys for henne om Rita Slita.

«Har du tenkt å fortelle oss –?»

Hermine ristet advarende på hodet og skottet mot fru Wiltersen.

«God dag, Hermine,» sa fru Wiltersen, adskillig stivere enn vanlig.

«Hei,» sa Hermine. Smilet hennes flakket litt da hun så det kalde uttrykket til fru Wiltersen.

Harry så fra den ene til den andre, og så sa han: «Fru Wiltersen, De trodde vel ikke på det tullet Rita Slita skrev i *Heks og Hør*, vel? For Hermine er aldeles ikke kjæresten min.»

«Å!» sa fru Wiltersen. «Nei – nei, så klart ikke!»

Men hun ble adskillig blidere mot Hermine etterpå.

Harry, Rulle og fru Wiltersen fikk ettermiddagen til å gå med en lang spasertur rundt borgen, og kom tilbake til Storsalen til festmiddagen. Nå satt Ludo Humbag og Kornelius Bloeuf også ved lærerbordet. Humbag så riktig blid ut, men Bloeuf, som satt ved sida av madame Maxime, virket morsk og lite taletrengt. Madame Maxime konsentrerte seg om tallerkenen sin, og Harry syntes det så ut som øynene hennes var litt røde. Gygrid kikket stadig på henne bortover bordet.

Det var flere retter enn vanlig, men Harry følte nervøsiteten sige på og spiste lite. Da det forheksede taket begynte å blekne fra blått til dust purpur, reiste Humlesnurr seg ved lærerbordet, og det ble stille.

«Mine damer og herrer, om fem minutters tid kommer jeg til å be dere begynne å gå ned til rumpeldunkbanen til den tredje og avsluttende prøven i Tretrollmannsturneringen. Vil forkjemperne vennligst følge herr Humbag ned til stadion nå?»

Harry reiste seg. Griffingene langs hele bordet begynte å klappe; Wiltersen-klanen og Hermine ønsket ham lykke til, og så gikk han ut av Storsalen sammen med Fredrik, Fleur og Krumm.

«Nå, Harry, alt vel?» spurte Humbag mens de gikk ned steintrappa til parken. «Full av kampmot?»

«Jeg har det bra, jeg,» svarte Harry. Det var ikke så langt fra sant; han var nervøs, men han gjennomgikk i tankene alle vådene og formlene de hadde øvd på mens han gikk, og vissheten om at han husket dem fikk ham til å føle seg bedre.

De kom ut på rumpeldunkbanen. Nå var den ikke til å kjenne igjen. En seks meter høy hekk strakte seg rundt hele utkanten av den. Rett foran dem var det en åpning: inngangen til den kjempemessige labyrinten. Passasjen innenfor virket mørk og nifs.

Fem minutter etter begynte tribunene å fylles; lufta ble full av oppspilte stemmer og romlingen av skritt mens hundrevis av elever fant plassene sine. Himmelen hadde fått en klar og dyp blåfarge, og de første stjernene begynte å titte fram. Gygrid, professor Bister, professor McSnurp og professor Pirrevimp kom ut på banen og nærmet seg Humbag og forkjemperne. Alle hadde store, røde, lysende stjerner på hattene, unntatt Gygrid, som hadde sin på ryggen av mollskinnsvesten.

«Vi kommer til å holde vakt utenfor labyrinten,» sa professor McSnurp til forkjemperne. «Hvis dere skulle komme i vansker dere ønsker å bli reddet fra, send opp røde gnister, så kommer en av oss og henter dere ut. Er det forstått?»

Forkjemperne nikket.

«Vel, da er det bare å finne plassene deres!» sa Humbag muntert til vaktene.

«Tvi tvi, Harry,» hvisket Gygrid, og så gikk de fire i hver sin retning for å innta plassene sine rundt labyrinten. Humbag pekte på strupen sin med tryllestaven, mumlet *«Sonorus!»*, og nok en gang gjallet den magiske forsterkede stemmen hans over tribunene.

«Mine damer og herrer, den tredje og avgjørende prøven i Tretrollmannsturneringen skal begynne! La meg minne dere på poengstillingen hittil. På delt førsteplass, med åttifem poeng hver – herr Fredrik Djervell og herr Harry Potter, begge fra Galtvort skole!» Hurraropene og applausen sendte fugler flaksende opp fra Den forbudte skog mot den mørknende himmelen. «På andre plass, med åtti poeng – herr Viktor Krumm fra Durmstrang-instituttet!» Mer applaus. «Og på tredje plass – frøken Fleur Delacour fra Beauxbatons Akademi!»

Harry kunne så vidt skjelne fru Wiltersen, Rulle, Ronny og Hermine; de satt halvveis oppe på tribunen og klappet høflig for Fleur. Han vinket til dem, og de vinket begeistret tilbake.

«Jaha, Harry og Fredrik … når jeg blåser i fløyta!» sa Humbag. «Tre – to – én –»

Han blåste kort og skarpt i fløyta, og Harry og Fredrik gikk fort inn i labyrinten.

De kjempehøye hekkene kastet svarte skygger over passasjen, og enten det var fordi de var så høye og tette, eller fordi de var forhekset, stilnet larmen fra mengden utenfor med det samme de kom inn. Harry syntes nesten det føltes som å være under vann igjen. Han trakk fram tryllestaven, mumlet *«Lumos*!» og hørte at Fredrik gjorde det samme like bak.

Etter omtrent femti meter delte passasjen seg. De så på hverandre.

«Ser deg siden,» sa Harry. Han tok den til venstre, mens Fredrik tok den høyre.

Harry hørte Humbag blåse i fløyta for andre gang. Det var Krumm som kom inn i labyrinten. Harry satte farten opp. Passasjen han hadde valgt virket tom for alt liv. Han dreide til høyre, skyndte seg videre med staven høyt løftet og prøvde å se så langt framover som mulig. Fremdeles ingenting i sikte.

Humbag blåste i fløyta for tredje gang. Nå var alle forkjemperne inne i labyrinten.

Harry så seg stadig tilbake. Nå hadde han igjen den gamle følelsen av at noen stirret på ham. Labyrinten ble mørkere for hvert minutt som gikk, mens himmelen over dypnet til marineblått. Han kom til en ny skillevei.

«Pol-pek,» hvisket han til staven og holdt den vannrett i hånden.

Staven snurret én gang rundt og stanset da den pekte mot høyre, rett inn i hekken. Det var altså nord, og han visste at han måtte komme seg nordvestover for å komme til hjertet av labyrinten. Da var det best å velge passasjen til venstre og siden ta til høyre igjen så snart som mulig.

Passasjen foran ham var også øde, og da han kom til en høyrevei og tok den, lå på ny stien åpen foran ham. Uvisst hvorfor, gjorde det ham faktisk mer nervøs at det ikke dukket opp noen hindringer. Han burde da ha støtt på et eller annet nå? Det føltes som om labyrinten ville lulle ham inn i falsk trygghetsfølelse. Så hørte han en bevegelse bak seg. Han holdt ut staven, klar til angrep, men strålen viste bare Fredrik, som akkurat kom fort ut av en passasje på høyre side. Han så nokså oppskaket ut, og det røyk av kutteermet.

«Gygrids sprengstjertskrutter!» freste han. «De er kjempesvære – det var så vidt jeg kom meg unna!»

Han ristet på hodet og forsvant straks bortover en annen passasje. Harry syntes det kunne være en god idé å få avstand til skruttene, så han skyndte seg videre. Og så, idet han kom rundt et hjørne, så han –

En desperant kom glidende mot ham. Den var nærmere fire meter høy; ansiktet var skjult under hetta, og de råtne sårskorpehendene famlet blindt i lufta mens den følte seg vei mot ham. Harry hørte den rallende pusten, kjente at den klamme kulda stjal seg over ham … men han visste hva han hadde å gjøre –

Han hentet fram den gladeste tanken han kunne, konsentrerte seg av all kraft om å komme seg ut av labyrinten og feire sammen med Ronny og Hermine, løftet tryllestaven og ropte: *«Forvento vergum*!»

En sølvskimrende kronhjort brast fram av stavtippen og galopperte mot desperanten, som rykket baklengs og snublet over sin egen kuttekant … Harry hadde aldri sett en desperant snuble.

«Hei, vent litt!» ropte han og fulgte sin sølvhvite skytsverge forover. «En hambuse, det er det du er! *Absurdulum*!»

Det kom et skarpt smell, og varvesenet sprakk i en tynn røyksky. Sølvhjorten falmet og ble borte. Harry ønsket at den kunne blitt hos ham, han kunne trengt litt selskap … men han fortsatte videre, så fort og så stille han kunne, med ørene på stilk og tryllestaven parat.

Venstre … høyre … venstre igjen … to ganger havnet han i blindganger. Han brukte polformelen på ny og fant ut at han var kommet for langt mot øst, så han snudde, tok neste til høyre – og foran ham fløt en underlig, gyllen tåke.

Harry nærmet seg forsiktig og satte lysstrålen fra staven på den. Dette måtte da være et eller annet hekseri. Han lurte på om det var mulig å sprenge det av veien.

«Eksplosio!» sa han.

Trollkraften skjøt rett gjennom tåkeskyen uten å affisere den. Han burde vel visst bedre; Eksplosiusformelen gjaldt mer bastante hindringer. Hva ville skje hvis han gikk gjennom skyen? Var det verdt å prøve, eller burde han gå tilbake?

Han nølte fortsatt da et skrik skar gjennom stillheten.

«Fleur?» ropte Harry.

Det ble stille igjen. Han så seg om til alle kanter. Hva hadde skjedd med henne? Det virket som skriket kom etsteds forfra. Han trakk pusten dypt og løp inn i den forheksede tåka.

Verden ble endevendt. Harry hang plutselig ned fra bakken. Håret strittet og brillene hang ut fra nesa og truet med å falle ned i den bunnløse himmelen. Han knuget dem inn mot nesa og hang der, livredd. Det kjentes som om føttene var limt fast til gresset, som nå var blitt et tak. Under ham strakte den mørke, stjernestrødde himmelen seg endeløst. Han var redd for at hvis han prøvde å bevege en fot, kom han til å falle helt bort fra jorda.

Tenk, kommanderte han seg selv mens blodet strømmet til hodet, *tenk* …

Men ikke én av formlene han hadde øvd på, tok sikte på å motvirke at jord og himmel plutselig ble vendt opp ned. Våget han å flytte foten? Han hørte blodet dundre i ørene. Han hadde to valg – prøve å røre seg eller sende opp røde gnister, og dermed bli reddet og diskvalifisert.

Han lukket øynene for å slippe å se det endeløse rommet under seg – og så trakk han hardt høyre fot til seg og løs av gresstaket.

Straks kom verden på rett kjøl. Han falt forover på knærne på den vidunderlige, trygge bakken. Et øyeblikk gjorde sjokket ham helt leddløs. Han trakk en dyp, beroligende pust, og så kom han seg opp og skyndte seg videre. Han så seg tilbake over skulderen idet han løp ut av den gylne tåka, og den glitret uskyldig til ham i måneskinnet.

Der to ganger krysset hverandre, stanset han og så seg om etter et tegn til Fleur. Han var sikker på at det var hun som hadde skreket. Hva hadde hun støtt på? Var hun OK? Det var ikke spor av røde gnister – betydde det at hun hadde kommet seg ut av klemma, eller satt hun så hardt i den at hun ikke fikk brukt tryllestaven? Harry valgte den høyre passasjen med en voksende følelse av ubehag … men samtidig kunne han ikke la være å tenke: *Én forkjemper mindre* …

Pokalen var etsteds i nærheten, og det lød som Fleur ikke lenger var en konkurrent. Mens *han* iallfall hadde kommet seg *så* langt … hva om han faktisk greide å vinne? Et sekund, for første gang siden han ble utpekt til

forkjemper, så han på ny for seg hvordan han selv løftet Tretrollmannspokalen over hodet foran hele skolen …

De neste ti minuttene møtte han ikke noe verre enn blindganger. To ganger tok han den samme gale veien. Omsider fant han en ny skillevei og jogget bortover den så stavlyset duvet og sendte en flakkende, forvridd skygge langs hekksidene. Han rundet et nytt hjørne – og sto overfor en sprengstjertet skrutt.

Fredrik hadde rett – den *var* kjempesvær, tre meter lang, og så mest ut som en kolossal skorpion. Den lange brodden krøllet seg fram over ryggen, og det tykke panseret glinset i lyset fra tryllestaven da han pekte med den.

«Lamstivosløvus!»

Kraften traff skruttpanseret og ble kastet tilbake. Harry dukket akkurat i tide, men kjente lukta av brent hår; den hadde svidd ham rett over issen. Skrutten sendte ut en ildsprut fra stjerten og kom susende mot ham.

«Hindrio!» skrek Harry. Kraften traff panseret på ny og ble slynget tilbake; Harry vaklet noen baklengs skritt og falt så lang han var. *«HINDRIO*!»

Skrutten var bare centimetere fra ham da den stivnet – denne gangen hadde han greid å ramme den kjøttfulle, ubeskyttede undersida. Harry hev etter pusten mens han skjøv seg klar av den og løp så fort han kunne i motsatt retning – hindrevåden var ikke langvarig; skrutten kom til å være på beina igjen hvert øyeblikk som helst.

Han tok neste sidegrein til venstre, men det var en blindgang – til høyre, og det samme var den. Med hamrende hjerte tvang han seg til å stoppe og ta bestikk med polformelen igjen, løp tilbake og valgte en passasje som førte nordvestover.

Han hadde småløpt bortover denne veien i et par minutter da han hørte noe i passasjen som gikk parallelt med hans og bråstoppet.

«Hva er det du gjør?» skrek Fredriks stemme. «Hva i huleste er det du finner på?»

Og så hørte Harry stemmen til Krumm:

«Martyrio!»

Plutselig var lufta full av skrik fra Fredrik. Skrekkslagen satte Harry i en sprint bortover passasjen og prøvde å finne en vei inn til Fredriks, men ingen dukket opp. Da brukte han Eksplosiusforbannelsen igjen; veldig effektiv var den ikke, men den brente da et lite hull i hekken. Harry tvang den ene foten igjennom, sparket mot de kraftige tornene og greinene til de brakk og åpningen ble stor nok, og så kjempet han seg gjennom den og merket at kutten ble spjæret. Da han så til høyre, så han Fredrik ligge på bakken og rykke og vri seg. Krumm sto over ham.

Harry kom seg opp og pekte på Krumm med staven sin, akkurat idet Krumm så opp, snudde og la på sprang.

«Lamstivosløvus!» brølte Harry.

Kraften traff Krumm i ryggen; han bråstanset, falt framover og ble liggende urørlig med ansiktet mot gresset. Harry løp bort til Fredrik; det rykket ikke lenger i ham, og han lå der og hikstet med hendene over ansiktet.

«Gikk det bra med deg?» sa Harry hest og grep ham i armen.

«Ja,» peste Fredrik. «Jo … jeg kan nesten ikke tro det … han snek seg innpå meg bakfra … jeg hørte ham og snudde meg, og da hadde han staven klar …»

Fredrik kom seg på beina. Han skalv fremdeles. Han og Harry kikket ned på Krumm.

«Jeg skjønner ikke … jeg trodde han var en OK fyr, jeg,» sa Harry med øynene på Krumm.

«Jeg òg,» sa Fredrik.

«Hørte du at Fleur skrek for en stund siden?» sa Harry.

«Ja,» sa Fredrik. «Tror du Krumm fikk henne òg?»

«Neimen om jeg vet,» sa Harry langsomt.

«Burde vi la ham ligge her?» mumlet Fredrik.

«Nei,» sa Harry. «Jeg tror det er best vi sender opp røde gnister, så kommer noen og samler ham opp … ellers blir han vel spist opp av en skrutt.»

«Det hadde han fortjent,» mumlet Fredrik, men han løftet nå likevel tryllestaven og skjøt en kaskade av røde gnister mot himmelen. De ble

hengende høyt over Krumm og viste hvor han lå.

Harry og Fredrik ble stående litt i mørket og se seg om. Så sa Fredrik: «Vel … vi får vel fortsette, kanskje …»

«Hva?» sa Harry. «Å ja … jo …»

Det var et rart øyeblikk. Han og Fredrik hadde flyktig vært forent mot Krumm – men nå kom de begge på at de var motstandere. De gikk bortover den mørke passasjen uten å si noe, og Harry tok av til venstre og Fredrik til høyre, og snart døde skrittene hans bort.

Harry fortsatte videre og stanset nå og da og peilte med polformelen for å være sikker på at han gikk i riktig retning. Nå sto det mellom ham og Fredrik. Trangen til å nå fram til pokalen først brant hetere i ham enn før, men han kunne nesten ikke tro at han nettopp hadde sett Krumm gjøre det han gjorde. Å bruke en Utilgivelig forbannelse mot et medmenneske betydde en livstidsdom i Azkaban, det hadde Bister fortalt dem. Krumm kunne da umulig ha satt så mye inn på å vinne den pokalen … Harry satte farten opp.

Nå og da kom han inn i nye blindganger, men det tetnende mørket gjorde ham trygg på at han nærmet seg hjertet av labyrinten. Han marsjerte bortover en lang, rett passasje, og plutselig skjelnet han på ny en bevegelse forut. Strålen fra stavlyset traff et forunderlig vesen, et han bare hadde sett på bilder i *Monsterboka om monstre.*

Det var en sfinks. Den hadde kropp som en kolossal løve, svære labber med klør og lang, gulaktig hale som endte i en brun pelsdott. Men hodet var en kvinnes, og da Harry nærmet seg, vendte hun de lange, mandelformede øynene mot ham. Han løftet tryllestaven, men nølte. Hun lå ikke krøket til sprang, bare labbet fra den ene sida av passasjen til den andre og stengte veien for ham.

Så sa hun noe, med dyp, hes stemme: «Du er svært nær ditt mål. Den snareste veien er forbi meg.»

«Æh … kanskje du vil flytte deg, da?»

«Nei,» sa hun og fortsatte å gå fram og tilbake. «Ikke om du ikke kan løse min gåte. Gjett én gang og svar rett, og jeg lar deg passere. Svar feil, og jeg angriper. La være å svare, og jeg lar deg slippe herfra uskadd.»

Magen til Harry sank plutselig flere hakk. Det var Hermine som var god til sånt, ikke han. Han veide sjansen mot risikoen. Hvis gåten var for vanskelig, kunne han la være å svare, komme seg uskadd vekk og prøve å finne en annen vei til midten.

«OK,» sa han. «Kan jeg få høre gåten?»

Sfinksen satte seg på bakbeina midt på stien og messet:

«Først: Det bløteste dun og den bitreste galle
og nesten de dyreste løfter av alle.
Så: Hva åpner og ender i kakling og snakk,
hvor starter all kunnskap, hvor slutter all takk?
Sist: Hvor går din vei til den høyeste topp,
og hva ender den med, hvis du gjør et hopp?
Tre spørsmål. Til sammen et vesen du helst
ikke kysser – si svaret, og du er frelst!»

Harry måpte mot henne.

«Kunne jeg få høre det en gang til … og langsommere?» spurte han forsiktig.

Hun blunket mot ham, smilte og gjentok verset.

«Skal alle svarene til sammen bli et vesen jeg helst ikke vil kysse, altså?» spurte Harry.

Hun bare smilte sitt hemmelighetsfulle smil. Harry tolket det som et ja. Han forsøkte å samle tankene. Det var masser av dyr han nødig ville kysse; det første han kom på var en sprengstjertskrutt, men noe sa ham at det ikke var det rette svaret. Han måtte prøve å finne fram gjennom ledetrådene …

«Det bløteste dun,» mumlet han og stirret på henne. «Bitreste galle? Edder og … Nei, det er ikke svaret mitt! … Men *nesten* de dyreste løfter, da kunne det være eder? Jeg lar det ligge så lenge … kunne du gi meg den neste igjen, er du snill?»

Hun gjentok de neste linjene.

«Hva åpner og ender i kakling og snakk,» gjentok Harry. «Æhm … aner ikke … hvor starter all kunnskap … kunne du gjenta den siste biten?»

Hun ga ham de siste fire linjene i verset.

«Hvor går veien …» sa Harry. «Øhmm … oppover, så klart, men … hva ender den med, hvis du gjør et hopp –?»

Sfinksen smilte til ham.

«Hopp ender med opp!» sa Harry. «Og eder … æh … edder …» Nå travet han fram og tilbake, han òg. «Et vesen jeg helst ikke vil kysse … en … en *edderkopp*!»

Sfinksen smilte bredere. Hun reiste seg og strakte på forbeina. Så gikk hun til side og lot ham passere.

«Takk!» sa Harry og pilte forbi, forbløffet over sin egen oppfinnsomhet.

Det var nødt til å være like ved, det måtte det være … tryllestaven fortalte ham at han var på riktig kurs – bare han nå ikke møtte noe altfor skrekkelig, kunne han faktisk ha en sjanse –

Like foran ham delte passasjen seg. *«Pol-pek*!» hvisket han igjen til staven, og den svirret rundt og pekte ut veien til høyre. Han løp bortover den og så lys forut.

Tretrollmannspokalen sto og blinket på en pidestall hundre meter borte. Harry hadde akkurat satt i en rask sprint da en mørk skikkelse kom byksende ut på stien foran ham.

Fredrik kom til å komme først! Fredrik sprintet det forteste han vant mot pokalen, og Harry visste at han aldri kunne ta ham igjen, Fredrik var mye større, hadde mye lengre bein –

I det samme fikk Harry øye på noe gigantisk over hekken til venstre for seg; det beveget seg fort bortover en passasje som munnet ut i hans egen, så fort at det var like før Fredrik kom til å brase inn i det – og Fredrik hadde blikket festet på pokalen, han så det ikke –

«Fredrik!» brølte Harry. «Til venstre – pass opp!»

Fredrik så til venstre, akkurat tidsnok til å kaste seg forbi vesenet og unngå kollisjon, men i hastverket snublet han. Harry så tryllestaven fly ut av hånden hans, samtidig som en kolossal edderkopp kom ut på stien og nærmet seg Fredrik.

«Lamstivosløvus!» hylte Harry igjen. Trollkraften traff edderkoppens digre, hårete, svarte kropp, men han kunne visst like gjerne kastet stein på

den, for edderkoppen skvatt til, kastet seg rundt på et mylder av bein – og satte kursen for Harry i stedet.

«Lamstivosløvus! Hindrio! Lamstivosløvus!»

Totalt bortkastet – enten var edderkoppen for svær eller for magisk, for formlene gjorde ikke mer enn å tirre den – Harry fikk et redselsfullt glimt av åtte skinnende, svarte øyne og knivskarpe gripeklør, og så var den over ham.

Forbeina løftet ham høyt opp i lufta; han kjempet imot og prøvde å sparke til den, beinet traff en gripeklo og smerten var infernalsk – han hørte at Fredrik også skrek *«Lamstivosløvus»*, men hans formel hjalp ikke bedre enn Harrys – idet edderkoppen åpnet klørne, løftet Harry tryllestaven igjen og hylte: *«Exitarmus*!»

Det virket – avvæpningsformelen fikk edderkoppen til å slippe ham, men det betydde at Harry falt seks meter rett ned på det allerede skadde beinet, som knakk sammen under ham. Uten å stoppe og tenke siktet han høyt opp under edderkoppbuken, slik han hadde gjort med skrutten, og ropte: *«Lamstivosløvus*!» akkurat idet Fredrik skrek det samme.

De to kraftsalvene i kombinasjon utrettet det én alene ikke hadde greid – edderkoppen deiste sidelengs, flatklemte en hekk og fylte stien med en floke av hårete bein.

«Harry!» hørte han Fredrik rope. «Gikk det bra? Falt den over deg?»

«Nei,» peste Harry tilbake. Han så ned på beinet sitt; det blødde stygt. Den opprevne kutten var oversmurt med et slags tykt, seigt sekret fra gripeklørne. Han prøvde å reise seg, men beinet skalv voldsomt og ville ikke bære ham. Han lente seg gispende mot hekken og så seg om.

Fredrik sto noen meter fra Tretrollmannspokalen, som glimtet like bak ham.

«Ta den da,» peste Harry. «Kjør i vei og ta den. Du er jo der.»

Men Fredrik rørte seg ikke, bare sto der og stirret på Harry. Så snudde han seg og så på pokalen. I det gylne skjæret fra den kunne Harry se det lengselsfulle uttrykket. Fredrik skottet igjen bort på Harry, som lente seg mot hekken for å holde seg oppreist.

Fredrik trakk pusten dypt. «Ta den du. Det er deg som burde vinne. Nå har du reddet skinnet mitt to ganger her inne.»

«Det er ikke sånn det fungerer,» sa Harry. Han merket at han var sint; det gjorde svært vondt i beinet, han verket over hele seg etter kampen med edderkoppen, og etter alt han hadde strevd, hadde Fredrik kommet ham i forkjøpet, akkurat som han hadde kommet ham i forkjøpet med å be Cho på ballet. «Den som kommer først til pokalen, får poengene. Det er deg. Jeg kan godt si deg at jeg vinner ikke noe kappløp med dette beinet.»

Fredrik tok noen skritt nærmere den lammede edderkoppen, bort fra pokalen. Han ristet på hodet.

«Nei,» sa han.

«Ikke vær så forbaska edel,» sa Harry irritert. «Bare ta den, så vi kan komme oss ut herfra.»

Fredrik sto der og så på at Harry støttet seg og holdt seg fast i hekken.

«Du fortalte meg om dragene,» sa Fredrik. «Hvis du ikke hadde sagt det, hadde jeg tapt i den første prøven.»

«Jeg fikk også hjelp til den,» glefset Harry og prøvde å tørke blodet av beinet med kutten. «Og du hjalp meg med egget – vi er skuls.»

«Jeg fikk hjelp med egget først,» sa Fredrik.

«Vi er skuls allikevel,» sa Harry mens han prøvde forsiktig om han kunne stå på beinet. Det dirret vilt når han la full tyngde på det; han hadde forstuet ankelen da edderkoppen slapp ham.

«Du burde fått flere poeng i den andre prøven,» sa Fredrik sta. «Du ble igjen for å få med deg alle gislene. Det burde jeg også gjort.»

«Det var bare meg som var tjukk nok i huet til å ta den sangen på alvor!» sa Harry iltert. «Ta nå den pokalen, da!»

«Nei,» sa Fredrik.

Han skrittet over de sammenfiltrete edderkoppbeina bort til Harry, som glodde på ham. Fredrik mente det på alvor. Han gikk bort fra en ære som Håsblås ikke hadde opplevd på århundrer.

«Kom an,» sa Fredrik. Han så ut som det kostet ham hvert grann av besluttsomhet han eide, men ansiktet var bestemt, armene lå i kors; det var tydelig at saken var avgjort.

Harry så fra Fredrik til pokalen. I et glitrende sekund så han seg selv komme ut av labyrinten med den. Han så seg selv med Tretrollmannspokalen løftet, hørte brølet fra mengden, så Chos ansikt skinne av beundring, så det tydeligere enn noen gang før … og så bleknet bildet, og han sto der og stirret på Fredriks halvmørke, stedige fjes.

«Begge to,» sa Harry.

«Hva?»

«Vi tar den samtidig. Det blir uansett Galtvort som vinner. Vi deler den.»

Fredrik stirret på Harry. Han lot armene falle. «Er – er du sikker?»

«Ja,» sa Harry. «Ja … vi har gitt hverandre en håndsrekning, ikke sant? Vi kom fram hit, begge to. Så vi kan like godt ta den sammen.»

Et øyeblikk så det ut som Fredrik ikke kunne tro sine egne ører. Så sprakk fjeset hans i et bredt smil.

«Det er greit,» sa han. «Kom her.»

Han grep armen til Harry nedenfor skulderen og hjalp ham å hinke bort til pidestallen hvor pokalen sto. Da de var framme, ble begge to stående med hånden over hver sin av de glinsende hankene.

«Vi teller til tre, hva?» sa Harry. «En – to – tre –»

Han og Fredrik grep om hver sin hank.

Øyeblikkelig merket Harry et rykk etsteds bakom navlen. Føttene hadde forlatt bakken. Han kunne ikke åpne hånden som knuget om Tretrollmannspokalen; den trakk ham videre og videre, ham og Fredrik, i et hyl av vind og hvirvlende farger.

KAPITTEL TRETTITO

KJØTT OG BLOD OG BEIN

Harry kjente at føttene smalt i bakken; det skadde beinet ga etter, han falt forover, og hendene slapp endelig taket i Tretrollmannspokalen. Han løftet hodet.

«Hvor er vi?» sa han.

Fredrik ristet på hodet. Han reiste seg, hjalp Harry opp, og de så seg om.

De var et helt annet sted enn i skoleområdet på Galtvort. Det var tydelig at de hadde flyttet seg mange kilometer – kanskje hundrevis – for ikke engang fjellene rundt borgen var der. De sto på en mørk, overgrodd kirkegård; den svarte silhuetten av en liten kirke tonte fram bak et digert barlindtre til høyre. Til venstre lå en bakkekam. Harry kunne så vidt skjelne omrisset av et fint, gammelt hus på toppen.

Fredrik så ned på Tretrollmannspokalen og deretter opp på Harry.

«Har noen sagt til *deg* at pokalen var en flyttnøkkel?» spurte han.

«Nei,» sa Harry. Han så seg om på kirkegården. Den var helt stille, og litt nifs. «Tror du dette hører med til prøven?»

«Aner ikke,» sa Fredrik. Han lød litt nervøs. «Burde vi ha tryllestavene klare, tror du?»

«Å ja,» sa Harry. Han var glad for at det var Fredrik som foreslo det, ikke han.

De trakk fram stavene. Harry kunne ikke la være å skotte rundt seg. På ny hadde han denne underlige følelsen av å bli iakttatt.

«Det kommer noen,» sa han plutselig.

De myste anspent gjennom mørket og stirret på skikkelsen som nærmet seg med rolige skritt mellom gravene. Harry kunne ikke skjelne ansiktet, men på måten den gikk på og holdt armene, skjønte han at den bar på noe.

Hvem det nå kunne være, var han kortvokst og iført en kutte med hette som var trukket over hodet og skjulte ansiktet. Skikkelsen kom nærmere og nærmere, og brått så Harry at det den bar i armene var et spedbarn … eller var det bare en klesbylt?

Harry senket staven litt og kikket bort på Fredrik. Fredrik svarte med et spørrende blikk. Begge snudde seg igjen mot skikkelsen som nærmet seg.

Den stanset ved en diger marmor-gravstein, knappe to meter fra dem. Et øyeblikk sto Harry og Fredrik og den korte skikkelsen bare og stirret på hverandre.

Og så, uten forvarsel, eksploderte arret på Harrys panne av smerte, og det var en smerte verre enn noe han hadde opplevd i sitt liv. Staven gled ut av fingrene hans idet han slo hendene for ansiktet; knærne ga etter, og så lå han på bakken og så ingenting i det hele tatt. Det var som om hodet skulle sprenges.

Ovenfra, langt borte, hørte han en tynn, kald stemme si: *«Drep den overflødige.*»

En svisjende lyd, og en annen stemme som vrælte ordene ut i natta: *«Avada kadavra*!»

Et støt av grønt lys flammet gjennom øyelokkene til Harry, og han hørte noe tungt falle i bakken like ved. Smerten i pannen ble så intens at han brakk seg; etterpå begynte den å blekne. Livredd for hva han kom til å se, åpnet han øynene.

På bakken like bortenfor lå Fredrik utstrakt. Han var død.

I et sekund som inneholdt en evighet stirret Harry inn i Fredriks ansikt, på de åpne, grå øynene som var like uttrykksløse som vinduene i et forlatt hus, på munnen som hang halvåpen og overrasket. Og så, før han maktet å ta innover seg hva han så, før han rakk å føle noe annet enn nummen vantro, merket han at han ble halt opp på beina.

Den korte mannen i kappen hadde lagt fra seg bylten sin og tent tryllestaven, og nå slepte han Harry med seg bort mot marmorstøtten. Flakkende i stavlyset så Harry navnet på den, før han ble rykket rundt og slengt inntil den.

Kappemannen tryllet fram stramme bånd som bandt Harry til gravsteinen fra anklene til halsen. Harry kunne høre fort, hivende pust inne fra hetta; han kjempet imot, og mannen slo ham – slo ham med en hånd som manglet en finger. Og det gikk opp for Harry hvem som skjulte seg under hetta – det var Ormsvans.

«Du!» hikstet han.

Men Ormsvans svarte ikke. Han var ferdig med å trylle fram båndene, og nå var han opptatt med å sjekke at de satt stramt nok. Fingrene hans skalv så de ristet mens han famlet over knutene. Da han var sikker på at Harry var bundet så fast til gravsteinen at han ikke kunne røre seg en millimeter, trakk han fram et svart tøystykke fra kutten og stappet det hardt inn i munnen på Harry, og så snudde han seg og skyndte seg bort uten et ord. Harry kunne ikke få fram en lyd, og heller ikke se hvor det ble av Ormsvans; han kunne ikke snu på hodet og se bortenfor gravsteinen. Alt han kunne se var det som var rett foran ham.

Liket av Fredrik lå fem-seks meter unna. Litt bortenfor lå Tretrollmannspokalen og glitret i stjerneskjæret. Harrys tryllestav lå på bakken ved føttene hans. Klesbylten som Harry hadde tatt for et spedbarn lå like ved, ved foten av graven. Det så ut som den rørte utålmodig på seg. Harry så på den, og brått glødet arret av smerte igjen … og han visste med ett at han helst ikke ville se hva som var inni klærne … han ville ikke at den bylten skulle åpnes …

Han hørte lyder nede ved føttene. Han skottet ned og så en gigantisk slange som buktet seg gjennom gresset i ring rundt gravsteinen han sto bundet til. Og nå hørte han også den forte, hvesende pusten til Ormsvans igjen. Det lød som han drasset noe tungt langs bakken. Han kom innen synsvidde, og Harry så at han bukserte en steinkjel fram til foten av graven. Den var full av vann, eller noe som liknet – Harry hørte at det plasket – og den var større enn noen heksekjel Harry noensinne hadde brukt, en diger steinmage som var mer enn rommelig nok til at en fullvoksen mann kunne sitte i den.

Det kom fart i bevegelsene til det som var inni klesbylten på bakken, som om det prøvde å komme fri. Ormsvans holdt på med et eller annet under kjelebunnen med tryllestaven. Plutselig sprakte det i flammer under den. Den svære slangen ålte seg bort og forsvant i mørket.

Det virket som væsken i kjelen ble varmet opp svært fort. Det begynte å komme bobler til overflaten, men ikke bare bobler – glødende gnister også, som om innholdet var i brann. Dampene ble tettere og utvisket konturene av Ormsvans, som passet på ilden. Bevegelsene under kappen ble utålmodigere. Og på ny hørte Harry den tynne, kalde stemmen.

«Skynd deg!»

Nå sprakte hele overflaten i kjelen av gnister. Det var som om den var full av diamanter.

«Det er klart, herre.»

«Nå …» sa den kalde stemmen.

Ormsvans brettet opp kutten som lå på bakken, og det som lå inni, kom til syne. Harry satte i et skrik, som ble kvalt av tøystykket som fylte munnen hans.

Det var som om Ormsvans hadde snudd en stein og blottlagt noe stygt, slimete og blindt – bare verre, hundre ganger verre. Det han hadde båret i armene var av form som et sammenkrøket menneskebarn, men aldri hadde Harry sett noe som minnet mindre om et barn. Det var hårløst og skjellete og så ut som rått, rødsvart kjøtt. Armene og beina var tynne og skrøpelige, og ansiktet – ikke noe barn hadde noensinne hatt et ansikt som det – var flatt og slangeaktig, med glinsende, røde øyne.

Vesenet virket nesten hjelpeløst; det løftet de tynne armene og la dem om halsen på Ormsvans, og Ormsvans løftet det. Idet han gjorde det, falt hetta bakover, og Harry så avskyen i det svake, bleke ansiktet hans i ildskjæret mens han bar det til kanten av kjelen. Et øyeblikk så Harry det onde, flate ansiktet opplyst av gnistene som danset på overflaten av eliksiren. Og så senket Ormsvans det ned i kjelen; det kom en hvislende lyd, og det forsvant under overflaten. Harry hørte at den spinkle kroppen traff bunnen med et bløtt bump.

La det drukne, tenkte Harry, mens arret brant nesten verre enn han kunne holde ut … vær så snill, la det drukne …

Ormsvans sa noe. Stemmen skalv; det lød som om han var skremt fra vett og sans. Han løftet tryllestaven, lukket øynene og snakket ut i natta. *«Bein fra faren, gitt i uvitenhet, av deg skal din sønn fornyes*!»

Jorda i graven under Harry slo sprekker. Forferdet så han en fin strime av støv stige opp i lufta på Ormsvans' befaling og drysse mørkt ned i kjelen. Diamantoverflaten kruste seg og hvislet, sprutet gnister til alle kanter, og brått fikk væsken en lysende, giftig blåfarge.

Ormsvans trakk fram en lang, smal, skinnende sølvdolk fra kuttebrystet. Han begynte å klynke, og stemmen brast i livredde hikst. *«Kjøtt – fra tjeneren – gitt med ge-glede – av deg skal – din herre – gjenopplives.*»

Han strakte den høyre hånden ut foran seg, den som manglet en finger. Så grep han dolken hardt med venstre hånd og løftet den i været.

Harry skjønte hva Ormsvans skulle gjøre et sekund før han gjorde det – han knep øynene så hardt sammen han kunne, men han kunne ikke stenge ute skriket som spjæret stillheten; det skar gjennom ham som om dolken hadde spiddet ham òg. Han hørte noe falle på bakken, hørte Ormsvans hive pinefullt etter pusten, og deretter et kvalmende plask idet noe ble sluppet oppi kjelen. Harry orket ikke se … men eliksiren var blitt glødende rød; skjæret fra den trengte gjennom øyelokkene hans.

Ormsvans gispet og stønnet av smerte. Det var først da Harry kjente den hivende pusten hans mot ansiktet at det gikk opp for ham at Ormsvans sto rett foran ham.

«Blod fra fienden ... tatt med makt ... av deg skal din motstander gjenoppstå!»

Harry kunne ingenting gjøre for å hindre det, han var altfor stramt bundet … mens han kjempet håpløst mot båndene, så han ned og så den skinnende dolken Ormsvans holdt i den hånden han hadde igjen. Han kjente spissen trenge inn i huden i høyre albukrok, og blodet som sildret nedover det opprevne kutteermet. Ormsvans hikstet fremdeles av smerte mens han famlet i lomma etter en liten glasskolbe og holdt den mot Harrys sår, så litt av blodet rant ned i den.

Han vaklet tilbake til kjelen med blodet fra Harry og helte det oppi. I samme øyeblikk ble væsken forvandlet til blendende hvitt. Dermed var Ormsvans' oppgave fullført. Han falt på kne ved sida av kjelen, gled sidelengs ned på bakken og ble liggende, vogget den blødende armstumpen i den andre armen og peste og hikstet.

Det boblet i kjelen. Gnister føyk i alle retninger. Det hvite var så blendende at det gjorde alt annet fløyelssvart. Ingenting skjedde …

Si at det har druknet, tenkte Harry, si at det har gått galt …

Og så sluknet brått gnistspruten fra kjelen. I stedet skummet en malstrøm av tett, hvit damp opp fra den og hyllet inn alt foran Harry, så han ikke kunne se Ormsvans eller Fredrik eller noe annet enn dampene som fylte lufta … det har gått galt, tenkte han … det har druknet … vær så snill … vær så snill, la det være dødt …

Men da så han gjennom tåka foran seg noe som sendte en isnende bølge av redsel gjennom ham – det mørke omrisset av en mann, høy og mager som et skjelett, som sakte reiste seg fra kjelen.

«Kle meg,» sa den tynne, kalde stemmen gjennom dampene. Hulkende og hikstende, og uten å bruke den lemlestede armen, krabbet Ormsvans bort til den svarte kutten som lå på bakken, kom seg på beina, løftet den friske hånden og trakk med den kutten over hodet på sin herre.

Den magre mannen skrevde ut av kjelen mens han stirret på Harry … og Harry stirret tilbake, på det ansiktet som hadde spøkt i alle hans mareritt i tre år. Hvitere enn en dødningeskalle, med svære, onde, røde øyne og en nese som var flat som en slanges, med spalter til nesebor …

Fyrst Voldemort den store hadde gjenoppstått.

KAPITTEL TRETTITRE

DØDSETERNE

Voldemort tok blikket fra Harry og ga seg til å granske sin egen kropp. Hendene hans var som store, bleke edderkopper. De lange, hvite fingrene kjærtegnet hans egen brystkasse, armene og ansiktet, og de røde øynene, med spaltede pupiller som en katt, glimtet enda sterkere gjennom mørket. Han holdt opp hendene og spilte med fingrene. Uttrykket var henført og triumferende. Han tok ikke den ringeste notis av Ormsvans, som lå spjettende og blødende på bakken, og heller ikke av den svære slangen, som hadde kommet smygende tilbake og på ny kretset hvislende rundt Harry. Voldemort stakk en av de unaturlig langfingrede hendene i en lomme, trakk opp en tryllestav og kjærtegnet den også ømt. Så løftet han den og pekte på Ormsvans, som ble løftet opp fra bakken og slynget mot gravsteinen hvor Harry sto bundet. Han datt overende ved foten av den og lå der som en jamrende bylt. Voldemort vendte det røde blikket mot Harry igjen og lo – en høy, kald, gledesløs latter.

Ormsvans' kutte glinset av blod nå; han hadde tullet den rundt armstumpen. «Deres nåde,» hikstet han halvkvalt, «Deres nåde … De lovet … De lovet helt sikkert …»

«Hold armen fram,» sa Voldemort.

«Å, herre … takk, å takk, herre …»

Han rakte fram den blødende stumpen. Men Voldemort lo på ny. «Den andre armen, Ormsvans.»

«Herre, vær så snill … *vær så snill* …»

Voldemort bøyde seg, trakk til seg Ormsvans' venstre arm og skjøv med makt opp kutteermet over albuen. Harry skjelnet noe på huden der, som så ut som en skinnende rød tatovering – et kranium med en slange stikkende ut

av munnen – det samme bildet som hadde hengt på himmelen under verdenscupen: Mørkets merke. Voldemort gransket det omhyggelig, uten å ense den uavbrutte hikstingen fra Ormsvans.

«Det er tilbake,» sa han lavt. «De må ha merket det, alle … så nå skal vi se … nå vil vi få vite det …»

Han presset den lange, hvite pekefingeren mot brennemerket på armen til Ormsvans.

Arret på Harrys panne flammet på ny til i smerte, og samtidig kom et nytt ul fra Ormsvans. Voldemort tok fingeren bort fra merket, og Harry så at det var blitt kullsvart.

Med grusom tilfredshet rettet Voldemort seg opp, kastet hodet tilbake og så seg om på den mørke kirkegården.

«Hvor mange vil vise mot nok til å vende tilbake når de føler det?» hvisket han, med det gnistrende røde blikket festet på stjernene. «Og hvor mange vil vise dårskap nok til å holde seg borte?»

Han begynte å gå fram og tilbake foran Harry og Ormsvans, mens blikket hans flakket fram og tilbake over kirkegården. Det gikk kanskje et minutt. Så så han ned på Harry igjen, og et grusomt smil forvred slangeansiktet.

«Harry Potter, du står på levningene etter min døde far,» hvislet han lavt. «En gomp og en tosk … omtrent som din elskede mor. Men begge gjorde sin nytte, ikke sant? Din mor døde for å forsvare deg som spedbarn … og jeg drepte min far, og se hvor nyttig han har vært for meg i døden …»

Voldemort lo på ny. Fram og tilbake travet han og stirret rundt seg, og slangen fortsatte å kretse rundt i gresset.

«Ser du huset på åsen der, Potter? Der bodde min far. Min mor, en heks her fra landsbyen, ble forelsket i ham. Men han forlot henne da hun fortalte hva hun var … han likte ikke magi, min far …

Han forlot henne og dro tilbake til sine gompeforeldre før jeg ble født, Potter, og hun døde under fødselen slik at jeg måtte vokse opp på et gompebarnehjem … men jeg sverget på å finne ham … og jeg fikk min hevn over ham, tosken som ga meg sitt navn … *Tom Venster* …»

Fremdeles travet han, mens blikket fór fra grav til grav.

«Tenk, her går jeg og gjenopplever familiehistorien,» sa han rolig. «Jeg tror sannelig jeg holder på å bli sentimental … Men se, Harry! Her kommer min *virkelige* familie tilbake …»

Brått var lufta full av svisjingen av kutter. Mellom gravene, bak barlindtreet, i hver skygge og krok, kom trollmenn immiverende. Alle bar masker og hetter. Og én etter én kom de fram … sakte, forsiktig, som om de knapt kunne tro sine egne øyne. Voldemort sto og ventet taust på dem. Så var det en av dødseterne som falt på kne, krabbet fram mot Voldemort og kysset falden på den svarte kutten.

«Herre … herre …» mumlet han.

Dødseterne bak ham gjorde det samme: Alle nærmet seg Voldemort på kne og kysset kutten hans, før de rygget tilbake, reiste seg og dannet en taus sirkel rundt Tom Vensters grav, Harry, Voldemort og den hulkende, rykkende bylten som var Ormsvans. Det var fortsatt hull i sirkelen, som om de ventet flere. Men Voldemort ventet visst ikke flere. Han så på de maskerte ansiktene rundt seg, og selv om det var helt vindstille, var det som om det løp en rasling rundt sirkelen, som om samtlige hadde kjent en frysning.

«Velkommen, dødsetere,» sa Voldemort lavt. «Tretten år … tretten år er det siden vi møttes sist. Og likevel adlyder dere min innkalling som om det var i går … så vi er altså fremdeles forent under Mørkets merke! *Eller er vi det?*»

Han la det fryktelige hodet bakover og snuste. Neseborspaltene utvidet seg.

«Jeg lukter skyldfølelse,» sa han. «Det er en stank av skyld i lufta.»

En ny frysning løp sirkelen rundt, som om alle der ønsket, men ikke våget, å ta et skritt bort fra ham.

«Jeg ser dere, alle sunne og friske, med alle krefter intakt – hvilket punktlig oppmøte! – og jeg spør meg selv: Hvorfor kom slik en krets av trollmenn aldri sin herre til hjelp – den herren de hadde svoret evig troskap?»

Ingen sa noe, og ingen rørte seg, unntatt Ormsvans på bakken, som fortsatte å jamre over den blødende armen.

«Og jeg svarer meg selv,» hvisket Voldemort, «at de må ha trodd jeg var knust, trodd jeg var borte. De gled tilbake blant mine fiender og erklærte sin uskyld, sin uvitenhet, sin forhekselse …

Og så spør jeg meg selv: Hvordan kunne de tro at jeg ikke ville reise meg igjen? De, som vet hvilke forholdsregler jeg tok for lenge siden for å sikre meg mot kjødelig død? De, som hadde sett bevisene på min veldige makt i de tider da jeg var mektigere enn noen levende trollmann?

Og jeg svarer meg selv: Kanskje de trodde det kunne finnes en enda større makt, en som kunne knekke selv fyrst Voldemort den store … kanskje de nå hyller en annen herre … kanskje denne forkjemper for menigmenn, for grumser og gomper, Albus Humlesnurr?»

Da kretsen hørte Humlesnurrs navn, ble det uro, og noen mumlet og ristet på hodet.

Voldemort overså dem. «Det var en skuffelse for meg … jeg innrømmer at jeg ble skuffet …»

Brått brøt en av mennene ut av kretsen, og skjelvende fra isse til tå falt han ned for føttene til Voldemort.

«Herre!» hylte han. «Herre, tilgi meg! Tilgi oss alle!»

Voldemort begynte å le. Han løftet tryllestaven. *«Martyrio*!»

Dødseteren på bakken vred seg og vrælte så Harry var sikker på at alle i husene rundt måtte høre det … la politiet komme, tenkte han desperat … hvem som helst, hva som helst …

Voldemort hevet tryllestaven, og den torturerte dødseteren falt sammen på bakken og hikstet etter luft.

«Opp med deg, Averson,» sa Voldemort bløtt. «Reis deg. Du ber om tilgivelse? Jeg tilgir ikke. Jeg glemmer ikke. Tretten lange år … jeg vil ha tretten års tilbakebetaling før jeg tilgir deg. Ormsvans her har betalt et avdrag på sin gjeld allerede – stemmer ikke det, Ormsvans?»

Han så ned på Ormsvans, som fortsatte å hulke.

«Du kom tilbake til meg, ikke av troskap, men av frykt for dine gamle venner. Du fortjener denne smerten, Ormsvans. Det vet du, ikke sant?»

«Ja, herre,» stønnet Ormsvans, «vær så snill, herre … vær så snill …»

«Men du hjalp meg tross alt å komme tilbake til min kropp,» sa Voldemort rolig og studerte den krypende Ormsvans. «Ussel og svikefull som du er, hjalp du meg dog … og fyrst Voldemort belønner sine hjelpere …»

Voldemort løftet staven igjen og hvirvlet den gjennom lufta. Et spor som liknet smeltet sølv hang skinnende igjen etter den. Først var det bølgende og uten form; så samlet det seg til en glinsende kopi av en menneskehånd, lys som måneskinn, som suste ned og festet seg til det blødende håndleddet.

Hulkene fra Ormsvans stoppet brått. Med krapp, hivende pust løftet han hodet og stirret vantro på sølvhånden som nå sømløst var blitt en del av armen hans, som om han hadde på seg en blank hanske. Han spilte med de skinnende fingrene, plukket skjelvende opp en liten kvist fra bakken og knuste den til pulver.

«Deres nåde,» hvisket han. «Herre … så vakker den er … takk … å, *takk* …»

Han krabbet fort på knærne bort og kysset falden på Voldemorts kutte.

«Måtte du aldri vakle i din troskap igjen, Ormsvans,» sa Voldemort.

«Nei, Deres nåde … aldri, Deres nåde …»

Ormsvans reiste seg og fant sin plass i kretsen og sto der og gransket sin kraftfulle, nye hånd med et ansikt som fremdeles glinset av tårer. Voldemort gikk nå bort til mannen til høyre for ham.

«Lucifus, min glatte venn,» hvisket han og stanset foran ham. «Jeg hører du ikke har forlatt vår gamle skikk, skjønt du viser verden et respektabelt ansikt. Du går fremdeles gjerne i spissen for litt gompetortur, om jeg ikke tar feil? Men likevel prøvde du aldri å finne meg, Lucifus … dine eskapader under verdenscupen var utvilsomt til stor moro, men … ville ikke den samme energien vært bedre brukt til å finne og støtte din herre?»

«Deres nåde, jeg var konstant på vakt,» svarte Lucifus Malfangs stemme under hetta. «Hadde det vært noe tegn til Dem, om så bare en hvisking om hvor De var å finne, ville jeg straks ha meldt meg ved Deres side, intet kunne hindret meg –»

«Og likevel løp du fra mitt merke da en trofast dødseter satte det på himmelen sist sommer?» sa Voldemort dovent, og herr Malfang tidde brått.

«Ja, jeg vet alt om det, Lucifus … du har skuffet meg … jeg venter meg mer trofast tjeneste for framtida.»

«Ja visst, Deres nåde, naturligvis … De er nådig, tusen takk …»

Voldemort gikk videre. Så stanset han og stirret på åpningen i kretsen – stor nok for to personer – som skilte Malfang fra nestemann.

«Her skulle de to de Mons ha stått,» sa Voldemort lavt. «Men de er murt inne i Azkaban. *De var* trofaste. De valgte heller Azkaban enn å fornekte meg … når vi inntar Azkaban, skal de Mons bli æret hinsides alle sine drømmer. Desperantene vil slutte seg til oss – de er våre naturlige allierte – vi skal kalle de fordrevne jøtulene tilbake … alle mine trofaste tjenere skal jeg få tilbake, og en hær av skapninger som alle skal skjelve for …»

Han gikk videre. Noen av dødseterne gikk han taust forbi; andre stoppet han foran og snakket til.

«McKnife … du avliver farlige vesener for Magidepartementet nå, forteller Ormsvans? Men snart skal du få bedre ofre enn som så, McKnife. Det skal fyrst Voldemort skaffe deg …»

«Takk, herre … takk,» mumlet McKnife.

«Og her,» sa Voldemort og stanset foran de to største av de formummede skikkelsene, «har vi altså Krabbe … denne gangen skal du forhåpentlig gjøre en bedre figur, eller hva, Krabbe? Og du, Gurgel?»

De bukket klosset og svarte mumlende:

«Ja, herre …»

«Det skal vi, herre …»

«Det samme gjelder deg, Nokk,» sa Voldemort lavt da han passerte en sammensunket skikkelse i skyggen av Gurgel.

«Herre, jeg bøyer meg i støvet for Dem, jeg er Deres mest trofaste –»

«Det klarer seg,» sa Voldemort.

Han var kommet til det største hullet i rekka, og sto der og gransket det med de tomme, røde øynene som om han kunne se noen stå der.

«Og her mangler vi seks dødsetere … tre av dem døde i min tjeneste. Én er for feig til å komme tilbake … han skal få betale. Én tror jeg har forlatt meg for godt … han skal drepes, naturligvis … og én har alltid vært min mest trofaste tjener og har allerede gjeninntrådd i min tjeneste.»

Det ble uro blant dødseterne. Harry så at øynene flakket og søkte de andre gjennom maskene.

«Denne trofaste tjeneren er på Galtvort, og det skyldes hans innsats at vår unge venn her kunne komme i kveld …

Ja,» sa Voldemort, og et smil kruset den leppeløse munnen mens alles øyne dreide mot Harry. «Harry Potter har vært så vennlig å komme til mitt gjenfødelsesselskap. Man kan gå så langt som til å kalle ham æresgjesten her.»

Det ble stille. Så tok dødseteren til høyre for Ormsvans et skritt fram, og det var Lucifus Malfangs stemme som snakket bak masken.

«Herre, vi vil gjerne vite … vi bønnfaller Dem om å fortelle … hvordan De har prestert dette … dette mirakelet … hvordan De greide å vende tilbake til oss …»

«Ah, ja, det er litt av en historie, Lucifus,» sa Voldemort. «Og den begynner – og ender – med vår unge venn her.»

Han slentret dovent bort og stilte seg ved sida av Harry, så alle øyne i kretsen var festet på de to. Slangen fortsatte å smyge seg rundt.

«Dere vet naturligvis at man har kalt denne gutten min banemann?» sa Voldemort silkemykt og rettet det røde blikket mot Harry. Brått svidde arret i pannen så infernalsk at det var så vidt han ikke hylte av smerte. «Dere vet alle at den natta jeg mistet min makt og min kropp, forsøkte jeg å drepe ham. Hans mor døde i forsøket på å redde ham – og skaffet ham uten å vite det en beskyttelse jeg innrømmer at jeg ikke hadde forutsett … så jeg kunne ikke røre ham.»

Voldemort løftet en av de lange, hvite fingrene og holdt den like inntil Harrys kinn. «Sporene av morens offer klebet seg til ham … dette er gammel magi; jeg burde husket det, jeg var dum som overså det … men det kan være det samme. Jeg kan røre ham *nå*.»

Harry merket at tuppen av den lange, hvite fingeren rørte ved kinnet hans – og det var som om hodet skulle sprenges av smerte.

Voldemort lo lavt i øret på ham. Så tok han fingeren vekk og fortsatte å snakke til dødseterne. «Jeg feilkalkulerte, mine venner, jeg innrømmer det. Forbannelsen min ble støtt tilbake av morens latterlige selvoppofrelse og

slo tilbake på meg. Aaaah … smerte hinsides smerte, mine venner; ingenting kunne forberedt meg på den. Jeg ble revet løs av min egen kropp, jeg var mindre enn en ånd, mindre enn det usleste spøkelse … men jeg levde. *Hva* jeg var, vet selv ikke jeg … jeg, som har gått lenger enn noen på den veien som fører til evig liv. Dere kjenner mitt mål: å beseire døden. Og nå ble jeg satt på prøve, og det viste seg at et eller flere av mine eksperimenter måtte ha virket … for jeg ble ikke drept, skjønt det skulle ha vært resultatet av forbannelsen. Likevel var jeg så maktesløs som det svakeste vesen på jord, uten evne til å hjelpe meg selv … for jeg var uten kropp, og alle formler som kunne hjulpet meg, krevde at jeg kunne svinge en tryllestav …

Jeg husker bare at jeg tvang meg selv til å eksistere, søvnløst, endeløst, sekund for sekund … jeg tok tilflukt i en skog langt herfra, og der ventet jeg … for en av mine trofaste dødsetere ville utvilsomt prøve å finne meg … en av dem ville komme og utføre den magien jeg ikke kunne og gi meg en kropp igjen … men jeg ventet forgjeves …»

Nok en gang løp den samme frysningen rundt kretsen av lyttende dødsetere. Voldemort lot stillheten bygge seg grufullt opp, før han fortsatte. «Én eneste kraft hadde jeg i behold. Jeg kunne gå inn i andres kropp og besette den. Men jeg vågde ikke dra dit det myldret av folk, for jeg visste at svartspanerne fortsatt var på utkikk etter meg. Det hendte jeg besatte dyr – og selvsagt helst slanger – men det var ikke stort bedre enn å være ren ånd, for kroppene deres egnet seg dårlig til å utføre magi … og besettelsen forkortet deres liv; ingen av dem holdt lenge …

Men så – for fire år siden – syntes det som veien lå åpen for min gjenkomst. En trollmann – ung, tåpelig og godtroende – kom til å krysse min vei i skogen hvor jeg hadde søkt tilflukt. Å, han var selve sjansen jeg hadde drømt om … for han var lærer på Humlesnurrs skole. Det var lett å bøye ham under min vilje. Han tok meg med tilbake til dette landet, og etter en stund besatte jeg kroppen hans, for å holde nøyere oppsyn med hvordan han utførte mine befalinger. Men planen slo feil. Jeg greide ikke å stjele De vises stein. Jeg ble ikke sikret evig liv. Jeg ble hindret … og den som hindret meg, var nok en gang Harry Potter …»

Stillheten var total igjen; ingenting rørte seg, ikke engang nålene på barlindtreet. Dødseterne sto urørlig, og de glitrende øynene bak maskene var festet på Voldemort og på Harry.

«Denne tjeneren døde da jeg forlot kroppen hans, og jeg var på ny like svak som jeg hadde vært,» fortsatte Voldemort. «Jeg vendte tilbake til mitt skjulested langt borte, og jeg skal ikke late som om jeg ikke en stund fryktet for at jeg kanskje aldri kom til å gjenvinne min kraft … ja, det var kanskje min mørkeste tid … det var for mye å håpe på at det skulle slumpe forbi en ny trollmann å besette … og nå hadde jeg oppgitt håpet om at noen av mine dødsetere brydde seg om hva det var blitt av meg …»

Noen av de maskerte trollmennene i kretsen flyttet urolig på seg, men Voldemort enset det ikke.

«Og så, for mindre enn et år siden, da jeg nesten hadde oppgitt håpet, skjedde det omsider … en tjener kom tilbake til meg: Ormsvans her, som hadde iscenesatt sin egen død for å unnfly rettferdigheten, ble jagd ut av skjul av dem han hadde regnet for sine venner og besluttet å vende tilbake til sin herre. Han lette etter meg i det landet hvor det lenge hadde ryktes at jeg lå i skjul … naturligvis med stor hjelp av rotter han traff på veien. Ormsvans har en påfallende forkjærlighet for rotter, ikke sant, Ormsvans? De ekle små vennene hans fortalte at det fantes et sted de alltid unngikk, dypt i en skog i Albania, hvor smådyr som dem hadde møtt døden i form av en skygge som besatte dem …

Men hans ferd tilbake til meg gikk ikke så glatt, gjorde den vel, Ormsvans? For da han en kveld ble sulten, like i utkanten av nettopp den skogen hvor han håpet å finne meg, var han dum nok til å gå inn på et vertshus for å få noe å spise … og hvem andre skulle han møte der enn en viss Berta Flurp, en heks fra Magidepartementet?

Her ser dere hvordan skjebnen er på fyrst Voldemorts side. Dette kunne betydd slutten på Ormsvans, og på mitt siste håp om gjenoppstandelse. Men Ormsvans viste et åndsnærvær jeg aldri ville ha tiltrodd ham – han overtalte Berta Flurp til å bli med på en liten kveldstur. Han overmannet henne … og bragte henne til meg. Og Berta Flurp, som kunne ha ødelagt alt, viste seg

tvert imot å bli en gave hinsides mine villeste drømmer … for – etter litt overtalelse – ble hun en ren gullgruve av informasjon.

Hun fortalte at Tretrollmannsturneringen skulle gjenopptas på Galtvort i år. Hun fortalte at hun visste om en trofast dødseter som mer enn gjerne ville hjelpe meg, om jeg bare kunne få kontakt med ham. Hun fortalte mangt og meget … men så brukte jeg også sterke midler for å bryte misminneformelen hun var innpodet med, og da jeg hadde tømt henne for all nyttig informasjon, var både kropp og sjel så skadd at de ikke sto til å redde. Men hun hadde tjent sitt formål. Jeg kunne ikke besette henne. Så jeg kvittet meg med henne.»

Voldemort smilte sitt grufulle smil, og de røde øynene var tomme og nådeløse.

«Kroppen til Ormsvans egnet seg dårlig for besettelse, naturligvis; siden alle trodde han var død, ville det vekke for mye oppsikt om han ble sett. Men han var den raske og rørige tjeneren jeg trengte, og selv om han er en ynkelig trollmann, kunne han iallfall følge instruksene jeg ga ham. Slik kunne jeg få til en slags skrøpelig halvkropp å ha tilhold i mens jeg ventet på de nødvendige ingrediensene til en *virkelig* gjenfødsel … en formel eller to jeg selv har utviklet … en smule hjelp fra min kjære Nagini her –» Voldemorts blikk falt på den evig kretsende slangen, «en eliksir kokt på enhjørningsblod, samt slangegiften fra Nagini … og snart var jeg tilbake i *nesten* menneskeskikkelse, og sterk nok til å reise.

Nå hadde jeg ikke lenger noe håp om å stjele De vises stein, for jeg visste at Humlesnurr ville ha sørget for at den ble tilintetgjort. Men jeg var villig til å gå tilbake til de dødeliges liv igjen, før jeg fortsatte å jage etter udødeligheten. Så jeg satte siktet lavere … jeg ville nøye meg med å få tilbake min gamle kropp og min gamle kraft.

Jeg visste – det er gammel kunnskap fra svartmagien, den eliksiren som gjenopplivet meg i dag – at for å oppnå dette, trengte jeg tre kraftfulle ingredienser. Vel, den ene hadde jeg alt for hånden, ikke sant, Ormsvans? Kjøtt, villig gitt av en tjener …

Min fars bein krevde naturligvis at vi måtte komme hit hvor han lå begravd. Men en fiendes blod … Ormsvans ville ha meg til å bruke en

hvilken som helst trollmann, stemmer ikke det, Ormsvans? Enhver trollmann som avskydde meg … som så mange av dem fortsatt gjør. Men jeg visste hvem det måtte være, hvis jeg skulle gjenoppstå sterkere enn den gangen jeg falt. Det var Harry Potters blod jeg ville ha. Jeg ville ha blodet til nettopp ham som ribbet meg for min makt tretten år før, for da ville den varige beskyttelsen han den gang fikk fra moren, strømme gjennom mine årer òg …

Men hvordan få tak i Harry Potter? For han har vært bedre beskyttet enn jeg tror han selv vet, beskyttet med midler utviklet av Humlesnurr for lenge siden, den gangen det ble hans oppgave å se til guttens framtid. Humlesnurr påkalte en urgammel magi som sikrer gutten beskyttelse så lenge han er hos sine slektninger. Ikke engang jeg kan røre ham der … Så var det jo verdenscupen i rumpeldunk … jeg tenkte at beskyttelsen kanskje var svakere der, borte fra slektningene og Humlesnurr, men jeg var ennå ikke sterk nok til å våge meg på en kidnapping midt i en horde av departementstrollmenn. Og deretter ville gutten dra tilbake til Galtvort og være under kroknesa på den gompeelskende idioten fra morgen til kveld. Så hvordan skulle jeg få kloa i ham?

Jo … ved å utnytte opplysningene fra Berta Flurp, selvfølgelig. Bruke min ene trofaste dødseter som var plassert på Galtvort til å sørge for at guttens navn havnet i Ildbegeret. Bruke min dødseter til å sikre at gutten vant turneringen – at han ble den første som berørte Tretrollmannspokalen – pokalen som min dødseter hadde forhekset til en flyttnøkkel som skulle bringe ham hit, hinsides all hjelp og beskyttelse fra Humlesnurr, og inn i min ventende favn. Og her har vi ham … gutten dere alle trodde var min banemann …»

Voldemort snudde seg og gikk langsomt mot Harry. Han løftet tryllestaven. *«Martyrio*!»

Smerten var hinsides alt Harry hadde opplevd. Selve knoklene brant; ikke bare arret, hele hodet holdt på å splittes langs arret, øynene rullet vilt … han ville bare at det skulle ta slutt … at alt skulle svartne … at han kunne dø …

Og så – var det borte. Han hang slapt i båndene som holdt ham fast til gravsteinen til Voldemorts far og stirret opp i de lysende, røde øynene

gjennom en slags tåke. Natta ga gjenlyd av lattersalvene fra dødseterne.

«Jeg tror dere nå forstår hvor dumt det var å tro at denne guttungen noensinne kunne være sterkere enn meg,» sa Voldemort. «Men jeg vil ikke at noen skal ha den minste rest av tvil. Det var bare et lykketreff som lot Harry Potter unnslippe meg. Og nå skal jeg gi beviset på min makt ved å drepe ham for alles øyne, her og nå, hvor ingen Humlesnurr er til stede og kan hjelpe ham, og ingen mor vil dø for ham. Jeg skal gi ham en sjanse. Han skal få lov til å kjempe, og ingen her skal siden være i tvil om hvem av oss som er den sterkeste. Bare vent litt til, Nagini,» hvisket han, og slangen gled bort gjennom gresset mot dødseterne som så på.

«Nå kan du slippe ham løs, Ormsvans, og gi ham tryllestaven hans.»

KAPITTEL TRETTIFIRE

HEXUS HISTORICUS

Ormsvans nærmet seg Harry, som fortet seg å få beina under seg og stå klar før båndene ble løsnet. Ormsvans løftet den nye sølvhånden, nappet ut filla som hadde kneblet Harry og hogg med tryllestaven tvers igjennom båndene som holdt ham til gravsteinen.

Kanskje det var et brøkdels sekund da Harry kunne ha prøvd å rømme, men det skadde beinet vaklet under ham der han sto på den overgrodde graven, og dødseterne trakk sammen og dannet en tettere sirkel rundt ham og Voldemort, så hullene der de manglende dødseterne skulle stått forsvant. Ormsvans forlot sirkelen, gikk bort dit liket av Fredrik lå, hentet Harrys tryllestav og stakk den hardt i hånden på Harry uten å se på ham. Etterpå gikk han tilbake til plassen sin i kretsen av stirrende dødsetere.

«Du har vel lært hvordan man duellerer, Harry Potter?» sa Voldemort bløtt. De røde øynene glinset i mørket.

Og Harry husket, som fra et tidligere liv, Duellklubben på Galtvort som han kortvarig hadde vært med i to år før … og ikke lært annet enn avvæpningsformelen, «Exitarmus» – og hva kunne det nytte å ta fra Voldemort tryllestaven, hvis det i det hele tatt var mulig, når han var omgitt av dødsetere og de var minst tretti mot én? Han hadde aldri lært noe som kunne være til den ringeste nytte her. Han visste at det han sto overfor, var akkurat det Bister hadde advart ham mot – Avada kadavra-forbannelsen, som det var umulig å blokkere – og Voldemort hadde rett: Denne gangen var ikke moren hans her og kunne dø for ham … denne gangen var han helt ubeskyttet …

«Vi bukker for hverandre, Harry,» sa Voldemort. Han bøyde seg en antydning, men holdt hele tida slangeansiktet mot Harry. «Vi må jo holde på

formene … Humlesnurr ville nok at du skulle vise deg veloppdragen … bukk for døden, Harry …»

Dødseterne lo på ny, og Voldemort smilte med munnen uten lepper. Harry bukket ikke. Ikke søren om han ville la Voldemort leke med ham før han drepte ham … den tilfredsstillelsen ville han ikke gi ham …

«*Bukk*, sa jeg,» sa Voldemort og løftet tryllestaven – og Harry merket at ryggraden bøyde seg som om en veldig, usynlig hånd trykket ham nådeløst framover. Det kom en lattersalve fra dødseterne.

«Utmerket,» sa Voldemort lavt, og da han hevet staven igjen, lettet trykket på Harry også. «Og nå skal du møte meg som en mann … rakrygget og stolt, slik din far døde …

Nå … duellerer vi.»

Voldemort løftet staven, og før Harry rakk å gjøre noe for å forsvare seg, før han overhodet fikk rørt seg, ble han nok en gang truffet av Martyriusforbannelsen. Smerten var så intens, så altfortærende, at han mistet bevisstheten om hvor han var … hvitglødende kniver skar inn i hver centimeter av huden, det var sekundet før hodet måtte sprenges av smerte; han skrek høyere enn han i sitt liv hadde skreket –

Og så holdt det opp. Harry rullet rundt og kom seg på beina; han ristet like ukontrollert som Ormsvans hadde gjort da han hogg av hånden sin. Han sjanglet sidelengs mot muren av voktende dødsetere, og de skubbet ham tilbake mot Voldemort.

«En liten pause,» sa Voldemort, og de spaltede neseborene utvidet seg opphisset, «bare et lite opphold … nå, gjorde det vondt, Harry? Du vil ikke at jeg skal gjøre det en gang til, vil du vel?»

Harry svarte ikke. Han kom til å dø slik som Fredrik, det kunne han lese i disse ubarmhjertige, røde øynene … han kom til å dø, og det var ingenting han kunne gjøre med det … men være med på leken, nei, det ville han ikke. Ikke søren om han skulle adlyde Voldemort … ikke søren om han ville tigge …

«Jeg spurte om du vil at jeg skal gjøre det igjen?» sa Voldemort lavt. «Svar meg! *Befalio*!»

Og for tredje gang i sitt liv merket Harry at hodet hans ble tømt for alle tanker … ah, deilig var det å slippe å tenke, det var som om han fløt, drømte … *bare svar «Nei» ... si «Nei» ... det er bare å svare «Nei» ...*

Jeg vil ikke, sa en sterkere stemme i bakhodet, jeg vil ikke svare …

Bare svar «Nei» ...

Jeg vil ikke, jeg vil ikke si det …

Bare svar «Nei» ...

«JEG VIL IKKE!»

Ordene brast ut av munnen hans og gjallet gjennom kirkegården, og drømmetilstanden forsvant så brått som om noen hadde slengt en bøtte kaldt vann over ham – og så skylte de innover ham igjen, alle smertene som satt igjen i kroppen etter Martyriusforbannelsen … sammen med bevisstheten om hvor han var, og hva han sto overfor …

«Så du vil ikke?» sa Voldemort lavt. Nå lo ikke dødseterne. «Du vil ikke si 'Nei'? Harry, lydighet er en dyd det ser ut som jeg må lære deg før du dør … kanskje en ny liten dose smerte?»

Voldemort løftet staven, men denne gangen var Harry rede; med refleksene fra rumpeldunktreninga kastet han seg ned og til side, rullet seg bakom gravsteinen til Voldemorts far og hørte at den sprakk idet forbannelsen bommet på ham.

«Vi leker ikke gjemsel her, Harry,» sa Voldemorts lave, kalde stemme. Den kom nærmere, og dødseterne lo. «Du kan ikke gjemme deg for meg. Betyr dette at du er lei av å duellere? Vil du at jeg skal gjøre slutt på det nå, Harry? Kom fram, Harry … vel vel, kom ut og lek, om du vil … det skal være fort gjort … kanskje smertefritt, til og med … neimen om jeg vet … jeg har aldri dødd …»

Harry krøket seg sammen bak gravsteinen og visste at dette var slutten. Det fantes ikke håp … ingen hjelp å finne. Og mens han hørte Voldemort komme enda nærmere, visste han bare én eneste ting, hinsides all fornuft, all redsel – han ville ikke dø sammenkrøket her, som et barn som lekte gjemsel; han ville ikke dø knelende for Voldemorts føtter … skulle han dø, skulle det være oppreist, som faren hans, mens han gjorde sitt beste for å forsvare seg, selv om forsvar var umulig …

Før Voldemort rakk å stikke slangefjeset rundt gravsteinen, hadde Harry reist seg … han knuget tryllestaven hardt i hånden og holdt den framfor seg idet han kastet seg rundt steinen og sto ansikt til ansikt med Voldemort.

Voldemort var klar. I samme øyeblikk som Harry skrek *«Exitarmus!»*, ropte Voldemort *«Avada kadavra*!»

En stråle av grønt lys skjøt ut fra Voldemorts stav, samtidig som en stråle av rødt lys smalt ut fra Harrys – de møttes i lufta – Harrys stav vibrerte som om det løp elektrisk strøm gjennom den; hånden stivnet rundt staven, han kunne ikke sluppet den om han hadde villet – og de to stavene var plutselig forbundet med en smal lysstråle som hverken var grønn eller rød, men skinnende, dypt gyllen – og da Harry fulgte strålen med et forbløffet blikk, så han at også Voldemorts lange, hvite fingre knuget en tryllestav som vibrerte så den ristet.

Og så – ingenting kunne forberedt Harry på dette – merket han at føttene ikke lenger rørte bakken. Både han og Voldemort ble løftet opp, fremdeles med de to tryllestavene limt sammen av den tråden av skinnende gyllent lys. De gled bort fra gravsteinen til Voldemorts far … landet mykt på en åpen gressflekk som var fri for graver … dødseterne skrek og ba Voldemort om instrukser; de kom etter og strammet på ny sirkelen rundt Voldemort og Harry, og slangen buktet seg etter; noen av dem løftet tryllestavene –

Gulltråden mellom Harry og Voldemort eksploderte. De to stavene var fortsatt festet til hverandre, men tusener av nye tråder gnistret i bue over dem og på kryss og tvers, til de sto innhyllet i en gyllen, hvelvformet vev, et bur av lys. Utenfor sirklet dødseterne som sjakaler, men ropene deres var blitt merkelig fjerne …

«Ikke gjør noe!» hylte Voldemort til dødseterne, og Harry så at de røde øynene var runde av forbløffelse over det som skjedde, så at han kjempet for å bryte lystråden som fremdeles limte staven hans til Harrys. Harry tviholdt enda hardere på staven sin, nå med begge hender, og gulltråden var like hel. «Ikke gjør noe om jeg ikke befaler det!» ropte Voldemort til dødseterne.

I det samme ble lufta fylt av en lyd av overjordisk skjønnhet … hver tråd i lysveven rundt Harry og Voldemort var kommet i vibrasjon. Det var en lyd

Harry kjente igjen, selv om han bare hadde hørt den én gang før – det var sangen fra en føniks.

For Harry var det lyden av håp … den skjønneste og mest velkomne lyd han hadde hørt … det føltes som om musikken var inni ham, ikke bare rundt ham … det var en lyd han forbandt med Humlesnurr, og det var nesten som om en venn hvisket ham i øret …

Ikke bryt forbindelsen.

Jeg vet det, sa Harry til musikken, jeg vet jeg ikke må det … men ikke før hadde han tenkt det, før han merket at det ble mye vanskeligere å få det til, for staven begynte å vibrere enda sterkere … og nå ble strålen mellom ham og Voldemort forandret også – det var som om store gnister av lys gled fram og tilbake langs tråden mellom de to stavene. Han kjente at staven rykket til i hendene, mens gnistene langsomt, men sikkert begynte å gli mot ham selv … strømretningen i strålen gikk nå klart fra Voldemort og til ham; han kjente at det dirret sint i staven hans …

Mens den nærmeste gnisten nærmet seg tippen av staven hans, merket han at treet mellom fingrene ble varmt, så hett at han var redd for at det skulle ta fyr. Jo nærmere gnisten kom, jo kraftigere vibrerte staven; han var sikker på at staven ikke kunne overleve øyeblikket det ble kontakt, det føltes allerede som om den skulle sprenges mellom fingrene hans –

Han konsentrerte hvert fnugg av bevissthet om å tvinge gnisten tilbake mot Voldemort. Ørene var fylt av fønikssang, blikket innett og fiksert … og sakte, så sakte, begynte gnistene å skjelve og stanse, for deretter, like sakte, å bevege seg i motsatt retning … og nå var det Voldemorts stav som vibrerte hardere, Voldemort som så forbløffet ut, nesten redd …

En av gnistene dirret bare noen centimeter fra tippen av Voldemorts tryllestav. Harry ante ikke hvorfor han gjorde dette, hva han kunne oppnå med det … men han konsentrerte seg, hardere enn han hadde gjort i sitt liv, om å tvinge det lille punktet av lys helt tilbake til Voldemorts stav … og langsomt, langsomt beveget den seg baklengs bortover gulltråden … hang et sekund og dirret – og så fikk den kontakt –

I det samme kom det et skjærende skrik av smerte fra Voldemorts stav – de røde øynene ble runde av sjokk – en tett, røyksvart hånd fór ut av

stavtippen og forsvant, et ekko av hånden han hadde lagd til Ormsvans – flere smerteskrik … og så begynte noe mye større å folde seg ut fra stavtippen til Voldemort, noe stort og gråaktig som så ut som røyk, men røyk så tett at den var nesten *kompakt* … det var et hode … det var en brystkasse, armer … det var overkroppen til Fredrik Djervell.

Hvis Harry noen gang skulle ha sluppet taket om tryllestaven av sjokk, måtte det ha vært da. Men rent instinkt fikk ham til å tviholde på den, og tråden av gyllent lys forble ubrutt mens Fredrik Djervells tette, grå spøkelse (*var* det et spøkelse? Det så så håndgripelig ut) i sin fulle lengde tøt ut fra tippen av Voldemorts stav, som om det klemte seg ut av en uhyre trang tunnel … og så reiste Fredrik-spøkelset seg helt, så fram og tilbake langs gulltråden av lys, og sa noe.

«Hold fast, Harry,» sa det.

Stemmen var fjern og hul. Harry så på Voldemort … de røde øynene var like runde og forbløffede; dette hadde han ikke ventet mer enn Harry. Langt borte fra hørte Harry redde rop fra dødseterne, som lusket rundt kanten av det gylne hvelvet.

Flere smerteskrik fra tryllestaven … og ut av tippen gled noe annet, en tett skygge av et nytt hode, raskt fulgt av armer og bryst … en gammel mann Harry en gang hadde sett i en drøm, klemte seg ut av stavtippen, slik Fredrik hadde gjort … og spøkelset hans, eller skyggen eller hva det var, ble stående rett ved Fredriks og stirre på Harry og Voldemort og gullveven og de sammenlimte stavene med et mildt overrasket uttrykk, mens det støttet seg til stokken sin …

«Så'n *var* faktisk en ordentlig trollmann, da?» sa den gamle mannen med blikket festet på Voldemort. «Han tok livet av meg, han der … Bare gi'n inn, gutt …»

Men enda et hode tøt allerede fram, grått som en statue av røyk … og dette tilhørte en kvinne. Begge hendene til Harry skalv mens han sloss for å holde staven sin stille og så at hun landet på bakken og rettet seg opp og stirret som de andre …

Berta Flurps skygge betraktet kampen foran seg med kulerunde øyne.

«Ikke slipp nå!» utbrøt hun; stemmen var like gungrende som Fredriks, som om den kom langt borte fra. «Ikke la ham ta deg, Harry – ikke slipp!»

Hun og de to andre skyggeskikkelsene begynte å gå rundt innsida av den gylne veven, mens dødseterne flakket rundt på utsida … og Voldemorts døde ofre hvisket mens de kretset rundt duellantene – oppmuntringer til Harry, og ord han ikke kunne høre til Voldemort.

Et nytt hode var på vei ut gjennom Voldemorts stav … og Harry visste med det samme han så det hvem det måtte være … visste det som om han hadde ventet det fra det øyeblikk Fredrik kom ut av staven … visste det, fordi kvinnen som nå kom fram, var den han hadde tenkt på i kveld mer enn alle …

Røykskyggen av en ung kvinne med langt hår landet på bakken som Berta før henne, rettet seg opp og så på ham … og Harry tviholdt på tryllestaven med skakende armer og så rett inn i spøkelsesansiktet til sin mor.

«Din far er på vei,» sa hun stillferdig. «Han vil så gjerne se deg … dette skal gå bra … bare hold ut …»

Og han kom … først hodet, så kroppen, en høy mann med uryddig hår … Jakob Potters grå skyggekropp veltet som røyk fra stavtippen til Voldemort, landet på bakken og rettet seg opp som hans kone hadde gjort. Han gikk tett innpå Harry og så ned på ham, og stemmen da han sa noe var like fjern og hul som de andres, men så lav at Voldemort – grå i ansiktet av frykt, nå som ofrene hans smøg seg rundt ham – ikke kunne høre det.

«Når forbindelsen blir brutt, kan vi bare bli her et øyeblikk lenger … men vi skal gi deg tid … du må komme deg til flyttnøkkelen, den fører deg tilbake til Galtvort … forstår du, Harry?»

«Ja,» gispet Harry og kjempet av all makt for å holde på tryllestaven, som ustanselig gled og skled mellom fingrene hans.

«Harry …» hvisket skyggen av Fredrik, «ta med deg kroppen min tilbake, er du snill. Ta den med til foreldrene mine …»

«Det skal jeg gjøre,» sa Harry, med ansiktet fortrukket av anstrengelsen med å holde på staven.

«Gjør det nå,» hvisket farens stemme. «Vær klar til å løpe … gjør det nå …»

«NÅ!» hylte Harry; han trodde ikke han kunne holdt ut et øyeblikk til uansett – med et krafttak greide han å vippe staven til værs; gulltråden brast, lyshvelvet forsvant, fønikssangen døde bort – men skyggeskikkelsene av Voldemorts ofre forsvant ikke; de nærmet seg Voldemort og skjermet Harry mot blikket hans –

Og Harry løp som han aldri hadde løpt, veltet to dødsetere overende i forbifarten, løp i siksak mellom gravsteinene og merket at de slynget forbannelser etter ham, hørte at de smalt mot gravsteinene – han løp hinderløp mellom gravsteiner og forbannelser med kurs for liket av Fredrik, enset ikke smerten i beinet lenger, hele han var konsentrert om det han måtte gjøre –

«Lam ham!» hørte han Voldemort skrike.

Tre meter fra Fredrik stupte Harry bakom en marmorengel for å unngå strålene av rødt lys; engelens vingetipp gikk i tusen knas idet forbannelsene traff den. Med et jerngrep om tryllestaven smatt han fram bak engelen –

«Hindrio!» brølte han og viftet vilt med staven over skulderen mot dødseterne som forfulgte ham.

Et halvkvalt skrik tydet på at han hadde stoppet iallfall én av dem, men det var ikke tid til å snu seg og se. Han bykset over Tretrollmannspokalen og dukket idet han hørte nye smell bak seg, og nye lysstråler skjøt rett over hodet hans mens han falt og kastet seg etter armen til Fredrik –

«Til side! Jeg skal drepe ham! Han er min!» hylte Voldemort.

Harrys hånd hadde funnet Fredriks håndledd; det var en gravstein mellom ham og Voldemort, men Fredrik var for tung til å bæres, og pokalen var utenfor rekkevidde –

Voldemorts røde øyne flammet i mørket. Harry så munnen kruse seg i et smil, så ham løfte tryllestaven –

«*Apporto*!» skrek Harry og pekte med staven på Tretrollmannspokalen.

Den fór til værs og suste mot ham – han snappet tak i hanken –

Og hørte Voldemorts hyl av raseri i samme øyeblikk som han merket det rykket innenfor navlen som betydde at flyttnøkkelen hadde virket – den

sendte ham av gårde i en hvirvel av vind og farger, med Fredrik på slep. De var på vei tilbake.

KAPITTEL TRETTIFEM

VERIFISERUM

Harry kjente at han smalt langflat i bakken; fjeset ble presset mot gresset, og gressduften fylte neseborene. Han hadde lukket øynene mens flyttnøkkelen transporterte dem, og han holdt dem lukket nå og rørte seg ikke. Det føltes som om pusten var hamret ut av ham; det gikk så rundt i hodet at bakken gynget som et skipsdekk. For å få balansen igjen, knuget han hardere om de to tingene han hadde tak i – den glatte, kalde hanken på Tretrollmannspokalen og Fredriks kropp. Han måtte ikke slippe noen av dem; da kom han til å skli utfor i mørket som samlet seg i utkanten av hodet. Sjokket og utmattelsen holdt ham liggende på bakken, og han trakk inn duften av gresset og ventet … ventet på at noen skulle gjøre noe, at noe skulle skje … og hele tida verket det dumpt i arret på pannen …

Brått var han omgitt av øredøvende, forvirrende larm – det var stemmer overalt, skritt, skrik … han ble liggende urørlig, skar bare en grimase mot støyen, som om alt dette var et mareritt som snart ville være over …

Så grep et par hender tak i ham og snudde ham rundt.

«Harry! *Harry*!»

Han åpnet øynene.

Han så opp i den stjernestrødde himmelen, og Albus Humlesnurr sto bøyd over ham. De mørke skyggene av en skokk mennesker stimlet sammen om dem, trengte seg nærmere; Harry merket at bakken under hodet hans vibrerte av skrittene.

Han var tilbake i utkanten av labyrinten. Over seg kunne han se tribunene, omrissene av folk som beveget seg på dem, stjernene ovenfor.

Han slapp taket i pokalen, men knuget bare enda fastere om Fredrik. Han løftet den ledige hånden og grep Humlesnurr om håndleddet, mens

Humlesnurrs ansikt svømte ut og inn av fokus.

«Han har kommet tilbake,» hvisket Harry. «Han er her igjen. Voldemort.»

«Hva er det som foregår? Hva har skjedd her?»

Kornelius Bloeufs ansikt dukket opp over Harry, opp ned. Det så blekt og forskrekket ut.

«Herregud – Djervell!» hvisket det. «Humlesnurr – han er død!»

Ordene ble gjentatt, de skyggeaktige skikkelsene som trengte seg sammen om dem gispet det videre til dem som sto rundt … og nye ropte det – skrek det – ut i natta: «Han er død! Han er *død*!» «Fredrik Djervell! *Død*!»

«Harry, slipp ham,» hørte han Bloeufs stemme si, og kjente fingre som prøvde å løsne taket hans om Fredriks slappe kropp, men Harry slapp ikke.

Humlesnurrs ansikt kom nærmere, men var fremdeles utydelig og tåkete. «Harry, du kan ikke hjelpe ham nå. Det er over. Du kan slippe ham.»

«Han ville at jeg skulle ta ham med tilbake,» mumlet Harry – det virket viktig å få forklart dette. «Han ville jeg skulle ta ham med til foreldrene hans …»

«Det er riktig, Harry … bare slipp taket nå …»

Humlesnurr bøyde seg ned, og med uventet kraft for en så gammel og tynn mann, løftet han Harry opp fra bakken og satte ham ned på beina. Harry svaiet. Hodet hamret. Det skadde beinet ville ikke bære ham. Mengden rundt dem skubbet og trengte på for å komme nærmere, presset seg mørkt sammen om ham – «Hva skjedde?» «Hva feiler det ham?» *«Djervell er død*!»

«Han må på sykestua!» sa Bloeuf gjennomtrengende. «Han er syk, han er skadd … Humlesnurr – Djervells foreldre, de er her, de er på tribunen …»

«Jeg skal ta Harry, Humlesnurr, jeg kan overta ham –»

«Nei, jeg vil helst –»

«Humlesnurr, Anton Djervell kommer løpende … han kommer hit … tror du ikke du bør si det til ham – før han ser …?»

«Harry, bli her –»

Jenter skrek og hulket hysterisk … hele scenen flakket så merkelig for øynene på Harry …

«Det er i orden, gutt, jeg har tak i deg … kom igjen … sykestua …»

«Humlesnurr sa jeg skulle bli her,» sa Harry grøtete. Hamringen i arret var så ille at han trodde han måtte kaste opp, og synet ble bare mer uklart.

«Du trenger å hvile … kom så …»

Noen som var større og sterkere enn Harry, halvt bar, halvt trakk ham gjennom den oppskremte mengden. Harry hørte gispene, skrikene og ropene rundt seg mens mannen som støttet ham, bante seg vei igjennom og videre tilbake mot borgen, over plenen, forbi sjøen og Durmstrangskipet … Harry hørte ikke annet enn den hivende pusten til mannen som hjalp ham å gå.

«Hva skjedde, Harry?» spurte mannen omsider, mens han løftet ham oppover steintrappa. *Klomp. Klomp. Klomp.* Det var Galøye Bister.

«Pokalen var en flyttnøkkel,» sa Harry mens de gikk gjennom inngangshallen. «Førte meg og Fredrik til en kirkegård … og Voldemort var der … fyrst Voldemort …»

Klomp. Klomp. Klomp. Opp marmortrappa …

«Mørkets herre? Var han der? Hva skjedde videre?»

«Drepte Fredrik … de drepte Fredrik …»

«Og etterpå?»

Klomp. Klomp. Klomp. Bortover gangen …

«Kokte en eliksir … fikk igjen kroppen sin …»

«Har Mørkets herre fått igjen kroppen sin? Han er kommet igjen?»

«Og så kom dødseterne … og så duellerte vi …»

«Har du duellert med Mørkets herre?»

«Kom meg unna … staven min … gjorde noe rart … jeg så moren og faren min … de kom ut av staven hans …»

«Hit inn, Harry … inn her, og sett deg ned … du blir snart bra igjen … drikk dette …»

Harry hørte klikket av en nøkkel i en lås og kjente at han fikk et krus i hendene.

«Drikk dette, så føler du deg snart bedre … kom igjen, Harry, jeg må vite akkurat hva som skjedde …»

Han hjalp Harry å helle drikken ned. Harry hostet da en skarp peppersmak fylte strupen. Bisters kontor kom i skarpere fokus, og det samme gjorde Bister selv … han så like blek ut som Bloeuf, og begge øynene gransket Harry uten å blunke.

«Er Voldemort tilbake, Harry? Er du helt sikker? Hvordan greide han det?»

«Han tok noe fra graven til faren sin, og fra Ormsvans og meg,» sa Harry. Han følte seg klarere i hodet, og arret gjorde ikke så vondt lenger. Nå kunne han se Bisters ansikt tydelig, enda det var mørkt på kontoret. Han kunne fremdeles høre skrik og rop fra rumpeldunkbanen der nede.

«Hva tok Mørkets herre fra deg?» spurte Bister.

«Blod,» sa Harry og viste fram armen. Det var en flenge i ermet der dolken til Ormsvans hadde spjæret det.

Bister pustet ut, langt og hvislende. «Og dødseterne? Kom de tilbake?»

«Ja,» sa Harry. «Massevis av dem …»

«Hvordan behandlet han dem?» spurte Bister lavt. «Tilga han dem?»

Men Harry hadde plutselig kommet på noe han skulle ha sagt til Humlesnurr, sagt med det samme – «Det er en dødseter på Galtvort! Det er en dødseter her – det var han som slapp navnet mitt i Ildbegeret og passet på at jeg kom igjennom alle prøvene –»

Harry prøvde å reise seg, men Bister skjøv ham tilbake på plass.

«Jeg vet hvem dødseteren er,» sa han rolig.

«Karkaroff?» sa Harry vilt. «Hvor er han? Har De tatt ham? Er han innesperret?»

«Karkaroff?» sa Bister med en underlig latter. «Karkaroff rømte i kveld, da han kjente Mørkets merke brenne på armen sin. Han forrådte for mange trofaste tilhengere av Mørkets herre til at han har lyst til å møte dem nå … men jeg tror neppe han kommer langt. Mørkets herre har sine midler til å oppspore sine fiender.»

«Har Karkaroff *rømt*? Stukket av? Men – men da var det ikke han som la navnet mitt i begeret, altså?»

«Nei,» sa Bister langsomt. «Nei, det var ikke det. Det var jeg.»

Harry hørte det, men trodde det ikke.

«Nei, det er ikke sant,» sa han. «Det var ikke Dem … det kan ikke være Dem …»

«Men det var det,» sa Bister. Det magiske øyet snurret rundt og stirret på døra, og Harry forsto at han ville være sikker på at det ikke sto noen utenfor. Samtidig trakk han fram tryllestaven og rettet den mot Harry.

«Jaså, så han tilga dem?» sa han. «De dødseterne som gikk fri? De som unnslapp Azkaban?»

«Hva?» sa Harry.

Han stirret på tryllestaven Bister pekte på ham med. Det var en dårlig spøk. Det måtte det være.

«Jeg spurte om han tilga det avskummet som ikke engang gadd å lete etter ham,» sa Bister stillferdig. «De forræderiske feigingene som ikke engang ville risikere Azkaban for ham. De troløse, skamløse kjøterne som var modige nok til å danse rundt i masker under verdenscupen, men rømte så fort de fikk øye på Mørkets merke da jeg sendte det opp.»

«*De* sendte … hva er det De snakker om?»

«Jeg har fortalt deg det før, Harry – hvis det er noe jeg avskyr verre enn alt annet, så er det en dødseter som har gått fri. De vendte min herre ryggen da han trengte dem mest. Jeg ventet at han skulle straffe dem. Ventet at han skulle torturere dem. Fortell meg at han pinte dem, Harry …» Plutselig var det et sinnssykt smil i Bisters ansikt. «Fortell meg at han sa til dem at jeg, bare jeg, alltid var trofast mot ham … beredt til å risikere alt for å gi ham det ene han ønsket seg over alt – *deg*!»

«Men De … det … det kan ikke være Dem …»

«Som la navnet ditt i Ildbegeret, under en annen skoles navn? Det var meg. Som skremte vekk enhver jeg trodde kunne prøve å skade deg eller hindre at du vant turneringen? Det var meg. Som satte Gygrid på tanken om å vise deg dragene? Det var meg. Som hjalp deg å oppdage den eneste måten du kunne komme deg forbi dragen på? *Det var meg*.»

Nå hadde det magiske øyet forlatt døra og siktet seg inn på Harry. Den skjeve munnen gliste bredere. «Det har ikke vært lett, Harry, å styre deg gjennom disse prøvene uten å vekke mistanke. Jeg måtte bruke hvert grann av sluhet jeg eier for at ingen skulle mistenke meg for å ha en hånd med i at

du greide deg. Hadde det gått for lett for deg, ville Humlesnurr blitt meget mistenksom. Bare du kom deg inn i labyrinten, helst med et brukbart forsprang – da visste jeg at jeg hadde en sjanse til å bli kvitt de andre forkjemperne og legge veien åpen for deg. Men så hadde jeg jo din egen dumhet å stri med, da. Den andre prøven … det var da jeg var reddest for at vi skulle mislykkes. Jeg holdt øye med deg, Potter. Jeg skjønte at du ikke hadde løst gåten i egget, så jeg ble nødt til å gi deg enda et hint –»

«Det gjorde De ikke, det,» sa Harry hest. «Det var Fredrik som –»

«Hvem tror du fortalte Fredrik at han skulle åpne det under vann? Det var meg. Jeg stolte på at han ville fortelle det videre til deg. Anstendige folk er så enkle å manipulere, Potter. Jeg var sikker på at Fredrik ville gjøre gjengjeld for at du fortalte ham om dragene, og det gjorde han. Men selv da, Potter, selv da måtte jeg regne med at du kunne mislykkes. Jeg holdt øye med deg uavbrutt … alle de timene på biblioteket. Gikk det aldri opp for deg at den boka du trengte, lå på sovesalen din hele tida? Jeg plantet den der tidlig; jeg ga den til den Langballe-guttungen, husker du ikke det? *Magiske mediterrane vannplanter og deres egenskaper*. Der hadde du funnet alt du trengte å vite om gjellegress. Jeg ventet jo at du skulle spørre alle og enhver om hjelp. Langballe ville ha fortalt deg det på øyeblikket. Men det gjorde du ikke … det gjorde du ikke, nei … du har en lei hang til stolthet og selvstendighet som kunne ødelagt alt.

Så hva kunne jeg gjøre? Skaffe deg opplysningen fra en annen, uskyldig kilde, selvsagt. Du fortalte meg på juleballet at en husnisse som het Noldus hadde gitt deg en julepresang. Jeg kalte inn nissen til lærerværelset for å hente noen kutter til rens, og imens sørget jeg for å ha en høylytt samtale med professor McSnurp om gislene som ble tatt, og om Potter kom til å tenke på at han kunne bruke gjellegress. Og din lille nissevenn løp rett av gårde til Slurs lagerskap og skyndte seg til deg …»

Bisters tryllestav pekte fremdeles rett på Harrys hjerte. Over skulderen hans kunne Harry se utydelige skikkelser som beveget seg i fiendespeilet på veggen. «Du ble så lenge i sjøen at jeg var redd for at du hadde druknet, Potter. Men heldigvis tok Humlesnurr idiotien din for edelhet og ga deg poeng for det, så jeg kunne puste ut igjen.

Du hadde det selvsagt altfor lett i labyrinten i kveld også,» fortsatte Bister. «Det var fordi jeg patruljerte på utsida og kunne se gjennom de ytterste hekkene og våde vekk mange av hindringene for deg. Jeg lammet Fleur Delacour da hun kom forbi. Og jeg satte Befaliusforbannelsen på Krumm for at han skulle gjøre kål på Djervell og gi deg klar bane til Tretrollmannspokalen.»

Harry glodde på Bister. Han kunne ikke fatte hvordan dette kunne henge sammen … Humlesnurrs venn, den berømte svartspaneren … han som hadde fakket så mange dødsetere … det hang ikke på greip, overhodet ikke …

De utydelige skikkelsene i fiendespeilet hadde klarnet litt og blitt skarpere. Over skulderen på Bister kunne Harry se omrissene av tre mennesker, som kom stadig nærmere. Men Bister så ikke på speilet. Det magiske øyet var fiksert på Harry.

«Mørkets herre greide ikke å drepe deg, Potter, og han som var så oppsatt på det,» hvisket han. «Tenk hvordan han vil belønne meg når han får vite at jeg har gjort det for ham. Jeg ga ham deg – det han trengte mer enn alt annet for å kunne gjenoppstå – og snart har jeg drept deg for ham også. Jeg kommer til å bli hedret framfor alle dødsetere. Jeg blir hans kjæreste og næreste støtte … nærere enn en sønn …»

Det normale øyet hans bulte, men det magiske stirret stivt på Harry. Døra var låst, og Harry visste at han aldri kunne rive fram tryllestaven i tide …

«Mørkets herre og jeg har mye til felles,» sa Bister. Nå virket han fullstendig gal, der han tårnet opp over Harry og flirte ned mot ham. «For eksempel er vi begge blitt meget skuffet over våre fedre … *meget* skuffet, ja. Og begge har vi måttet tåle den vanære å bli oppkalt etter de samme fedrene, Harry. Og begge har hatt gleden – den store gleden – av å drepe fedrene våre for å sikre at Mørkets makt skal reise seg!»

«De er jo gærn,» sa Harry; han greide ikke å la være. «De er helt sprø!»

«Å jaså, er jeg gal, hva?» sa Bister, og stemmen steg ukontrollert. «Det skal vi nok se på! Vi skal snart se hvem som er gal, nå som Mørkets herre har gjenoppstått og har meg ved sin side! Han er her igjen, Harry Potter, du ble ikke hans bane – og nå blir jeg *din*!»

Bister hevet tryllestaven og åpnet munnen, Harrys hånd fór mot kuttebrystet –

«Lamstivosløvus!» Det kom et blendende glimt av rødt lys, samtidig som døra til Bisters kontor ble sprengt til pinneved med et splintrende brak –

Bister ble slengt baklengs overende på golvet. Harry stirret fremdeles på det stedet ansiktet hans hadde vært, men det han så, var Albus Humlesnurr, professor Slur og professor McSnurp som stirret tilbake på ham fra fiendespeilet. Han snudde seg og så alle tre stå i døråpningen, Humlesnurr forrest med tryllestaven løftet.

I det øyeblikket gikk det for første gang helt opp for ham hvorfor folk sa at Humlesnurr var den eneste trollmannen Voldemort noensinne hadde fryktet. Uttrykket i Humlesnurrs ansikt mens han stirret ned på Galøye Bisters bevisstløse skikkelse var frykteligere enn noe Harry kunne ha forestilt seg. Nå var det ikke noe vennlig smil i ansiktet hans, ikke noe glimt i øyet bakom brillene, bare et eldgammelt ansikt som uttrykte kaldt raseri med hver fure. Hele Humlesnurr utstrålte en kraft så sterk at det føltes som brennende hete.

Han kom inn på kontoret, stakk en fot under den bevisstløse Bister og vippet ham over på ryggen, så de kunne se ansiktet. Slur fulgte etter ham inn. På veien kikket han i fiendeglasset, hvor hans eget ansikt fremdeles glante sint inn i rommet.

Professor McSnurp gikk rett bort til Harry.

«Kom igjen, Potter,» hvisket hun. Det rykket i den stramme munnen, som om hun var like ved å gråte. «Bli med meg … sykestua …»

«Nei,» sa Humlesnurr skarpt.

«Humlesnurr, han må – se på ham – han har vært igjennom nok i kveld –»

«Han skal bli, Minerva, fordi det er ting han behøver å forstå,» sa Humlesnurr kort. «Forståelse er det første skrittet mot aksept, og veien til legedom går gjennom aksept. Han er nødt til å forstå hvem som har utsatt ham for kveldens prøvelser, og hvorfor.»

«Bister,» sa Harry. Det hadde fremdeles ikke gått opp for ham. «Åssen kunne det være Bister?»

«Dette er ikke Alastor Bister,» sa Humlesnurr rolig. «Alastor Bister har du aldri møtt. Den virkelige Bister ville aldri ført deg alene bort fra meg etter det som hendte i kveld. I det øyeblikket han tok deg med, visste jeg det – og fulgte etter.»

Humlesnurr bøyde seg over den slappe kroppen og stakk hånden innenfor Bisters kutte. Den kom fram igjen med Bisters lommelerke og et nøkkelknippe. Så snudde han seg mot professor McSnurp og Slur.

«Severus, gå og hent det sterkeste sannhetsserumet du har. Gå deretter ned i kjøkkenet og hent opp den husnissen som heter Blunka. Minerva, vær snill og gå ned til Gygrid. I gresskaråkeren der finner du en stor, svart hund. Ta med deg hunden opp til mitt kontor og si til ham at jeg kommer snart, og etterpå kommer du tilbake hit.»

Om Slur eller McSnurp fant disse instruksene litt påfallende, skjulte de iallfall forvirringen. Begge snudde på hælen og forsvant. Humlesnurr gikk bort til kofferten med de sju låsene, satte den første nøkkelen i og dreide rundt. Kofferten inneholdt en mengde formelbøker. Han lukket den igjen, satte en ny nøkkel i en ny lås og åpnet kofferten igjen. Formelbøkene var borte; nå inneholdt kofferten en haug av ødelagte snikoskoper, litt pergament og noen penner, samt noe som så ut som en sølvskimrende usynlighetskappe. Harry så forbløffet på mens Humlesnurr satte den tredje, fjerde, femte og sjette nøkkelen i låsen og åpnet kofferten for hver gang, mens stadig nye innhold kom til syne. Endelig satte han den sjuende nøkkelen i låsen, slo lokket opp, og Harry kunne ikke la være å sette i et rop av forbløffelse.

Han stirret ned i en slags sjakt. Det var et underjordisk rom, og på golvet omtrent tre meter under lå en mager, utsultet mann som øyensynlig sov – den virkelige Alastor Bister. Trebeinet manglet; øyehulen hvor det magiske øyet skulle sittet, så ut som den var tom under øyelokket, og det manglet hele totter av det gråsprengte håret. Harry stirret målløs fra den sovende Bister i kofferten til den bevisstløse Bister på kontorgolvet.

Humlesnurr klatret ned i kofferten, slapp seg ned og falt lettbeint ned på golvet ved sida av den sovende Bister. Han bøyde seg over ham.

«Lammet – under kontroll av Befaliusforbannelsen – svært svak,» sa han. «Men selvsagt måtte de holde ham i live. Harry, kast ned bedragerens kappe; Alastor er iskald. Madam Pomfrit må se på ham, men det virker ikke som han er i noen øyeblikkelig fare.»

Harry gjorde som han fikk beskjed om, og Humlesnurr la kappen over Bister, pakket ham godt inn og klatret opp av kofferten igjen. Så tok han opp lommelerka som sto på kateteret, skrudde av lokket og snudde den opp ned. En tykk, klebrig væske sprutet ut over golvet.

«Polyksir, Harry,» sa Humlesnurr. «Der ser du hvor enkelt det var, og hvor genialt. For Bister drikker jo aldri av annet enn lommelerka; han er kjent for det. Bedrageren måtte selvsagt holde den virkelige Bister i nærheten for å kunne fortsette å lage polyksiren. Se på håret hans …» Humlesnurr kikket ned på Bister i kofferten. «Hvor bedrageren har klippet av hårstrå i hele år; du ser vel hvor ujevnt det er. Men jeg tror nesten kveldens viderverdigheter har fått vår falske Bister til å glemme å ta en slurk så regelmessig som han skulle – hver time på slaget – men det får vi snart se …»

Han trakk fram stolen fra kateteret og satte seg, med blikket festet på den bevisstløse Bister på golvet. Harry stirret også på ham, og minuttene gikk i taushet …

Og så, for øynene på Harry, begynte ansiktet til mannen på golvet å forandre seg. Arrene falmet, huden ble glattere, den maltrakterte nesa ble hel og begynte å krympe. Den lange manken av gråsprengt hår trakk seg tilbake i skallen og ble strågult. Plutselig falt trebeinet av med et skarpt *klomp* da et normalt bein vokste ut der det hadde vært, og i neste øyeblikk ploppet det magiske øyet ut av ansiktet, og et normalt øye kom i stedet. Det magiske trillet over golvet mens det fortsatte å speide til alle kanter.

Den som nå lå foran Harry var en mann med blek, litt fregnete hud og uryddig, gult hår. Han så godt hvem det var. Han hadde sett ham i Humlesnurrs tanketank, sett desperantene føre ham ut fra retten, mens han prøvde å overbevise herr Kroek om at han var uskyldig … men nå var det kommet rynker rundt øynene, og han virket mye eldre …

De hørte raske skritt i gangen utenfor. Slur hadde kommet tilbake med Blunka. Professor McSnurp kom hakk i hæl.

«Kroek!» sa Slur og bråstoppet i døråpningen. «Bart Kroek!»

«Du gode allverdens,» sa professor McSnurp, bråstoppet også og stirret ned på mannen på golvet.

En groskitten og ustelt Blunka tittet fram bak beina til Slur. Hun åpnet munnen på vidt gap og skrek skingrende: «Unge herr Bart, herr Bart, hva gjøre Dem her?»

Hun kastet seg fram over brystet på den unge mannen. «Dere ha drept han! Dere ha drept han! Dere ha drept herren sin sønn!»

«Han er bare lammet, Blunka,» sa Humlesnurr. «Gå til side, er du snill. Severus, har du serumet?»

Slur rakte Humlesnurr en liten glassflaske med helt klar væske: verifiserumet han hadde truet Harry med i timen. Humlesnurr reiste seg, bøyde seg over mannen på golvet og trakk ham opp i sittende stilling mot veggen under fiendespeilet, hvor speilbildene av Humlesnurr, Slur og McSnurp fremdeles glante barskt ned på dem. Blunka skalv og ble sittende på kne med hendene for ansiktet. Humlesnurr tvang mannens munn opp og helte tre dråper i den. Så pekte han med tryllestaven på brystet hans og sa: «*Stimulus*!»

Kroeks sønn åpnet øynene. Ansiktet var slapt, og øynene ufokuserte. Humlesnurr knelte foran ham så ansiktene var i samme høyde.

«Kan du høre meg?» spurte han rolig.

Det rykket litt i mannens øyelokk.

«Ja,» mumlet han.

«Jeg vil gjerne du skal fortelle oss hvordan det har gått til at du er her,» sa Humlesnurr lavt. «Hvordan greide du å rømme fra Azkaban?»

Kroek trakk pusten dypt og skjelvende, og så begynte han å snakke med flat, uttrykksløs stemme. «Moren min reddet meg. Hun visste hun var døende. Hun overtalte far til å hjelpe meg ut som en siste tjeneste til henne. Han var mye gladere i henne enn han noen gang hadde vært i meg. Han gikk med på det. De kom og besøkte meg. De ga meg en slurk polyksir med

et av mors hår i. Hun tok også en slurk, med et av mine. Så vi byttet utseende.»

Blunka ristet skjelvende på hodet. «Ikke si mer, unge herr Bart, ikke si mer, Dem lager bare masse problem for faren Dems!»

Men Kroek trakk bare pusten dypt og fortsatte i den samme flate tonen. «Desperantene er blinde. De sanset at én frisk og én døende person kom inn i Azkaban. Siden sanset de at én frisk og én døende kom ut igjen. Far smuglet meg ut forkledd som mor, i tilfelle noen av fangene så på gjennom sprinkeldørene.

Mor døde kort tid etter i Azkaban. Hun passet på å drikke polyksir til det siste. Hun ble begravd under mitt navn og med mitt utseende. Alle trodde hun var meg.»

Øyelokkene hans sitret litt.

«Og hva gjorde din far med deg, da dere var kommet hjem?» spurte Humlesnurr lavmælt.

«Iscenesatte min mors død. En liten, privat begravelse. Den graven er tom. Husnissen pleide meg til jeg fikk kreftene igjen. Etterpå måtte jeg holdes i skjul. Holdes under kontroll. Far brukte diverse formler for å holde styr på meg. Så snart jeg var kommet til krefter, ville jeg ikke annet enn å finne min herre … vende tilbake til hans tjeneste.»

«Hvordan holdt din far styr på deg?» spurte Humlesnurr.

«Med Befaliusforbannelsen,» sa Kroek. «Da hadde far full kontroll over meg. Jeg ble tvunget til å gå med usynlighetskappe dag og natt. Husnissen var alltid hos meg. Hun var både min pleier og min fangevokter. Hun syntes synd på meg. Hun overtalte far til å slakke på tøylene iblant. Belønning for god oppførsel.»

«Herr Bart, herr Bart,» hikstet Blunka mellom fingrene. «Dem må ikke fortelle mer, vi få masse problem …»

«Oppdaget noen at du likevel var i live?» spurte Humlesnurr lavt. «Var det andre som visste det enn din far og husnissen?»

«Ja,» sa Kroek, og øyelokkene sitret. «En heks på fars kontor. Berta Flurp. Hun kom hjem til oss med noen papirer far skulle underskrive på. Han var ikke hjemme. Blunka viste henne inn og gikk tilbake til kjøkkenet.

Men Berta Flurp hørte at Blunka snakket med meg. Hun kom og snuste. Hun hørte nok til å gjette hvem som gjemte seg under usynlighetskappen. Så kom far hjem. Hun konfronterte ham med det. Han satte en svært kraftig misminnevåde på henne så hun skulle glemme det hun hadde oppdaget. Den var *for* kraftig. Han sa at hukommelsen hennes ble varig svekket etterpå.»

«Hvorfor hun komme for snuse i min herres private saker?» hulket Blunka. «Hvorfor hun ikke la oss være fred?»

«Fortell om verdenscupen,» sa Humlesnurr.

«Blunka overtalte far til det,» sa Kroek, stadig med den samme monotone stemmen. «Det tok flere måneder. Jeg hadde ikke vært ute av huset på årevis. Jeg hadde vært veldig opptatt av rumpeldunk. La ham gå, sa hun. Han skal jo ha på seg usynlighetskappen. Han kan vel få se på. La ham puste frisk luft for en gangs skyld. Hun sa at mor ville ha ønsket det sånn. Hun sa til far at mor hadde dødd for å gi meg friheten. Det var ikke et liv i fangenskap hun hadde reddet meg for. Til slutt ga han etter.

Det ble omhyggelig planlagt. Far tok med meg og Blunka opp i topplosjen tidlig på dagen. Blunka skulle si at hun holdt av en plass til far. Jeg skulle sitte der, usynlig. Når alle hadde forlatt losjen igjen, skulle vi også gå ut. Det ville se ut som om Blunka var alene. Ingen ville merke det.

Men Blunka visste ikke at jeg var blitt sterkere. Jeg hadde begynt å kjempe imot fars Befaliusforbannelse. Noen ganger var jeg nesten meg selv igjen. I korte perioder virket det som kontrollen hans glapp. Det var det som skjedde i topplosjen. Det var som å våkne av en dyp søvn. Midt under kampen oppdaget jeg at jeg var ute blant folk, og at det stakk opp en tryllestav av lomma til en gutt foran meg. Jeg hadde ikke fått bruke en tryllestav siden før Azkaban. Så jeg stjal den. Blunka visste det ikke. Blunka har høydeskrekk. Hun holdt hendene for ansiktet.»

«Herr Bart, Dem har vært stygg, stygg gutt!» hvisket Blunka, og det sildret tårer fram mellom fingrene hennes.

«Så du tok altså tryllestaven,» sa Humlesnurr. «Og hva gjorde du med den?»

«Vi gikk tilbake til teltet,» sa Kroek. «Da hørte vi dem. Vi hørte dødseterne. De som aldri hadde sittet i Azkaban. De som aldri hadde lidd for min herres skyld. De hadde vendt ham ryggen. De var ikke slavebundet, slik som jeg. De hadde frihet til å lete ham opp, men de gjorde det ikke. De nøyde seg med å forlyste seg med gomper. Lyden av stemmene deres vekket meg. Jeg var klarere i hodet enn på lenge. Jeg var sint. Jeg hadde tryllestaven. Jeg ville angripe dem for deres troløshet mot min herre. Far hadde gått fra teltet, gått for å sette gompene fri. Blunka ble redd da hun så meg så sint. Hun brukte sin egen slags magi for å binde meg til seg. Hun dro meg med ut fra teltet og inn i skogen, bort fra dødseterne. Jeg prøvde å holde henne igjen. Jeg ville tilbake til leirplassen. Jeg ville vise de dødseterne hva ekte troskap til Mørkets herre vil si, og straffe dem for at de manglet den. Jeg brukte tryllestaven jeg hadde stjålet til å mane Mørkets merke på himmelen.

Så kom trollmennene fra departementet. De skjøt lammevåder overalt. En av vådene slo gjennom trærne hvor Blunka og jeg sto. Båndet som bandt meg til henne ble brutt. Begge to ble lammet.

Da Blunka ble oppdaget, visste far at jeg måtte være i nærheten. Han ransakte buskene hvor Blunka ble funnet og følte seg fram til der jeg lå. Han ventet til de andre departementstrollmennene hadde forlatt skogen. Så brukte han Befaliusforbannelsen på meg igjen og tok meg med hjem. Han ga Blunka sparken. Hun hadde sviktet ham. Hun hadde latt meg få tak i en tryllestav. Hun hadde nesten latt meg rømme.»

Det kom et ul av fortvilelse fra Blunka.

«Nå var det bare far og meg i huset. Og så … og så …» Hodet til Kroek rullet rundt, og det bredde seg et sinnssykt smil i ansiktet. «Så kom herren min til meg.

Han kom hjem til oss sent en kveld, i armene på sin tjener Ormsvans. Min herre hadde funnet ut at jeg var i live. Han hadde fanget Berta Flurp i Albania. Han hadde torturert henne. Hun hadde fortalt ham mye. Hun fortalte at den gamle svartspaneren Bister skulle undervise på Galtvort. Han torturerte henne til han brøt ned misminnevåden far hadde lagt på henne. Hun fortalte at jeg hadde rømt fra Azkaban. Hun fortalte at far holdt meg

innesperret for å hindre at jeg oppsøkte min herre. Dermed visste min herre at jeg fremdeles var hans trofaste tjener – kanskje den mest trofaste han hadde. Min herre la en plan, basert på opplysningene fra Berta. Han hadde bruk for meg. Han kom hjem til oss rundt midnatt. Far lukket opp.»

Smilet hans ble bredere, som om han mintes den søteste stund i sitt liv. Blunkas livredde, brune øyne tittet fram mellom fingrene. Det virket som hun var for forferdet til å få fram et ord.

«Det var svært fort overstått. Min herre satte Befaliusforbannelsen på far. Nå var det far som var fanget og under kontroll. Min herre tvang ham til å skjøtte sine plikter som vanlig og oppføre seg som om alt var som det skulle. Og jeg ble sluppet fri. Jeg våknet. Jeg var meg selv igjen, i live, som jeg ikke hadde vært på årevis.»

«Og hva ba fyrst Voldemort deg gjøre?» spurte Humlesnurr.

«Han spurte om jeg var villig til å våge alt for ham. Jeg var rede. Det var min drøm, min største ærgjerrighet, å tjene ham og bevise min troskap. Han sa han hadde bruk for å plassere en trofast tjener på Galtvort. En tjener som skulle veilede Harry Potter gjennom Tretrollmannsturneringen uten at noen merket det. En tjener som skulle våke over Harry Potter. Sikre at han kom først fram til Tretrollmannspokalen. Forhekse pokalen til en flyttnøkkel, som skulle føre den første som rørte den til min herre. Men først –»

«Trengte dere Alastor Bister,» sa Humlesnurr. De blå øynene lynte, men stemmen var like rolig.

«Det var Ormsvans og jeg som ordnet det. Vi hadde gjort klar polyksiren på forhånd. Vi reiste hjem til ham. Bister satte seg til motverge. Det ble kamp. Vi greide å få kontroll med ham akkurat i tide. Tvang ham ned i en skuff i hans egen magiske koffert. Tok litt hår fra ham og puttet oppi polyksiren. Jeg drakk den og ble Bisters dobbeltgjenger. Jeg tok beinet og øyet hans. Jeg var klar til å møte Arthur Wiltersen da han dukket opp for å ta seg av gompene som hadde hørt oppstyret. Jeg fikk søppelbøttene til å romstere på gårdsplassen. Jeg sa til Arthur Wiltersen at jeg hadde hørt uvedkommende på gårdsplassen, og at det var dem som hadde utløst søppelbøttene. Så pakket jeg Bisters klær og svartvarslere og Bister selv i kofferten hans og bega meg til Galtvort. Jeg holdt ham i live, men under

kontroll med Befaliusforbannelsen. Jeg trengte å kunne spørre ham ut. Finne ut alt om fortida og vanene hans, så jeg kunne lure til og med Humlesnurr. Dessuten trengte jeg håret hans til polyksiren. De andre ingrediensene var lette å få tak i. Boomslangeskinn stjal jeg fra fangekjelleren. Da eliksirlæreren grep meg på kontoret sitt, sa jeg at jeg hadde ordre om å ransake det.»

«Og hvor ble det av Ormsvans etter at dere overmannet Bister?» spurte Humlesnurr.

«Ormsvans dro tilbake for å pleie min herre hjemme hos oss, og for å holde et øye med far.»

«Men din far greide å rømme,» sa Humlesnurr.

«Ja. Etter en stund begynte han å kjempe imot Befaliusforbannelsen, akkurat slik jeg hadde gjort. Det kom perioder da han visste hva som foregikk. Min herre fant ut at det ikke lenger var trygt å la far forlate huset. Han tvang ham til å sende brev til departementet i stedet. Han fikk ham til å skrive og si han var syk. Men Ormsvans gjorde ikke sin plikt. Han var ikke vaktsom nok. Far greide å rømme. Far kom til å fortelle Humlesnurr alt, tilstå alt. Han kom til å innrømme at han hadde smuglet meg ut fra Azkaban.

Min herre sendte bud om at far hadde rømt. Han sa jeg måtte stoppe ham for enhver pris. Så jeg ventet og var på vakt. Jeg brukte kartet jeg hadde tatt fra Harry Potter. Kartet som nesten hadde ødelagt alt.»

«Kart?» sa Humlesnurr fort. «Hvilket kart er det snakk om?»

«Potters kart over Galtvort. Potter så meg på det. Potter så at jeg stjal flere ingredienser til polyksiren fra Slurs kontor en kveld. Han trodde jeg var min far, siden vi heter det samme. Den samme kvelden tok jeg kartet fra Potter. Jeg sa til ham at min far avskydde svarte trollmenn. Potter trodde at far var ute etter Slur.

I en uke ventet jeg på at far skulle dukke opp på Galtvort. Omsider en kveld viste kartet at far var kommet inn på skoleområdet. Jeg trakk på meg usynlighetskappen og gikk for å møte ham. Han gikk rundt i utkanten av Skogen. Så kom Potter og Krumm. Jeg ventet. Jeg kunne ikke skade Potter,

min herre hadde bruk for ham. Potter løp for å hente Humlesnurr. Jeg lammet Krumm. Og så drepte jeg min far.»

«Neeeeii!» ulte Blunka. «Herr Bart, å, unge herr Bart, hva er det Dem si?»

«Du drepte din far,» sa Humlesnurr, med den samme lave stemmen. «Og hva gjorde du med liket?»

«Bar det inn i Skogen. Dekket det til med usynlighetskappen. Jeg hadde med meg kartet. Jeg så at Potter løp inn i borgen. Han møtte Slur. De to møtte Humlesnurr. Jeg så at Potter fikk Humlesnurr med seg ut av borgen. Jeg gikk ut av Skogen igjen, kom meg bak dem og gikk og møtte dem. Jeg sa til Humlesnurr at Slur hadde fortalt meg hvor jeg skulle gå.

Humlesnurr sa jeg skulle gå og lete etter min far. Jeg gikk tilbake til fars lik. Holdt øye med kartet. Da alle var gått, transfigurerte jeg liket. Han ble et bein … jeg tok på meg usynlighetskappen og begravde det i den nyspadde jorda utenfor Gygrids hytte.»

Det var fullstendig stille i rommet, bortsett fra Blunkas hulking.

Så sa Humlesnurr: «Og i kveld …»

«Tilbød jeg meg å plassere Tretrollmannspokalen i labyrinten før middag,» hvisket Bart Kroek. «Forhekset den til en flyttnøkkel. Min herres plan virket. Han har kommet til makten igjen, og han skal hedre meg hinsides noen trollmanns villeste drømmer.»

På ny bredde det sinnssyke smilet seg over ansiktet hans. Så falt hodet ned på skulderen, mens Blunka jamret og hikstet ved sida av ham.

KAPITTEL TRETTISEKS

VEIENE SKILLES

Humlesnurr reiste seg. Et øyeblikk stirret han ned på Bart Kroek med avsky over hele ansiktet. Så løftet han tryllestaven igjen, og fram av den skjøt det tau som snurret seg rundt Kroek og bandt ham solid fast.

Han snudde seg mot professor McSnurp. «Minerva, kan jeg be deg holde vakt her, mens jeg følger Harry opp?»

«Ja visst,» sa professor McSnurp. Hun så litt kvalm ut, som om hun nettopp hadde sett noen kaste opp. Men da hun trakk fram tryllestaven og siktet på Bart Kroek med den, var hånden stø som fjell.

«Severus,» sa Humlesnurr og snudde seg mot Slur, «vær vennlig og si til madam Pomfrit at hun skal komme hit ned. Vi må få Alastor Bister opp på sykestua. Deretter kan du gå ut i parken, finne Kornelius Bloeuf og ta ham med opp hit. Han vil utvilsomt forhøre Kroek selv. Si at han finner meg på sykestua om en halvtimes tid, hvis han trenger meg.»

Slur nikket taust og feide ut av rommet.

«Harry?» sa Humlesnurr vennlig.

Harry reiste seg og sjanglet igjen; smerten i beinet, som han helt hadde glemt mens han lyttet til Kroek, var tilbake med full kraft. Det gikk opp for ham at han skalv også. Humlesnurr grep ham i armen og hjalp ham ut i den mørke gangen.

«Jeg vil gjerne at du kommer opp på mitt kontor først, Harry,» sa han lavmælt mens de gikk bortover. «Sirius venter på deg der.»

Harry nikket. En slags nummenhet hadde kommet over ham, en følelse av at alt dette var uvirkelig; og han brydde seg ikke om det, var til og med glad for det. Han ville ikke tenke på noe av det som hadde skjedd siden han rørte ved Tretrollmannspokalen. Han ville ikke se nærmere på disse

minnene som ustanselig skjøt gjennom hodet hans, friske og skarpe som fotografier. Galøye Bister nede i kofferten, Ormsvans som lå sammensunket på bakken og vogget armstumpen sin, Voldemort som sto opp av den dampende kjelen, Fredrik … død, Fredrik som ba om å få komme tilbake til foreldrene sine …

«Rektor,» mumlet Harry, «hvor er herr og fru Djervell?»

«De er sammen med professor Stikling,» sa Humlesnurr. Stemmen hans, som hadde vært så rolig gjennom hele forhøret av Bart Kroek, skalv for første gang. «Hun er husstyrer i Fredriks hus, og den som kjente ham best.»

De var kommet til steinuhyret. Humlesnurr sa passordet, det hoppet til side, og han og Harry gikk opp den rullende vindeltrappa til eikedøra. Humlesnurr skjøv den opp.

Der sto Sirius. Ansiktet var like hvitt og innhult som den gangen han unnslapp fra Azkaban. I en eneste rask bevegelse var han framme hos Harry. «Harry, er det bra med deg? Jeg visste det – jeg visste at noe sånt – hva skjedde?»

Han skalv på hendene mens han hjalp Harry ned i en stol foran skrivebordet.

«Hva skjedde?» spurte han igjen, enda mer inntrengende.

Humlesnurr begynte å fortelle ham alt Bart Kroek hadde sagt. Harry hørte bare etter med et halvt øre. Han var så trett at hver knokkel i kroppen verket; han ønsket ikke annet enn å sitte her uforstyrret i time etter time, helt til han sovnet og ikke behøvde å tenke eller føle noe mer.

Han hørte lyden av myke vingeslag. Føniksen Vulcan hadde lettet fra vaglet sitt, flydd tvers gjennom kontoret og landet på kneet hans.

«Hei, Vulcan,» sa Harry lavt. Han strøk føniksen over de vakre røde og gylne fjærene. Vulcan blunket fredsommelig opp mot ham. Det var noe trøstefullt ved den varme tyngden av ham.

Humlesnurr hadde sluttet å snakke. Han satte seg bak skrivebordet og så på Harry, som unngikk blikket hans. Nå ville Humlesnurr spørre ham ut … tvinge ham til å gjenoppleve alt sammen.

«Jeg er nødt til å vite hva som skjedde etter at du rørte ved flyttnøkkelen i labyrinten, Harry,» sa Humlesnurr.

«Vi kan vel la det ligge til i morgen, Humlesnurr?» sa Sirius barskt. Han hadde lagt hånden på skulderen til Harry. «La ham sove. La ham hvile nå.»

Harry merket en bølge av takknemlighet mot Sirius, men Humlesnurr enset ikke det han hadde sagt, bare lente seg fram mot Harry. Harry løftet motvillig på hodet og så inn i de blå øynene.

«Hvis jeg trodde det kunne være noen hjelp for deg å trylle deg i søvn,» sa Humlesnurr vennlig, «og la deg utsette det øyeblikket da du må tenke over hva som har skjedd i kveld, så hadde jeg gjort det. Men jeg vet bedre. Å bedøve smerten en liten stund, gjør den bare verre når du endelig føler den. Du har vist tapperhet hinsides alt jeg kunne ha ventet av deg. Nå ber jeg deg vise ditt mot en gang til. Jeg ber deg fortelle oss hva som skjedde.»

Det kom en bløt, dirrende tone fra føniksen. Den hang skjelvende i lufta, og Harry syntes det føltes som om en dråpe av en varm væske hadde glidd gjennom strupen og ned i magen og varmet og styrket ham.

Han trakk pusten dypt og begynte å fortelle. Mens han snakket, var det som syner av alt som hadde skjedd den kvelden steg opp for hans indre blikk; han så den glitrende overflaten på eliksiren som hadde gjenopplivet Voldemort, han så dødseterne immivere mellom gravene rundt dem, han så Fredriks kropp ligge utstrakt på bakken ved sida av pokalen.

Sirius satt fremdeles med hånden på skulderen hans, og et par ganger kom det en lyd fra ham, som om han ville til å si noe. Men Humlesnurr holdt hånden i været og stoppet ham, og det var Harry glad for, for det enkleste var å fortsette, nå som han først hadde begynt. Det var til og med en lettelse; det føltes nesten som om en gift ble trukket ut av ham – det kostet hvert grann av besluttsomhet han eide å fortsette å snakke, men han hadde en fornemmelse av at når han hadde snakket ut, ville han føle seg bedre.

Da Harry fortalte om Ormsvans som rispet ham i armen med dolken, kom det et sint utrop fra Sirius, og Humlesnurr reiste seg så brått at Harry skvatt. Humlesnurr kom rundt skrivebordet og ba ham rekke fram armen. Harry viste begge to stedet hvor ermet var flenget opp, og såret innenfor.

«Han sa at mitt blod ville gjøre ham sterkere enn hvis han hadde brukt noen andres,» fortalte han Humlesnurr. «Han sa at da ville han også få den

beskyttelsen som – som moren min etterlot i meg. Og det stemte – han kunne røre meg uten at det var vondt for ham, han tok på ansiktet mitt.»

Et fort øyeblikk syntes Harry han hadde sett et glimt av noe som liknet triumf i øynene til Humlesnurr. Men straks etter var han sikker på at han hadde innbilt seg det, for da Humlesnurr satte seg på stolen sin igjen bak skrivebordet, så han eldre og trettere ut enn Harry noensinne hadde sett ham.

«Nå vel,» sa han, «så har Voldemort altså overvunnet akkurat det hinderet. Fortsett, Harry, er du snill.»

Og Harry fortsatte. Han fortalte hvordan Voldemort hadde reist seg av heksekjelen, og alt han kunne huske av talen hans til dødseterne. Så fortalte han hvordan Voldemort hadde løst ham av båndene, gitt ham tilbake tryllestaven og utfordret ham til duell.

Men da han kom til den delen hvor den gylne tråden av lys hadde forbundet hans og Voldemorts tryllestaver, merket han at det ble sittende fast i halsen. Han prøvde å fortsette, men minnene om hva som hadde kommet ut av Voldemorts stav flommet inn i hodet hans. Han kunne se Fredrik komme ut, se den gamle mannen og Berta Flurp … og moren sin … og faren sin …

Han var glad da Sirius brøt stillheten.

«Ble stavene forbundet, sier du?» sa han og så fra Harry til Humlesnurr. «Men hvorfor?»

Harry så opp på Humlesnurr igjen, som satt der med et ettertenksomt uttrykk.

«Hexus Historicus,» mumlet Humlesnurr.

Blikket hans boret seg inn i Harrys, og det var nesten som om en usynlig stråle av forståelse skjøt mellom dem.

«Bakvendt-effekten?» sa Sirius skarpt.

«Nettopp,» sa Humlesnurr. «Tryllestavene til Harry og Voldemort har den samme kjernen. Begge inneholder en halefjær fra den samme føniksen. *Denne* føniksen, faktisk,» la han til og pekte på den røde og gylne fuglen som hadde vaglet seg fredsommelig på Harrys kne.

«Er fjæra i staven min fra *Vulcan?*» sa Harry overrumplet.

«Ja,» sa Humlesnurr. «Så snart du var ute av butikken til herr Olivander for fire år siden, skrev han og fortalte at du hadde kjøpt den andre staven.»

«Hva skjer når en stav møter tvillingen sin?» spurte Sirius.

«Mot hverandre virker de ikke som normalt,» sa Humlesnurr. «Men hvis eierne likevel *tvinger* dem til kamp … da opptrer en meget spesiell effekt.

En av stavene vil tvinge den andre til å spy ut igjen all magi den er blitt brukt til – i omvendt rekkefølge. Den siste først … og deretter alle de foregående …»

Han kikket spørrende på Harry, og Harry nikket.

«Hvilket betyr,» sa Humlesnurr langsomt, med blikket på Harrys ansikt, «at i en eller annen form må Fredrik ha vist seg.»

Harry nikket igjen.

«Kom Djervell til live igjen?» spurte Sirius fort.

«Ingen magi kan gjenopplive de døde,» sa Humlesnurr tungt. «Alt som kan ha skjedd er et slags omvendt ekko. At det kom en skygge av den levende Fredrik ut av staven … stemmer det, Harry?»

«Han snakket til meg,» sa Harry. Plutselig skalv han igjen. «Spøkelset til Fredrik … eller hva det var, det snakket til meg.»

«Et ekko,» sa Humlesnurr, «men med Fredriks utseende og egenskaper i behold. Og jeg gjetter på at det kom andre slike skikkelser … tidligere ofre for Voldemorts tryllestav …»

«En gammel mann,» sa Harry. Det kjentes fortsatt trangt i halsen. «Berta Flurp. Og …»

«Foreldrene dine?» sa Humlesnurr stillferdig.

«Ja,» sa Harry.

Sirius' grep om skulderen hans strammet seg så det gjorde vondt.

«De siste mordene den tryllestaven ble brukt til,» sa Humlesnurr og nikket. «I omvendt rekkefølge. Det ville selvfølgelig kommet flere om du hadde holdt forbindelsen. Vel, Harry, disse ekkoene, disse skyggene … hva gjorde de?»

Harry beskrev hvordan skikkelsene som kom ut av staven hadde glidd rundt innsida av lyshvelvet, Voldemort som så ut til å være redd for dem,

skyggen av Harrys far som sa hva han skulle gjøre, og Fredriks skygge som kom med sin siste bønn.

Etter det greide han ikke å fortsette. Han så bort på Sirius og så at han satt med ansiktet i hendene.

Harry merket plutselig at Vulcan ikke satt på kneet hans lenger. Føniksen hadde flakset ned på golvet og hvilte det vakre hodet mot Harrys skadde bein. Store, perlemorsskimrende tårer trillet fra øynene og ned på såret etter edderkoppen. Smerten ble borte. Huden ble hel igjen. Såret var leget.

«Jeg vil gjenta,» sa Humlesnurr idet føniksen lettet og slo seg ned på vaglet ved sida av døra, «at i kveld har du vist en tapperhet som overgår alt noen kunne ventet av deg, Harry. Ditt mot i kveld kan måle seg med motet til alle dem som har gitt sitt liv i kampen mot Voldemort da han sto på høyden av sin makt. Du har akslet en voksen trollmanns byrder og vist deg oppgaven moden – og du har gitt oss alt vi har noen rett til å vente. Nå får du bli med meg til sykestua. Jeg vil ikke at du skal gå opp på sovesalen i kveld. En sovedrikk og litt ro … Sirius, ville du gjerne bli hos ham?»

Sirius nikket og reiste seg. Han forvandlet seg til en diger, svart hund igjen og fulgte Harry og Humlesnurr ut av kontoret og ned en trapp til sykestua.

Da Humlesnurr skjøv opp døra, så Harry fru Wiltersen, Rulle, Ronny og Hermine i ring rundt en tydelig plagd madam Pomfrit. Det lød som de forlangte å få vite hvor Harry var og hva som hadde skjedd med ham.

Alle fem snurret rundt da Harry, Humlesnurr og den svarte hunden kom inn, og fra fru Wiltersen kom det et slags halvkvalt skrik: «Harry! Å, Harry!»

Hun ville skynde seg mot dem, men Humlesnurr gikk imellom.

«Molly,» sa han og holdt en hånd i været, «hør på meg et øyeblikk. Harry har vært igjennom en forferdelig påkjenning i kveld, og jeg har nettopp fått ham til å gjennomleve alt sammen i tankene på nytt. Det han trenger nå, er søvn og ro og fred. Hvis han vil at dere alle skal bli hos ham,» han kikket på Ronny, Hermine og Rulle også, «så kan dere det. Men jeg vil ikke at dere skal spørre ham ut før han selv er rede til å svare, og absolutt ikke i kveld.»

Fru Wiltersen nikket. Hun var svært blek.

Hun snurret rundt mot Ronny, Hermine og Rulle og hveste, som om de holdt en verre huskestue: «Hørte dere det? Han trenger ro!»

«Rektor,» sa madam Pomfrit og glodde på den store, svarte hunden som var Sirius, «tør jeg spørre hva –»

«Denne hunden får bli hos Harry en stund,» sa Humlesnurr bare. «Jeg kan forsikre deg at den er meget vel dressert. Harry – nå skal jeg la deg komme i seng.»

Harry var ubeskrivelig takknemlig for at Humlesnurr hadde bedt de andre la være å spørre ham ut. Det var ikke det at han ikke ville ha dem der; men tanken på å forklare en gang til, gjennomleve alt det enda en gang, var mer enn han kunne bære.

«Jeg kommer innom igjen så snart jeg har snakket med Bloeuf, Harry,» sa Humlesnurr. «Jeg vil gjerne at du blir her i morgen, til jeg har fått fortalt det til skolen.» Så gikk han.

Mens madam Pomfrit fulgte Harry til en seng like ved, fikk han øye på den virkelige Bister som lå urørlig i en seng i bortenden av sykestua. Trebeinet og det magiske øyet lå på nattbordet.

«Åssen har han det?» spurte han.

«Han blir frisk som en fisk,» sa madam Pomfrit. Hun ga Harry en pyjamas og trakk skjermbrettet foran senga. Han fikk av seg kutten, trakk på seg pysjen og krøp til sengs. Ronny, Hermine, Rulle, fru Wiltersen og den svarte hunden kom rundt skjermbrettet og trakk fram stoler på begge sider av senga. Ronny og Hermine stirret nesten vaktsomt på ham, som om de var redd for ham.

«Det er ikke noe i veien med meg,» sa han. «Jeg er bare sliten.»

Fru Wiltersens øyne rant fulle av tårer mens hun glattet over sengetøyet hans, helt unødvendig.

Madam Pomfrit, som hadde forsvunnet i retning kontoret sitt, kom tilbake med et beger og en liten flaske med et purpurrødt brygg i.

«Du må drikke alt sammen, Harry,» sa hun. «Det er en drikk som gir deg drømmeløs søvn.»

Harry tok imot begeret og drakk noen munnfuller. Han kjente at han ble døsig med det samme. Alt omkring ham ble tåkete; det så ut som om

lampene i sykestua blunket vennlig til ham gjennom skjermbrettet, og kroppen kjentes som om den sank dypere ned i varmen i fjærmadrassen. Før han rakk å drikke opp alt, før han rakk å si et ord til, hadde utmattelsen dratt ham inn i søvnen.

Da han våknet, følte han seg så varm og søvnig at han ikke åpnet øynene engang, men bare ville duppe av på ny. Rommet var fremdeles halvmørkt, så han var sikker på at det var natt ennå. Han hadde en fornemmelse av at han ikke hadde sovet særlig lenge.

Så hørte han hvisking rundt senga.

«De kommer til å vekke'n hvis de ikke tier stille!»

«Hva er det de skriker for? Det kan da vel ikke ha skjedd enda mer?»

Harry åpnet øynene og myste. Noen hadde tatt av ham brillene. Han kunne skjelne de utydelige omrissene av fru Wiltersen og Rulle like ved. Fru Wiltersen var på beina.

«Det er Bloeufs stemme,» hvisket hun. «Og det der er Minerva McSnurps, er det ikke det? Men hva er det de krangler om?»

Nå kunne Harry også høre dem: folk som ropte og kom fort mot sykestua.

«Beklagelig, selvsagt, men allikevel, Minerva –» sa Kornelius Bloeuf høyt.

«De skulle aldri ha tatt den med inn på borgen!» skrek professor McSnurp. «Når rektor Humlesnurr får høre dette –»

Harry hørte at sykestuedøra smalt opp. Uten at noen av dem rundt senga så det, fordi alle glodde mot døra da Rulle skjøv skjermbrettet til side, satte Harry seg opp og tok på seg brillene.

Bloeuf kom marsjerende bortover midtgangen, med professor McSnurp og professor Slur i hælene.

«Hvor er Humlesnurr?» bjeffet Bloeuf til fru Wiltersen.

«Han er ikke her,» sa fru Wiltersen sint. «Dette er ei sykestue, herr statsråd, syns De ikke det hadde vært bedre å –»

Men døra gikk opp igjen, og nå var det Humlesnurr som kom fort mot dem.

«Hva har skjedd?» spurte han skarpt og så fra Bloeuf til professor McSnurp. «Hvorfor kommer dere hit og forstyrrer disse menneskene? Minerva, jeg er overrasket over deg – jeg ba deg holde vakt over Bart Kroek –»

«Ham er det aldeles unødvendig å holde vakt over mer, Humlesnurr!» skrek hun. «Det har statsråden sørget for!»

Harry hadde aldri før sett professor McSnurp miste selvkontrollen slik. Hun hadde hissige, røde flekker i kinnene, hendene var harde knyttnever, og hun skalv av sinne.

«Da vi fortalte statsråden at vi hadde fakket dødseteren som var skyld i kveldens begivenheter, virket det som han følte en viss usikkerhet for sin personlige sikkerhet,» sa Slur med lav stemme. «Han insisterte på å tilkalle en desperant til å følge ham inn i borgen. Han tok den med opp på det kontoret hvor Bart Kroek –»

«Jeg *sa* De ikke ville godta det, Humlesnurr!» raste professor McSnurp. «Jeg sa til ham at De aldri ville tillate at en desperant satte foten innenfor borgen, men –»

«Oppriktig talt, kjære Dem!» brølte Bloeuf, som også så sintere ut enn Harry noen gang hadde sett ham. «Som magiminister er det opp til meg å avgjøre om jeg ønsker beskyttelse når jeg forhører en potensielt farlig –»

Men professor McSnurps stemme overdøvet Bloeufs.

«Ikke før hadde den – det *vesenet* kommet inn i rommet,» skrek hun og pekte på Bloeuf, så sint at hun skalv over hele seg, «så kastet den seg over Kroek og – og –»

Harry kjente en frysning i magen mens professor McSnurp strevde for å finne ord som kunne beskrive hva som hadde skjedd. Han visste hva desperanten måtte ha gjort. Den hadde gitt Bart Kroek sitt dødelige kyss. Den hadde sugd sjelen ut av ham gjennom munnen. Han var ikke død; han var noe verre.

«Etter alt å dømme er han ikke noe stort tap!» romlet Bloeuf. «Så vidt jeg forstår er han skyld i flere menneskers død!»

«Men nå kan han ikke lenger vitne, Kornelius,» sa Humlesnurr. Han stirret skarpt på Bloeuf, som om han for første gang så ham tydelig. «Han

kan ikke forklare seg om *hvorfor* han drepte dem.»

«Hvorfor han drepte dem? Vel, det er vel ikke noe mysterium?» buldret Bloeuf. «Fyren var jo spikende gal! Etter det Minerva og Severus har fortalt meg, trodde han visst han gjorde alt sammen på befaling av Han-du-vet!»

«Det *var* på fyrst Voldemorts befaling, Kornelius,» sa Humlesnurr. «Disse menneskenes død var rene biprodukter av en plan om å gjenoppvekke Voldemort med alle krefter intakt. Planen lyktes. Voldemort har fått kroppen sin igjen.»

Bloeuf så ut som om noen nettopp hadde dratt til ham midt i planeten med en tung slegge. Han blunket fortumlet og stirret på Humlesnurr med kulerunde øyne som om han ikke kunne tro sine egne ører.

«Han-du-vet … tilbake igjen?» stammet han. «Vrøvl. Gi deg nå, Humlesnurr –»

«Som Minerva og Severus utvilsomt har forklart deg, hørte vi Bart Kroeks tilståelse,» sa Humlesnurr. «Under innflytelse av verifiserum fortalte han hvordan han ble smuglet ut av Azkaban, og hvordan Voldemort – som hadde fått vite at han fremdeles var i live av Berta Flurp – kom og fikk ham fri fra innesperringen hos faren og deretter brukte ham til å fange Harry. Og det gikk som planlagt, sier jeg. Kroek har hjulpet Voldemort å vende tilbake.»

«Oppriktig talt, Humlesnurr,» sa Bloeuf, og Harry ble helt forbløffet over å se at det kom et lite smil i ansiktet hans, «du – du kan vel ikke for alvor tro på noe slikt. Nei da, nei da … selvsagt kan det være at Kroek har *trodd* at han handlet på Han-du-vets befaling – men å høre på en galning som det, Humlesnurr, nei, alvorlig talt …»

«Da Harry rørte ved Tretrollmannspokalen i kveld, ble han flyttet rett til fyrst Voldemort,» sa Humlesnurr rolig. «Han var selv vitne til Voldemorts gjenfødsel. Jeg kan forklare deg alt sammen nærmere hvis du vil bli med opp på kontoret mitt.»

Humlesnurr kikket bort på Harry og så at han var våken, men ristet på hodet og sa: «Jeg er redd jeg ikke kan la deg forhøre Harry i kveld.»

Det rare smilet hang igjen i ansiktet til Bloeuf.

Han også skottet bort på Harry. Så så han på Humlesnurr igjen og sa: «Og du er – æh – villig til å ta Harrys ord for dette, er det så, Humlesnurr?»

Det ble et øyeblikks stillhet, som ble brutt av en knurring fra Sirius. Nakkepelsen hans strittet, og han blottet tennene mot Bloeuf.

«Jeg tror på Harry, ja,» sa Humlesnurr, og nå lynte det av øynene. «Jeg hørte Kroeks tilståelse, og jeg hørte Harrys beskrivelse av hva som skjedde etter at han rørte ved Tretrollmannspokalen. Begge historiene gir mening, og de forklarer alt som har skjedd siden Berta Flurp forsvant sist sommer.»

Bloeuf hadde fremdeles det samme, rare smilet, og igjen kikket han på Harry før han svarte. «Du er villig til å tro at fyrst Voldemort har vendt tilbake, og det bygger du på utsagn av en sinnssyk morder og en gutt som … vel …»

Bloeuf sendte Harry et nytt blikk, og plutselig gikk det opp for Harry:

«De har lest det Rita Slita skrev, herr Bloeuf,» sa han stillferdig.

Både Ronny, Hermine, fru Wiltersen og Rulle skvatt. Ingen av dem hadde merket at Harry var våken.

Bloeuf rødmet litt, men uttrykket ble sta og trassig.

«Og hva så?» sa han og så på Humlesnurr. «Hva om jeg har skjønt at du har vært svært så påholdende med visse fakta om gutten? At han er ormmunn, hm? Og har merkelige anfall over en lav sko –»

«Jeg går ut fra du sikter til smertene Harry har hatt i arret sitt?» sa Humlesnurr kjølig.

«Så du innrømmer altså at han har hatt sånne anfall, da?» sa Bloeuf fort. «Hodepine? Mareritt? Og kanskje – hallusinasjoner?»

«Hør her, Kornelius,» sa Humlesnurr og tok et skritt nærmere Bloeuf. Nok en gang var det som om han utstrålte den samme udefinerbare kraften som Harry hadde merket etter at han lammet unge Kroek. «Harry er like tilregnelig som du og jeg. Det arret på pannen har ikke gitt ham noen skader på sinnet. Jeg tror arret verker når Voldemort er i nærheten eller i spesielt morderisk humør.»

Bloeuf hadde tatt et halvt skritt bakover fra Humlesnurr, men så ikke mindre sta ut for det. «Nei, unnskyld meg, Humlesnurr, men jeg har hørt om arr som virker som alarmklokker før –»

«Men jeg *så* at Voldemort kom tilbake!» ropte Harry. Han prøvde å komme seg opp av senga, men fru Wiltersen tvang ham ned igjen. «Jeg så dødseterne! Jeg kan si navnet på noen av dem! Lucifus Malfang –!

Slur gjorde en brå bevegelse, men da Harry skottet på ham, fløy Slurs blikk tilbake til Bloeuf.

«Malfang ble frikjent!» sa Bloeuf, tydelig fortørnet. «En meget gammel familie – donasjoner til de beste formål –»

«McKnife!» fortsatte Harry.

«Også frikjent! Og nå ansatt i departementet!»

«Averson – Nokk – Krabbe – Gurgel –»

«Du gjentar bare navnene på folk som ble frikjent for å være dødsetere for tretten år siden!» sa Bloeuf sint. «De navnene kan du ha funnet i gamle rettsreferater! Herregud, Humlesnurr – gutten gnålte om noe liknende galimatias i fjor vår òg … historiene hans blir mer usannsynlige for hver gang, men du fortsetter å svelge dem – gutten kan snakke med *slanger,* Humlesnurr, og likevel tror du han er til å stole på?»

«Forbaskede idiot!» utbrøt professor McSnurp. «Fredrik Djervell! Herr Kroek! De mordene var ikke bare tilfeldige innfall av en galning!»

«Jeg ser overhodet ingen beviser på det motsatte!» ropte Bloeuf, purpurrød i fjeset og like sint som hun. «På meg virker det som dere alle er fast besluttet på å skape en panikkstorm som vil rive grunnen vekk under alt vi har slitt for de siste tretten årene!»

Harry kunne ikke tro sine egne ører. Han hadde alltid tenkt på Bloeuf som en trivelig figur, litt tomtønne-romlende kanskje, litt pompøs, men i bunn og grunn vennligsinnet. Men det som sto foran ham nå, var en kortvokst, sint trollmann som nektet blankt å godta noen mulighet for forstyrrelser i sin behagelige, velordnede verden – nektet å tro at Voldemort kunne ha gjenoppstått.

«Voldemort har vendt tilbake,» gjentok Humlesnurr. «Hvis du aksepterer det som et faktum med det samme, Bloeuf, og tar de nødvendige forholdsregler, har vi fremdeles mulighet til å redde situasjonen. Det første og viktigste skrittet er å fjerne desperantene fra Azkaban –»

«Latterlig!» ropte Bloeuf igjen. «Fjerne desperantene! Jeg ville blitt sparket fra min stilling om jeg hadde foreslått noe slikt! Den eneste grunnen til at halvparten av oss sover trygt i sengene om natta, er jo at desperantene holder vakt på Azkaban!»

«Men resten av oss sover mindre trygt, Kornelius, når vi vet at du har betrodd fyrst Voldemorts farligste tilhengere til noen vesener som vil slutte seg til ham i det øyeblikk han spør dem!» sa Humlesnurr. «De kommer ikke til å være lojale mot deg, Bloeuf! Voldemort kan tilby dem langt større spillerom enn du for slike evner og lyster som de har! Med desperantene bak seg, og sine gamle tilhengere tilbake i folden, skal det ikke bli lett for deg å hindre at han gjenvinner den samme makten han hadde for tretten år siden!»

Bloeuf åpnet og lukket munnen som om ord ikke var sterke nok til å uttrykke hans fortørnelse.

«Det andre skrittet du må ta – og det straks,» fortsatte Humlesnurr, «er å sende forhandlere til jøtulene.»

«Forhandlere til jøtulene!» hylte Bloeuf og fikk tungas bruk igjen. «Hva slags galskap er dette?»

«Rekk dem en vennskapets hånd nå, før det blir for sent,» sa Humlesnurr, «ellers kommer Voldemort til å overtale dem, slik han har gjort en gang før, til å tro at han er den eneste blant trollmenn som vil gi dem deres rettigheter og deres frihet.»

«Det – det kan ikke være ditt alvor!» gispet Bloeuf. Han ristet på hodet og rygget lenger unna Humlesnurr. «Hvis magisamfunnet fikk nyss om at jeg hadde hatt kontakt med jøtulene – folk hater dem, Humlesnurr – enden på min karriere –»

«Din forgapelse i det embedet du forvalter har blindet deg, Kornelius!» sa Humlesnurr. Stemmen steg i styrke, øynene gnistret, og auraen av kraft omkring ham var til å ta og føle på. «Nå som før tillegger du blodets såkalte renhet altfor stor vekt! Du innser ikke at det ikke spiller noen rolle hva en person er født som, bare hva han vokser til å bli! Den desperanten din har nettopp knust det siste gjenlevende medlemmet av en fullblodsfamilie så gammel som noen – og se hva den mannen valgte å bruke sitt liv til! Jeg

sier deg – ta de skrittene jeg foreslo, og du vil bli husket, i embedet eller utenfor, som en av de tapreste og største magiministere vi noensinne har hatt. La være – og historien vil huske deg som mannen som vek unna og lot Voldemort få sin andre sjanse til å ødelegge den verdenen vi har forsøkt å gjenoppbygge!»

«Sinnssvakt!» hvisket Bloeuf og rygget videre. «Splitter pine …»

Og så ble det stille. Madam Pomfrit sto stivnet ved foten av Harrys seng med hånden for munnen. Fru Wiltersen sto fremdeles bøyd over Harry med hånden på skulderen hans for å hindre ham i å stå opp. Rulle, Ronny og Hermine stirret på Bloeuf.

«Hvis ditt faste forsett om å lukke øynene fører deg så langt som dette, Kornelius, har du og jeg nådd et punkt hvor våre veier skilles,» sa Humlesnurr. «Du får gjøre som du synes best. Og jeg – jeg skal gjøre som jeg synes best.»

Det var ikke antydning til noe truende i stemmen hans; han sa det som en ren opplysning, men Bloeuf strittet som om Humlesnurr kom etter ham med en tryllestav.

«Nei, hør her, Humlesnurr,» sa han og vagget truende med en finger. «Jeg har alltid gitt deg frie tøyler. Jeg har hatt stor respekt for deg. Jeg har kanskje ikke alltid vært helt enig i alle dine avgjørelser, men jeg har holdt munn. Det er ikke mange som hadde latt deg ansette varulver eller beholde Gygrid eller bestemme hva du vil lære elevene her uten å spørre departementet. Men hvis du har tenkt å begynne å motarbeide meg –»

«Den eneste jeg akter å motarbeide, er fyrst Voldemort,» sa Humlesnurr. «Hvis du er imot ham, Kornelius, da er du og jeg fortsatt på samme side.»

Det virket ikke som Bloeuf kom på noe godt svar på dette. Han rugget et øyeblikk fram og tilbake på de små føttene og snurret bowlerhatten i hendene.

Endelig sa han – og det var en anelse av noe bedende i stemmen: «Han kan ikke ha kommet igjen, Humlesnurr, han *kan* bare ikke …»

Slur tok noen forte skritt forbi Humlesnurr og trakk underveis opp det venstre kutteermet. Han stakk armen ut og viste den til Bloeuf, som rykket tilbake.

«Der,» sa Slur skjærende. «Der. Mørkets merke. Det er ikke så tydelig som det var for en time siden, da det brant svart, men De kan fremdeles se det. Alle dødsetere har fått det merket brent inn i huden av Mørkets herre. For oss var det et middel til å gjenkjenne hverandre; for ham til å kalle oss til seg. Når han rørte ved merket til en dødseter, samme hvem, skulle vedkommende straks eksivere, og like straks immivere til vår herres side. Dette merket har vokst seg tydeligere i hele år. Karkaroffs også. Hvorfor tror De Karkaroff rømte i kveld? Vi har begge kjent merket vårt brenne. Vi visste begge at han var kommet tilbake. Karkaroff frykter Mørkets herres hevn. Han forrådte for mange av sine venner blant dødseterne til å kunne føle seg trygg på å bli tatt inn i varmen igjen.»

Bloeuf rygget tilbake fra Slur også. Han ristet på hodet, og det virket som han ikke hadde oppfattet et ord Slur hadde sagt. Han stirret på det stygge merket på armen hans, øyensynlig med vemmelse, og så så han opp på Humlesnurr og hvisket: «Jeg vet ikke hva du og lærerstaben din tror dere driver med, Humlesnurr, men jeg har hørt nok. Jeg har ikke mer å si. Jeg tar kontakt med deg i morgen for å diskutere skolens videre drift. Nå må jeg tilbake til departementet.»

Han var nesten framme ved døra da han stoppet litt. Han snudde seg, marsjerte fort tilbake langs midtgangen og stanset foran Harrys seng.

«Premien din,» sa han kort. Han tok en stor pose gull opp av lomma og slapp den på Harrys nattbord. «Tusen galleoner. Det skulle egentlig vært en overrekkelsesseremoni, men under de nåværende omstendigheter …»

Han klasket bowlerhatten på hodet, forsvant ut og smelte døra igjen etter seg. Da han var borte, snudde Humlesnurr seg mot flokken rundt Harrys seng.

«Vi har arbeid å gjøre,» sa han. «Molly … har jeg rett når jeg tror jeg kan regne med deg og Arthur?»

«Klart du kan,» sa fru Wiltersen. Hun var blek helt ut til leppene, men beslutsomheten var tydelig. «Han vet åssen Bloeuf er. Det er det at Arthur er så glad i gomper som har hindra karrieren hans i departementet i alle disse åra. Bloeuf syns'n mangler skikkelig trollmannsstolthet.»

«Da må jeg få sendt ham en beskjed,» sa Humlesnurr. «Alle dem vi kan overbevise om sannheten må straks få beskjed, og Arthur sitter godt plassert til å si fra til dem i departementet som ikke er like kortsynte som Kornelius.»

«Jeg kan dra til fattern,» sa Rulle. «Jeg drar med det samme.»

«Utmerket,» sa Humlesnurr. «Fortell ham hva som har skjedd. Si at jeg snart tar direkte kontakt med ham. Men han må passe på å være diskrét. Hvis Bloeuf tror jeg blander meg i departementets saker –»

«Overlat det til meg,» sa Rulle.

Han klasket Harry på skulderen, kysset moren på kinnet, trakk på seg kappen og gikk fort ut.

«Minerva,» sa Humlesnurr og snudde seg mot professor McSnurp, «jeg vil snakke med Gygrid på kontoret mitt så fort som mulig. Og dessuten – hvis hun går med på det – med madame Maxime.»

Professor McSnurp nikket og gikk ut uten et ord.

«Pussi,» sa Humlesnurr til madam Pomfrit, «kan du være en engel og gå ned på professor Bisters kontor, hvor jeg tror du vil finne en husnisse som heter Blunka som er nokså ute av seg? Gjør hva du kan for henne og følg henne etterpå ned på kjøkkenet. Jeg tror Noldus vil ta seg av henne for oss.»

«Ja – ja vel,» sa madam Pomfrit overrumplet, og så gikk hun også.

Humlesnurr sjekket at døra var lukket, og at madam Pomfrits skritt hadde dødd bort, før han sa noe mer.

«Og nå er tida inne til at to av oss lærer hverandre å kjenne slik de er,» sa han. «Sirius … kanskje du vil ta igjen din vanlige skikkelse.»

Den store, svarte hunden kikket opp på ham – og med ett forvandlet den seg til en mann.

Fru Wiltersen skrek til og rykket tilbake fra senga.

«Sirius Svaart!» hylte hun og pekte på ham.

«Ta det rolig, muttern!» skrek Ronny. «Det er OK!»

Slur hadde hverken skreket eller rykket baklengs, men uttrykket i ansiktet var en blanding av raseri og skrekk.

«Han!» snerret han og stirret på Sirius, som ikke så mindre frastøtt ut. «Hva gjør han her?»

«Han er her fordi jeg har bedt ham hit,» sa Humlesnurr og så fra den ene til den andre, «akkurat som deg, Severus. Jeg har tillit til dere begge. Tida er inne til at dere skyver gamle motsetninger til side og gir hverandre tillit.»

For Harry lød det som om Humlesnurr ba om et rent mirakel. Sirius og Slur glodde på hverandre med total avsky.

«På kort sikt,» sa Humlesnurr med en snert av utålmodighet i stemmen, «er jeg villig til å nøye meg med at det blir slutt på åpen fiendtlighet. Dere skal ta hverandre i hånden. Dere er på samme side nå. Tida er knapp, og hvis ikke de få av oss som innser sannheten kan stå sammen, er det ikke håp for noen av oss.»

Langsomt, og mens de fortsatte å glane på hverandre som om begge ønsket den andre alt vondt, nærmet Sirius og Slur seg hverandre og tok hverandre i hånden. Begge slapp taket svært fort.

«Det får holde til å begynne med,» sa Humlesnurr og gikk nok en gang imellom dem. «Nå har jeg arbeid til dere begge. Bloeufs holdning kommer riktignok ikke aldeles uventet, men den endrer likevel alt. Sirius, du må dra av sted med det samme. Du må varsle Remus Lupus, Arabella Figg og Mundungus Styrfeder – den gamle gjengen. Gå i dekning hos Lupus en stund, så kontakter jeg deg der.»

«Men –» sa Harry.

Han ville at Sirius skulle bli. Han ville ikke si adjø igjen så snart.

«Vi sees snart igjen, Harry,» sa Sirius og snudde seg mot ham. «Det lover jeg. Men jeg må gjøre det jeg kan, det forstår du, ikke sant?»

«Joo,» sa Harry. «Ja … så klart jeg gjør.»

Sirius tok ham fort i hånden, nikket til Humlesnurr, forvandlet seg på ny til den svarte hunden og løp bortover midtgangen. Ved døra trykket han ned håndtaket med labben, og så var han borte.

«Severus,» sa Humlesnurr og snudde seg mot Slur, «du vet hva jeg er nødt til å be deg om. Hvis du er rede … hvis du er forberedt …»

«Ja,» sa Slur.

Han så litt blekere ut enn vanlig, og de kalde, svarte øynene glitret så underlig.

«Da må du ha lykke til,» sa Humlesnurr, og uttrykket røpet en anelse bekymring mens han så etter Slur, som uten et ord forsvant ut etter Sirius.

Flere minutter gikk før Humlesnurr sa noe mer.

«Jeg må gå ned nå,» sa han omsider. «Jeg må snakke med herr og fru Djervell. Harry – ta resten av sovedrikken din. Vi sees senere, alle sammen.»

Harry ség tilbake i putene mens Humlesnurr gikk ut. Både Hermine, Ronny og fru Wiltersen stirret på ham. Ingen sa noe på lenge.

«Du er nødt til å ta resten av brygget, Harry,» sa fru Wiltersen endelig. Hånden hennes kom borti gullposen da hun strakte den ut etter flaska og begeret. «Få deg en god, lang søvn nå. Prøv og tenk på noe annet ei stund … tenk på hva du vil kjøpe for premien!»

«Jeg vil ikke ha det gullet,» sa Harry. Stemmen var livløs. «Ta det, du. Hvem som helst kan få det. Jeg skulle ikke ha vunnet det. Det skulle vært Fredriks.»

Det han hadde kjempet imot med ujevne mellomrom siden han kom ut av labyrinten, truet med å overmanne ham. Han kjente at det brant og prikket i øyekrokene. Han blunket og stirret opp i taket.

«Det var ikke din feil, Harry,» hvisket fru Wiltersen.

«Det var jeg som sa at han og jeg skulle ta pokalen sammen,» sa Harry.

Nå kjente han brenningen i halsen også. Han ønsket at Ronny ville se en annen vei.

Fru Wiltersen satte fra seg sovedrikken på nattbordet, bøyde seg og slo armene om Harry. Han kunne ikke huske at noen hadde klemt ham sånn, som en mor. Det var som om alt han hadde sett den kvelden, raste over ham med full tyngde mens fru Wiltersen klemte ham inntil seg. Morens ansikt, farens stemme, synet av Fredrik som lå død på bakken, alt sammen begynte å snurre rundt i hodet til det var så vidt han holdt det ut, og han måtte skjære grimaser for å holde tilbake det ulet av sorg som sloss for å tvinge seg ut av ham.

Han hørte et høyt smell, og han og fru Wiltersen slapp taket. Hermine sto borte ved vinduet. Hun knuget et eller annet i hånden.

«Om forladels,» hvisket hun.

«Brygget ditt, Harry,» sa fru Wiltersen fort og tørret øynene med håndbaken.

Harry drakk det i én slurk. Virkningen kom øyeblikkelig. Tunge, uimotståelige bølger av drømmeløs søvn skylte inn over ham. Han falt tilbake i putene og tenkte ikke mer.

KAPITTEL TRETTISJU

BEGYNNELSEN

Når Harry så tilbake på de neste dagene, selv bare en måned senere, husket han svært lite av dem. Det var som om han hadde vært igjennom for mye til å ta inn stort mer. De tingene han husket, var veldig vonde. Det verste var kanskje møtet med foreldrene til Fredrik morgenen etter.

Ikke at de bebreidet ham for det som hadde skjedd; tvert imot, begge takket ham for at han hadde tatt med seg Fredriks lik til dem. Herr Djervell storgråt gjennom det meste av samtalen. Fru Djervells sorg var kanskje for stor til tårer.

«Så han led nesten ikke, da,» sa hun, da Harry hadde fortalt hvordan Fredrik døde. «Og tross alt, Anton … han døde nettopp da han hadde vunnet turneringen. Da var han nok lykkelig.»

Da de reiste seg, så hun ned på Harry og sa: «Pass godt på deg selv nå.»

Harry grep gullposen på nattbordet.

«Ta denne, dere,» mumlet han til henne. «Det var Fredrik som skulle hatt den, han kom dit først, ta den –»

Men hun rygget unna. «Å nei, den er din, vennen min; det kan vi ikke … behold den, du.»

*

Kvelden etter flyttet Harry tilbake til Griffingtårnet. Hermine og Ronny hadde fortalt at Humlesnurr hadde talt til hele skolen under frokosten om morgenen. Han hadde bare bedt om at de lot Harry være i fred, at ingen måtte stille spørsmål eller mase om at han skulle fortelle om alt som hadde

skjedd i labyrinten. Harry la merke til at folk flest unngikk blikket hans og passet på ikke å skumpe borti ham i gangene. Noen holdt hånden for munnen og hvisket når han kom forbi. Det var vel mange av dem som hadde trodd på Rita Slitas artikkel om hvor ubalansert og kanskje farlig han var. Kanskje de kokte sammen sine egne teorier om hvordan Fredrik hadde dødd. Han merket at han ikke brydde seg så mye om det. Han hadde det best når han var sammen med Ronny og Hermine og de snakket om andre ting, eller bare lot ham sitte og være taus mens de spilte sjakk. Det føltes som om de var kommet til en slags forståelse det var unødvendig å sette ord på, om at alle tre ventet på et eller annet tegn, en pekepinn om hva som foregikk utenfor Galtvort – og at det var nytteløst å spekulere på hva som ville komme før de visste noe sikkert. Den eneste gangen de kom inn på emnet, var da Ronny fortalte Harry om et møte fru Wiltersen hadde hatt med Humlesnurr før hun dro hjem.

«Hun ville spørre om du kunne komme rett til oss i sommer,» sa han. «Men han vil at du skal være hos Dumlingene, i hvert fall i førstninga.»

«Hvorfor da?» sa Harry.

«Hun sa at Humlesnurr hadde sine grunner,» sa Ronny og ristet mørkt på hodet. «Så vi blir vel bare nødt til å stole på'n, da vel.»

Den eneste Harry syntes han kunne snakke med, utover Ronny og Hermine, var Gygrid. Siden de ikke lenger hadde noen lærer i forsvar mot svartekunster, hadde de fått fri de timene. Fritimen på torsdag brukte de til å gå ned og besøke ham i hytta. Det var en deilig solskinnsdag. Hogg kom byksende ut av den åpne døra da de nærmet seg og gneldret og logret som en gærning.

«Hvem er'e?» ropte Gygrid og kom ut i døra. *«Harry*!»

Han langet ut og møtte dem, trakk til seg Harry i en diger énarmsklem, rusket ham i håret og sa: «Godt å se deg, kamerat. Godt å se deg.»

Det sto to bøttestore kopper og skåler på trebordet foran peisen da de kom inn.

«Satt akkerat og fikk meg en kopp te med Olympe,» sa Gygrid. «Hu har nettopp gått.»

«Hvem?» sa Ronny nysgjerrig.

«Madame Maxime, så klabert!» sa Gygrid.

«Så dere er venner igjen, da?» spurte Ronny.

«Skjønner'ke å du våser om,» sa Gygrid luftig og hentet flere kopper fra kommoden. Da han hadde trukket te og bydd rundt et fat med seige kjeks, lente han seg tilbake i stolen og betraktet Harry granskende med de billesvarte øynene.

«Har du det bra?» sa han barskt.

«Joa,» sa Harry.

«Har du ikke, det,» sa Gygrid. «Klart du ikke har. Men du får det nok.»

Harry sa ikke noe.

«Visste at'n kom til å komma igjen,» sa Gygrid, og Harry, Ronny og Hermine stirret sjokkert på ham. «Visst det i årevis, jeg, Harry. Visste at'n var der ute en plass og venta på den rette aueblinken. Det var nødt til å komma. Ja ja, nå har det altså kommi, da, så vi får bare gjøra som best vi kan. Vi får slåss. Kanskje vi kan greie å stoppe'n før'n får skikkelig tak. Det er Humlesnurr sin plan, hvertifall. En stor mann, Humlesnurr. Så lenge vi har han, så er jeg'ke så gruelig bekymra.»

Han hevet buskebrynene da han så det vantro uttrykket i alle tre ansiktene.

«Hjælper vel ikke å sitta her og bekymre seg,» sa han. «Det som kommer, det kommer, og så får vi takle det etter hvert. Humlesnurr fortalte meg å du gjorde, Harry.»

Han så på Harry med svulmende bryst. «Du gjorde like mye som far din ville gjort, og større ros kan'ke *jeg* gi, hvertfall.»

Harry smilte tilbake. Det var første gang han hadde smilt på dagevis.

«Hva var det Humlesnurr ville du skulle gjøre, Gygrid?» spurte han. «Han sendte ned professor McSnurp for å be deg og madame Maxime møte ham … den kvelden.»

«'N hadde en liten jobb til meg i sommer,» sa Gygrid. «Men hemmelig da, lissom. Jeg får'ke lov til å snakke om'n, ikke med dere tre engang. Det kan væra at Olympe – altså madame Maxime for sånne som dere – at hu skal væra med. Jeg trur'a gjør det. Trur jeg fikk overtalt'a.»

«Har det med Voldemort å gjøre?»

Gygrid krympet seg da han hørte navnet.

«Kan vel væra,» sa han unnvikende. «Fresten … er det noen som har løst til å bli med bort og hilse på den siste skrutten? Hei, det var bare spøk … bare spøk!» la han fort til da han så uttrykket i ansiktene deres.

*

Det var med tungt hjerte Harry pakket kofferten oppe på sovesalen kvelden før han skulle reise tilbake til Hekkveien. Han grudde seg til avskjedsfesten, som ellers pleide å bli feiret ettertrykkelig, fordi det var da resultatet av husmesterskapet ble bekjentgjort. Helt siden han kom ut fra sykestua hadde han unngått å spise i Storsalen når den var full og prøvd å komme når den var nesten tom, for å slippe alle blikkene fra medelever.

Da han og Ronny og Hermine kom inn, var det første de så at de vanlige dekorasjonene manglet. Normalt pleide Storsalen under avskjedsfesten å være pyntet med vinnerhusets farger, men i kveld var veggen bak lærerbordet drapert med svart. Harry skjønte straks at det var ment som et tegn på respekt for Fredrik.

Den virkelige Galøye Bister satt ved lærerbordet, nå med det magiske øyet og trebeinet på plass. Han var forferdelig nervøs og skvatt bare noen snakket til ham. Det var ikke så rart, tenkte Harry; det var klart hans vanlige frykt for angrep måtte bli forsterket av ti måneders innesperring i hans egen koffert. Rektor Karkaroffs stol sto tom. Mens Harry satte seg hos de andre griffingene lurte han på hvor Karkaroff var nå, og om Voldemort hadde fått kloa i ham ennå.

Madame Maxime var fremdeles der. Hun satt ved sida av Gygrid, og de to snakket lavmælt sammen. Litt lenger borte ved bordet, ved sida av professor McSnurp, satt Slur. Blikket hans dvelte et øyeblikk ved Harry da Harry kikket på ham. Uttrykket hans var vanskelig å tyde, men han så like sur og ubehagelig ut som alltid. Harry fortsatte å se på ham lenge etter at Slur hadde sett vekk.

Hva var det Slur hadde gjort på oppdrag fra Humlesnurr den kvelden Voldemort gjenoppsto? Og hvorfor … *hvorfor var* Humlesnurr så overbevist om at Slur virkelig var på deres side? Han hadde spionert for

dem; det hadde Humlesnurr sagt i tanketanken. Slur hadde blitt deres spion mot Voldemort «og derved utsatt seg for stor personlig risiko». Var det den oppgaven han hadde påtatt seg igjen? Hadde han satt seg i forbindelse med dødseterne, kanskje? Latt som om han aldri hadde gått over til Humlesnurr, men bare, som Voldemort selv, ventet på det rette øyeblikket?

Disse spekulasjonene ble avbrutt av at rektor Humlesnurr reiste seg ved lærerbordet. Storsalen, som allerede var mindre støyende enn det som var vanlig under avskjedsfesten, ble nå dødsstille.

«Enden på enda et år,» sa Humlesnurr og så utover forsamlingen.

Han tidde litt, og blikket hans falt på Håsblåsbordet. Det hadde vært det stilleste før han reiste seg, og ansiktene der var de tristeste og blekeste i hele salen.

«Det er mye jeg gjerne vil si til dere i kveld,» sa Humlesnurr, «men først må vi ta innover oss tapet av et meget fint menneske som skulle ha sittet her –» han viste mot Håsblåsbordet, «og delt denne festen med oss. Jeg vil gjerne be dere alle reise dere og løfte glassene i en skål for Fredrik Djervell.»

Og det gjorde de, alle som én; det skrapte i benkene mens alle reiste seg, løftet begrene og gjentok med én veldig, romlende røst: «Fredrik Djervell!»

Harry fikk et glimt av Cho gjennom mengden. Tårene strømmet taust nedover ansiktet hennes. Han så ned i bordet mens de satte seg igjen.

«Fredrik var et menneske som kunne stå som et eksempel på mange av de egenskapene som kjennetegner huset Håsblås,» fortsatte Humlesnurr. «Han var en god og trofast venn, iherdig i sitt arbeid, og verdsatte redelig spill. Hans død har betydning for dere alle, enten dere kjente ham eller ikke. Derfor tror jeg dere har rett til å få vite akkurat hvordan det skjedde.»

Harry løftet hodet og stirret på Humlesnurr.

«Fredrik Djervell ble myrdet av fyrst Voldemort.»

En bølge av hviskende panikk feide gjennom Storsalen. Folk stirret på Humlesnurr i vantro forferdelse. Selv virket han fullstendig rolig mens han ventet på at mumlingen skulle stilne.

«Magidepartementet ønsker ikke at jeg skal fortelle dere dette,» fortsatte Humlesnurr. «Og noen av foreldrene deres vil kanskje bli dypt forskrekket

over at jeg gjør det – enten fordi de ikke vil tro at fyrst Voldemort har gjenoppstått, eller fordi de mener at jeg ikke burde fortelle det til dere, som er så unge. Men jeg mener at sannheten stort sett er å foretrekke framfor løgner, og at ethvert forsøk på å late som om Fredrik døde ved en ulykke, eller fordi han selv gjorde noen feil, er en fornærmelse mot hans minne.»

Hvert ansikt i salen var vendt mot Humlesnurr, hvert ansikt uttrykte lamslått frykt – eller nesten hvert. Borte ved Smygardbordet så Harry at Draco Malfang mumlet noe til Krabbe og Gurgel. Harry kjente et stikk i magen av hett, kvalmende sinne. Han måtte tvinge seg til å vende blikket mot Humlesnurr igjen.

«Det er en annen som må nevnes i forbindelse med Fredriks død,» sa Humlesnurr. «Og da tenker jeg selvsagt på Harry Potter.»

En slags krusning løp gjennom Storsalen da noen hoder dreide mot Harry, før de snudde seg tilbake mot Humlesnurr.

«Harry Potter greide å unnslippe fyrst Voldemort,» sa Humlesnurr. «Han våget sitt eget liv for å kunne ta Fredriks døde kropp med tilbake til Galtvort. På alle måter viste han et mot som få trollmenn har vist ansikt til ansikt med Voldemort, og for dette hedrer jeg ham.»

Humlesnurr snudde seg alvorlig mot Harry og løftet begeret på ny. Nesten alle i Storsalen gjorde det samme. De mumlet navnet hans slik de hadde mumlet Fredriks og skålte for ham. Men gjennom en glipe mellom de stående skikkelsene så Harry at Malfang, Krabbe, Gurgel og mange av de andre smygardingene trassig var blitt sittende, med begrene urørt. Humlesnurr hadde jo ikke noe magisk øye og så det ikke.

Da alle hadde satt seg igjen, fortsatte Humlesnurr. «Formålet med Tretrollmannsturneringen var å fremme og utbre internasjonal magisk forståelse. I lys av det som har skjedd – Voldemorts gjenkomst – blir slike bånd viktigere enn noensinne.»

Humlesnurr så fra madame Maxime og Gygrid til Fleur Delacour og de andre Beauxbatons-elevene og videre til Viktor Krumm og durmstrangerne ved Smygardbordet. Harry så at Krumm virket vaktsom, nesten redd, som om han ventet at Humlesnurr skulle bruke harde ord.

«Hver gjest her i salen skal være velkommen tilbake når som helst de ønsker det,» sa Humlesnurr, og blikket hvilte litt på Durmstrang-elevene. «Jeg sier nok en gang til dere alle – i lys av Voldemorts gjenkomst, er vi bare sterke om vi står samlet, og all splittelse vil gjøre oss svake.

Fyrst Voldemorts evne til å så splid og fiendskap er stor. Vår eneste mulighet til å bekjempe den er om vi makter å knytte bånd av vennskap og tillit som er like sterke. Forskjeller i skikker og språk betyr intet, dersom våre mål er de samme og våre hjerter er åpne.

Jeg tror – og aldri har jeg håpet så intenst at jeg tar feil – at vi alle har mørke og vanskelige tider i vente. Noen av dere her i salen har allerede lidd mye ondt under Voldemort. Mange familier er blitt slitt i stykker. For en uke siden ble en elev midt iblant oss revet bort.

Husk Fredrik. Husk at hvis den tid skulle komme da dere må velge mellom det som er rett og det som er lett, husk da hva som skjedde med en gutt som var god og vennlig og tapper, fordi han kom i veien for fyrst Voldemort. Husk Fredrik Djervell.»

*

Harrys koffert var pakket, og Hedvig satt i buret sitt oppå den. Han og Ronny og Hermine ventet i den stappfulle inngangshallen sammen med resten av fjerdeklassingene på vognene som skulle kjøre dem til Galtvang stasjon. Det var en ny, deilig sommerdag. I Hekkveien var det vel hett og grønt med fargesprakende blomsterbed når han kom dit i kveld. Tanken ga ham ingen glede.

«'Arry!»

Han så opp. Fleur Delacour kom løpende opp steintrappa til borgen. Langt borte i parken så han at Gygrid hjalp madame Maxime med å få to av kjempehestene til å rygge inn i seletøyet. Beauxbatonsvogna skulle snart lette.

«Vi se vel hverandere igjen, 'åpe jeg,» sa Fleur og rakte ham hånden da hun kom fram. «Jeg 'åpe å få en jobb 'er, for å forebedere min engelske.»

«Den er veldig god alt,» sa Ronny med en pussig halvkvalt stemme. Fleur smilte til ham; Hermine skulte.

«Farevel, ’Arry!» sa Fleur og snudde seg for å gå. «Det ’ar vært veledig ’iggelig å bli kjent med deg!»

Harry kunne ikke la være å bli i litt bedre humør mens han så Fleur skynde seg tilbake over plenen mot madame Maxime. Sølvhåret hennes bølget i solskinnet.

«Lurer på åssen Durmstrang-folka kommer seg hjem igjen?» sa Ronny. «Tror dere de greier å styre det skipet uten Karkaroff?»

«Karkaroff sjtirte ikke,» sa en røff stemme. «Han satt i sin logar og lot oss gjøre alt arpeidet.» Krumm var kommet for å si adjø til Hermine. «Kan jai få et ord med tai?» spurte han.

«Å … jo, OK,» sa Hermine. Hun så litt oppskjørtet ut da hun fulgte Krumm gjennom mengden og ut av syne.

«Best du skynder deg litt!» ropte Ronny etter henne. «Vognene er her når som helst!»

Men han lot Harry holde utkikk etter vognene og tilbragte selv de neste minuttene med å strekke hals over mengden for å se hva Krumm og Hermine hadde for seg. De kom snart tilbake. Ronny stirret på Hermine, men ble ikke noe klokere av ansiktsuttrykket hennes.

«Jai likte Djerfell,» sa Krumm brått til Harry. «Han var alltid høflig mot mai. Alltid. Selv om jai var fra Durmstrang – fra Karkaroff,» la han dystert til.

«Har dere fått noen ny rektor ennå?» spurte Harry.

Krumm trakk på skuldrene. Som Fleur rakte han fram hånden, først til Harry og så til Ronny.

Ronny så ut som han utkjempet en bitter indre strid. Krumm hadde allerede begynt å gå da Ronny plumpet ut med: «Kan jeg få autografen din?»

Hermine snudde seg bort og smilte mot de hesteløse vognene som nå kom trillende opp innkjørselen mot dem. Krumm så overrasket, men fornøyd ut mens han skrev navnet sitt på en pergamentbit og ga den til Ronny.

*

Været på reisa tilbake til London kunne ikke vært mer annerledes enn på oppturen til Galtvort sist september. Det var ikke en sky på himmelen. Harry, Ronny og Hermine hadde klart å få en kupé for seg selv. Tullerusk ble på ny stukket inn under kutten til Ronny for at han ikke skulle tute hele tida. Hedvig døste med hodet under vingen, mens Skeivskank krøllet seg sammen på en ledig plass som en stor, hårete, lyserød pute. Mens toget førte dem sørover, fløt praten mellom Harry, Ronny og Hermine lettere og friere enn den hadde gjort hele uka. For Harry føltes det som Humlesnurrs tale under avskjedsfesten på en måte hadde løsnet en propp; nå gjorde det ikke så vondt lenger å snakke om det som hadde skjedd. Det var først da trillevogna kom forbi med lunsj at de holdt opp å snakke om hva Humlesnurr i dette øyeblikk kanskje gjorde for å stoppe Voldemort.

Da Hermine kom tilbake fra trillevogna og puttet vekslepengene i skolesekken, falt det ut et eksemplar av *Aftenprofeten* som hun hadde hatt med seg.

Harry kikket på det, usikker på om han egentlig hadde lyst til å vite hva det sto der, men Hermine så at han skottet bort på avisen og sa rolig: «Det står ingenting der. Du kan godt se selv, men det står ingen ting. Jeg har sjekket hver dag. Bare en liten notis dagen etter den tredje prøven om at du vant turneringen. Ikke engang et ord om Fredrik. Ingenting om noe av det. For min del tror jeg det er Bloeuf som har sagt de skal holde tett.»

«Ikke snakk om at han får Rita til å holde tett,» sa Harry. «Ikke om en sånn historie.»

«Å, Rita har ikke skrevet et ord siden den tredje prøven, hun,» sa Hermine, i en underlig halvkvalt tone. «Faktisk,» og nå skalv stemmen hennes litt, «så kommer ikke Rita Slita til å skrive noe som helst på en stund. Ikke hvis hun ikke vil at jeg skal sladre på *henne*.»

«Hva er det du prater om?» sa Ronny.

«Jeg fant ut hvordan hun kunne overhøre private samtaler, når hun ikke engang fikk lov til å komme inn på området,» sa Hermine så fort at ordene løp i ett.

Harry fikk inntrykk av at Hermine hadde verket etter å fortelle dem dette i dagevis, men at hun hadde lagt bånd på seg på grunn av alt som hadde

skjedd.

«Åssen fikk hun det til?» spurte han straks.

«Åssen fant du det ut?» sa Ronny og stirret på henne.

«Vel, det var egentlig du, Harry, som satte meg på det,» sa hun.

«Gjorde jeg?» sa Harry overrasket. «Åssen da?»

«Mygger,» sa Hermine fornøyd.

«Men du sa jo at sånne mikker ikke virket –»

«Å, ikke *elektroniske* mikrofoner. Nei, dere skjønner …» sa Hermine, med en stemme som skalv av stille triumf, «Rita Slita er en uregistrert animagus. Hun kan forvandle seg til – ikke en mygg, men …»

Hun trakk opp et lite syltetøyglass av sekken.

«– en bille.»

«Nå fabler du,» sa Ronny. «Du har'ke – hun er'ke …»

«Joho, nettopp det er hun,» sa Hermine blidt og viftet med glasset.

Under lokket så de noen kvister og blader, og én stor, tykk bille.

«Du mener'ke at – du bare vaser, ikke sant –» hvisket Ronny og holdt glasset opp mot øynene.

«Nei da,» strålte Hermine. «Jeg fanget henne i vinduskarmen på sykestua. Se godt etter, så ser dere at mønsteret rundt følehorna er akkurat som de fæle brillene hun alltid går med.»

Harry så etter og så at hun hadde helt rett. Og så kom han på noe. «Det krøp en bille på den statuen den kvelden vi hørte Gygrid fortelle madame Maxime om moren sin!»

«Nettopp,» sa Hermine. «Og Viktor nappet ut en bille av håret mitt like etter at vi hadde hatt den praten nede ved sjøen. Og hvis jeg ikke tar mye feil, satt Rita i vinduskarmen i clairvoyansetimen den dagen det verket i arret ditt. Hun har summet rundt etter sensasjoner i hele år.»

«Da vi så Malfang under det treet …» sa Ronny langsomt.

«Holdt han henne inni hånden og snakket med henne, ja,» sa Hermine. «Han visste det, så klart. Det er sånn hun har fått alle de søte små intervjuene med smygardinger. De ga vel blaffen i at hun gjorde noe ulovlig, bare de fikk mate henne med fæle historier om oss og Gygrid.»

Hermine tok tilbake syltetøyglasset fra Ronny og smilte til billen, som summet sint mot glasset.

«Jeg har sagt at jeg skal slippe henne ut når vi kommer til London,» sa Hermine. «Jeg har brukt en uknusformel på glasset, nemlig, så hun kan ikke forvandle seg. Og så har jeg sagt at hun skal holde pennen for seg selv i et helt år. Så får vi se om hun greier å bryte vanen med å skrive skrekkelige løgner om folk.»

Med et tilfreds smil puttet hun billen i sekken igjen.

Kupédøra gikk opp.

«Nei, så smart, Grang,» sa Draco Malfang.

Bak ham sto Krabbe og Gurgel. Alle tre virket mer selvtilfredse, arrogante og truende enn Harry noen gang hadde sett dem.

«Vel,» sa Malfang og kom litt lenger inn i kupeen. Han så på dem med et sleipt, lite smil i munnvikene. «Så dere har fanget en liten drittjournalist, og Potter er Humlesnurrs yndling igjen. Svære greier, gitt.»

Det sleipe smilet ble bredere. Krabbe og Gurgel flirte.

«Så vi prøver å la være å tenke på det, hva?» sa Malfang silkebløtt og så på dem etter tur. «Prøver å late som det aldri har skjedd?»

«Kom deg ut,» sa Harry.

Han hadde ikke vært i nærheten av Malfang siden han så ham mumle til Krabbe og Gurgel under Humlesnurrs tale om Fredrik. Han merket en kiming i ørene. Hånden knuget om tryllestaven under kutten.

«Du har valgt tapersida, Potter! Jeg advarte deg! Jeg sa du burde være litt mer forsiktig med hvem du omgås, husker du? Da vi møttes på toget den første dagen på Galtvort? Jeg sa du ikke burde menge deg med krapyl som disse her!» Han hyttet med hodet mot Ronny og Hermine. «Men nå er det for sent, Potter! De blir de første som ryker, nå som Mørkets herre har gjenoppstått! Grumser og gompeelskere blir de første! OK – de andre, da, den første var jo Djer–»

Det var som om noen hadde sprengt en hel eske fyrverkeri i kupeen. Blendet av magieksplosjonene fra alle kanter, døv av brak etter brak, blunket Harry og så ned på golvet.

Malfang, Krabbe og Gurgel lå bevisstløse i døråpningen. Han selv, Ronny og Hermine var på beina; alle hadde fyrt av hver sin våde. Og de var ikke de eneste som hadde gjort det.

«Tenkte vi skulle sjekke hvor de tre der hadde tenkt seg,» sa Fred i en hverdagslig tone, mens han skrevde over Gurgel og inn i kupeen. Han hadde staven framme, og det samme hadde Frank, som passet på å tråkke på Malfang da han fulgte etter Fred inn.

«Interessant effekt,» sa Frank og så ned på Krabbe. «Hvem var det som hadde grandikvisicusvåden?»

«Meg,» sa Harry.

«Rare greier,» sa Frank lett. «Jeg brukte gummibeinformelen, jeg. Ser'ke ut som de to burde blandes, det ser ut som'n har fått små tentakler i hele fjeset. Men de kan'ke bli liggende her, de pynter ikke opp, akkurat.»

Ronny, Harry og Frank sparket, rullet og dyttet de bevisstløse kroppene til Malfang, Krabbe og Gurgel – som øyensynlig ikke hadde hatt godt av vådeblandingen de hadde fått – ut i gangen, og så kom de inn igjen og trakk døra igjen.

«Svartespreng, noen?» spurte Fred og halte fram en kortstokk.

De var halvveis igjennom den femte omgangen da Harry bestemte seg for å spørre dem.

«Har dere tenkt å fortelle oss det, eller?» sa han til Frank. «Hvem det var dere presset?»

«Å,» sa Frank dystert. *«Det.»*

«Det kan være det samma,» sa Fred og ristet utålmodig på hodet. «Det var'ke noe viktig. Ikke nå, hvertfall.»

«Vi ga det opp,» sa Frank og trakk på skuldrene.

Men Harry, Ronny og Hermine fortsatte å grave, og til slutt sa Fred: «OK da, OK, hvis dere absolutt må vite det, så var det Ludo Humbag.»

«Humbag?» sa Harry skarpt. «Mener dere at han var innblandet i –»

«Næ,» sa Frank mørkt. «Ikkeno sånt. Den tullingen. Han hadde ikke hatt hue til sånt.»

«Men hva var det da?» spurte Ronny.

Fred nølte, og så sa han: «Dere husker det veddemålet vi hadde med'n, på verdenscupen? Om at Irland ville vinne, men Krumm tok snoppen?»

«Joo,» sa Harry og Ronny langsomt.

«Vel, den tufsen betalte oss med leprechaungullet til de irske maskotene.»

«Ja?»

«Ja,» sa Fred utålmodig, «og så forsvant det jo, da, ikke sant? Neste morra var det vekk!»

«Men – det var vel sikkert et uhell, tror dere ikke det?» sa Hermine.

Frank lo bittert. «Ja, det var det vi òg trodde, først. Vi tenkte at hvis vi skreiv til'n og fortalte at'n hadde gjort en bommert, så hosta'n sikkert opp. Men nei da. Svarte ikke på brevet i det hele tatt. Vi prøvde å snakke med'n om det på Galtvort, men han hadde støtt ei unnskyldning for å slippe unna oss.»

«På slutten ble'n nokså ekkel,» sa Fred. «Sa vi var for unge til å vedde om penger, så ikke snakk om at vi fikk noe fra han.»

«Det var da vi ba om å få igjen penga våre,» sa Frank og skulte.

«Dere vil ikke si at han nektet!» gispet Hermine.

«Full pott på første,» sa Fred.

«Men det var jo alle sparepenga deres!» sa Ronny.

«Tror du'ke vi vet det?» sa Frank. «Men vi fant ut åssen det hang sammen til slutt. Fattern til Laffen Styx hadde også hatt problemer med å få penga sine av Humbag. Det viser seg at'n har rota seg oppi ei skikkelig suppe med gnomene. Lånt bøttevis av gull av dem. En gjeng av dem tok'n for seg i skogen etter verdenscupen og ribba'n for det gullet han hadde, men det var'ke nok til å dekke gjelda. Så de følgte etter'n helt opp til Galtvort for å holde et øye med'n. Han har tapt alt'n eide på spill. Har'ke to galleoner å klinke sammen engang. Og vet dere åssen den idioten prøvde å betale tilbake til gnomene?»

«Nei, åssen da?» sa Harry.

«Han vedda på deg, kamerat,» sa Fred. «Satsa solid på at du skulle vinne turneringa. Vedda mot gnomene.»

«Så det var derfor han alltid skulle hjelpe meg å vinne!» sa Harry. «Men – jeg vant jo, ikke sant? Så da kan han vel betale det gullet han skylder dere!»

«Nei,» sa Frank og ristet på hodet. «Gnomene, de spiller like rått som han. De sa at du kom på delt første med Djervell, mens Humbag hadde vedda på at du skulle vinne blankt. Så Humbag måtte bare stikke av. Han stakk rett etter den tredje prøva.»

Frank sukket dypt og begynte å dele ut en ny omgang.

Resten av reisa gikk trivelig nok; Harry ønsket at den kunne fortsatt hele resten av sommeren, og at han aldri kom fram til King's Cross stasjon … men som han hadde lært ettertrykkelig i år, går ikke tida langsommere når det er noe ubehagelig i vente, og altfor snart saktnet Galtvortekspressen farten og stanset ved perrong ni og tre kvart. Gangene ble fylt av det vanlige kaoset og bråket mens elevene begynte å forlate vognene. Ronny og Hermine kjempet seg og koffertene forbi Malfang, Krabbe og Gurgel.

Men Harry ble igjen. «Fred – Frank – vent litt.»

Tvillingene snudde seg. Harry åpnet kofferten og fant fram premien fra Tretrollmannsturneringen.

«Ta dette,» sa han og slapp posen i hendene på Frank.

«Hæ?» sa Fred med et himmelfallent uttrykk.

«Ta dem,» sa Harry bestemt. «Jeg vil ikke ha dem.»

«Er du klin kokos?» sa Frank og prøvde å dytte posen på Harry igjen.

«Nei, jeg er ikke det,» sa Harry. «Ta dem og sett i gang og finn opp ting. Det er til morobutikken.»

«Han *er* kokos,» sa Fred nesten med ærefrykt.

«Hør her,» sa Harry bestemt. «Hvis ikke dere tar dem, heller jeg dem ut i do. Jeg vil ikke ha dem, og jeg har ikke bruk for dem. Men en latter eller to kunne jeg godt tenkt meg. Det kunne vi alle hatt godt av. Jeg har på følelsen at vi kommer til å trenge det mer enn vanlig, temmelig snart.»

«Harry,» sa Frank med tynn røst mens han veide posen i hendene, «det må være minst tusen galleoner i denne.»

«Ja,» sa Harry og smilte. «Tenk så mange kanarikremer *det* blir.»

Tvillingene glodde på ham.

«Bare ikke fortell moren deres hvor dere har fått dem fra … skjønt det er ikke sikkert hun er like oppsatt på at dere skal begynne i departementet lenger, nå som jeg tenker over det …»

«Harry,» begynte Fred, men Harry trakk fram tryllestaven.

«Hør her,» sa han alvorlig, «ta dem, ellers så våder jeg dere. Jeg har lært noen temmelig sære noen. Bare gjør meg én tjeneste, OK? Kjøp et nytt festantrekk til Ronny og si det er fra dere.»

Han gikk ut av kupeen før de fikk sagt noe mer og skrevde over Malfang, Krabbe og Gurgel, som fremdeles lå på golvet med vådemerker over hele seg.

Bortenfor bommen ventet onkel Wiktor. Like ved ham sto fru Wiltersen. Hun ga Harry en stor klem da hun så ham og hvisket i øret hans: «Jeg tror Humlesnurr lar deg komme til oss senere på sommeren. Hold kontakten, Harry!»

«Ser deg siden, Harry,» sa Ronny og slo ham på ryggen.

«Ha det, Harry!» sa Hermine. Og så gjorde hun noe hun aldri hadde gjort før: Hun kysset ham på kinnet.

«Takk skal du ha, Harry,» mumlet Frank, mens Fred nikket ettertrykkelig.

Harry blunket til dem, snudde seg mot onkel Wiktor og fulgte ham taust ut fra stasjonen. Ingen vits i å bekymre seg ennå, sa han til seg selv mens han satte seg i baksetet i Dumlingenes bil.

Som Gygrid hadde sagt: Det som kom, det kom … og så fikk han bare prøve å takle det når det gjorde det.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

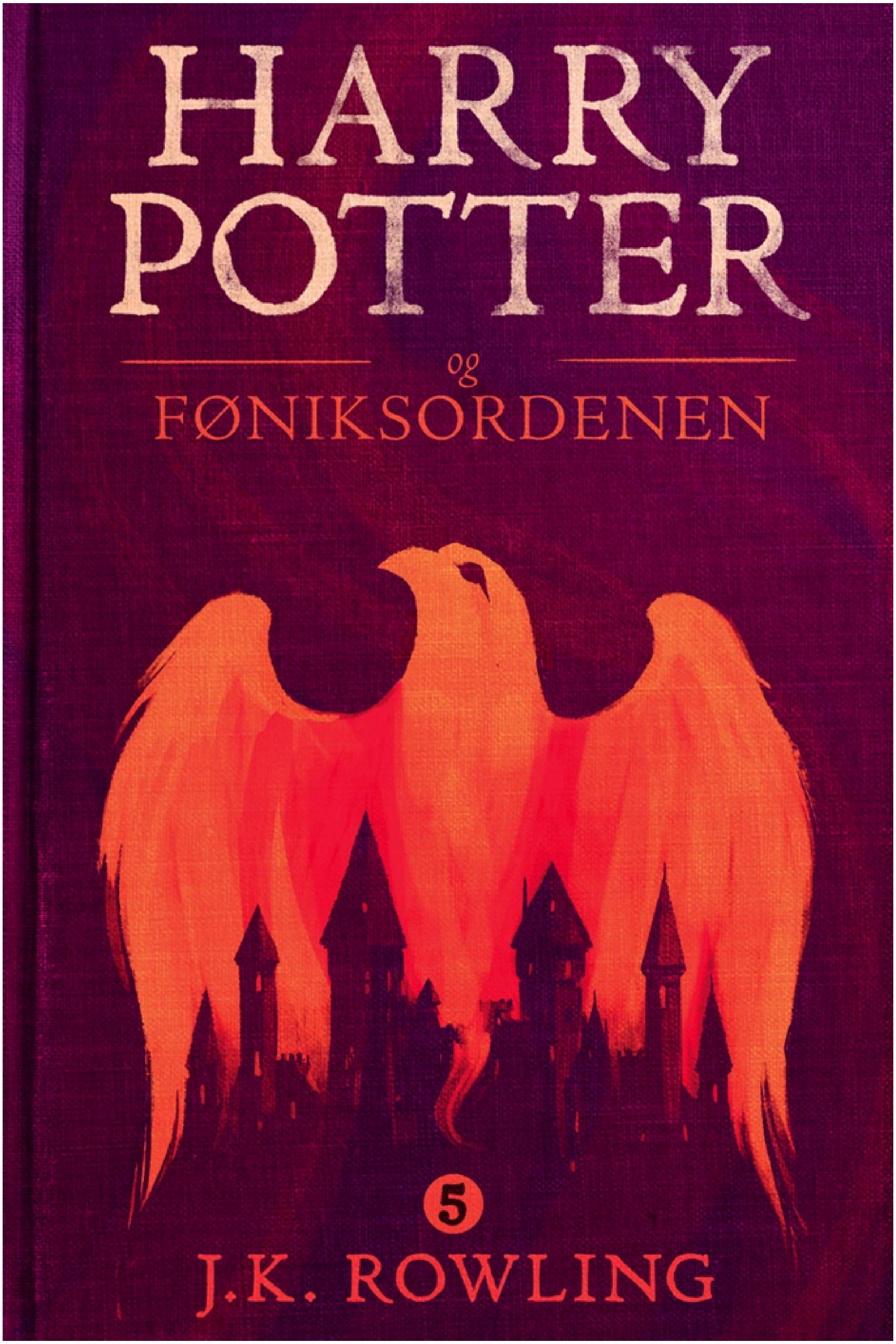
HARRY POTTER
og
FØNIKSORDENEN
5
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

DUDLEIF BLIR DESPERERT

Sommerens heteste dag hittil lakket mot kveld, og stillheten ruget søvnig over de store firkanthusene i Hekkveien. Ellers glinsende biler sto og støvet ned i oppkjørslene, og en gang smaragdgrønne plener lå visne og gule – tørken hadde medført fullt forbud mot hagevanning. Avskåret fra alle vante sysler som bilvasking og gressklipping, hadde Hekkveiens innvånere trukket innendørs til skygge og kjølighet og slått alle vinduer på vidt gap, i håp om å lokke til seg en luftning som ikke fantes. Det eneste gjenværende mennesket utendørs var en gutt i tenårene som lå langflat på ryggen i et blomsterbed utenfor nummer fire.

Han var mager og svarthåret, med briller og det litt utsultede, usunne utseendet som iblant følger av å ha vokst for mye for fort. Jeansene var skitne og fillete, T-skjorta vid og falmet, og joggeskosålene tok snart avskjed med overlæret for godt. Harry Potters skikkelse var langt ifra noe pluss i naboenes øyne, for det var folk som mente at det burde vært en lov mot sånt som sjusk, men ettersom han akkurat i kveld hadde gjemt seg bak en svær hortensiabusk, var han usynlig for enhver forbipasserende. De eneste som kunne få øye på ham, var faktisk onkel Wiktor eller tante Petunia, og bare om de stakk hodet ut av stuevinduet og kom til å se rett ned i blomsterbedet.

Alt i alt mente Harry at han fortjente en klapp på skulderen for dette gjemmestedet. OK, spesielt behagelig var det ikke å ligge på den varme, harde bakken, men på den annen side, der var det ingen som glodde på ham, skar tenner så det overdøvde nyhetene eller pepret ham med ekle spørsmål,

slik det hadde gått hver gang han hadde prøvd å sette seg i stua og se på TV sammen med tanten og onkelen.

Nesten som om denne tanken hadde flagret inn gjennom det åpne vinduet, lød plutselig stemmen til Wiktor Dumling, Harrys onkel.

«Bra guttungen endelig har gitt opp å prøve å trenge seg på. Hvor er det blitt av ham, forresten?»

«Ikke vet jeg,» sa tante Petunia uinteressert. «Ikke inne, i hvert fall.»

Onkel Wiktor gryntet.

«Se *på nyhetene*, du liksom,» sa han hånlig. «Jeg skulle likt å vite hva han *egentlig* har i tankene. Som om en normal gutt bryr seg om hva som er på nyhetene – *Dudleif* har ikke anelse om hva som skjer i verden; jeg tror neimen ikke han vet hvem som er statsminister engang! For ikke å snakke om at de sender da vel ingenting om den banden *hans* på *våre* nyheter –»

«Wiktor da, *sssjjj*!» sa tante Petunia. «Ser du ikke at vinduet står åpent!»

«Å – jo – om forladels, skatt.»

Dumlingene tidde og ble avløst av en reklamesnutt for en frokostblanding. Mens Harry lå der og lyttet, kom fru Figg stolprende sakte forbi, den sprø gamle kattekjerringa fra Syrinstien i nabolaget. Hun skjelte og mumlet for seg selv, og Harry var ikke lei for at han lå godt gjemt bak busken, for i det siste behøvde fru Figg bare å få øye på ham på gata for å invitere ham inn på en kopp te. Hun hadde rundet hjørnet og forsvunnet før onkel Wiktors stemme på ny kom ut gjennom vinduet.

«Spiser Duddemann borte i dag?»

«Ja, hos Smelkus,» sa tante Petunia hullsalig. «Han har så mange små venner, han er jo *så* populær …»

Harry greide med vansker å undertrykke et snøft. Dumlingenes blindhet når det gjaldt sønnen Dudleif var virkelig ikke til å tro. I hele sommer hadde de svelget de klossete løgnene hans om at han fikk middag hjemme hos alle i gjengen sin etter tur. Harry visste utmerket godt at Dudleif ikke hadde spist middag hos noen; at han og gjengen tilbrakte hver bidige kveld med å herpe lekeparken, røyke på gatehjørnene og kaste stein etter passerende biler og barn. Han hadde selv sett dem i full aktivitet på kveldsturene sine

rundt i Søndre Syting; det var nemlig slik *han* hadde tilbrakt det meste av sommeren – med å vandre gatelangs og rote i papirkurvene etter aviser.

Åpningstaktene av kjenningsmelodien til kveldsnyhetene nådde ut til Harry, og magen gjorde en kollbøtte. Kanskje det kom i kveld … det han hadde ventet på i en måned.

«*Rekordmange feriereisende fyller flyplassene til trengsel mens den spanske bagasjestreiken går inn i sin andre uke –*»

«Gi dem siesta resten av livet, det hadde jeg gjort,» snerret onkel Wiktor og overdøvde resten av det TV-oppleseren sa, men det samme kunne det være – i blomsterbedet utenfor kjentes det som om magen foldet seg ut igjen. Hvis noe virkelig hadde skjedd, ville det garantert havnet på førsteplass i overskriftene; død og ulykke var langt viktigere enn noen strandede turister.

Han pustet ut, langt og sakte, og stirret opp i den skinnende, blå himmelen. Hver dag i hele sommer hadde det vært på samme måten: spenningen, engstelsen, den forbigående lettelsen, og siden spenningen som steg på ny … og alltid, og for hver gang vanskeligere å fortrenge, spørsmålet om *hvorfor* ingenting ennå hadde skjedd.

Han fortsatte å lytte, i tilfelle det skulle komme et lite hint, et eller annet som gompene ikke skjønte rekkevidden av – en uforklarlig forsvinning, kanskje, eller en merkverdig ulykke … men nei, bagasjestreiken ble fulgt av mer om tørken i Sørøst-England («Jeg håper naboen hører på!» bæljet onkel Wiktor. «Han som slår på hagevanningen klokka tre om natta!»), deretter om et helikopter som hadde vært sekunder fra å krasje på en åker i Surrey, og så om en berømt skuespillerinnes skilsmisse fra sin berømte mann («Som om vi liksom skulle være interessert i de lurvete forholdene til den slags folk,» fnøs tante Petunia, som hadde fulgt saken i detalj i hvert ukeblad hun kunne få knokkelfingrene sine i).

Harry lukket øynene mot den etter hvert gloende kveldshimmelen mens nyhetsoppleseren sa: «– og til slutt, om undulaten Yndi, som har funnet en ny måte å avkjøle seg på. Yndi, som bor hos sin matmor i Barnsley, har lært å stå på vannski! Så vi sendte ut Marte Dørken for å høre mer.»

Harry åpnet øynene. Hvis de var kommet til undulater på vannski, kom det neppe noe mer av betydning. Han rullet seg forsiktig rundt på magen og kom seg opp på hender og knær for å krabbe bort fra vinduet.

Han rakk omtrent fem centimeter før flere ting skjedde i rask rekkefølge.

Et høyt, skrallende *krakk!* gjenlød i den søvnige stillheten som et pistolskudd – en katt spratt fram fra under en parkert bil og forsvant ut av syne – et hyl, et bannende brøl og lyden av knust porselen kom fra Dumlingenes stuevindu – og som om dette var signalet Harry hadde ventet på, fór han opp, grep seg til beltet og holdt plutselig en tynn trestav som et trukket sverd – men idet han skulle rette seg helt opp, kolliderte bakhodet med Dumlingenes åpne vindu. Det braket fikk tante Petunia til å hyle enda høyere.

Det kjentes som om noen hadde kløvd hodet i to. Harry svaiet og tårene sprutet mens han prøvde å feste blikket på gata for å se hvor smellet kom fra, men han hadde ikke mer enn så vidt fått rettet seg opp før to digre, lilla never stakk ut gjennom det åpne vinduet og lukket seg om halsen hans.

«*Få – den – vekk!*» snerret onkel Wiktor i øret på ham. «*Nå! Før – noen – ser – den!*»

«Slipp – meg!» gispet Harry. De neste par sekundene ble det brytekamp, hvor Harry med venstre hånd prøvde å bende opp onkelens pølsefingre, mens den høyre tviholdt på den løftede tryllestaven – men brått slo hamringen i bakhodet til med en ekstra ekkel smell; samtidig kom det et kvink fra onkel Wiktor, og han slapp taket i Harry som om han hadde fått et elektrisk støt. Det var nesten som om en usynlig kraft hadde bølget gjennom nevøen hans og gjort det umulig å beholde grepet.

Harry falt over hortensiabusken og hev etter pusten, men kom seg på beina igjen og så seg om. Ikke tegn til hva det nå var som hadde forårsaket det kraftige smellet, men derimot var det nok av ansikter som glodde ut av diverse vinduer rundt omkring. Harry stappet fort tryllestaven i buksa igjen og prøvde å virke uskyldig.

«Herlig aften, hva?» ropte onkel Wiktor og vinket til fru nr. 7 midt imot, som glante stygt på ham gjennom blondegardinet. «Hørte De smellet fra det eksosanlegget nå nettopp? Skal si Petunia og jeg skvatt!»

Han beholdt det samme frastøtende, sinnssyke gliset helt til alle nysgjerrige naboer var borte fra hvert sitt vindu, og så ble det erstattet av en morderisk grimase, og han vinket Harry til seg.

Harry nærmet seg noen skritt, men passet på å stoppe noen centimeter bortenfor onkel Wiktors utstrakte fingertupper, som fektet etter å fortsette kvelingen.

«Hva i *heiteste* mener du med noe slikt, gutt?» sa onkel Wiktor halvkvalt med en stemme som skalv av raseri.

«Hva mener jeg med hva da?» sa Harry kaldt og fortsatte å speide til høyre og venstre i håp om å finne ut hvem som sto bak den kraftige lyden.

«Å smelle med en startpistol eller noe rett utenfor vårt –»

«Det var ikke meg som lagde det smellet,» sa Harry bestemt.

Nå dukket tante Petunias smale hestefjes opp ved sida av onkel Wiktors brede, fiolette. Hun var likblek av sinne.

«Hvorfor drev du og lurte under vinduet vårt?»

«Ja – ja, akkurat, Petunia, godt poeng. *Hva gjorde du under vinduet vårt?*»

«Hørte på nyhetene,» sa Harry resignert.

Hans tante og onkel vekslet oppbrakte blikk.

«Hørte på nyhetene? *Nå igjen?*»

«De skifter hver dag, faktisk,» sa Harry.

«Ikke prøv deg med kvikkheter til meg, gutt! Jeg vil vite hva du egentlig er ute etter – og ikke kom her med mer av det *høre på nyheter-tøvet*! Du vet utmerket godt at den *banden* din –»

«Forsiktig, Wiktor!» hvisket tante Petunia, og onkel Wiktor senket stemmen så det var så vidt Harry hørte ham, «– at den *banden* din ikke kommer på nyhetene *våre*!»

«Tror du, ja,» sa Harry.

Begge Dumlingene glodde på ham et øyeblikk, og så sa tante Petunia: «En stygg, liten løgnhals er det du er. Hva gjør alle de –», og her senket hun også stemmen til Harry måtte lese det neste ordet på leppene hennes, «– *uglene* her, om de ikke kommer med nyheter til deg?»

«Aha!» hvisket onkel Wiktor triumferende. «Prøv å vri deg unna den, du, gutt! Som om vi ikke vet at du får alt som er av nytt med de ekle fuglene!»

Harry nølte et øyeblikk. Det kostet ham ikke så lite å si det som det var, enda tanten og onkelen umulig kunne vite hvor vondt det gjorde å innrømme det.

«Uglene … har ikke med nytt til meg,» sa han tonløst.

«Jeg tror deg ikke,» sa tante Petunia straks.

«Samme her!» sa onkel Wiktor med ettertrykk.

«Vi vet du er ute på noe lureri,» sa tante Petunia.

«Vi er ikke dumme, nemlig,» sa onkel Wiktor.

«Å, *det* var iallfall en nyhet,» sa Harry og tente. Før Dumlingene rakk å rope ham tilbake, hadde han snudd på hælen, marsjert over plenen, skrevd over den lave hagemuren og trampet bortover gata.

Nå satt han virkelig i klisteret, og det visste han. Før eller siden ble han nødt til å møte tanten og onkelen igjen og betale prisen for uforskammetheten sin, men det orket han ikke bry seg om akkurat nå, for det var langt viktigere ting som opptok ham.

Harry var sikker på hva det smellet skyldtes: at noen hadde immivert eller eksivert. Akkurat sånn lød det hver gang husnissen Noldus forsvant i tomme lufta. Noldus kunne vel ikke være her i Hekkveien? Fulgte han etter ham i dette øyeblikk? Ikke før hadde tanken slått ham, før han snurret rundt og stirret bortover Hekkveien. Nei, den lå like forlatt, og Harry var iallfall brennsikker på at Noldus ikke kunne gjøre seg usynlig.

Han gikk videre, nesten uten å ense hvilken vei, for han hadde vandret gatelangs så ofte i det siste at føttene automatisk førte ham dit han ville. Med jevne mellomrom kikket han seg over skulderen. *Noen* med magiske krefter hadde vært like i nærheten mens han lå mellom tante Petunias visne begoniaer, det var han sikker på. Hvorfor hadde de ikke sagt noe, hvorfor hadde de ikke tatt kontakt, hvorfor gjemte de seg nå?

Frustrasjonen skylte over ham – og plutselig følte han seg ikke så sikker lenger.

Kanskje det slett ikke hadde vært noen magilyd. Kanskje han var så desperat etter det minste tegn til kontakt fra sin egen verden at han

simpelthen overreagerte på helt hverdagslige lyder. Kunne han nå være sikker på at det ikke bare var noe som ble knust inne hos en av naboene?

Han kjente en dump, synkende fornemmelse i magen, og før han visste ordet av det, hadde den samme håpløsheten som hadde plagd ham hele sommeren, lagt seg over ham igjen.

I morgen tidlig kom vekkerklokka til å ringe klokka fem, så han kunne betale ugla som kom med *Aftenprofeten* – men var det noe poeng i å fortsette å kjøpe den? Nå for tida kastet han bare et blikk på forsida før han slengte den fra seg. Når det omsider gikk opp for idiotene som lagde den avisen at Voldemort var tilbake, kom det garantert til å bli forsideoppslag, og det var den eneste slags nyhet Harry var interessert i.

Hvis han var heldig, hadde uglene dessuten med brev fra bestevennene hans, Ronny og Hermine. Men om han hadde håpet på nytt i de brevene, så var det håpet for lengst knust.

Vi kan ikke si stort om det du vet, det skjønner du vel … Vi har fått beskjed om ikke å si noe viktig, i tilfelle brevene kommer på avveier … Vi er temmelig opptatt, men jeg kan ikke si noe mer om det nå … Det skjer litt av hvert her, vi skal fortelle deg alt når vi sees …

Men når ble egentlig det? Det virket ikke som noen brydde seg om å fastsette noen dato. Hermine hadde skriblet *Jeg tenker vi sees ganske snart* på bursdagskortet til ham, men hvor snart var snart? Så vidt Harry kunne skjønne på de vage hintene i brevene, befant Hermine og Ronny seg på samme sted, og det måtte vel være hjemme hos Ronny. Han kunne nesten ikke holde ut å tenke på all moroa de to hadde i Hiet mens han selv var begravd i Hekkveien. Så sinna var han på dem at han rett og slett hadde kastet – uåpnet! – de to sjokoladeeskene fra Honningslurp de hadde sendt ham som bursdagsgaver. Etterpå hadde han jo angret, da … etter den visne salaten tante Petunia hadde servert til middag den dagen.

Og hva var det Ronny og Hermine var så opptatt med? Hvorfor var ikke Harry like opptatt? Hadde han ikke for lengst vist at han kunne takle langt mer enn dem? Hadde alle glemt hva han hadde utrettet? Var det kanskje ikke han som hadde gått inn på kirkegården og sett Fredrik bli myrdet og selv blitt bundet til en gravstein og nesten drept?

Ikke tenk på akkurat det, sa han strengt til seg selv for hundrede gang denne sommeren. Ille nok at han igjen og igjen kom til den kirkegården når han hadde mareritt, om han ikke skulle besøke den i våken tilstand også.

Han dreide om hjørnet til Magnoliakroken. Halvveis bortover den passerte han den smale passasjen hvor han første gang hadde sett gudfaren sin. Det virket som Sirius, iallfall, skjønte hvordan Harry hadde det. Ikke at ikke brevene fra ham var like blottet for virkelige nyheter som Ronnys og Hermines, men hans inneholdt da iallfall noen formaninger og trøstende ord og ikke bare frustrerende antydninger: *Jeg vet at dette må være vanskelig for deg ... Hold deg på matta, så kommer det til å gå bra ... Vær forsiktig, ikke gjør noe overilt ...*

Vel, tenkte Harry mens han gikk fra Magnoliakroken over i Magnoliaveien og bort mot den mørknende lekeparken, han hadde gjort som Sirius sa – stort sett. Iallfall hadde han motstått fristelsen til å surre kofferten til sopelimen og sette kurs for Hiet ubedt. I grunnen syntes Harry at han hadde oppført seg helt upåklagelig, tatt i betraktning hvor frustrerende og irriterende det var å sitte fast i Hekkveien i evigheter og måtte gjøre seg så liten at en måtte gjemme seg i blomsterbed for å ha det minste håp om å snappe opp noe om hva fyrst Voldemort hadde fore. Ikke desto mindre var det temmelig sterkt å bli belært om forsiktighet av en mann som hadde sittet tolv år i Azkaban, trollmannsfengslet, hadde rømt, prøvd å begå det mordet han allerede var blitt dømt for, og til slutt stukket på rømmen igjen på en stjålet hippogriff!

Harry hoppet over den låste parkporten og trasket bortover den visne plenen. Parken lå like tom som gatene rundt. Framme ved huskene satte han seg tungt på den eneste som Dudleif og kameratene hans ennå ikke hadde greid å herpe, viklet den ene armen om kjettingen og glodde dystert i bakken. Nå var det nok slutt på å gjemme seg i Dumlingenes blomsterbed. I morgen måtte han spekulere ut en ny måte å få hørt nyheter på. Og før det var det ikke annet å se fram til enn nok en hvileløs, opprevet natt, for selv de gangene han unngikk marerittene om Fredrik, hadde han nifse drømmer om lange, mørke korridorer som alltid sluttet i blindvegger og låste dører – det hadde sikkert noe å gjøre med følelsen av innestengthet når han var

våken. Og ofte stakk det ekkelt i det gamle arret på pannen … men han hadde fint liten tro på at *det* ville vekke særlig interesse hos Ronny og Hermine mer. Før i tida hadde smerter i arret vært et varselsignal om at Voldemort vokste seg sterkere, men nå som Voldemort var tilbake, kom de sikkert til å gnåle om at slike jevnlige plager bare var å vente … ingenting å bry seg om … gammelt nytt.

All urettferdigheten vellet opp i ham så han hadde lyst til å hyle av raseri. Hadde det ikke vært for ham, ville ingen engang visst at Voldemort var tilbake! Og så ble belønningen altså å sitte limt fast i Søndre Syting i fire samfulle uker, komplett isolert fra hele magiverdenen, og måtte krype rundt mellom visnende begoniaer bare for å høre om undulater på vannski! Hvordan kunne Humlesnurr ha glemt ham så totalt? Hvorfor hadde Ronny og Hermine kommet sammen uten å invitere ham òg? Hvor mye lenger måtte han tåle at Sirius holdt foredrag om å holde seg i ro og være snill gutt, eller motstå fristelsen til å skrive til den idiotblekka *Aftenprofeten* og fortelle dem at Voldemort var her igjen? Mens disse illsinte tankene virvlet rundt i hodet, og hele innmaten knyttet seg av raseri, senket natta seg tung og fløyelsmyk om ham; lufta var fylt av angen av varmt, tørt gress, og den eneste lyden var den lave trafikkstøyen fra veien bortenfor parkgjerdet.

Han visste ikke hvor lenge han hadde sittet slik i huska før lyden av stemmer brøt inn i funderingene hans, og han så opp. Det disige skjæret fra gatelyktene utenfor var sterkt nok til å skjelne silhuettene av en liten flokk på vei gjennom parken. Den ene skrålte på en grov sang, og de andre lo. Harry kunne høre den myke tikkelyden av de kostbare racersyklene de trillet.

Han visste godt hvem det var. Den forreste skikkelsen var ikke til å ta feil av – det var fetteren hans, Dudleif Dumling, på hjemvei med sin trofaste gjeng.

Dudleif var like diger som før, men det betydde ikke at det ikke hadde skjedd store forandringer med fysikken hans. Det skyldtes ett års beinhard diett, men også oppdagelsen av et nytt talent. Som onkel Wiktor sprekkeferdig fortalte enhver som ville høre, var Dudleif utropt til ny sørøst-engelsk skolejuniormester i tungvektsboksing! «Den edle sport»,

som onkel Wiktor kalte det, hadde gjort Dudleif enda mer overveldende enn i den tida han brukte Harry som sin første punchingball på barneskolen. Ikke at Harry var det grann redd fetteren sin lenger, men han kunne ikke egentlig se at en Dudleif som hadde lært å slå hardere og vondere, var noe spesielt å feire. Alle ungene i nabolaget var livredde for ham – enda reddere enn for «den Potter-gutten», som etter det de hadde hørt, var en forherdet ungdomsforbryter som var plassert på St. Brutus sikringssenter for uhelbredelig kriminelle gutter.

Harry så etter de mørke omrissene som gikk over plenen og spekulerte på hvem de hadde banket opp i kveld. *Se dere om*, tenkte han mens han betraktet dem. *Gjør det da – se dere om … Her sitter jeg jo helt alene … Kom og prøv dere på meg …*

Om vennene til Dudleif hadde fått øye på ham der han satt, ville de garantert gått løs på ham med det samme. Og hva ville Dudleif gjort da? Han ville nødig miste ansikt for gjengen, men samtidig ville han vært livredd for å provosere Harry … det skulle vært skikkelig moro å se Dudleif i den kattepina, drite ham ut og se på at han sto maktesløs og ikke torde svare … og hvis noen av de andre prøvde å dra til Harry, så var han klar for dem – han hadde tryllestaven sin, så de kunne bare prøve … gjett om han gjerne skulle luftet ut litt av frustrasjonen sin på de guttene som en gang hadde gjort livet hans til et helvete.

Men de snudde seg ikke, de så ham ikke, og de var nesten borte ved gjerdet. Harry undertrykte innskytelsen til å rope etter dem. Å presse fram et slagsmål var neppe særlig lurt … han måtte ikke bruke magi … da risikerte han jo utvisning igjen.

Stemmene til Dudleif-gjengen døde bort mens guttene forsvant bortover Magnoliaveien.

Der kan du se, Sirius, tenkte Harry dystert. *Ikke noe overilt. Holdt meg på matta. Stikk motsatt av hva* du *ville gjort*.

Han hoppet av huska og strakte seg. Tante Petunia og onkel Wiktor var av den klare oppfatning at samme når det passet Dudleif å komme hjem, var det presis det rette tidspunktet å komme hjem på, og den som kom senere, kom dermed altfor sent. Onkel Wiktor hadde truet med å låse Harry inne i

hageskuret hvis han én gang til kom hjem senere enn Dudleif, så med en gjesp, og fremdeles med en sint nyve i pannen, begynte Harry å rusle mot parkporten.

Magnoliaveien var som Hekkveien full av store, firkantede hus med umåtelig velstelte plener, alle bebodd av store, firkantede eiere som samtlige kjørte rundt i like umåtelig rene biler som onkel Wiktor. Harry foretrakk Søndre Syting om natta, når gardinene var trukket for, og vinduene strålte som klare, fargeglade edelsteiner i mørket – og når han ikke risikerte å høre misbilligende mumling om sin 'ungdomsforbryterske' framtoning hver gang han passerte en av naboene. Han gikk såpass fort at han halvveis bortover Magnoliaveien fikk øye på Dudleif-gjengen igjen, der de hang på hjørnet av Magnoliakroken og avsluttet kvelden. Harry smatt inn i skyggen av en stor syrinbusk og ventet.

«… peip som en grisunge, hva?» sa nettopp Marlon, og alle de andre flirte.

«Finfin høyre hook, Store-D,» sa Simion.

«Samma tid i morra?» sa Dudleif.

«Borte hos meg, folka mine skal ut,» sa Gordon.

«Ser dere,» sa Dudleif.

«Ha det, Dud!»

«Ser'ei, Store-D!»

Harry ventet på at resten av gjengen skulle forsvinne før han kom fram. Da stemmene på ny var dødd bort, gikk han rundt hjørnet til Magnoliakroken og satte opp farten så pass at han snart kom på praiehold av Dudleif, som ruslet av sted og nynnet tonløst for seg selv.

«Hei, Store-D!»

Dudleif snudde seg.

«Å,» gryntet han, «er'e deg.»

«Hvor lenge har du vært Store-D, da liksom?»

«Snavla,» snerret Dudleif og snudde seg bort igjen.

«Fett navn,» sa Harry smilende og holdt tritt med fetteren. «Men for meg kommer du nå alltid til å være 'Lille Dussepuss', da.»

«SNAVLA, sa jeg!» sa Dudleif. Skinkehendene var blitt knyttnever.

«Vet ikke gutta at det er det moren din kaller deg?»

«Nå holder du kjeften!»

«Henne sier du aldri ’Hold kjeften’ til. Hva med ’Putte’ og ’Dutte Duddiputt’, kan jeg bruke dem, da?»

Dudleif sa ingenting. Det virket som anstrengelsen for å la være å dra til Harry kostet all den selvkontroll han hadde.

«Og hvem er det du har dengt opp i kveld, da?» spurte Harry, og smilet ble borte. «Enda en tiåring? Jeg vet at du banka Markus Eving i forgårs kveld –»

«’N ba om det,» snerret Dudleif.

«Å ja?»

«’N var frekk.»

«Nei vel? Sa han at du så ut som en gris som har lært å gå på bakbeina? For det er ikke frekt, Dud, det er sant, det.»

En muskel hoppet langs kjaken til Dudleif. Det ga Harry en enorm tilfredsstillelse å merke hvor rasende han kunne gjøre Dudleif; det føltes som om han fikk lesset noe av sin egen frustrasjon over på fetteren – noe annet utløp hadde han ikke.

De tok til høyre og bort den samme trange passasjen hvor Harry første gang hadde sett Sirius, en snarvei mellom Magnoliakroken og Syrinstien. Den lå øde og mye mørkere enn gatene på begge sider, siden det ikke var gatelykter der. Lyden av skrittene deres ble dempet mellom garasjevegger på den ene sida og et høyt gjerde på den andre.

«Du trur visst du er noe, du, så lenge du går rundt med den greia,» sa Dudleif om litt.

«Hvilken greie?»

«Den – den *greia* du går og gjømmer på.»

Harry smilte.

«Ikke så dum som du ser ut, du, Dud? Men så klart, hadde du vært det, hadde du ikke greid å gå og snakke samtidig.»

Harry trakk fram tryllestaven. Han så hvordan Dudleif skottet sidelengs på den.

«Du har'ke lov,» sa Dudleif straks. «Det veit jeg du'kke har. Du blir utvist fra den mongoskolen du går på.»

«Åssen vet du at de ikke har gjort om reglene, Store-D?»

«Dem har'ke det,» sa Dudleif, men han lød ikke helt overbevist.

Harry lo lavt.

«Du tør'ke prøve deg på meg uten den greia, så,» snerret Dudleif.

«Mens du, derimot, du trenger bare fire kompiser før du tør denge opp en tiåring. Den derre boksetittelen du skryter sånn av? Hvor gammel var motstanderen din? Sju? Åtte?»

«Seksten, at du veit det,» glefset Dudleif, «og han lå i koma i tjue minutter da jeg var ferdig med'n, og enda var'n dobbelt så tung som deg. Bare vent til jeg sier til fattern at du har vifta med den greia –»

«Å nei, skal vi løpe til pappa, nå? Er lille nusse-bokse-dussen redd for slemme Harry sin tryllestav?»

«Du er'ke like modig når det blir mørkt, hæ?» sa Dudleif hånlig.

«Dette *er* mørkt, Dussepuss. Det er det vi kaller det når lyset blir borte.»

«Jeg mener når du ligger i senga,» snerret Dudleif.

Han hadde stanset. Harry stanset også og stirret på fetteren. Av det lille han kunne skjelne av det svære fjeset, hadde det et merkelig triumferende uttrykk.

«Hva mener du med det – at jeg ikke er modig i senga?» spurte han, helt i villrede. «Hva er det jeg skulle være redd for – putene eller noe?»

«Jeg hørte deg nok i natt,» sa Dudleif hest. «Du snakka i søvne. *Stønna.*»

«Hva mener du,» gjentok Harry, men nå med en kald, synkende fornemmelse i magen. Sist natt hadde han på ny drømt at han var på kirkegården.

Det kom et bjeff av latter fra Dudleif, og straks etter, i en tilgjort klynkende tone:

«'Ikke drep Fredrik! Ikke drep Fredrik!' Hvem er Fredrik – kjæresten din, eller?»

«Jeg – du ljuger!» sa Harry automatisk. Men han var blitt tørr i munnen. Visst forsto han at Dudleif ikke løy – hvordan kunne han ellers vite om Fredrik?

«'Far! Hjelp meg, far! Han vil drepe meg, far! U huu!'»

«Hold kjeft,» sa Harry lavt. «Hold kjeften din, Dudleif, jeg bare sier det.»

«'Kom og hjelp meg, far! Mamma, hjelp meg! Han har drept Fredrik! Hjelp meg, far! Han vil –' *Ikke pek på meg med den greia!*»

Dudleif rygget inn mot muren. Harrys tryllestav pekte rett mot hjertet hans. Harry kunne kjenne fjorten års hat mot Dudleif hamre i årene – hva ville han ikke gitt for å ta ham nå, våde Dudleif så ettertrykkelig at han måtte krype hjem som et insekt, vifte med følehorna, aldeles stum …

«Ikke snakk om det der igjen,» snerret Harry. «Aldri. Skjønner du hva jeg sier?»

«Ikke pek på meg med den!»

«*Skjønner du*, sa jeg?»

«*Ikke pek på meg!*»

«HAR DU SKJØNT HVA JEG SA?»

«FÅ DEN GREIA VEKK FRA –»

Men Dudleifs stemme gikk brått over i et rart, skjelvende hikst, som om noen hadde dynket ham med isvann.

Noe hadde skjedd med kvelden. Den mørkeblå, stjernestrødde himmelen var plutselig svart og uten et lys – stjernene, månen, de uskarpe gatelysene i begge ender av snarveien var borte. Den fjerne romlingen av biler og hviskingen i trærne – borte. Den varme kveldslufta var plutselig bitende, skjærende kald. De var omgitt av totalt, ugjennomtrengelig, lydløst mørke, som om en kjempehånd hadde kastet en tykk, iskald kappe over hele snarveien og blindet dem.

I brøkdelen av et sekund trodde Harry at han hadde tryllet uten å mene det, enda så intenst han hadde strittet imot. Så ble følelsene innhentet av forstanden – det sto ikke i hans makt å slå av stjernene. Han snudde og dreide på hodet, prøvde å se *noe*, men mørket presset mot øyeeplene som et vektløst slør.

Så hørte han Dudleifs vettskremte stemme.

«H-hva er'e du gjør? Hold opp!»

«Det er ikke meg som gjør det! Ti still og ikke rør deg!»

«Jeg k-kan'ke se! Jeg har blitt b-b-blind! Jeg –»

«Ti stille, sa jeg!»

Harry sto musestille og flakket med det blinde blikket til alle sider. Kulda var så intens at han skalv over det hele; han hadde gåsehud oppover armene, og hårene i nakken strittet – han sperret øynene så vidt opp han fikk dem, stirret blindt omkring seg … ingen ting …

Det var umulig … de kunne ikke være her, ikke i Søndre Syting … han anspente ørene – han kom til å høre dem før han så dem …

«Jeg s-sier det til fattern!» klynket Dudleif. «H-hvor er du? H-hva er'e du gj –»

«Kan du ti helt stille!» hveste Harry. «Jeg prøver å hø –»

Men der tidde han. Nå *hadde* han hørt det han var reddest for.

Det *var* noe på snarveien, noe annet enn dem selv, noe som pustet i lange, hese, rallende hikst. Harry kjente et stikk av avskyelig redsel der han sto og skalv i den isnende lufta.

«G-gi deg'a! Hold opp! Jeg d-drar til deg, at du veit det!»

«Dudleif, nå holder du –»

BAM!

En neve rammet Harry i tinningen med slik kraft at han lettet. Små, hvite blitzer gikk av foran øynene. For andre gang på en time føltes det som om hodet var blitt kløvd i to. I neste øyeblikk landet han på bakken så hardt at tryllestaven skjøt ut av hånden på ham.

«Dudleif, din tulling!» hylte Harry. Øynene løp i vann av smerte mens han karret seg opp på hender og knær og famlet febrilsk rundt seg i mørket. Han hørte Dudleif sjangle bortover, støte borti hagemuren, snuble av sted.

«DUDLEIF, KOM TILBAKE! DU LØPER RETT MOT DEN!»

Han hørte et motbydelig, hvinende hyl, og Dudleifs skritt bråstoppet. I samme øyeblikk merket han en smygende kulde bak seg som bare kunne bety én ting. Det var flere av dem.

«DUDLEIF, IKKE LUKK OPP MUNNEN! SAMME HVA DU GJØR, SÅ IKKE LUKK OPP MUNNEN! Tryllestav!» mumlet Harry febrilsk, mens hendene yrte rundt på bakken som edderkopper. «Hvor er – staven – *kom* da – *lumos*!»

Det var rent automatisk at han sa trylleordet, i desperasjonen etter lys til å hjelpe ham å lete – og til hans vantro lettelse flammet det opp et lys bare noen centimeter fra den høyre hånden hans … stavtippen hadde tent! Harry snappet staven, kom seg på beina og virvlet rundt.

Og magen hans vrengte seg.

En kjempehøy, innhyllet skikkelse kom glidende mot ham – som om den svevde over bakken, som om den slurpet natta i seg der den kom. Ikke et glimt av føtter eller ansikt var å se under gevantene.

Harry vaklet baklengs og løftet staven.

«*Forvento vergum!*»

En flik av sølvskimrende dis skjøt ut fra stavtippen, og desperanten saktnet farten, men trylleformelen hadde ikke virket ordentlig. Harry snublet i sine egne føtter mens han trakk seg baklengs og desperanten fortsatte framover. Panikken sløret hjernen – *konsentrer deg!* –

Et par grå, slimete hender fulle av sår og skorper gled fram av desperantens kutte og strakte seg etter ham. Ørene ble fylt av en brusende lyd.

«*Forvento vergum!*»

Stemmen lød flat og fjern. Nok en kveil av sølvaktig røyk kom sivende fra tryllestaven, men svakere enn den forrige – han greide ikke mer, han maktet ikke å fylle formelen med kraft …

Han hørte latter inni hodet, høy, skingrende, tynn latter … han luktet desperantens råtne, dødskalde pust som fylte lungene hans, druknet ham – *tenk ... på noe lykkelig ...*

Men det fantes ingen lykke i ham … desperantens iskalde fingre lukket seg om strupen – den tynne latteren lød høyere og høyere, og en stemme sa inni hodet hans: «*Bøy deg for døden, Harry ... hvem vet, kanskje den er smertefri ... jeg vet ikke ... jeg har aldri dødd ...*»

Han skulle aldri få se Ronny og Hermine igjen –

Og mens han kjempet etter pusten, sto brått begge ansiktene tydelig for ham.

«FORVENTO VERGUM!»

En veldig sølvhjort skjøt fram av spissen på tryllestaven. Geviret traff desperanten der hjertet skulle vært, og den ble kastet baklengs, vektløs som selve mørket, og da bukken sprang til angrep, flakset desperanten og forsvant som en fordrevet flaggermus.

«HEROVER!» skrek Harry til bukken, snudde og pilte bortover stien med den tente staven over hodet. «DUDLEIF? DUDLEIF!»

Han hadde bare løpt ti–tolv skritt før han så dem – Dudleif sammenkrøket på bakken med armene om hodet, og en annen desperant bøyd over ham. Med slimete hender holdt den ham om håndleddene og tvang dem sakte, nesten kjærlig, fra hverandre, samtidig som den senket det formummede hodet ned mot Dudleifs, som til et kyss.

«TA DEN!» brølte Harry, og med et fossebrøl av lyd kom bukken han hadde framtryllet, galopperende forbi. Desperantens blinde fjes var bare noen centimeter fra Dudleifs da sølvhorna rev tak i skikkelsen og slynget den opp i lufta; og som den andre flakset den vekk og ble oppløst i mørket. Bukken travet ut til enden av snarveien og oppløste seg i en sølvskimrende dis.

Måne, stjerner og gatelykter kom til live igjen. En varm bris feide gjennom snarveien, trærne raslet i nabohagene, og den hverdagslige romlingen av biler i Magnoliakroken fylte lufta på ny. Harry sto aldeles stille med dirrende sanser og sugde inn den brå tilbakevendingen til det normale. Det tok en stund før han merket at T-skjorta satt limt til kroppen; han var dyvåt av svette.

Han kunne ikke fatte det som nettopp hadde skjedd. Desperanter *her*, i Søndre Syting!

Dudleif lå sammenkrøllet på bakken og klynket og skalv. Harry bøyde seg for å se om han var i stand til å reise seg, men bakfra hørte han plutselig tunge, løpende skritt. Instinktivt holdt han tryllestaven høyt da han snurret rundt for å møte den som kom.

Og den som kom pesende til syne, var fru Figg, den sprø, gamle nabokjerringa. De grå hårtustene stakk rett ut fra hårnettet, et skranglende handlenett svingte fra håndleddet, og føttene var bare halvveis inni de skotskrutede tøflene. Harry prøvde fort å stikke tryllestaven unna, men –

«Ikke gjem den, din valp!» ropte hun. «Hva om det er flere av dem i nabolaget? Å, gjett om jeg skal *kverke* den Mundungus Styrfeder!»

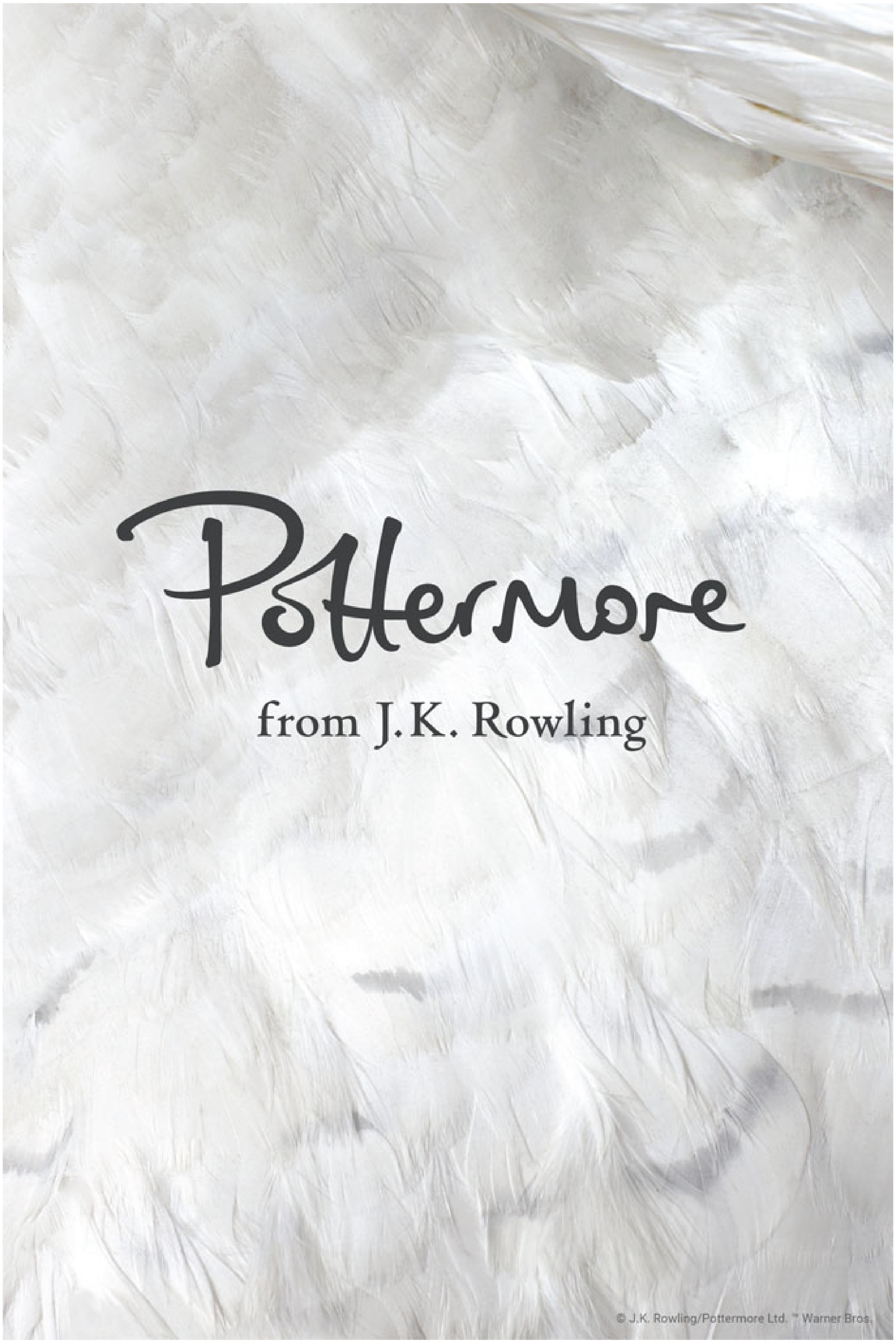
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling's Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling's Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling's Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Goblet of Fire

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2001 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 2000
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-175-9